

# Sau Khi Phản Diện Nhật Được Kịch Bản

## Contents

|                                                      |          |
|------------------------------------------------------|----------|
| <b>Sau Khi Phản Diện Nhật Được Kịch Bản</b>          | <b>2</b> |
| 1. Chương 1: Ôn Thanh Lan                            | 2        |
| 2. Chương 2: Tiêu Cảnh                               | 5        |
| 3. Chương 3: Đại Hội                                 | 9        |
| 4. Chương 4: Mộng                                    | 12       |
| 5. Chương 5: Đối Chiến                               | 15       |
| 6. Chương 6: Cụt Tay                                 | 18       |
| 7. Chương 7: Sư Tôn Ban Thuốc                        | 21       |
| 8. Chương 8: Biến Cố                                 | 24       |
| 9. Chương 9: Bí Cảnh                                 | 28       |
| 10. Chương 10: Cung Điện Dưới Lòng Đất               | 31       |
| 11. Chương 11: Tiểu Sư Tôn                           | 34       |
| 12. Chương 12: Mê Cảnh                               | 37       |
| 13. Chương 13: Mê Cảnh • Huyền                       | 39       |
| 14. Chương 14: Vương Gia Kỳ Quái                     | 41       |
| 15. Chương 15: Mê Kính Thiên Tông Điện (1)           | 43       |
| 16. Chương 16: Mê Kính Thiên Tông Điện (2)           | 46       |
| 17. Chương 17: Vô Vi Đạo Tông (1)                    | 48       |
| 18. Chương 18: Hồi Tông                              | 50       |
| 19. Chương 19: Vô Vi Đạo Tông (2)                    | 53       |
| 20. Chương 20: Vô Vi Đạo Tông (3)                    | 55       |
| 21. Chương 21: Lão Tổ                                | 58       |
| 22. Chương 22: Mưu Kế Của Sư Tôn                     | 61       |
| 23. Chương 23: Công Dụng Của Tiêu Cảnh               | 64       |
| 24. Chương 24: Trần Gian                             | 68       |
| 25. Chương 25: Tiêu Phủ                              | 70       |
| 26. Chương 26: Thật Nhiều Giẫm                       | 74       |
| 27. Chương 27: Không Có Tiền                         | 77       |
| 28. Chương 28: Ừ, Trách Đầu Đi                       | 80       |
| 29. Chương 29: Ba Hợp Một                            | 84       |
| 30. Chương 30: Diệt Quỷ Vật Cấp Thấp                 | 94       |
| 31. Chương 31: Ác Chiến Với Thiên Ma                 | 97       |
| 32. Chương 32: Ma Nữ Bạch Thiến Và Thánh Nữ Mị Âm    | 100      |
| 33. Chương 33: Tiêu Cảnh Tranh Sủng                  | 104      |
| 34. Chương 34: Đại Yêu Mộ                            | 107      |
| 35. Chương 35: Cổ Địa Tầm Bảo                        | 110      |
| 36. Chương 36: Huyết Quan Trong Mộ Thắt              | 114      |
| 37. Chương 37: Một Đoạn Chuyện Xưa                   | 117      |
| 38. Chương 38: ‘Đại Nghịch Bất Đạo’                  | 121      |
| 39. Chương 39: Tam Đường Hội Thảm                    | 124      |
| 40. Chương 40: Gia Nhập Thái Uyên Phong              | 128      |
| 41. Chương 41: Tiểu Sư Đệ Không Cẩn Thận Giết Sư Phụ | 131      |

|                                                                                                   |     |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| 42. Chương 42: Sư Huynh Văn Uyên . . . . .                                                        | 134 |
| 43. Chương 43: Người Bảy Giờ Đang Cầu Người Hãm Hại Hẳn Đây Đây! . . . . .                        | 137 |
| 44. Chương 44: Lời Đồn Thập Thập Giả Giả . . . . .                                                | 141 |
| 45. Chương 45: Vạch Mặt Chưởng Môn . . . . .                                                      | 144 |
| 46. Chương 46: Một Đôi Thầy Trò Gian Phu Dâm Phu . . . . .                                        | 147 |
| 47. Chương 47: Đại Sư Huynh Văn Luôn Là Đại Sư Huynh . . . . .                                    | 150 |
| 48. Chương 48: Trà Là Căn Nguyên Của Cầm Tù . . . . .                                             | 153 |
| 49. Chương 49: Sư Tôn, Ta Hận Người . . . . .                                                     | 157 |
| 50. Chương 50: Sư Tôn, Người Không Có Tim Sao? . . . . .                                          | 160 |
| 51. Chương 51: Thiên Thượng Thần Chỉ Của Tiêu Cảnh . . . . .                                      | 166 |
| 52. Chương 52: Lăng Lơ Đề Tiện . . . . .                                                          | 170 |
| 53. Chương 53: Nguyệt Nguyệt Thần Phù Hộ Người . . . . .                                          | 173 |
| 54. Chương 54: Nhớ Người Nào Đó . . . . .                                                         | 180 |
| 55. Chương 55: Không Bằng Ôn Đạo Hữu Đi Theo Bản Tôn . . . . .                                    | 186 |
| 56. Chương 56: Ta Không Cảm Thấy Đây Là Tiêu Cảnh Làm . . . . .                                   | 192 |
| 57. Chương 57: Tiêu Cảnh Còn Muốn Phủ Nhận Minh Ghen À? . . . . .                                 | 196 |
| 58. Chương 58: Đệ Tử Sắc Dụ Người Thì Sao? . . . . .                                              | 199 |
| 59. Chương 59: Bản Tôn Muốn Giết Liền Giết . . . . .                                              | 202 |
| 60. Chương 60: Sức Mạnh Thiên Thần . . . . .                                                      | 206 |
| 61. Chương 61: Kết Thúc Trận Chiến . . . . .                                                      | 209 |
| 62. Chương 62: Ma Quân Tuyển Phi . . . . .                                                        | 212 |
| 63. Chương 63: Ái Phi Là Tổ Tông Của Ma Quân . . . . .                                            | 216 |
| 64. Chương 64: Yêu Phi Hoặc Quân . . . . .                                                        | 220 |
| 65. Chương 65: Lăng Hóa, Câu Tam Đáp Tứ, Thủy Tính Dương Hoa . . . . .                            | 224 |
| 66. Chương 66: Dám Có Ý Tưởng Với Người Của Bản Tôn, Bản Tôn Liền Giết . . . . .                  | 227 |
| 67. Chương 67: Người Đã Là Người Của Bản Tôn, Quyết Không Thể Tùy Tiện Cầm Sừng Bản Tôn . . . . . | 230 |
| 68. Chương 68: Ký Chủ Đùng Giả Hồ Đồ, Ngài Là Cái Đồ Tra Thụ . . . . .                            | 234 |

## Sau Khi Phản Diện Nhật Được Kịch Bản

### Giới thiệu

Thể loại: Phản xuyên thư, đam mỹ, hệ thống, dị thể, tu chân, cường cường, sư đồ niên hạ, ngược công, HE. Nhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-phan-dien-nhat-duoc-kich-ban>

### 1. Chương 1: Ôn Thanh Lan

Ôn Thanh Lan mở mắt ra, chẳng qua chỉ bế quan mà thôi, lại có cảm giác toàn bộ thể giới đều thay đổi.

Thể giới hẳn ở lại là trong một quyển sách, mà hẳn là nhân vật phản diện trong sách.

Xuất xứ cụ thể của «Chí Thần Truyện» không thể khảo chứng, tuy là do một thư sinh điên cuồng ảo tưởng viết nên, nhưng nội dung trong sách lại chuẩn xác với những việc phát sinh ở Tu Chân Giới, trong đó còn có hai cái tên quen mắt.

Một người là Tiêu Cảnh nhị đồ đệ dưới tọa hãn, trong sách miêu tả là vai chính mang thiên mệnh.

Một người là Ôn Thanh Lan, đó chính là hẳn, từ đầu chí cuối đóng vai phản diện.

Ôn Thanh Lan làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được, mình thế nhưng là một phạm nhân giữ vai trò phản diện, nhưng càng vô pháp tiếp thu chính là kết cục của hẳn trong sách.

Nội dung của Chí Thần Truyện, họ tên nhân vật phản diện là Ôn Thanh Lan, giai đoạn đầu mặt ngoài là kẻ đạo mạo giả nhân giả nghĩa, nhưng sau này thì nhiều lần cản trở đường đi của nam chính, cuối cùng rơi vào bi kịch bị vai chính cường đại phế bỏ tu vi, kết cục mang nhục nhã mà chết.

Nhưng không biết có phải vị thư sinh kia chưa kịp lấp hố hay không, nội dung «Chí Thần Truyện» chỉ tới thời điểm Ôn Thanh Lan tử vong, kể tiếp phát sinh chuyện gì lại không biết được.

Ngoài động phủ truyền tới tiếng bước chân, sau đó một giọng nói trầm thấp ôn nhã vang lên: “Sư tôn.”

Giọng nói này Ôn Thanh Lan đã nghe vài chục năm, sớm đã quen thuộc vô cùng, nhưng lúc này lại làm lòng hắn rối rắm, bởi đây là nhị đồ đệ của hắn, vai chính Tiêu Cảnh trong «Chí Thần Truyện».

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy quang ảnh của một thanh y thiếu niên đang đứng ngoài cửa động, ánh sáng ngoài động phủ hắt từng vệt nắng ấm áp lên thân thể ngây ngô đơn bạc của y, khiến người nhìn không khỏi hô một tiếng thiếu niên oai hùng.

Nhưng nếu nhìn lên trên, sẽ thấy được một khuôn mặt xấu xí dữ tợn, mặt sần sùi, làn da giống như bị thứ gì đó cắt đứt, một lớp rồi một lớp, có chỗ còn chảy nước mắt, khuôn mặt này cùng giọng nói và thân hình của thiếu niên hoàn toàn không phù hợp, như là đầu quái vật trên cổ nhân loại.

Ôn Thanh Lan sớm đã nhìn quen khuôn mặt này rồi, vì thế cũng không có biểu cảm chán ghét hay kinh hoàng, chỉ hơi suy tư nhìn đối phương.

Bị người nhìn chằm chằm như vậy, Tiêu Cảnh hay tự ti trước mặt sư tôn lập tức hoảng sợ, trốn tránh cúi đầu, miệng ấp úng nói: “Sư tôn xuất quan, đồ nhi đến hầu hạ.”

Ôn Thanh Lan không nói gì, hắn đứng dậy từ đệm hương bồ, chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Cảnh, trong lòng khẽ buông tiếng thở dài tiếc nuối, tiếp theo không hề dấu hiệu mà nâng tay lên, đặt trên đỉnh đầu Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh hoàn toàn chưa lấy lại được tinh thần, mờ mịt nhìn sư tôn, không biết vì sao thần sắc Ôn Thanh Lan đột nhiên trở nên băng lãnh.

Mắt thấy bàn tay phải chứa đầy linh lực của Ôn Thanh Lan sắp chụp tới ót Tiêu Cảnh, lúc vận mệnh chỉ tử (\*) sắp bị mất mạng.

(\*) con trai của vận mệnh aka con trời

Đột nhiên trong tai Ôn Thanh Lan vang lên một tiếng ‘tích ——’ quái dị.

Tiếp theo một thanh âm càng kỳ quái hơn vang lên trong đầu hắn: “Ký chủ ý đồ thương tổn vận mệnh chỉ tử, cảnh báo, cảnh báo, giá trị vận khí -50, giá trị vận khí hiện tại âm 40, ký chủ tiếp nhận hình phạt!”

Không đợi hắn tự hỏi rõ ràng, một trận đau đớn kịch liệt đã đánh úp tới, đau này không giống bình thường, như muốn xuyên thủng thân hồn, chỉ trong thời gian ngắn, linh lực toàn thân Ôn Thanh Lan đã bị rút sạch, đau đớn làm mặt hắn trắng bệch, mồ hôi chảy xuống ròng ròng, hai chân mềm nhũn vô lực ngã xuống đất.

Tiêu Cảnh sắc mặt đại biến, đỡ Ôn Thanh Lan đang ngã xuống, Ôn Thanh Lan đau đến run bần bật, Tiêu Cảnh nửa đỡ nửa ôm hắn, giống như đang ôm Ôn Thanh Lan vào trong ngực, nhưng mà hiện tại ai cũng không rảnh quan tâm tư thế ái muội này.

Tiêu Cảnh nôn nóng cầm tay Ôn Thanh Lan, liền thanh nói: “Sư tôn làm sao vậy, có phải lúc bế quan gặp trắc trở không, đang êm đẹp tự nhiên lại thế này, không phải là tẩu hỏa nhập ma chứ!”

Xem ra đứa nhỏ này quy hết tội cho tẩu hỏa nhập ma.

Thanh âm trầm phạt dần dần rút đi, Ôn Thanh Lan cũng chậm rãi khôi phục thần trí, hắn miễn cưỡng ngồi dậy, vẫy vẫy tay lạnh đạm nói: “Vi sư không sao, người lui xuống trước đi.”

Tiêu Cảnh mặc dù có tâm bồi Ôn Thanh Lan, nhưng y biết Ôn Thanh Lan xưa nay không thích kẻ ngỗ nghịch, hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn cáo lui.

Cho đến khi Tiêu Cảnh rời khỏi động phủ, Ôn Thanh Lan mới nhắm mắt, thanh âm lạnh lùng nói: “Người là người phương nào, vì sao có thể không chế bản tôn, lại cùng đồ đệ của bản tôn quan hệ ra sao?”

Bên trong động phủ một trận im ắng, nếu có ngoại nhân ở đây chắc chắn sẽ cho rằng Ôn Thanh Lan bị điên rồi, nhưng Ôn Thanh Lan lại chỉ khí định thần nhàn chờ đợi.

Một hồi lâu, trong động phủ an tĩnh lại lần nữa truyền đến tiếng ‘tích\_\_\_\_\_’, đúng là thanh âm quái dị vừa rồi, nếu Ôn Thanh Lan sống ở xã hội khoa học kỹ thuật, sẽ nhanh chóng nhận ra, giọng nói quái dị kia căn bản là do âm thanh của máy móc và trí năng hợp thành.

“Xin chào ký chủ, đây là «Chí Thần Truyện» ở tuyến Hư Ảo Chân Thực, tui là hệ thống «Cải tạo phản diện nghịch tập», hệ thống đang kích hoạt..... Khởi động lại số liệu..... Tài khoản ‘Ôn Thanh Lan’ đã bị tước định, bắt đầu số liệu mới, giá trị vận khí: âm 40.

Cảnh báo! Cảnh báo! Cảnh báo đỏ!

Giá trị vận khí của ký chủ dưới 0, đã chịu trừng phạt, mong ký chủ tích cực hoàn thành nhiệm vụ, sớm ngày giải trừ trạng thái âm điểm.”

Theo thanh âm chói tai dần biến mất của hệ thống, Ôn Thanh Lan cũng lâm vào trầm tư, hắn không biết số liệu của hệ thống đến cùng là cái gì, nhưng hắn đoán tất cả có quan hệ với «Chí Thần Truyện» mà hắn đọc được, ngay cả giá trị vận khí, hắn cũng có liên quan với vận khí, một khi trị số bị âm, chỉ sợ ngoài tiếp nhận trừng phạt của hệ thống, mặt khác còn có hậu quả đáng sợ hơn.

Nhân lúc hệ thống nói chuyện, hắn đã dùng thần thức kiểm tra thân thể, nhưng vẫn không tìm được dấu vết của hệ thống, xem ra sự tồn tại của nó mình không thể đối kháng để giải quyết.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Ôn Thanh Lan từ bỏ chống cự, cân nhắc từ ngữ nói với hệ thống, hắn hỏi ngược lại: “Cải tạo phản diện nghịch tập là thế nào, nếu giá trị vận khí đầy thì sẽ ra sao?”

“Ký chủ hắn đã biết, nơi này là thế giới Chí Thần Truyện, bản thân ký chủ là phản diện, phản diện là cái gì, đó chính là thế giới vận khí tồn tại đối nghịch với vận mệnh chi tử, vận mệnh chi tử có đại công đức trong người, phản diện đối nghịch với y tất nhiên kết cục vô cùng thâm thảm.”

Ôn Thanh Lan đương nhiên biết điều đó, tất nhiên hệ thống không phải tới đây chỉ để nói cho hắn nghe hắn chết như thế nào, vì thế hắn cũng không chen vào, mà yên lặng chờ đợi.

Quả nhiên hệ thống nói: “Ý nghĩa tồn tại của bốn hệ thống là vì ký chủ nghịch thiên cải mệnh phản diện, một khi giá trị vận khí đạt tới 100%, vận mệnh ký chủ sẽ thay đổi, thậm chí có khả năng trở thành vận mệnh chi tử.”

Về mặt Ôn Thanh Lan không chút nào thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói: “Đồ đệ kia của ta giá trị vận khí nhiều hay ít, trở thành vận mệnh chi tử là thay thế sự tồn tại của y hay vẫn còn điều gì khác?”

Hệ thống hơi trầm mặc, đáp lại: “Quyền hạn không đủ không thể trả lời, mong ký chủ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ, thoát khỏi kết cục phải chết.”

Nghe hệ thống trả lời như vậy, Ôn Thanh Lan cũng không truy vấn, hắn đứng dậy đi ra ngoài động phủ.

Sắp tới Tiên Minh Đại Hội ba trăm năm một lần sẽ được tổ chức, Vô Vi Đạo Tông là con dê đầu đàn của Tu Chân Giới, tự nhiên là không nhường cho ai chủ trì, nên toàn tông trên dưới đều bận rộn vì sự kiện trọng đại này của Tu Chân Giới.

Vốn Ôn Thanh Lan tính động tay động chân ở Tiên Minh Đại Hội, nhưng nghĩ đến nội dung trong Chí Thần Truyện, hắn lại thay đổi chủ ý.

Trong Chí Thần Truyện, hắn sẽ bại lộ hành tung sau Tiên Minh Đại Hội, tiếp theo bị lão tổ của Vô Vi Đạo Tông đuổi giết, Tiêu Cảnh bảo vệ hắn chạy ra khỏi Vô Vi Đạo tông, nhưng lúc ấy vì lâm vào đường cùng, Ôn Thanh Lan bất đắc dĩ hút khô toàn bộ chân nguyên của Tiêu Cảnh, ném Tiêu Cảnh bị thương xuống (\*) mà kinh hãi chạy trốn.

(\*) ngự kiếm chạy trốn nên bạn Lan ném bạn Cảnh xuống đất.

Ôn Thanh Lan đương nhiên sẽ không vì Tiêu Cảnh đáng thương mà thay đổi chủ ý, lúc trước hắn nhận Tiêu Cảnh cũng là vì nhìn trúng thể chất của Tiêu Cảnh, khiến hắn để ý chính là mình bị bại lộ hành tung,

trong Tiên Minh Đại Hội, hắn giết chết Minh Ngọc chân nhân giá họa cho một môn phái, kết quả giá họa không thành lại bị lão tổ vạch trần.

Ôn Thanh Lan tự hỏi kế hoạch của hắn không hề sơ hở, cũng không biết bị tiết lộ ra sao, nhưng mặc kệ như thế nào, nếu đã xuyên qua, giờ muốn hành sự, thì cần phải tính toán kỹ càng hơn.

Huống chi cái hệ thống này có thể cải biến, cũng không biết cái gọi là nhiệm vụ của hệ thống đến tột cùng là cái gì, hắn không được giết Tiêu Cảnh, nhưng nếu Tiêu Cảnh vẫn cản trở trước mặt hắn giống như trong Chí Thần Truyện, thì cũng đừng nên trách người làm sự phụ như hắn độc ác vô tình.

Ôn Thanh Lan vừa nghĩ chuyện Tiên Minh Đại Hội vừa đi ra khỏi động phủ, nhưng mới vừa ra khỏi cửa động phủ, đã nhìn thấy một bóng dáng rụt rè sợ hãi núp sau cây phượng hồng, đúng là Tiêu Cảnh.

Không biết y đứng sau cây làm cái gì, Ôn Thanh Lan vừa đi qua xem, y lập tức cúi đầu lấp bắp nói: “Sư..... Sư tôn.”

Ôn Thanh Lan hơi hơi nhíu mày, Tiêu Cảnh thấy Ôn Thanh Lan không vui, vội vàng nói: “Đồ nhi lo lắng cho sư tôn, không yên lòng, nên mới ở ngoài canh gác, không phải cố ý trái lệnh của sư tôn.....”

Xưa nay trước mặt người khác Thanh Lan chân nhân chỉ có một biểu cảm, ngay cả chương môn cũng không thể nhìn ra được gì từ mặt của sư đệ mình, cũng không biết Tiêu Cảnh làm thế nào đọc được cảm xúc trên cái mặt than đó.

Đồ đệ hiếu thuận sẵn sàng như thế, sư tôn lãnh tâm lại không chút nào cảm kích, ngược lại nhíu mày suy tính, đem Tiêu Cảnh xấu xa này nhốt lại thế nào.

Ôn Thanh Lan chưa kịp nói gì, thanh âm quái dị của hệ thống lại vang lên lần nữa.

“Tích ——

Vai chính ‘ Tiêu Cảnh ’ trong sách đã online, công lược đối tượng ‘ Tiêu Cảnh ’ của Chí Thần Truyện, trụ của thế giới, con của vận khí, người mang thiên mệnh.”

Hệ thống một hơi không ngừng nói một chuỗi kí tự thật dài, nghỉ một chút lại tiếp tục nói: “Giá trị vận khí:???? Mục tiêu công lược đã được trói buộc, ký chủ không thể dời mục tiêu công lược, độ hảo cảm hiện tại: 49.99999..... %~ 50.11111..... %, độ hảo cảm rớt xuống mức nguy hiểm, cảnh báo cảnh báo! Độ hảo cảm dưới 50%, ký chủ sẽ gặp Bản hắc ám của «Thần Chí Truyện», vì thể xác và tinh thần lạnh mạnh của ký chủ, mong ký chủ nỗ lực cày độ hảo cảm, «Chí Thần Truyện» hoan nghênh ngài quang lâm (\*), có bất cứ nghi vấn gì, mong báo cáo đúng lúc ##¥%%.....”

(\*) quang lâm trong đại giá quang lâm

Ôn Thanh Lan: “.....”

Bản hắc ám là thứ gì, thể xác và tinh thần lạnh mạnh lại là cái quái gì?

Ôn Thanh Lan không nhịn được nhìn đồ đệ từ trên xuống dưới, tuy nói Tiêu Cảnh là ‘vai chính’ của thế giới này, nhưng Ôn Thanh Lan cũng chưa từng vì vậy mà thay đổi thái độ, mà lúc này lại cảm thấy có chút quái lạ.

## 2. Chương 2: Tiêu Cảnh

Chí Thần Truyện miêu tả Tiêu Cảnh là một người hào phóng hào sảng, ôn hòa độ lượng, có lực lãnh đạo hơn người, từ nhỏ đến lớn đã chịu vô số cười nhạo vũ nhục, nhưng không có trở nên cực đoan điên cuồng, sau khi dung mạo khôi phục thực lực đột phá, bị kẻ không có mắt mạo phạm cũng không so đo, cuối cùng đạt được chân tâm của mọi người và trung tâm của tiểu đệ, thậm chí khi Ôn Thanh Lan chết đi, đã ẩn ẩn là đệ nhất nhân Tu Chân Giới, tuy không biết được kết cục của Ôn Thanh Lan, nhưng cũng có thể tưởng tượng được sớm muộn gì Tiêu Cảnh cũng đứng trên đỉnh cao.

Ôn Thanh Lan biết đồ nhi Tiêu Cảnh, tuy tạm thời không lộ ra năng lực lãnh đạo và mị lực như đoạn sau Chí Thần Truyện, nhưng cũng là một đồ đệ nghe lời hiếu thuận, thậm chí có chút tự ti yếu đuối, cổ hủ thiện lương, trong môn bị những người khác chán ghét, cũng chưa từng oán giận cái gì, rất nhiều lúc, không cần Ôn Thanh Lan nói ra, Tiêu Cảnh đã tận tâm mà làm tốt chuyện hắn muốn làm.

Bản hắc ám nghe tên đã không thấy gì tốt rồi, cảm giác tà ác như ma đạo, Tiêu Cảnh là người thiên chân thiên tính quang minh (\*), có liên quan gì đến hắc ám đâu?

(\*) thiên chân trong thiên chân vô tà: ngày trời trong sáng, thiên tính quang minh: trời định là người quang minh lỗi lạc.

Cả độ hảo cảm nữa, không ngờ rằng độ hảo cảm của Tiêu Cảnh dưới 50%, lại còn rớt xuống mức nguy hiểm?

Trách không được khúc sau Chí Thần Truyện, Tiêu Cảnh nhiều lần cản trở mình, hóa ra là do độ hảo cảm bây giờ rất ít, nói vậy y bị mình hút khô rồi vứt bỏ, không bị y giết đã là lương thiện lắm rồi.

Lấy tính tình của Tiêu Cảnh, mặc kệ nội tâm thích hay không thích tên sư tôn là mình, thì mặt ngoài đều sẽ thể hiện đầy đủ về tôn sư trọng đạo.

Ôn Thanh Lan thấy hơi kì lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Tiêu Cảnh bị ánh mắt lạnh băng của Ôn Thanh Lan nhìn mà trong lòng nhảy dựng, yên lặng cúi đầu, áp úng nói: “Sư..... Sư tôn, làm sao vậy, là..... là đồ nhi làm sai cái gì sao?”

Tuy Tiêu Cảnh là mục tiêu công lược quan trọng, nhưng thái độ của Ôn Thanh Lan vẫn bình thường không thay đổi, hắn dựa theo yêu cầu của hệ thống nhàn nhạt ra lệnh: “Đi theo vi sư.”

Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan ở chung vài chục năm, y sớm đã quen tính cách lạnh băng ít lời của sư tôn nhà mình, nên cũng không thấy có gì không ổn, y nghe theo phân phó yên lặng theo sau Ôn Thanh Lan.

Chẳng qua đầu y hơi rũ xuống, bộ dạng cẩn thận đi theo, thấy thế nào cũng giống cô vợ nhỏ thẹn thùng đi theo sau phu quân nhà mình, khóe mắt Ôn Thanh Lan hơi giật giật.

Trên thực tế nếu không phải thấy được nội dung của Chí Thần Truyện, Ôn Thanh Lan thế nào cũng không tin Tiêu Cảnh khi trưởng thành sẽ trở thành một người oai phong làm bá chủ một phương, nhưng thiên thư chói lọi của Thiên Đạo đã đóng tem tương lai Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan chỉ cảm khái nhân sinh biến hóa thật vô thường.

Tiên Minh Đại Hội là thịnh hội ba trăm năm một lần ở Tu Chân Giới, tu chân không biết năm tháng, tu sĩ vô số tu hành khắp trời nam đất bắc, cũng chỉ thường mượn thịnh hội này để hội tụ, Tiên Minh Đại Hội ngoại trừ để các đệ tử tông môn luận bàn giao lưu, còn có tác dụng kinh sợ ma đạo, Tiên Minh Đại Hội do bốn Đại Tông thay phiên nhau chủ trì, năm nay đến lượt của Vô Vi Đạo Tông.

Vô Vi Đạo Tông là chủ nhà lại là tông môn đứng đầu Tu Chân Giới, tự nhiên không thể làm việc ầu, hơn một năm trước, tông môn đã bắt tay chuẩn bị cho việc trọng đại này.

Ôn Thanh Lan thân là Tĩnh Bình Phong phong chủ, tất nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, hắn tính tình lạnh lùng tu vi cao, nên được chương môn phái đi dọn sạch chương ngại.

Vì nghênh đón đại hội sắp tới, Vô Vi Đạo Tông đặc biệt dùng một phong để làm đài luận võ, người tu đạo so đấu không thể so với võ công thể gian, đánh nổ núi sấm thì đấu cái gì cũng đều có thể phát sinh, thậm chí lúc ngộ đạo xuất hiện dị biến cũng có, cho nên nơi dùng làm đài thi đấu đều không lưu sinh vật khác tồn tại, tất nhiên không thể chọn chỗ gần các phong chủ và nơi tụ tập của chúng đệ tử.

Vô Vi Đạo Tông gia nghiệp lớn mạnh, bên trong gồm phong chủ của mười hai phong, bên ngoài còn có nhiều sơn môn lẻ tẻ phụ thuộc, nơi được chọn để thi đấu, chính là nơi gần vực sâu hàn đàm Vô Danh Phong.

Tuy là tiểu phong phụ thuộc, nhưng bởi vì Vô Vi Đạo Tông linh khí nồng đậm, nơi này lại ít người lui tới, nên ở đây có không ít linh thú và linh thực, mà nhiệm vụ của Ôn Thanh Lan, chính là di chuyển linh thú và linh thực đi chỗ khác, miễn cho lúc thi đấu bị tai bay vạ gió.

Hệ thống yêu cầu dẫn Tiêu Cảnh theo bên người, nhưng cảnh giới hai người chênh lệch quá xa, Ôn Thanh Lan vì tránh lúc càn quét bị bó tay bó chân, nên phân phó Tiêu Cảnh chờ bên ngoài.

Không có Tiêu Cảnh bên cạnh, Ôn Thanh Lan càn quét tự tại hơn nhiều, chỉ mới nửa canh giờ, đã đuổi hết linh thú linh thực sang ngọn núi bên cạnh, hẳn cứ tưởng Tiêu Cảnh sẽ thành thành thật thật chờ dưới chân núi, nhưng sau khi xuống núi ai ngờ lại không thấy Tiêu Cảnh.

Ôn Thanh Lan nhíu mày thả ra thần thức, hẳn thực nhanh tìm được Tiêu Cảnh đang đứng ở một chỗ khác trên núi.

Tiêu Cảnh hình như gặp chút phiền toái, đang bị vài tên đệ tử Vô Vi Đạo Tông bao vây.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ôn Thanh Lan cũng không tùy tiện đi ra, mà hắn yên lặng đi đến một ngọn núi khác ẩn nấp, hắn tu vi cao ngũ cảm nhạy bén, hai bên nói chuyện với nhau dễ dàng truyền vào tai hắn.

Chỉ nghe một nam nhân gầy mặt dài không có hảo ý nói: “Ha, Tiêu sư huynh làm gì một mình đứng đợi ở chỗ này, nơi này hẻo lánh như thế vạn nhất không cẩn thận chọc trúng cái gì, làm Thanh Lan chân nhân đau lòng, vậy không tốt đâu nha.”

Tiêu Cảnh rũ mi mắt không phản ứng đối phương, nhưng những kẻ bao vây lại cho rằng y sợ hãi, nên thái độ càng thêm kiêu ngạo.

Một người bao vây khác không kiên nhẫn nói: “Tên cóc ghê ghê tởm thế, cũng xứng được người kêu sư huynh, muốn tư chất không tư chất, muốn bối cảnh không bối cảnh, còn xấu xí như vậy, thật không biết rốt cuộc Thanh Lan thượng tiên coi trọng nó cái gì, nếu là ta, nhìn khuôn mặt này của nó cũng phải ói ra.”

Tiêu Cảnh nâng mắt lên, cặp mắt đen như mực, trong con ngươi xuất hiện một tia lãnh lệ tối tăm, kẻ bao vây đều nhảy dựng trong lòng, trong chốc lát không thốt nên lời, ngay cả Ôn Thanh Lan cũng thoáng có chút kinh ngạc.

Nhưng thấy Tiêu Cảnh không có một động tác nào khác nữa, những kẻ này lập tức vì vừa rồi nhát gan mà thẹn quá thành giận.

Tiêu Cảnh dường như không muốn dây dưa với đối phương, y lãnh đạm nói: “Tránh ra!”

Những người này nếu đã bao vây Tiêu Cảnh, há có thể dễ dàng để cho y rời đi, thêm biểu hiện vừa rồi của Tiêu Cảnh, chúng càng cho rằng y ngoài mạnh trong yếu.

Vì thế trong đám người bao vây có một người bước ra cười nói: “Tiêu sư đệ rời đi như thế có vẻ không được hay cho lắm, không bằng để các sư huynh đệ cùng đệ luận bàn một chút, cũng để cho các sư huynh đệ thấy được chỗ đặc biệt của Tiêu sư đệ, giải nghi hoặc giúp ta.”

Người nói chuyện là một thanh niên nam tử nhìn có chút văn nhã, Ôn Thanh Lan có chút ấn tượng với gã, người này tên là Triệu Phong, lúc trước muốn nhập môn hạ Tĩnh Bình Phong, nhưng Ôn Thanh Lan vô tâm thu đồ đệ, cho nên cự tuyệt.

Như vậy Triệu Phong dẫn người chặn Tiêu Cảnh liền rất dễ lý giải, gã thật ra là nhìn Tiêu Cảnh không vừa mắt, nói vậy trước kia cũng không thiếu chuyện tìm Tiêu Cảnh gây phiền phức.

Sau này Tiêu Cảnh sẽ bình bộ thanh vân, nhưng giai đoạn đầu trong Chí Thần Truyện, đặc biệt là trước thời gian sư đồ phản bội, y tư chất bình thường, ngay người làm môn hạ Tĩnh Bình Phong cũng hơn trăm năm, bất quá chỉ mới tới Ngưng Thần Kỳ mà thôi, sau lại không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, tư chất và dung mạo của Tiêu Cảnh đều thoát thai hoán cốt, nhưng đó là chuyện sau khi rời khỏi Vô Vi Đạo Tông.

Trái lại Triệu Phong, tiểu tử này tư chất lại không tồi, đã tu tới Dung Hợp Kỳ, trách không được không thuận mắt Tiêu Cảnh.

“Sư tôn vì sao thu ta, sư tôn tự có suy tính, nếu người có nghi hoặc, mời đi hỏi sư tôn ta.” Tiêu Cảnh trừ cái liếc mắt khiếp người vừa rồi, cũng không tỏ vẻ gì, chỉ lạnh lùng yêu cầu bọn Triệu Phong tránh ra.

Đám người Triệu Phong có đại mới làm, cả bọn lập tức vây Tiêu Cảnh vào giữa, thậm chí có một người trong số đó còn ác ý đẩy ngã Tiêu Cảnh, miệng hét lên: “Chỉ là con cóc ghê con rùa đen rụt đầu, gọi Thanh Lan thượng tiên là sư tôn còn chưa tính, còn muốn thi đấu ở Tiên Minh Đại Hội, nếu ta là người mỗi ngày

sẽ trốn ở trong phòng chết cũng không ra, hận không thể đào cái lỗ chui xuống đất chết quách đi cho xong, miễn cho người ta phải ghê tởm.”

“Tích ——

Thông báo bắt đầu nhiệm vụ mới:

Mục tiêu nhiệm vụ: Tiêu Cảnh

Nội dung nhiệm vụ: Giải quyết nguy cơ của Tiêu Cảnh, nhận được 1 ngưỡng mộ của Tiêu Cảnh, đạt 1 giá trị vận khí

Ký chủ có thể lựa chọn: Chấp nhận / Từ chối

Chấp nhận sẽ kích hoạt Chí Thần Truyện bản 2.0, từ chối sẽ khấu trừ 100% giá trị vận khí, trong ba giây mong ký chủ hoàn thành lựa chọn.”

Ôn Thanh Lan: “.....” Hệ thống nhiệm vụ này căn bản là không cho người ta có đường từ chối.

Lúc trước Ôn Thanh Lan vẫn luôn thờ ơ với Tiêu Cảnh, hiểu biết cũng chỉ dừng ở Chí Thần Truyện, lần này bởi vì Tiêu Cảnh là con trai của vận khí, là mục tiêu công lược của hệ thống, hắn đang muốn nghiêm túc quan sát tình huống trước giờ của Tiêu Cảnh, nhưng không ngờ bị hệ thống trực tiếp đẩy ra ngoài, sắm vai sự phụ tốt yếu mền đồ đệ.

Ba giây trôi qua rất nhanh, Ôn Thanh Lan không hề do dự nhấn chọn ‘chấp nhận’, mà bên kia, mấy người Triệu Phong cũng bắt đầu ra tay.

Ôn Thanh Lan từ nơi ẩn nấp đi ra, giọng lạnh lùng nói: “Người chờ ở đây làm gì?”

Tiếng đánh nhau ngừng hẳn, bọn Triệu Phong hiển nhiên không ngờ sẽ thấy Ôn Thanh Lan ở chỗ này, cả bọn lúng túng không biết nói cái gì, chỉ biết bất an nhìn Tiêu Cảnh.

Cũng may Ôn Thanh Lan ngăn cản đúng lúc, Tiêu Cảnh cũng không tổn hại gì, chỉ có hơi chật vật, y kinh hỉ nhìn Ôn Thanh Lan, nhưng khi chạm mắt với Ôn Thanh Lan, Tiêu Cảnh lại phảng phất bị chấn kinh như con thỏ nhỏ, e lệ né tránh, miệng nhỏ giọng gọi: “Sư tôn.” Chỉ là vẻ mặt này phối hợp với cử chỉ kia, thật sự làm người khác không biết đặt mắt ở đâu.

Ôn Thanh Lan bị Tiêu Cảnh biến sắc mặt làm cho chấn động, trong lúc nhất thời có chút hoài nghi chính mình có phải hay không trong lúc vô tình đã truyền đạt cái gì không đúng, bằng không Tiêu Cảnh tới trước mặt mình sao lại thành bộ dáng này.

Trông mắt Triệu Phong loạn chuyển, giả biện nói: “Ôn sư thúc, sư diệt gặp được Tiêu sư đệ nên nhất thời vui mừng, muốn luận bàn một chút, thỉnh giáo Tiêu sư đệ công pháp của Tỉnh Bình Phong.”

“Liễu Tương Lan dạy người như thế sao.” Biểu tình Ôn Thanh Lan không chút nào thay đổi, bị ánh mắt lạnh băng cao cao tại thượng của hắn quét tới, mấy người Triệu Phong không dám nói nữa: “Tiêu Cảnh, người nói đi.”

Tiêu Cảnh thoáng nâng khóe mắt liếc bọn Triệu Phong, thấy trán Triệu Phong chảy mồ hôi lạnh, mới khẽ rũ mí mắt nói: “Sư phụ, đúng như lời Triệu sư huynh.” Bộ dạng đáng thương bị khi dễ nhưng không muốn làm người khác lo lắng.

Ánh mắt Ôn Thanh Lan lạnh băng đảo qua đảo lại trên người đám Triệu Phong, ý vị không rõ mà ‘Ha’ một tiếng nói: “Một khi đã như vậy, Triệu Phong, người tự tới Tỉnh Tâm Phong lãnh phạt đi, lý do chính là tụ chúng nháo sự (\*) xa lánh đồng môn, thân là sư huynh không biết yêu quý sư đệ, Tiêu Cảnh đi xem hình, nếu phạt không đủ, kêu Nhạc Uyên thêm hình.”

(\*) tụ tập chúng đệ tử làm loạn

“Tích ——

Nhiệm vụ mới bắt đầu độ hoàn thành 100%

Mục tiêu công lược: Tiêu Cảnh

Giá trị kính ngưỡng +2, giá trị vận khí +10, giá trị vận khí hiện tại âm 30

Chúc mừng ký chủ mở ra bản 2.0 Chí Thần Truyện, hoan nghênh ngài quang lâm bản 2.0 Chí Thần Truyện, bản 2.0 là bản full, so với Chí Thần Truyện, Chí Thần Truyện bản 2.0 càng thâm sâu, càng tường tận, càng hoàn mỹ, càng rộng lớn hơn, vì ngài mang đến những trải nghiệm không giống người thường.”

### 3. Chương 3: Đại Hội

Hệ thống vừa dứt lời, Ôn Thanh Lan còn chưa kịp phản ứng, mặt mấy người Triệu Phong đã biến sắc, Tiêu Cảnh không dám tin nhìn Ôn Thanh Lan, trong mắt còn lấp lờ nước mắt kinh hãi (\*).

(\*) kinh ngạc vui mừng

Điều này làm Ôn Thanh Lan trong lúc nhất thời không khỏi âm thầm nghĩ lại, mình làm sư tôn rốt cuộc có bao nhiêu thất bại, cùng lắm chỉ ra mặt cho đồ đệ thôi, Tiêu Cảnh đã mang bộ dạng mau nước mắt, cũng tại mình trước giờ không đặt đồ đệ ở trong lòng.

Nhạc Uyên chuồng quần giới luật, ở Vô Vi Đạo tông có tiếng là thiết diện vô tình, ai cũng không muốn phạm lỗi lại rơi vào tay hắn, hắn và Ôn Thanh Lan quan hệ tốt, nghe được đối phương mở miệng xử phạt người, chỉ sợ sẽ càng thêm vô tình.

Nghĩ vậy trán Triệu Phong chảy càng nhiều mồ hôi, tiến lên biện giải nói: “Ôn sư thúc.....”

Ôn Thanh Lan đảo mắt qua Triệu Phong, chợt trở nên lạnh băng vô cùng: “Thế nào, đối xử trí của ta có dị nghị?”

Mặc dù hắn không mấy quan tâm Tiêu Cảnh, nhưng dù sao y cũng là môn hạ của Tĩnh Bình Phong, không phải con chó con mèo nào đó có thể tùy tiện giày xéo.

Triệu Phong thấy sắc mặt Ôn Thanh Lan không tốt, cũng không dám nhiều lời, không cam lòng cúi đầu nói: “Đệ tử tuân mệnh.” Nói xong oán hận mà xoay người dẫn người rời đi.

Sau khi cả đám rời đi, Ôn Thanh Lan quay đầu nhìn Tiêu Cảnh nhàn nhạt nói: “Về sau chớ có tự tiện rời vì sư.” Nghĩ nghĩ hắn lại bổ thêm một câu: “Vẫn cần phải tu luyện thêm, nếu xảy ra chuyện như vừa rồi, ném mặt mũi Tĩnh Bình Phong ta.”

Lời này không tính là an ủi nhưng hai mắt Tiêu Cảnh lại sáng lên, dứt khoát đáp: “Dạ!”

Cùng lúc đó, âm thanh hệ thống cũng vang lên trong đầu Ôn Thanh Lan:

“Công lược mục tiêu ‘ Tiêu Cảnh ’

‘ độ hảo cảm ’+2

‘ giá trị vận khí ’+4

‘ giá trị kính ngưỡng ’+1

Độ hảo cảm hiện tại 53%, giá trị vận khí âm 37 (\*), mong ký chủ tiếp tục nỗ lực nha ~”

(\*) có vẻ tác giả nhằm số liệu, ở chương 2 đang âm 30, nhảy qua đây lại âm 37.

Ôn Thanh Lan nhíu mày nhìn Tiêu Cảnh, không ngờ làm thế mà độ hảo cảm lại tăng lên, xem ra xưa nay mình vắng vẻ Tiêu Cảnh quá rồi.

Hắn không khỏi nhớ lại, sau khi Tiêu Cảnh vào Tĩnh Bình Phong, hắn cũng chưa từng quan tâm việc học của y, Tiêu Cảnh rõ ràng kêu mình một tiếng sư tôn, nhưng mình lại chưa từng làm tròn chức trách của một sư tôn, sau cùng còn phế tu vi của Tiêu Cảnh, thật đúng là có lỗi với đồ nhi này.

“Đúng vậy nha, chúc mừng ký chủ rút cuộc nghĩ thông suốt chuyện đệ tử nhà mình, lòng hối cải của ký chủ đáng để khích lệ, sớm tranh thủ xoát đầy độ hảo cảm với Tiêu Cảnh, hoàn thành mục tiêu phản diện nghịch tập vĩ đại.” Hệ thống cười hì hì đáp lại.

“Quá ồn ào!” Ôn Thanh Lan ở trong lòng lạnh lùng nói.

“Được được, nhân gia nhất định đóng cửa im lặng, làm một mỹ hệ thống an tĩnh.” Thanh âm hệ thống nhỏ dần, xem ra cũng rất thức thời.

“Sư tôn, người làm sao vậy?” Hóa ra Tiêu Cảnh thấy Ôn Thanh Lan vẫn luôn ngơ ngác thất thần không nói gì, trạng thái này quá mức hiếm gặp, không khỏi lo lắng nói: “Không phải là di chứng của bế quan lần này chứ?”

Ôn Thanh Lan lấy lại tinh thần, vẫy vẫy tay nói: “Vi sư không sao, theo vi sư hồi Tĩnh Bình Phong đi.”

Vì e ngại quy định lúc trước của hệ thống, Ôn Thanh Lan chỉ có thể tạm thời để Tiêu Cảnh bên người, làm việc có nhiều chỗ không tiện, nhưng cũng may hiện tại hẳn không tính làm gì.

Vừa trở lại Tĩnh Bình Phong không bao lâu, liền có người ngự phong mà đến, là Quá Thường Phong phong chủ Tùng Văn Hiên, Tùng Văn Hiên mặc một bộ lam bào giản dị, mặt hình chữ quốc, thoạt nhìn gọn gàng đoan chính, gã vừa thấy Ôn Thanh Lan đã vội vàng kéo tay hắn nói không ngừng: “Thanh Lan thật tốt quá, người ở đây, rút cuộc ta không vô huyệt nữa.”

“Làm sao vậy?” Ôn Thanh Lan bất động thanh sắc nhìn đối phương, ai cũng không ngờ được người thành thật như Tùng Văn Hiên lại che giấu dã tâm lớn như vậy, nhưng nếu không phải gã, hẳn lên vào Vô Vi Đạo Tông cũng không dễ dàng như vậy.

Tùng Văn Hiên nói: “Chương môn muốn ta thống kê danh sách đệ tử dự thi, các phong đều đã thông báo cho ta, chỉ còn thiếu Tĩnh Bình Phong, ta nghe nói người xuất quan, nên vội vàng lại đây hỏi một chút, cũng may người chưa đi đâu, Thanh Lan, Tĩnh Bình Phong của người chỉ có một mình Tiêu Cảnh, theo lẽ thường thì không cần chọn lựa....”

“Tích ——

Kích hoạt nhiệm vụ: ‘Tài năng hiển lộ ở Tiên Minh Đại Hội’

Mục tiêu nhiệm vụ: Tiêu Cảnh, giải trừ mục tiêu trời định

Nội dung nhiệm vụ: Trợ giúp Tiêu Cảnh chiếm danh ngạch Tiên Minh Đại Hội

Phần thưởng: Rút chìa khóa bí cảnh, giá trị vận khí +20”

“Được, nếu Tĩnh Bình Phong ta chỉ có một mình Tiêu Cảnh, như vậy đồ nhi này của ta tất nhiên phải tham gia.”

Tùng Văn Hiên vốn đã làm tốt công tác chuẩn bị khuyên bảo, đột nhiên bị những lời này của Ôn Thanh Lan làm cho ngại lại, trừng mắt nửa ngày cũng không thốt ra được câu gì, một hồi lâu gã mới nói: “Tham.... tham gia, được, được, nên tham gia, bằng không chỉ có mỗi Tĩnh Bình Phong không tới cũng quả thật kỳ cục, đợi chút, Thanh Lan người —— ta không phải..... ”

Ôn Thanh Lan cười như không cười nhìn gã, khoanh tay nói: “Thế nào, Tĩnh Bình Phong ta không được sao?”

Mũi chộp quá lớn, Tùng Văn Hiên tự nhiên không thể tùy tiện tiếp, một hồi lâu gã mới vẻ mặt đau khổ nói: “Được được, đương nhiên được, Thanh Lan sư đệ đệ người cũng biết, đứa nhỏ Tiểu Cảnh này.....”

Ôn Thanh Lan nói: “Việc này không phiền Tùng sư thúc nhọc lòng, sư đệ đệ tất có biện pháp. ”

Tùng Văn Hiên trên dưới đánh giá Tiêu Cảnh một hồi lâu, cuối cùng mới không tình nguyện gật đầu nói: “Vậy đi, trong lòng sư đệ đệ hiểu rõ là được, ta đây trở về bẩm báo chương môn.”

Nói xong Tùng Văn Hiên xoay người rời đi, lúc xoay người gã như vô tình mà thở dài: “Nếu đồ nhi Văn Uyên của người còn ở đây thì tốt rồi.” Nói xong gã cũng mặc kệ mặt Ôn Thanh Lan trở nên khó coi, nhanh chóng ngự phong rời đi.

“Sư tôn, đồ nhi được không?” Tiêu Cảnh ở một bên nghe nửa ngày, nghe được Ôn Thanh Lan muốn mình tham gia Tiên Minh Đại Hội, y có chút không dám tin, đợi Tùng Văn Hiến rời đi, không khỏi hỏi lại lần nữa.

Ôn Thanh Lan bị người đề cập đến đại đồ đệ mất sớm, trong lòng không quá thoải mái, nghĩ đến Văn Uyên thiên tư trác tuyệt ngọc thụ lâm phong, lại nhìn Tiêu Cảnh, trong lòng càng không dễ chịu, cả giận nói: “Bản tôn nói người được thì có gì không được!” Nói xong phất tay áo rời đi.

Ban đêm, Tĩnh Bình Phong vắng vẻ không tiếng động, Ôn Thanh Lan lúc sáng bực bội cũng dần tĩnh tâm lại.

Một ngày này xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là bế quan thấy được mệnh thư (\*) của mình, lại mạo danh (\*\*) bị hệ thống quán lấy, làm cái gì cũng đều bó tay bó chân, vốn dĩ kế hoạch đã chuẩn bị tốt lại bị báo thất bại, tâm huyết như nước chảy về biển đông, muốn làm cái gì cũng không còn kịp rồi, tiếp theo lại bị nhắc tới đại đồ đệ mất sớm.”

(\*) số mệnh định trong sách

(\*\*) mạo danh trong mạo danh kì diệu: Không hiểu ra sao

Dù Ôn Thanh Lan là đại năng Nguyên Anh, cũng nhịn không được phiền lòng, thậm chí biết rõ Tùng Văn Hiến cố ý, dưới tình huống đó còn giận chó đánh mèo với Tiêu Cảnh.

Hiện giờ cách Tiên Minh Đại Hội chỉ còn hơn một tháng, hắn tốt nhất vẫn nên ngấm lại làm thế nào để tăng thực lực Tiêu Cảnh lên, hoàn thành nhiệm vụ đi.

Tĩnh tâm xong Ôn Thanh Lan đứng dậy từ đệm hương bồ trong tĩnh thất, đẩy cửa ra tính đi xem Tiêu Cảnh đã ngủ chưa, nhưng sau khi cửa mở, lại bị một bóng người ngoài cửa làm giật mình.

Tiêu Cảnh an an tĩnh tĩnh cúi đầu quỳ gối ngoài cửa tĩnh thất, nghe thấy tiếng mở cửa cũng không động dậy, nhìn dáng vẻ của y, không biết đã quỳ ở chỗ này bao lâu.

Nỗi lòng Ôn Thanh Lan phức tạp, liếc nhìn Tiêu Cảnh, hắn đối xử với Tiêu Cảnh thật sự không tính là tốt, cũng không hoàn thành trách nhiệm của người làm sư phụ, nhưng Tiêu Cảnh vẫn kính cẩn nghe lời, ngay cả kết cục trong «Chí Thần Truyện», hắn và Tiêu Cảnh trở mặt thành như vậy, Tiêu Cảnh cũng chỉ phé đi tu vi của hắn, cho đến lúc hắn chết đi, hắn cũng không hiểu thấu Tiêu Cảnh (\*).

(\*) Anh Cảnh bị sư tôn đối xử mình S như vậy mà anh còn nường tay không giết sư tôn, chỉ phé bỏ tu vi như sư tôn từng làm với mình, sớm yêu mà không nhận ra. Còn sư tôn quá lạnh lùng.

Hết thất thần, Ôn Thanh Lan mới nhớ tới Tiêu Cảnh còn đang quỳ trên mặt đất, có lẽ Tĩnh Bình Phong vào đêm quá mức yên tĩnh, giọng Ôn Thanh Lan cũng bất giác ôn nhu nhỏ nhẹ: “Quỳ trên mặt đất làm gì, còn không mau đứng lên.”

Tiêu Cảnh dường như không thể tin hai tai của mình, y ngẩng đầu nhìn Ôn Thanh Lan, thấy Ôn Thanh Lan thần sắc ôn hòa, lúc này mới phản ứng lại ủy khuất nói: “Đồ nhi chọc sư phụ tức giận, đồ nhi không dám nữa.” Nhưng bộ dạng ủy khuất làm nũng này, phối hợp với nước mắt huyết vẩy tràn đầy trên mặt, lại dữ tợn khủng bố không nói nên lời.

Tầm mắt Ôn Thanh Lan đảo qua mặt Tiêu Cảnh, không tự giác dâng lên một cỗ chán ghét, thậm chí, cũng may mình nhìn quen khuôn mặt này của y, bằng không hơn nửa đêm nhìn thấy y, thế nào cũng phải chán kinh.

Không khỏi nghĩ đến sau này Tiêu Cảnh sẽ khôi phục dung mạo, tư chất không tầm thường như bây giờ, mặt của Tiêu Cảnh cũng vì nguyên nhân đó mới có thể dữ tợn như thế, «Chí Thần Truyện» nói rằng, Tiêu Cảnh sau khi bị hắn vứt bỏ thì nhận được truyền thừa, nhưng cái truyền thừa nọ lại quá mức hàm hồ, Ôn Thanh Lan cũng không cách nào biết được nguồn gốc.

Dù sao cũng chỉ đọc được trong mệnh thư, không trực tiếp trải qua, cho nên sau này Tiêu Cảnh biến thành bộ dáng nào, Ôn Thanh Lan cũng không biết, hắn chỉ biết là ngày sau Tiêu Cảnh sẽ mê đảo muôn vàn thiếu nữ trong tam giới.

Ôn Thanh Lan thu hồi suy nghĩ, lại lần nữa đặt tầm mắt lên người Tiêu Cảnh, dù gì cũng làm thầy trò mấy chục năm, thực nhanh đã có thể thích ứng với mặt Tiêu Cảnh, hần cười cười nói: “Giỏi, đây là đang trách vì sư vô cố sao?”

Đã thật lâu chưa thấy Ôn Thanh Lan cười, Tiêu Cảnh ngây người, rồi nhanh chóng phản ứng lại, y hơi cúi đầu ngượng ngùng nói: “Đồ nhi không dám, là đồ nhi quá vô dụng, làm sư tôn mất mặt.”

Nói xong Tiêu Cảnh muốn từ mặt đất đứng dậy, nhưng vì đã quỳ lâu lắm, giãy giụa hai lần thiếu chút nữa ngã sấp mặt, Ôn Thanh Lan thấy thế phát tay áo, một cổ ám kinh nâng gối Tiêu Cảnh, đỡ Tiêu Cảnh dậy.

“Nếu đã không dám, vậy thì theo vi sư đến đây đi.”

Thấy Tiêu Cảnh mượn lực đứng lên, Ôn Thanh Lan cũng không trì hoãn nữa, bay thẳng ra ngoài: “Người tới Tĩnh Bình Phong lâu như vậy, vi sư cũng không có thời gian chỉ đạo khảo sát việc học của người, nếu đại diện Tĩnh Bình Phong dự thi, vậy đừng để vi sư mất mặt, vừa lúc thời gian này vi sư rảnh rỗi, sẽ chỉ dẫn tốt cho người.”

“Dạ, sư tôn.” Tiêu Cảnh cúi đầu đồng ý, theo Ôn Thanh Lan tới một bãi đất trống bên ngoài.

“Dùng một chiêu sở trường nhất của người công kích ta.” Ôn Thanh Lan nhàn nhạt chỉ huy.

Hai mắt Tiêu Cảnh lóe sáng, cuối cùng mím môi nói: “Dạ, đồ nhi mạo phạm.”

Một trận đánh nhau Ôn Thanh coi như thăm dò được cách thức công kích của đồ đệ mình, nói là đánh nhau, kỳ thật phần lớn là Ôn Thanh Lan dẫn Tiêu Cảnh xuất chiêu, Ôn Thanh Lan đã là tu sĩ Kỳ Nguyên Anh, Tiêu Cảnh chẳng qua chỉ mới Ngưng Thần Kỳ, nhưng cũng may phần lớn tu sĩ tham gia thi đấu đều trên dưới Kim Đan Kỳ, tuy nói như thế, một khi Tiêu Cảnh gặp được tu sĩ Kim Đan Kỳ, vẫn bị ăn hành.

Nhưng cũng may Tiêu Cảnh dừng ở Ngưng Thần Kỳ lâu rồi, cơ sở đặc biệt vững chắc, chỉ là do thiếu sự dẫn dắt chuyên nghiệp, nên chiêu thức có chút lộn xộn.

Đương nhiên Thanh Lan chân nhân tuyệt đối sẽ không thừa nhận đây là do mình, bây giờ cách ngày thi đấu chỉ còn hơn một tháng, muốn Tiêu Cảnh chiến thắng để có cơ hội vào bí cảnh, e là phải cẩn thận suy tính.

## 4. Chương 4: Mộng

Vì tiếp nhận nhiệm vụ, nên nhiều ngày qua Ôn Thanh Lan vẫn luôn vội vàng chỉ dạy Tiêu Cảnh tu luyện, tuy có thể dạy Tiêu Cảnh một ít tinh diệu dùng yếu chế mạnh, nhưng muốn đánh như thế, vẫn phải có thực lực nhất định.

Nếu Tiêu Cảnh có thể trước ngày thi đấu chạm đến ngưỡng cửa Kim Đan Kỳ, sau đó nghiệm qua chỉ dạy của Ôn Thanh Lan, cũng có thể vững vàng chiếm được chỗ đứng, đáng tiếc.....

Ôn Thanh Lan nhìn Tiêu Cảnh đang nhắm mắt khổ tu, không khỏi hoài niệm đại đồ đệ Văn Uyên đã sớm thế, tư chất hiện giờ của Tiêu Cảnh thật là quá bình thường, đã nhiều ngày y gia tăng tu luyện, ăn một đồng lớn linh dược, đột phá Ngưng Thần Kỳ bước vào Dung Hợp Kỳ còn có chút cố sức, nói chỉ vượt qua Dung Hợp Kỳ đến cửa Kim Đan.

Ôn Thanh Lan đang tự hỏi làm thế nào để Tiêu Cảnh thi đấu, hệ thống yên lặng hồi lâu đột nhiên lên tiếng: “Ký chủ vẫn luôn nhận nhiệm vụ chủ tuyến, có hứng thú làm nhiệm vụ hằng ngày một lần không, cũng có thể thêm điểm nha, hơn nữa nếu làm tốt nhiệm vụ hằng ngày, thì có thể tăng thêm độ thân mật, với ký chủ là vô cùng hữu ích.”

“Nhiệm vụ hằng ngày, đó là cái gì?” Bất chợt nghe hệ thống nói, Ôn Thanh Lan cũng cảm thấy tò mò.

Tiêu Cảnh vẫn luôn vận linh lực nhắm mắt khổ tu, hần ở bên cạnh nhìn cũng hơi có chút nhàm chán, nhưng thứ gọi là độ thân mật này, nghe tới lại làm người ta cảm thấy có chút quái quái.

Vừa lúc Tiêu Cảnh mở mắt ra, trong tai Ôn Thanh Lan nghe được một tiếng đình của hệ thống

“Thông báo nhiệm vụ hằng ngày

Mục tiêu nhiệm vụ: Tiêu Cảnh

Nội dung nhiệm vụ: Giúp Tiêu Cảnh lau mồ hôi, làm từ phụ vuốt ve Tiêu Cảnh, là bước đầu tiên của ký chủ trong việc sửa hình tượng phản diện thành hình tượng từ phụ nghiêm sự.

Cảnh báo: Nhiệm vụ hằng ngày vô pháp cự tuyệt, tiến hành trừng phạt càng mệt hơn, mỗi một lần cự tuyệt căn cứ đúng giá trị đạt được mà gia tăng chỉ số hắc ám của vai chính, chỉ số hắc ám tích lũy đến một mức nhất định sẽ mở ra phó bản địa ngục, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, độ thân mật +3”

Ôn Thanh Lan: “.....”

Hắn một chút cũng không muốn hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày, càng không muốn biết chỉ số hắc ám của vai chính và cái gọi là phó bản địa ngục là cái vẹo gì!

Tiêu Cảnh vừa mở mắt, liền nhìn thấy Ôn Thanh Lan mặt đen thui như cái đáy nồi, trán nổi gân xanh, tức thì kinh hãi hổ thẹn nói: “Sư tôn đừng tức giận, là đệ tử ngu dốt, sư tôn trách phạt đệ tử đi, ngàn vạn lần đừng nổi giận hại thân thể.”

Mặt Ôn Thanh Lan có chút vặn vẹo, khoe miệng hắn co rút, gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Cảnh, vẫn không nói gì.

Tiêu Cảnh lại hiểu lầm Ôn Thanh Lan là đang khí giận công tâm, càng thêm hổ thẹn, nhìn bộ dạng y như sắp khóc tới nơi.

“Ký chủ còn tiếp tục như vậy, Tiêu Cảnh sẽ hiểu lầm càng sâu, nếu ký chủ không thể làm ra các động tác đã nói, bốn hệ thống có thể hỗ trợ nha!”

Nếu hắn làm động tác như vậy, Tiêu Cảnh mới có thể hiểu lầm đó, vài chục năm sống chung trên Tỉnh Bình Phong, tuy Ôn Thanh Lan không ngược đãi đánh đập gì Tiêu Cảnh, nhưng cũng có phần coi thường (\*), hắn thường hay ra ngoài, tùy Tiêu Cảnh giữ Tỉnh Bình Phong to lớn một mình, mặc kệ những đệ tử môn phái khác xa lánh Tiêu Cảnh, chỉ có đôi khi tâm tình tốt, mới ném cho Tiêu Cảnh một ít môn pháp tu luyện, giờ hắn mặc kệ Tiêu Cảnh luôn có được không hể.

(\*) ở đây là không quá coi trọng

Có thể nói nếu không có vận khí bảo hộ vai chính, Tiêu Cảnh chỉ sợ cả Ngưng Thần Kỳ cũng luyện không tới, nếu bây giờ hắn đột nhiên làm ra mấy hành động đó, chỉ e Tiêu Cảnh cảm nhận được không phải là quan tâm yêu ái, mà là kinh hách đi.

Nhưng hệ thống lại quy sự trầm mặc của Ôn Thanh Lan thành cam chịu, trong chớp mắt, Ôn Thanh Lan cảm giác được thần thức của mình bị trói lại một góc, một cỗ lực kỳ diệu khống chế thân thể hắn, khiến hắn biệt nữ (\*) nâng Tiêu Cảnh dậy, sờ sờ trán y, còn vỗ vỗ đỉnh đầu.

(\*) Không được tự nhiên, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm, nghĩ thế này nhưng làm thế khác

Một cử động này làm Ôn Thanh Lan càng thêm khẳng định hệ thống tồn tại vô cùng lợi hại, phải biết rằng muốn dễ dàng khống chế một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đến cả lão tổ Độ Kiếp Kỳ cũng không làm được.

Tay Ôn Thanh Lan vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại từ mái tóc của Tiêu Cảnh, tuy động tác của hắn vô cùng ôn nhu, nhưng biểu tình trên mặt một chút cũng không tốt, vẫn luôn trừng mắt với Tiêu Cảnh, sắc mặt cũng âm u, giống như có thể tùy thời bạo lực tặng cho Tiêu Cảnh một bạt tay.

Quả nhiên như Ôn Thanh Lan dự đoán, Tiêu Cảnh bị kinh hách, y hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bộ dáng ngốc nghếch, có thể nhìn ra dấu vết mỹ nhân mở to hai mắt, trong ánh nước còn phản chiếu hình ảnh của Ôn Thanh Lan, khuôn mặt dữ tợn kia thế nhưng cũng thuận mắt không ít.

Tiêu Cảnh xấu hổ hai lỗ tai hồng hồng, ấp úng nói: “Sư..... Sư tôn!”

Tuy Tiêu Cảnh một bộ kinh sợ, mang vẻ não tàn, nhưng âm thanh thông báo của hệ thống lại hoàn toàn bại lộ tâm tình của y.

“Tích ——

Độ thân mật của nam chính +3, độ hảo cảm +1, độ hảo cảm hiện tại 54%, mong ký chủ tiếp tục nỗ lực.”

Lực lượng khổng chế Ôn Thanh Lan biến mất, Ôn Thanh Lan ho khan một tiếng, khô cần nói: “Tu luyện không chỉ một sớm một chiều, khổ tu theo đuổi đột phá sẽ chỉ khiến tâm cảnh người nôn nóng, hôm nay dừng ở đây thôi, người cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tiếp tục.”

Lúc trước là ai thúc giục y cấp tốc đột phá hả!

Những lời này Tiêu Cảnh không dám nói thẳng ra, bầu không khí giữa hai người hiện giờ vừa vi diệu lại vừa xấu hổ, vì thế y vẫn giữ tư thái là một người đệ tử kính cẩn vâng lời nói: “Sư tôn giáo huấn chí phải, đệ tử đã hiểu, đệ tử khiến sư tôn dụng tâm lương khổ, đệ tử chắc chắn sẽ sớm ngày đột phá, giải sầu của sư tôn.”

Ôn Thanh Lan vẫy vẫy tay, ý bảo Tiêu Cảnh không cần nhiều lời, hắn một chút cũng không muốn đứng ở đây nữa, dứt khoát phát tay áo về phòng.

Mà sau khi Ôn Thanh Lan xoay người, Tiêu Cảnh liền thu hồi vẻ cung kính nhu thuận trên mặt, trầm mặc nhìn bóng lưng Ôn Thanh Lan, lúc này biểu tình Tiêu Cảnh có chút tối tăm, nhưng không biết nghĩ tới cái gì, khóe miệng y đột nhiên câu lên một nụ cười, nụ cười này làm y càng có vẻ điên cuồng của bệnh thần kinh.

“Sư tôn.....” Sờ sờ môi, đầu lưỡi Tiêu Cảnh ngàn chuyển trăm hồi mà nhẹ gọi ra hai chữ này, sau đó y đột nhiên bùm mặt không tiếng động mà cười ha hả: “Sư tôn của ta.... ”

Không biết có phải ban ngày nghe bản hắc ám của Tiêu Cảnh nhiều quá hay không, Ôn Thanh Lan trở về phòng nghỉ ngơi khó được mà ngủ gật, vừa ngủ được một chút, hắn mơ một giấc mơ.

Loại cảm giác này vô cùng vi diệu, từ sau khi hắn bước vào Kim Đan Kỳ, ít nhiều cũng hơn hai trăm năm không nếm qua tư vị nằm mơ, cái loại cảm giác biết rõ chính mình đang nằm mơ lại cố tình không tỉnh lại được, khiến người không thoải mái nhưng lại mười phần tò mò.

Hắn không thể kháng cự, vẫn không ngừng đi về phía trước, mọi thứ trong mộng vừa mơ hồ vừa mờ mịt, bốn phía không mang màu sắc đen hay trắng, chỉ có màu xám dày đặc lượn lờ trong không trung, âm u xám xịt mà bao trùm, những con người không có ngũ quan đại ra, máy móc lặp lại hành động của mình, thành trấn thôn trang đen mù giống như trình diễn màn kịch câm giữa sân khấu.

Ôn Thanh Lan không biết mình muốn đi đâu, hắn xuyên qua một đường phố tối đen, ngây ngốc đi về phía trước, không biết đi như thế đã bao lâu, thế giới xám trắng bỗng xuất hiện một chút màu sắc rực rỡ.

Đó là một búp bê sứ phấn điêu ngọc mài, búp bê sứ mặc quần áo tinh xảo, búi tóc đồng tử, cầm đèn lồng lớn màu đỏ rực, nghiêng đầu mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh.

Búp bê sứ ánh mắt thẳng băng, không một chút sức sống, nhưng Ôn Thanh Lan không chút sợ hãi nhìn thẳng nó, hắn cảm thấy một loại mạc danh quen thuộc thân thiết, muốn ôm nó một cái.

Búp bê sứ đối mặt Ôn Thanh Lan một hồi, rồi xoay người rời đi, Ôn Thanh Lan khẩn trương, trong lòng hắn có dự cảm bất an, muốn giữ chặt đối phương, muốn đối phương đừng rời khỏi đây.

Nhưng búp bê sứ chạy quá nhanh, vô luận Ôn Thanh Lan đuổi theo thế nào, đều vẫn ở phía sau bóng lưng đằng xa ấy, mãi miết chạy, Ôn Thanh Lan bỗng nhớ ra mình là tu sĩ, hoàn toàn không cần giống phàm nhân ngốc nghếch chạy, hắn có thể ngự phong cũng có thể phi kiếm mà, rõ ràng có thể thực nhanh đuổi theo búp bê sứ.

Vừa nghĩ như thế, Ôn Thanh Lan liền cảm thấy cả người dâng lên một dòng khí, làm thân thể hắn càng ngày càng nhẹ, thực nhanh, hắn bay lên, sau đó ‘xì xào ——’ một tiếng, hắn bị thứ gì hút vào bên trong, tiếp theo cảnh tượng xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Bốn phía ồn ào, hắn không biết ai đang nói chuyện, những kẻ đó mặt mũi mơ hồ, nói cái gì cũng đều nghe không rõ, nhưng cảm xúc tiêu cực chán ghét và ghê tởm đảo quanh người hắn lại vô cùng rõ ràng.

Ôn Thanh Lan chỉ cảm thấy phiền chán tột cùng, còn có một cổ bi thương nồng đậm dâng lên, hắn không muốn nhìn tiếp, đành nhắm mắt thanh tịnh một lát.

Nhưng lúc này, những âm thanh đó lại yên lặng toàn bộ, giữa khung cảnh lộn xộn đột nhiên xuất hiện một mảng lớn hắc ám dày đặc che trời lấp đất, một nam nhân cao lớn tuấn mỹ có chút tà khí đạp hắc ám bước tới đây, phía sau y tản mát khí màu đen kịt, trông như một bạo quân hắc ám.

Nam nhân cúi đầu nhìn chằm chằm hắn, người đó tuấn mỹ tà khí, trên khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết không có một chút cảm xúc, tròng mắt đen kịt trong đôi mắt thâm thúy lộ ra sự ngả ngớn lạnh băng đánh giá hắn, y hơi cong môi, hình như nói gì đó, sau đó không dấu hiệu vươn tay ra, moi móc trong bụng hắn.

Kịch liệt đau đớn bao phủ Ôn Thanh Lan, hai hàm răng hắn va lập cập như sóng triều, bằng ý chí nghị lực cường đại mới không để mình thất thổ mà thét chói tai, hắn cảm thấy có thứ gì hoàn toàn rời khỏi người mình, đó là một loại trống rỗng mờ mịt.

Hắn há miệng thở dốc, mồ hôi mơ hồ phủ tầm mắt nhưng vẫn gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, cuối cùng môi nhẹ nhàng mấp máy phun ra hai chữ.....

..... Tiêu Cảnh.....

“Sư tôn, sư tôn, người có khỏe không?”

Ôn Thanh Lan đột nhiên mở mắt, tầm mắt dừng trên một gương mặt xấu xí và dữ tợn, đôi mắt trên khuôn mặt ấy ẩn chứa sự quan tâm, nhìn thấy gương mặt thân quen, Ôn Thanh Lan cũng bất giác nhẹ nhàng thở ra.

Ngay sau đó hắn nhíu mày nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Tiêu Cảnh do dự nói: “Mấy ngày nay sư tôn có chút..... Có chút..... Đệ tử lo lắng cho sư tôn, nên lại đây nhìn xem, không ngờ sư tôn ghé vào trên bàn không hề động đậy, đệ tử lo quá, nên mới có hành động mạo phạm như vừa rồi, mong sư tôn thứ lỗi.”

Ôn Thanh Lan vốn định nói không sao, nhưng nhớ tới cảnh tượng vừa rồi trong mộng, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một chút mâu thuẫn và chán ghét với Tiêu Cảnh, dựa theo những gì tái hiện trong mệnh thư, sau này hắn bị Tiêu Cảnh phế bỏ tu vi, giấc mộng này có lẽ là vận mệnh của hắn trong sách, vì hắn suy nghĩ mới nhìn thấy kết cục của mình trong sách thông qua mộng.

Nghĩ vậy, Ôn Thanh Lan lạnh mặt trách mắng: “Về sau nếu ta không cho phép, không được tùy tiện bước vào đây.”

## 5. Chương 5: Đối Chiến

Tĩnh Bình Phong thanh tĩnh tịch mịch, chỉ có hai thầy trò Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan không thích ngoại nhân quấy rầy, bởi thể việc ăn, mặc, ở, đi lại đều do Tiêu Cảnh phụ trách, có thể nói bất cứ nơi nào trên Tĩnh Bình Phong kể cả phòng ngủ của Ôn Thanh Lan cũng đều không hạn chế y.

Hiện giờ lại vì vậy bị giáo huấn, Tiêu Cảnh khó tránh khỏi có chút ủy khuất, nhưng y cũng đã quen tính tình âm tính bất định của sư tôn, nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu trả lời ‘dạ’.

Cho đến khi Tiêu Cảnh rời đi, lòng Ôn Thanh Lan vẫn chưa thể bình ổn, hắn nhớ lại cảm giác bị phế tu vi mặc người thịt cá trong mộng, thật là không tốt chút nào, lần này hắn có duyên đọc được mệnh thư, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ của mình.

Thời gian một tháng trôi qua thực nhanh, mặc dù có Ôn Thanh Lan ngày đêm đốc thúc, Tiêu Cảnh cũng khó khăn lắm mới bước vào Dung Hợp Kỳ, cách mục tiêu mong muốn còn một khoảng xa.

“Sư tôn, Tiên Minh Đại Hội tân tú đệ tử vô số, ai cũng muốn tranh danh sách vào bí cảnh, ta chỉ mới Dung Hợp Kỳ, thật sự có thể chứ?”

Lần đầu tiên được Ôn Thanh Lan chính thức cho ra mắt, Tiêu Cảnh hơi có chút khấn trương cùng hưng phấn, phải biết rằng trước khi diễn ra sự tình thầy trò tranh đấu oanh động thiên hạ kia, phần lớn mọi

người đều không biết Ôn Thanh Lan có người đệ tử tên Tiêu Cảnh, mà tình huống bây giờ, làm Tiêu Cảnh có loại cảm giác vi diệu được thừa nhận, dường như Ôn Thanh Lan đã cảm thấy hắn có thể mang y đi ra ngoài gặp người.

“Không sao, dựa theo chỉ dạy lúc trước của vi sư đi chiến, người có thể thắng hết đệ tử dưới Kim Đan Kỳ, thậm chí cũng có thể đánh một trận với Kim Đan Kỳ, còn mấy chuyện khác cứ giao cho vi sư là được.” Ôn Thanh Lan thản nhiên nói.

Tiêu Cảnh có chút nghi hoặc, phải biết rằng Tiên Minh Đại Hội lần này không phải chỉ có đệ tử một tông là Vô Vi Đạo Tông tiến vào, mà là đệ tử của 4 tông 7 phái 18 môn Tu Giới đều tham dự, thậm chí còn có hàng hà Tán tu lưu lạc cũng tới xem náo nhiệt, những người được tiến vào bí cảnh đều là các đệ tử ưu tú được tuyển chọn ở các tông, bởi vậy danh sách có hạn.

Tuy không biết vì sao sư tôn lại hi vọng mình chiếm được danh ngạch, nhưng lấy thực lực hiện tại của mình, chỉ e có chút khó khăn.

Ôn Thanh Lan cũng không có ý giải thích nghi vấn, nói xong liền phát tay áo bay đến chỗ ngồi dự hội của tông chủ các phái.

“Thanh Lan, người đã đến rồi.”

Trước đã nói Vô Vi Đạo Tông trực tiếp dọn một ngọn núi làm sân thi đấu, sân này là bãi đất phẳng ngai tại Vô Danh Phong, mà khán đài của các tông chủ tự nhiên được an trí ở nơi có tầm nhìn bao quát trên đỉnh núi.

Đỉnh núi Vô Danh Phong vốn nhọn chót vót, để tiện cho việc bố trí, chường môn của Đạo tông dứt khoát phân phó Ôn Thanh Lan san bằng đỉnh núi, căn cứ vào nhân số địa vị của các tông phái mà thiết trí chỗ ngồi.

Lúc này Ôn Thanh Lan đang đáp xuống một chỗ phẳng như gương trên núi, hắn vừa hạ xuống, liền có người mỉm cười đi tới, nhìn thấy người tới, Ôn Thanh Lan nhẹ mở lời trước: “Chường môn sư huynh.”

Người nọ mặc bạch y tổ bào, đôi mắt đen nhạt trong trẻo, khuôn mặt tuấn nhã tái nhợt của người bệnh, toàn thân không có một chút khí thế dọa người, giống thư sinh hơn là tu sĩ, nếu không phải Ôn Thanh Lan nói toạc ra thân phận của đối phương, chỉ sợ ai cũng không thể nghĩ tới một người như vậy lại là tông chủ Khuất Minh Dương của thiên hạ đệ nhất tông.

“Lúc Tùng sư thúc nói Tĩnh Bình Phong sẽ dự thi, ta có chút kinh ngạc, nhưng ắt hẳn cũng là chuyện tốt.” Khuất Minh Dương trời sinh nhã nhặn, nói không nhanh cũng không chậm, giọng ôn hòa thân thiết, đôi mắt hàm tiếu, cực dễ làm người khác nảy sinh hảo cảm.

Ngay cả Ôn Thanh Lan trời sinh tính cách lãnh tình nhìn thấy đối phương cũng không tự chủ được hòa hoãn lại nét mặt: “Luyện nhiều hơn nữa cũng không bằng thực chiến, Tiêu Cảnh ở Tĩnh Bình Phong đã lâu, cũng nên đi trải đời.”

“Là đi trải đời hay là ném mặt mũi của Tĩnh Bình Phong, ta thấy sư đệ mất đại đệ tử nên tức giận công tâm thần chí không rõ rồi, đến cả loại phế vật như Tiêu Cảnh cũng nguyện ý thu vào trong môn, thu vào môn chưa tính, còn thả ra ngoài làm người ta buồn nôn, tính để y dùng khuôn mặt kia làm đối thủ ghê tởm không thể thi đấu sao?”

Một tràng châm chọc cay nghiệt tới trước, sau đó là một nữ nhân kiêu ngạo mặc váy đỏ rực hạ xuống từ trên không, nàng trời sinh minh diễm (\*) động lòng người, tóc đen dài quấn thành búi to tròn sau ót, mang theo phong tình vạn chủng, nữ nhân vừa đáp xuống đất liền mang theo nét khinh thường và châm biếm liếc nhìn hai người, tới người Khuất Minh Dương thì lại bĩu môi: “Ta nói chường môn sư đệ, thân thể không tốt cũng đừng xuất hiện, vạn nhất ở trước mặt chường môn phái khác hôn mê bất tỉnh, bảo Vô Vi Đạo Tông ta nên tự xử thế nào.”

“Minh Ngọc sư thúc, tiểu chất cũng muốn tu dưỡng cho tốt, nhưng mà một ngày chức vị còn quấn thân, tiểu chất một ngày cũng không dám lơ đãng, cũng là tiểu chất mệnh không tốt, nào được thanh nhàn giống sư thúc.” Khuất Minh Dương không tức giận chút nào, chỉ như bất đắc dĩ mỉm cười cảm khái nói.

Ôn Thanh Lan thì lạnh lùng liếc Minh Ngọc, hoàn toàn không thèm phản ứng với đối phương, nếu không phải sớm biết được kết cục từ *Chí Thần Truyện*, lúc Tiên Minh Đại Hội kết thúc đó cũng là ngày Minh Ngọc bỏ mạng, thì đến giờ hẳn vẫn đang tiếc hận kế hoạch không có khả năng thực hiện.

Thấy phản ứng của hai người, sắc mặt Minh Ngọc nhất thời vắn vẹo hừ lạnh một tiếng, chán ghét nhìn hai người rồi xoay người rời đi, lúc đi còn không quên nhỏ giọng nói thầm: “Đồ chết tiệt cũng không chết sớm một chút, cứ chiếm chức thật đúng là chướng vật.”

Đợi Minh Ngọc cách xa nơi này, Khuất Minh Dương mới bắt đầu dĩ lắc đầu nói: “Tính cách này của Minh Ngọc sư thúc ở Tu Giới thực sự hiếm thấy, rõ ràng tu vi không cao, lại hết lần này tới lần khác nói toạc ra như vậy, thật không biết nàng lấy đâu ra tự tin như thế”

Một câu cảm khái vô tình của Khuất Minh Dương lại khiến lòng Ôn Thanh Lan khẽ động, phải chăng Minh Ngọc thật sự có sức mạnh gì đó không để người khác biết, rõ ràng kế hoạch của hắn không có lỗ hổng, bây giờ nghĩ lại rất có thể bị lộ vì nguyên nhân cái chết của Minh Ngọc.

“Thanh Lan, đang suy nghĩ gì đấy.” Giọng nói ôn hòa của Khuất Minh Dương cắt đứt suy nghĩ của Ôn Thanh Lan, hắn ngẩng đầu, liền thấy một nam nhân sắc bén đứng cạnh Khuất Minh Dương.

Nam nhân mặc kim y thêu ám văn, mày kiếm mắt sáng ngũ quan thâm thúy, đường nét trên mặt như đao khắc, vết cằm lõm giữa (\*) không mấy rõ ràng làm lộ vị nam nhân, gãi buộc tóc đuôi ngựa, cả người toát lên vẻ khí phách hào hiệp bất kham, nhưng con ngươi trong cặp mắt màu vàng sẫm kia lại là kiếm ảnh tung bay, dường như tùy thời đều có thể bắn ra kiếm khí trí mạng.

(\*) cằm chẻ

“Vị này là tông chủ Mạc Trường Thanh của Thập Phương Kiếm Tông.”

Tu chân vô năm tháng, thời gian của đại đa số tu sĩ không phải giành cho tranh đoạt các loại thiên tài địa bảo, thì cũng là bề quan khổ tu, thường nghe qua đại danh của nhau, nhưng e cả đời cũng chưa từng gặp mặt, mà Tiên Minh Đại Hội lại là nơi cho mọi người có cơ hội kết giao, vì vậy mỗi khi tới đại hội, các tông phái đều sẽ giới thiệu với nhau, tạo cơ duyên tốt.

“Mạc tông chủ.” Biết Khuất Minh Dương cố ý tiến cử mình, Ôn Thanh Lan cũng liền biết thời biết thế lên tiếng chào hỏi Mạc Trường Thanh.

“Vị này chính là phong chủ Tĩnh Bình Phong Ôn Thanh Lan của thập nhị phong.” Khuất Minh Dương cũng giới thiệu Ôn Thanh Lan với Mạc Trường Thanh.

Mạc Trường Thanh cảm thấy khá hứng thú đánh giá Ôn Thanh Lan, giọng nói của gã cũng là loại thuần nam tính trầm thấp: “Thanh Lan chân nhân, nghe đại danh đã lâu, quả nhiên tuổi trẻ tài cao phong tư hơn người, tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao sâu như vậy, ta từng có may mắn tương giao với phong chủ tiền nhiệm của Tĩnh Bình Phong, Du phong chủ cũng khiến ta kính phục, nhưng không ngờ Thanh Lan chân nhân càng trò giỏi hơn thầy, nghe nói chân nhân am hiểu kiếm đạo, nếu ngày nào rảnh rỗi, có thể chỉ giáo Mạc mỗ một phen không?”

“Mạc tông chủ quá khen, nói đến dụng kiếm, ai chẳng biết Thập Phương Kiếm Tông mới là bổn tông, ở trước mặt tông chủ nói cái này, là Ôn mỗ không biết tự lượng sức.” Ôn Thanh Lan khách khí nói.

Đối với vị Mạc tông chủ đã giúp mình trong *Chí Thần Truyện*, Ôn Thanh Lan còn hơi có chút hảo cảm, với lại Mạc Trường Thanh cuối cùng cũng không khuất phục dưới vận khí chi tử của Tiêu Cảnh, vị tông chủ này đối với kiếm thành tâm thành ý, hẳn cũng tương đối kính phục.

“Thanh Lan chân nhân nói như vậy, chính là chướng mắt Mạc mỗ.”

Dưới loại khí thế áp bách đáng sợ đó, Ôn Thanh Lan lại như không cảm giác được, hắn đối diện với Mạc Trường Thanh nói: “Nếu Mạc tông chủ đã nói vậy, Ôn mỗ lại từ chối thì quá bất kính, chỉ sợ tông chủ sự vụ bận rộn, không có thời gian chiêu đãi Ôn mỗ.”

Trong mắt Mạc Trường Thanh lóe lên một tia tán thưởng, gã cười to nói: “Nếu Thanh Lan chân nhân tới, Mạc mỗ tùy thời quét dọn giường chiếu mà đợi.”

Ôn Thanh Lan khẽ mỉm cười nói: “Ôn mỗ cảm tạ thịnh tình của tông chủ trước.”

Nhìn nụ cười của hắc Mạc Trường Thanh hơi ngạc nhiên, có điều trong một cái chớp mắt thất thố rất nhanh bị Mạc Trường Thanh che giấu, cũng không có ai phát giác.

Kỳ thực nói như vậy cũng không đúng, ít nhất bên dưới đài dự thi Vô Danh Phong, Tiêu Cảnh vẫn luôn chú ý động tĩnh của sư tôn, sắc mặt lại âm trầm.

Tiêu Cảnh không biết mình ngửa đầu nhìn theo bóng hình màu xanh ấy bao nhiêu lâu, y dõi theo bóng hình người nọ như thể đã nhiều lắm lâu lắm rồi, lâu đến nỗi y đã không còn nhớ, mà đã trở thành thói quen khắc cốt ghi tâm.

Y phục đối phương mặc trên người là do mình chọn, chiếc lược mặc ngọc nhẹ nhàng chải mái đầu đen như thác nước, trăm cài khẽ vẩy lên.

Nhắm mắt lại cũng có thể phác họa ra dung mạo của người ấy: mày kiếm tú đỉnh, khóe mắt nhếch lên, trong đôi mắt đen kịt vĩnh viễn chỉ chứa giá rét, dưới sống mũi là đôi môi bạc tình, gương mặt đỏ sinh thanh nhả vô song, cười lộ lên câu hồn đoạt phách, cốt tủy một thân khí thế, vô tình vô dục, không nhiễm phàm trần băng lãnh uy nghi.

Trong cặp mắt kia vĩnh viễn cũng sẽ không có y, duy nhất một lần nhìn y, cũng tràn đầy hận ý khắc cốt ghi tâm.

Tiêu Cảnh không cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này, chỉ có thể làm như vô số lần, gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh của người nọ, dõi theo người nọ.

Cốt tủy thâm thi đấu náo nhiệt không thể để y an tĩnh ngắm nhìn sư tôn của mình, tuy người ngoài tông tận lực rời xa y bởi vì dung mạo đáng sợ của y, nhưng trong Vô Vi Đạo Tông luôn luôn có vài người muốn tùy thời tùy chỗ đập y một cước, sân thi đấu náo nhiệt như vậy tự nhiên cũng sẽ đụng phải người quen cũ.

“Triệu sư huynh, mau xem đây là ai, Thanh Lan chân nhân lại có thể thả y ra ngoài, ta còn tưởng rằng Thanh Lan chân nhân sẽ để y chết già trên Tĩnh Bình Phong, che dấu vết nhơ duy nhất trong cuộc đời huy hoàng của mình chứ.”

## 6. Chương 6: Cụt Tay

Tiêu Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, tới đúng là bọn người quen cũ Triệu Phong.

Kể mở miệng nói chuyện mặc trang phục đệ tử Vô Vi Đạo Tông, nhìn dáng vẻ hẳn là đệ tử ngoại môn, về phần rốt cuộc vị nào, ký ức của Tiêu Cảnh đã mờ nhạt, nhưng chắc là tả hữu tùy tùng của Triệu Phong.

Y chỉ còn có chút ấn tượng với Triệu Phong, dù sao khi xưa trong tông môn, Triệu Phong cũng khi dễ y khá ác, tuy cuối cùng tiểu tử này cũng chết rất thảm.

Nghĩ như vậy, Tiêu Cảnh cũng không có tâm tư so đo với gã, y lười nhác quét mắt nhìn đám người Triệu Phong, liền không chút để ý dời tầm mắt đi, so với cùng bọn mao đầu tiểu tử ngay cả đại môn tông môn cũng chưa ra khỏi đánh nhau, y càng thích để thời gian đặt trên người sư tôn hơn.

“Ê, Triệu sư huynh nói chuyện với người đó, quái vật xấu xí người lỗ tai bị điếc hay mắt bị mù, tìm đánh đúng không.” Bị ánh mắt Tiêu Cảnh như nhìn con kiến đảo qua, gã đối diện đầu tiên là kinh hãi, ngay sau đó liền thẹn quá hóa giận túm cổ áo Tiêu Cảnh, không chút phong độ mà hét ầm lên.

Gã đã sớm nhìn Tiêu Cảnh không vừa mắt, một tên phế vật, xấu đến mức tận cùng, tư chất rác rưởi, dựa vào cái gì vận tốt như vậy được Thanh Lan chân nhân thu vào trong môn, rõ ràng tư chất của gã cũng không tồi, thậm chí gã tự dựa vào bản thân tu tới Ngưng Thần Kỳ, Tiêu Cảnh có tài nguyên tốt như vậy cũng chỉ được Ngưng Thần Kỳ, nếu không nhờ Thanh Lan chân nhân, Tiêu Cảnh nào có tư cách đứng ở đây.

“Được rồi, Vân sư đệ, Tiên Minh Đại Hội hôm nay, đệ tử các phái đều tới, chỗ để người khác thấy chê cười Đạo tông ta.” Triệu Phong vẫn là bộ dáng ôn tồn lễ độ đối trá như cũ, gã vỗ vỗ vai Liên Vân, đôi mắt thật sâu dừng trên người Tiêu Cảnh, lộ ra tươi cười không chút ý tốt: “Nếu Tiêu sư đệ tới đấu trường, như vậy chứng minh sư đệ cũng tham gia thi đấu, có điều gì muốn nói, tốt nhất là một lát nữa tới sân đấu bàn luận, hà tất ở chỗ này buồn bực.”

Cũng không biết hơn một tháng nay Triệu Phong làm cái gì, vậy mà đột phá Dung Hợp Kỳ lên Kim Đan Kỳ, hơn nữa còn là thượng phẩm kim đan, tuy rằng cảnh giới bất ổn, nhưng tiến bộ cũng là kinh người, nếu gã muốn gian lận trên sân đấu, giết chết Tiêu Cảnh, cũng chưa chắc sẽ không như nguyện.

Nhưng Tiêu Cảnh lại đối với những uy hiếp đó ngoảnh mặt làm ngơ, kiếp trước y sớm đã nhận hết những tra tấn khuất nhục, thậm chí đau đớn khắc sâu hơn cũng đều đã trải qua, nên báo thù xưa kia sớm đã báo, hiện giờ lại đối mặt những chuyện này, dĩ nhiên không dậy nổi một chút hứng thú, ngay cả một biểu cảm cũng lười cho gã.

Thái độ không coi ai ra gì của y khiến khuôn mặt Triệu Phong vặn vẹo trong nháy mắt, nhưng dù sao Triệu Phong vẫn cố kìm hình tượng của mình trước trường bối sư môn, nên không muốn ở chỗ này đánh nhau với Tiêu Cảnh. Vì thế gã chỉ âm ngoan trừng mắt nhìn Tiêu Cảnh, hung tợn nói: “Chúng ta đi.” Rồi dẫn một đám người rời đi.

“Đồ đệ của người trái lại tu dưỡng rất tốt.” Phía dưới đệ tử tranh đấu vô cùng náo nhiệt, lại không biết tất cả đều rơi vào mắt trường bối bề trên, Khuất Minh Dương vốn cảm thấy hứng thú với việc Ôn Thanh Lan để Tĩnh Bình Phong dự thi, nên chú ý Tiêu Cảnh nhiều thêm vài lần, ngược lại để gã trong lúc vô tình thấy một hồi trò hay.

Ôn Thanh Lan tất nhiên cũng thấy được, hắn không khỏi cười giễu cợt: “Cổ hủ ấu trĩ, tu đạo vốn cùng tranh đấu với thiên địa, y như vậy là không có lòng cầu tiến, tư chất lại kém, cũng chẳng trách người khác bắt nạt.”

Khuất Minh Dương nở nụ cười: “Sư đệ vẫn còn chưa vừa mắt Tiêu Cảnh hả, ta thật ra lại rất tò mò tại sao lúc trước sư đệ nhận y, ta thấy Tiêu Cảnh cũng rất có phong phạm quân tử.”

Đúng vậy, vì sao phải nhận y?

Lời này của Khuất Minh Dương làm mày Ôn Thanh Lan nhíu lại, kỳ thực hắn không tính là chính nhi bát kinh (\*) hay tà ma, dù cho Tiêu Cảnh tư chất đặc thù, nhưng Ôn Thanh Lan cũng không chân chính đối xử với Tiêu Cảnh như lô đỉnh, vậy tại sao nhận y?

(\*) nghiêm túc, đứng đắn

Suy nghĩ của Ôn Thanh Lan không khỏi bay tới đêm tuyết vài chục năm trước, đó là một đêm tuyết yên tĩnh không tiếng động, cũng là một đêm đẫm máu thi thể khắp nơi, hắn mới từ một hung trạch bị diệt môn đi ra, liền nhìn thấy một đứa bé nằm úp sấp ngã trên mặt tuyết, bất lực đơn độc lại nhỏ yếu, còn tùy thời sẽ chôn vùi sự sống.....

Hắn nhìn thoáng qua, vốn định trực tiếp ngửa kiếm rời đi, lại không biết nghĩ như thế nào, không ngờ vòng trở lại, ôm đứa bé kia trở về Tĩnh Bình Phong, tuy dung mạo đứa trẻ khiến người khác một lời khó nói hết, nhưng nó lại lặng lẽ ở Tĩnh Bình Phong trưởng thành, thậm chí bất tri bất giác thành sư đồ, có lẽ.... là duyên phận đi.

Thấy Ôn Thanh Lan không nói chuyện nữa, Khuất Minh Dương cũng chỉ cười cười, một lần nữa đem lực chú ý đặt lên trên sân đấu, lúc này tân tú đệ tử ở Tiên Minh Đại Hội đã bắt đầu tranh đấu rồi.

Bởi vì lần này Tiên Minh Đại Hội liên quan đến bí cảnh mở ra, cho nên cạnh tranh liền đặc biệt kịch liệt, một phái hạn ngạch 20 người, trên Ngưng Thần Kỳ dưới Nguyên Anh Kỳ đều có thể tham gia, nội bộ các tông môn tiến hành tỷ thí trước, sau khi tỷ thí xong, so đấu với các môn phái khác, người đoạt giải đệ nhất danh tông môn nhập bí cảnh đầu tiên.

Vào bí cảnh tìm được bảo vật giao cho tông môn phân chia, tiên phong có nhiều quyền ưu tiên lựa chọn hơn, còn người tiên phong, thì do hai mươi người trong đệ nhất danh đảm nhiệm.

Dụng ý dĩ nhiên là khích lệ các đệ tử nỗ lực tu luyện, đồng thời dùng cơ duyên và nguy hiểm mài giũa tâm tú đệ tử, nói cho cùng bí cảnh tuy có bảo bối, nhưng cũng có vô số nguy hiểm.

Sở dĩ Nguyên Anh Kỳ trở lên không tham gia, đó là vì trên Nguyên Anh Kỳ đều là trưởng bối tông môn, tất nhiên khinh thường hạ thấp mình cạnh tranh với tiểu bối, về phần vì sao để mặc bí cảnh trở thành nơi rèn luyện đệ tử, cái này nói ra cũng thật khéo.

Bí cảnh này tên là Chân Diệp bí cảnh, là người bốn tông trong lúc truy tìm tung tích ma nhân ma đạo ngẫu nhiên phát hiện, bởi vì là bốn tông cùng phát hiện, nên không cách nào định tính (\*) là sở hữu của tông nào, vì vậy bốn tông phái người đi điều tra, phát hiện trong bí cảnh chỉ có một cung điện bỏ hoang chôn sâu dưới lòng đất, cung điện vạn linh khô kiệt tử khí trầm trầm, không có dị thường lại làm cho người phát lạnh, trừ lần đó ra trong Chân Diệp bí cảnh cũng không tìm được bất luận chỗ nào kì lạ.

(\*) không thể đo lường bằng số lượng

Sau khi bàn bạc, người bốn tông liền ra tay phong bế cung điện kia, mặt khác đưa bí cảnh ra làm nơi tôi luyện cho các đệ tử, đây là bắt nguồn cạnh tranh gay gắt của Tiên Minh Đại Hội.

Đối với tình hình thi đấu của đệ tử nhà mình, các trưởng lão tông môn vẫn chú ý, bởi vậy ngay từ đầu trận đấu, trên khán đài cũng không ai nói chuyện, mỗi người đều cẩn thận quan sát biểu hiện của đệ tử nhà mình, có vẻ như nếu cần thiết, bất cứ lúc nào đều có thể xách đi rắn dạy một phen.

Không biết Triệu Phong động tay động chân ra sao, Tiêu Cảnh vừa lên lại đụng phải người của Triệu Phong, chính là ngoại môn đệ tử mở miệng châm chọc Tiêu Cảnh lúc này.

Theo lẽ lần dự thi này danh sách chỉ cho đệ tử thân truyền của mười hai phong, nhưng chương môn đại khái suy xét đến anh hùng không hỏi xuất thân, cho nên ngoại môn cũng xuất ra mười hạn ngạch, chẳng qua người đạt tiêu chuẩn ít ỏi không có mấy, nhân duyên Triệu Phong trong nội môn không tệ, lại được sư trưởng yêu thích, vì đu theo đuôi gã, tên ngoại môn đệ tử này cũng được đi theo vào sân đấu.

“Hừ, rác rưởi, hôm nay ông nội mày sẽ dùng mày mở đường, làm Tu Chân Giới biết tên Liên Vân ta, để Thanh Lan chân nhân biết ai mới xứng làm đồ đệ ngài.” Ánh mắt Liên Vân khinh bỉ nhìn Tiêu Cảnh, trên mặt gã hiện lên một nụ cười âm hiểm, trước kia lấy được thứ tốt từ Triệu Phong, ngày hôm nay liền phát huy tác dụng, gã muốn cho đối phương thua đủ thảm.

Tiếng nói vừa dứt, lòng bàn tay Liên Vân xuất hiện một vàng sáng màu xám, đó chính là một món pháp bảo ngoạn độc “Vạn Cốt Thế”, tên như ý nghĩa có thể khiến người ta cốt nhục vỡ vụn đau đớn muốn chết, cũng coi như là trung phẩm linh khí, nếu không nhờ Triệu Phong, lấy thân phận ngoại môn đệ tử của Liên Vân, căn bản không chiếm được thứ này, Liên Vân té khỏi “Vạn Cốt Thế” rồi ném thẳng về phía Tiêu Cảnh.

Tuy hiện nay Tiêu Cảnh đã là hậu Dung Hợp Kỳ, nhưng nếu trực tiếp chống lại trung phẩm linh khí “Vạn Cốt Thế”, cũng chưa chắc có thể đòi được thứ tốt gì, cũng có thể hiểu, một đệ tử có kinh nghiệm thực chiến, đấu với đối thủ cấp thấp, nếu đối phương thực chiến cường thịnh hoặc là tay cầm pháp bảo, cũng có khả năng thảm bại mà về.

“Thanh Lan sư đệ, có vẻ Tiêu Cảnh gặp nguy, ngươi không lo lắng sao?” Khuất Minh Dương cảm thấy hứng thú nghiêng đầu hỏi.

Nhìn gương mặt hứng thú bừng bừng mỉm cười của gã, Ôn Thanh Lan cong khóe môi, cũng không trả lời, nếu việc này Tiêu Cảnh cũng không qua được, vậy tốt nhất dứt khoát chết ở đấu trường, cũng miễn cho mất mặt, huống chi hẳn tin tưởng con trai vận mệnh người nhà của trời (thiên quyền), không có khả năng ngã xuống tại đây, nhưng mà nói thật giai đoạn đầu vận khí của Tiêu Cảnh hình như cũng không tốt lắm.

Tiêu Cảnh ngược mắt nhìn gã, không thêm để ý không có nghĩa là tùy tiện để người khác đạp trên đầu y, ngoại trừ sư tôn y cũng lùi hạ thủ lưu tình với kẻ khác, nếu gã đâm đầu tìm chết, vậy cũng đừng trách y.

Mất thấy “Vạn Cốt Thế” vọt tới trước mặt Tiêu Cảnh, muốn cắt khuôn mặt vốn đã xấu xí càng thêm kinh khủng hơn, Tiêu Cảnh lại cười, hiện giờ tuy y đã ngã xuống vương tọa, thậm chí không thể bại lộ năng lực bản thân, thế nhưng muốn dùng loại linh khí bỏ đi này thương tổn y, cũng là người si nói mộng.

Tiêu Cảnh nâng tay lên, mặc dù y rơi xuống từ hóa thân cảnh, nhưng cảnh giới vẫn còn, đối với vận dụng linh lực từ lâu đã đạt tới đỉnh điểm, lập tức triển khai vô vi huyền kinh, muốn trực tiếp dùng “Vạn Cốt Thể” hạ chưởng đánh ngã Liên Vân.

Nhưng trong chớp mắt y lách mình tiến lên, Tiêu Cảnh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, y giương mắt nhìn Ôn Thanh Lan trên khán đài, chợt hạ hơn phân nửa lực đạo, thay đổi phương hướng.

Nguyên bản “Vạn Cốt Thể” không cách gì thương tổn tới y lại lướt sát người Tiêu Cảnh, trực tiếp chém đứt phăng một cánh tay của Tiêu Cảnh, mà một chưởng chứa đầy linh lực của Tiêu Cảnh cũng chụp tới người Liên Vân.

Liên Vân dường như không thể tin mình bại nhanh như vậy, “Vạn Cốt Thể” cũng hoàn toàn không bày ra cảnh tượng như gã nghĩ, gã trợn to hai mắt nhìn Tiêu Cảnh, nhưng lúc này chân nguyên trong cơ thể gã rối loạn, há miệng thở dốc nói không ra lời, phun một ngụm máu tươi, trực tiếp ngã ngửa mặt.

Tu Chân Giới choảng nhau khó tránh khỏi xuất hiện cảnh tượng huyết tinh, mọi người cũng sớm đã thành thói quen, bởi vì Tu Chân Giới linh đan diệu dược vô số, người tu chân thể chất đặc biệt lực chữa trị cường hãn, cho nên học máu ngã xuống đất thiếu cánh tay gãy chân gì đó, cơ bản không xem là đại sự.

Bên này hai người mới vừa so đấu xong, bên kia lập tức có người duy trì trật tự đấu trường chạy tới đưa hai người bệnh ra khỏi sân đấu dứt thuốc chữa thương.

Lúc Tiêu Cảnh đang ăn linh dược, chịu đựng nỗi đau xương cốt trọng sinh, Triệu Phong đi qua bên cạnh y, âm lãnh nói: “Coi như ngươi may mắn, chỉ mong lần sau ngươi còn có cơ hội tốt.” Nói xong liền rời đi, song Tiêu Cảnh lại không để uy hiếp của Triệu Phong trong lòng.

Bởi vì đệ tử tranh tài đông đảo, bị thương tàn phế đều có phát sinh, cho nên giải đấu cung cấp linh dược cũng chẳng phải được tốt thượng đẳng, còn phải chịu rất nhiều tác dụng phụ, lúc này Tiêu Cảnh nhắm hai mắt cảm nhận cụt tay đau đớn như hàng vạn kiến cắn, đột nhiên trước mắt tối sầm lại.

## 7. Chương 7: Sư Tôn Ban Thuốc

Tưởng bề lũ Triệu Phong tới quấy phá, Tiêu Cảnh không kiên nhẫn mở mắt, nhưng mới vừa mở mắt, biểu tình trên mặt y tức thì liền thay đổi, giấu giấu diếm diếm che cánh tay cụt của mình, quay đầu nói: “Sư..... Sư tôn, người..... Người..... người sao tới đây, là đồ nhi vô dụng, bị một tên ngoại môn đệ tử Ngưng Thần Kỳ làm bị thương.”

Kỳ thật Ôn Thanh Lan cũng không ngờ, không phải chỉ đứt một cánh tay thôi sao, cũng không phải mất mạng, lại nói hắn mang theo Tiêu Cảnh ra cửa đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, còn bắt hắn làm bộ sư từ đồ hiểu, đây tuyệt đối là cực cực dốc hết tâm can.

Nhưng có cái hệ thống bắt làm nhiệm vụ hằng ngày, hắn không tới không được, Ôn Thanh lạnh mặt ném một cái bình nhỏ vào lòng Tiêu Cảnh: “Ngươi quả thật vô dụng, một chiêu lúc đó ắt hắn phải nhanh hơn nữa, vì cái gì lại do dự?”

Việc biến chiêu chỉ xảy ra trong chớp mắt, không ngờ Ôn Thanh Lan lại nhìn ra được, thật không hổ là người nhiều lần làm nhục y, người sư tôn đây đưa hơn nửa đời.

Ôn Thanh Lan cho rằng Tiêu Cảnh đang sợ hãi, hắn nhíu mày nói: “Xem ra ta đã để ngươi ngốc ở Tỉnh Bình Phong lâu lắm rồi, trong khoảng thời gian này tu vi tăng cao, nhưng tâm cảnh lại không chút biến chuyển, lúc đối chiến là lúc có thể do dự sao, nếu là đối với địch nhân, ngươi có thể còn toàn mạng ư, tuy nói tu giả chính phái phải tuân thủ nghiêm ngặt chính đạo, nhưng tu chân cũng là cùng tranh với thiên địa, lòng dạ đàn bà vạn không thể có.”

Tiêu Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ôn Thanh Lan, người ấy đưa bình dược không khiến y có nửa phần xúc động, nhưng những lời này lại làm tâm thần Tiêu Cảnh rung động, sư tôn đây là đang nghiêm túc dạy

dỗ y ư?

“Tích ——

Mục tiêu công lược: Tiêu Cảnh

Giá trị kính ngưỡng +1, độ hảo cảm +1, giá trị vận khí +1, độ thân mật +2, độ hảo cảm hiện tại 55%, giá trị vận khí âm 36, mong ký chủ tiếp tục nỗ lực nha ~”

Ôn Thanh Lan bị thanh giá trị công lược đột nhiên bật ra làm cho ngây người một lúc, sau đó liền không quan tâm, nếu Tiêu Cảnh là khí vận chi tử không cách nào giết chết, thì hẳn phải nên lợi dụng thật tốt, tuy hẳn vẫn để ý kết cục của «Chí Thần Truyện», nhưng chung quy cũng không phải do Tiêu Cảnh bây giờ gây ra, hẳn lại không thật sự trải qua những chuyện đó, cho nên cùng lắm là biệt nữ (\*), mà không phải sát tâm, hơn nữa nếu có Tiêu Cảnh – bậc đại giả vận khí trong tay, hẳn sẽ còn dẫm lên vết xe đổ sao, Tu Chân Giới còn ai có thể ngăn cản hẳn!

(\*) biệt nữ” có khá nhiều nghĩa, như là khó chịu, kỳ cục, khó tính rồi còn cả rắc rối, rầy rà (nhất là khi nói đến quan hệ giữa 2 người trở lên). Hoặc là tâm khẩu bất nhất, tức là nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ.

Tiêu Cảnh thấp giọng cười, sau đó ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Cẩn tuân sư tôn dạy bảo, đệ tử nhất định không phụ sự kỳ vọng của sư tôn.”

Đã quen Tiêu Cảnh tâm tình thay đổi quỷ dị, Ôn Thanh Lan cũng không cảm thấy có gì khác thường, sau khi thuận miệng dặn dò hai câu, liền trực tiếp quay về khán đài.

Sau khi Ôn Thanh Lan rời đi, ‘Vô dụng’ Tiêu Cảnh cầm bình dược của Ôn Thanh Lan, y như tên biến thái nhẹ ngửi bình ngọc, giống như lưu luyến hương vị chủ cũ lưu lại, cuối cùng y cẩn thận cất bình ngọc vào trong lòng ngực, nhìn hướng Ôn Thanh Lan rời đi mà mỉm cười.

“Xem ra Thanh Lan sư đệ vẫn thực quan tâm Tiểu Cảnh.” Thấy Ôn Thanh Lan ngồi lại trên ghế khán đài, Khuất Minh Dương mỉm cười bốn cọt nói.

Ôn Thanh Lan không tỏ ý kiến mà nhìn Khuất Minh Dương, lạnh nhạt nói: “Chương môn sư huynh có vẻ thực nhân, nếu quan tâm Tiêu Cảnh như vậy, không bằng để y làm đồ đệ ngài thế nào?”

Khuất Minh Dương sắc mặt một cái, tức khắc cười khổ xoa tay nói: “Đứa nhỏ Tiểu Cảnh này tâm nhãn lớn, sư huynh làm sao đoạt người sở ái.”

“Đây là ái đồ của Thanh Lan chân nhân? Tuy tư chất không tốt nhưng tâm tính kiên định, mắt nhìn đồ đệ của Thanh Lan quả nhiên độc đáo.” Mạc Trường Thanh kể bên cũng hứng thú chen một câu.

Thập Phương Kiếm Tông tỷ thí, vừa huyết tinh lại bạo lực, đều là đệ tử dùng kiếm, một lời không hợp thì rút kiếm, hợp cũng rút kiếm, cho nên sân đấu của Thập Phương Kiếm Tông đều là kiếm khí bùm bùm, tất cả mọi người đã quen phương thức hành động này, nên cũng không cảm thấy kỳ quái, vì phần lớn dùng thực lực nghiền áp, nên nhiều ít cũng có chút buồn tẻ.

Mạc Trường Thanh đại khái là nhìn chán đệ tử nhà mình đánh đến ta sống người chết, nên mới quan tâm chú ý Vô Vi Đạo Tông, thường thường còn bình luận một phen.

“Tông chủ tán thưởng.” Ôn Thanh Lan khách khí một câu, rồi dời tầm mắt vào sân thi đấu lần nữa, thấy thể Khuất Minh Dương và Mạc Trường Thanh cũng ngừng trò chuyện, nhìn về sân đấu.

Lúc này Tiêu Cảnh đã trở lại sân đấu, đệ tử trước đó nhìn thấy y biểu hiện, tu vi không bằng y sớm đã tâm sinh sợ hãi, tu vi ngang y không phân cao thấp lại không bằng phản ứng mau lẹ của y, bọn họ lấy đầu ra loại Linh Khí này, tự nhiên cũng chỉ có thể bại trận, trừ một mình Triệu Phong vẫn lì lợm la liếm, còn lại đều tiến triển thuận lợi như dự tính, cuối cùng y dự kiến vòng trong sẽ đối chiến với Triệu Phong.

Triệu Phong sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh: “Lúc trước là người che giấu thực lực?”

Tiêu Cảnh cười cười, Triệu Phong không có hảo cảm với y, y đối Triệu Phong kỳ thật cũng là chán ghét, vì thế ác ý nói: “Đều nhờ cách dạy dỗ của sư tôn, ngày đêm đốc thúc mới được như hôm nay, vừa rồi còn ban thuốc chữa thương, nếu ta không thắng, như vậy sẽ làm sư tôn thất vọng.”

Quả nhiên mặt Triệu Phong càng khó coi, hấn híp mắt rét căm trùng Tiêu Cảnh nửa ngày, cuối cùng cố nở một nụ cười lạnh: “Rác rưởi chính là rác rưởi, cho dù có Thanh Lan chân nhân hỗ trợ thì thế nào, bất quá chỉ tăng lên cảnh giới, hôm nay ta sẽ để mọi người nhìn xem, người là loại phế vật giới bọ ghê tởm gì.”

Đáng hận, Tiêu Cảnh tư chất rác rưởi như vậy mà có thể trong vòng một tháng ngắn ngủi tăng lên tới Dung Hợp Kỳ, nếu gã có thể được Thanh Lan chân nhân dạy dỗ, vậy thì tốt biết mấy, chỉ là một con quái vật mặt mày xấu xí không cha không mẹ, tại sao lại may mắn như vậy, đáng chết đáng chết!

Ánh mắt Tiêu Cảnh hơi lóe, khóe môi lại cười nói: “Nếu sư huynh thua trên tay một phế vật như ta, thì gọi là thứ gì?”

“Buồn cười, ta đã kết Kim Đan thượng phẩm, sao có thể bại bởi người một kẻ hèn một phế vật Dung Hợp Kỳ, tiếp chiêu đi!” Triệu Phong hét lớn một tiếng, hai tay kết ấn khí thế bạo trướng, quanh thân gã hiện ra vô số kim sắc phù văn huyền ảo, bao phủ gã vào trung tâm.

Đúng như lời Triệu Phong, gã đã là Kim Đan chân nhân, mà Tiêu Cảnh chỉ mới hậu Dung Hợp Kỳ, đối kháng Triệu Phong thế nào, giả sử bản thân Tiêu Cảnh cảnh giới kinh người, nhưng tay không pháp bảo cũng không thể bộc phát thực lực của y, dù uy áp đầu Kim Đan Kỳ, cũng phải đau khổ chống đỡ.

Mắt thấy kim sắc phù văn càng ngày càng dày đặc, hai mắt Triệu Phong bỗng dưng mở, một đạo kim mang hiện lên, ngón tay gã vừa chỉ, phù văn quanh người lập tức bay đến cùng một chỗ, ngưng tụ thành một thanh kim quang đại kiếm đánh về phía Tiêu Cảnh.

Tư chất của Triệu Phong quả thật thượng giai, chỉ mới vừa vào Kim Đan Kỳ, đã ngộ ra chiêu thức phù hợp với mình, nếu là hậu Dung Hợp Kỳ bình thường, chỉ e sẽ bị một chiêu này dọa sợ, đáng tiếc người đối mặt gã lại là hóa thân cảnh (\*) Tiêu Cảnh, ít nhất hiện giờ phóng mắt toàn bộ Tu Chân Giới, không có khí thế gì có thể dọa được Tiêu Cảnh.

(\*) cảnh giới sắp hóa thân

Chỉ thấy Tiêu Cảnh không nhanh không chậm mà lấy ra một thanh khinh kiếm (\*) từ túi trữ vật, một thanh kiếm uyển chuyển nhẹ nhàng sáng loáng phiếm ánh sáng nhạt, chỉ là một thanh kiếm, lại làm người cảm nhận được chính khí trùng trùng, giống như quân tử nhã nhạc (\*\*).

(\*) một thanh kiếm nhẹ mỏng

(\*\*) Nhã nhạc là nhạc khúc cung đình, Nho gia cho rằng âm nhạc này “trung chính hòa bình”, ca từ “khúc nhã thuần chính”

Tiêu Cảnh hoài niệm lưu luyến nhìn khinh kiếm, vuốt ve thân kiếm nói khẽ: “Đây là Thanh Nhã Kiếm sư tôn ban cho ta, vốn dĩ ta chỉ muốn nâng niu quý trọng nó, nhưng giờ ngẫm lại vẫn nên dùng kiếm sư tôn ban thì mới càng có ý nghĩa, chắc hẳn sư tôn thích ta dùng nó hơn.”

“Tuy ta không thiện dùng kiếm, nhưng đối phó người vậy là đủ rồi.” Tiêu Cảnh cầm kiếm, ánh mắt đột nhiên biến đổi, ánh mắt của kẻ lừa dối làm lơ ngoại vật bỗng trở nên sắc bén thâm trầm, quan sát kĩ, còn thấy có một tia huyết sắc đặc sệt chảy qua, loại khí thế sát phạt này làm Triệu Phong không khỏi cứng đờ người, cảm giác trong chớp mắt như thấy được thây sấm máu, trong lòng Triệu Phong có chút hoảng sợ.

Sự đình trệ ngắn ngủi này để cho Tiêu Cảnh nắm được cơ hội, y cầm Thanh Nhã Kiếm phi thân nhảy lên, trực tiếp bổ một kiếm vào kim sắc phù văn sau lưng Triệu Phong.

Thanh Nhã Kiếm là quân tử kiếm, khi khởi động thể công thân kiếm nhẹ kêu vù vù, rất là dễ nghe, lại thanh chính tâm thần.

Triệu Phong nghe thấy tiếng kiếm ngân vang mới lấy lại được tinh thần, né tránh công kích của Tiêu Cảnh, kim sắc đại kiếm lại lần nữa hóa thành vô số phù văn, phù văn biến ảo thành kim sắc xiềng xích thô nặng, đổ ập xuống người Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh bị biến cố này làm cho sững sốt, không khỏi nhìn Thanh Nhã Kiếm nở nụ cười, y giương mắt nhìn thoáng qua khán đài, thầm nghĩ: Sư tôn, ta ở trong lòng người là hình tượng thế này sao?

(\*) Anh Cảnh nghĩ trong lòng anh Lan mình là người quân tử nên mới ban cho Thanh Nhã Kiếm, không chơi trò đánh lén được khi có tiếng kiếm vang lúc tấn công

Chẳng qua y mới thất thần một chút, thể công của Triệu Phong đã đánh tới đây, Kim Đan Kỳ chân nhân linh lực cao hơn Dung Hợp Kỳ nhiều, theo kim sắc xiềng xích áp xuống đó là vô số linh áp, đủ cho người sinh ra một loại ảo giác muốn tránh cũng không thể tránh.

Tiêu Cảnh ngẩng đầu nhìn xiềng xích đang áp xuống đỉnh đầu, có thể tưởng tượng một khi xiềng xích hạ xuống, y sẽ rơi vào thiên la địa võng, muốn chạy cũng không thoát được, mà lúc này y tuyệt không có khả năng mưu lợi, đại hội hôm nay các tông chủ đều ở đây, đặc biệt là các phong chủ Vô Vi Đạo Tông đều quan sát trận đấu, nếu y hiển lộ một lực lượng khác, tất nhiên sẽ khiến người hoài nghi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh không hề do dự, cắn răng ngưng tụ linh lực toàn thân, chọn một hướng chạy tới xiềng xích.

Cứng đối cứng dùng linh lực đối đầu, y chợt Triệu Phong mới vừa thắng cấp cảnh giới Kim Đan Kỳ chưa lâu, chợt chính y đã nắm chắc linh lực Dung Hợp Kỳ.

Như lời Ôn Thanh Lan nói, tu chân, là cùng tranh với trời, là đấu với địa, là dùng mệnh đánh cuộc, y đánh cuộc vô số lần, vận khí..... còn là không tồi.

‘oanh ——’

Một tiếng vang lớn, hai cỗ linh lực không phân cao thấp va chạm khiến linh lực dao động mạnh, cũng may sân thi đấu do đại năng thiết trí (\*) kết giới, linh lực dao động phân tán đến sân đấu bên cạnh liền hóa thành vô hình, Triệu Phong và Tiêu Cảnh đều bị văng ngược ra, từ giữa không trung té xuống sàn đấu.

(\*) thiết kế và bố trí

Khóe môi Tiêu Cảnh chậm rãi chảy máu, y bị nội thương nghiêm trọng, Triệu Phong dĩ nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, gã nửa nằm trên mặt đất hung tợn trừng Tiêu Cảnh, khóe môi cũng tràn ra máu tươi.

Tiêu Cảnh ho khan hai tiếng, tiện tay lau vết máu ở khóe môi, nhìn Triệu Phong mỉm cười nói: “Triệu sư huynh cảm thấy thế nào, tư vị bị ta đánh quỳ rạp trên mặt đất không được tốt lắm đúng chứ?”

Triệu Phong cười lạnh hai tiếng: “Người đừng quá đắc ý, cũng chỉ là nhất thời may mắn.”

Tiêu Cảnh không chút nào để ý, y chậm rãi đi qua, cúi người vươn tay nói: “Cần sư đệ đỡ sư huynh lên không?”

Triệu Phong âm trầm nhìn Tiêu Cảnh, ánh mắt lập loè bất định, do dự một lát, gã vươn tay nắm tay Tiêu Cảnh, nhưng giây tiếp theo lại xảy ra biến cố, một tay khác của Triệu Phong đột nhiên ngưng tụ lại kim sắc phù văn, gã cười dữ tợn tung chưởng vào ngực Tiêu Cảnh: “Đi chết đi!”

Thần sắc Tiêu Cảnh không đổi, y thương hại nhìn Triệu Phong, Thanh Nhã Kiếm mũi kiếm lướt gió cắm sâu vào bụng Triệu Phong, Triệu Phong trừng lớn hai mắt không thể tin, phù văn trong tay tản ra, cả người ngã trên sân đấu, một giây sau Tiêu Cảnh chống kiếm, chống đỡ không được nửa quỳ xuống đất.

## 8. Chương 8: Biến Cố

Biến cố chỉ xảy ra trong chớp mắt, chờ đến khi Khuất Minh Dương, Ôn Thanh Lan, mười hai phong chủ và các tông chủ từ khán đài bay xuống, cũng đã trần ai lạc định (\*).

(\*) bụi trần đã rơi xuống, ý chỉ đã đến hồi kết không thể cứu vãn

Tiêu Cảnh nửa quỳ trên mặt đất, linh lực hậu Dung Hợp Kỳ đã tan hết, hiện giờ y cũng chỉ là nỗ lực hết đà, cố chống đỡ cười với Ôn Thanh Lan, rồi suy yếu quỳ xuống.

Triệu Phong xếp hạng hai mươi ba, y dùng hết toàn lực đánh bại Triệu Phong, xếp hạng cũng thăng lên hai mươi ba, nhưng ở trên Triệu Phong tất cả đều là cảnh giới ổn định Kim Đan Kỳ thậm chí là Linh Tịch Kỳ, trừ phi Tiêu Cảnh vận dụng linh lực cấm kỵ của bản thân, nếu không không có đạo lý vọt lên trên.

Nghĩ vậy, Tiêu Cảnh nhìn thoáng qua Ôn Thanh Lan, y nhớ lúc bắt đầu, người ấy nói hi vọng mình có thể chiến thắng lọt vào vị trí hai mươi người đứng đầu, đoạt lấy tư cách vào bí cảnh, không biết giờ ra tình trạng này, người ấy còn muốn đạt tư cách như thế nào.

Kỳ thật Ôn Thanh Lan đã sớm đoán được kết quả này, dù sao cảnh giới của bản thân Tiêu Cảnh cũng không miễn cưỡng được, Vô Vi Đạo Tông là đệ nhất tông ở Tu Chân Giới, tân tú đệ tử vô số, Kim Đan Kỳ từ lâu đã có hơn hai mươi người, trừ phi Tiêu Cảnh đổi thành tư cách sau này, nếu không không có khả năng trở thành hắc mã, cho nên hắn căn bản không đặt hi vọng hoàn thành nhiệm vụ lên người Tiêu Cảnh.

Nhưng mà hiện tại cần phải xử lý một chuyện khác.

Mười hai phong chủ xuống dưới xem sắc mặt đều không được tốt, lấy mắt bọn họ tất nhiên có thể nhìn ra tình trạng của Triệu Phong, tuy tính mạng không gặp nguy hiểm nhưng Kim Đan đã vỡ, từ đây không có khả năng bước lên tiên đồ.

Liễu Tương Lan ánh mắt âm độc nhìn về phía Tiêu Cảnh, thỉnh linh giờ tay tung một chưởng, nếu bị gã đánh trúng, chỉ e Tiêu Cảnh cũng sẽ thành phế nhân.

Nhưng người so với gã nhanh hơn lại là Ôn Thanh Lan, một thanh kiếm tựa như băng tuyết vọt tới, đơn độc cô tuyệt, tùy ý đâm một kiếm, đã đâm thủng muôn vàn trở ngại chắn kiếm, nếu bị một kiếm này đâm trúng, sợ rằng Liễu Tương Lan phải bị thương nặng.

Sắc mặt gã đột nhiên đại biến, vội vàng thu chưởng nghênh kiếm của Ôn Thanh Lan, nhưng tu vi Ôn Thanh Lan cao cỡ nào, Liễu Tương Lan hấp tấp đã lãnh một kiếm của hắn, cổ họng tức thì nghẹn lại, lão đảo lui về phía sau, phun ra một búng máu.

“Ôn Thanh Lan người khinh ta quá đáng!”

“Chưởng môn, Tĩnh Bình Phong Ôn Thanh Lan dung túng đệ tử dả thương ái đồ ta, chưởng môn minh giám, người này phải phế bỏ tu vi trục xuất khỏi Vô Vi Đạo Tông, thế mới có thể bình mối hận trong lòng ta!” Liễu Tương Lan oán hận liếc Ôn Thanh Lan, chấp tay nói với Khuất Minh Dương.

Ôn Thanh Lan cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh băng đảo quanh người Liễu Tương Lan, cũng không biện giải một câu, chỉ nắm chặt trường kiếm trong tay.

“Không ngờ Tiêu Cảnh mặt xấu tâm ngoan (\*) đến vậy, vừa ra tay đã hủy đi tu hành của người khác, chỉ sợ là do mình tư chất quá kém nên ghen ghét Triệu Phong, đáng thương đệ tử ưu tú như Triệu Phong lại chịu khổ dưới độc thủ của tên quái vật này, Ôn Thanh Lan, đây là đồ đệ tốt do Tĩnh Bình Phong người dạy dỗ, lúc trước người nên nghe lời khuyên của ta, vứt tên sao chổi này đi mới phải.”

(\*) ngoan độc

Thanh âm kiêu ngạo của Minh Ngọc đang đứng bên cạnh Khuất Minh Dương vang lên, nàng nhìn tình cảnh rồi ren trước mắt vui sướng khi người gặp họa, nở một nụ cười ác ý với Ôn Thanh Lan.

“Dù sao cũng là do Triệu Phong ra tay ám toán trước, nhưng một kiếm kia của Tiêu Cảnh cũng quá độc ác, đối với người tu đạo mà nói, phế bỏ tu vi của hắn so với việc giết hắn còn thống khổ hơn, việc làm này của Tiêu Cảnh quả thật không phúc hậu.” Tùng Văn Hiên tiếc hận liếc nhìn Triệu Phong, khuyên giải nói: “Tiêu Cảnh dù sao cũng là ái đồ của sư diệt, xử phạt quá mức e rằng cũng không được tốt lắm.”

“Người có ý gì!” Liễu Tương Lan sắc mặt khó coi trừng Tùng Văn Hiên: “Người là nói đồ đệ ta xứng đáng bị như vậy, chẳng lẽ Triệu Phong không phải ái đồ của ta sao, vẫn là người khinh Thái Uyên Phong ta thế đơn lực bạc thôi!”

“Được rồi, ở chỗ này nháo loạn còn ra thể thống gì, việc này tạm gác bàn lại sau.” Trong mắt Khuất Minh Dương hiện lên nét mệt mỏi, gã phất phất tay nói: “Tuy Tiêu Cảnh ra tay quá phạm, nhưng cũng do Triệu Phong đánh lén trước, đợi qua Tiên Minh Đại Hội, tông môn sẽ có phán xét.”

“Chưởng môn, việc này Thái Uyên Phong ta không phục!”

“Đúng vậy, chưởng môn, ngài cũng không thể thiên vị mỗi Ôn Thanh Lan, Triệu Phong là bị chặt đứt tiên đồ đó nha, thật không biết ngày thường Ôn sư diệt dạy dỗ đệ tử kiểu gì, toàn làm những việc tàn nhẫn như thế, hay Tĩnh Bình Phong đều là hạng người độc ác tàn nhẫn hết nhĩ?”

Thấy nữ nhân này nói năng quá phận, mắt phượng Ôn Thanh Lan chợt lóe, khóe môi chậm rãi gợi lên ý cười lạnh lẽo, Cô Phong Kiếm trong tay hàn quang bạo trướng: “Có phải hạng người độc ác tàn nhẫn hay không, không bằng sư thúc tự mình nghiệm chứng thử đi?”

Sắc mặt Minh Ngọc khó coi lui về sau nửa bước, kiêng kị liếc nhìn trường kiếm trong tay Ôn Thanh Lan: “Ôn Thanh Lan, người uy hiếp ta?”

“Không dám, nhưng cũng không thể để mặc người tùy ý bôi nhọ.” Ôn Thanh Lan khẽ vuốt thân kiếm lạnh lẽo, không nhanh không chậm nói.

“Chưởng môn..... Chưởng môn, việc hôm nay đều do đệ tử gây nên, mong..... Mong các vị phong chủ đừng làm khó sư tôn ta.” Giọng nói đứt quãng mỏng manh truyền ra từ miệng Tiêu Cảnh, y vừa khôi phục được một chút, nên nghe được mọi người nói chuyện.

Y thăm dạm nhìn Ôn Thanh Lan, hốc mắt đỏ lên, ngay sau đó dời tầm mắt qua Khuất Minh Dương, trong mắt lộ ra kiên quyết: “Là Tiêu Cảnh ra tay không biết nặng nhẹ, Tiêu Cảnh cam nguyện phế bỏ tu vi, nhưng chỉ cầu chưởng môn, không làm khó sư tôn.”

“Câm miệng, nơi này nào có chỗ cho người xen mồm!” Nghe xong lời Tiêu Cảnh nói, sắc mặt Ôn Thanh Lan càng lạnh hơn, trực tiếp vung tay áo ném Tiêu Cảnh qua một bên, trong lòng thầm mắng ngu xuẩn, sau đó xoay người lạnh lùng nhìn Liễu Tương Lan.

“Thanh Lan người cứ yên tâm, ta sẽ không để đệ tử duy nhất của người cũng rời người mà đi, hướng chỉ việc này có nguyên nhân, các vị tông chủ trên khán đài cũng thấy được rành mạch.” Trên mặt Khuất Minh Dương lại lần nữa hiện ra nụ cười, ngữ khí và thần thái của gã quả thật dễ làm người ta thả lỏng.

Nhưng trông mắt Liễu Tương Lan đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Chưởng môn ngài đây là thiên vị!”

Mặt Khuất Minh Dương mỉm cười, nhưng trong mắt đã có chút rét lạnh, gã nhìn Liễu Tương Lan, bình dạm nói: “Vậy Thái Uyên Phong phong chủ cảm thấy nên làm thế nào, giả sử Tiêu Cảnh chưa làm việc kia, nếu ẩn theo môn quy của tông môn mà nói, Triệu Phong nên chịu hình phạt gì?”

Bên cạnh một giọng nói lạnh lùng trầm thấp không cảm tình nói: “Trong lúc thi đấu công bằng lại có ý định ám thương thậm chí muốn giết chết đồng môn, hủy bỏ tư cách làm đệ tử nội môn, phế tu vi, đuổi khỏi tông môn.”

“Nhạc Uyên người..... Người và Ôn Thanh Lan đều là cá mè một lứa!” Liễu Tương Lan cả giận nói: “Đừng cho là ta không biết người nghĩ thế nào, chẳng qua thấy Ôn Thanh Lan thế lực cường đại, muốn bái (\*) hấn thôi.”

(\*) bái nhập đầu quân

“Đủ rồi!” Khuất Minh Dương mắng một tiếng, thần sắc gã rốt cuộc biến lạnh, uy áp thuộc về chưởng môn cũng hiển lộ ra, nhưng gã còn chưa kịp nói gì, dị biến đã xuất hiện.

Phía trên sân thi đấu Vô Danh Phong đột nhiên phong vân biến sắc, mây đen tầng tầng lớp lớp, cuồng phong gào thét, sấm sét âm vang, từ phương xa mơ hồ có khói đỏ ùn ùn kéo tới đây, sau đó một tiếng cười to cực kỳ cuồng vọng từ trên đỉnh mây truyền xuống.

Âm thanh tà ác nháy mắt truyền khắp toàn bộ Vô Danh Phong: “Lão tổ nghe nói các người đang mở đại hội gì đó? Được, giỏi lắm, lão tổ bế quan 500 năm chưa ra ngoài, hiện giờ vừa ra đã bắt gặp được một trò hay, ta muốn nhìn thử đại hội này của các người có tên tuổi gì!”

Mặt mấy người Khuất Minh Dương bỗng nhiên biến sắc, Minh Ngọc kêu thất thanh: “Phệ Hồn Lão Tổ!”

Ma đạo Phệ Hồn Lão Tổ là ma đạo đệ nhất nhân, một thân Cửu Chuyển ma công thay đổi thất thường, làm người xảo trá tàn nhẫn, công lực cao thâm, nghe nói cách Độ Kiếp chỉ còn nửa bước, nắm giữ thể lực 18 cung ma đạo, ma đạo chúng yêu ma lấy hắn như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Tuy nói tiên ma bất lưỡng lập (\*), nhưng hiện tại đã hòa bình ngàn năm, hai bên có len lén chém giết, nhưng bên ngoài cũng coi như nước sông không phạm nước giếng, 4 tông chủ ở địa bàn mình chọn tân tú đệ tử, vì sao Phệ Hồn Lão Tổ lại đột nhiên ghé thăm?

(\*) hai bên đối lập

Nghĩ đến khả năng nào đó, sắc mặt các vị tông chủ đang đứng trên khán đài nhìn không được tốt lắm.

Nếu là ma đạo, hành sự tự nhiên phóng dăng không có kị, Phệ Hồn Lão Tổ vừa dứt lời, các môn chủ chưa kịp phản ứng gì hết, vài cự lôi huyết sắc nhô lên cao đã rút xuống, lôi đài bị hủy ngay lập tức, mà các đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên đài thi đấu, tự nhiên không ai sống sót.

Cự lôi huyết sắc cuốn theo âm hồn oán khí lao tới, mấy người Khuất Minh Dương lập tức lui về phía sau vài bước, đều khởi động phòng ngự trên người, mặt Liễu Tương Lan càng thêm khó nhìn.

Ôn Thanh Lan nhìn lên lôi đài, nơi Triệu Phong nằm hiện giờ đã thành một mảnh phế tích, đứa nhỏ này số mệnh không tốt, sư trưởng chỉ lo khắc khẩu, quên gã còn ở trên đài, giờ hồn phách cũng không còn.

Lại nhìn Tiêu Cảnh, không hổ là người được trời thương mến, bởi vì khi nãy chộc giận Ôn Thanh Lan, bị Ôn Thanh Lan vung tay ném sang một bên, vừa vặn tránh khỏi phạm vi công kích của Phệ Hồn Lão Tổ, an an ổn ổn hôn mê trên mặt đất.

Nghĩ nghĩ, Ôn Thanh Lan đi tới cạnh Tiêu Cảnh, từ trong lòng móc ra một viên Phấn Nguyên Đan nhét vào miệng Tiêu Cảnh, dù sao hắn cũng là một trong mười hai phong chủ, trong tay tất nhiên không thiếu tài nguyên đan dược tốt, viên Phấn Nguyên Đan vừa đưa vào miệng Tiêu Cảnh, không bao lâu đã khiến cả người Tiêu Cảnh dư thừa chân nguyên, vết thương cũ khỏi hẳn.

Linh lực tràn đầy Tiêu Cảnh liền thanh tỉnh, y bò dậy từ mặt đất, có chút kinh ngạc nhìn sân đấu trước mặt, dường như không rõ lắm tại sao lại biến thành thế này, y quay đầu nghĩ hoặc nhìn Ôn Thanh Lan: “Sư tôn?”

Thần sắc Ôn Thanh Lan cứng ngắt, không quay đầu lại nói: “Là ma đạo đột kích, theo sát vi sư, chớ chạy loạn.”

Đuôi mày Tiêu Cảnh căng thẳng, từ sau khi y tỉnh lại ở Tỉnh Bình Phong, mọi chuyện phát triển đều không theo phương hướng ban đầu, kiếp trước rõ ràng y không có cơ hội tham gia Tiên Minh Đại Hội, còn sư tôn bị vạch trần chuyện giết chết Minh Ngọc, phản bội rời sư môn, sau đó là những năm tháng đối đầu vô cùng tăm tối giữa hai thầy trò.

Nhưng bây giờ y chẳng những tham gia Tiên Minh Đại Hội, còn ở đại hội gặp cảnh Phệ Hồn Lão Tổ tập kích bất ngờ, y nhớ rõ ràng kiếp trước Phệ Hồn Lão Tổ chưa từng để lại bút tích lớn như vậy, lần cuối nghe được tin tức của lão, cũng là do Độ Kiếp thất bại thân chết hồn tiêu.

Còn sư tôn..... Hình như có chỗ nào đó khang khác.

Tiêu Cảnh không biết rằng, lúc này Ôn Thanh Lan đang tiến hành một cuộc đối thoại trong đầu.

“Đây là biện pháp của ký chủ?” Hệ thống hết cách duy trì làm máy móc lạnh lẽo, nó kinh ngạc nói trong đầu Ôn Thanh Lan: “Chỉ để Tiêu Cảnh vào bí cảnh thôi mà, bút tích này cũng lớn quá đi!”

“Bản tôn sao có thể là người bán đứng đồng môn cầu kết ma đạo được chứ, người đây là bôi nhọ bản tôn!” Ôn Thanh Lan ở trong đầu lạnh giọng trách mắng.

“Không phải ký chủ ngài làm, tui đã đoán sai?” Hệ thống có chút không thể tin: “Đang êm đẹp, sao Phệ Hồn Lão Tổ lại đến đây, còn đuổi tới đúng thời điểm diễn ra Tiên Minh Đại Hội?”

“Sao bản tôn biết, có lẽ Tiên Minh Đại Hội này mở quá rầm rộ, chộc ma đầu kia chẳng!” Ôn Thanh Lan không tỏ ý kiến: “Lại nói tháng này bản tôn bận dạy dỗ đồ đệ, nào có ở không đi làm những việc này.”

## 9. Chương 9: Bí Cảnh

Ôn Thanh Lan nói có lý có chứng, trong lúc nhất thời hệ thống cũng hoài nghi mình suy nghĩ nhiều, dù sao hơn một tháng nay Ôn Thanh Lan quả là thành thành thật thật dạy dỗ đồ đệ, thậm chí cũng không rời khỏi Tĩnh Bình Phong, chẳng lẽ thật là Phệ Hồn Lão Tổ muốn một lần xoát độ tồn tại?

“Sư tôn, chúng ta muốn đi đâu?” Thấy Ôn Thanh Lan không ngừng kéo mình đi về phía trước, Tiêu Cảnh có chút sờ không thấu.

Ôn Thanh Lan cũng không quay đầu lại nói: “Phệ Hồn Lão Tổ đột nhiên tập kích, tất nhiên là muốn mang các người đi chỗ an toàn tạm lánh.”

Các người?

Tiêu Cảnh nhảy bèn nắm bắt một từ, nhưng rõ ràng đi theo sư tôn chỉ có mình thôi?

Đang lúc Tiêu Cảnh khó hiểu, phía trước Ôn Thanh Lan lóe lên ánh huỳnh quang, một tấm Truyền Tấn Ngọc Phù hiện ra trước mặt hắn, giọng nói của chuông môn Khuất Minh Dương phát ra từ trong ngọc phù: “Thanh Lan, tu vi người cao nhất, mau mau hộ tống môn hạ đệ tử vào bí cảnh trốn, bí cảnh được ta và trưởng lão tứ tông liên hợp bày phòng ngự, người ma đạo tạm thời không tìm được nơi đó, sau giải đấu chính là thăm dò bí cảnh, Truyền Tống Trận ở phụ cận Vô Danh Phong, nhanh đi!”

Khuất Minh Dương vừa dứt lời, Truyền Tấn Ngọc Phù liền hóa thành tro tàn, cùng lúc đó Ôn Thanh Lan cũng dẫn theo Tiêu Cảnh dừng ở hàng ngũ đệ tử các môn phái.

Phong cách lên sân khấu của Phệ Hồn Lão Tổ ngoại trừ mình ra, còn tiện thể mang theo hàng ngàn hàng vạn ma binh yêu quân, yêu ma chi chít như sủi cảo từ trên mây đen hạ xuống, đánh chính đạo không kịp đề phòng, các đệ tử trẻ tuổi chưa ra khỏi tông môn thường thường phản ứng không kịp, nên mất mạng ngay tại chỗ.

Đang trong hoảng loạn, nhìn thấy Ôn Thanh Lan một trong mười hai phong chủ, tức thời có người chủ kiến, lệ nóng doanh trông chạy qua bên người Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan cũng không nhiều lời, một tay rút kiếm chém yêu ma trong đám đệ tử thành hai đoạn, quát: “Đi!” Liền xoay người chạy ra ngoài Vô Danh Phong.

Hắn dùng chính là bí thuật truyền âm, tất cả đệ tử đạo tông ở đây chỉ cảm thấy bên tai một tiếng ầm nổ tung, không tự chủ đi theo bước chân Ôn Thanh Lan.

Dõi mắt nhìn lại, ngoại trừ lúc đầu trở tay không kịp, những tông môn khác cũng đều phản ứng lại, rồi rút phách ra các cao thủ trưởng bối trong môn cứu viện môn hạ đệ tử.

Cùng lúc đó tông chủ của cả bốn đại tông bay đến giữa không trung, Khuất Minh Dương lạnh lùng nói: “Lão tổ đây là ý gì, vì sao đánh bắt ngờ sơn môn ta, đây là muốn kéo ra tiên ma đại chiến phải không?”

“Đúng thì thế nào, chính đạo các người không có việc gì lấy ma đạo ta luyện tập, thì ma đạo ta trái lại không thể phá đại hội rầm rộ của các người à, Phệ Hồn Lão Tổ ta càng muốn lấy tà áp chính, xem các người làm sao!” Phệ Hồn Lão Tổ cười một tiếng quái dị, gào với Khuất Minh Dương, cùng lúc đó huyết khí lưu động quanh người lão, tựa như có hàng vạn hàng nghìn vong hồn kêu rên run rẩy, khuấy đảo tâm thần người.

Bên cạnh tông chủ Mạc Trường Thanh của Thập Phương Kiếm Tông từ lâu không nói hai lời một kiếm chém tới, tông chủ 4 tông và Phệ Hồn Lão Tổ chiến thành một đoàn.

Xét thấy đệ tử dự thi đều là đệ tử ưu tú của mười hai phong, cho nên trên đường rút lui cũng trật tự ngay ngắn, chờ tới lúc Ôn Thanh Lan mang người giết ra vòng vây vọt tới Truyền Tống Trận, cũng chỉ có người bị thương nhẹ.

Cũng may suy xét đến Tiên Minh Đại Hội sẽ có nhiều môn phái dự thi, Truyền Tống Trận được bố trí 5 cái, Ôn Thanh Lan dẫn người chạy tới trong Truyền Tống Trận, chỉ trong chớp mắt mọi người liền rơi xuống một nơi tràn đầy cỏ xanh tươi.

Các đệ tử Vô Vi Đạo Tông còn chưa kịp lấy hơi, tiếng hít khí phì phì liên tục không ngừng, trường bối các tông khác cũng đã dắt theo tiểu bối trốn vào trong bí cảnh, đến lúc tiến vào bí cảnh, hoảng loạn trong mắt mọi người lúc này mới tiêu tan một chút, chẳng biết ai nói thầm một tiếng: “Cũng không biết tình hình bên ngoài thế nào.” Dẫn tới một trận im lặng.

“Ôn sư thúc, kế tiếp chúng ta phải an bài thế nào?” Nói chuyện là một thanh niên anh tuấn đoan chính khí vũ hiên ngang, tu vi đã là hậu Linh Tịch Kỳ, là Thẩm Phong Thanh đệ tử đặc ý của Nhạc Uyên, thái độ làm người chính phái, khiêm tốn lễ độ, tư chất lại cao.

Nếu không phải Khuất Minh Dương vô ý (\*) thu đồ đệ, chỉ e Thẩm Phong Thanh đã là quan môn đệ tử của trường môn, dù sao thì, địa vị của Thẩm Phong Thanh trong môn cũng rất cao, được môn hạ đệ tử tôn xưng một tiếng đại sư huynh.

(\*) không có ý định

Trong Chí Thần Truyện Thẩm Phong Thanh cũng ít nhiều có tiếng đồn tốt, y làm việc nghiêm túc, lần nọ xuống núi được Tiêu Cảnh cứu, cũng bị tính cách và tu vi của Tiêu Cảnh thuyết phục, sau lại thành tiểu đệ đi theo làm tùy tùng cho Tiêu Cảnh, cũng vì Tiêu Cảnh lấy Vô Vi Đạo Tông làm đệm chân.

Ôn Thanh Lan trầm ngâm nói: “Phệ Hồn Lão Tổ nếu đến khiêu khích Đạo Tông ta, chỉ sợ là muốn đánh một hồi lâu, trước không cần nghĩ nhiều, chúng ta yên tâm chờ ở Chân Diệp bí cảnh.”

Đệ tử được Ôn Thanh Lan mang đi có mấy trăm người, một đám đông đúc cùng một chỗ có vẻ lộn xộn, cũng may Chân Diệp bí cảnh khá lớn, tạm thời ở chỗ này dàn xếp vậy cũng đủ rồi, có Thẩm Phong Thanh làm việc, Ôn Thanh Lan căn bản không cần bỏ nhiều khí lực, Thẩm Phong Thanh cũng đã tự an bài các đệ tử vào trong lều dựng tạm.

Nhìn Thẩm Phong Thanh làm việc đâu ra đấy, Ôn Thanh Lan không khỏi cảm khái nói: “Sư phụ của người thật có phúc.”

“Ôn sư thúc quá khen rồi.” Hiển nhiên được khích lệ thành quen, vẻ mặt Thẩm Phong Thanh không đổi, y khiêm tốn nói: “Tiêu Cảnh sư đệ hậu hạ sư phụ cần thận chu đáo, điểm này Phong Thanh không thể so.”

“Sư tôn, lều trại ta đã dọn dẹp xong, người ma đạo hẳn là không tìm được tới bí cảnh này, sư tôn tạm thời vào lều nghỉ tạm đi.”

Thanh âm quen thuộc vang lên từ phía sau Ôn Thanh Lan, Ôn Thanh Lan quay đầu lại, liền thấy Tiêu Cảnh nâng cửa lều, có chút ngưng ngưng cúi nửa đầu, thủ nghệ của y tinh xảo, lều trại dựng thuận lợi vô cùng, bốn góc chân lều cũng được đóng đinh kỹ lưỡng khéo léo, vì để cho Ôn Thanh Lan thoải mái, bên trong còn được khắc vài tấm phù chú đơn giản, thậm chí để tránh nhàm chán, còn đặt thêm mấy cuốn kinh thư.

Ôn Thanh Lan: “...”

Hắn có chút hiếu kì trong túi trữ vật của Tiêu Cảnh đựng cái gì, còn có vì cái gì luôn có một chút cảm giác quái quái.

Có điều Tiêu Cảnh trước kia cũng hậu hạ vô cùng tận tâm chu đáo, mấy chục năm ở chung Ôn Thanh Lan sớm đã quen, cho nên loại cảm giác kì lạ này chỉ trong một cái chớp mắt, đã bị Ôn Thanh Lan đá bay, hắn gạt đầu với Thẩm Phong Thanh, rồi cúi người vào trong lều đồ đệ đã dựng tốt.

“Tích\_\_

Ký chủ mở ra nhiệm vụ nhánh Chân Diệp bí cảnh, rút chìa khóa bí cảnh, thưởng giá trị vận khí +10, giá trị vận khí hiện tại âm 27 (\*).

(\*) tác giả lại nhầm số liệu chẳng??? Chương trước âm 36, +10 là âm 26 chứ T\_\_T

Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyển Chân Diệp bí cảnh, giá trị vận khí +20, thưởng một vai nam chính hoàn mỹ.”

“Mở Chân Diệp bí cảnh không phải thưởng giá trị vận khí 20 à, bây giờ sao chỉ có 10?” Ôn Thanh Thanh ở trong đầu hỏi.

“Vốn dĩ Tiêu Cảnh phải thắng Tiên Minh Đại Hội, hoàn thành “Tài năng hiển lộ” mới có thể mở ra bí cảnh, nhưng bây giờ kí chủ dẫn Tiêu Cảnh chạy thắng tới Chân Diệp bí cảnh, thiếu một đoạn trung gian, phần thưởng tự nhiên cũng ít hơn phân nửa.” Hệ thống giải thích.

“Vai nam chính hoàn mỹ là có ý gì? Tiêu Cảnh có liên quan với Chân Diệp bí cảnh?” Ôn Thanh Lan đột nhiên nghĩ đến kỳ ngộ của nhân vật chính trong mệnh thư, trên người Tiêu Cảnh ẩn giấu bí mật của Chân Diệp bí cảnh?

“Quyền hạn không đủ không thể trả lời, kí chủ có thể lựa chọn hoàn thành nhánh Chân Diệp bí cảnh, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.”

Ôn Thanh Lan không khỏi nghĩ đến tình cảnh được nhắc tới trong Chí Thần Truyện , thầy trò hai người lúc gặp lại, một thay đổi thân phận một thay đổi dung mạo, hai bên đều không biết đối phương là ai, khi đó Tiêu Cảnh là tân tú mới xuất hiện ở Tu Chân Giới, mà Ôn Thanh Lan lại là thiếu quân Linh Lung phường, hai người ai cũng không ngờ được sau này lại dây dưa lẫn lộn với nhau, cuối cùng thầy trò hai người tình nghĩa đoạn tuyệt không chết không thôi.

Nghĩ tới đây, hần vén màn cửa nhìn ra ngoài, chẳng biết khi nào Tiêu Cảnh và Thẩm Phong Thanh rời qua tiếng lại, nhìn hai người tình cảm ở chung đúng là không tệ, sức mạnh vận mệnh quả nhiên cường đại, tuy hoàn cảnh khác nhau, nhưng Tiêu Cảnh vẫn đơn giản thu được tình hữu nghị của Thẩm Phong Thanh.

Đôi mắt Ôn Thanh Lan lóe lên, cho dù đây là thiên mệnh thì thế nào, Ôn Thanh Lan hẳn chính là muốn nghịch thiên cải mệnh, chuyện không thể làm thành có thể, kết cục viết trong mệnh thư, cũng tất nhiên có thể sửa đổi!

Có lẽ ánh mắt Ôn Thanh Lan quan sát quá mức tùy ý, Tiêu Cảnh như có cảm giác mà quay đầu lại, thẳng thắn đối diện hai mắt với Ôn Thanh Lan, y sững sốt một chút, đôi mắt lóe sáng, có chút ngượng ngùng rũ mi mắt.

Thẩm Phong Thanh đang nói chuyện với Tiêu Cảnh hiển nhiên cũng chú ý tới, y cười một cái nói một câu với Tiêu Cảnh, liền xoay người trở lại lều.

Trong lòng Ôn Thanh Lan có chút tò mò, nét mặt lại thản nhiên hỏi: “Người và Thẩm Phong Thanh đứng ở đó trò chuyện gì, nói vui vẻ như vậy, thường ngày không thấy người và bạn cùng lứa chơi đùa?”

Tiêu Cảnh cúi đầu lấp bắp nói: “Đệ tử thường ngày tự biết dung mạo làm cho người ta sợ hãi, cũng không nghĩ sẽ cùng người kết giao, vừa rồi đệ tử chỉ là có chút hiếu kỳ, cho nên thỉnh giáo Thẩm sư huynh một phen.”

Lời này nói thú vị, Tiêu Cảnh có gì cần thỉnh giáo đồ đệ của Nhạc Uyên, quả nhiên là người làm sư phụ hẳn nuôi thả quá lợi hại ha, cả chuyện học hành của Tiêu Cảnh còn phải đi hỏi đồ đệ của Nhạc Uyên?

Ôn Thanh Lan nhất thời cau mày nói: “Người có vấn đề gì có thể hỏi vi sư, cần gì đi hỏi một đệ tử Tinh Tâm Phong, chẳng lẽ cảm thấy vi sư không đủ tận trách giải thích cho người?”

“Sư tôn, không phải.”

Nghe được ý hơi trách cứ của Ôn Thanh Lan, Tiêu Cảnh tức thì vội vàng giải thích, chỉ là y nói hai chữ lại có chút do dự, làm cho Ôn Thanh Lan không vui nói: “Có lời gì không thể nói, lẽ mà chậm chạp làm chi!”

“Dạ..... Dạ.....” Tiêu Cảnh dạ hai tiếng liền không do dự nữa, mà thông suốt ngẩng đầu, một đôi mắt sáng kinh người, nóng bỏng giống như ngọn lửa, thẳng băng tham nhập vào đôi mắt Ôn Thanh Lan: “Đồ nhi đang hỏi Thẩm sư huynh, làm sao để sư tôn vui, đồ nhi cũng muốn giống Thẩm sư huynh vậy, được sư tôn khen một câu.”

Ôn Thanh Lan ngẹn lời, hẳn lúc này vô cùng hối hận vì cái gì muốn hỏi cái vấn đề hết sức ngu xuẩn như thế, hẳn tại sao phải hiểu kỳ Tiêu Cảnh và Thẩm Phong Thanh quan hệ tốt thế nào, Tiêu Cảnh làm bằng hữu với ai quan tâm có gì tốt.

Nhận được đáp án như thế, nhất thời Ôn Thanh Lan thậm chí không biết nên đáp lại Tiêu Cảnh ra sao.

Trong lòng lướt qua cảm giác vi diệu lần 2, nhưng suy cho cùng Tiêu Cảnh cũng chỉ muốn tạo niềm vui cho hắn, nên Ôn Thanh Lan cũng không nói ra lời gì khác, dù sao xưa nay hắn đúng là quá xem nhẹ Tiêu Cảnh, vô luận Tiêu Cảnh làm cái gì cũng không khen ngợi một câu, Tiêu Cảnh nhất định cho rằng mình làm không đúng chỗ nào, có vấn đề như vậy để so sánh, cẩn thận ngẫm nghĩ cũng không phải không có khả năng.

Có điều loại vấn đề này đem trao đổi với người ngoài, nghĩ thế nào vẫn có chút là lạ, sau khi Ôn Thanh Lan bình ổn tâm tình, nhú mày trách mắng: “Hoang đường, nếu ngươi đặt tâm tư lên việc tu luyện, cũng không đến nỗi là cảnh giới hiện tại, sau này ít nói những câu nịnh nọt vỗ đùi ngựa này đi.”

## 10. Chương 10: Cung Điện Dưới Lòng Đất

Ánh sáng trong mắt Tiêu Cảnh dần ảm đạm, khôi phục thành thâm trầm tối tăm, y cúi đầu cung kính nói: “Dạ, sư tôn, đồ nhi biết sai.”

Hai người cũng không dây dưa vấn đề này nữa, mà tự đi nghỉ ngơi.

Chân Diệp bí cảnh không phân ngày hay đêm, cho nên tạm thời dựng trại đóng quân cũng là vì chúng đệ tử sau khi trải qua huyết chiến (\*) cần điều chỉnh trạng thái mệt mỏi, người Tu Chân Giới vốn thể chất cường hân, khôi phục cũng nhanh hơn so với người thường, Ôn Thanh Lan chỉ điều tức một lát, đã nghe được thanh âm khôi phục sinh long hoạt hổ của các đệ tử.

(\*) trận chiến kịch liệt, đổ nhiều máu

Trước bởi vì tâm thần không yên nên không chú ý cảnh vật xung quanh, đến khi điều tức xong đệ tử đều bàn tán thảo luận, phải biết rằng trước đó Chân Diệp bí cảnh chỉ mở cửa cho hai mươi cái tên, hôm nay bọn họ đều có cơ hội tiến vào mở rộng tầm mắt, coi như là một loại cơ duyên phúc họa tương y (\*) đi.

(\*) họa phúc luôn đi cùng nhau; trong phúc có họa, trong họa có phúc

Trước mắt Ôn Thanh Lan lấy tư cách là người có địa vị tối cao dẫn đầu Vô Vi Đạo Tông, tự nhiên được gọi đi nói chuyện với các tông phái khác, sau khi thương nghị, tứ tông quyết định không lãng phí thời gian để đệ tử tiến vào thăm dò Chân Diệp bí cảnh.

Còn về Phệ Hồn Lão Tổ ở bên ngoài, tất cả mọi người không lo lắng mấy, dù sao lão tổ nhà mình cũng không phải ăn cơm trắng, đuổi Phệ Hồn đi chỉ là chuyện thời gian.

“Ôn sư thúc, ta đã bố trí xong cho chúng đệ tử, chỉ chờ Ôn sư thúc hạ lệnh.” Sau khi Thẩm Phong Thanh chỉnh đốn xong, liền trực tiếp đến báo cáo trước mặt Ôn Thanh Lan, hôm nay bọn họ mới vừa trải qua chuyện của Phệ Hồn Lão Tổ, vẫn còn có chút kinh hồn bất định, đều không nguyện rời khỏi trường bối Ôn Thanh Lan này quá xa, muốn tìm kiếm che chở.

Ôn Thanh Lan vừa nâng mắt nhìn, chỉ thấy Thẩm Phong Thanh tri kỷ xếp mười người thành một tiểu đội, nhưng vấn đề là dù như vậy, cũng là một đám người đông đúc, lấy y dẫn đầu.

Trước hệ thống thông báo nhiệm vụ Chân Diệp bí cảnh, bởi vì liên quan tới Tiêu Cảnh, bản thân Ôn Thanh Lan cũng có tâm điều tra, nhưng điều kiện tiên quyết là không dắt theo nhiều con ghê như vậy.

Chân Diệp bí cảnh là một không gian do một đại năng sáng lập, bên trong huyền diệu vô cùng cũng hết sức rộng lớn, bởi vì trường bối tứ tông đã dò xét trước, cho nên trong bí cảnh không có nguy hiểm quá mức tồn tại, hoàn toàn có thể cho đệ tử tự do tổ đội thăm dò.

Nhưng mà lúc này Ôn Thanh Lan cũng không thể nào nói thẳng ra lời “đừng đi theo ta”, hấn trầm ngâm một chút nói: “Nơi này tuy rằng đã có trưởng bối tông môn xem xét qua, nhưng dù sao cũng là bí cảnh thượng cổ đại năng, cho nên cũng sẽ phát sinh một ít tình huống ngoài ý muốn.”

Nghe lệnh trong mắt các đệ tử lộ ra một chút hoảng sợ, hoàn cảnh lạ lẫm ở đây sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn, ai cũng không đoán trước được.

Ôn Thanh Lan thu hết vẻ mặt của mỗi người vào đáy mắt, hấn cười lạnh một tiếng, trách mắng: “Nếu đã bước lên con đường tu đạo, lại sao có thể sợ đầu sợ đuôi, các trưởng bối đã thăm dò qua bí cảnh còn cảm thấy sợ hãi, vậy còn tu tiên cái gì, dứt khoát sớm ngày về nhà làm một phạm nhân phú quý được rồi, chúng ta tu giả, tu đó là tranh đấu với thiên địa, các người thân là đệ tử đệ nhất tông Tu Giới, một chút khó khăn này còn sợ sao?”

Có vài người lập tức lộ vẻ mặt hổ thẹn, mà có vài người trên mặt hiện nét lĩnh ngộ, Thẩm Phong Thanh đứng dậy hành lễ nói: “Sư thúc giáo huấn phải, phải chăng sư thúc cảm thấy chúng ta nên tự đi thăm dò, sớm ngày ma luyện bản thân, mới có thể trở thành rường cột cho tông môn sau này?”

“Không chỉ vì tông môn, càng là vì chính mình.” Ôn Thanh Lan thần nhiên nói: “Nhưng dù sao hôm nay cũng là thời điểm đặc biệt, ngoài có chuyện Phệ Hồn Lão Tổ, trong cũng quá nhiều người tiến vào bí cảnh, cho nên ta đem Ngọc Giác liên lạc trong nội bộ tông môn phát cho các người, một khi gặp chuyện nguy hiểm tới tính mạng, liên lạc ta là được.”

Theo tiếng nói Ôn Thanh Lan, vô số ánh huỳnh quang từ trên người hấn bay lên, dừng trên người mỗi vị đệ tử tông môn, những người này vượt Ngọc Giác trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Ôn Thanh Lan càng thêm sùng bái.

Cái này cũng chưa tính kết thúc, Ôn Thanh Lan xuất ra Cô Phong Kiếm, hấn bay vút lên trời y phục tung bay, nhẹ chém một kiếm, cũng không thấy cái gì nổ vang, chỉ có một vết cô độc tĩnh mịch quét qua, nghênh đón toàn bộ Chân Diệp bí cảnh rung lắc một cái, bãi cỏ dưới chân mọi người nứt ra một vết nứt hẹp dài thật lớn.

Ôn Thanh Lan ngạo nghễ nói: “Kẻ dám đụng đến đệ tử Đạo Tông ta, tất như thế này!”

Đây chính là uy thế của đại năng Phân Thần Kỳ, linh lực kinh người uy áp kinh khủng cuộn cuộn không ngừng tỏa ra từ trên người Ôn Thanh Lan, người tu vi hơi thấp liền cảm giác áp lực hít thở không thông, mà các đệ tử Đạo Tông dưới sự bảo vệ của Ôn Thanh Lan, dưới uy áp đó lại vô cùng yên tâm.

Lúc này người các tông các phái khác còn chưa đi xa, nhìn thấy một kiếm kinh thiên động địa của Ôn Thanh Lan, bỗng nhiên biến sắc, ào ào tránh xa một hàng Vô Vi Đạo Tông, né ra mé Chân Diệp bí cảnh.

Không biết có phải một kiếm này của Ôn Thanh Lan chém quá sâu quá độc hay không, làm chấn động trung tâm Chân Diệp bí cảnh, đệ tử Đạo Tông còn chưa lộ ra vẻ mặt vui sướng, mặt đất dưới chân đột nhiên kịch liệt rung chuyển, cỏ cây chung quanh cũng nhanh chóng khô héo phai màu, một thứ nâu sẫm không biết tên chậm rãi chảy ra từ trong vết nứt.

Loại dị biến này ngay cả Thẩm Phong Thanh cũng không cách nào duy trì nét mặt bình ổn, y lão đảo hô lớn: “Sư thúc, đây là chuyện gì?”

Dĩ nhiên là Ôn Thanh Lan một kiếm chém bỏ phong ấn của tứ tông, để cung điện trong lòng đất xuất hiện.

Các trưởng lão hạ phong ấn đều đánh nhau ở bên ngoài, không ai cho Thẩm Phong Thanh đáp án, Ôn Thanh Lan cũng sẽ không tốt bụng nói nguyên nhân cho Thẩm Phong Thanh, vẻ mặt hấn nghiêm túc lãnh đạm nói: “Sư diệt chớ hoảng, đây nhất định là bí cảnh có dị, người mang theo đệ tử Đạo Tông tránh qua một bên, để ta giải quyết.”

Ôn Thanh Lan dù gì cũng là phong chủ Tĩnh Bình Phong trong mười hai phong, là đại năng tôn giả Phân Thần Kỳ, Thẩm Phong Thanh đương nhiên không phát hiện khác thường, nghe Ôn Thanh Lan nói xong, y nói: “Sư thúc cẩn thận.” Rồi nhanh chóng tổ chức đệ tử Đạo Tông tránh ra xa.

Đội Thẩm Phong Thanh rời xa khe hở, Ôn Thanh Lan liền cầm kiếm tiến lên, luồng vật chất màu nâu sẫm như chất lỏng cuộn cuộn không ngừng chảy ra từ trong vết nứt, nhưng khi Ôn Thanh Lan tiến lên đụng vào,

lại không chạm được bất cứ thứ gì, trái lại cảm thấy như là đang sờ một vật cực kì âm hàn.

Sau khi hấn đụng tới vật chất màu nâu sẫm, mấy thứ này đột nhiên cứng lại, rồi ầm ầm nổ tung, chất lỏng nâu sẫm nổ tung thành một chùm mặt người dữ tợn, mặt người như nâu sẫm mù (\*), che lấp bầu trời ban ngày của Chân Diệp bí cảnh, phần miệng mặt người càng mở càng lớn, rõ ràng muốn trực tiếp nuốt chửng Ôn Thanh Lan.

(\*) màu nâu pha thêm xám bạc

“Tiêu sư đệ, không được đi!” Thẩm Phong Thanh kỷ tính, vừa nhìn thấy tình cảnh của Ôn Thanh Lan liền nghĩ tới một người, quả nhiên mắt y tìm kiếm nửa ngày trong hàng ngũ đệ tử, thấy một bóng dáng màu đen quen thuộc chạy tới chỗ Ôn Thanh Lan.

Trong lòng y quỳnh lên, ngăn trước mặt Tiêu Cảnh, khuyên giải nói: “Ta biết Tiêu sư đệ lo lắng an nguy của Ôn sư thúc, nhưng dù sao Ôn sư thúc cũng là đại năng Phân Thần Kỳ....., nếu sư thúc không thể giải quyết được, sư đệ qua đó cũng chỉ tăng thêm gánh nặng, huống chi sư thúc chưa chắc xử lý không được.”

Nhưng lúc này Tiêu Cảnh nào có tâm tư nghe Thẩm Phong Thanh dong dài, sắc mặt y trầm lãnh, ánh mắt băng lãnh: “Tránh ra!”

“Tiêu sư đệ đừng xúc động!” Thẩm Phong Thanh chỉ nghĩ y lo lắng an nguy của sư tôn, bởi vậy đối với thái độ của Tiêu Cảnh cũng không để bụng, ngược lại kiên nhẫn khuyên bảo.

Tiêu Cảnh chau mày, không muốn nói lời vô nghĩa với Thẩm Phong Thanh, trong mắt y lóe lên huyết sắc, thừa dịp Thẩm Phong Thanh ngây người, một chưởng vô bay đối phương, chạy tới hướng Ôn Thanh Lan.

“Aizz, người tên này tại sao lại như vậy, đại sư huynh là vì muốn tốt cho người, người cho rằng người đi qua có thể giúp sư phụ người cái gì hử, gây cản trở mà thôi!” Một nữ tu xinh đẹp váy phấn hồng nhìn không được, cả giận nói: “Đại sư huynh một mảnh hảo tâm, người lại còn đánh y, quá không biết tốt xấu!”

Tiêu Cảnh nào có tâm tư quản người cản trước mặt mình là nam hay nữ, thấy lại một kẻ đuôi mù nhảy đến trước mặt mình, trong lòng Tiêu Cảnh cực kì chán ghét, không chút khách khí tung một chưởng, nữ tu không kịp đề phòng, bị Tiêu Cảnh trực tiếp đánh bay, cũng may lí trí Tiêu Cảnh vẫn còn, không dùng hết toàn lực, bằng không sau khi rời khỏi bí cảnh, chỉ sợ thật sự phải bị trục xuất sư môn.

Tiêu Cảnh không có nghĩ nhiều như vậy, mắt thấy miệng khổng lồ sắp nuốt Ôn Thanh Lan, y tung người nhảy, theo Ôn Thanh Lan cùng ngã vào miệng khổng lồ.

Sương mù khủng bố hình mặt người sau khi nuốt trọn Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh liền chậm rãi khép lại, biến thành một chùm nhìn không ra hình dạng sương mù, sương mù cũng từ từ tản đi lùi về trong khe, mà vết nứt thể nhưng chậm chậm khép kín, lúc này Chân Diệp bí cảnh lại lần nữa khôi phục dáng vẻ ban đầu, chỉ có Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan không rõ tung tích.

Kết quả này ai cũng không lường trước được, đệ tử Vô Vi Đạo Tông hai mặt nhìn nhau, một chốc một lát không biết nên nói cái gì, cuối cùng dời tầm mắt nhìn về phía đại sư huynh người duy nhất có thể chủ sự.

Thẩm Phong Thanh cũng có chút sửng sốt (\*), nhưng rốt cuộc y trầm ổn lão luyện, rất nhanh đã khôi phục tâm tình, nhìn về phía mọi người nói: “Ôn sư thúc là đại năng Phân Thần Kỳ....., tất hữu kinh vô hiểm, tình cảnh vừa rồi như là mở ra thứ gì đó của Chân Diệp bí cảnh, chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian, Chân Diệp bí cảnh còn có những bảo tàng khác, các người có thể tìm tòi khám phá.”

(\*) (mộng bức): bày tỏ sửng sốt, trợn trừng mắt.

Lại nói sau khi Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh bị miệng khổng lồ nuốt chửng, liền rớt xuống một đường hầm tối đen như mực không thấy đáy, đường hầm vừa sâu vừa dài, không phân rõ phương hướng, ngay cả Ôn Thanh Lan là tu giả Phân Thần Kỳ cũng không có cách nào nhận biết được phương hướng, không biết trượt bên trong bao lâu, cuối cùng cũng trượt tới đáy.

Mới vừa rơi xuống đất, Ôn Thanh Lan đứng lên quan sát bốn phía, nơi này không tối như trước, bốn phía hiện lên ánh sáng yếu ớt, có thể tình tường nhìn thấy một cung điện tạo hình kì dị đứng sừng sững ở phương xa, quả nhiên hấn đi tới cung điện dưới lòng đất, mà hệ thống cho chìa khóa bí cảnh nhất định là mở ra bí

mật then chốt của cung điện, các trưởng lão tông môn đều không tra được chỗ dị thường của cung điện, vậy rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Ôn Thanh Lan vừa bước nửa bước chân, bên người lại vang lên một âm thanh, một người vững vàng rơi xuống bên cạnh hắn, đúng là đồ đệ tốt Tiêu Cảnh.

Ôn Thanh Lan nhíu mày nhìn Tiêu Cảnh ngã nhào trên mặt đất: “Tại sao người tới đây?”

Tiêu Cảnh giãy dụa nửa ngày mới từ dưới đất đứng lên, nghe được câu hỏi của Ôn Thanh Lan, y thấp giọng nói: “Đồ nhi lo lắng an nguy của sư tôn, cho nên không màng Thẩm sư huynh khuyên can, đuổi theo.”

Giọng nói Tiêu Cảnh khàn khàn, tất cả lực chú ý của Ôn Thanh Lan đặt tại cung điện phía trước, nên không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Cảnh, mà mị nguy hiểm nói không nên lời, cặp mắt rũ xuống kia, không còn sự e thẹn rụt rè nữa, mà là huyết sắc tinh lãnh bạo ngược che kín đầy mắt.

Đối với việc Tiêu Cảnh đến, kỳ thật cũng không nằm ngoài dự kiến, ngay từ lúc hệ thống thông báo nhiệm vụ, Ôn Thanh Lan đã đoán được nơi này có quan hệ với Tiêu Cảnh, nếu là cơ duyên của Tiêu Cảnh, như vậy hắn cố ý không mang theo Tiêu Cảnh, đối phương cũng có khả năng đuổi theo.

Cho nên Ôn Thanh Lan cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu, rồi nói: “Nếu tới, vậy theo sát vi sư, không nên đi loạn.”

## 11. Chương 11: Tiểu Sư Tôn

Ôn Thanh Lan dẫn dò, Tiêu Cảnh tất nhiên vâng dạ tuân theo, thầy trò hai người cũng không nói nhảm, bay thẳng đến cung điện bí cảnh.

Cung điện bí cảnh cách hai người một khoảng nhất định, Ôn Thanh Lan vốn tưởng rằng sẽ có bấy rập cơ quan gì đó, ai ngờ một đường an toàn tới đại điện, mà trong đại điện cũng vô cùng yên tĩnh, Ôn Thanh Lan dạo từ trên xuống dưới, cung điện vô cùng im ắng, không có một chút khác thường, nhất trí với kết quả điều tra của trưởng lão tứ tông.

Tiêu Cảnh yên lặng đi theo sau Ôn Thanh Lan, vào lúc Ôn Thanh Lan không chú ý, lặng lẽ đâm rách đầu ngón tay nhỏ một giọt máu, trong nháy mắt mặt đất màu than chì hấp thu sạch sẽ giọt máu, những gợn sóng mắt thường không thể nhìn thấy lấy giọt máu làm trung tâm, chậm rãi khuếch tán trên sàn nhà.

“Có phải thông tin của người sai lệch không, nơi này không có bất luận cái gì kì lạ, căn bản là một đồng kiến trúc bỏ hoang.”

Âm thanh máy móc đặc hữu của hệ thống khởi động: “Kí chủ chưa mở ra trung tâm bí cảnh, Mê Kính Thiên Tông Điện chưa được phép mở ra.”

Hắn còn tưởng rằng chém bỏ phong ấn, thông qua vết nứt tiến vào đại điện, thì có nghĩa là đã bước vào trung tâm bí cảnh, không ngờ tới lại còn chưa mở, nhưng giờ không phải lúc so đo, Ôn Thanh Lan tiếp tục hỏi: “Không phải người nói có chìa khóa bí cảnh có thể mở bí cảnh à, vậy tình huống bây giờ là chuyện gì xảy ra?”

Hệ thống trầm mặc một chút: “Chìa khóa bí cảnh là máu của Tiêu Cảnh....”

Giọng hệ thống còn chưa dứt, toàn bộ đại điện đột nhiên chấn động kịch liệt, xung quanh như tượng sáp gặp nóng không ngừng tan chảy, không gian thời gian đều bị bóp méo.

Ôn Thanh Lan kinh ngạc nhìn bốn phía: “Đã xảy ra chuyện gì?” Sau đó hắn nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Tiêu Cảnh: “Người bị thương?”

Tiêu Cảnh sững sờ một chút, ậm ờ nói: “Đồ nhi không có, sư tôn làm sao vậy?”

Ôn Thanh Lan cau mày nhìn chăm chăm Tiêu Cảnh, nhìn đến khi Tiêu Cảnh trong lòng nhảy dựng, nhưng Ôn Thanh Lan cũng không nói gì thêm, mà giải thích: “Đây là bí mật của Chân Diệp bí cảnh, Mê Kính Thiên Tông Điện, hiện giờ đã hoàn toàn mở ra.”

“Sư tôn, chúng ta sẽ gặp phải cái gì?” Tiêu Cảnh dè dặt hỏi, y nhìn không gian vụn vẹo bốn phía, bây giờ hai người giống như hai viên bọt khí trôi nổi giữa không trung, nếu không phải Ôn Thanh Lan dùng linh lực Phân Thần Kỳ bao lấy hai người, chỉ sợ sẽ bị năng lượng sinh ra từ biến đổi của Mê Kính Thiên Tông Điện trực tiếp đè dẹp lép.

Ôn Thanh Lan tỉ mỉ quan sát Tiêu Cảnh, đồ đệ vẫn là bộ dáng xấu xí như trước, nói tới nói lui ánh mắt vẫn né tránh, không có tự tin, thoát nhìn thì vô cùng thiếu đánh.

Nhưng nếu hệ thống nói không sai, như vậy máu Tiêu Cảnh mới là chìa khóa mở ra bí cảnh, hiện giờ bí cảnh dị động, tất nhiên là Tiêu Cảnh đưa máu cho bí cảnh, nhưng vì sao y không thừa nhận?

“Sư tôn, sao vậy, vì sao người cứ nhìn đồ nhi?” Bị Ôn Thanh Lan nhìn chòng chọc như vậy, Tiêu Cảnh giật nảy mình, có chút ngượng ngùng hỏi.

“Không có gì.” Ôn Thanh Lan thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: “Mê Kính Thiên Tông Điện mở ra, chỉ e không đoán trước được sẽ phát sinh nguy hiểm gì, một lát theo sát vì sư đừng để bị lạc.”

“Dạ.” Thấy Ôn Thanh Lan chỉ là quan tâm an nguy của mình, Tiêu Cảnh thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết tại sao trong lòng y luôn lơ mơ bất an.

Nhưng Mê Kính Thiên Tông Điện vô cùng quan trọng, nếu không thể đạt được truyền thừa của Mê Kính Thiên Tông Điện, cũng chỉ có thể tiếp tục đội thân thể rác rưởi này, vĩnh viễn không cách nào chân chính bước vào một đường tu hành, nhưng sau khi đạt được truyền thừa, không biết sư tôn sẽ nghĩ mình thế nào.

Kỳ thật trong khoảng thời gian sinh sống trên Tĩnh Bình Phong làm y có chút lưu niệm, thậm chí nghĩ nếu có thể vĩnh viễn chôn giấu bí mật của mình, cùng sư tôn cả đời sống chung trên Tĩnh Bình Phong thì tốt rồi.

Suy nghĩ mềm yếu như vậy, ngay cả bản thân Tiêu Cảnh cũng có chút ngạc nhiên, y tưởng trải qua nhiều chuyện đời, mình sớm đã vững tâm như thiết, sẽ không có suy nghĩ buồn cười nào nữa, thế nhưng trong khoảng thời gian này sư tôn thật là ôn nhu.

Nhớ đến lúc trước ở chung, Tiêu Cảnh không khỏi tâm thần hốt hoảng, Mê Kính Thiên Tông Điện biến hóa rất nhanh làm y phục hồi lại tinh thần.

Nhưng mà sư tôn làm sao biết Mê Kính Thiên Tông Điện?

Mê Kính Thiên Tông Điện biến hóa nhanh chóng khiến hai người cũng không rảnh rỗi suy nghĩ nhiều, không gian xung quanh uốn khúc dần dần bình phẳng, một mảnh màu sắc hỗn độn cũng chậm rãi khôi phục thành hình dạng vốn có, cung điện biến mất không thấy, lúc này hai người đứng ở trong một không gian giống tổ ong, trên dưới trái phải tất cả đều là thông đạo, cửa thông đạo phản xạ ánh sáng, như là một mặt gương Hắc Tinh Thạch.

Ôn Thanh Lan nhìn không gian phía trước từ trên xuống dưới, đột nhiên rút kiếm hung hăng chém xuống, Tiêu Cảnh và hệ thống đều bị động tác của Ôn Thanh Lan làm cho hoảng sợ, hệ thống ngăn cản nói: “Kí chủ, ngài đang làm cái gì?”

“Nơi này là cơ duyên của Tiêu Cảnh.” Trước nghe được hệ thống nói mở ra cần máu Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan liền hiểu, hần lạnh lùng nói trong lòng: “Người để ta tới nơi này, với ta mà nói căn bản không có ý nghĩa.”

Hệ thống không ngờ Ôn Thanh Lan nghĩ như vậy, nó vội vàng nói: “Kí chủ chờ một chút, ngài có thể đạt được giá trị vận khí độ hảo cảm đó nha!”

“Ta lãng phí nhiều sức lực như vậy đến nơi này, chỉ vì một chút giá trị vận khí?” Ôn Thanh Lan nhướng mi cười, ánh mắt lộ ra khinh miệt xem thường: “Mê Kính Thiên Tông Điện rốt cuộc là nơi thế nào, chỉ có thể để Tiêu Cảnh nhận truyền thừa?”

Lực phá hoại của Phân Thần Kỳ quá mức cường đại, Chân Diệp bí cảnh tuy là thượng cổ bí cảnh, nhưng dù sao năm tháng trôi qua lâu rồi, pháp trận và linh khí của nơi này cũng dần dần bất lực kể tục, nếu lại đợi không được người thừa kế, chỉ sợ thực nhanh phải biến mất.

Dưới một kiếm của Ôn Thanh Lan, không gian hình dạng tổ ong tức khắc chấn động, vô số hắc thủy tinh trên mặt kính nứt ra thành khe hở, mắt thấy hắc năng kiếm chém nữa.

Hệ thống vội vàng nói: “Mê Kính Thiên Tông Điện là thượng cổ di tộc lưu tồn, bộ tộc để lại ‘Tội Hỏa Liệt Thiên’, có thể thanh trừ tạp chất trong cơ thể Tiêu Cảnh, làm y có thể thoát thai hoán cốt, nội dung tình tiết là như thế, ngài trợ y đi hết kịch tình, dĩ nhiên là có thể đạt được vận khí, này có cái gì không tốt?”

Nói cách khác ở đây quả thực chỉ có cơ duyên của Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan không chút nghĩ ngợi chém thêm nhất thứ hai, vết nứt trên mặt kính Hắc Tinh Thạch lớn hơn, vô số khói nhẹ nhiều màu bay ra từ trong kẽ hở trên mặt kính, mơ hồ có thể thấy trong khói nhẹ hiện lên vô số mặt người.

“Kí chủ chờ một chút, tui biết vị trí cụ thể của thiên cơ động thiên, tuy kí chủ ngài xem qua Chí Thần Truyện, thế nhưng đối với những cơ duyên pháp bảo này, trong Chí Thần Truyện cũng chỉ hàm hồ nhắc tới lấy như thế nào, nếu kí chủ ngài muốn lấy ‘Thiên Điện Bí Thuật’, phải để Tiêu Cảnh hoàn thành ‘Tội Hỏa Liệt Thiên’.”

“Sư tôn, người đang làm gì vậy?” Trong mắt Tiêu Cảnh hiện lên một chút ám sắc, trên mặt lại ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Nghe hệ thống nói, lúc này Ôn Thanh Lan mới thu hồi Cô Phong Kiếm, bình tĩnh nói: “Vi sư nghĩ nơi này là ảo cảnh của Mê Kính Thiên Tông Điện, nhưng giờ xem ra vi sư đã đoán sai.”

Thật sự chỉ như thế? Trong lòng Tiêu Cảnh lướt qua một tia nghi hoặc, nét mặt y không đổi thấp giọng hỏi: “Chúng ta phải rời khỏi nơi này thế nào, sư tôn?”

Ôn Thanh Lan nhìn trên dưới trái phải dừng đao màu đen chẳng chút, hắc nói: “Ở đây hẳn là vô số cửa vào, hơn nữa chỉ có một cửa là chính xác, Tiêu Cảnh, người chọn một cửa chúng ta đi vào.”

Tiêu Cảnh kinh ngạc nhìn về phía Ôn Thanh Lan, một bộ dáng bị dọa: “Sư ..... sư tôn, sao có thể, đồ nhi căn bản không biết chọn rồi sẽ dẫn tới đâu, vạn nhất đồ nhi chọn sai phải làm sao bây giờ?”

Ôn Thanh Lan không kiên nhẫn nói: “Cho người chọn người cứ chọn, đâu ra nói nhảm nhiều như vậy, mau chọn, nơi này đã bị kiếm khí ta đảo loạn, rất nhanh sẽ vỡ vụn toàn bộ, hiện tại không đi, một lát chỉ sợ sẽ bị linh lực cuồng bạo chảy loạn xé xác, mau chọn!”

Tiêu Cảnh thấy Ôn Thanh Lan không hề có ý nói đùa, thậm chí còn đang không ngừng giục mình, y cắn răng, cuối cùng chạy đi một hướng nào đó, Ôn Thanh Lan nắm chặt Cô Phong Kiếm, không chút chậm trễ theo sát Tiêu Cảnh xông vào dừng đao, mặt kính Hắc Tinh Thạch lướt qua một tia gợn sóng, hai người liền biến mất trong mặt kính không thấy nữa.

Vừa mới vọt vào trong mặt kính, Ôn Thanh Lan đã cảm thấy linh lực toàn thân cấp tốc tản đi, chỉ trong một hơi thở, cả người từ Phân Thần rút xuống Nguyên Anh, lại từ Nguyên Anh rút tới Kim Đan, cuối cùng vững vàng dừng lại ở Dung Hợp Kỳ, mà quần áo trên người cũng nháy mắt biến lớn, phủ xuống đầu hắc che khuôn mặt.

Bên cạnh Tiêu Cảnh vẻ mặt khiếp sợ nhìn chăm chăm hắc, trong mắt lập lòe ánh sáng không rõ ý tứ: “Sư tôn?”

Ôn Thanh Lan mặt không cảm xúc vẫy vẫy ống tay áo, đưa mình ra khỏi đồng quần áo lộn xộn, hắc ngửa đầu nhìn đồ đệ mình, lạnh lùng nói: “Ngạc nhiên!” (\*)

(\*) Hiểu biết ít nên quá kinh ngạc thôi: bản gốc ( đại kinh tiểu quái) ...đây là một câu có xuất xứ từ Chu Hi (1130-1200) ( một nhà Nho học cũng là một Triết gia của Trung Quốc cũng được đánh giá là chỉ đứng sau Khổng Tử): (Yếu quảng bá thử sự tổ nhất bình thường sự khán, phác thực đầu tổ tương khứ, cửu chi tự nhiên kiến hiệu, bất tất như thử đại kinh tiểu quái, khởi mô họa dạng dà)

Cụm từ này miêu tả 1 người đối một việc không có gì là đặc biệt nhưng lại quá sức kinh ngạc.

“Sư tôn, người..... người thể nào nhỏ đi?”

Đúng vậy, sau khi vọt vào mặt kính, trong một nhịp thở Ôn Thanh Lan từ một thanh niên thân cao mà đứng biến thành một đứa trẻ thân nấp lùn, phần điêu ngọc thể (\*) vô cùng đáng yêu, làm người chịu không nổi nhất là cái khuôn mặt tinh xảo trên mặt búp bê trẻ con ú nu, cổ tình một bộ vẻ mặt lạnh như băng, nhìn khiến người ta vô cùng muốn vuốt tay bẹo má một cái.

(\*) phần điêu ngọc thể = : tựa như dùng phần mà điêu khắc, tựa như dùng ngọc xây mà thành; dùng bạch phiến chạm trổ, dùng bạch ngọc tạo hình.

Cũng may pháp lực không hoàn toàn biến mất, Ôn Thanh Lan bấm cái pháp quyết, quần áo liền ngoan ngoãn phục tùng trông lên người hần, cũng trở nên tinh tế nhỏ xinh.

Nghe Tiêu Cảnh hỏi chuyện, Ôn Thanh nhả mồm nói: “Nơi này khí tức cổ quái, áp chế tu vi, có thể lo lắng ta lại phá hư Mê Kính Thiên Tông Điện, cho nên áp chế thân thể và tu vi ta đến thời kỳ tương đối nhỏ yếu, hành trình kế tiếp của chúng ta phải cẩn thận.”

Mê Kính Thiên Tông Điện đối với Tiêu Cảnh mà nói kỳ thật cũng là một tồn tại tương đối thần bí, lúc trước tiến vào Mê Kính Thiên Tông Điện đúng là tu vi và hiểu biết đều ở thời kỳ yếu kém, có lẽ là hữu duyên với Mê Kính Thiên Tông Điện, quá trình y được truyền thừa cũng không tốn sức, sau khi thoát thai hoán cốt cũng không kịp thăm dò, Mê Kính Thiên Tông Điện nổ tung bởi ‘Tội Hỏa Liệt Thiên’ thiêu đốt, sau khi sự việc xảy ra Tiêu Cảnh muốn tìm hiểu điều tra Mê Kính Thiên Tông Điện, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Hôm nay bởi vì Ôn Thanh Lan, ngược lại để Tiêu Cảnh thấy được rõ ràng năng lực của Mê Kính Thiên Tông Điện, mà chuyện áp chế tu vi và cả tình huống lui ngược thời gian về lúc nhỏ, cũng khiến Tiêu Cảnh mơ hồ cảm thấy quen thuộc, đồng thời càng thêm khẳng định Mê Kính Thiên Tông Điện và thân thể mình có quan hệ với nhau.

Nhưng những việc đó bây giờ đều không quan trọng bằng tình trạng của sư tôn, nhìn đến sư tôn đột nhiên trở nên nhỏ bé đáng yêu, trong lòng Tiêu Cảnh bỗng nhiên trào ra một loại xúc động, muốn ôm chặt đối phương, vĩnh viễn giấu kỹ sư tôn.

Ánh mắt Tiêu Cảnh tồn tại quá mức mạnh mẽ, làm Ôn Thanh Lan muốn bỏ qua cũng không được, hần xì mặt mím môi nhìn đồ đệ mình, trong lòng dâng lên một chút dự cảm bất an, Cô Phong Kiếm cầm trong tay hần càng thêm chặt.

“Sư tôn....” Tiêu Cảnh thình lình lên tiếng, sải bước đi tới Ôn Thanh Lan, bởi vì thân cao khác biệt, nhìn từ góc độ hiện tại của Ôn Thanh Lan, Tiêu Cảnh cao to ở trên đầu hần kéo ra một bóng râm lớn, mang đến cảm giác áp bách, điều này làm cho Ôn Thanh Lan không tự chủ lùi về sau nửa bước.

Nhưng Tiêu Cảnh lại không thêm để ý chút nào, ánh mắt y mơ màng, cuối cùng chợt giống như hạ quyết tâm, ngồi xổm xuống ôm lấy Ôn Thanh Lan nói: “Người bây giờ đi đường không nhanh, vẫn là để đồ nhi ôm người đi thôi, bí cảnh nguy hiểm, vạn nhất có cái gì thương tổn đến sư tôn sẽ không tốt.”

Đột nhiên bị một nam nhân trưởng thành ôm vào trong ngực, Ôn Thanh Lan không khỏi cứng đờ cả người, ngay sau đó nghĩ đến đối phương là xấu đồ đệ của mình, xấu hổ trong lòng liền tan đi một ít, dù sao cũng là đồ đệ hiểu thuận, tuy rằng có chút mất tự nhiên, nhưng lúc này giây giụa càng có vẻ giấu đầu hở đuôi. Vì thế hần điều chỉnh tâm trạng, ở trong lòng ngực Tiêu Cảnh điều chỉnh một tư thế thoải mái nói: “Nơi này chắc là một tiểu thế giới tạo thành trong mặt kính, cho nên mới có thể khống chế thời gian trôi đi, áp chế ta trở về Dung Hợp Kỳ, chúng ta tìm lối ra một chút.”

## 12. Chương 12: Mê Cảnh

Tiêu Cảnh ôm tiểu sư tôn, một chút cũng không nghe được đối phương đang nói gì, đầu tiểu sư tôn đội tử kim quan tinh xảo, một hai sợi tóc nghịch ngợm rũ xuống, nhẹ nhàng quét qua cổ y, trong lòng Tiêu Cảnh

như có sợi lông chim cào thoáng qua, một chút cũng không muốn buông sư tôn ra.

Tiêu Cảnh không biết mình đi theo hướng nào, trong đầu y chỉ nghĩ nên đặt sư tôn ở đâu thì mới tốt.

Y gặp qua rất nhiều bộ dáng của sư tôn, lãnh khốc vô tình chiếm đại đa số, nhưng lại chưa từng thấy tiểu sư tôn đáng yêu như vậy, thật muốn làm người khác nâng niu bảo vệ.

Ôn Thanh Lan cảm giác hơi lạ, hần ngẩng đầu nhìn đồ đệ, tuy khuôn mặt Tiêu Cảnh dữ tợn nhìn không ra biểu cảm, nhưng dù sao Ôn Thanh Lan cũng nuôi tới lớn, cho nên hần thực nhanh phát hiện Tiêu Cảnh thất thần.

Nhiu nhieu mày, Ôn Thanh Lan triệu một tia sét đánh lên đầu Tiêu Cảnh, tuy đối phương mắt hồn mất vía, nhưng bản năng thân thể vẫn còn, sét đánh nát chân nguyên hộ thể của Tiêu Cảnh, Tiêu Cảnh cũng thanh tỉnh.

Thấy đồ đệ rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, Ôn Thanh Lan lạnh mặt trách mắng: “Suy nghĩ cái gì!”

Suy nghĩ sư tôn người!

Những lời này Tiêu Cảnh tạm thời không dám nói ra, y hiểu rõ tính tình của sư tôn, nếu chọc giận đối phương, tiểu sư tôn tuyệt đối không chịu để mình ôm, bởi vậy y cũng chỉ thầm nghĩ ở trong lòng, xấu hổ cúi đầu không đáp.

Tất nhiên Ôn Thanh Lan không biết suy nghĩ của đồ đệ, chiếu theo hiểu biết của Tiêu Cảnh với hần, nếu hần biết ý nghĩ của Tiêu Cảnh, chỉ sợ lập tức nhảy khỏi lồng ngực Tiêu Cảnh, đưa tên đồ nhi bất kính sư trưởng này ra giáo huấn một trận nên thân.

Nhưng mà hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần xử lý, Áo Cảnh tiểu thể giới Mê Kính Thiên Tông Điện khiến hần không rảnh quan tâm thứ khác.

Đúng vậy, Ôn Thanh Lan có thể khẳng định nơi này chính là Mê Kính Thiên Tông Điện tự là Áo Cảnh tiểu thể giới, Mê Kính Thiên Tông Điện không hổ là thượng cổ di tộc bí cảnh, trong đó thể nhưng có thể tạo thành một tiểu thể giới hoàn chỉnh, một khi tu sĩ bước vào tiểu thể giới này đều sẽ bị áp chế tu vi, thậm chí có khả năng bị đồng hóa với Áo Cảnh tiểu thể giới.

Từ khi hai người bắt đầu bước vào mặt kính hắc tinh thạch, vẫn luôn đi trên con đường cát vàng hư không không nhìn thấy giới hạn điểm dừng, cũng không biết đi được bao lâu, bọn họ thể nhưng chui ra từ một góc trong hang động.

Mới vừa ra khỏi sơn động, liền nghe thấy tiếng người từ xa vọng tới, bây giờ là ban đêm, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, hai người vừa ra khỏi sơn động hắc ám, còn chưa kịp phản ứng, đèn đuốc sáng rực đã xôn xao kéo tới đây.

“Tiểu thể tử, tiểu thể tử, rốt cuộc lão nô cũng tìm được ngài.” Người nói chuyện là một nam nhân trung niên mặc thanh y, khoảng tầm bốn mươi tuổi, tóc mai đều đã bạc trắng, huyết thái dương nhô cao, ngũ quan bình thường, hiện giờ nước mắt nước mũi tèm lem nhìn Ôn Thanh Lan.

Đứng bên cạnh lão là một vũ phu (\*) có chút tuấn lãng, trời sinh có vẻ khát nghiệt, trong đôi mắt lóe lên chút nham hiểm, người này bước lên phía trước nói: “Tiểu thể tử, Vương gia lo lắng cho ngài chết mất, cũng may đã tìm được ngài.”

(\*) người chỉ biết dùng sức mạnh

Nói xong hần nhìn Tiêu Cảnh bên cạnh, giận tím mặt nói: “Đều do ác nô này đem ngài đi, hại ngài phải chịu khổ, tiện nô này, thuộc hạ phải trừng trị nó!”

Vũ phu xô ngã Tiêu Cảnh cầm roi quất vào đầu y, Tiêu Cảnh nhất thời tránh né không kịp, vừa vịn bị đánh thẳng vào mặt, ánh mắt y hơi trầm xuống, xẹt qua một tia khát máu.

“Người tên mãng phu này, đừng có làm tiểu thể tử bị thương! ” Nam nhân trung niên giọng the thé nói, dùng sức đoạt Ôn Thanh Lan khỏi tay Tiêu Cảnh, kỳ quái nhất là, Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan ai cũng không phản ứng.

Ôn Thanh Lan vốn tính ra tay ngăn cản, lại bất ngờ gặp loại tình huống này, hấn buông tay cẩn thận đánh giá nam nhân trung niên và vũ phu, cuối cùng ánh mắt hơi lóe, lạnh mặt trầm mặc.

Vũ phu nghe nam nhân trung niên nói, cười cợt khinh thường nói: “Lí công công, người cũng chỉ a dua (\*) trước mặt tiểu chủ tử thôi, bản tướng quân cũng không phải là người không biết nặng nhẹ.”

(\*) a dua nịnh hót

Lí công công thấy thế, ánh mắt âm độc trừng vũ phu: “Nô gia chỉ là quan tâm tiểu chủ tử.”

Vũ phu cười nhạo một tiếng, không tiếp lời, gã dời tầm mắt qua Tiêu Cảnh, ánh mắt đột nhiên trở nên ác độc: “Người dẫu, đem tên xấu nô này giết chết tại chỗ!”

Nhanh chóng có hai tên thị vệ nhảy ra chế trụ Tiêu Cảnh, kéo Tiêu Cảnh đi, ánh mắt Tiêu Cảnh trở nên lập lòe bất định, y ngẩng mặt nhìn Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan mặt không cảm xúc nhìn thẳng y, mắt thấy thị vệ đã kéo Tiêu Cảnh đi được một đoạn, Ôn Thanh Lan mới mở miệng nói: “Chậm đã.” Thân hình hấn tuy nhỏ, nhưng giọng nói vừa lãnh lại vừa liệt (\*), như kiếm đặt trong hăm băng, làm người khác không tự chủ được muốn phục tùng.

(\*) vừa lạnh lẽo vừa giá lạnh

Hai gã thị vệ lập tức dừng động tác, Lí công công và gã vũ phu kinh ngạc nhìn Ôn Thanh Lan, vũ phu nói: “Tiểu thế tử, xấu nô này lòng mang ý xấu, nếu không để thuộc hạ giết chết ngay tại chỗ, lưu lại chỉ sợ có hậu họa.”

Ôn Thanh Lan ung dung thoải mái nói: “Là bốn quân phân phó y dẫn bốn quân đi.”

“Này.....” Lí công công và vũ phu hai mặt nhìn nhau, vũ phu nói: “Thế tử tuổi còn nhỏ, sao lại có ý nghĩ muốn ra ngoài, nhất định là do tên xấu nô này dụ dỗ thế tử, đợi thuộc hạ xử lý nó, liền lập tức khởi hành hồi phủ.”

Nói dứt lời, vũ phu ra hiệu thuộc hạ nhanh lui Tiêu Cảnh đi.

Sắc mặt Ôn Thanh Lan biến đổi, thanh âm lạnh lùng nói: “Làm càn, đến tột cùng người là chủ tử, hay ta là chủ, bốn quân không biết, khi nào thì có người có thể thay thế bốn quân hạ mệnh lệnh? ”

### 13. Chương 13: Mê Cảnh • Huyền

Tuy Ôn Thanh Lan bị bí cảnh áp chế tu vi xuống Dung Hợp Kỳ, nhưng bản thân dù sao vẫn là cường giả Phân Thần Kỳ, trong cơn giận dữ phát ra uy áp cũng đủ cho lòng người sợ hãi.

Trong lúc nhất thời vô luận Lí công công hay gã vũ phu, đều sợ hãi cúi đầu không dám nói năng gì.

Không biết Ảo Cảnh an bài cho Ôn Thanh Lan thân phận gì, Ôn Thanh Lan hiển lộ uy áp khủng bố như thế cũng không có người nào nghi ngờ, ngược lại còn theo lý thường phục tùng Ôn Thanh Lan.

Vì thế tiểu thế tử Ôn Thanh Lan mới ra lò cùng xấu nô Tiêu Cảnh đều bị mang về vương phủ.

Vương phủ này xác thật có dáng vẻ phú quý nên có của vương phủ nhân gian, rường cột chạm trổ, hành lang trải dài, đình đài lầu gác, nhà hoàn kẻ hầu đều có không ít, Ôn Thanh Lan là thiếu chủ trong phủ, vừa hồi phủ đã được chiêu đãi cực kỳ nhiệt tình.

Hấn được một đám nha hoàn kiều diễm xinh đẹp như hoa vây quanh, rước vào trong nội viện vương phủ, bọn nha hoàn khóc sụt sùi, nói thiếu chủ người chịu khổ, bị đói đến gầy, cuối cùng lại lui Tiêu Cảnh ra mắng một trận.

Ôn Thanh Lan vừa hồi vương phủ, được tắm rửa sạch sẽ từ đầu tới chân, hấn cũng không phản kháng, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Tiểu sư tôn thơm ngào ngạt mặc cẩm y hoa phục của Thiếu Quân vương phủ, thiếu một phần lãnh diễm tiên khí xuất trần, nhiều một phần minh diễm quý khí phú quý của nhân gian.

Nghe bọn nha hoàn nhắc tới Tiêu Cảnh, bấy giờ mới đột nhiên nhớ tới đồ đệ ngốc không biết đã đến nơi nào, vì thế Ôn Thanh Lan nhún mày hỏi: “Đồ..... Xấu nô Tiêu Cảnh đâu?”

Tiểu thể tử hỏi chuyện, bọn nha hoàn tự nhiên không dám không đáp, tuy rằng bất mãn tiểu chủ nhân hỏi xấu nô, nhưng một lục y nha hoàn vẫn tiến lên nói: “Thiếu chủ ngài và xấu nô kia chơi thân, mọi lúc đều yêu cầu nhìn thấy y, cho nên dựa theo lệ thường, y ở trong viện của ngài.”

Nghe nha hoàn trả lời, Ôn Thanh Lan liền trực tiếp dời bước đi đến sân viện, y như lời của lục y nha hoàn, Tiêu Cảnh quả nhiên ngoan ngoãn ngồi ngốc trong sân của hắn, chỉ là bộ dáng..... Không được tốt lắm.

Sân bên trái, cách cửa phòng hắn chỗ cái cây gần nhất có một đại cọc, Tiêu Cảnh đeo một sợi dây xích thô to trên cổ, bị xích lại giống như một con chó, lúc Ôn Thanh Lan đi tới, y đang ôm chân ngồi dưới đất, im lặng chôn mặt vào giữa hai đầu gối.

Áo Cảnh tính chơi kịch bản gì?

Đáy lòng Ôn Thanh Lan buồn bực, đồ đệ không thể so với mình đạt tới cảnh giới cao thâm, có thể bảo trì thanh tịnh, nếu không nói không chừng hắn cũng đã bị Áo Cảnh ảnh hưởng rồi, nghĩ đến khả năng này, Ôn Thanh Lan vội vàng đi qua, nhún mày nhìn Tiêu Cảnh.

Lúc này hắn vẫn ở trạng thái của mao đầu tiểu tử, vóc người chỉ tới eo Tiêu Cảnh, bằng với Tiêu Cảnh lúc ngồi xổm, hắn đối diện với Tiêu Cảnh, xuất phát từ việc lo lắng tình trạng của Tiêu Cảnh Ôn Thanh Lan giờ tay sờ đầu đối phương.

Động tác này đại khái kinh động đến Tiêu Cảnh, y rút cuộc ngẩng đầu khỏi hai đầu gối, đôi mắt đen láy nhìn Ôn Thanh Lan, bỗng nhiên nở một nụ cười.

Cái cười này có chút thuần mỹ lại có chút mông lung, trong lòng Ôn Thanh Lan rơi lộp bộp, hắn từ trên nhìn xuống Tiêu Cảnh trầm giọng nói: “Tiêu Cảnh, ngươi sao lại thế này?”

Tiêu Cảnh ngẩn người, sau đó có chút xin lỗi cười nói: “Sư tôn, đồ nhi..... Vừa rồi đang ngủ ngon.”

Mặt Ôn Thanh Lan không khồng chế được mà vắn vẹo một chút, tên ngốc này, cư nhiên có thể ngủ, vừa này không nên lo lắng cho y!

Thấy sư tôn đổi sắc mặt, có thể xoay người phát tay áo rời đi, Tiêu Cảnh vội vàng bổ cứu nói: “Sư tôn, ta vừa cảm thấy nơi này có gì đó không đúng.”

“Hừm, nói nghe xem.” Một chút đều không thêm để ý bộ dạng cầu của đồ đệ, ngữ khí và thần thái Ôn Thanh Lan như thường nói.

“Vừa mới trong nháy mắt, đồ nhi cảm thấy nơi này không phải là ảo cảnh, mà là chân thật.” Tiêu Cảnh không quen mà sờ cái xích to trên cổ, y giật giật cổ nói: “Đồ đệ căn bản không có cách nào thoát khỏi mấy thứ này, này quá không thích hợp.”

Đời trước ở Mê Kính Thiên Tông Điện Tiêu Cảnh không gặp được loại thí luyện biến thái này, có thể nói ở một mức độ nào đó Mê Kính Thiên Tông Điện mở ra hoàn toàn là vì y, vận mệnh chủ định nên y vào trong điện liền có chỉ dẫn, đưa y trực tiếp tới chỗ bí cảnh cuối cùng, nghênh đón rèn luyện của ‘Tội Hỏa Liệt Thiên’, lúc đấy y còn tưởng ‘Tội Hỏa Liệt Thiên’ chính là khảo nghiệm.

Hiện giờ đại khái bởi vì sự xuất hiện của Ôn Thanh Lan, nên Mê Kính Thiên Tông Điện xảy ra biến hóa, đưa bọn họ nhập vào Ảo Cảnh tiểu thể giới, nhưng hôm nay thân thể y không phải là thân thể được rèn luyện như ngày xưa; linh khí bẽ tắc, tư chất kém, tu vi lại thấp; cho nên cảnh ngộ của y so với Ôn Thanh Lan còn khổ hơn nhiều.

Nghe đồ đệ nói xong, vẻ mặt Ôn Thanh Lan không chút nào biến hóa, hắn lãnh đạm nói: “Từ mức độ nào đó mà nói, xác thật như thế, nơi này dù sao cũng là một tiểu thể giới.”

Tuy thân thể và tư chất của Tiêu Cảnh kém nhưng đầu óc lại không kém, Ôn Thanh Lan vừa nói, y lập tức hiểu ra, sau đó nghĩ đến một vấn đề khác: “Cho dù chân thật đến thế nào, thì nguyên cớ gì bí cảnh lại muốn kéo chúng ta vào trong Áo Cảnh, chắc chắn phải có lý do.”

“Ừ.” Nghe đồ đệ hỏi chuyện, Ôn Thanh Lan đáp có lệ nhưng không trả lời.

Biết sư tôn không muốn nói chuyện, Tiêu Cảnh cũng liền im lặng không hỏi nữa.

Hai người đều đang chờ Áo Cảnh tiểu thể giới hạ sát chiêu, nhưng kỳ quái chính là, Áo Cảnh tiểu thể giới dường như đã quên hai người họ, bọn họ như hàng vạn người thường khác sinh hoạt trong tiểu thể giới, làm việc tuần hoàn theo vai diễn của mình, Tiêu Cảnh là xấu nô dê tiện hèn mọn, Ôn Thanh Lan là tiểu thể tử bá đạo kiêu căng.

Mỗi khi hai người muốn làm chuyện gì khác, sẽ có một lực lượng kì quái nào đó dẫn hai người trở lại cách xử sự đúng với thân phận của mình.

Thậm chí Tiêu Cảnh mỗi ngày đều hoảng hốt cảm thấy mình chính là xấu nô thấp kém kia, cho đến một ngày nọ, tiểu thể tử không kiên nhẫn kéo xích của y.

“Tiểu thể tử, ngài muốn đi đâu?” Ôn Thanh Lan vừa mới kéo Tiêu Cảnh rời vương phủ, gã vũ phu đã ngăn lại đường đi của hắn, hoảng sợ truy vấn.

Ôn Thanh Lan nhăn mặt, ánh mắt lạnh lùng bắn tới người vũ phu, âm thanh lạnh lẽo nói: “Liên quan gì người!”

“Tiểu thể tử không thể đi loạn, bên ngoài nguy hiểm lắm, chỉ có vương phủ an toàn, tiểu thể tử vẫn nên chơi trong phủ đi, trong phủ ngài muốn chơi thể nào thì chơi thể ấy, so với bên ngoài an toàn thoải mái hơn.”

“Bốn quân hành sự còn mượn người làm chủ, cút ngay!” Biểu tình Ôn Thanh Lan trở nên không kiên nhẫn, hắn không chút khách khí nhắc chân đá vũ phu, đại khái hành vi này phù hợp với thân phận, cho nên cổ lực cản trở cũng không xuất hiện, vũ phu bị Ôn Thanh Lan đá, lập tức lăn thật xa, nửa ngày cũng không bò dậy được.

Ôn Thanh Lan cũng không thèm nhìn gã vũ phu trên mặt đất, kéo Tiêu Cảnh rời đại môn vương phủ.

Hai người chân trước mới vừa bước ra đại môn, ngay lập tức một thanh âm nhẹ mị (\*) vang lên phía sau hai người: “Con trai, con đây là muốn đi đâu?”

(\*) nhẹ nhàng, mị hoặc

Vũ phu kia từ mặt đất bò dậy, thấy người ở phía sau bọn họ, thì mặt đầy hoảng sợ, quỳ xuống đất nói: “Tham kiến Vương gia.”

Xem ra vị lớn nhất trong vương phủ kia rốt cuộc đã xuất hiện, trong lòng Ôn Thanh Lan hiểu rõ, hắn còn chưa kịp làm gì, đã nghe người nọ buồn bã nói: “Lúc trước con và xấu nô không phải chơi rất vui vẻ sao, tại sao lại không bằng lòng lưu lại vương phủ?”

## 14. Chương 14: Vương Gia Kì Quái

Xem ra cốt truyện có tiến triển mới?

Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh nhìn nhau, Ôn Thanh Lan nói: “Trong phủ phiền muộn, muốn đi ra ngoài giải sầu.”

“Là hạ nhân làm con không vui sao, vậy giết đi.” Giọng nói nhẹ mị (\*) không chút để ý câu từ, miệng lưỡi như là nói giết chết một con sâu.

(\*) nhẹ nhàng mị hoặc

Vũ phu quỳ trên mặt đất mặt mày càng hoảng sợ, gã yên lặng lui về phía sau nửa bước, nhưng đã chậm, chủ nhân thanh âm kia sớm đã chú ý tới gã, nhẹ nhàng ‘à’ một tiếng: “Người sao, là người làm con ta tức giận.”

Vũ phu hoảng sợ trừng lớn mắt, té ngã nhào muốn đào tẩu, nhưng đã muộn, gã mới vừa đứng dậy thì đã nổ thành một chùm huyết vụ.

Một màn này làm đồng tử Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan hơi co lại, hai người thậm chí không phát hiện Vương gia kia ra tay như thế nào.

Vương gia nổ xác vũ phu xong, nhẹ nhàng đi đến bên người Ôn Thanh Lan bế hẳn lên, khẽ cười nói: “Con hồi nội viện với vi phụ đi, nếu cảm thấy phiền muộn, vi phụ sẽ bồi con.”

Lúc này Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh mới nhìn đến tướng mạo của Vương gia, là một nam nhân có thân hình cao gầy, mặc một thân bạch y tổ nhĩ thêu trúc, nửa bên mặt đeo mặt nạ hồ điệp, chỉ lộ ra chiếc cằm tái nhợt tuyệt đẹp, đường cong của cằm lại vô cùng quen mắt.

Cư nhiên không thấy hết chân dung của Vương gia, trong lòng Ôn Thanh Lan hơi kinh ngạc, xem ra sự tồn tại của Vương gia này ở tiểu thế giới không bình thường, nếu không sẽ không che lấp dung mạo hẳn, còn có sát chiêu như vậy.

Vương gia không thềm để ý suy nghĩ của hai người, chỉ lo nói chuyện một mình: “Là vi phụ bỏ bê Lan Nhi, Lan Nhi đừng tức giận nữa, trong vương phủ này, Lan Nhi là thiếu chủ, muốn làm gì thì làm, những kẻ này đều vì làm con vui vẻ mới tồn tại.”

“Lan Nhi muốn đi ra ngoài.” Ôn Thanh Lan cảm thấy không nên chống đối với Vương gia, hẳn đành từ bỏ giấy giũa, làm đứa con ngoan nằm trong lòng ngực của đối phương.

Vương gia hơi nhăn mày: “Bên ngoài nguy hiểm, Lan Nhi là tâm can bảo bối của vi phụ, nếu bị thương, vi phụ sẽ đau lòng muốn chết, con vẫn nên ngoan ngoãn chơi trong nội viện vương phủ đi, muốn tìm hoan mua vui thế nào cũng đều có thể.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Cảnh, đôi con ngươi đen thẳm lạnh băng khiến lòng người run rẩy: “Con chó xấu xí nếu không giữ được chủ, thì cũng không có lý do gì để tồn tại.”

Theo từng lời nói của hắn, trong lòng Tiêu Cảnh nổi lên tiếng cảnh báo, một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao phủ y, thậm chí làm lông tơ cả người y dựng đứng, hai tròng mắt nháy mắt biến huyết hồng, không có một câu vô nghĩa, linh lực toàn thân Tiêu Cảnh nháy mắt chạm tới cực hạn.

Cùng lúc đó Ôn Thanh Lan cũng yên lặng khống chế ngón tay, một vệt hàn quang khi có khi không, như ẩn như hiện ở khe ngón tay của hắn.

Bất ngờ là cái gì cũng không xảy ra, Vương gia kinh ngạc ‘a’ một tiếng, sau đó nghiêng đầu, ý vị không rõ mà đánh giá Tiêu Cảnh, cuối cùng làm như không có chuyện gì thu hồi ánh mắt nói: “Lan Nhi, hồi nội viện với phụ vương đi.”

Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan nhìn nhau, Ôn Thanh Lan không dấu vết lắc lắc đầu, đầu ngón tay chứa hàn quang chậm rãi tiêu tán, Tiêu Cảnh cũng yên lặng làm tan linh lực.

Không biết có phải do lo lắng Ôn Thanh Lan lại có ý niệm rời khỏi đây hay không, lần này từ đầu đến cuối Vương gia đều ôm hắn, ẵm hắn vào nội viện Đông Cư.

Đông Cư là chỗ ở của Vương gia, lúc trước hai người đã âm thầm dò xét vương phủ, đều không phát hiện có gì bất thường, chỉ có Đông Cư là không thể tra xét, nơi này dường như được bố trí phòng ngự, khiến người ta chỉ có thể sờ đến tường vây Đông Cư, mà không cách nào tìm thấy cửa vào Đông Cư.

Lúc này Vương gia ôm Ôn Thanh Lan, dễ như trở bàn tay đi từ đại môn vào Đông Cư, nhưng hai người đều nhớ rõ, nơi này trước đây rõ ràng là một bức tường.

Đông Cư thoát nhìn không có bất kỳ cái gì khác thường, cũng là đáng vẻ phú quý của vương phủ nhân gian, còn vô cùng phù hợp với phẩm vị của Vương gia ở nhân giới, Vương gia bế Ôn Thanh Lan vào nội đường, Tiêu Cảnh vừa định đi vào theo, liền nhận được một ánh mắt chán ghét khinh bỉ của Vương gia: “Làm càn,

tên xấu nọ này, còn chưa cút ra ngoài, làm ô uế phòng bồn vương, cũng là Lan Nhi sủng người đến không biết trời cao đất dày! ”

Cái nhìn của Vương gia làm Tiêu Cảnh rung mình, trong nháy mắt trong lòng như bị kim nhọn đâm đau, y hơi hơi ngạc nhiên, cuối cùng vẫn yên lặng thối lui.

Mắng Tiêu Cảnh cút rồi, Vương gia quay mặt lại, cảm xúc trên mặt tức thì biến thành nhu tình mật ý, hần vồ về Ôn Thanh Lan, nhẹ giọng nói: “Vi phụ bận nhiều sự vụ, vẫn không có thời gian thân thiết với Lan Nhi, trong lòng Lan Nhi có oán, vi phụ cũng không trách.”

Trong lòng Ôn Thanh Lan cảm thấy quái dị, hình tượng từ phụ của Vương gia có gì đó bất thường, trong lúc nhất thời hần cũng không hiểu thấu, chỉ nói cho có lệ: “Không đâu, dù sao xấu nọ kia và Lan Nhi ở chung lâu rồi, giờ y rời đi, Lan Nhi cảm thấy không quen.”

Nụ cười của Vương gia thoáng hạ, trên mặt xuất hiện một chút mất mát, đầu ngón tay trắng mịn nhẹ nhàng đặt lên môi Ôn Thanh Lan: “Đừng nhắc tên xấu nọ kia nữa, bé ngoan, vi phụ đã lâu không bồi con, hôm nay phụ tử chúng ta lại giống như trước kia, cùng nhau tắm, rồi bồi vi phụ nghỉ ngơi được không?”

Nói xong, Vương gia bế Ôn Thanh Lan lên đi đến phòng tắm trong nội đường, Đông Cư có một căn phòng có một cái hồ lớn, hàng ngày đều có nước chảy vào chảy ra, nhiệt khí bốc hơi hàng năm, mặt nước vẩy đầy cánh hoa tươi mới, hương thơm nức mũi, chuyên để quý nhân trong vương phủ sử dụng.

Vương gia ôm Ôn Thanh Lan tới phòng tắm, hần vừa đi vừa mỉm cười sủng nịch nói: “Con yêu nhất là tắm rửa chơi đùa với vi phụ, khi đó con nhỏ hơn bây giờ nhiều, tay chân bé xíu, khuôn mặt bụ bẫm, làn da phấn nộn, mỗi lần vi phụ nựng con, con đều chịu không nổi.”

Nét mặt Ôn Thanh Lan nháy mắt vận vẹo một chút không thể nhận ra, nếu không phải tu vi rút xuống Dung Hợp Kỳ, thêm cái tiểu thể này lại có chỗ cổ quái, hần đã sớm bỏ một kiếm đi ra ngoài rồi.

Vương gia căn bản không chú ý Ôn Thanh Lan khác thường, chỉ lo cởi quần áo của mình.

Tóc của hần vừa đen lại vừa dài, dưới ánh nến còn phản xạ ánh sáng, mái tóc như thác nước xõa xuống hai vai, quần áo trắng tuyết bung ra như từng lớp cánh hoa của hoa sen, một lớp rồi một lớp trượt xuống, lộ ra tấm lưng trơn bóng tuyệt đẹp, mông cong mềm mại và đôi chân thon dài thẳng tắp, làn da hần trơn bóng như tơ lụa, trắng tựa men sứ, ngọn nến đang đưa hần quay đầu lại, đôi mắt đen thẳm khỏe môi mỉm cười, còn có ánh sáng bạc từ mặt nạ hồ điệp, đều hiện ra một loại mỉa mai hoặc câu nhân cùng thần bí khó dò.

Ôn Thanh hơi nhú mày, hần cảm thấy quái dị không thích hợp, Vương gia bỗng phụt một tiếng cười ra tiếng, hần xoay người tới chỗ Ôn Thanh Lan, trong miệng trêu ghẹo cười nói: “Lan Nhi đang then thùng sao, chỗ nào của con vi phụ lại chưa từng thấy qua, nhanh cởi quần áo cùng vi phụ hạ trì.”

## 15. Chương 15: Mê Kính Thiên Tông Điện (1)

“Phụ thân vẫn là tự tắm một mình đi.” Khóe miệng Ôn Thanh Lan giật giật xoay người rời đi.

Đột nhiên bị kéo một cái, tiếp theo ‘bùm’ một tiếng, cả người Ôn Thanh Lan rơi vào trong hồ nước ấm, trong nháy mắt ướt đẫm cả người, Vương gia bên cạnh lại phát ra một tiếng cười khê.

“Vương gia!” Ôn Thanh Lan lạnh mặt muốn phát tác.

Khóe miệng Vương gia khê nhếch, lộ ra nụ cười nhẹ quyến rũ: “Con thật sự xấu hổ à, này không thể được, con còn phải cho vi phụ chà lưng, là lỗi của vi phụ, lâu như vậy không gặp con, mới trở nên xa lạ.”

Ngón tay tái nhợt của Vương gia vuốt ve mái tóc dài ướt sũng của Ôn Thanh Lan, trong con người đen kịt hiện lên một chút si mê: “Lan Nhi, con sinh thật đẹp, đến trong ngực vi phụ đi, vi phụ gội đầu cho con.”

Tâm tình Ôn Thanh Lan lúc này, tuyệt đối là kinh ngạc xen lẫn ghê tởm, thế nào cũng không thể tưởng tượng được tiểu thể giới cư nhiên an bài thân phận như vậy.

Chuyện loạn luân tuy có nghe thấy, nhưng tự mình trải qua vẫn là lần đầu, tuy Ôn Thanh Lan là người trong Tu Chân Giới, nhưng dù sao hấn sinh ra và lớn lên trong thế tục, từ nhỏ chịu lễ nghi giáo hóa (\*), đối với chuyện hoang đường này, vẫn hết sức phản cảm.

(\*) giáo dục cảm hóa

Không biết trước kia thân phận hấn thế thân này, Vương gia và con hấn rốt cuộc đã làm cái gì.

Không chút nghĩ ngợi, Ôn Thanh Lan từ trong nước nhảy lên, vung tay áo bỏ đi.

Vương gia cũng không tức giận, nhìn bóng lưng Ôn Thanh Lan, sờ môi nở nụ cười đầy thâm ý.

Ôn Thanh Lan rời khỏi Đông Cư của Vương gia trực tiếp đi tìm Tiêu Cảnh, đã nhiều ngày hấn một mực suy đoán dụng ý của Mê Kính Thiên Tông Điện tiểu thế giới, vì sao phải an bài như vậy, sau lại linh quang chợt lóe làm hấn nghĩ tới một khả năng, tiểu thế giới này có thể là nhắm vào người Tiêu Cảnh.

Khi trước hệ thống nói Mê Kính Thiên Tông Điện tồn tại là vì mở ra cơ duyên của Tiêu Cảnh, hấn chẳng qua là thông qua phụ trợ nhận được vận khí mà thôi.

Nói cách khác bọn họ bắt đầu bước vào Ảo Cảnh tiểu thế giới Mê Kính Thiên Tông Điện, tiểu thế giới liền mở ra một trận tôi luyện nhằm vào Tiêu Cảnh, cũng có nghĩa là trong thế giới này, Tiêu Cảnh phải chịu đựng áp lực lớn hơn, nhưng đồng thời cũng giải thích, rời đi nơi này cửa đột phá ở trên người Tiêu Cảnh.

Lúc Ôn Thanh Lan tìm được Tiêu Cảnh, đối phương đang cúi đầu quét chuồng ngựa, chuồng ngựa vừa dơ vừa thối, Tiêu Cảnh mặc quần áo vải thô, tóc vén tùy ý, giống như một nô bộc thấp hèn, quỳ trên mặt đất dọn dẹp phân ngựa.

Bên cạnh đứng một quần sự đang chằm chọc mĩa mai: “Cho rằng bám víu Thiếu Quân là có thể một bước lên trời à, thế nào, còn không phải bị Vương gia một chân đá đến chuồng ngựa quét phân, người chẳng qua chỉ là một con chó dưới chân người khác, vừa xấu vừa tiện, chỉ là món đồ chơi khi người ta hứng thú mà thôi.”

“Ta nói cho người biết, người chính là con chó, còn là loại xấu nhất, chỉ xứng đợi ở một góc ti tiện nhất....” Quần sự cười ngông cuồng, Tiêu Cảnh cũng không rên một tiếng, sợi tóc thật dài che khuất ánh mắt y.

Quần sự còn đang nói cái gì đó, lại đột nhiên cảm thấy cổ chợt lạnh, cái đầu quý báu tức khắc bay đi, về mặt của gã đọng lại ở một khắc cuồng tiếu kia, đầu lộc cộc lẩn trên mặt đất.

Ôn Thanh Lan bực mình đá văng cái đầu dưới chân, hấn kéo Tiêu Cảnh đang sừng sốt trên mặt đất, cau mày nói: “Theo ta đi.”

“Sư tôn!” Môi Tiêu Cảnh mấp máy, đôi mắt xanh đen gắt gao nhìn bóng lưng Ôn Thanh Lan, trong mắt lưu động ánh sáng vô cùng phức tạp.

Ôn Thanh Lan đi nửa ngày, cảm thấy không đúng lắm, quay đầu lại phát hiện xấu đồ đệ của mình còn đứng ngốc tại chỗ, lập tức không nhịn được trách mắng: “Thất thần cái gì, còn không mau cút lại đây.”

Ánh mắt phức tạp vạn phần của Tiêu Cảnh biến mất, y cúi đầu đáp tiếng, vội vàng đuổi theo Ôn Thanh Lan, ngại trên người mình nhiễm mùi thối của phân ngựa, y cũng không dám xích lại quá gần, đi cách xa nửa bước, đồng thời hỏi: “Sư tôn sao lại tới đây, là nơi ở của Vương gia có gì không ổn sao?”

Nhớ đến tên Vương gia biến thái kia, đáy lòng Ôn Thanh Lan dâng lên một chút buồn nôn, sắc mặt hấn không tốt nhìn xuống đất nói: “Vương gia kia quả thật không bình thường, ta nghi ngờ phá giải Ảo Cảnh tiểu thế giới có dính dáng tới Vương gia, tối nay người đi thăm dò Đông Cư đi.”

“Sư tôn, tình huống Vương gia cổ quái, Đông Cư cũng có chỗ kì lạ, hơn nữa Vương gia hình như không muốn thấy đồ nhi, đồ nhi đi do thám có thể bắt dây động rừng không?”

Mấy ngày nay Tiêu Cảnh có chút ngơ ngơ ngác ngác, rất nhiều lần đều cảm thấy mình là xấu nô đệ tiện thấp hèn kia, thậm chí trong thoáng chốc cho là mình về tới quá khứ tối tăm băng lãnh, sư tôn tìm tới đưa y đi, mới cảm thấy đầu óc thanh tỉnh không ít.

Mà sau khi y nghe được đề nghị của Ôn Thanh Lan, trước tiên liền nghĩ đến cái liếc mắt nhìn y của Vương gia, trong lòng mơ hồ cảm thấy không quá thích hợp, lại không nói được vì sao.

“Vi sư đương nhiên có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Ôn Thanh Lan liếc mắt nhìn Tiêu Cảnh thần nhiên nói.

Cảm giác sư tôn không vui, Tiêu Cảnh cũng không phản bác nữa, mà yên lặng tiếp nhận an bài của Ôn Thanh Lan.

Ban đêm, một bóng người lặng lẽ lên vào Đông Cư, chính là Tiêu Cảnh đến đây dạ thám.

Ảo Cảnh tiểu thể giới buổi tối tối thui, con đường đêm khuya chỉ có thể mờ mờ thấy một vài đường nét, Tiêu Cảnh dựa theo trí nhớ mờ tối của Đông Cư, từ khi Vương gia mang theo Ôn Thanh Lan tiến vào Đông Cư, nơi này liền biến thành chỗ ở bình thường, Tiêu Cảnh có thể âm thầm vào trong Đông Cư.

Nếu là người bình thường đi đường vào ban đêm đã sớm té đập đầu, may sao Tiêu Cảnh đã là tu sĩ Dung Hợp Kỳ, mặc dù thần trí bị tiểu thể giới ảnh hưởng, nhưng ban ngày sau khi gặp sư tôn đã tỉnh táo không ít, cho nên dò đường trong bóng tối cũng không có trở ngại gì.

Đông Cư là chỗ ở của Vương gia, là chủ nhân tôn quý nhất trong phủ, ở đây bố trí như là một vương phủ thu nhỏ, mỗi chỗ rộng vừa phải ngăn cách ra mấy sân nhỏ đẹp đẽ, thuận tiện cho chủ nhân nghỉ ngơi giải trí ngắm cảnh.

Tiêu Cảnh bước vào đại môn Đông Cư, một đường mờ mịt tối trước, Đông Cư tối mù, không thấy một chút ánh sáng, Ôn Thanh Lan đã nói với y phương hướng của Đông Cư, dựa theo bản đồ sư tôn lưu lại trong đầu, Tiêu Cảnh đoán mình có lẽ đang ở Lưu Tiên Cư.

Nơi này là chỗ Vương gia uống trà ngắm hoa, nhưng một mảnh tối đen, cũng không nhìn ra cảnh đẹp gì.

Nếu chỗ này một mảnh tối đen không có dị thường, dĩ nhiên là không cần thăm dò, Tiêu Cảnh dựa vào nhắc nhở hướng đi của Ôn Thanh Lan ra khỏi Lưu Tiên Cư, dọc theo hành lang đi đến Lạc Mai Uyển, vẫn là một màn đen thui.

Y một hơi tra xét Lục Hạng, Hoa Nùng điện, đều là một mảnh đen kịt không có bất kì dị thường nào, ngay lúc Tiêu Cảnh nghi ngờ Vương gia không ở trong Đông Cư, y bước vào Toái Ngọc Tâm Trúc, ánh lửa u ám như có như không hiện lên sâu trong tiểu trúc, Tiêu Cảnh rùng mình trong lòng, chạy nhanh tới chỗ có ánh sáng.

Toái Ngọc Tâm Trúc là nơi ở của Vương gia, Tiêu Cảnh chạy vào liền âm thầm trốn ở trong góc, trong tay y có những bùa chú lúc rời đi lấy ở Vô Vi Đạo Tông, một trong đó là lá bùa có thể che giấu hơi thở hành tung, thân phận đích truyền (\*) Tĩnh Bình Phong khiến y không thiếu các loại tài nguyên tốt, bởi vậy cũng sẽ không sợ đối phương phát hiện.

(\*) Dòng chính thống của một tôn giáo hay một học thuật. Như: “đích truyền đệ tử”

Toái Ngọc Tâm Trúc cũng lờ mờ tối tối, trừ ngọn nến soi sáng một chỗ, còn lại đều tối đen, ngay cả ánh nến cũng lắt lự yếu ớt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

Trong vầng sáng vàng mờ ảo của ngọn nến, Vương gia đứng sau tấm bình phong cỡi y phục, sau khi rút hết trăm gài tóc, tóc đen của hắn thật dài như thác nước, vừa suôn vừa thẳng rũ xuống, áo bào trắng vân cẩm (\*) từ trên vai hắn rơi xuống, giống như đám mây xếp trên mặt đất.

(\*) gấm Vân Nam

Tiêu Cảnh cũng không biết mình bị sao, một màn này dưới ánh nến, khiến tim y đập loạn như nổi trống, ngay cả hai mắt cũng không nhúc nhích, chăm chú nhìn người nọ.

Vương gia vén mái tóc dài xoay người, lấy xuống mặt nạ hồ điệp che khuất nửa khuôn mặt.

Hé ra gương mặt thanh nhã xinh đẹp chiếu vào trong tầm mắt của Tiêu Cảnh, đôi mắt phượng ngậm băng chứa sương, dưới sống mũi thẳng tắp là đôi môi đỏ mọng bạc tình, đường cong cằm tái nhợt tuyệt đẹp.

Quen thuộc như thế, lại khắc cốt ghi tâm như thế!

Tiêu Cảnh kinh ngạc trợn to hai mắt, không thể khống chế lão đảo lui về phía sau, trong miệng thì ào ào bật ra hai chữ: “Sư..... Sư tôn?”

Nghe được âm thanh phát ra từ Tiêu Cảnh, ánh mắt Vương gia lập tức chuyển hướng về phía Tiêu Cảnh, trong đôi mắt phượng xẹt qua căm ghét và hờ hững, đâm vào ngực Tiêu Cảnh đau đớn.

## 16. Chương 16: Mê Kính Thiên Tông Điện (2)

Ánh mắt hắn nhìn Tiêu Cảnh, lạnh nhạt như đang nhìn con rệp sống tạm bợ trên mặt đất.

Trong nháy mắt, Tiêu Cảnh xuyên thấu qua đôi mắt của đối phương, thấy được vô số quang ảnh loang lổ trong quá khứ.

Y bị hút cạn chân nguyên, sư tôn của y cười lạnh ném y xuống đám mây, giống như vứt rác thải xuống mặt đất, sư tôn cũng không quay đầu lại mà ngự kiếm rời đi.

Y không biết vì sao mình còn chưa chết, từ trong vũng bùn sâu nhất tối tăm nhất từng chút từng chút bò ra ngoài, y hận muốn đốt rụi thiên địa, lại không thể đè nén được nội tâm mềm yếu, yêu hận không thể đạt làm y muốn phát cuồng.

Y nổi bật vô song đứng trước mặt thế nhân, muốn chôn cất quá khứ, nhưng cố tình sư tôn lại xuất hiện, tuy sư tôn thay đổi dung mạo, đến khí tức cũng thay đổi hoàn toàn, nhưng y vẫn nhận ra.

Y không biết sư tôn muốn làm gì, y phát điên ngăn cản sư tôn, hỏi một câu vì sao, đối lấy lại là ánh mắt lạnh lùng chán ghét của đối phương.

Sư tôn rút cuộc nhìn đến y, thế nhưng cặp mắt phượng lại tràn đầy hận ý lạnh như băng, loại ánh mắt này làm đáy lòng y có một loại vui sướng vặn vẹo.

Sư tôn cuối cùng đã chết.....

Vương gia và Ôn Thanh Lan lớn lên giống nhau như đúc nhưng lại có vết son đỏ ở đuôi mắt (\*), thoát nhìn tà khí kinh người, lại có lực mị hoặc nguy hiểm.

(\*) (yên chi hồng ngân): ở đây yên chi có thể là son phấn (son môi), yên chi hồng (son môi đỏ), ngân là vết. Tui không biết viết sao, theo tui nghĩ đó như là một kiểu makeup mắt đỏ vậy, còn có cao nhân nào hiểu biết hãy chỉ cho tui, tui sẽ sửa.

Cách trang điểm và thành quả.

Lúc này thần sắc lạnh lẽo đi tới Tiêu Cảnh, cảm giác chèn ép khiếp người, Vương gia đi đến góc ẩn thân của Tiêu Cảnh, đưa tay chụp một cái, bắt Tiêu Cảnh ra từ góc ẩn thân.

Nét mặt Tiêu Cảnh hốt hoảng, không hề phản kháng bị Vương gia kéo vào trong nhà.

Vương gia túm tóc của y, ném y lên sàn nhà, ánh mắt chán ghét vô cùng, trong miệng lạnh lùng nói: “Tiện nô! Dám lên vào Đông Cư của bốn vương, muốn chết phải không?” Bả vai Tiêu Cảnh co rúm lại một chút.

Trường tiên thô to và đao kiếm treo trên vách Toái Ngọc Tâm Uyển (\*), Vương gia một chân đá ngã Tiêu Cảnh, lấy trường tiên bắt đầu dồn sức đánh một trận: “Người cái đồ tiện nô này, con chó ghê, trốn trong Toái Ngọc Tâm Uyển của bốn vương làm cái gì, nhìn bộ dáng lén lút ti tiện của ngươi, bốn vương liền ghê tởm!”

(\*) Chương trước tác giả để là Toái Ngọc Tâm Trúc.

Hắn mang dung mạo Ôn Thanh Lan, làm những việc này, thật sự là rất có lực rung động.

Tiêu Cảnh ngửa đầu ngơ ngác nhìn Vương gia, thậm chí chẳng biết tránh né đòn roi, quần áo y vốn thô ráp không chịu được, rất nhanh đã bị roi đánh rách, trên mặt cũng bị roi quất để lại một vết máu, buộc tóc

bằng vải bị nát, tóc dài rơi tán loạn, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt bị hủy dung, chỉ lộ ra thân thể thon dài cân xứng, lại lơ đãng lộ ra vẻ thê thảm khiến người thương xót, cũng kích thích người muốn tới lắng nghe.

Vương gia quát tới tập một trận, vết đỏ nơi khoe mắt càng thêm rõ ràng, trong mắt mờ hồ lộ ra một chút hưng phấn, bởi vì đánh quá mệt, cho nên hơi thở hỗn hển vài tiếng.

Tiêu Cảnh tóc dài che phủ mặt, áo rách quần manh, Vương gia cúi đầu nhìn y một lúc lâu, khoe miệng chậm rãi gọi lên một nụ cười bốn cợt ác ý, trực tiếp kéo Tiêu Cảnh ném lên giường, sau đó đè lại vai Tiêu Cảnh, cúi người bao phủ lên.

Cho đến khi bị một cơ thể mát lạnh bao trùm, Tiêu Cảnh mới thoát ra từ trong huyền tượng (\*), cả người y rung mạnh, hai tròng mắt nháy mắt đỏ bừng, một tay đẩy Vương gia, lạnh lùng nhìn đối phương cả giận nói: “Người là ai, muốn làm gì!”

(\*) hình tượng hào huyền.

Vương gia hình như không ngờ Tiêu Cảnh phản ứng như vậy, tròng mắt hấn hơi hơi xoay chuyển, một nụ cười câu dẫn, tà khí (\*) càng sâu: “Ta là ai? Tiệp nô, người không nhìn ra được sao?”

(\*) tác phong không đứng đắn.

Hắn cúi người nhìn về phía Tiêu Cảnh, mái tóc thật dài xỏa tung trên vai, rơi xuống cổ và ngực Tiêu Cảnh, mùi hương quen thuộc khiến Tiêu Cảnh một trận hoảng hốt, càng làm cho tinh thần Tiêu Cảnh ngẩn ngơ, là dung nhan thanh nhã nhợt nhạt, hiện giờ cách y gần như thế, mỉm cười câu hồn đoạt phách.

“Ta là sư tôn của ngươi, Tiêu Cảnh, trong lòng ngươi không phải muốn như vậy sao?”

Ngón tay trắng bệch lạnh lẽo của hắn trượt từ trên đầu y xuống vai y, sau đó lặng lẽ luồn vào trong ngực, xấu xa trêu chọc vuốt ve.

Một tia sáng huyết sắc bắn ra ở giữa hai người, Vương gia kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Cảnh, liên tiếp lui về sau vài bước mới đứng vững thân hình.

Tiêu Cảnh lại là sắc mặt xanh mét, y thu hồi bàn tay chưởng Vương gia, giọng lạnh lùng: “Người không phải sư tôn, người là yêu vật nào, dám giả mạo sư tôn ta, quả thực tìm chết!”

Vương gia nở nụ cười, hấn liếm liếm đầu ngón tay, đúng là cái tay vừa mới sờ lồng ngực Tiêu Cảnh, vẻ mặt Tiêu Cảnh càng thêm âm trầm, lạnh tanh nhìn Vương gia.

Vương gia liếc xéo Tiêu Cảnh, vết son đỏ nơi đuôi mắt cong lên, hấn cười ngả ngớn, nụ cười mỉa hoặc nói không nên lời: “Vì sao chống cự như thế, đã nói rồi, ta chính là ước muốn sư tôn trong lòng ngươi nha.”

Thần sắc Tiêu Cảnh nghiêm nghị nhìn Vương gia, y âm thầm trữ chân nguyên toàn thân, tuy nhìn không thấu chân thân của Vương gia, nhưng liều mạng đánh một trận đọ sư tôn tới cứu viện, hấn là có thể làm được.

Vương gia lại như hoàn toàn không cảm giác được chống đối của Tiêu Cảnh, hấn chậm rãi đi tới chỗ Tiêu Cảnh, một bộ dáng hoàn toàn không hề phòng, hấn vẫn cười như cũ: “Tiêu Cảnh, người không cần phải sợ hãi chống cự, người muốn làm gì đều có thể, suy nghĩ một chút, khát vọng trong lòng ngươi.....”

Về mặt Tiêu Cảnh bằng hoàng một chút, chỉ trong một cái chớp mắt, Vương gia chạy tới trước mặt y, bày vẻ mặt mê hoặc đến gần y, thậm chí có thể thấy rõ lông mi thật dài của đối phương.

Trước bởi vì đã cỡi y phục, cho nên Vương gia chỉ mặc nội sam rộng thùng thình, hấn cúi người, y phục tinh tế trơn mượt trên vai liền rơi xuống, lộ ra hơn phân nửa bờ vai và lồng ngực trơn bóng, làm lòng người phát hoảng.

Đoán chừng cảm nhận cõi lòng lúc này của Tiêu Cảnh, Vương gia cười khẽ một tiếng nắm tay của Tiêu Cảnh, ấn vô lồng ngực mình.

“Cùng sư tôn hòa làm một thể được không?” Vương gia nói thầm bên tai Tiêu Cảnh, sau đó hần say mê hít một hơi khí tức trên người Tiêu Cảnh, thì thào nói: “Huyết nhục thơm ngát mê người như vậy, bao lâu không được ngửi thấy, thật không hổ là huyết mạch của người kia, rất muốn phá hư cổ thân thể này nha.”

Tay sờ ngực Vương gia đột nhiên móc lại, ngón tay thon dài trắng ngần tức thì biến thành hung khí đoạt mệnh, năm ngón tay nhón nhọn tàn nhẫn đâm vào ngực Vương gia, Vương gia ngạc nhiên cúi đầu, đã thấy Tiêu Cảnh mặt trầm như nước, hai con ngươi phiếm đỏ tinh lãnh như máu, thấy Vương gia kinh ngạc nhìn mình, Tiêu Cảnh cười lạnh nói: “Đã nói, kẻ dám giả mạo sư tôn, chết!”

Wương gia bỗng đứng nở nụ cười, Tiêu Cảnh lúc này mới nhìn đến, tuy ngực bị chọc một cái động lớn, nhưng lại không có máu thịt chảy ra, ngực Vương gia là một mảnh hư vô.

Hắn sờ mặt mình, cười nói với Tiêu Cảnh: “Dung mạo sư tôn nhà ngươi thực sự là vô cùng xinh đẹp, làm người không thể không thích, đáng tiếc như vậy vẫn không thể nào mê hoặc được người.”

Tình cảnh lần này quỷ dị tự nhiên khiến Tiêu Cảnh âm thầm đề phòng, y nhíu mày lạnh giọng: “Người đến tột cùng là thứ gì?”

“Còn chưa nhìn ra sao?” Vương gia cười khê một tiếng, vệt son đỏ ở đuôi mắt tà mỹ bức người.

“Người là.....” Khí tức quen thuộc làm Tiêu Cảnh chau mày, ngay sau đó y trừng lớn hai mắt nói: “Tôi Hỏa Liệt Thiên?”

“Ầm\_\_\_\_\_”

Một tiếng trầm vang, Tiêu Cảnh gọi ra thân phận của đối phương, trong chớp mắt Vương gia hóa thành một chùm liệt hỏa, dường như có thể thiêu rụi mọi thứ liệt hỏa quét qua, trong một cái hít thở đã chặt chẽ vây quanh Tiêu Cảnh, nháy mắt đốt y thành tro bụi.

Cùng lúc đó, một tiếng kiếm hí vang truyền đến từ xa, Mê Kính Thiên Tông Điện rung chuyển kịch liệt, Áo Cảnh tiểu thế giới bắt đầu đổ sụp nổ tung.

## 17. Chương 17: Vô Vi Đạo Tông (1)

Ôn Thanh Lan cầm Cô Phong Kiếm vội vàng chạy về phía Đông Cư, lúc này thân hình hắn đã khôi phục bình thường, không còn là tiểu nắm lùn đáng yêu nữa, mà đã biến lại thành kẻ thanh lãnh đậm mạc phong hoa vô song Tỉnh Bình Phong phong chủ.

Hắn nhân lúc căn cơ tiểu thế giới biến động đánh nát bích chương (\*) của tiểu thế giới, tiếp theo không chút nào trì hoãn phá hủy Mê Kính Thiên Tông Điện.

(\*) bức tường chương ngại

Đúng như hắn sở liệu, Mê Kính Thiên Tông Điện nhắm vào Tiêu Cảnh, căn cơ tiểu thế giới rung chuyển cũng liên quan tới Tiêu Cảnh, Tiêu Cảnh tác động căn cơ tiểu thế giới, hắn phá hủy Mê Kính Thiên Tông Điện, hai người hắn có thể rời khỏi Chân Điện bí cảnh, Tiêu Cảnh cũng lấy được cơ duyên của mình.

Đợi đến khi Ôn Thanh Lan đuổi tới Đông Cư, vương phủ đã hóa thành tro tàn, mà Vương gia của Đông Cư hóa thân thành liệt hỏa hùng hực.

Ngọn lửa vô cùng thuần túy mỹ lệ, như phượng hoàng giương cánh, từ trong liệt hỏa có thể đốt rụi thiên địa ấy, một người nam nhân trầm mặc mặt tái nhợt chậm rãi đi ra.

Y sinh một đầu tóc dài trắng mượt, ba ngàn sợi tóc khuynh tán xuống vai, giống như tấm tơ lụa đẹp đẽ quý giá nhất, mặt mày hắc kinh người (\*), thâm trầm hơn bóng đêm.

(\*) ở đây là chỉ ảnh hắc hóa, sau khi trải qua mọi chuyện thì mặt ảnh không cảm xúc, u ám hơn cả màn đêm

Dưới cái mũi cao thẳng là một đôi môi đậm sắc (\*), khóe môi vi kiều viễn môi cực hoàn mỹ, môi nên nở nụ cười phong lưu, nhưng lại cố tình sinh trên một người có khuôn mặt tuần tú thân hình gầy ốm, chủ nhân khuôn mặt tối tăm trầm mặc, vốn mỉm cười phong lưu lại biến thành tà khí ma mị làm lòng người run sợ.

(\*) sắc môi nhạt

Y chậm rãi đi ra từ ngọn lửa, giống như liệt hỏa thiêu rụi, vạn vật biến mất sau đêm đen dày đặc.

Nhìn đối phương, Ôn Thanh Lan hơi ngẩn người, người nam nhân ngả ngớn cười tà trong mộng và người trước mặt trọng điệp với nhau, đáy lòng hẳn không tự chủ xẹt qua một tia chán ghét phản cảm.

“Tích ——

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ Mê Kính Thiên Tông Điện

Chân Diệp Bí cảnh ‘ Tội Hỏa Liệt Thiên ’ độ hoàn thành 100%

Bản online 2.0 Tiêu Cảnh hoàn mỹ, độ thân mật 10, độ hảo cảm 60, độ hắc hóa 10

Giá trị vận khí thường 20, giá trị vận khí hiện tại của ký chủ âm 7

Mở ra phụ tuyến Thiên Điện bí cảnh, bản đồ nhiệm vụ hiện tại, chủ tuyến Vô Vi Đạo Tông, mong ký chủ tiếp tục cố gắng nha ~”

Từ sau khi bước vào tiểu thế giới hệ thống vẫn luôn yên lặng không tiếng động lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn báo ra một chuỗi số liệu, hiểu được nghi vấn của Ôn Thanh Lan, hệ thống giải thích rằng: “Mê Kính Thiên Tông Điện là phó bản bắt máy rời nhiệm vụ, sau khi vào tạm thời chặn hệ thống.”

Cùng lúc đó Tiêu Cảnh bước ra từ ngọn lửa cũng nhìn về phía Ôn Thanh Lan, vẻ mặt y hốt hoảng chớp mắt một cái, có chút không thể phân biệt đây là ảo cảnh hay là hiện thực.

Nhưng cũng chỉ hoảng thần một lát, Tiêu Cảnh thực nhanh lộ ra một nụ cười tuần mỹ bức người cùng tà khí bức người: “Sư tôn.” Giọng y trầm thấp khàn khàn, dường như mang theo chút làm nũng, rung động lòng người.

Trong nháy mắt Ôn Thanh Lan không cách nào nhìn thẳng bộ dáng đại biến (\*) của xấu đồ đệ, đồng thời cũng hiểu rõ vì sao Tiêu Cảnh có thể mê đảo muôn vàn thiếu nữ tam giới trong «Chí Thần Truyện», nhưng mà độ hắc hóa là chuyện gì?

(\*) thay đổi cực lớn

“Sư tôn, đồ nhi có gì không ổn sao?”

Thấy sư tôn nhìn mình thất thần, Tiêu Cảnh hơi hơi mỉm cười, tiến lên nửa bước, tới gần sư tôn nhà mình.

Y trưởng thành vóc người cao hơn Ôn Thanh Lan, lúc này cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt Ôn Thanh Lan, thể nhưng mơ hồ có cảm giác áp bách, làm Ôn Thanh Lan có lỗi giác bị mạo phạm mà nhú nhú mày.

Tiêu Cảnh lại giống như không cảm giác được gì, khóe miệng mỉm cười thấp giọng nói: “Sư tôn, đồ nhi có gì không ổn sao?”

Ôn Thanh Lan áp xuống sự không vui quá dị trong lòng, không kiên nhẫn nhiều lời vô nghĩa với đồ đệ, xoay người nói: “Xem ra ngươi đã đạt được cơ duyên của bí cảnh, một khi đã như vậy, chúng ta mau rời khỏi đây, miễn cho đệ tử đồng môn ở bên ngoài lo lắng.”

Dứt lời, cũng không thèm nhìn khuôn mặt hiện giờ của Tiêu Cảnh, phát tay áo ngực kiếm rời đi.

Khi trước nhìn thấy nội dung của «Chí Thần Truyện», Ôn Thanh Lan xác thực để ý sự tồn tại của ‘nam chính’ Tiêu Cảnh, thậm chí động sát tâm, dù sao mọi việc hẳn mưu tính đều bị Tiêu Cảnh phá hỏng.

Từ sau khi hệ thống ngăn cản, Ôn Thanh Lan cũng đã bỏ ý định giết chết Tiêu Cảnh, sửa lại thành lợi dụng vận khí của đối phương, rốt cuộc Tiêu Cảnh cũng là đồ đệ hẳn nuôi lớn, bỏ qua đối phương cũng không sao.

Chính là từ giấc mộng đêm hôm đó, trong mộng bị phế bỏ tu vi thống khổ tuyệt vọng rõ ràng như thế, còn có cảm giác Tiêu Cảnh mang đến cho hắn, đều làm hắn không có cách nào không e ngại khuôn mặt này của

Tiêu Cảnh, mỗi lần nhìn đến mặt Tiêu Cảnh, đều sẽ nhắc nhở hẩn một màn trong mộng kia, làm hẩn nhớ lại sự dày vò khổ sở ấy.

Dù lòng biết Tiêu Cảnh trong mộng và Tiêu Cảnh hiện tại không phải cùng một người, «Chí Thần Truyện» cũng không phát triển giống nguyên tác, nhưng khi nhìn khuôn mặt đó, vẫn sẽ có cảm giác khó chịu.

Không thể giết chết Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan đành tận lực làm lơ, miễn cho một lúc nhịn không được, giá trị vận khí lại rớt xuống âm mấy chục.

Ôn Thanh Lan bỏ lại Tiêu Cảnh rồi đi một mình, Tiêu Cảnh cũng không có gì không vui, ngược lại nhìn bóng dáng Ôn Thanh Lan vô cớ cười nhẹ: “Sư tôn ơi, người đến tốt cùng giấu đồ nhi chuyện gì, sớm muộn có một ngày, đồ nhi sẽ đem bí mật của người đào ra từng chút một, nhìn xem sư tôn có phải mãi mãi lạnh lùng như vậy hay không, sư tôn cần phải che bí mật thật kĩ nha!”

Bản thân Chân Diệp Bí cảnh là thượng cổ di tích, cho đến ngày nay linh lực tạo pháp trận chống đỡ di tích tồn tại cũng nhanh chóng tiêu hao gần như không còn, Mê Kính Thiên Tông Điện là trung tâm của Chân Diệp bí cảnh, Tội Hỏa Liệt Thiên duy trì mọi thứ tồn tại, bây giờ bị Tội Hỏa Liệt Thiên thiêu đốt hầu như không còn, Mê Kính Thiên Tông Điện lại ăn một kiếm toàn lực của Ôn Thanh Lan, sớm đã chống đỡ không nổi, nổ tung cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Khi Ôn Thanh Lan lao ra khỏi nền đất Mê Kính Thiên Tông Điện, ngoại cảnh Chân Diệp bí cảnh đang đoạn đoạn vỡ vụn, 4 tông 7 phái 18 môn ai cũng liều mạng chạy ra ngoài, ai cũng không muốn bị bí cảnh hủy diệt cắn nuốt.

Ôn Thanh Lan liếc mắt một cái đã nhìn thấy người của Vô Vi Đạo Tông, phần lớn đệ tử Đạo Tông ăn mặc thuần sắc trắng, đai lưng bên hông thêm phù văn bát quái, vô cùng có phong độ.

So với 7 phái 18 môn hỗn loạn, đệ tử 4 tông hành động trật tự hơn nhiều, Ôn Thanh Lan ngửa kiếm dừng trước mặt Thẩm Phong Thanh, đệ tử 4 tông đã rời đi hơn phân nửa, Thẩm Phong Thanh tự xưng là đại đệ tử của danh môn chính phái, ở lại trợ giúp sư huynh đệ bổn môn, còn thuận tay giúp các môn phái nhỏ khác.

Thấy Ôn Thanh Lan dừng bên người mình, Thẩm Phong Thanh vội vàng chấp tay thăm hỏi nói: “Sư thúc đã trở lại.”

Ôn Thanh Lan gật gật đầu, tuy «Chí Thần Truyện» thiết kế thân phận Thẩm Phong Thanh bất đồng với hẩn, nhưng kỳ thực đối với sư đệ diệt này hẩn vẫn khá thưởng thức, thậm chí muốn ra sức tương trợ: “Sư đệ diệt cần sư thúc hỗ trợ không?”

Nghe được Ôn Thanh Lan hỏi chuyện, hai mắt Thẩm Phong Thanh sáng ngời, y liên tục nói lời cảm tạ: “Đa tạ sư thúc, sư thúc thật có tâm trọng nghĩa, đệ tử đang lo không biết đưa những những người này ra ngoài bằng cách nào, làm phiền sư thúc thuận tay giúp đỡ.”

## 18. Chương 18: Hồi Tông

Ôn Thanh Lan nhìn theo hướng Thẩm Phong Thanh chỉ, khoảng chừng có hơn mười người, nam nữ già trẻ đều có, có vẻ là một môn phái nhỏ.

Tốc độ phá hủy của Chân Diệp bí cảnh nhanh hơn, vốn là bãi cỏ xanh tươi dồi dào linh khí lại như tằm ăn rỗi, hóa thành bóng tối tĩnh mịch vô tận.

Ôn Thanh Lan cũng không nhiều lời vô ích, giơ tay tung Cô Phong Kiếm, nguyên bản thân kiếm mảnh dài lạnh lạnh trong nháy mắt phóng lớn gấp mấy lần, hẩn nắm áo một người trong số đó ném lên, sau đó, những người còn lại đều được ném lên như củ cải.

Ôn Thanh Lan theo sát nhảy lên thân kiếm, vệt sáng lao ra ngoài Chân Diệp bí cảnh.

Lại nói Tiêu Cảnh bên này, sau khi Ôn Thanh Lan rời đi, y cũng không nán lại, mà cấp tốc chạy tới lối ra Chân Diệp bí cảnh, đợi đến khi chạy tới cửa ra, dòng người bên cạnh y bỗng tăng lên, tất cả đều là đệ tử các môn phái.

Y chậm một chút so với Ôn Thanh Lan, tu vi lại không cao, đương nhiên rớt lại vị trí sau cùng, lúc này hắc ám phía sau gào thét điên cuồng như sóng biển, sát sao đuổi sát chân y.

Tiêu Cảnh đang định đẩy nhanh tốc độ, chợt nghe bên cạnh y một giọng nữ trong vắt phần nộ nói: “Tiểu tặc, đề tiện!”

Tiêu Cảnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tu váy dài xanh lơ vừa sợ vừa giận ngửa mặt ngã xuống, bên cạnh nàng là một nam nhân áo đen gầy gò đang cười lạnh.

Mắt thấy nữ tu sắp ngã vào trong hắc ám, Tiêu Cảnh thuận tay kéo một cái, kéo nữ tu đến bên người, miễn số phận bị thôn phệ (\*) cho nữ tu.

(\*) cắn nuốt

“Tiểu tử, người đừng tìm.....” Thấy nữ tu được người ta cứu, nam nhân áo đen tức thì nhướn mày cảm giận nói, gã vươn tay thành trảo, nhìn đáng vẻ bất cứ giá nào cũng phải trảo lại đây.

Tiêu Cảnh cười gằn một tiếng, bay lên đá một cú vào đối phương, nam nhân áo đen tránh không thoát, bị Tiêu Cảnh đá vào trong hắc ám.

Bấy giờ Tiêu Cảnh vừa chạy vừa cúi đầu nhìn nữ tu, ôn hòa cười nói: “Tiên tử không sao chứ?”

Nữ tu vốn cho là mình chết chắc rồi, không ngờ lại được người tốt cứu, trong lòng nàng cảm kích, ngẩng đầu muốn nói lời cảm tạ, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu một cái đã thấy một gương mặt tuấn mỹ vô song, mà chủ nhân gương mặt này đang mỉm cười với mình.

Mắt nữ tu trong nháy mắt đỏ bừng, nàng xấu hổ nhảy ra khỏi lồng ngực Tiêu Cảnh, có chút e thẹn nói: “Đa tạ đạo hữu tương trợ, tiểu nữ Nguyệt Linh Nhi, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào.”

Tiêu Cảnh cười cười không trả lời, tăng tốc phóng tới đại môn Chân Diệp bí cảnh.

Trên đường gặp phải Thẩm Phong Thanh đang kiệt sức, Tiêu Cảnh thuận tay dẫn đối phương chạy tới cửa Chân Diệp bí cảnh, Thẩm Phong Thanh đột nhiên bị người mang đi, cũng rất ngạc nhiên, sau đó phát hiện đối phương là có ý tốt, y cảm kích nói: “Đa tạ đạo hữu, nhưng tại hạ còn có một sự muội bị tuột lại phía sau, không biết đạo hữu có thể giúp đỡ mang nàng tới đây không.”

Thẩm Phong Thanh vốn không trông cậy đối phương đồng ý, y đang định thoát khỏi đối phương đi tìm Lan Tiểu, không ngờ đối phương chỉ hơi nhú mày, sau đó quay đầu lại hỏi: “Ở đâu?”

Thẩm Phong Thanh ngăn người, lập tức mừng như điên nói: “Đa tạ đạo hữu, hướng đó.”

Tiêu Cảnh bắt đầu rẽ phải vòng trở lại, cũng may y được Tội Hỏa Liệt Thiên rèn thân thể, trực tiếp đột phá Kim Đan Kỳ, bí thuật lúc trước không cách nào thi triển cũng tìm về hết thấy, hai mắt y híp lại, nhắm về phía đằng sau bên phải theo ngón tay Thẩm Phong Thanh, chỉ thấy một người thiếu nữ váy hồng phấn đang liều mạng chạy nhanh tới trước.

“Lan Tiểu!” Vừa thấy thiếu nữ, nét mặt Thẩm Phong Thanh vui mừng, gọi đối phương.

Lan Tiểu nghe tiếng động ngẩng đầu, vẻ mặt cũng là mừng rỡ: “Đại sư huynh.”

Tình hình khẩn cấp, Tiêu Cảnh cũng không nói nhiều, ném Thanh Nhã Kiếm, kéo thiếu nữ cùng nhảy lên Thanh Nhã Kiếm, lúc này Lan Tiểu mới chú ý tới sư huynh đi theo một người nam tử trẻ tuổi, hẳn là người giúp đỡ sư huynh và mình.

Nghĩ như vậy, Lan Tiểu đánh giá đối phương, nhìn kỹ một chút, mới giật mình phát hiện dung mạo y rất xuất sắc, tóc đen như quạ (\*) mặt mày thâm thúy, tuấn mỹ bức người, trong tuấn mỹ lộ ra một chút tà khí câu nhân, liếc mắt một cái Lan Tiểu đỏ mặt cúi đầu.

(\*) : nha (quạ, con quạ). Sắc đen cũng gọi là nha. Như nha hoàn búi tóc đen nhấy.

Nghĩ tới vừa rồi y kéo mình lên tiên kiếm, trong lòng Lan Tiểu dâng lên một chút lạ lùng, sau đó nàng phỉ nhổ bản thân, rõ ràng mình thích đại sư huynh, sao lại ngăn người với một nam tử xa lạ.

Hắc ám đằng sau càng đuổi càng gần, cũng may lúc này Tiêu Cảnh đã là trung kỳ Kim Đan, mang theo hai người cũng không tổn sức chút nào, y vận linh lực toàn thân thôi động Thanh Nhã Kiếm, trong chớp mắt Thanh Nhã Kiếm hóa thành một chùm ánh sáng, lao ra cửa Chân Diệp bí cảnh.

Ôn Thanh Lan mang hơn mười người ngự kiếm bay ra Chân Diệp bí cảnh, thu hồi Cô Phong Kiếm, lúc này đại lão tứ tông và thống lĩnh Ma giới cũng đã chấm dứt chiến đấu, chỉ để lại vết cháy xém khắp nơi trên mặt đất, thỉnh thoảng còn có thể thấy thi thể của đệ tử chính đạo và ma tu.

Hơn mười người kia thấy Ôn Thanh Lan sau khi dẫn bọn họ ra ngoài cũng không nói lời nào, tức thời hai mặt nhìn nhau, một lát trong đám người này đi ra một vị đạo sĩ trung niên mặt chữ điền, đạo sĩ chấp tay nói với Ôn Thanh Lan: “Đa tạ tiên tôn cứu giúp, đại ân ngày hôm nay bản đạo thật không biết báo đáp như thế nào.”

Ôn Thanh Lan cẩn thận quan sát đối phương, đó là một đạo sĩ trung niên rất đỗi bình thường, lớn lên mặt vuông miệng rộng, trông rất là đôn hậu, tu vi vẫn chưa tới Nguyên Anh Kỳ, một môn phái nhỏ như vậy, biết đâu một ngày nào đó sẽ biến mất, ai cũng không tưởng tượng được trong môn phái lại cất giấu Cổ Yêu Mê Cảnh.

Đúng vậy, lý do Ôn Thanh Lan ra tay cứu bọn họ, không chỉ là vì thỉnh cầu của Thẩm Phong Thanh, mà còn bởi vì trên người bọn họ có tin tức của Thiên Diện bí cảnh, đương nhiên đây cũng là công lao nhắc nhở của hệ thống.

Thấy Ôn Thanh Lan không nói lời nào, nam nhân trung niên có chút nơm nớp lo sợ, gã dè dặt nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Không biết tiên tôn có gì dặn dò?”

“Đây là ngọc bài của bản tôn, nếu ngày nào đó gặp phải chuyện không thể giải quyết, có thể xin bản tôn giúp đỡ.” Ôn Thanh Lan móc ra một ngọc bài tính chất đặc biệt từ trong ngực, ánh sáng chuyển động trên ngọc bài, hần ném ngọc bài vào lòng nam nhân trung niên.

Nghe Ôn Thanh Lan nói, sắc mặt nam nhân trung niên chợt biến đổi, gã có chút không muốn nhận ngọc bài, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy ngọc bài trước khi nó rơi xuống đất, muốn nói gì đó, nhưng Ôn Thanh Lan đã xoay người rời đi.

Vì đại sư huynh Thẩm Phong Thanh tận chức tận trách, phần lớn đệ tử Vô Vi Đạo Tông đi ra nguyên vẹn, bên ngoài chiến đấu vừa kết thúc, tuy Phệ Hồn Lão Tổ đã rời khỏi, nhưng vẫn còn lưu lại chút tôm tép nhỏ, nếu không phòng bị, nói không chừng còn có thể trở lại ám toán.

Nhớ đến căn dặn của chương môn sư huynh, Ôn Thanh Lan liền đi tới trước mặt đệ tử Đạo Tông, dự tính đưa mấy đệ tử này về nội sơn, miễn cho nửa đường bị ám toán.

Chờ tới trước mặt đệ tử tông môn, bấy giờ Ôn Thanh Lan mới phát hiện không có bóng dáng Thẩm Phong Thanh: “Đại sư huynh các người đâu?”

“Sư thúc, cầu xin người cứu đại sư huynh, đại sư huynh y..... Y còn ở bên trong!” Ôn Thanh dò hỏi, lập tức có một đệ tử tông môn giao hảo với Thẩm Phong Thanh đứng lên khóc lóc kể lể: “Đại sư huynh nói y phải đi tìm Lan Tiểu sư tỷ, đến bây giờ vẫn chưa đi ra.”

Ôn Thanh Lan trầm mắng một tiếng, đang muốn quay trở lại Chân Diệp bí cảnh, chợt thấy lối vào lóe sáng, Thẩm Phong Thanh xuất hiện ở cửa vào bí cảnh.

“Đại sư huynh, thật tốt quá, huynh không có việc gì.” Thẩm Phong Thanh vừa ra tới, tên đệ tử tông môn cùng y giao hảo chạy vọt tới, kích động vỗ vai Thẩm Phong Thanh.

Thẩm Phong Thanh cười nói: “Ta không sao, còn phải đa tạ vị đạo hữu này tương trợ.” Nói xong y dẫn Lan Tiểu và Tiêu Cảnh tới trước mặt Ôn Thanh Lan, chấp tay nói: “Sư thúc, chính vị đạo hữu này tượng nghĩa tương trợ, đã cứu ta và Lan Tiểu.”

Nhìn thấy tuấn mã tà mị Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan nhú mày.

Tiêu Cảnh cũng tiến lên nửa bước, nhìn Ôn Thanh Lan nở nụ cười, nụ cười rất nhanh biến mất, y như vô số lần, cung kính hành lễ gọi: “Sư tôn.”

Một tiếng này làm kinh sợ mọi người xung quanh.

## 19. Chương 19: Vô Vi Đạo Tông (2)

Thẩm Phong Thanh tiến lên một bước, nói thẳng: “Đạo hữu, người chó có nói đùa, môn hạ của sư thúc ta chỉ có một người đệ tử, nhưng dung mạo Tiêu sư đệ có khiếm khuyết, tuyệt không phải như đạo hữu....”

Thẩm Phong Thanh quan sát Tiêu Cảnh từ trên xuống dưới, không nghĩ ra nên hình dung thế nào.

Những đệ tử Đạo Tông khác hai mắt nhìn nhau, nữ tu tên Lan Tiểu tâm trạng càng phức tạp, trực giác nói cho nàng biết, người đó là Tiêu Cảnh.

Lúc trước trong bí cảnh ngăn cản Tiêu Cảnh, trách cứ đối phương không biết tốt xấu chính là nàng, khi đó nàng chỉ có chán ghét đối với y, không ngờ sau khi ra khỏi bí cảnh, y được cơ duyên lớn như vậy, có vẻ như nàng nực cười, không biết y còn nhớ chuyện kia không.

Nhớ tới một màn được Tiêu Cảnh cứu lúc trước, Lan Tiểu hơi hơi đỏ mặt cúi đầu.

Tiêu Cảnh chỉ mỉm cười, cũng không đáp lại, ánh mắt y lấp lánh nhìn Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan nhíu mày, không muốn giải thích thêm, chỉ lãnh đạm nói: “Nếu đến đông đủ, vậy mau chóng quay về tông môn đi, để tránh chuồng môn lo lắng.”

Thái độ của Ôn Thanh Lan, rõ ràng là ngầm chấp nhận, Tiêu Cảnh im lặng không lên tiếng đi theo sau sư tôn.

Nhập Tiên Phong vô cùng náo nhiệt, mười hai phong chủ tề tụ một đường (\*), chuồng môn Khuất Minh Dương ngồi ở chủ vị, nâng cầm trầm tư, nhìn dáng vẻ như đang luận bàn chuyện ma tu xâm phạm vừa này.

(\*) đường trong sảnh đường.

Nhìn thấy Ôn Thanh Lan dẫn theo một đám đệ tử tiến vào, Khuất Minh Dương tức khắc thoát khỏi trạng thái suy tư, nhượng mày cười với Ôn Thanh Lan, ôn hòa nói: “Sư đệ, đã về rồi.”

“Chuồng môn sư huynh.” Ôn Thanh Lan hơi chấp tay với Khuất Minh Dương, rồi ngồi xuống vị trí phong chủ Tĩnh Bình Phong.

Tiêu Cảnh thật tự nhiên đứng phía sau Ôn Thanh Lan, các đệ tử Đạo Tông cũng ào ào tản ra, ngoại trừ các dòng chính của phong chủ lưu lại, đệ tử biết địa vị mình không đủ, đều thức thời rời khỏi đại điện.

Ngồi ở chủ tọa Khuất Minh Dương tự nhiên thu hành động này vào đáy mắt, gã nhìn Tiêu Cảnh, tức thì cười nói: “Xem ra sư đệ đã gặp cơ duyên ở bí cảnh, cũng muốn chúc mừng sư đệ, đáng tiếc lần này ma đạo đột kích, bản tọa đang lúc vội vàng không chuẩn bị lễ vật gì cả, vậy tặng Đông Hoa Kính làm hạ lễ cho sư đệ đi, hạ lễ chúc mừng sư đệ tấn sinh, cũng coi như bù đắp tiếc nuối lúc trước.”

Cái gọi là tiếc nuối, đó chính là điển lễ thu đồ đệ qua loa năm đó của Ôn Thanh Lan, vốn một phong chủ thu đồ đệ, nên có các vị trưởng bối ban lễ, nhưng lúc trước Ôn Thanh Lan có chút không kiên nhẫn, dứt khoát tự bỏ lễ, vô trách nhiệm bỏ mặc.

Ôn Thanh Lan không rõ vì sao Khuất Minh Dương phải bày điệu bộ như thế, hắn ngược mắt nhìn Khuất Minh Dương, đang muốn mở miệng cự tuyệt.

Tiêu Cảnh lại đi lên, quỳ xuống đất dập đầu nói: “Đa tạ chuồng môn sư bá ban thưởng bảo vật Đông Hoa Kính, ngày sau đệ tử nhất định hiếu thuận thật tốt với sư tôn, đền đáp tông môn, máu chảy đầu rơi cũng không từ!”

Khuất Minh Dương nở nụ cười: “Đứa nhỏ này thực biết nói ngọt, xem ra lần lịch luyện này đối với người mà nói có không ít chỗ tốt, tính cách cũng trở nên hoạt bát hơn, thiếu niên trẻ tuổi quả nhiên nên đi đây đi đó mở mang tri thức nhiều hơn, cốt ở tông môn là không có tiền đồ gì hết, Thanh Lan, người sau này cũng đừng trói buộc y.”

Khuất Minh Dương nói, phát tay ném Đông Hoa Kính cho Tiêu Cảnh, kính là một món bảo vật, lúc bay tới ánh sáng màu rắng (\*) lung linh trông rất đẹp mắt, kính nhập vào người Tiêu Cảnh, lóe lên rồi biến mất, xem ra đã nhận Tiêu Cảnh làm chủ.

(\*) Rắng, trong khoảng trời không thâm thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là rắng.

Tiêu Cảnh lại một phen nói lời cảm tạ, trên mặt một bộ dáng vui vẻ phần chần, lùi về sau Ôn Thanh Lan.

Việc đã đến nước này, Ôn Thanh Lan nói nữa cũng không có ý nghĩa gì, hắc hắc mày, tiếp tục dáng vẻ băng lãnh bất động như núi, ngồi vững ở vị trí phong chủ Tĩnh Bình Phong, điềm nhiên nói: “Đa tạ chưởng môn sư huynh.”

“Được rồi, người và ta là sư huynh đệ không cần nói lời cảm tạ.” Khuất Minh Dương khẽ mỉm cười, rồi thu liễm tươi cười nói: “Lần này ma đạo bỗng nhiên đột kích, còn xuất kỳ bất ý (\*) đánh vào Vô Danh Phong của Đạo Tông ta, tuy là hộ sơn pháp trận bên ngoài, nhưng cũng là chuyện trọng đại...”

(\*) đánh bất ngờ, hành động khi người ta không đề phòng

Chưởng môn một mạch thiên vị Tĩnh Bình Phong, tức thì chọn cho vài người đồ đệ, một người trong đó không cam lòng, nhất là thấy Tiêu Cảnh có được cơ duyên, Tĩnh Bình Phong có được đồ nhi tốt, càng thêm phần nộ.

Người nọ oán hận trừng Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh, không đợi Khuất Minh Dương nói xong, dậm chân bước lên lớn tiếng nói: “Chưởng môn, ta không phục, trưởng lão tứ tông đã tự mình điều tra Chân Diệp bí cảnh, tuyệt không có chỗ nào đặc biệt, vì sao cố tình Tiêu Cảnh lại được cơ duyên, chẳng lẽ y còn lợi hại hơn so với trưởng lão tứ đại tông sao?”

Nhìn thấy người đứng ra, nét mặt ôn hòa của Khuất Minh Dương biến mất, gã nhìn đối phương lãnh đạm nói: “Tu Chân Giới vốn thần bí khó lường, đừng nói là trưởng lão tứ tông, ngay cả lão tổ cũng chưa chắc tất cả đều tìm hiểu được rõ ràng, Tiêu Cảnh và Chân Diệp bí cảnh có duyên, đây là cơ duyên của y, Tu Chân Giới không phải không có chuyện như vậy, sao thế, Liễu phong chủ, chuyện này rất kỳ lạ ư?”

Liễu Tương Lan trợn mắt nhìn, hai mắt đỏ bừng lườm Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh, liên thanh nói: “Được được, chưởng môn đây là có lòng bao che, vậy y giết ái đồ Triệu Phong của ta thì tính sao, lòng thiên vị của chưởng môn cũng quá lớn đó, hay là nói chưởng môn căn bản sợ Cô Phong Kiếm của Ôn Thanh Lan?”

“Liễu phong chủ, ăn nói cẩn thận!” Tùng Văn Hiên vội lên tiếng ngăn lại.

“Ha ha, xem ra nội bộ Đạo Tông ta thật đúng là biến thành thông tin một chiều (\*) của Ôn Thanh Lan?” Minh Ngọc cười lạnh một tiếng, quát Ôn Thanh Lan: “Những người khác, đến cả nói cũng không được nói?”

(\*) nói một chiều chỉ có lợi cho một đối tượng

Về mặt Tùng Văn Hiên bối rối, sắc mặt Ôn Thanh Lan bất động, nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ.

Khuất Minh Dương xoa xoa mi tâm, lộ ra chút mệt mỏi nói: “Được rồi, một khi đã như vậy, Tiêu Cảnh đến sau núi Vạn Trượng Uyên đóng cửa suy nghĩ (\*) một tháng đi.”

(\*) bế môn tư quá

Trùng phạt thế này và không trùng phạt có gì khác nhau, một tháng đối với người tu chân mà nói, thời gian chỉ là nhắm mắt mở mắt.

Hàn Phong Động của Vạn Trượng Uyên, đối với Kim Đan Kỳ trở lên được coi là một nơi tu luyện tốt, Tiêu Cảnh đi ngay ngốc một tháng, Kim Đan Kỳ cũng trở nên vững chắc, đây có phải trùng phạt gì, xem như phần thưởng mới đúng.

Những người khác cũng không thể nói gì được nữa, dù sao vừa rồi đã phản đối một lần, chưởng môn cũng đã mở miệng trừng trị, lúc này lại phản bác, chỉ e không được tốt lắm.

Liễu Tương Lan mặt đen thui như đất nồi, phát tay áo trở lại chỗ ngồi.

Minh Ngọc lại không thuận theo không bỏ qua nói: “Ta nghe nói Chân Diệp bí cảnh có quan hệ với thượng cổ đại ma, trưởng lão tứ tông đều không thể tra ra đặc thù, nhưng một tiểu tử xấu xí tư chất kém lại được, nghĩ như thế nào cũng kỳ lạ nha, không phải Tiêu Cảnh có quan hệ gì đó với ma đạo chứ?”

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Sắc mặt Khuất Minh Dương trầm xuống, lạnh lùng nói: “Việc này há có thể suy đoán lung tung, nếu hôm nay tất cả mọi người vô tâm luận sự, vậy giải tán đi.”

Việc này nói đến đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Khuất Minh Dương mới vừa nói tan, Ôn Thanh Lan đứng thẳng dậy ngự kiếm rời đi, Tiêu Cảnh theo sát phía sau, thầy trò hai người hạ xuống chỗ vắng vẻ yên lặng trên Tỉnh Bình Phong

“Sư tôn có chuyện gì muốn hỏi đồ nhi không?”

Ý nghĩ trong lòng bị đối phương đoán trúng, trong lòng Ôn Thanh Lan xẹt qua một tia quái dị, hắc thần nhiên ừ một tiếng: “Hôm nay vì sao phải nhận Đông Hoa Kính?”

Tiêu Cảnh dường như có chút ngạc nhiên: “Sư tôn không muốn để đồ nhi thu lễ vật này, đồ nhi còn tưởng rằng....”

Nghĩ tới là do mình trước đó không nói rõ ràng, Ôn Thanh Lan phát tay nói: “Thôi, nếu thu thì thu đi.”

Tiêu Cảnh gục đầu xuống khẽ nói thầm: “Đồ nhi chỉ muốn chứng minh với sư tôn, chứng minh đồ nhi hữu dụng, sau này cũng sẽ càng ngày càng mạnh.....”

Nhưng lúc này Ôn Thanh Lan đã đi xa.

Tiêu Cảnh ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Ôn Thanh Lan, con người sâu và đen hiện lên một chút ảm đạm, lạnh lẽo nói trong lòng: “Đồ nhi cũng sẽ chứng minh, ngày sau nhất định có thể giam giữ sư tôn trong lòng bàn tay, để trong mắt sư tôn chỉ có một mình đồ nhi thôi.”

## 20. Chương 20: Vô Vi Đạo Tông (3)

Trong lòng Tiêu Cảnh suy nghĩ cái gì, Ôn Thanh Lan không chút nào hay biết, mà nếu có biết, cũng chỉ vô tâm cười trừ một tiếng.

Tâm tư của hắn vốn không đặt trên tình ái, hiện giờ lưu lại Tiêu Cảnh, cũng chỉ vì nhớ tới tình cảm thầy trò nhiều năm và giá trị của Tiêu Cảnh, huống chi bây giờ hắn cũng không có lý do đối địch với Tiêu Cảnh.

Vận mệnh chi tử có đại vận khí, đối với Ôn Thanh Lan mà nói, chẳng qua chỉ là một thanh lợi khí (\*) thuận tay, còn bản thân lợi khí nghĩ gì, chỉ cần không ngăn trở việc của hắn, thì không cần quá bận tâm.

(\*) vũ khí sắc bén

“Kế tiếp ký chủ sẽ đi phụ tuyển Thiên Diện bí cảnh hả?” Hệ thống hỏi trong đầu Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan suy nghĩ một chút nói: “Tạm thời không cần, Phệ Hồn Lão Tổ đột nhiên đột kích, thế lực chính đạo chắc chắn phòng bị nhiều hơn, nội bộ tông môn cũng bắt đầu khởi động sống ngầm, lúc này đi thăm dò đi lưu bí cảnh của thượng cổ đại yêu, không quá thích hợp.”

“.....Kí chủ định ở lại Đạo Tông tu luyện?”

Ôn Thanh Lan nhớ lúc trước hệ thống nhắc tới phụ tuyển và chủ tuyển: “Trước đó người nói Vô Vi Đạo Tông là chủ tuyển, Thiên Diện bí cảnh chỉ là phụ tuyển, có nghĩa là chuyện trong Đạo Tông quan trọng hơn?”

Hệ thống đáng vẻ ngạc nhiên (\*): “Đó là tất nhiên, Thiên Diện bí cảnh là cơ duyên của kí chủ, chủ tuyền Vô Vi Đạo Tông có quan hệ với Tiêu Cảnh, bang trợ Tiêu Cảnh đứng vững ở đệ nhất Đạo Tông, thuận thế leo lên vị trí tông chủ, trở thành chính đạo đệ nhất nhân, còn có thể xoát thật nhiều độ hảo cảm, hình tượng phản diện của kí chủ đại đại đối mới, biến thành đệ nhất tiểu đệ của nam chính thiên mệnh, thay đổi số mệnh chết thảm của kí chủ, điều này dĩ nhiên là vô cùng quan trọng!”

(\*) Đại kinh tiểu quái. Đã chú thích ở chương 11.

Ôn Thanh Lan: “.....”

Ôn Thanh Lan không muốn nói chuyện, hơn nữa vô cùng muốn ném một tá kiếm khí Cô Phong Kiếm vào hệ thống, rốt cuộc bây giờ hắn cũng hiểu trong Chí Thần Truyện , mình tại sao lại cùng Tiêu Cảnh không chết không ngừng.

“Kí chủ, kí chủ muốn đi đâu, là muốn đi làm nhiệm vụ hả, vừa vặn nơi này có một nhiệm vụ hằng ngày nè, chúng ta cùng đi thăm Tiêu Cảnh nhé?”

Lười nghe hệ thống lải nhải, Ôn Thanh Lan trực tiếp chặn nó, đây là linh cảm nhận được ở Chân Diệp bí cảnh, nếu hệ thống có thể bị bí cảnh tiểu thế giới tạm thời che chắn, mình đương nhiên cũng có thể chặn nó, thử một lần quả nhiên thành công.

Thiếu giọng nói lằng nhằng của hệ thống, thế giới an tĩnh hẳn, nội bộ Đạo Tông đang nghỉ ngơi và hồi phục, Tiêu Cảnh bị phạt ở sau núi, Ôn Thanh Lan tạm thời không có việc gì làm, ngự kiếm bay tới hàn đàm Vô Danh Phong.

Sau một đêm, Vô Danh Phong đã trống trơn, các tông các phái cũng đã trở lại sơn môn nhà mình, sợ môn hạ đệ tử bị tàn lưu ma vật chưa phát hiện đánh lén, nội bộ Đạo Tông ra lệnh cường chế đệ tử không được tùy tiện ra ngoài.

Cho nên lúc Ôn Thanh Lan bay đến Vô Danh Phong, nơi đây một vùng hoang vắng, không có tiếng người, hắn không dừng lại ở Vô Danh Phong, mà sà xuống, treo người trên vách núi vạn trượng dưới vực sâu hàn đàm.

Nước hàn đàm vừa sâu vừa lạnh, có thể đông chết sức sống của tu sĩ Kim Đan Kỳ, mặt hồ quanh năm bao phủ băng mỏng sương mù, cho nên toàn bộ hàn đàm mờ mờ không thấy rõ toàn cảnh.

Lúc này một hắc y nhân đứng bên hàn đàm, khuôn mặt đều bị mũ choàng che mất, nhìn có vẻ đã đứng đợi ở hàn đàm rất lâu rồi.

Ôn Thanh Lan thoáng chốc đến đáy vách núi, dừng cạnh hắc y nhân, cau mày nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Hắc y nhân không chút để ý trách cứ trong miệng Ôn Thanh Lan, hắn dùng ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ nhìn Ôn Thanh Lan, người hạ thấp, quỳ xuống gọi: “Sư tôn.” Giọng nói ấy đè nén tư niệm.

Một tiếng này rốt cuộc làm xúc động Ôn Thanh Lan, hắn thở dài nói: “Đứa trẻ ngoan, ngươi chịu khổ.”

Hắc y nhân cúi đầu, giọt nước mắt cố nén lại trong mắt, giọng hắn khàn khàn: “Là đồ đệ vô dụng.”

“Chuyện này không trách ngươi, nếu để bản tôn tra ra là ai hạ độc thủ, bản tôn nhất định đem hắn nghiền xương thành tro.” Ôn Thanh Lan cười lạnh một tiếng, hắn lập tức thu lại tâm tình nhìn hắc y nhân nói: “Phệ Hồn Lão Tổ vừa rời đi, đây chính là lúc các tông phái đại càn quét, ngươi tới nơi này gặp vì sư, nói sao vẫn không an toàn, vẫn mau chóng rời đi đi.”

“Không sao sư tôn, đệ tử tự có công pháp ẩn giấu thân hình, Phệ Hồn Lão Tổ mang theo một đám ma tu đánh lén Tiên Minh Đại Hội, bị tông chủ tứ tông liên thủ đánh trọng thương, chỉ e bây giờ phải bế quan trong một thời gian dài, lai lịch của Cửu Tiêu Ngọc Bội, đệ tử đã tra được dấu vết, là vật sở hữu của lịch đại (\*) ma chủ, Phệ Hồn Lão Tổ nhân nửa đường đoạt vị, vì vậy cũng không biết tung tích của Cửu Tiêu Ngọc Bội, đệ tử suy đoán, có thể liên quan đến nơi táng thân của ma chủ tiền nhiệm.

(\*) qua nhiều thế hệ

Tra không được tung tích của Cửu Tiêu Ngọc Bội, Ôn Thanh Lan cũng không lo lắng, hắc nói: “Dù sao Cửu Tiêu Ngọc Bội cũng là thượng cổ di bảo, tìm kiếm khó khăn cũng là chuyện bình thường, chỉ là người một thân một mình ở Ma Vực, mọi chuyện nhất định phải cẩn thận, giữ tính mạng là trên hết.”

Nghe Ôn Thanh Lan càng để ý mình hơn, hắc y nhân càng cảm động, hắc nửa quỳ dưới đất nói: “Dạ, sư tôn.”

Hệ thống trong đầu khiếp sợ nói: “Kí chủ, ngài..... Không phải ngài nói chuyện của Phệ Hồn Lão Tổ không liên quan tới ngài sao..... đây là có chuyện gì?”

Ôn Thanh Lan lười giải thích, nói với hắc y nhân: “Gần đây chính đạo rối loạn, người mau rời khỏi đây đi.”

“Thật không hổ là Boss phản diện.....” Hệ thống còn đang tự rì rầm.

“Ôn Thanh Lan, giỏi lắm, người vậy mà cấu kết với ma tu!” Ngay lúc hắc y nhân đứng dậy chuẩn bị rời đi, một giọng nói kiêu ngạo mình diễm đột nhiên vang lên trong đám sương mù: “Chuyện Phệ Hồn Lão Tổ đột kích lần này, không phải là một tay người bày ra chứ.”

Một nữ nhân toàn thân quần áo đỏ thắm diễm sắc như lửa chân thành đi tới, đúng là phong chủ Lan Uyên Phong Minh Ngọc, trong mắt Minh Ngọc lập lòe đắc ý, nàng cảnh giác nhìn Ôn Thanh Lan và hắc y nhân.

“Hồng rồi kí chủ ơi, ngài thật vất vả tẩy trắng thanh danh giờ lại sắp bị hủy, đã sớm nói với ngài, đi theo bá chủ nam chính thì tốt rồi, cần gì phải làm chuyện thừa thãi, nhưng còn may, lần này ngài không có thương tổn Tiêu Cảnh, cùng lắm thì dẫn theo Tiêu Cảnh rời đi, vẫn có đường sống.”

Ôn Thanh Lan lại lần nữa chặn hệ thống om sòm, hắc cười lạnh nhìn Minh Ngọc, giả vờ khó hiểu nói: “Minh phong chủ nói vậy gì thế, Ôn mỗ nghe không hiểu?”

Dường như bị sự vô sỉ của Ôn Thanh Lan làm kinh ngạc, Minh Ngọc cười giễu cợt nói: “Chuyện cho tới bây giờ, Tĩnh Bình Phong phong chủ còn muốn giáo huấn làm gì, hàn đàm ước hẹn hắc y nhân không rõ thân phận, còn muốn bốn phong chủ giải thích sao?”

Ôn Thanh Lan quay đầu nhìn hắc y nhân bên cạnh, lại quay đầu nhìn Minh Ngọc, ánh mắt hắc chợt lóe, cuối cùng nở nụ cười: “Minh phong chủ có chứng cứ gì chứng minh bản tôn cấu kết với ma tu?”

Cô Phong Kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lóe sáng, Minh Ngọc tức thì biến đổi sắc mặt, liên tiếp lui về phía sau.

Nàng giận dữ nói: “Người dám giết ta diệt khẩu?”

“Nào dám.” Ôn Thanh Lan cười khẽ một tiếng, hắc búng thân kiếm Cô Phong Kiếm, thân kiếm lạnh lạnh phản xạ mắt phượng băng lãnh vô tình của hắc: “Bản tôn bị Minh phong chủ hãm hại, không thể không ra tay bảo vệ mình.”

“Ôn Thanh Lan, người nói vậy nói bịa gì đó!” Minh Ngọc giận tím mặt.

“Bản tôn đâu có nói bịa, Minh phong chủ lòng mang ghen ghét với bản tôn, nhiều lần hãm hại nhưng không đắc thủ, dứt khoát cấu kết ma tu muốn đưa bản tôn vào chỗ chết, ai ngờ bản tôn kiếm pháp siêu quần, sống sót.” Ôn Thanh Lan cong cong khóe môi: “Minh phong chủ, người cảm thấy nói như vậy thế nào?”

“Ăn nói lung tung!” Minh Ngọc đã tức giận tới phát run.

Cố tình hắc y nhân bên cạnh lại giơ tay tấn công Ôn Thanh Lan, đồng thời quay đầu lớn tiếng nói: “Minh phong chủ, sau khi giết Ôn Thanh Lan xong, người có thể vẫn đỉnh (\*) vị trí tông chủ, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng quên chỗ tốt hứa hẹn nha!”

(\*) mưu đồ cướp đoạt chính quyền.

## 21. Chương 21: Lão Tổ

Cùng lúc đó, thần sắc Ôn Thanh Lan trở nên tức giận (\*) cầm kiếm ngạo nghễ nói: “Minh Ngọc, người dám làm thế, dung túng ma tu phạm Vô Vi Đạo Tông ta, tội như thế nào!”

(\*) nghiêm túc và lạnh lùng

“Các người..... được lắm, dám chó má các người nói hươu nói vượn.” Minh Ngọc cực kỳ phẫn nộ, trong lòng không khỏi thầm hận chính mình hành sự lỗ mãng, vì sao phải tùy tiện đi ra ngoài vạch trần hành vi của Ôn Thanh Lan.

Nhưng giờ muốn làm gì cũng đã muộn, Ôn Thanh Lan và hắc y nhân đã đánh lên, Minh Ngọc cũng mơ hồ gia nhập vòng chiến.

Người bên ngoài nhìn thấy Ôn Thanh Lan đánh nhau với hắc y nhân, nhưng trên thực tế lại là Minh Ngọc thường thường bị hai người công kích.

Một trận náo động lớn thế này tự nhiên khiến người tuần sơn cảnh giác, đều cùng nhau bay về phía hàn đàm tra xét, mắt thấy hắc y nhân sắp bị bao vây.

Ôn Thanh Lan càng lạnh giọng trách mắng: “Ma chướng, người cùng Minh Ngọc cấu kết muốn hại ta, ta nhất định phải đem hai người trăm dưới kiếm!”

“Thanh Lan bé bỏng, rõ ràng là nội bộ Đạo Tông công kích lẫn nhau, cùng ta có quan hệ gì đâu!” Hắc y nhân quát lớn.

Mắt thấy Cô Phong Kiếm sắp chém chết hắc y nhân, hắc y nhân đột nhiên bắt lấy Minh Ngọc đang luống cuống tay chân bên cạnh, đem đối phương chắn trước người mình, Cô Phong Kiếm thu thế không kịp, trực tiếp xuyên thủng một lỗ lớn lên người Minh Ngọc.

Minh Ngọc chết không nhắm mắt, Ôn Thanh Lan dường như bị biến cố này làm cho ngây ngẩn cả người, lúc hấn đang thất thần thu công, hắc y nhân cũng đã dùng bí pháp bỏ trốn mất dạng.

Tất cả phát sinh trong chớp nhoáng, những kẻ tuần sơn đã tới đây cũng chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm hai mắt nhìn nhau.

Tùng Văn Hiến chỉ vào thi thể Minh Ngọc, lại chỉ chỉ Ôn Thanh Lan, gã lắp bắp trừng lớn mắt nói: “Ôn..... Ôn sư diệt, này..... Chuyện này làm thế nào cho phải.”

Ôn Thanh Lan mặt không cảm xúc, máu từ mũi kiếm nhiều xuống đất, hấn nhíu mày nói: “Minh Ngọc cấu kết ma tu muốn hại ta, hiện giờ lại bị ma tu phản bội, chết lâm dưới kiếm của ta, Tùng phong chủ, tất cả mọi chuyện người đều tận mắt chứng kiến, người nói làm thế nào cho phải?”

“Này.....” Tùng Văn Hiến do dự: “Vẫn là chờ tông chủ quyết định đi.”

“Đã vậy, vậy đi gặp mặt chủ môn đi.” Ôn Thanh Lan thu hồi kiếm, đứng dậy bay tới Nhập Tiên Phong.

Tùng Văn Hiến do dự một lát, thở dài cũng theo Ôn Thanh Lan bay về phía Nhập Tiên Phong, bởi vậy ai cũng không nhìn thấy, thi thể Minh Ngọc nhảy ra một đạo u quang màu lam, u quang nhún nhót, biến mất hoàn toàn trong ngọn núi.

Việc Phệ Hồn Lão Tổ đột kích còn chưa xử lý xong, Khuất Minh Dương vừa vội lại vừa phiền, giờ lại còn thêm một chuyện rắc rối, gã mệt mỏi trông thấy rõ.

Trừ chủ môn ở một phong riêng, mười một phong chủ còn lại vừa mới trở về xử lý sự vụ trong phong, giờ lại bị triệu hồi, là vì việc Minh Ngọc uống mạng, đều không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Mười một phong, không, giờ chỉ còn mười phong, Lan Yên Phong đã thành phong vô chủ, theo lẽ thường chỗ ngồi của các phong chủ sẽ có chỗ trống, nhưng hiện tại một nam nhân trung niên áo đen xa lạ lại ngồi trên ghế của Lan Yên Phong.

Nam nhân cao lớn uy mãnh, mày rậm mắt hổ, mặt góc cạnh môi dày, một thân khí thế làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, mơ hồ tỏ uy áp đè ép mười một phong chủ trong chủ điện, lão mặt không biểu tình thường thức một chuỗi ngọc châu, cũng không thèm nhìn tới người chung quanh.

Cho đến khi Ôn Thanh Lan bước vào, ánh mắt lão như điện bắn về phía Ôn Thanh Lan, thanh âm lạnh lùng nói: “Là người giết Ngọc Nhi của ta?”

Theo giọng nói của nam tử, một cổ uy áp cực đại ngang ngược xông tới, nháy mắt Ôn Thanh Lan lâm vào cảnh bị linh lực cuộn cuộn chèn ép, trán hần chảy ra một giọt mồ hôi, gian nan chống đỡ áp lực từ đối phương.

Nhưng trên mặt lại không có ý khuất phục, hần lãnh đạm đối diện với đối phương, đáy mắt mơ hồ đè nén chiến ý ngạo nghễ.

Loại ánh mắt này dường như khiêu khích hắc y nam nhân, lão cười lạnh một tiếng, tràn ngập sát ý nói: “Một khi đã như vậy, người đền mạng Ngọc Nhi đi.”

Xem ra nam nhân này đã luyện tới Độ Kiếp Kỳ, hậu trường như thế nên Minh Ngọc mới không sợ gì.

Hắc y nam nhân vừa dứt lời, liền tháo một viên ngọc châu, nhẹ nhàng băng quơ ném tới Ôn Thanh Lan.

Thế tới của ngọc châu vừa nhanh vừa mạnh, thu hút vô số linh lực sấm sét, trực tiếp đập vào mặt Ôn Thanh Lan, nếu bị đập trúng, chỉ sợ đầu Ôn Thanh Lan sẽ nổ tanh bành.

Ôn Thanh Lan vội vàng nâng kiếm, kiếm pháp của hắn vừa nhanh vừa lợi (\*), chờ ngọc châu tới trước mặt tức khắc chém ngọc châu.

(\*) lợi hại

‘Keng\_\_\_\_\_’ một tiếng trầm vang, ngọc châu và Cô Phong Kiếm chạm vào nhau, không khí trong đại điện Nhập Tiên Phong bỗng nhiên cứng lại, tiếp theo linh lực sóng gợn mắt thường không thể nhận ra lập tức tỏa ra.

Một tiếng trầm vang này như va tận lòng người, trong đại điện, phong chủ có tu vi kém mặt lộ vẻ thống khổ, không thể không mở phòng ngự ra chống đỡ.

Ôn Thanh Lan cũng liên tục lui về phía sau vài bước, mặt hần trở nên trắng bệch, tay cầm kiếm run nhẹ, nhưng ánh mắt lại không chút nào thoái nhượng.

Hắc y nam nhân thấy vẻ mặt hắn như thế, tức khắc cười nhạt một tiếng, vươn tay lại một viên ngọc châu bắn tới.

Nhưng lúc này trừ Ôn Thanh Lan xuất kiếm, còn có Nhạc Uyên rút đao xông lên, hai người đứng song vai, đồng thời nhìn thẳng hắc y nam nhân.

Hắc y nam nhân nhăn mày, không kiên nhẫn nói: “Tiểu bối phương nào, còn chưa rút ra!”

Nhạc Uyên thần sắc lãnh túc, mặt trầm như nước: “Vãn bối không biết Vô Vi Đạo tông khi nào thì thành nơi ỷ mạnh hiếp yếu, đó là còn có tông chủ trong đại điện, cũng có thể không phân xanh đỏ đen trắng đánh chết một phong chủ, hay là quy củ khoan người nghiêm mình (\*) của thiên hạ đệ nhất tông đã sớm phé đi không thành lập nữa rồi?”

(\*) khoan dung người nghiêm với bản thân

Hắc y nam nhân cười lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn tới Nhạc Uyên, trực tiếp nhảy lên trước vươn tay thành trảo chụp vào bả vai Nhạc Uyên, thân hình Nhạc Uyên xoay chuyển cực nhanh, kiếm pháp Ôn Thanh Lan sắc bén, trảo của lão không bắt trúng, lại bị kiếm khí của Ôn Thanh Lan chấn tới.

Hắc y nam nhân tức khắc giận dữ, hét to nói: “Cút ngay!”

Nói xong lại không quan tâm gì cả mà lấy pháp bảo ra, chặn giết Ôn Thanh Lan.

Lúc này vài phong chủ giao hảo với Ôn Thanh Lan cũng đã đứng dậy, chưởng môn Khuất Minh Dương cũng từ chủ vị đi xuống, gãi chắp tay nói với hắc y nhân: “Việc này cũng không phải chỉ một mình Thanh Lan

sai, mong lão tổ bình tĩnh suy xét, nếu nhất thời tức giận ngộ sát phong chủ tông môn, truyền ra ngoài môn những lời đồn đại sẽ không dễ nghe cho lắm.”

Người này là lão tổ?

Trong lúc nhất thời mọi người đều có chút khiếp sợ.

Vô Vi Đạo tông có hai vị lão tổ Độ Kiếp Kỳ, hàng năm nhị vị lão tổ đều đóng cửa khổ tu ở Thần Cư Điện, hai người không ra mặt, ở trong ẩn tượng của mọi người cũng đã cách đây mấy trăm năm, nếu không còn thừa uy chấn nhiếp, mọi người cũng sắp quên mất, không ngờ lần này lại bởi vì con gái Minh Ngọc mà xuất hiện, nhưng càng làm cho người khác không ngờ chính là, Minh Ngọc cư nhiên có chỗ dựa như vậy.

Hắc y nam nhân dường như suy xét đến cái gì đó, cười lạnh liên tục thu hồi pháp bảo, lão ngồi lại vị trí Lan Yên Phong, âm trầm nhìn Ôn Thanh Lan: “Ta cũng muốn biết người có thể nói ra cái gì.”

Ôn Thanh Lan cũng không ngờ Minh Ngọc lại có quan hệ máu mủ với lão tổ, trách không được trong «Chí Thần Truyện», sau khi hắc giết chết Minh Ngọc, lão tổ đuổi giết hăng say đến vậy.

Vốn hắc cũng muốn bắt được thể lực sau lưng Minh Ngọc, nay tuy rằng ngoài dự đoán, nhưng cũng không có đạo lý dừng tay.

Khuất Minh Dương cũng đã trở lại chủ vị, gãi xoa xoa cái trán, mệt mỏi nói: “Sư đệ, Minh phong chủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói tỉ mỉ kĩ càng đi?”

Ôn Thanh Lan sắc mặt không đổi, dung nhan thanh lãnh: “Bẩm lão tổ và chưong môn, trước đó Ôn mỗ muốn đi Vô Danh Phong điều tra, vì tông môn phân ưu, kết quả bỗng bị Minh phong chủ và hắc y nam nhân vây công, miệng Minh phong chủ còn vu hãm Ôn mỗ cấu kết với hắc y nhân, Ôn mỗ nghĩ không thể thả dư nghiệt ma tu đi được, liền không ngừng truy kích, ai ngờ dư nghiệt quá mức xảo trá, xuất kì bất ý (\*) dùng Minh phong chủ làm lá chắn, Ôn mỗ thu thế không kịp, ngộ sát Minh phong chủ, đúng là bất đắc dĩ.”

(\*) chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Hắc Bào Lão Tổ lạnh lùng trừng mắt với Ôn Thanh Lan: “Ngọc Nhi tuyệt không cấu kết với ma tu, nàng ở Vô Vi Đạo tông, tâm tư đơn thuần, nơi nào lại cấu kết với Phệ Hồn Lão Tổ gì đó.”

Ôn Thanh Lan không dao động, hắc lãnh đạm nói: “Ai biết được, Minh phong chủ vốn nhìn Ôn mỗ không vừa mắt, có lẽ Minh phong chủ không phải muốn cùng ma tu cấu kết, nàng chỉ là muốn thương tổn hoặc là giết chết Ôn mỗ, việc này có Quá Thường Phong Tùng phong chủ làm chứng, còn có tuần sơn đệ tử làm chứng, tất cả mọi người đều nghe được.”

Lời này chỉ thẳng Tùng Văn Hiên, bị tầm mắt đầy lực áp bách của tông chủ và lão tổ nhìn chằm chập, Tùng Văn Hiên cũng không thể lại bàng quang, gãi đành phải ra mặt nói: “Tùng mỗ quả thật nghe thấy, cuối cùng ma tu kia bắt Minh phong chủ, Ôn phong chủ vốn muốn chém chết ma tu kia, cho nên thu thế không kịp, ngộ sát Minh phong chủ.”

Hắc Bào Lão Tổ vốn sắc mặt âm trầm nháy mắt càng thêm khó coi, lão cũng không muốn nghe tiếp nữa, trực tiếp phát tay áo rời đi, trước khi đi lạnh lùng nói: “Lão tổ ta sẽ điều tra rõ chân tướng, nếu ai có lời dối trá, nhất định khiến hắc thần hồn nát tan, tiểu tử họ Ôn, ngươi chờ cho ta!”

Giữa trán Tùng Văn Hiên chảy ra mồ hôi lạnh, thần sắc Ôn Thanh Lan vẫn nhàn nhạt, một bộ không thẹn với lương tâm, bộ dáng hoàn toàn không dao động.

Đến khi Hắc Bào Lão Tổ rời đi hoàn toàn, bầu không khí trong đại điện Nhập Tiên Phong mới trở lại bình thường, Liễu Tương Lan liếc Ôn Thanh Lan, cười lạnh rời đi, Nhạc Uyên vỗ vỗ bả vai Ôn Thanh Lan.

Khuất Minh Dương lại thở dài nói: “Thanh Lan, người giết ái nữ của lão tổ, tuy chưa từng công khai là con gái mình, nhưng dù sao cũng là thân nữ, lần này chỉ sợ lão tổ sẽ ghi hận người, bằng không, người ra ngoài tránh một thời gian đi.”

Ôn Thanh Lan chấp tay nói: “Đa tạ sư huynh quan tâm, Thanh Lan không thẹn với lương tâm, Vô Vi Đạo tông cũng không phải chỉ có một mình lão tổ ở tông môn, Thanh Lan tin tưởng tông môn cũng tin tưởng chưong môn.”

“Huống chi tu vi lão tổ cường đại, đã là cảnh giới Độ Kiếp, nếu thật bị lão tổ nhớ thương, chỉ sợ tới nơi nào cũng đều không được sống yên ổn.”

Đến khi về tới Tĩnh Bình Phong, hệ thống suốt hành trình chui một xó khiếp sợ mới lên tiếng nói: “Ký chủ, rốt cuộc ngài muốn làm gì vậy, rõ ràng hiện tại cốt truyện đã thay đổi, vì sao còn muốn giết Minh Ngọc, chọc Hắc Bào Lão Tổ.”

Hệ thống hỏi như vậy, Ôn Thanh Lan ngược lại ngạc nhiên nói: “Không phải người nói phải làm nhiệm vụ chủ tuyến Vô Vi Đạo tông sao?”

Hệ thống vừa nghe tức khắc cao hứng nói: “Đã rõ, ký chủ là muốn chấp tay dâng non sông đổi nụ cười của Tiêu Cảnh, đích thân đánh chiếm Vô Vi Đạo Tông đưa tặng Tiêu Cảnh, đúng không?”

“Thật tốt quá, nói như vậy, ký chủ nhất định sẽ có thêm thật nhiều thật nhiều điểm.”

Ôn Thanh Lan: “.....”

Không biết tại sao, trong lòng hắn lại chán ghét Tiêu Cảnh nhiều thêm một phần.

Thật là..... Một chút cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia.

## 22. Chương 22: Mười Kế Của Sư Tôn

Khoảng cách hậu sơn cực gần Thần Cư Điện, được bao phủ vô số trận pháp huyền diệu, Hắc Bào Lão Tổ sắc mặt u ám tức giận rời đi, trong tay lão một đạo u lan quang đang nhấp nhót.

Hắc Bào Lão Tổ đưa u lan quang vào trong trận pháp, vô số chỉ vàng (\*) sáng lên, linh khí cuộn cuộn không ngừng rót vào trong trận pháp, u lan quang nhún nhảy phình lớn tách ra.

(\*) kim tuyến

Hắc Bào Lão Tổ nhìn điểm sáng, trong mắt lóe lên tia sáng tối đen: “Tiểu tử kia xuống tay cũng thật là tàn nhẫn, thiếu chút nữa làm con thần hồn nát tan, nếu không có vi phụ gieo hộ hồn linh cho con, chỉ sợ thế gian này sẽ không còn con, Ngọc Nhi, nhanh một chút tỉnh lại đi, nói cho vi phụ biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

“Người thật là có thể ung dung đến vậy”. Bên trong Tĩnh Bình Phong, Nhạc Uyên đứng ở một bên, nhìn Ôn Thanh Lan thắm mực đề bút, chữ ‘Tranh’ rồng bay phượng múa ngồi ngời ngời trên giấy, chữ viết linh khí bốn phương, kiếm khí tùy thời sẽ phá giấy mà ra.

Nghe Nhạc Uyên nói, vẻ mặt Ôn Thanh Lan không chút nào thay đổi, cúi đầu như cũ, đề khí, lại một chữ nữa hiện lên trên giấy: “Bằng không ta nên thế nào, hoảng sợ bất an lo lắng sao?” (\*)

(\*) Bất khả chung nhật( ): một ngày cũng khó mà chịu đựng được | tình thế cực kỳ nguy ngập | tâm trạng cực kỳ bất an, lo lắng.

Nhạc Uyên suy nghĩ cảnh tượng đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười: “Đây cũng không phải là tác phong của người.”

Nghe thế, Ôn Thanh Lan chỉ cười, hắn thu bút, trang giấy trên bàn tự động cuộn lại, kín đáo bay lên đưa mình vào trong ống trúc.

Hắn rửa sạch tay, mới xoay mặt nhìn Uyên Nhạc nói: “Người đến nơi này, chính là để nói điều này với ta?”

Nhạc Uyên lắc đầu, hắn ngược mắt chăm chú nhìn Ôn Thanh Lan, trong con ngươi đen thẳm hiện lên lo lắng.

Hắn tiến lên một bước, nắm cổ tay của Ôn Thanh Lan nói: “A Lan, người cũng biết, tâm ý của ta vẫn không đổi, nếu người gặp khó khăn gì, vẫn có thể nói cho ta biết.”

Ôn Thanh Lan nhú mào, hất tay Nhạc Uyên ra: “Nhạc sư huynh, ta tin thanh giả tự thanh, Đạo Tông cũng không phải không biết phân biệt thị phi của ma môn, lão tổ cũng bình tĩnh suy xét, người cần gì phải nói những lời này.”

Trong mắt Nhạc Uyên lộ ra một tia khổ sở, hần thở dài nói: “Người vẫn không muốn nói cho ta biết sao, thà thương lượng cùng Tùng Văn Hiền ư?”

Tầm nhìn của Ôn Thanh Lan vẫn luôn đặt trên ngọn núi ngoài cửa sổ, khoảng cách Tĩnh Bình Phong không xa đỉnh núi, Hắc Bào Lão Tổ thân sắc băng lãnh theo dõi hần, lão đã duy trì hành vi này gần nửa tháng, bất cứ lúc nào chỗ nào, chỉ cần Ôn Thanh Lan mở cửa sổ ra, là có thể thấy lão đang giám thị mình ở cách đó không xa.

Hơn nữa cũng chỉ có Ôn Thanh Lan có thể thấy lão, hỏi lão, lão bảo là muốn bắt được chứng cứ hần hãm hại Minh Ngọc, kỳ thực nó chẳng gây bất kỳ áp lực nào.

Nếu đổi lại một người khác, bị một cao thủ Độ Kiếp Kỳ giống như quỷ mị nhìn mình đăm đăm, sớm đã hồng mắt rồi.

Nghe Nhạc Uyên nói, Ôn Thanh Lan cau mày, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Nhạc Uyên hỏi: “Rốt cuộc sư huynh muốn nói điều gì?”

Thấy Ôn Thanh Lan vẫn là vẻ mặt lạnh lùng không kiên nhẫn, nét mặt Nhạc Uyên hiện lên một chút thống khổ, hần bỗng nhiên đi tới trước, nắm lấy bả vai Ôn Thanh Lan nói: “A Ngọc, người còn trách ta sao.....”

Động tác này quá đột ngột, Ôn Thanh Lan không đề phòng, bị hần vừa lúc nắm chặt, đang muốn hất văng Nhạc Uyên ra, không ngờ cửa nhà thất đột nhiên bị người đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc vội vàng xông vào.

Tiêu Cảnh phải bị nhốt một tháng lại chạy về, vẻ mặt y gấp gáp, trên mặt tất cả đều là quan tâm, đẩy cửa ra liền không chờ nổi nói: “Sư tôn, ta nghe Lan Tiểu sư tỷ nói người ngộ sát Minh Ngọc sư thúc, còn đắc tội lão tổ.....”

Tiêu Cảnh đang nói đột nhiên im bặt, y nhìn tư thế ái muội giữa hai người, lấy góc nhìn của y, Nhạc Uyên đang ôm vai Ôn Thanh Lan, khoảng cách hai người rất gần, Ôn Thanh Lan lại chẳng hề kháng cự.

Trên mặt Tiêu Cảnh xẹt qua một tia lo lắng, hồng quang trong mắt lóe lên rồi biến mất, chỉ trong nháy mắt, y lập tức cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: “Sư tôn....”

Y tới quá đột ngột, Ôn Thanh Lan và Nhạc Uyên đều sửng sốt một chút, cùng nhìn về phía Tiêu Cảnh.

Ôn Thanh Lan đẩy Nhạc Uyên ra, nhìn Tiêu Cảnh, vẻ mặt hần lạnh nhạt như trước: “Sao người lại đi ra?”

“Sư tôn, đệ tử..... Đệ tử lo cho sư tôn, cho nên nhịn không được làm trái lệnh trưởng môn, chạy ra.” Tiêu Cảnh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Nhạc Uyên nhìn Ôn Thanh Lan, lại nhìn Tiêu Cảnh, cũng biết nói không được nữa, hần cũng không nói tiếng nào, trực tiếp phất tay rời đi.

Thấy Nhạc Uyên rời khỏi, Tiêu Cảnh mới ngẩng đầu, tha thiết nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Sư tôn, vừa rồi Nhạc sư thúc và sư tôn đang làm cái gì?”

Tâm Ôn Thanh Lan không ở chỗ này, nên cũng không chú ý tới câu hỏi chất vấn này của Tiêu Cảnh, cũng không chú ý tới đáy mắt Tiêu Cảnh tràn ngập hắc ám.

Tiêu Cảnh đợi nửa ngày không nghe Ôn Thanh Lan trả lời, vốn tưởng rằng sư tôn trước đã không vui, lúc này chắc chắn nghiêm phạt mình.

Không ngờ Ôn Thanh Lan đột nhiên quay đầu lại, nhìn y một lát, nhìn đến khi trong lòng Tiêu Cảnh hơi có chút hoang mang, bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười này càng làm cho Tiêu Cảnh không hiểu gì.

Chợt nghe Ôn Thanh Lan nói: “Nếu đã trở về, không cần phải đi nữa, đồ đệ ngoan, giúp sư tôn làm một chuyện, nguyện ý không?”

Bỗng nhiên Ôn Thanh Lan ăn nói nhỏ nhẹ làm Tiêu Cảnh không kịp thích ứng, tim không khỏi run lên, nhưng nhớ tới lúc này mình đang sắm vai hình tượng đồ đệ nhị thập tứ hiếu (\*), y lập tức kinh hoảng quỳ xuống đất nói: “Tất cả nghe sư tôn phân phó, đồ nhi nhất định máu chảy đầu rơi cũng không từ, chỉ mong sư tôn đừng ghét bỏ đồ nhi ngu dốt.”

(\*) Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二 十 四 孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp biên soạn

Ôn Thanh Lan nở nụ cười, hắc vô đầu Tiêu Cảnh nói: “Đứa trẻ ngoan, rất tốt.”

Hắc Bào Lão Tổ vẫn giống mấy ngày trước, tìm một nơi theo dõi Ôn Thanh Lan, bị tu sĩ Độ Kiếp Kỳ nhìn chòng chọc, giống như thanh đao treo trên đỉnh đầu không rút xuống, có lẽ tên kia đã sớm tâm thần đại loạn.

Tuy không có chứng cứ, nhưng trực giác nói cho Hắc Bào biết, người hại Minh Ngọc là Ôn Thanh Lan, đợi thần hồn Minh Ngọc tỉnh lại, lão liền có lý do trực tiếp chém chết hắn.

Mà trong khoảng thời gian áp lực này, nhất định sẽ làm rối loạn tâm thần của hắn, đến lúc đó lão có thể dễ dàng giết hắn.

Dù sao lão vẫn có chút cổ kị Cô Phong Kiếm, huống chi nếu không nhanh chóng giết chết đối phương, chưởng môn và các phong chủ khác có ý bảo vệ, chỉ e phải sinh nhiều biến cố.

Ngay lúc Hắc Bào Lão Tổ suy tính, một bóng người vội vã bay từ trên núi tới chỗ lão.

Lại có người không có mắt làm phiền, Hắc Bào Lão Tổ nhìn sang, hình như đối phương cũng không ngờ nơi này có người, nhưng khi ngoảnh đầu lại thấy là hắc Bào Lão Tổ, sắc mặt đối phương biến đổi, sợ run, muốn lập tức bay đi.

Hắc Bào Lão Tổ vừa nhìn, cảm thấy quái lạ, lão ngăn trước mặt đối phương, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm, biến uy áp của Độ Kiếp Kỳ áp bức trực tiếp hạ xuống: “Người ở đây làm gì?”

Người có chút quen mặt nọ, tức khắc kinh hãi quỳ rạp xuống đất trong miệng cầu xin tha thứ: “Lão tổ tha mạng, lão tổ tha mạng, đệ tử không phải cố ý, đệ tử cũng là bị họ Ôn kia lừa.”

Hắc Bào Lão Tổ trong lòng khê động, lão cẩn thận quan sát đối phương, nghĩ tới điều gì đó, nét mặt lạnh lẽo nói: “Người là Tùng phong chủ? Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Lão tổ Độ Kiếp Kỳ hạ uy áp, Tùng Văn Hiên nước mắt giàn giụa, sợ muốn chết: “Bẩm lão tổ, khi trước đệ tử tham một món bảo bối, Ôn phong chủ đưa tặng bảo bối đó cho đệ tử, nói chỉ cần đệ tử trợ giúp khi cần thiết, đệ tử phụ giúp một tay, ngày đó, Ôn phong chủ gặp đệ tử, bảo đệ tử tới hàn đàm tiếp ứng một chút, đệ tử cũng không ngờ sẽ bắt gặp chuyện như vậy, lão tổ tha mạng, lão tổ tha mạng, bây giờ ngấm lại, nhất định là Ôn Thanh Lan kia lừa gạt đệ tử, đệ tử không phải cố ý đâu.”

Nghe Tùng Văn Hiên giải thích, Hắc Bào Lão Tổ tức khắc hỏa vận trượng, giọng căm hận nói: “Lí nào như vậy, đem con ta ra làm trò võ tay đùa cột, lão phu tất phải băm thây vạn đoạn.”

Lão oán hận vỗ một chưởng, cả ngọn núi biến thành mảnh vụn.

Tùng Văn Hiên đầy mặt kinh hãi, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống nói: “Lão tổ tha mạng, lão tổ tha mạng, chuyện không liên quan đệ tử, chuyện không liên quan đệ tử.”

Hắc Bào Lão Tổ chán ghét trừng Tùng Văn Hiên, nhớ tới lý do ngày đó gã thoái thác, hận không thể đánh chết gã dưới chưởng.

Ngay tại lúc lão đang ngưng tụ lại linh lực, đột nhiên khuôn mặt biến sắc, trong nháy mắt bay trở về Thần Cư Điện.

Trong Thần Cư Điện, chỉ vàng đan vào pháp trận bị phá hỏng, kim quang lơ lửng, dần dần biến mất.

Hắc Bào Lão Tổ nghiêng mình đi tới trung tâm pháp trận, nơi đó nằm một Minh Ngọc hoàn chỉnh, nguyên bản vô số sinh cơ (\*) đi qua chỉ vàng truyền tới linh thể Minh Ngọc, lúc này chỉ vàng bị đứt, thân thể Minh Ngọc cũng dần dần trở nên trong suốt.

(\*) sự sống, và tui nghĩ có liên quan một chút tới cái này sinh cơ

Dường như nàng khôi phục một chút thần trí, mở hai mắt nhìn Hắc Bào Lão Tổ trước mặt, khuôn mặt diễm lệ cũng trở nên vận vẹo, nàng thê lương nói: “Cầu tặc Ôn Thanh Lan hại chết con, hại chết con.....”

Nhưng chỉ vàng đã đứt, sinh cơ tiêu tán, linh thể Minh Ngọc cũng không duy trì được bao lâu, trận pháp một ngày gián đoạn, linh thể của nàng cũng sẽ tiêu tan, lúc này thân thể của nàng đã trong suốt như khối xanh.

Minh Ngọc rõ ràng cũng ý thức được việc này, trong mắt nàng lộ vẻ hoảng sợ, vươn tay với Hắc Bào Lão Tổ, kêu gào: “Phụ thân cứu con, cứu con!”

Đây đã là câu nói cuối cùng nàng có thể nói, linh thể của nàng nháy mắt tan thành bụi phấn, biến mất trong trời đất.

Hắc Bào Lão Tổ thần sắc âm trầm, lão vươn tay cứng đờ dừng giữa không trung, từng chữ từng chữ lạnh băng nói: “Ôn Thanh Lan, ta muốn ngươi chết!”

“Ai?”

Thần thức của Hắc Bào Lão Tổ phủ kín Thần Cư Điện, thần thức lão nhạy bén phát hiện có một con chuột nhỏ đang chạy như điên ra khỏi Thần Cư Điện, ý thức được chỉ vàng không có khả năng tự đứt, có thể đối phương là người cắt đứt chỉ vàng, Hắc Bào Lão Tổ đuổi theo trong chớp mắt.

Con chuột kia chạy rất nhanh, vậy mà dẫn Hắc Bào Lão Tổ đến Tỉnh Bình Phong.

Ý thức được đây là chỗ ở của tiện nhân Ôn Thanh Lan, Hắc Bào Lão Tổ càng cười lạnh liên tục, lão lười chơi trò truy đuổi, đưa tay chụp, y bị lão bắt vào tay.

Là một nam nhân trưởng thành trẻ tuổi vô cùng tuấn mỹ, người này hình như là đồ đệ của Ôn Thanh Lan, cũng chỉ là Kim Đan Kỳ nho nhỏ mà thôi.

Bản thân bị một lão tổ Độ Kiếp Kỳ bắt vào tay, mà trên mặt y tuyệt không sợ hãi, lạnh lùng nhìn lại.

Nhưng lúc này Hắc Bào Lão Tổ cũng không có một chút hứng thú thưởng thức y, lão bóp cổ y, chất vấn: “Sư tôn người đâu?”

Bởi vì hít thở không thông, mặt Tiêu Cảnh nháy mắt đỏ bừng, y lạnh nhạt nhìn lão, lại một câu cũng không chịu nói.

## 23. Chương 23: Công Dụng Của Tiêu Cảnh

“Người cũng thật có khí phách”. Hắc Bào Lão Tổ giận dữ cười nhạt, thần thức của lão sớm đã quét hết Tỉnh Bình Phong, biết được nơi này không có một bóng người: “Đáng tiếc, sư tôn không có cốt khí kia của người đã bỏ lại người chạy một mình rồi.”

Những lời này dụng chạm tới nỗi lòng thâm kín của Tiêu Cảnh, màu mắt y tối sầm, lạnh lùng nói: “Người đừng mơ ta nói ra tung tích của sư tôn.”

“Tiểu tử này, người, đúng là trung thành với hắc, đáng tiếc, lại không biết sư tôn mình là hạng người gì!” Hắc Bào Lão Tổ phẫn nộ quát.

Lão vô cùng tức giận (\*), thanh tuyến hàm chứa linh lực, chấn khốc môi Tiêu Cảnh chảy máu, nhưng Tiêu Cảnh lại chỉ lau khóe miệng, không rên một tiếng.

Hắc Bào Lão Tổ thấy Tiêu Cảnh kiên cường như thế, lại lo lắng lỡ tay bóp chết y, chỉ đành giảm lực đạo, đổi thành siết vai y: “Tiểu tử, sư tôn người cũng chỉ biến người thành con cò, dùng xong thì vứt, hắc an bài người làm việc này, lại có chỗ nào nghĩ cho người, ta thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy một tên sư phụ vô tình như thế, nhưng tiểu tử người lại một mực trung thành.”

Tiêu Cảnh mím môi không trả lời.

Hắc Bào Lão Tổ cười lạnh: “Người thật cho rằng không có người ta tìm không được hắc sao, ta chỉ không muốn bỏ nhiều sức lực cho việc này, tiểu tử, nếu người nguyện ý nói ra, ta có thể tha mạng cho người.”

“Không thể.” Ánh mắt Tiêu Cảnh nhìn không được liếc về một nơi nào đó cách xa Tĩnh Bình Phong, sau đó nhận ra mình sơ suất, vội vàng chuyển tầm mắt nói: “Người tuyệt đối không thể tìm được sư tôn.”

Nhưng Hắc Bào Lão Tổ là nhân vật bậc nào, một tiểu đệ tử Kim Đan Kỳ tự cho là che giấu mờ ám tốt, trong mắt lão đây tuyệt đối là vô cùng rõ ràng.

Lão lười nói lời vô ích với Tiêu Cảnh, một chưởng vỗ vào ngực Tiêu Cảnh, cũng không thèm nhìn Tiêu Cảnh đang bay ngược ra ngoài, mà bay theo phương hướng khác.

Cho đến khi Hắc Bào Lão Tổ đi một đoạn xa, Tiêu Cảnh vốn nên hơi thở đứt đoạn mới bò dậy khỏi mặt đất, y che ngực ho khan, bọt máu liên tục tràn ra từ khoe môi.

Mảnh vỡ Đông Hoa Kính từ trong ngực y rơi xuống, vốn là Đông Hoa Kính hào quang vạn trượng, bây giờ đã vỡ thành vô số mảnh vụn.

Tiêu Cảnh nhìn cũng không thèm nhìn mảnh vụn, màu mắt y tối đen, khoe miệng cong lên một nụ cười quái dị: “Lão nói thật không sai, sư tôn ời, ta đúng là tiện, như vậy còn cam tâm tình nguyện để người lợi dụng, người đối với ta, có thể có một phần bất đồng.....”

Gió đêm từng trận, Tĩnh Bình Phong một mảnh vắng vẻ, tất nhiên không ai có thể trả lời lời y nói.

Tiêu Cảnh cũng không trông cậy có thể biết đáp án, y cười ha hả, gắng gượng ngự phong đuổi theo hướng Hắc Bào Lão Tổ.

Bên kia, Hắc Bào Lão Tổ đuổi dọc theo phương hướng Tiêu Cảnh chỉ, ven đường một vùng tối thui, nhưng lấy cảnh giới tu vi của lão tổ, tự nhiên có thể dễ dàng thấy rõ tình huống xung quanh.

Nhưng không biết tại sao, rõ ràng thần thức lão có thể quét cảnh vật chung quanh, nhưng càng chạy càng tối, hai bên cũng giống như nổi lên sương mù dày đặc, nhìn không rõ.

Hắc Bào Lão Tổ lập tức hiểu mình rơi vào trận, lão cười lạnh một tiếng nói: “Người là hạng rắn chuột, chỉ dám dùng những âm mưu để tiện hại người.”

Trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng cười khê của Ôn Thanh Lan: “Không còn cách nào, đối phó lão tổ, Ôn mỗ cũng không dám không biết tự lượng sức mình.”

“Người là tiểu nhân khi sư diệt tổ tàn sát đồng môn, người cho rằng tông môn sẽ bỏ qua người, những người khác sẽ không nghi ngờ à?” Hắc Bào Lão Tổ cẩn thận tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, miệng còn trách mắng.

Ôn Thanh Lan cười cười, nhẹ giọng nói: “Nếu nội bộ Đạo Tông do bản tông định đoạt, vậy dĩ nhiên không có người nào dám đứng ra nghi ngờ.”

Hắc Bào Lão Tổ không nói gì, lúc này lão đã không cần nói nữa, bởi vì trong nháy mắt, lão đã thấy một bóng đen ẩn núp trong làn sương mù dày đặc.

Hắc Bào Lão Tổ cười khẩy, ngưng tụ linh khí toàn thân, đánh một chưởng vào bóng đen.

Ai ngờ vòng tròn bao quanh bóng đen tản ra, bao vây lão càng chặt trong sương mù, Hắc Bào Lão Tổ rõ mình đã trúng kế.

“Phu quân, cầu xin chàng đừng bỏ Nguyệt Nhi.” Trong căn phòng đẹp đẽ quý giá, một nữ nhân dung mạo kiều mị kéo áo choàng của lão đau khổ cầu xin.

Hắc Bào Lão Tổ biến về lúc niên thiếu trẻ tuổi, khi đó lão mặt không đổi sắc nhìn nữ nhân kia, trong mắt lóe lên vẻ không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn tâm nói: “Ta muốn truy cầu đại đạo, nội tông Vô Vi tài nguyên vô số, tiểu nữ của phong chủ Lan Yên Phong có thể khiến ta tiến thân chi giai (\*), nếu bỏ qua, sẽ không còn cơ hội nữa, Nguyệt Nhi, người hiểu cho ta.”

(\*) cơ thể tăng cấp bậc.

“Phu quân, Nguyệt Nhi không muốn hiểu, xin chàng nghĩ tới đứa con trong bụng, đừng đi mà, đừng đi.” Nữ nhân kiều mị khóc cầu.

Thì ra nàng có thai cốt nhục của mình, Hắc Bào Lão Tổ do dự một chút.

Khi đó Hắc Bào Lão Tổ làm thế nào, sau khi lão lưỡng lự xong, bỏ nữ nhân kia, không chút lưu tình sải bước rời đi.

Lão bầu vú tiểu nữ nhi của phong chủ Lan Yên Phong, đi tới Vô Vi Đạo Tông, thiên phú lão tốt lại nỗ lực, tức thì danh tiếng vang dội.

Mãi đến một ngày, một người nữ nhân quần áo lam lũ tóc trắng khô xơ tìm đến, nữ nhân si ngốc ngẩn ngơ, không kiều mị đáng yêu như trước, nàng nhìn thấy lão, trong mắt chảy ra huyết lệ: “Phu quân còn nhớ Nguyệt Nhi không, Nguyệt Nhi rất hận chàng”

Nàng chết ngay trước mặt lão, không trở (\*) lão đại đạo, mà chỉ cầu lão cứu con gái của mình.

(\*) ngăn trở, cản trở

Trong lòng Hắc Bào Lão Tổ rất cuộc sinh ra một chút không đành lòng, lão men theo tung tích huyết mạch, nhưng bé gái đáng yêu lão chẳng bao giờ ngó ngang đã chết, bị bán vào thanh lâu, chịu không nổi nhục nhã, tự sát mà chết.

Giết chết các nam nhân khi dễ nữ nhi, nhưng đã muộn, tâm ma đã sinh, không cách nào độ kiếp.

Bất đắc dĩ, lão đành phải đi tìm nữ nhi chuyển thế của mình, cũng lặng lẽ đặt ở Vô Vi Đạo Tông, quả nhiên nữ nhi vào Đạo Tông, có lão bảo vệ, thuận gió thuận nước.

Lão vốn tưởng rằng mình có thể độ kiếp, ai ngờ nữ nhi lại chết, lão không làm tròn hứa hẹn với Nguyệt Nhi, tiểu tử kêu Ôn Thanh Lan kia, không chỉ giết nữ nhi của lão, còn hủy hoại tiền đồ của lão, lão nhất định phải chém chết hắn dưới kiếm!

Nhất niệm khởi, ma niệm sinh.

Dưới chân Hắc Bào Lão Tổ sinh ra thi sơn huyết hải (\*), vô số bộ xương khô dính máu bắt lấy mắt cá nhân của lão.

(\*) núi thấy biển máu

Từng tiếng khóc thê lương của nữ nhân quanh quẩn bên lỗ tai lão.

“Phu quân, thiếp rất hận, rất hận!”

“Phụ thân, cứu con, cứu con!”

“Uyên ương bay, dật song cầm, thiếp mãi đợi lang quân trước cửa, quân nơi nào, chẳng trở về,..... Lòng chàng sao rắn như sắt, tâm thiếp gửi gắm theo nước chảy (\*)..... Thu phong khởi, không đi hận, trùng trùng khô cốt tàng thu sơn.” (\*)

(\*) dòng nước cứ chảy mãi không bao giờ ngừng, tâm ý thiếp gửi chàng chỉ như nước chảy. Cứ tạm hiểu như câu thơ “Hoa rơi hữu ý tùy lưu thủy. Lưu thủy vô tình tuyền lạc hoa.” (Hoa rơi có ý theo nước chảy, nước chảy vô tình cuốn hoa trôi)

(\*\*) Tạm hiểu: Gió thu nổi, lưu mỗi hận, mộ xương khô giấu trong ngọn núi thu.

Giọng nữ xướng lên lạnh lạnh, thanh âm phiêu dạt như có như không, một cái bóng trắng thuần bay tới từ xa, trên mặt thấp thoáng huyết lệ đỏ tươi.

Ánh mắt ai oán hận thù nhìn Hắc Bào Lão Tổ: “Thiếp..... rất hận chàng!”

Hắc Bào Lão Tổ căng cơ mặt, ánh mắt lão lạnh lẽo nhìn đối phương: “Người cho rằng như vậy là có thể gọi ta nhập ma, tuy tâm ma chưa trừ, nhưng cũng không phải một tâm ma ảo cảnh tùy tiện có thể làm được”

Theo tiếng nói của Hắc Bào Lão Tổ, tâm ma ảo cảnh tức thời rung chuyển, linh lực trên người lão tổ như nước sôi nóng hổi, một tay xé tâm ma ảo cảnh tiêu tan gần như không còn.

Nữ nhân réo rắt thảm thiết kia lập tức lạnh lùng nói: “Phu quân, chàng không tuân thủ ước hẹn.”

Lại có một giọng nữ bén nhọn nói: “Phụ thân, báo thù cho con!”

Hắc Bào Lão Tổ hơi nhíu mày, nhưng nét mặt lão vẫn bất vi sở động, vẫn rót linh lực liên tục vào, theo linh lực cuộn cuộn phóng ra, ảo cảnh rất nhanh bị phá vỡ.

Hắc Bào Lão Tổ đập bộ đi ra ảo cảnh, cười lạnh nói: “Lũ chuột nhắt, còn chưa cú ra!”

Lão còn chưa dứt lời, xung quanh kim quang bạo trướng, vô số tờ giấy như phù chú bay lên chi chít, bao quanh Hắc Bào Lão Tổ, bắn ra vô số kiếm quang lợi hại.

Nhìn kĩ lại, trên những tờ giấy này mờ mờ viết chữ “Tranh”, chính là chữ viết tự luyện bằng bút lông của Ôn Thanh Lan được hấn sử dụng như bùa chú nguyên rủa.

Mặc dù chỉ luyện chữ, nhưng dù sao cũng ẩn chứa kiếm ý của tu sĩ Phân Thần Kỳ, viết ra những chữ này hao phí hơn nửa tháng tinh khí của Ôn Thanh Lan, nên vẫn vô cùng hữu dụng.

Vô số kiếm quang đan chéo, kiếm thu nhỏ thành một cái lồng, trong nháy mắt vây khốn Hắc Bào Lão Tổ.

Chỉ trong chớp mắt này, một thanh băng lạnh như tuyết, cô tịch quyết tuyệt kiếm hoành không mà tới, trực tiếp cắm vào ngực Hắc Bào Lão Tổ.

Hắc Bào Lão Tổ bị tâm ma ảo cảnh làm hao tổn tâm thần, lại bị kiếm quang vây khốn bước chân trong lồng giam, lần này không phản ứng kịp, bị Ôn Thanh Lan đâm.

Linh lực mạnh mẽ bá đạo vô tận theo Cô Phong Kiếm của Ôn Thanh Lan đưa vào trong cơ thể Hắc Bào Lão Tổ.

Hắc Bào Lão Tổ sắc mặt đại biến, ngưng tụ linh lực, liều mạng làm vỡ lồng giam kiếm quang, sau đó phát tay một chưởng đánh văng Ôn Thanh Lan.

Giây tiếp theo, hai người đánh giáp lá cà, đánh nhau.

Hắc Bào Lão Tổ là lão tổ Độ Kiếp Kỳ, tuy Ôn Thanh Lan chỉ kém lão hai cảnh giới, nhưng một đường tu chân, càng lên cao, chênh lệch của một cảnh giới lại càng lớn.

Ôn Thanh Lan dù có sức đánh một trận, Hắc Bào Lão Tổ vừa rồi cũng bị hấn làm tiêu hao linh lực, thậm chí bị thương, tâm thần không yên, nhưng nếu muốn giết chết lão, vẫn vô cùng khó khăn.

Đánh nhau càng ngày càng lâu, mắt thấy Ôn Thanh Lan lộ vẻ mệt mỏi, sẽ rơi vào thế yếu, đánh nhau hết sức kịch liệt, bỗng nhiên một người xông vào chiến trường, chính là Tiêu Cảnh trước đó bị Hắc Bào Lão Tổ cho một chưởng.

Hiển nhiên Hắc Bào Lão Tổ cũng chú ý tới y, lão cười gằn, châm chọc nói: “Đồ đệ này của ngươi xem ra rất trung thành, một lần chưa đủ, còn muốn chạy tới tìm chết lần thứ hai, đợi ta giết ngươi, sẽ cho thầy trò các ngươi đoàn tụ.”

Ôn Thanh Lan trở tay đặt kiếm trước ngực, chặn công kích của Hắc Bào Lão Tổ, hấn cũng cười nói: “Ngươi làm sao biết đồ nhi ngoan là đi tìm cái chết.”

“Bớt nói nhảm đi, đợi ngươi chết dưới chưởng của ta, ngươi sẽ biết.”

Thần sắc Hắc Bào Lão Tổ lãnh lệ, hai tay lão ngưng tụ phong vân, hồn một con rồng như ẩn như hiện, đúng là sát chiêu lợi hại nhất.

Ôn Thanh Lan lại không chút nào e ngại, cao thủ so chiêu sinh tử trong chớp mắt, hấn lại nhảy đến bên người Tiêu Cảnh, khiến Tiêu Cảnh không ngừng chạy tới sưng sốt một chút.

Nhưng Ôn Thanh Lan không dừng lại, nắm một cái, kéo Tiêu Cảnh vào trong ngực, không đợi Tiêu Cảnh phản ứng lại, đã chặn môi y.

Sinh cơ cuộn cuộn không ngừng từ trong cơ thể Tiêu Cảnh truyền vào thân thể hắc, hơn nữa vì cơ duyên Tiêu Cảnh được Tội Hỏa Liệt Thiên rèn luyện thân thể, sinh cơ càng thêm tinh thuần hơn.

Đúng vậy, sau khi thu dưỡng Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan phát hiện, không biết có phải vì thể chất Tiêu Cảnh không, lại có thể truyền sinh cơ linh lực cho người khác, hơn nữa còn rất tinh thuần.

Tiêu Cảnh bây giờ tuyệt đối trân quý hơn linh thạch vạn phần.

## 24. Chương 24: Trần Gian

Hắc Bào Lão Tổ tuyệt không nghĩ tới mình sẽ thấy một cảnh tượng như vậy, rất có loại ảo giác mù mắt chó, thậm chí trong nháy mắt mọi công kích đều trì hoãn một lát.

Mà Tiêu Cảnh cũng ngốc lảng cứ người trong ngực Ôn Thanh Lan.

Hơi thở y dần dần bình ổn nhẹ nhàng, lông mi thật dài khẽ run run, mí mắt khép hờ, tùy ý để đôi môi lạnh băng của sư tôn nghiền ép trên môi mình, thậm chí không tự chủ được mà ôm chặt sư tôn.

Y có thể cảm nhận rõ ràng linh lực sinh sôi trong cơ thể không ngừng bị hút cạn, nhưng độ ẩm mềm mại của sư tôn lại giống như một cái gai độc đâm vào mu bàn chân, khiến y thống khổ trầm luân, nhưng lại không cách nào nhổ ra được.

Y mơ hồ nhìn không được vươn đầu lưỡi miêu tả bờ môi lương bạc tuyệt đẹp của sư tôn, cảm giác khắc chế không thể thân cận, làm y muốn điên cuồng.

“Vô liêm sỉ, thật ghê tởm!” Hắc Bào Lão Tổ ‘phi’ một tiếng, thật sự cảm thấy rất ghê tởm, lão không nói hai lời liền tấn công.

Hai người Ôn Thanh Lan cũng không nghĩ nhiều như vậy, tuy Tiêu Cảnh duỗi loạn đầu lưỡi làm hắc có chút kinh ngạc, nhưng đây là thời khắc sinh tử trên chiến trường, hắc căn bản vô tâm phân thân.

Ôn Thanh Lan hút đủ tinh khí, cả người tràn đầy sinh lực.

Hắc dùng chút lực đưa Tiêu Cảnh qua một bên, rồi trực tiếp đối đầu với Hắc Bào Lão Tổ.

Cô Phong Kiếm vô thanh vô ảnh, ẩn chứa sát khí nguy hiểm nhắm vào Hắc Bào Lão Tổ.

Giao chiến một lát, Hắc Bào Lão Tổ liền hiểu ra.

Lão tức khắc lớn tiếng cười to, thương hại nhìn Tiêu Cảnh đang đứng đằng xa: “Hóa ra người chỉ nuôi dưỡng y như một cái lô đỉnh, điều giáo thật là tốt nha, thầy trò tình thâm gì đó thật sự là buồn cười, đồ đệ này của người lại rơi vào tay tên sư phụ lòng lang dạ sói như người, thật là vô cùng đáng thương, y trung tâm (\*) như vậy, nhất định không thể tưởng tượng được người biến y thành thứ gì đi.”

(\*) trung thành và tận tâm

“Không cần người giả trò ly gián!” Về mặt Ôn Thanh Lan lạnh lùng: “Cũng chỉ là tự biết ngày chết, nên hồ ngôn loạn ngữ mà thôi.”

“Có phải hồ ngôn loạn ngữ không, chính người rõ ràng nhất!” Hắc Bào Lão Tổ chán ghét liếc Ôn Thanh Lan.

Nhưng trong lòng lão biết Ôn Thanh Lan không phải nói vậy, đánh đến hiện tại lão cũng không còn nhiều sức lực, trước đó ở tông môn tâm thần đã loạn, lại rơi vào tâm ma ảo cảnh của Ôn Thanh Lan, còn bị hắc đâm một kiếm vào ngực, linh lực mạnh mẽ bá đạo của đối phương tàn sát bừa bãi trong cơ thể, lão còn chưa có thời gian để thanh trừ.

Bây giờ đối phương tinh lực dồi dào, khí thế cường thịnh, mà tinh lực của lão lại chậm rãi suy tán, chỉ sợ thật sự bỏ mạng trên tay đối phương.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Hắc Bào Lão Tổ liền không cẩn thận lộ ra sơ hở, bị Ôn Thanh Lan đâm một kiếm vào kẽ hở.

Trong lòng lão biết đã muộn, tức khắc ngừng di chuyển, cười lạnh lùng với Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan cảnh giác trong lòng, nhưng đã chậm, thân kiếm đâm vào cơ thể Hắc Bào Lão Tổ, nhưng Hắc Bào Lão Tổ lại bỏ qua cơ hội né tránh, lão nhanh chóng ngưng tụ linh lực toàn thân đánh vào người Ôn Thanh Lan.

Cô Phong Kiếm mang linh lực chặt đứt sinh cơ của Hắc Bào Lão Tổ, mà Hắc Bào Lão Tổ cũng nhân cơ hội cuối cùng trọng thương Ôn Thanh Lan.

Cổ linh lực công kích kia, gần như đánh gãy tâm mạch của Ôn Thanh Lan, sau khi hấn rút Cô Phong Kiếm ra ngoài, liền phun một ngụm máu xuống đất.

Nhưng thấy thi thể Hắc Bào Lão Tổ bị mất hết sức sống ngã xuống đất trước, Ôn Thanh Lan vẫn lộ ra một nụ cười vừa lòng.

Trước khi hôn mê, trong tầm mắt mơ hồ xuất hiện một đôi giày gấm đen, Ôn Thanh Lan dùng hết sức lực cuối cùng nói: “Tiểu Cảnh, tìm một nơi yên tĩnh, mang vi sư đi chữa thương.”

Tiêu Cảnh cúi đầu nhìn Ôn Thanh Lan hôn mê trên mặt đất, cũng không theo lời đối phương nhanh chóng tìm một nơi an tĩnh, thần sắc y phức tạp nhìn chằm chằm sư tôn ở dưới chân.

Giờ khắc này đối phương tu vi tấn phế giống kiếp trước, lại mặc danh trùng hợp cũng là bộ dáng chật vật, khiến đáy lòng y dâng lên một cổ xúc động quái dị.

Muốn sư tôn vĩnh viễn không khôi phục, muốn giam cầm sư tôn, tước đi kiêu ngạo của hấn, làm hấn khóc, làm hấn cầu xin.

Bất quá cổ xúc động này thực nhanh tiêu biến, bởi vì hiện tại không phải lúc.

Tiêu Cảnh cúi người ôm Ôn Thanh Lan vào trong ngực, tìm đường xuống núi.

Kỳ thật y cũng đã là nỗ lực hết đà, tuy có Đông Hoa Kính hộ thể, nhưng một chiêu của Hắc Bào Lão Tổ vẫn làm y bị thương, lại thiếu chút nữa bị sư tôn hút khô, thân thể càng thêm trống rỗng, so với phạm nhân còn không bằng.

Những lời của Hắc Bào Lão Tổ y cũng nghe thấy, không phải là không chút nào để ý, nhưng mà những lúc sư tôn thương y, y sớm đã tưởng tâm của mình không còn thống khổ.

Nghĩ đến lúc trước thiên chân (\*) cho rằng sư tôn đối xử với y bất đồng, không nghĩ đến tất cả hóa ra chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, sư tôn vẫn là sư tôn băng lãnh vô tình, mà y quá lắm cũng chỉ là một quân cờ nếu sư tôn nhớ tới thì dùng mà thôi.

(\*) thiên chân trong thiên chân vô tà, nghĩa là ngây thơ trong sáng. Ở đây bạn Cảnh ngây thơ cho rằng sư tôn đối xử với bạn khác biệt.

Tiêu Cảnh nghĩ nghĩ, khóe miệng dần run run, ngay sau đó hóa thành tràng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành điên cuồng cười to.

Y dùng ngón tay nhẹ nhàng khắc họa khuôn mặt thanh nhã vô song của Ôn Thanh Lan: “Sư tôn, người đúng là tâm ma của ta! ”

\*

Thời điểm Ôn Thanh Lan tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một chiếc giường gỗ đẹp đẽ quý giá, mép giường treo màn lụa đỏ thẫm, trên người đắp chăn gấm thêu uyên ương, đột nhiên còn tưởng mình trở thành tân lang.

Thân thể trống rỗng và linh mạch gần như đứt gãy nhắc nhở hấn cuộc ác chiến trước đó, hấn miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhưng thật nhanh lại té ngã ở trên giường.

Động tĩnh hiển nhiên kinh động người chiếu cố, gã sai vặt đang ghé trên mép giường lập tức thức dậy, ngơ ngẩn đối mặt với Ôn Thanh Lan, Ôn Thanh Lan hơi nhú mày.

Ngẩn ngơ nhanh chóng qua đi, gã sai vặt nhảy dựng lên, kinh hãi mà hét lên: “Phu nhân tỉnh, lão gia lão gia, phu nhân tỉnh.”

Sau đó không đợi Ôn Thanh Lan hỏi chuyện, gã sai vặt đã nhảy cao ba thước chạy ra khỏi phòng.

Ôn Thanh Lan có chút vi diệu, đồng thời trong lòng hơi bức, lúc trước không phải đã dặn Tiêu Cảnh tìm một nơi để chữa thương sao, giờ còn nháo ra cái vụ phu nhân lão gia gì nữa, đứa nhỏ này làm việc thật không đủ cẩn thận.

Không đợi hần nghĩ kỹ, cửa phòng lại lần nữa bị đẩy ra, Tiêu Cảnh đã gây hơn rất nhiều mặc một bộ hồng y đi tới giường.

Nhìn thấy Ôn Thanh Lan tỉnh lại, Tiêu Cảnh hít một hơi, đi tới mép giường mỉm cười nói: “Sư tôn nếu vẫn bất tỉnh, đồ nhi chỉ sợ phải làm trái sư lệnh, mang sư tôn hồi tông môn.”

Mặt mày y âm trầm, vừa tuần mỹ vừa mang chút tà khí, lại mặc áo gấm màu đỏ sậm, tạo cho người ta một loại mỹ lệ áp bách nguy hiểm, khiến người không dám tiếp xúc gai nhọn này, nhưng lại nhìn không được bị hấp dẫn, so với áo bào trắng của Đạo Tông còn đẹp hơn mấy lần, như là vì thân người y mà may ra vậy.

Phong thái của y lúc này cùng bộ dáng hèn mọn yếu đuối lúc trước thật khác nhau rất lớn, làm Ôn Thanh Lan có chút buồn bức mà nhìn chằm chằm đánh giá Tiêu Cảnh một lúc lâu.

Bị loại ánh mắt này của Ôn Thanh Lan nhìn chằm chằm, Tiêu Cảnh không khỏi sờ sờ mặt mình, cười hỏi: “Sư tôn làm sao vậy, đồ nhi có gì không ổn sao? ”

Ánh mắt hoài nghi quan sát Tiêu Cảnh nửa ngày, Ôn Thanh Lan không khỏi tiếc nuối thừa nhận, mỹ nam trước mặt thật là đồ đệ của mình, nghĩ nghĩ hần nói: “Vi sư hôn mê đã bao lâu, hiện tại chúng ta ở nơi nào?”

Tiêu Cảnh mở miệng đang muốn trả lời.

Gã sai vặt mới chạy ra cửa lại chạy trở về, nói với Tiêu Cảnh: “Lão gia lão gia, bên ngoài có người tìm ngài.”

## 25. Chương 25: Tiêu Phủ

“Sư tôn, đợi ta trở về rồi nói sau.” Nghe gã sai vặt nói xong, Tiêu Cảnh có chút xin lỗi nhìn Ôn Thanh Lan, rồi nhanh chóng đẩy cửa rời đi, để lại gã sai vặt và Ôn Thanh Lan hai mặt nhìn nhau.

Tiêu Cảnh thể nhưng vứt mình ở đây bỏ ra ngoài, đây chính là chuyện trước nay chưa từng có, Ôn Thanh Lan trừng lớn mắt, hơn nửa ngày mới tiêu hóa được tin tức này.

Đợi đến lúc phản ứng lại thì trong lòng không khỏi giận dữ, mắng thầm: Cái tên đồ nhi bất hiếu này, xuất môn một chuyến, vừa vào chốn hồng trần, lại đi học tật xấu của phàm nhân, thật là một chút cũng không đáng yêu.

Trước kia còn cung kính hiếu thuận, sẵn sàng phục tùng, hiện tại xem ra, ưu điểm này cũng không còn!

“Phu nhân, phu nhân, tại sao lão gia lại kêu ngài sư tôn ạ?”

Ôn Thanh Lan vẫn còn vì tiểu đệ tử thay đổi mà rầu rĩ trong lòng, lại quên mất bên cạnh còn có một gã sai vặt, nghe gã sai vặt nói xong, hần hí hí hóp hóp, mặt không cảm xúc hỏi: “Người nói cái gì?”

Gã sai vặt không hiểu sao cảm thấy cổ có chút lạnh, gã nghĩ chắc là tâm sinh ảo giác nên ném nó ra khỏi đầu, tiếp tục đỉnh đạc nói: “Phu nhân không phải gia quyến của lão gia sao, vì cái gì lão gia lại kêu ngài sư tôn ạ? ”

Đây là cái quỷ gì?

Ôn Thanh Lan thầm mắng ở trong lòng, hần bắt động thanh sắc hỏi: “Là lão gia nhà người nói như vậy?”

Nếu thật sự là vậy, tiểu tử Tiêu Cảnh này thật đúng là da ngựa thiếu đánh, lát nữa phải giáo dục lại y, cho y biết thế nào là tôn sư trọng đạo.

Ôn Thanh Lan vừa hỏi, gã sai vặt liền ngậy ngấn cả người.

Gã gãi gãi đầu, nhẩn mặt suy nghĩ nói: “Chuyện này..... Lão gia không có nói tới, nhưng mà lúc tiểu nhân gặp được lão gia, lão gia cả ngày mang theo ngài một tắc cũng không rời, còn an bài phòng ngủ của ngài ở chủ phòng, cực nhọc cả ngày lẫn đêm chiếu cố, không màng nghỉ ngơi, tiểu nhân còn bắt gặp lão gia cả ngày ngồi ở mép giường nhìn ngài, nắm tay của ngài, có người giới thiệu cô nương thiếu gia cho lão gia, lão gia đều cự tuyệt, cho nên ngài không phải phu nhân thì là cái gì, nào có ai đối tốt với người khác như thế? ”

Phàm nhân vô tri, đó là bởi vì bản tôn là sư tôn của lão gia nhà người, tận tâm hầu hạ như thế cũng không quá.

Nhưng việc này không cần phải giải thích với hạ nhân, so với chuyện này, Ôn Thanh Lan càng quan tâm mình rốt cuộc hôn mê bao lâu hơn, thoát nhìn Tiêu Cảnh dường như đã ẩn nấp ở phàm trần được một đoạn thời gian.

Tuy rằng linh lực tấn tán linh mạch trong thân thể đứt đoạn khiến hần có chút không khỏe, nhưng mà có thể tỉnh lại cũng có nghĩa việc khôi phục đã gần ngay trước mắt.

Vì không thể quay về tông môn, nên chung quy cũng không có nhiều linh dược thượng đẳng để chữa thương, thân thể khôi phục cũng chậm hơn, chắc lẽ Tiêu Cảnh vì việc này, mới không thể nhanh chóng chữa khỏi cho mình.

Nghĩ thông suốt, Ôn Thanh Lan đã thanh tỉnh tất nhiên không có khả năng tiếp tục nằm lì ở trên giường, hần xuống giường đi ra ngoài.

Gã sai vặt không ngờ Ôn Thanh Lan không nói một tiếng đã rời đi, gã đơ một chút, mới phản ứng lại chạy theo sau: “Phu nhân, phu nhân, ngài vừa khỏi bệnh, tốt nhất không nên đi ra ngoài, coi chừng tái phát.”

“Không sao, mà đừng kêu ta phu nhân, gọi Ôn tiên sinh được rồi.” Ôn Thanh Lan đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

“Cái này, này..... ” Gã sai vặt còn có chút do dự, nhưng khi Ôn Thanh Lan quét mắt qua, gã đã hết dũng khí phản kháng, trong lòng nghĩ, lão gia đáng sợ, phu nhân cũng đáng sợ y đức, mấy tiểu yêu tinh hay quần lấy lão gia nhất định sẽ không dám đến.

Gã sai vặt đứng một bên suy nghĩ, lúc ngẩng đầu thì Ôn Thanh Lan đã đi thật xa, gã vội vàng đuổi theo lớn tiếng nói: “Phu..... Ôn tiên sinh, ngài không quen nơi này, để ta dẫn ngài đi dạo.”

Ôn Thanh Lan vừa chậm chậm đi trong sân, vừa nghe chuyện từ miệng gã sai vặt, dần dần hần đại khái cũng đoán được Tiêu Cảnh đã làm những gì.

Sau khi Tiêu Cảnh mang hần xuống núi, vì lời dặn dò của hần, cho nên không dám để lộ dấu vết, khi đó hần bị thương quá nặng, Tiêu Cảnh cũng cần một nơi để chữa thương, trời xui đất khiến mà đi tới Lạc Châu.

Nơi này là Lương Quốc, thế lực các tông môn không lớn, nhưng lại lưu hành vật phẩm Tu Giới, đối với việc ẩn giấu hành tung để chữa thương không thể nào tốt hơn, Tiêu Cảnh liền tìm một tòa quỷ trạch để ở lại.

Tòa nhà này thực chất thuộc sở hữu của một nhà quyền quý, nhưng trong đêm tân hôn tân nương lại tự sát, từ đấy liền không an bình, sau khi Tiêu Cảnh đuổi thứ tà ma kia, nhà quyền quý họ cũng không muốn tòa nhà này, nên tùy tiện tặng cho Tiêu Cảnh.

Khi đó Tiêu Cảnh không xu dính túi, đồ dùng trong nhà đều là đồ mới, nên y cũng không đổi mà trực tiếp sử dụng, này cũng chính là nguyên nhân vì sao Ôn Thanh Lan ngủ trên giường uyên ương hỉ sắc.

Nhà quyền quý đuổi được quỷ, cũng thường xuyên qua lại, Tiêu Cảnh và một số bộ phận nhân sĩ thượng tầng ở Lạc Châu cũng mối quan hệ, trở thành Tiêu tiên sinh thân bí, vì vậy mới có tiền mua một ít vật phẩm trị thương cho sư tôn.

Nghe được lời này, Ôn Thanh Lan mới vừa lòng gật gật đầu.

“Ôn tiên sinh, ngài muốn đi tới trước nữa sao, phía trước chính là nơi nghị sự của lão gia.”

Gã sai vật thấy Ôn Thanh Lan vượt qua từng cái cổng vòm, từng hậu hoa viên, mắt thấy sắp sửa rời khỏi phạm vi hậu viện, không khỏi khó xử nói.

Ôn Thanh Lan quay đầu lại, cười như không cười nói: “Sao vậy, nơi này còn có chỗ ta không đi được à?”

Ôn Thanh Lan cười làm cả người gã lạnh toát, gã sai vật không có can đảm đi chặn một vị chủ nhân khác của Tiêu phủ, lòng không khỏi rối rắm.

Gã còn chưa rối rắm xong, Ôn Thanh Lan một bước đã vượt qua viện môn hậu viện, đi thẳng tới tiền viện, gã sai vật thấy thế vội vàng đuổi theo.

Tòa nhà này cũng rất lớn, tới hậu viện phải vượt qua bốn năm cái cổng vòm, vào tiền viện sân cũng trùng điệp như thế, lúc này Ôn Thanh Lan mới ý thức được, người hần so với phạm nhân còn chẳng bằng, mới một lát đã cảm thấy mệt mỏi.

Cảm giác này mấy trăm năm rồi không có trải qua, nhất thời hần lại cảm thấy mới mẻ, đứng một bên cười khê.

“Phu nhân, chúng ta vẫn nên trở về đi.” Gã sai vật thấy Ôn Thanh Lan ngừng lại, cho rằng đối phương hỏi hận, tức khắc đại hỉ đi qua, suy nghĩ muốn khuyên Ôn Thanh Lan quay về.

Đột nhiên Ôn Thanh Lan nhắc chân đạp một đạp, mặt không cảm xúc nói: “Gọi thế nào.”

Gã sai vật không ngờ phu nhân nhà mình lại là chủ tử tàn nhẫn vô tình đến vậy, trong lúc nhất thời ôm bụng ủy khuất nói không ra lời.

“Người chính là người A Tiêu giấu ở trong phòng không cho bất kì ai gặp à, theo bản công tử thấy, cũng chẳng ra gì.”

Người nói chuyện là một thiếu niên đầu đội ngọc quan mặt như thoa phấn (\*), thiếu niên mặt mày diễm lệ, mặc một bộ hoa phục màu tím, kiêu ngạo giống như một con gà trống, lúc này biểu cảm khinh miệt đánh giá từ đầu tới chân Ôn Thanh Lan.

(\*) mặt trắng trẻo mịn màng như thoa phấn

Vì đối phương núp sau cái cây đằng trước, nên gã sai vật và Ôn Thanh Lan mới không nhìn thấy đối phương.

Khi thiếu niên xuất hiện, gã sai vật vội vàng buông tay, cung kính chào hỏi: “Lận công tử.”

“Hôm nay chủ tử người sao không mang người theo bên người, đi đâu làm gì cũng có người kề bên?”

Lận công tử đánh giá Ôn Thanh Lan một lần, liền thu hồi ánh mắt, phảng phất Ôn Thanh Lan là một người không đáng để cậu lãng phí tinh lực liếc mắt lần thứ 2.

“Tích ——

Chúc mừng ký chủ mở ra Lạc Châu phong vân trạch đấu hưu nhân lộ tuyển,

Bản đồ nhiệm vụ hiện tại của ký chủ: chủ tuyển Vô Vi Đạo Tông, phụ tuyển Thiên Diện bí cảnh

Chủ tuyển Vô Vi Đạo Tông độ hoàn thành 40%, đánh chết Hắc Bào Lão Tổ

Nhiệm vụ phụ tuyển Thiên Diện bí cảnh độ hoàn thành 0%, thời hạn nhiệm vụ 100 ngày

Giá trị vận khí hiện tại của ký chủ là 13, mục tiêu nhiệm vụ Tiêu Cảnh: Độ thân mật 30, độ hảo cảm 55, độ hắc hóa 30.

Chú ý: Trạch đấu hưu nhân lộ tuyển là nhiệm vụ hằng ngày kiểm tra độ nhạy bén, mong ký chủ nắm chắc thật tốt nha~”

“Người còn ở đây à? ” Đột nhiên nghe được âm thanh của hệ thống, Ôn Thanh Lan thật là có chút không thích ứng.

“Ngài có ý gì, tui không ở đây còn có thể ở đâu?” Hệ thống lập tức bắt mẫn nói.

“A, ta còn tưởng người bị Hắc Bào Lão Tổ đánh bay ra rồi.” Ôn Thanh Lan thật có chút thất vọng, hệ thống này có lẽ còn trời buộc.

Hệ thống phản bác: “Sao có thể, tui không phải là cái loại sản phẩm kém chất lượng, trừ phi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ cải mệnh, nếu không tui sẽ không bị công kích đánh bay đâu.”

Ôn Thanh Lan thoáng có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó hắn liền đặt vấn đề này sang một bên, tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi vừa hỏi: “Độ hắc hóa của đồ đệ như thế nào lại tăng, còn có độ hảo cảm sao lại giảm?”

“Ký chủ à, ngài đã quên những lời lúc đánh nhau với Hắc Bào Lão Tổ rồi sao, là ai nghe xong cũng đều hắc hóa hết, Tiêu Cảnh chỉ hắc có 20, đó là đối với ngài trung tâm (\*), nếu đổi thành người khác chỉ sợ độ hảo cảm rớt xuống âm luôn.” Hệ thống yếu ớt nói.

(\*) trung thành và tận tâm

“Hừm, có lẽ là giận rồi, xác thật có hơi quá đáng.” Ôn Thanh Lan nhớ rõ hệ thống nói độ hắc hóa, một khi Tiêu Cảnh hắc hóa 100% thì sẽ biến thành bản địa ngục, tuy rằng hắn không sợ, nhưng cũng không muốn lặp lại cốt truyện của « Chí Thần Truyện », cho nên thỉnh thoảng tặng một viên đường ngọt, chắc cũng không có gì.

Hệ thống nếu là con người, nhất định sẽ mắng ký chủ đại cận bã, đáng tiếc hệ thống chung quy cũng không hiểu được, thấy Ôn Thanh Lan nguyện ý đi xoát độ hảo cảm, nên cũng không nói gì nữa.

Tuy hệ thống không lên tiếng, nhưng hai người bị Ôn Thanh Lan bỏ mặt một bên có vẻ không hài lòng, đặc biệt là vị Lận công tử kia.

Lận công tử đã chứng mắt Ôn Thanh Lan từ lâu, giờ thấy Ôn Thanh Lan làm lơ mình, cậu cảm thấy tôn nghiêm của mình bị người khiêu khích, đặc biệt là nghĩ tới lời đồn giữa Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, trong lòng càng thêm tức giận.

Cậu không khỏi giơ tay ngăn cản Ôn Thanh Lan, hất cằm nói: “Ê, người cho rằng tiền viện là nơi người có thể tùy tiện bước vào sao, người có biết A Tiêu và thúc phụ ta đang thương nghị không, người không liên quan tốt nhất là nên tránh đi.”

Thấy hai người đối đầu, gã sai vặt lập tức chạy đi, vô luận là phu nhân hay Lận công tử, đều không phải người gã có thể đắc tội, đặc biệt là Lận công tử, chỉ thiếu chút nữa đã được đưa vào trong phủ, còn phu nhân lại được đặt ở đầu quả tim của lão gia.

Ôn Thanh Lan giương mắt nhìn Lận công tử, đây là lần đầu tiên hắn bị chặn vì lý do này, không khỏi cảm khái mị lực hiện giờ của Tiêu Cảnh.

Nhưng mà hắn không có hứng thú bồi tiểu bằng hữu chơi đùa, vì thế né tay của Lận công tử, đi tới cửa tiền viện.

Không nghĩ tới Lận công tử lại không muốn buông tha, thấy Ôn Thanh Lan yếu nhược, nên muốn ỷ vào võ công đánh lui đối phương.

Ôn Thanh Lan nở một nụ cười lạnh, hắn hiện giờ tuy xác thật là mất hết linh lực, không bằng phạm nhân, nhưng không ngờ hắn lại bị một đứa con nít xem nhẹ khi dễ.

Vì thế gã sai vặt vốn định tiến lên cứu chủ lại nhìn thấy một màn bất ngờ này, ở trong mắt bọn họ Ôn Thanh Lan bình thường ốm yếu chỉ mới nhấc tay lên, Lận công tử liền giống như một con mèo con bị hắn xách cổ kéo lên trên.

Mặt Lận công tử đỏ lên, hai mắt hừng hực lửa, đang muốn ra tay lần nữa.

Đúng lúc này, Tiêu Cảnh từ tiền viện tới đây, y kinh ngạc nhìn một màn trước mắt hỏi: “Sư tôn, người đang làm gì vậy? ”

## 26. Chương 26: Thật Nhiều Giấm

Nhớ tới vừa rồi cùng hệ thống trò chuyện về độ hắc hóa, Ôn Thanh Lan vội vàng đổi sắc mặt bày ra một bộ dáng từ sư (\*), tận lực ôn hòa nói: “Đồ đệ à, vì sư đang giúp người quản giáo con mèo nhỏ người nuôi đó, người hiểu chuyện vì sư rất vui, người trẻ tuổi chơi trò hoa tâm vì sư rất là thấu hiểu, nhưng tốt nhất vẫn nên tu thân dưỡng tính, tìm một đạo lữ (\*\*\*) đằng hoàng mới đúng.”

(\*) người thầy hiền từ

(\*) bạn đời

Lời này vừa ra, sắc mặt Lận công tử không ngừng biến đổi, sắc mặt Tiêu Cảnh cũng vặn vẹo một chút.

Ôn Thanh Lan chớp chớp mắt, sờ cằm, ý thức được mình nói sai.

Tiêu Cảnh quen đóng kịch nhiều năm, biểu cảm trên mặt y nháy mắt khôi phục thành ý cười dịu ngoan, đáp: “Sư tôn dạy phải, đồ nhi tỉnh ngộ, có điều thân thể sư tôn chưa khôi phục, cần phải cố gắng nghỉ ngơi nhiều mới tốt, mấy chuyện vặt vãnh của đồ nhi không cần nhọc lòng.”

“Tiêu tiên sinh, đây là sư tôn ngài?”

Phía sau Tiêu Cảnh đi ra một nam nhân cao tuấn, khỏe miệng mỉm cười, khuôn mặt uy nghi, nam nhân đội tử kim phát quan, mặc áo bào rộng màu đen, đi đường hiển hách sinh uy.

Lấy ánh mắt Ôn Thanh Lan nhìn xem, đối phương là một võ giả sắp bước vào tiên thiên cảnh (\*), tuy chỉ là phạm nhân, nhưng cũng là một người nổi bật trong đám người.

(\*) Tiên thiên cảnh là cảnh giới tu luyện của võ giả phạm nhân, còn hậu thiên cảnh bắt đầu từ luyện khí. (Cảm ơn nàng Ngụy Anh giúp đỡ)

Ngoài dự liệu của Ôn Thanh Lan, đối với vị nhân vật phạm nhân đứng đầu này, thái độ của Tiêu Cảnh cũng không quá kính trọng, không trả lời đối phương, mà đi đến bên người Ôn Thanh Lan.

Mặt mày y mỉm cười, khẽ nói: “Sư tôn trọng thương chưa lành, vẫn nên về hậu viện nghỉ ngơi đi, việc vặt khác không cần sư tôn quan tâm, đệ tử nhất định sẽ làm cho sư tôn ” Tay y tự nhiên đặt trên vai Ôn Thanh Lan.

Thái độ này làm Ôn Thanh Lan trong chốc lát có chút không quá thích ứng, không khỏi buồn bực liếc đồ đệ.

Sắc mặt Lận công tử lại đổi, vị thúc phụ kia của Lận công tử, thần sắc trái lại như thường không có biến hóa, vẻ mặt trước sau như một.

Không đợi Ôn Thanh Lan trả lời, Tiêu Cảnh nói với gã sai vặt: “A Lữ, dẫn sư tôn về nghỉ ngơi.”

“Không cần, nếu đã tỉnh, không cần phải nằm nữa, người làm chuyện của mình đi, vì sư ra cửa tản bộ một chút là được.”

Mặc dù biết trong Chí Thần Truyện Tiêu Cảnh sẽ trở thành đệ nhất nhân Tu Giới, vĩnh viễn không phải là tiểu đồ đệ Tĩnh Bình Phong nhu nhược ít lời, nhưng thật sự đối mặt với thay đổi của đối phương, Ôn Thanh Lan luôn cảm thấy đầy lòng là lạ.

Đem tâm lý quy kết cho đồ nhi trưởng thành, Ôn Thanh Lan cũng không nghĩ nhiều nữa, dự định ra ngoài.

Lạc Châu, cũng đã lâu rồi, chắc khoảng ba trăm năm, không biết dáng vẻ Lạc Châu bây giờ còn như trong trí nhớ của hắn không.

“Sư tôn hiện giờ tình huống đặc thù, đệ tử vẫn nên đi cùng bồi sư tôn.”

Nghe vậy, Ôn Thanh ngạc nhiên nhướng mày nói: “Người không phải còn có khách cần tiếp à?”

Tiêu Cảnh cười cười: “Không sao.”

Nói xong, y quay đầu nhìn về phía thúc phụ của Lận công tử, ôn nhu lưu luyến trên mặt biển mắt không còn, biến thành lãnh đạm uy nghiêm: “Chuyện người nói ta đã biết, người trở về đi, chuyện này ta sẽ xử lý.”

“Làm phiền Tiêu tiên sinh.” Thúc phụ của Lận công tử chấp tay với Tiêu Cảnh, thái độ không thể nói là vô lễ, nói xong, gã liền dẫn Lận công tử đang bất mãn rời đi.

Thấy bọn họ rời khỏi, Tiêu Cảnh mới quay sang nhìn Ôn Thanh Lan, hai gò má y có một vết đỏ ửng khả nghi, cúi đầu xấu hổ nói: “Sư tôn, vừa rồi đệ tử có phải rất lạ không?”

Cảm giác chung đụng trên Tĩnh Bình Phong đã trở về, Ôn Thanh Lan nửa chê nửa là thói quen nói: “Tạm được.”

Tiêu Cảnh lộ ra nụ cười vui vẻ.

Có điều trước kia Tiêu Cảnh mang khuôn mặt hỷ dung, làm ra bất cứ vẻ mặt gì đều có loại cảm giác không thể nhìn thẳng.

Hiện giờ dung nhan y tuấn mỹ, khí thế bức người, tươi cười tà khí diễm lệ, lại làm Ôn Thanh Lan thất thần.

Ôn Thanh Lan không khỏi nhíu mày trách mắng: “Hiện giờ người đã là tu sĩ Kim Đan, sao vẫn còn không có hình tượng như vậy?”

Tiêu Cảnh ngừng cười, y bối rối nhìn Ôn Thanh Lan, nghĩ mình lại phạm lỗi, không khỏi cúi đầu lắp bắp nói: “Sư tôn, đệ tử..... Đệ tử biết sai.”

Ôn Thanh Lan lại không thèm quan tâm, trực tiếp vòng qua Tiêu Cảnh, cất bước đi ra cửa.

Tiêu Cảnh chần chừ tại chỗ một lát, cuối cùng vẫn đi theo.

Chỉ còn lại gã sai vặt A Lữ trợn mắt há mồm đứng tại chỗ.

Trên đường cái Lạc Châu, người đến người đi nhộn nhịp rộn ràng, dáng vẻ náo nhiệt khói lửa nhân gian, đã mấy trăm năm Ôn Thanh Lan không thấy qua.

Lương Quốc nếp sống cởi mở, đi trên đường có thể thấy được thiếu nam thiếu nữ áo quần tươi sáng ở khắp nơi, phong tục lúc này là mọi người đều yêu thích cái đẹp, bất kể nam nữ, chỉ cần yêu nhau là được kết làm bạn đời.

Hai người Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, đều là người có dung mạo vô cùng xuất sắc, một tuấn mỹ tà khí diễm sắc bức người, một thanh dật xuất trần như cửu thiên trích tiên, đi trên đường lớn Lạc Châu, tự nhiên đưa tới vô số ánh mắt ái mộ.

“Sư tôn muốn đi đâu?”

Tiêu Cảnh lạnh như băng nhìn lại những ánh mắt tham lam đánh giá sư tôn, những người đó bị ánh mắt đáng sợ của y đảo qua, đều lập tức tránh đi, nhưng không được bao lâu lại nhìn tới đây, Tiêu Cảnh không thể nhịn được nữa, cuối cùng lên tiếng hỏi.

Ôn Thanh Lan cũng chưa nghĩ ra muốn đi đâu, đi ra đây cũng là hứng thú nhất thời, muốn xem dáng vẻ ba trăm năm sau của Lạc Châu, bây giờ nhìn cũng đã nhìn, cảm thấy vật mất người cũng mất, chỉ có phồn hoa như cũ.

Đồ đệ hỏi tới, ý thức được đồ đệ không thích bị quá nhiều người nhìn chăm chú, Ôn Thanh Lan ngắc đầu tùy tiện chỉ ngón tay nói: “Đi nơi đó nhìn một chút đi.”

Tiêu Cảnh cũng ngắc đầu, chỉ thấy lá cờ đón gió tung bay viết bốn chữ ‘Đông gia tửu tứ’, y sững sốt một chút: “Sư tôn muốn đi hội đấu giá?”

Hóa ra ẩn trong quán rượu bình thường, là phòng đấu giá Tu Chân Giới.

Nhớ tới hiện giờ trong cơ thể linh khí trống rỗng, còn có linh mạch chưa chữa trị, Ôn Thanh Lan gật đầu một cái nói: “Đi xem đi.”

“Sư tôn chờ.”

Thấy Ôn Thanh Lan nhắc chân muốn đi vào, Tiêu Cảnh ngăn sư tôn lại, từ trong lòng móc ra rũ sa đầu lạp, trên đầu lạp phủ pháp trận, có thể ngăn cản người ngoài dò xét: “Sư tôn đội cái này đi.”

Ôn Thanh Lan cũng không làm ra vẻ, cầm đầu lạp đội lên đầu, đi tới trước hai bước mới nhớ ra quay đầu hỏi đồ đệ: “Tiêu Cảnh không cần?”

Tiêu Cảnh cười giải thích: “Người nhận thức đệ tử trong Tu Chân Giới không nhiều lắm.”

“Là huynh, không ngờ lại có thể gặp đạo huynh ở chỗ này.” Tiêu Cảnh còn chưa dứt lời, chợt nghe một giọng cười duyên thanh thúy của một cô gái: “Lần trước đạo huynh đi không từ già, Nguyệt Nhi còn chưa kịp hỏi tính danh của huynh, đạo huynh hẳn là đệ tử của Vô Vi Đạo Tông.”

Sắc mặt Tiêu Cảnh tối sầm, len lén ngó trộm sắc mặt của Ôn Thanh Lan, nhưng Ôn Thanh Lan mới đội đầu lạp, Tiêu Cảnh cũng không cách nào biết được vẻ mặt của sư tôn, không khỏi thấp thỏm trong lòng.

Y quay đầu lại, liền thấy một nữ tu xinh đẹp váy dài vàng nhạt cười khanh khách nhìn mình.

Nữ tu mặc váy dài vàng nhạt, chải búi tóc, cầm hoa nhỏ màu trắng đơn giản, trên lỗ tai là một đôi trang sức hoa cúc vàng nhạt, trông ngây thơ đáng yêu xinh đẹp động lòng người, chính là nữ tu Tiêu Cảnh cứu trong Chân Diệp bí cảnh.

“Lần trước từ biệt, Nguyệt Linh Nhi cho rằng không gặp được đạo huynh nữa, không ngờ thật có duyên, tại nhân gian Lạc Châu, lại đụng phải.” Nguyệt Linh Nhi cười khanh khách đi tới, khi nhìn thấy mặt Tiêu Cảnh, nàng nhin không được đồ mặt, nhưng rất nhanh về mặt nghiêm túc khom người nói: “Lần trước đa tạ đạo huynh cứu giúp, xin hỏi tính danh của đạo huynh.”

Tiêu Cảnh có chút chột dạ lên nhìn Ôn Thanh Lan, nhưng y nhìn không thấy vẻ mặt của Ôn Thanh Lan, đành phải lúng túng dời tầm mắt, cũng không nhìn Nguyệt Linh Nhi, lạnh nhạt nói: “Ta tên Tiêu Cảnh, lần đó chỉ là tiện tay mà thôi.”

Y lãnh đạm như vậy, mấy tên đệ tử trẻ tuổi đi theo sau Nguyệt Linh Nhi, lại nhin không được cảm giận trừng Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh cũng không thêm để ý, nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Sư tôn, vào trong chưa?”

Nguyệt Linh Nhi kinh ngạc nhìn Ôn Thanh Lan, không ngờ đối phương là sư tôn của Tiêu Cảnh, như vậy vừa rồi Tiêu Cảnh lãnh đạm liền có thể lý giải, e là xấu hổ đi, nhưng nhìn lại có chút buồn bực, trên người người này một chút linh lực cũng không có.

Đội Tiêu Cảnh cung kính đỡ đối phương đi vào, Nguyệt Linh Nhi lắc đầu cười thầm mình nhiều chuyện.

Ôn Thanh Lan thật ra không nghĩ nhiều như hai người kia, chẳng qua nghe tên của Nguyệt Linh Nhi, hẳn vẫn thoáng ngẩn người.

Đoạn sau trong Chí Thần Truyện , hẳn phản bội Đạo Tông, dùng thân phận con rể của Linh Lung Phường tiếp tục hành tẩu ở Tu Chân Giới, mà Nguyệt Linh Nhi này là nữ nhi của Linh Lung Phường chứ.

Theo miêu tả trong sách, sau khi hấn cưới Nguyệt Linh Nhi, dần dần mưu đoạt quyền thế Linh Lung Phường, Nguyệt Linh Nhi bằng tuyết thông tuệ, tuy rằng cảm nhận được ý đồ của phu quân, nhưng vẫn đối với phu quân mình trung trinh như một.

Nàng đau khổ duy trì quan hệ với phu quân, thậm chí tới mức, còn vì Ôn Thanh Lan mà đến cầu xin trước mặt Tiêu Cảnh, chỉ là mặt Tiêu Cảnh còn chưa nhìn thấy, đã bị nữ nhân trong hậu cung của Tiêu Cảnh tàn nhẫn nhục nhã chế nhạo một phen, ném ra ngoài.

Có thể nói, Ôn Thanh Lan có lỗi nhất, đó là vị cô nương này, nếu nói đến cuối cùng, còn thẹn lòng đối với ai, đó chính là Nguyệt Linh Nhi.

Còn Tiêu Cảnh, ha ha, đồ đệ này liên tiếp cản trở hấn, cho dù có một chút áy náy, cũng sớm đã tiêu tan không còn.

Có điều hôm nay và năm xưa khác nhau, hấn không bao giờ đi theo số mệnh y như Chí Thần Truyện nữa, tất nhiên cũng không phải làm hại cô gái đơn thuần thiện lương này.

“Người quen biết nàng?” Ôn Thanh Lan đối với một tiểu cô nương không có gì tò mò, chỉ có chút ngạc nhiên. Tiêu Cảnh lại quen biết đối phương.

“Dạ, lần trước ở Chân Diệp bí cảnh, đồ nhi thuận tay cứu nàng, sao vậy?”

“Đó là nữ nhi của Linh Lung Phường chủ, Nguyệt Linh Nhi, người có thể quen biết nàng, cũng không phải một chuyện xấu.” Ôn Thanh Lan nhàn nhạt nói.

“Cái kia..... Sư tôn.....” Tiêu Cảnh đột nhiên có chút khẩn trương mở miệng, nhân tiện vụng trộm liếc Ôn Thanh Lan: “Người cảm thấy Nguyệt Linh Nhi thế nào?”

Không ngờ đồ đệ hỏi một vấn đề như vậy, Ôn Thanh Lan có chút buồn bực nhìn Tiêu Cảnh, thầm nghĩ, chẳng lẽ đứa nhỏ này ở nhân gian một thời gian, thật sự thông suốt?”

Ngẫm lại Nguyệt Linh Nhi xác thật là một cô nương tốt khó có được, nếu nữ nhi của Linh Lung Phường chủ làm vợ Tiêu Cảnh, đối với mình cũng là một chuyện tốt.

Có lẽ không có mình nhúng tay trong Chí Thần Truyện, nói không chừng Nguyệt Linh Nhi cũng đã trở thành một trong số hậu cung của Tiêu Cảnh.

Vì vậy Ôn Thanh Lan thành khẩn nói: “Tâm địa thiện lương, mềm mại đáng yêu, sao vậy, thích?”

“Không có.” Sắc mặt Tiêu Cảnh nháy mắt đen thui, y rầu rĩ ngồi bên cạnh, trong lòng âm thầm nghĩ rằng, sau này nhất định phải khiến sư tôn cách xa nữ nhân này, tốt nhất làm nữ nhân kia đi tình biệt ly (\*), để sư tôn nhận rõ bộ mặt thật của nàng.

(\*) lúc trước yêu một người nhưng sau lại yêu người khác

## 27. Chương 27: Không Có Tiền

Tứ đại tông Tu Chân Giới cao cao tại thượng, rời xa trần thế, nội tông môn vạn năm truyền thừa, pháp bảo linh dược vô số, tất nhiên cũng sẽ không cần làm giao dịch bán đấu giá gì đó.

Có thể nói tứ đại tông đối với phàm nhân, thậm chí đối với các môn phái nhỏ sống dưới tầng chót ở Tu Chân Giới mà nói, mới chân chính gọi thế giới tu tiên.

Có thể hiểu, hội giao dịch bán đấu giá thành lập tại cõi trần tu chân, dĩ nhiên là do một ít nhị tam lưu môn phái, trần thế giao hòa với thế lực tu tiên, phần lớn là nhập lưu môn phái.

Nhưng đối với Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan mà nói, nhật đồ lậu cũng tốt.

Tình hình nội bộ Vô Vi Đạo Tông hiện giờ không rõ, tu vi Ôn Thanh Lan mất hết, tất nhiên không thể mạo muội hỏi tông, miễn cho sinh nhiều rắc rối.

Không về được tông môn, cũng có nghĩa là không có cách nào thu được tài nguyên linh dược tốt, tới chỗ giao dịch này phải dựa vào vận may, đúng là bất đắc dĩ.

Tiêu Cảnh ngụ ở Lạc Châu đã hơn một năm, cùng thượng tầng quyền quý Lạc Châu qua lại mật thiết, dĩ nhiên là biết một ít tin tức người khác không biết, đồng ý đi vào xem với sư tôn, cũng là vì biết bán đấu giá lần này có một thứ, tên gọi: Lãnh Thủy Ngọc.

Chính là lãnh thủy ngưng tụ tinh hoa của thiên ngoại, đối với việc chữa trị linh mạch của sư tôn có chỗ tốt cực lớn, nếu có thể thường xuyên đeo, không bao lâu, linh mạch của sư tôn có thể khôi phục.

Nghe đồ đệ nói, Ôn Thanh Lan cũng đối với Lãnh Thủy Ngọc nhất định phải có được.

Người bán đấu giá lần này, tuy chưa biết giá trị của Lãnh Thủy Ngọc, nhưng cũng đem vật ấy xếp vào thượng đẳng linh phẩm bán ở đấu giá.

Có nghĩa, Tiêu Cảnh không thể lấy ra được ngàn ấy tiền.

“Lãnh Thủy Ngọc..... Giá khởi điểm năm mươi vạn linh thạch, bắt đầu đấu giá!”

Những vật phẩm bán đấu giá khác hai người dĩ nhiên không có hứng thú, vì thế cho đến khi bắt đầu đấu giá Lãnh Thủy Ngọc, mới lên tinh thần.

“Sư tôn, năm mươi vạn linh thạch, đệ tử lấy ra chỉ sợ có chút cố sức.” Tiêu Cảnh trong miệng phát khổ.

Không ngờ mình vì năm mươi vạn linh thạch mà phát sầu, lúc này y thật sự là vô cùng hoài niệm quyền thế kiếp trước, đừng nói năm vạn linh thạch, năm ngàn vạn cũng dễ dàng bỏ ra, giờ muốn mua Lãnh Thủy Ngọc năm mươi vạn linh thạch chữa thương cho sư tôn, cũng lấy ra không được.

Ôn Thanh Lan liếc Tiêu Cảnh, xưa nay hẳn không có khái niệm gì với linh thạch, dù sao địa vị cao quý đứng đầu một phong, sẽ không vì một ít linh thạch cấp thấp mà phát sầu.

Nhưng năm mươi vạn rất nhiều sao, hẳn như thế nào nhớ rõ năm mươi vạn linh thạch, cũng chỉ là trước đây tùy ý lấy ra tiêu hao luyện tập đại hình trận pháp cơ bản mà thôi.

Nghĩ tới đây, Ôn Thanh Lan không khỏi lại lần nữa nhìn Tiêu Cảnh không vừa mắt: “Người ở Lạc Châu lẫn lộn một năm, năm mươi vạn linh thạch cũng không đem ra được?”

Vẫn là Văn Uyên làm việc ổn thỏa đáng tin cậy, chuyện lớn chuyện nhỏ đều xử lý thích đáng, đầu giống tiểu tử này, tóm lại là ra ngoài thiếu kinh nghiệm.

Bị sư tôn khinh bỉ, Tiêu Cảnh cũng rất ủy khuất: “Thật sự vàng bạc tiền tài lượm là nhân gian đối với Tu Chân Giới mà nói căn bản không coi là cái gì, đệ tử có tâm dùng những vật phẩm hiếm lạ đổi vật, nhưng cũng không cách nào rời sư tôn quá xa.”

Thầy trò hai người đi vội vàng, trên người đáng giá nhất cũng chỉ có hai thanh linh kiếm, cũng không thể đem Cô Phong Kiếm hay Thanh Nhã Kiếm bán đi.

Kỳ thực năm mươi vạn linh thạch đối với người nơi này mà nói, vẫn nhiều lắm, dù sao tiểu tu môn thua kém đại tông giàu có, ở đâu có nhiều linh thạch như vậy.

Lãnh Thủy Ngọc bán với giá này, đối với Lãnh Thủy Ngọc cũng rất là ủy khuất, nhưng người của phòng đấu giá hiển nhiên rất hiểu tình hình nơi này, cũng không chào giá quá cao.

Tuy rằng giá cả không thấp, nhưng vẫn có người cần rằng muốn mua, thực nhanh có người bắt đầu kêu giá: “Ta ra năm mươi một vạn.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, vô tay rồi tính.” Sư tôn hiển nhiên đủ quả quyết, mặc kệ có tiền hay không, cũng phải có được thứ này.

Tiêu Cảnh suy nghĩ một chút, trong nháy mắt cũng hiểu ý của Ôn Thanh Lan, y cũng không do dự, trực tiếp nâng tay ra giá: “Năm mươi hai vạn.....”

Dù sao tiền không đủ có thể nghĩ cách dùng vật khác tới đổi, nếu đối phương không chấp nhận, cũng chỉ có thể dùng sức mạnh, tin rằng ở chỗ này, với tu vi của mình, tạm thời vẫn có thể hoành tẩu.

Đối phương không ngờ có người có thể đấu giá với mình, không khỏi oán hận lườm Tiêu Cảnh, lập tức tăng giá nói: “Năm mươi ba vạn.....”

Giá cả rất nhanh leo tới sáu mươi vạn, lần này đối phương lại không theo tăng giá, Lãnh Thủy Ngọc đương nhiên rơi vào tay Tiêu Cảnh.

Người của hội đấu giá mời Tiêu Cảnh ra hậu đài tính tiền, Tiêu Cảnh đứng dậy, đang định mang Ôn Thanh Lan đi qua, thì một giọng nữ thanh thúy chen vào: “Tiêu Cảnh đạo huynh, số tiền này để Linh Nhi trả đi.”

Có người trả tiền, Tiêu Cảnh tất nhiên vô cùng cam tâm tình nguyện, nhưng người nợ là Nguyệt Linh Nhi, lại khiến y vô cùng khó chịu, đặc biệt là khối ngọc này là mua cho sư tôn chữa thương, có vẻ như y không bằng Nguyệt Linh Nhi.

Cho nên Tiêu Cảnh lãnh đạm nói: “Đa tạ Nguyệt tiểu thư, Nguyệt tiểu thư không cần tiêu pha như vậy.”

“Đương quyền coi như tạ ơn ân cứu mạng của Tiêu Cảnh đạo huynh, không tính là tiêu pha gì.”

“Đã như vậy, vậy đa tạ Linh Nhi cô nương.” Không thể nhìn Tiêu Cảnh bà mẹ (\*) như thế, Ôn Thanh Lan dứt khoát trực tiếp đánh nhịp (\*\*) định đoạt.

(\*) ý Ôn Thanh Lan là Tiêu Cảnh đồng dài

(\*\*) : 1. đánh nhịp 2. gõ thước tay (để thoả thuận công việc mua bán, ví với người chủ trì đã quyết định)

Không biết do dự cái gì, nếu là cảm tạ ân cứu mạng, vậy thì cầm đi, hay là đồ đệ cảm thấy lấy tiền của người ta mất mặt?

Đột nhiên nghe được giọng nói trong trẻo lạnh lùng, hai mắt Nguyệt Linh Nhi không khỏi nhìn mặt Ôn Thanh Lan nhiều hơn, do công dụng che mặt của đầu lạp, nàng cũng chỉ có thể tiếc nuối thấy một làn sương trắng mờ lung.

Tiêu Cảnh lại âm thầm cắn răng bởi vì biểu hiện của Nguyệt Linh Nhi, một mạch kéo Ôn Thanh rời đi.

Trong nháy mắt đoạt được Lãnh Thủy Ngọc, Ôn Thanh Lan cảm thấy linh mạch khô khốc truyền đến từng đợt cảm giác dễ chịu, Lãnh Thủy Ngọc này cũng là cực phẩm, có nó, Ôn Thanh Lan sẽ khôi phục nhanh hơn một chút.

Lúc hai người cầm đồ rời khỏi, ông chủ hội đấu giá lại đi ra từ hậu đài.

“Xin dừng bước.” Một gã nam nhân trông khoảng hơn hai mươi tuổi đi tới.

Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan nhìn nhau, yên lặng đề cao cảnh giác, chẳng lẽ người này đổi ý không muốn bán đồ đi, muốn cưỡng thế đoạt lại?

Nam nhân trẻ trung kia không nhìn Ôn Thanh Lan, trái lại nhìn Tiêu Cảnh nói: “Xin hỏi đạo hữu là đệ tử của tiên tôn ở Vô Vi Đạo Tông?”

Tiêu Cảnh nhíu mày nhìn nam nhân không nói gì.

Nam nhân đoán chừng nhìn thấu Tiêu Cảnh cảnh giác, gã móc ra một ngọc bài từ trong lòng nói: “Đây là tín vật vị tiên tôn kia lưu cho chúng môn, nói là nếu gặp chuyện không thể giải quyết, thì có thể liên lạc ngài, thế nhưng chẳng biết tại sao, chúng môn lại không thể liên lạc với tiên tôn, hiện giờ bọn ta đã tử thương hơn phân nửa, còn cầu thượng tiên mau cứu bọn ta!”

“Tích\_\_\_\_\_

Chúc mừng ngài kích hoạt phụ tuyến Thiên Diện bí cảnh, độ hoàn thành bí cảnh 0%, hoàn thành 100 ngày đếm ngược”

Ôn Thanh Lan định thần (\*) nhìn lại, đó chính là ngọc bài liên lạc mình, hẳn không khỏi có chút xấu hổ, chúng môn kia rất không may mắn, liên lạc mình trong thời gian hôn mê, cho nên mới không thể chạy tới.

(\*) làm cho tinh thần trở lại trạng thái thăng bằng bình thường

Tiêu Cảnh cũng không dự đoán được tình huống này, không khỏi nhìn Ôn Thanh Lan, thấy Ôn Thanh Lan gạt đầu, mới tiếp nhận ngọc bài của nam nhân trẻ tuổi.

Y nói: “Hiện giờ sư tôn ta đang bế quan, ta tới thay mặt sư tôn hành sự cũng giống nhau, việc này ta đã biết, người cứ an tâm chờ.”

Sau khi trấn an nam nhân trẻ tuổi, Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan rời khỏi phòng đấu giá.

Không ngờ mới ra phòng đấu giá, đã bị người chặn lại.

“Tiểu tử, người có biết ta là ai.” Ngăn cản Tiêu Cảnh, là một gã hắc y nhân trùm áo choàng, tiếng nói gã khàn khàn, trông vô cùng tà ác, lúc này lạnh lùng nhìn Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh không kiên nhẫn liếc đối phương, lạnh lùng nói: “Không có hứng thú, tránh ra!”

Hắc y nhân không ngờ Tiêu Cảnh nói một câu như thế, không khỏi ghen lời một chút, lập tức giận tím mặt nói: “Tiểu tử, người nói cái gì!”

Nhìn thấy có người muốn chết, Ôn Thanh Lan vui vẻ ôm cánh tay ở một bên xem náo nhiệt.

Lúc này Tiêu Cảnh căn bản không kiên nhẫn đối phó đối phương, có được Lãnh Thủy Ngọc, y thăm nghĩ nhanh chóng dẫn sư tôn về nhà, để sư tôn hấp thu Lãnh Thủy Ngọc tốt hơn.

Cho nên hắc y nhân kia cản đường, y một chút hứng thú nghe tiếp cũng không có, gọi Thanh Nhã Kiếm đâm tới đối phương.

Vũ khí sở trường của Tiêu Cảnh không phải là kiếm pháp, nhưng kiếm pháp của y xuất từ Ôn Thanh Lan, khi Tiên Minh Đại Hội, Ôn Thanh Lan lại nghiêm túc dạy bảo y một khoảng thời gian, vì vậy ra chiêu cũng vừa nhanh vừa độc.

Hắc y nhân không có phòng bị, suýt chút nữa bị Tiêu Cảnh đâm trúng.

Gã không khỏi giật dử, hai mắt âm lãnh trừng Tiêu Cảnh, hai tay lúng lằng (\*), tiếng động quỷ thần kêu khóc mơ hồ truyền tới, tay gã cũng biến thành bạch cốt quỷ trảo đáng sợ, chụp tới Tiêu Cảnh.

(\*) lúng lờ ở lưng chừng

Ôn Thanh Lan đang thích ý thưởng thức trình độ tu vi đồ đệ biến mất, hần cau mày, quan sát hắc y nhân, nếu cảm giác vừa rồi không sai, trên người đối phương mơ hồ truyền tới một tia ma khí.

Ánh mắt Tiêu Cảnh cũng biến thành ngưng trọng, y nắm kiếm, trở tay đâm hắc y nhân lần nữa.

Hiện tại trong cơ thể y tu chính là pháp thuật Vô Vi Đạo Tông, chính là chính đạo đứng đầu thiên hạ, trong tay cầm là Thanh Nhã Kiếm, cũng là thanh kiếm thanh tâm chính khí.

Hai thứ này đều là vật khắc tinh của hắc ám, vì vậy hắc y nhân ở dưới Thanh Nhã Kiếm, rất nhanh thất bại thảm hại (\*).

(\*) : quân lính tan rã

Huống chi, tu vi của Tiêu Cảnh cũng cao hơn hắc y nhân.

Hắc y nhân mắt thấy sắp thua, tròn mắt gã xoay chuyển, sau khi ném một pháp bảo chứa khói đen kịch độc vào Tiêu Cảnh, thừa dịp Tiêu Cảnh tránh né công phu lên đến bên người Ôn Thanh Lan.

Bắt giữ Ôn Thanh Lan nở nụ cười chói tai: “Tiểu tử, ta khuyên người tốt nhất ném vũ khí đi, bằng không tiểu tình nhân như hoa như ngọc này có thể không thể giữ được đâu.”

“Ai da, chạm vào đúng là da thịt non mềm, một chút linh lực cũng không có, có vẻ bảo bối của người rất chặt nha, đây là một tài liệu luyện chế bảo vật tốt đó.”

Tiêu Cảnh không ngờ hắc y nhân làm vậy, ánh mắt không khỏi âm trầm nhìn đối phương, nhìn kỹ thì, sẽ phát hiện trong con ngươi y hiện lên một tia máu tanh.

“Buông hần ra, ta sẽ thả người đi, bằng không khiến người thần hồn nát tan!” Thần sắc Tiêu Cảnh âm lãnh nói.

“Khiến ta thần hồn nát tan?” Hắc y nhân ngông cuồng cười như điên: “Ha ha ha, ta sợ quá nha, không biết tiểu tình nhân này của người lớn lên là cái dạng gì, để người xem như bảo bối.....”

Vừa nói gã vừa bỏ đầu lạp của Ôn Thanh Lan, nhưng gã còn chưa dứt lời, liền không dám tin nhìn mũi kiếm xuyên qua ngực.

Ôn Thanh Lan rút Cô Phong Kiếm về, ghét bỏ lau hai cái, lạnh nhạt nói: “Ai nói với người bản tôn dễ ức hiếp, còn có, người nói nhầm nhiều quá đấy.”

## 28. Chương 28: Ủ, Trạch Đấu Đi

Cổ họng hắc y nhân phát ra tiếng ‘khanh khách’ đáng sợ, chết không nhắm mắt trừng Ôn Thanh Lan, thân thể ngã ầm ầm xuống đất.

Ngay lúc thi thể hắc y nhân chạm đất, toàn bộ thi thể gã bốc cháy trong nháy mắt, hóa thành tro bụi đen, một làn khói đen từ trên thi thể gã thoát ra ngoài, phát ra tiếng cười ‘khắc khặc’ ghê rợn.

Tiếng thét chói tai quỷ quái quanh quẩn bên tai hai người: “Các người chờ đấy cho ta, thánh nữ sẽ vì ta báo thù!”

Nói xong, khói đen chớp mắt chạy trốn mất tăm, lưu lại thầy trò hai người hai mặt nhìn nhau.

“Sư tôn, người khôi phục tu vi?”

Hắc y nhân tới rồi đi chỉ chốc lát yên lặng qua đi, Tiêu Cảnh không khỏi nhìn Ôn Thanh Lan, một kiếm vừa rồi của sư tôn cũng khiến y kinh ngạc, không ngờ sư tôn che giấu kỹ như vậy, ngay cả y cũng không biết sư tôn đã khôi phục linh lực, càng không ngờ y tận tâm tận lực như vậy, sư tôn vẫn không hoàn toàn tín nhiệm y.

Nghe được thắc mắc của Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan lại cho y một cái liếc xéo trắng mắt, nhưng dấu lạp che mặt, Tiêu Cảnh không nhìn thấy động tác này, chỉ cho là sư tôn khinh thường trả lời y.

Đôi mắt Tiêu Cảnh tối sầm.

Một giây sau đó, không đợi Tiêu Cảnh lại truy vấn, Ôn Thanh Lan đã ngưỡng mặt ngã xuống.

Tiêu Cảnh cả kinh, nháy mắt đuổi tay, ôm Ôn Thanh Lan, miễn thảm trạng ngã như chó gặm phân cho sư tôn.

Y cúi đầu vén mạng che dấu lạp của Ôn Thanh Lan, phát hiện sư tôn mặt trắng như giấy, rõ ràng là đã hôn mê, xem ra sư tôn không có khôi phục, vừa rồi cũng chỉ là cường chế sử dụng Cô Phong Kiếm.

Tâm trạng trầm xuống, Tiêu Cảnh vội vã mang theo Ôn Thanh Lan trở lại trong phủ.

Sau khi hai người rời đi gã sai vặt A Lữ liền nhàm chán chờ các chủ nhân trở về, thuận tiện đuổi đi mấy tiểu yêu tinh muốn câu dẫn chủ nhân.

Gã rút cuộc đã nhìn ra, chủ nhân nhà này là lão gia, nhưng lớn hơn là sư tôn của lão gia, tuy không biết vì sao lão gia phải gọi phu nhân là sư tôn, nhưng có lẽ là tình thú đặc biệt của loài người đi.

Mấy tiểu yêu tinh xấu xa thực là rất không biết điều, phu nhân nóng tính đáng sợ như vậy, về nhà thấy tiểu yêu tinh, nhất định sẽ không nói hai lời bằm cho chó ăn.

Ngay lúc A Lữ vừa suy nghĩ vừa âm thầm gật đầu, cảm thấy mình là vì muốn tốt cho mấy tiểu yêu tinh đó, thì cửa nhà bị đập vang.

Về mặt A Lữ bực mình, đang muốn đi qua quát tiểu yêu tinh nào không có mắt, lại thấy lão gia ôm phu nhân hôn mê trở về, gã lập tức qua đón, nhìn người Tiêu Cảnh ôm trong ngực, hoảng sợ nói: “Lão..... lão gia, phu nhân làm sao vậy, sáng sớm xuất môn không phải vẫn còn tốt lắm sao?”

Tiêu Cảnh nhìn A Lữ, cũng không sửa cách nói chuyện của gã, chỉ nói: “Dọn dẹp phòng ngủ một chút.”

“Được lão gia.” Nghe xong Tiêu Cảnh dẫn dò, A Lữ lập tức chạy biến đi thu dọn phòng, gã vừa dọn vừa nói: “Lão gia, ngày hôm nay A Lữ không để một ai đi vào đây.”

Nói xong một bộ vẻ mặt cầu khen ngợi nghĩa Tiêu Cảnh, Tiêu Cảnh gật đầu với A Lữ, lộ ra một nụ cười nhạt: “Làm tốt lắm, được rồi, A Lữ, người đi ra ngoài đi.”

Được Tiêu Cảnh khen ngợi một câu đơn giản như vậy, A Lữ vui sướng ghê gớm, nghe Tiêu Cảnh căn dặn, vội vàng nhảy nhót rời đi.

Đợi trong phòng chỉ còn Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, Tiêu Cảnh ôm sư tôn mềm nhũn đặt lên giường, y tháo dấu lạp trên đầu Ôn Thanh Lan, nhìn khuôn mặt thanh nhã tuấn mỹ của đối phương không chớp mắt.

Cặp mắt phượng cho đến nay băng lãnh vô tình nhắm chặt, làm đối phương trông không hề cao cao tại thượng lãnh khốc vô tình, mà nhiều thêm một chút ngọt ngào ngày thơ.

Sư tôn như vậy, Tiêu Cảnh ngắm đã hơn một năm, nhưng vẫn không thấy đủ, muốn sư tôn tốt chậm lại một chút, chậm một chút nữa, như vậy sư tôn mãi mãi đều là của y.

Tiếc là.....

Tiêu Cảnh tiếc hận thở dài, sư tôn vĩnh viễn nhắm hai mắt chỉ có thể là tử thi, tình trạng như vậy, y cũng không muốn lại có lần hai.

Mà một khi sư tôn tỉnh lại, vẫn sẽ tiếp tục biến thành sư tôn y vừa yêu vừa hận, cuộc sống nhân gian Lạc Châu, mãi mãi chỉ là hồi ức tốt đẹp của y.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh nhét Lãnh Thủy Ngọc vào trong miệng sư tôn, y nâng sư tôn dậy, bắt đầu vận chuyển linh khí.

Lần thứ hai Ôn Thanh Lan tỉnh lại, là bị nóng tỉnh, linh mạch đứt đoạn trên người hắn vẫn đau như trước, nhưng cũng có một cỗ linh khí vận chuyển trên người hắn, chậm rãi bồi dưỡng linh mạch đứt đoạn của hắn, chỉ là toàn thân trên dưới mềm nhũn, dụng không ra một phần khí lực.

Nóng làm hắn chảy mồ hôi liên tục, là nước nóng ở dưới thân.

Hắn đang ngồi trong một cái hồ nước nóng lớn, toàn thân trần truồng, chỉ lộ ra một cái đầu ghé vào bên hồ, tiểu đồ đệ Tiêu Cảnh của hắn, đang quỳ gối bên hồ nghiêm túc chà lưng cho hắn.

Thấy Ôn Thanh Lan tỉnh lại, Tiêu Cảnh sửng sốt một chút, lập tức ôn nhu cười: “Sư tôn người tỉnh rồi, đệ tử từ Linh Cừ có được Thiên Lộ Thảo, có rất nhiều chỗ tốt đối với việc chữa trị linh mạch, vừa rồi người đột nhiên hôn mê, làm đệ tử sợ hết hồn, liền vội vàng cầm Thiên Lộ Thảo cuối cùng tới tắm cho người.”

Giờ đang là buổi tối, trần gian không thể so với Tu Chân Giới, có thể nhìn thấy ban đêm, vì vậy đều đốt nến.

Bốn bức tường xung quanh nhà tắm đều được nến thấp sáng, ánh nến được vách tường bao phủ, nhẹ nhàng tỏa ra, chiếu sáng nụ cười nhu thuận trên mặt Tiêu Cảnh, câu nhân tâm huyền (\*) không nói nên lời.

(\*) : làm rung động trái tim, hấp dẫn, câu dẫn lòng người ta.

Ôn Thanh Lan hiện giờ mất hết tu vi, không khác với phàm nhân bình thường, lại được tiểu đồ đệ dung mạo xinh đẹp hầu hạ thoải mái, cả người đều đổ lười.

Hơi nóng phòng tắm hun quá nóng, đầu óc Ôn Thanh Lan choáng váng, lại gặp nụ cười sáng chói của Tiêu Cảnh, cũng không nghe rõ Tiêu Cảnh nói gì, chỉ hàm hồ ‘ừm’ một tiếng.

Dường như Tiêu Cảnh không chú ý tới Ôn Thanh Lan thất thần, y nhẹ giọng nói: “Sư tôn, người xoay người lại, tóc nên gội sạch.”

Ôn Thanh Lan lười biếng nghe theo, hắn hơi hơi híp mắt, tùy ý Tiêu Cảnh dùng bồ kết đen óng gội đầu cho hắn.

Trong lòng nghĩ, lúc trước ở Chân Diệp bí cảnh bỏ nhiều sức lực như vậy cũng đáng, tiểu đồ đệ từ rèn luyện thân thể, thoát thai hoán cốt, hầu hạ càng thêm săn sóc thoải mái, thật là một chút cũng không nỗ lực đi.

Ngay sau đó nghĩ đến cốt truyện Chí Thần Truyện giờ đây đều đã cho chó ăn, thu thiên mệnh chi tử Tiêu Cảnh vào tay hầu hạ cũng không sao, huống chi đệ tử hầu hạ sư tôn là chuyện đương nhiên, Tiêu Cảnh bây giờ cũng sẽ không đối nghịch với mình như trong Chí Thần Truyện, không bằng về sau cứ như vậy lưu lại trong tầm tay được rồi.

Bên tai nghe hệ thống truyền đến âm thanh nhắc nhở gia tăng độ hảo cảm độ thân mật, tâm tình Ôn Thanh Lan càng tốt hơn, này có nghĩa là đáy lòng tiểu đồ nhi nguyện ý hầu hạ mình, như vậy thì càng không có gì để do dự.

Mà khuôn mặt Tiêu Cảnh hiện giờ, so với hũ dung thì nhìn đẹp hơn nhiều.

Sư tôn tuyệt không thừa nhận chính mình vẫn có chút nhan khổng ( )

“Tiểu Cảnh à.” Nghĩ như vậy, Ôn Thanh Lan nhắm hai mắt lên tiếng nói: “Sau khi hồi tông môn, người hãy đi theo bên người vì sư làm việc đi.”

Tay chà tóc của Tiêu Cảnh dừng một chút, lập tức cúi đầu đáp: “Đệ tử cần tuân sự mệnh.”

Tâm trạng Ôn Thanh Lan rất tốt, ngay cả hệ thống cũng thấy thuận mắt hơn vài phần, tùy ý đồ đệ lau khô thân thể mình, bế lên giường thay lý y (\*), chắc hẳn giờ thân nhược thể hư, nên nói chưa được hai câu với đồ đệ, đã ngủ thiếp đi.

(\*) áo lót

\*

“Thúc phụ, hôm nay Tiêu tiên sinh sẽ đến ạ?” Lạc Châu Tùy Vân Đường, Lận Bạch có chút khẩn trương nhẹ giọng hỏi.

Nam nhân uy nghi mặc áo bào đen đầu đội tử quan điềm nhiên nói: “Tiêu tiên sinh nếu đã đáp ứng, tất nhiên là sẽ tới, đến lúc đó y cùng vị sư tôn kia của y đều sẽ tới, Lận Bạch, nhớ phải thiết đãi hai người Tiêu tiên sinh thật tốt, chuyện ta phân phó ngươi làm ngươi đã làm xong chưa?”

Lận Bạch gật đầu, sau đó nghĩ tới điều gì đó có chút chán ghét nói: “Người kia rõ ràng uống một bộ túi da, trong cơ thể lại không có một chút nội lực, sao có thể là sư tôn Tiêu tiên sinh, ngày ấy cũng không biết dùng thủ đoạn hèn hạ gì mới thương tới ta, hẳn cùng một chỗ với Tiêu tiên sinh, rõ là bôi nhọ Tiêu tiên sinh.”

Tử quan nam nhân nhàn nhạt quét mắt nhìn Lận Bạch, trong mắt ẩn chứa nồng đậm cảnh cáo: “Lận Bạch, ngươi tốt nhất thu lại những ý niệm lung tung trong đầu đi, Tiêu tiên sinh nguyện ý làm chuyện gì, không phải chúng ta có thể tùy tiện can thiệp, ta đã sớm nói với ngươi, người như y, không thuộc về người nào, ta để ngươi tiếp cận y, cũng chỉ là không muốn đối địch với y, người đứng là không biết địa vị của mình, nếu lại thế nữa, không cần tiếp cận Tiêu tiên sinh, miễn cho thành công thì ít hỏng việc thì nhiều. (\*)”

(\*) thành sự bất túc bại sự hữu dư: việc thành công thì không thấy đâu, hỏng chuyện thì có thừa.

Trong mắt Lận Bạch lóe lên một tia phẫn hận, cậu đương nhiên biết ý của thúc phụ, đưa cậu qua đó, chỉ là thiện chí kết giao, cậu đối với Tiêu Cảnh hay thúc phụ, cũng chỉ là món đồ chơi nhỏ tặng lạc thú.

Thế nhưng dựa vào cái gì cậu đường đường là thiếu chủ Thiên Giáo lại là địa vị này, mà nam nhân mặt dài kia lại có thể được Tiêu Cảnh giấu ở hậu viện.

Nhưng những lời này cậu không thể nói trước mặt thúc phụ, vì vậy Lận Bạch thu liễm biểu cảm trên mặt, cáo từ với thúc phụ.

Sau khi cáo biệt với thúc phụ Lận Thu Ý, Lận Bạch không đi làm việc dựa theo phân phó của thúc phụ, mà đi tới phố đèn đỏ (\*) nổi tiếng Lạc Châu, lách mình đi vào một thanh lâu.

(\*) : hồng nhai. Tui nhất thời quên mất nghĩa của nó rồi, không tìm được từ nào thích hợp, đành sử dụng từ ngữ hiện đại một chút. Bạn nào nhớ tên nó hoặc có từ nào thay thế thì nói cho tui nha.

“Lận Bạch, sao giờ ngươi mới đến, mấy ca đều chờ uống rượu với ngươi nè.”

Lận Bạch vào tửu lâu, liền một mạch chạy lên bao sương lầu hai, trong bao sương sớm đã có một đám công tử ca chờ cậu, thấy cậu tiến vào, một người trong số đó cười gọi.

Lận Bạch ngồi xuống chỗ trống, lập tức có một công tử ca đem nữ nhân trong ngực nhường cho cậu, Lận Bạch tức thì chán ghét đẩy nữ nhân nọ ra, lạnh lùng nói: “Ta tìm các ngươi nói chuyện, không phải chơi nữ nhân.”

“Ồ, Tiểu Bạch đây là dự định vì ai thủ thân như ngọc.” Tức khắc có một công tử ca bốn cợt cười ha ha.

“Còn cần phải nói à, khẳng định là vị tiên sinh kia rồi.” Một người khác trêu ghẹo nói.

Cùng lúc đó, những người này cũng đều bắt đầu đuổi mấy nữ nhân bên người ra ngoài, những nữ nhân này đều rất thức thời, thấy thế lập tức rời đi, còn chu đáo đóng cửa phòng lại.

Lúc này có một công tử ca nói: “Ta nói Tiểu Bạch, mục tiêu đã định này của ngươi không khỏi cũng quá cao đi, đây chính là Tiêu tiên sinh đó nha, ta nói, ta đứng bên cạnh y sợ muốn chết, ngươi lại còn vội vàng dán lên, đến mức đó à.”

Lận Bạch tức thì lạnh lùng liếc người nọ: “Người quan tâm cũng nhiều quá đó.”

Người nọ lập tức làm một động tác khóa miệng, tỏ vẻ mình im lặng không nói bậy nữa.

“Tiểu Bạch, vậy người tìm chúng ta rốt cuộc có chuyện gì?”

Trong mắt Lận Bạch xẹt qua một tia chán ghét, cậu đập trường kiếm lên bàn nói: “Ta muốn các người giúp ta đối phó một tên nam nhân không biết xấu hổ, người này dựa vào khuôn mặt bám víu Tiêu tiên sinh, ta muốn các người giúp ta đối phó hắn, để Tiêu tiên sinh nhìn thấu bộ mặt thật của hắn, đuổi hắn ra khỏi Lạc Châu.”

## 29. Chương 29: Ba Hợp Một

Lận Bạch có động tác gì, Ôn Thanh Lan dĩ nhiên không biết, thực tế mấy ngày nay hắn uể oải khủng khiếp.

Cùng Hắc Bào Lão Tổ đánh một trận, linh mạch hắn nát tan, linh khí hao tổn trống rỗng, khiến hắn hôn mê hơn một năm mới tỉnh.

Hiện giờ tuy có Thủy Lãnh Ngọc chữa trị linh mạch, nhưng trong cơ thể trống không, thực sự yếu nhược, hơn nữa khi bị hắc y nhân bắt cóc, hắn vì bức mình thúc giục Cô Phong Kiếm, càng hao tổn linh khí khiến tu dưỡng trở về điểm đáy, giờ ngay cả động cũng không muốn động, mệt mỏi.

Vì vậy Tiêu Cảnh không còn cách nào khác, chỉ phải tìm linh mộc làm suốt đêm không nghỉ, ẩn theo ghế lẩn gỗ trong lúc vô tình nhìn thấy ở nhân gian, làm cho Ôn Thanh Lan một chiếc ghế lẩn gỗ \_\_\_\_\_ cũng chính là xe lẩn.

Sau đó đám người Lận Thu Ý chờ thiết yển nhìn thấy một màn như này.

Ở trong mắt bọn họ thần bí cường đại, cao ngạo tà khí Tiêu Cảnh, chịu thương chịu khó đẩy một chiếc xe lẩn lại đây, trên xe lẩn ngồi một nam nhân lười biếng, trên người nam nhân còn nữa che một bộ áo lông cừu ấm áp, màn lụa đầu lạp che phủ dung mạo của hắn.

Tuy rằng như vậy, cũng không làm giảm khí chất thanh lãnh ưu nhã của hắn, thậm chí bởi vì chỉ có thể ngồi trên xe lẩn, còn khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Cho tới nay trầm mặc uy nghiêm, ngự hạ cường thế Tiêu Cảnh cũng không thềm nhìn bọn họ, mà cúi người thật cẩn thận thăm hỏi đối phương, thậm chí ôn nhu bế đối phương lên an trí ở chủ vị, mình ngồi bên cạnh.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lận Thu Ý cảm thấy thái độ Tiêu Cảnh quá mức cẩn thận, thậm chí có chút cung kính dụ ngoạn ở bên trong.

Còn Lận Bạch bên cạnh lại hận nghiêng rằng, ánh mắt trường nam nhân trên xe lẩn, đều sắp phun ra lửa.

Những người khác không biết tình huống của hai người đều hai mặt nhìn nhau, cũng không biết là chuyện gì, chỉ có chút buồn bức người trên xe lẩn là ai.

Tiêu Cảnh đến khi hầu hạ tốt Ôn Thanh Lan, mới ngẩng đầu nhìn đám người Lận Thu Ý: “Cơm nước xong, ta sẽ cùng các người đi Bàn Long Sơn, chờ xử lý xong chuyện của Thiên Giáo, ta phải rời khỏi nơi đây.”

Lận Thu Ý nói: “Chuyện Thiên Giáo còn phải làm phiền Tiêu tiên sinh giúp đỡ, đúng là bất đắc dĩ, nhưng nếu Tiêu tiên sinh không có nơi để đi, không bằng sau khi thanh lý Thiên Giáo, ở lại Thiên Giáo thế nào, bằng khả năng của Tiêu tiên sinh, chúng ta tất tự nguyện tôn Tiêu tiên sinh làm chủ.”

Thiên Giáo vốn là một đại giáo phái trên Bàn Long Sơn, cũng là thế lực số một số hai ở Lạc Châu, cùng vô số thế lực ở Lạc Châu qua lại.

Trước đó Thiên Giáo trên Bàn Long Sơn đang êm đẹp làm ăn, chẳng biết khi nào thủ lĩnh Thiên Giáo Lận Thu Sinh đột nhiên phát điên, làm ra những việc không thể tưởng tượng được, tín nhiệm kẻ yêu tà, đem Bàn Long Sơn tốt đẹp hiến cho Ma Vực làm hang ổ của quỷ, đến cả con ruột cũng không buông tha.

Lúc này mới phát sinh chuyện thiếu chủ Thiên Giáo lưu lạc Lạc Châu, Thiên Giáo ở Bàn Long Sơn làm hại một phương, chọc cho tiếng oán hờn khắp nơi, cũng ảnh hưởng đối với nhiều võ lâm môn phái.

Vì thế lấy Lận Thu Ý dẫn đầu, liên hợp thành một đội quân tạm thời, đi thanh trừng Bàn Long Sơn.

Bây giờ nghe Lận Thu Ý nói, không khỏi kinh hãi, nếu Tiêu tiên sinh đồng ý đề nghị của Lận Thu Ý, trải qua đợt chiến dịch thanh lý, Thiên Giáo chẳng những không sụp đổ, trái lại sẽ một lần nữa leo lên đỉnh cao.

Tiêu Cảnh lợi hại ra sao, một người đều rõ như ban ngày.

Mọi người đều chăm chú nhìn Tiêu Cảnh, chờ Tiêu Cảnh trả lời.

Tiêu Cảnh khoát tay áo: “Dù sao ta cũng không phải người trong Thiên Giáo, lần này đáp ứng, chẳng qua là vì chuyện trên Bàn Long Sơn không dễ giải quyết, còn việc Thiên Giáo Thu Ý người làm chủ là được.”

Lận Thu Ý thấy khuyên giải không được cũng không cưỡng cầu, liền trực tiếp ngồi xuống mời rượu ăn cơm, dù sao bằng mắt của gã, đương nhiên có thể nhìn ra Tiêu Cảnh không phải người thường, Thiên Giáo nhỏ nhỏ chỉ e không giữ được y.

Tiêu Cảnh không chấp nhận, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, tiệc rượu rất nhanh khôi phục cảnh tượng náo nhiệt phi phàm.

Dĩ nhiên cũng có người tò mò thân phận của Ôn Thanh Lan, nhưng phàm có người đặt câu hỏi, Tiêu Cảnh cũng chỉ mỉm cười, không trả lời, dần dà, mọi người đều thức thời không hỏi nữa.

Ôn Thanh Lan tu tiên mấy trăm năm, đã sớm không còn dục vọng ăn uống như phàm nhân, chỉ là hiện giờ mất hết tu vi, thân thể rơi xuống phàm thai, cũng không thể không ăn vài thứ no bụng.

Trong bữa tiệc chén qua chén lại hẳn nghe nhầm chán, thể lực võ lâm nhân gian Ôn Thanh Lan quả thực không dậy nổi hứng thú, chỉ coi là đồ chơi luyện tập của đồ đệ, liền ngẫu nhiên vén khăn che mặt đưa chút rượu và thức ăn vào miệng.

Tiêu Cảnh lo sư tôn không tiện gấp thức ăn, thấy Ôn Thanh Lan nhìn đồ ăn phía nào, liền tận tâm gấp thức ăn cho sư tôn, nếu gấp sai món, thì đặt vào chén mình ăn luôn.

Trong bữa tiệc những người khác tuy ngại thái độ Tiêu Cảnh nên không hỏi, nhưng vẫn lén lút nhìn trộm, thấy Ôn Thanh Lan vén khăn che mặt lên, lộ ra chiếc cằm tinh xảo môi mỏng tuyệt đẹp, còn có mặt nghiêng vô song, đều nghi hoặc trong lòng.

Chờ nhìn thấy thần thái tự nhiên chăm sóc chu đáo của Tiêu Cảnh, thì lại kinh hãi.

Nếu thực sự đối phương tồn tại mạnh hơn lớn hơn Tiêu Cảnh thì thôi, người này nhìn thế nào cũng chỉ là người bình thường, đừng nói bản lĩnh đặc biệt, ngay cả một chút nội lực cũng không có, thậm chí còn ốm yếu cực kỳ, coi như tướng mạo tuyệt điểm thì sao, nào đáng để Tiêu tiên sinh hầu hạ.

Nhưng cổ tình đối với sự chăm sóc của Tiêu Cảnh, vị công tử bệnh tật tàn yếu này lại là một bộ vẽ mặt đương nhiên, một chút cũng không thụ sủng nhược kinh (\*).

(\*) được chiều mà sợ hãi

Không khỏi làm người ta có chút cảm khái, chẳng lẽ Tiêu tiên sinh cũng là một anh hùng khó qua ải mỹ nhân?

Lận Bạch vốn không có tư cách ngồi ở bàn chính, nhưng thân phận cậu đặc thù, tuy võ công trí lực không đủ, tuổi lại nhỏ, nhưng dù sao cũng là thiếu chủ Thiên Giáo, lần hành động này, nhiều ít cũng muốn mượn danh nghĩa cậu, nên được an bài ở bàn chính.

Giờ thấy hai người Tiêu Cảnh ở chung, không khỏi thâm hận trong lòng, nhìn Ôn Thanh Lan càng thêm không vừa mắt, thâm nghĩ, khá lắm hồ ly tinh lẳng lơ, thật là thủ đoạn, có thể mê hoặc Tiêu tiên sinh đến tận giờ.

Nhưng ở đây không thể so đo cá nhân, không thể tại chỗ phát tác, hướng chi cậu cũng không muốn người kia như nguyện, để Tiêu Cảnh coi thường mình.

Những giận dữ đều âm thầm nuốt vào, trên mặt chỉ còn lại đáng vẻ nhìn như vui vẻ nhiệt tình.

Lận Bạch bưng chén rượu đi đến trước mặt Tiêu Cảnh, lúm đồng tiền cười tươi như hoa nói: “Tiêu tiên sinh, lần này thanh lý yêu tà Bàn Long Sơn thật sự là phải đa tạ ngài, đại ân này, Lận Bạch ta thực sự không có gì báo đáp, chỉ mong tiên sinh ngày sau hồi Thiên Giáo ngồi một chút, để chúng ta hết lòng hầu hạ báo đáp ân đức, chén rượu này, ta thay mặt giáo chúng Thiên Giáo cảm ơn tiên sinh.”

Cậu thân là thiếu chủ Thiên Giáo, thay giáo chúng Thiên Giáo tạ ơn Tiêu Cảnh, cũng không có gì không thích hợp, Tiêu Cảnh cũng không từ chối.

Lận Bạch thấy thế, tươi cười càng sâu, cậu không đợi Tiêu Cảnh nói chuyện, liền một ngụm uống hết rượu trong chén.

Cậu trẻ tuổi xinh đẹp, một chén rượu đi xuống, hai gò má đỏ ửng, tựa như đóa hoa kiều mỹ nở đầu ngày xuân tháng giêng, khí khái thiếu niên anh hùng phun trào hùng hực.

Tiêu Cảnh nhàn nhạt gật đầu, tùy ý uống một ngụm rượu, coi như đáp lại.

Lận Bạch kính Tiêu Cảnh một chén rượu xong, lại rót một chén, cậu nhìn về phía Ôn Thanh Lan vẫn yên tĩnh như gà bên cạnh, đột nhiên nói: “Ngày đó Lận Bạch không hiểu chuyện, trước đây đụng độ ở hậu viện đã đắc tội, mong..... đừng trách tội.”

“Kí chủ, ngài còn ăn, người này phát ra tín hiệu công kích trạch đấu đối với ngài, ngài còn ăn à, nhiệm vụ có làm hay không đây!”

Ôn Thanh Lan kỳ thực đang nắm chung rượu xuất thần, suy nghĩ chuyện sau khi hồi tông, hệ thống bắt ngờ gào to, cả người hấn chấn động, mới lấy lại tinh thần.

Nghe lời hệ thống nói, không khỏi cầm chén rượu, cười như không cười nhìn Lận Bạch, nhưng màn lụa che mặt, ai cũng không nhìn thấy vẻ mặt hấn, người ở bên ngoài nhìn vào, chính là Ôn Thanh Lan cao ngạo lãnh đạm, không muốn phản ứng tiểu công tử Lận Bạch.

Mà Lận Bạch nói, lại làm cho mấy kẻ khác có cảm giác bực tức đại ngộ, Lận Thu Ý vẫn luôn đưa Lận Bạch đến bên người Tiêu Cảnh, về phần để làm gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, mà Lận Bạch đối với Tiêu Cảnh có hảo cảm cũng đâu phải ngày một ngày hai.

Người này bị Lận Bạch nhắm vào, lại xung đột với Lận Bạch ở hậu viện, Lận Bạch còn cố ý xưng hô ậm ờ, là thân phận gì, gần như đã rõ rồi (\*), tám phần mười là tiểu công tử gặp phải đối thủ cạnh tranh, khó tránh khỏi có chút địch ý.

(\*) hô chỉ dục xuất: miêu tả sinh động; nét vẽ sống động; vẽ giống như thật: đây là đang suy luận thu hẹp phạm vi đối tượng tình nghi

Trước vẫn luôn có ánh mắt hiếu kỳ quan sát phỏng đoán Ôn Thanh Lan, lập tức thu trở về, mặc kệ Tiêu Cảnh có bao nhiêu sủng ái đối với Ôn Thanh Lan, một người sống ở hậu viện, nhiều nhất cũng chỉ được chủ nhân sủng ái, Tiêu Cảnh nguyện ý cưng chiều nâng niu chơi đùa, bọn họ không cách nào lắm miệng, nhiều lắm nói Tiêu Cảnh hành sự phóng đãng bất kham thôi, chỉ cần không ảnh hưởng Tiêu Cảnh bình thường làm việc là được.

Lận Bạch bị thái độ của Ôn Thanh Lan làm tức, nhưng nhớ tới những dặn dò trước đó của bằng hữu, cậu đành phải thu lại tính tình, làm ra vẻ mặt mát mát bị thương, điềm điềm đáng yêu nói: “Lận Bạch tự biết lỗ mãng, nhưng ngày ấy cũng chỉ là vô tâm vô ý, lo lắng thứ nhỏ nhất nào đó xông vào phủ tiên sinh, nếu ngài không nguyện ý tha thứ, Lận Bạch thực thương tâm vô cùng.”

Nói xong, Lận Bạch nâng chén rượu với Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan làm sao cũng không ngờ, có một ngày hấn lại vì đồ đệ mà bị kẻ khác xem là người trong hậu viện, còn vì vậy mà diễn xuất tiết mục tranh thủ tình cảm cay đắng, không khỏi cảm thấy thú vị.

Nhìn thiếu niên mặt mũi xinh đẹp trước mặt, một bộ trong lòng phần nộ khinh thường trên mặt lại bộ đáng tươi cười hào phóng.

Ôn Thanh Lan xoay chuyển chén rượu, ngược mắt thản nhiên nói: “Ha, nếu ta không tha thứ thì sao?”

Giọng nói lãnh đạm từ màn lụa truyền tới, Lận Bạch cũng không thể ngờ lại là loại đáp án này, trong cơn giận dữ không khỏi trợn mắt há mồm.

Vốn cậu cho rằng đối phương thế nào cũng sẽ ở trước công chúng làm ra bộ dáng hào phóng, không ngờ đối phương lại không biết điều như vậy, không khỏi nghĩ người này cũng là ỷ vào sủng ái của Tiêu tiên sinh nên không coi ai ra gì, tức giận đồng thời lại vì phản ứng của đối phương mà cảm thấy vui vẻ, Tiêu tiên sinh đã có thể nhìn rõ đối phương là hạng người gì.

Nếu Ôn Thanh Lan có thể nghe được tiếng lòng của Lận Bạch, nhất định sẽ cười nhạo ra tiếng.

Hắn là hạng người gì, Tiêu Cảnh còn có thể không biết, hầu hạ hắn mấy chục năm, Tiêu Cảnh sớm đã quen.

“Tích\_\_\_\_\_

Nhiệm vụ Lạc Châu phong vân trạch đấu hươu nhân

Vả mặt tiểu yêu tinh Lận Bạch

Tiêu Cảnh độ thân mật 5, độ hảo cảm 5, độ ngọt ngào 3, độ hắc hóa -1

Nhiệm vụ trạch đấu hằng ngày có kinh hỉ, kí chủ phải xoát điểm nhiều hơn nha.”

Độ ngọt ngào là cái quần gì, thế nào có cảm giác mấy ngày nay sau khi làm xong nhiệm vụ tăng điểm hằng ngày, đều kỳ quái dữ vậy?

Hệ thống không trả lời, trên thực tế những điểm số này cũng có thể phản ánh tâm trạng từ phía Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan không ngờ hắn bị tiểu yêu tinh ái mộ đồ đệ chữa mũi nhọn, đồ đệ vậy mà lại âm thầm cao hứng?

Xem ra lâu rồi không giáo huấn, lại đã quên cái gọi là tôn sư trọng đạo.

Lận Bạch lén nhìn Tiêu Cảnh, lại thấy Tiêu Cảnh đáng vẻ thản nhiên, đối với thất lễ vừa rồi của Ôn Thanh Lan không thêm để ý chút nào, cậu bỗng nhiên cảm thấy thất vọng, trong bụng nhanh chóng trừ tính lí do thoái thác.

Lại nói dù sao Tiêu Cảnh từ nhỏ tới lớn vẫn luôn hầu hạ sư tôn, cũng hiểu rõ tính tình của sư tôn, tuy vui lòng nhìn sư tôn chơi trò tranh sủng, nhưng biết rõ quá tay không may chính là mình.

Không muốn buổi tối thụ huấn Tiêu Cảnh lập tức nhanh nhẩu nói với Lận Bạch: “Hắn không muốn uống rượu thì quên đi, ngày ấy người cũng quả thực lỗ mãng, đi xuống đi.”

Vừa lúc Lận Thu Ý cũng lên tiếng: “Lận Bạch, nếu biết mình lỗ mãng còn không mau lui ra, người há có thể dụng chàm khách quý.”

Không giáo huấn được tên nam nhân không biết xấu hổ kia, trái lại bị thúc phụ và Tiêu Cảnh cùng trách móc, Lận Bạch nhất thời cảm thấy thất bại, đồng thời trong lòng càng đại hận, liền phần nộ lui xuống.

Mà những người khác nhìn toàn bộ trò hay vừa rồi, đều âm thầm kinh ngạc nuông chiều của Tiêu Cảnh đối với công tử kia.

Có kẻ đầu óc linh hoạt đến nỗi nghĩ, lấy lòng Tiêu Cảnh không được, vậy thì lấy lòng công tử bên cạnh y, để đối phương thổi gió bên gối cũng được.

Không đề cập tới những suy nghĩ lung ta lung tung trong lòng những kẻ này, sau khi ăn xong vậy lui yến tiệc, mọi người phải nghỉ ngơi và chỉnh đốn xuất phát.

Mọi người thu dọn tốt trang bị vũ khí, Tiêu Cảnh ôm sư tôn trở lại xe lăn, đẩy sư tôn ra cửa.

Ngay lúc Tiêu Cảnh đẩy Ôn Thanh Lan ra cửa, một bóng người đột nhiên vọt tới đây, âm thanh quen thuộc vừa kêu vừa khóc.

“Hu hu hu, lão gia, van cầu ngài đừng bỏ A Lữ, A Lữ cũng muốn đi cùng lão gia, lão gia lão gia.....”

Khóe miệng Tiêu Cảnh co quắp, cạ lời nhìn A Lữ dưới chân ôm chặt cổ chân mình, trực giác tên này nhạy cảm, nhất là đối với chủ nhân, chắc ý thức được hai người Tiêu Cảnh rời đi sẽ không quay về nữa, liền vội vã đuổi theo.

Thấy Tiêu Cảnh thật lâu không nói tiếng nào, A Lữ đột nhiên thông minh một lần vội vàng chùi nước mắt, sửa thành nằm bò dưới chân Ôn Thanh Lan.

Đoán chừng là vô cùng sợ hãi bị vứt bỏ, A Lữ đã ném cảnh cáo của Ôn Thanh Lan ra sau đầu.

“Phu nhân, phu nhân, cầu xin ngài khuyên bảo lão gia đi phu nhân, ngài dẫn ta đi, tiểu nhân sẽ nấu cơm nấu nước chạy vặt, còn có thể trông chừng trạch đấu, chắc chắn là công cụ cần thiết khi đi xa cho phu nhân, phu nhân dẫn tiểu nhân theo, ngài tuyệt đối sẽ không hối hận, phu nhân.....”

Ôn Thanh Lan bị gã gào đầu đầu, nhin không được xoa xoa thái dương, sắc mặt tái xanh lạnh lùng mắng: “Câm miệng!”

“Không, phu nhân, tiểu nhân không câm miệng, ngài và lão gia đều không cần tiểu nhân, tiểu nhân câm miệng sẽ bị vứt bỏ, phu nhân, ngài là một người tốt mềm lòng, ngài khuyên lão gia đi, lão gia rất nghe lời ngài.” A Lữ liền chết ôm chân Ôn Thanh Lan.

Những người khác đều bị màn bất thành linh này làm cho sửng sốt, sau khi nghe A Lữ xưng hô, sắc mặt càng kì dị nhìn Ôn Thanh Lan, bên cạnh Lận Bạch nghe thấy tiếng xưng hô này, sắc mặt đã sớm hóa xanh trắng.

Ôn Thanh Lan bị A Lữ khóc kêu đau cả đầu, hấn một chân đá văng A Lữ, không ngờ đối phương kiên cường bò tới.

Nhìn đối phương bò ra từng vết đường trên mặt đất, Ôn Thanh Lan vô cùng sa mạc lời khoát tay: “Thôi, cho người đi cùng.”

Nguyên bản A Lữ còn đang kêu rên nghe thấy Ôn Thanh Lan đồng ý, tức khắc nhảy dựng lên, vui mừng đứng dậy phủ tay, chân chó đi theo sau hai người, trong miệng còn nói: “Phu nhân phu nhân, tiểu nhân biết ngài tốt nhất mà, lão gia có ngài thật là phúc khí ba đời.”

Ôn Thanh Lan cảnh cáo liếc A Lữ, A Lữ lập tức thức thời câm miệng, một đoạn nhạc đệm này qua đi, mọi người liền xuất phát tới Thiên Giáo.

Đại bản doanh của Thiên Giáo ở Bàn Long Sơn, mà Bàn Long Sơn đồng không mông quạnh ngay cạnh ngoài Lạc Châu.

Lạc Châu là vùng nội địa rộng lớn ở chân núi, vừa ra thành Lạc Châu, bốn phía là chân núi thật lớn kéo dài không dứt, dãy núi có vị trí tốt một chút đều bị chiếm dụng, thành nơi dừng chân của một số giáo phái.

Thiên Giáo xây hành cung ở lưng chừng núi, dễ thủ khó công, lại có trọng binh canh gác, nếu không có giáo chủ Lận Thu Sinh làm hại thôn trấn xung quanh, muốn gây tai họa vô lâm, những người này cũng thực sự không muốn đi công Thiên Giáo.

Lúc trước Lận Thu Ý mang theo Lận Bạch chạy ra khỏi Thiên Giáo, Thiên Giáo đã loạn xà ngầu, bây giờ cũng không biết đến nông nổi nào rồi.

Song khi mọi người mở đường vào thôn trấn dưới chân Thiên Giáo, liền đối với Lận Thu Sinh điên cuồng có trực quan (\*) lý giải.

(\*) trực là trực diện, toàn diện, rõ ràng, toàn bộ, sự thật hoàn toàn; quan là quan sát, nhìn thấy bằng mắt, tức đang quan sát 1 sự vật, hiện tượng thật. Trực quan tức là có thể nhìn rõ các vấn đề bằng mắt, tức là nó được hiểu, được biết một cách rõ ràng và đầy đủ.

Nói dân chúng lầm than đã là còn nhẹ, nơi đây hoàn toàn là địa ngục trần gian.

Ban ngày đổ nát hoang vu, khói xanh quỷ mị một đường bao phủ toàn bộ thôn trấn, người sống nơi này ban ngày đều lộ ra quỷ khí âm hàn dày đặc.

Trên cọc ngoài trời tùy ý quăng một xác chết khó coi, phụ nhân mang thai bị trói hai tay sau lưng, hai chân mở rộng như ếch, áo quần rách rưới bị cọc đâm xuyên vào đầu, định giữa không trung, moi bụng phá ruột, đứa trẻ trong bụng sớm đã không thấy bóng dáng.

Trong góc phòng còn có vật thể hình người trạng thái than cốt, từng chút từng chút bò ra ngoài, nhìn kỹ, lại là người bị thiêu hơn phân nửa còn chưa chết.

Một con quái con (\*) bốn chân chạm đất đường hoàng bò qua trước mặt mọi người.

(\*) quái anh: quái vật trẻ con. Con trẻ mới đẻ gọi là anh.

Đứa trẻ da như cây khô, đầu lớn như đầu, tứ chi dị dạng, ngũ quan bị gọt mất, cái miệng rộng trên đỉnh đầu há mở đầy răng nhọn.

Nơi này là nhân gian, giáo nhân (\*) còn nghĩ mình vào lầm cái quỷ vực gì.

(\*) người trong giáo

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, thậm chí có thiếu niên chưa trải qua sự đời trực tiếp nôn khan thành tiếng.

“Súc sinh, súc sinh Lận Thu Sinh này!” Một tiếng gầm đột nhiên vang lên, hóa ra là Lận Thu Ý nhìn mọi thứ trước mắt, không thể nhịn được nữa tức giận mắng chửi.

Sắc mặt Lận Bạch nhìn cũng không tốt, dù sao người làm ra những việc này là phụ thân ruột thịt của cậu, cậu thậm chí dâng lên một chút áy náy hổ thẹn, chung quy cậu là con trai của Lận Thu Sinh.

Nhưng ngay sau đó, Lận Bạch bỗng nhiên nhớ tới phụ thân điên lên ngay cả cậu cũng hành hạ đến chết, nơi nào xem cậu là con trai của mình, chút áy náy ấy cũng liền biến mất.

“Sư tôn, người ở chỗ này đợi một lát, đồ nhi điều tra tình hình bên dưới rồi quay lại.” Tiêu Cảnh cúi người thấp giọng nói bên tai Ôn Thanh Lan.

“Người đi đi.” Ôn Thanh Lan nhàn nhạt gật đầu, nhìn thăm trạng trước mặt, sắc mặt Ôn Thanh Lan cũng không tốt lắm.

Tiêu Cảnh chào Ôn Thanh Lan rồi đi tới thôn, A Lữ thấy chủ nhân rời đi, liền có mắt tiếp nhận vị trí của chủ nhân, đi đến bên người Ôn Thanh Lan, thay Tiêu Cảnh đẩy xe lăn.

Lận Bạch chấn động trong chớp mắt, lực chú ý lại dời lên người Ôn Thanh Lan.

Dẫu sao thúc phụ cậu Lận Thu Ý mời Tiêu Cảnh tới, có Tiêu Cảnh ở đây, Lận Bạch không chút lo lắng, nên sẽ nhớ tới chuyện nói khi trước muốn đuổi Ôn Thanh Lan đi.

Vừa lúc Tiêu Cảnh và các môn chủ đi tra xét tình hình trong thôn, thấy Ôn Thanh Lan một mình ngồi trên xe lăn, chỉ có A Lữ đứng bên cạnh, Lận Bạch đảo mắt, ra hiệu cho một người trong số các võ lâm đệ tử.

Võ lâm đệ tử này chính là một trong những công tử ca uống rượu ngày ấy, cũng là con trai môn chủ của một môn phái.

Ôn Thanh Lan đang suy tư chăm chú nhìn dị trạng trong thôn, bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện một giọng nói ôn nhã trầm thấp, chỉ nghe người nọ nói: “Người không sợ à, ở đây không phải là Lạc Châu ôn hương nhuyễn ngọc, hơi lơ là, sẽ chết không có chỗ chôn, nhưng người một chút võ công cũng không có nha.”

Ôn Thanh Lan quay đầu, chỉ thấy một thanh niên áo trắng cầm quạt mỉm cười nhìn mình, thanh niên kia lớn lên ôn nhã phong lưu, rất dễ dàng hấp dẫn trái tim thiếu nữ vô tri.

Trong mắt Ôn Thanh Lan, đối phương cũng chỉ là một đứa con nít giả ngẫu, hẳn ngay cả hứng thú phản ứng đối phương cũng không có, liền trực tiếp quay đầu nhìn Tiêu Cảnh lục xét ở trong thôn.

Trong mắt thanh niên áo trắng lóe lên một tia khinh thường, gã thấy, Ôn Thanh Lan chỉ đang giả vờ thanh cao mà thôi, có lẽ một lát nhìn thấy máu me và giết chóc, nhất định sẽ sợ tới mức mất hồn mất vía run bần bật.

“Người biết không, tuy mọi người đều hướng tới giang hồ khoái ý ân cừu, nhưng kỳ thật giang hồ cũng không tốt đẹp như vậy, chỉ cần hơi sơ suất, sẽ đầu rơi xuống đất, máu tanh và chém giết cũng sẽ thường xuyên bầu bạn với người, người không nên theo Tiêu tiên sinh tới nơi này, người và chúng ta cũng không phải bạn đường, Thiên Giáo là một quái vật khổng lồ, một lát Tiêu tiên sinh đối chiến, cũng không thể phân tâm chiếu cố người, người sẽ không toàn mạng, mỹ nhân giống như người vậy, chết ở loại địa phương này, rất đáng tiếc.”

Ôn Thanh Lan thật sự bị đối phương làm bầm láp nhả làm phiền không chịu nổi, hấn mất hết tu vi, tính nhẫn nại không bằng trước kia, tiếng cằn nhằn không hiểu ra sao (\*) khiến hắn không cách nào tĩnh tâm quan sát.

(\*) mặc danh kì diệu

Vì vậy hắn không khỏi quay đầu lạnh giọng khiển trách nói: “Tiểu tử, câm miệng!”

Hắn thật sự phiền chết, uy áp trên người thuộc về tu sĩ không tự chủ được thoát ra, công tử ca kia dù sao tuổi còn trẻ, nhìn không ra sâu cạn, chỉ biết mình chẳng hiểu tại sao (\*) đột nhiên hoảng sợ.

(\*) mặc danh kì diệu

Bị Ôn Thanh Lan quở mắng một trận, tuy tự tôn bị tổn thương cảm tức không thôi, nhưng cũng không dám mạo phạm nữa, mà ảo não rời đi.

Công tử áo trắng đi rồi, A Lữ liền một bộ người từng trải kinh hãi thấp giọng giải thích nói: “Phu nhân, đây là những tiểu yêu tinh không có mắt muốn đối phó ngài đấy, bọn họ nhìn ngài chiếm sủng ái của lão gia không vừa mắt, muốn hù dọa đuổi ngài đi, nhưng phu nhân yên tâm, trên trạch đầu A Lữ ta chính là một tay cao thủ, bảo đảm để mấy tiểu yêu tinh thấy được lợi hại, không dám nhảy nhót làm loạn dưới mí mắt của phu nhân nữa, thành thành thật thật lại đây thỉnh an ngài.”

Mấy thứ loạn thất bát tao này là cái quỷ gì.

Ôn Thanh Lan xoa xoa mi tâm, tức giận nói: “A Lữ, người nói nhầm một câu nữa, thì lăn đi làm bạn với những thi thể đó đi.”

A Lữ lập tức thức thời ngậm miệng, gã tin tưởng với tính của phu nhân tuyệt đối sẽ làm được, với lại gã một chút cũng không muốn làm bạn với những thứ dơ bẩn này, sẽ héo úa.

Mấy người Tiêu Cảnh cũng kết thúc điều tra, Tiêu Cảnh nhấc tay lên, toàn bộ thôn trang bị đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Thân thể Tiêu Cảnh sau khi trải qua cải tạo của Tội Hỏa Liệt Thiên, lại sót lại một ngọn lửa của Tội Hỏa Liệt Thiên, Tội Hỏa Liệt Thiên có thể đốt sạch mọi thứ, thôn xóm quỷ quái này tất nhiên không có chút sức chống cự, liền biến thành tro tàn.

Đoàn người cứ như vậy càn quét vài thôn trấn, một đường tới gần hành cung Thiên Giáo giữa sườn núi, đến khi trăng sáng lên cao mọi người mệt mỏi không chịu nổi, mới quyết định dọn dẹp một thôn xóm đặt chân nghỉ ngơi.

Dù gì cũng là thôn trấn, điều kiện sinh hoạt khác một trời một vực với Lạc Châu ngợp trong vàng son (\*), miễn bàn đến giường cao gối mềm, có thể có một căn phòng rộng rãi sạch sẽ đã là không tệ.

(\*) chỉ túy kim mê.

Tiêu Cảnh làm việc chuyển này là người có địa vị cao nhất, dĩ nhiên chọn phòng ở tốt nhất, nhà nông này xây chẳng những rắn chắc, mà còn rộng lớn, xung quanh cũng không có phân và nước tiểu buồn nôn của động vật.

Chỉ là thôn trấn bị Thiên Giáo tàn phá hồi lâu, hiện giờ khắp nơi vượn đầy tro bụi mạng nhện, còn có một số động vật không có mắt làm ổ ở chỗ này.

Vì có thể dễ sự tôn đặt chân, Tiêu Cảnh liền đi vào phòng quét dọn, sự tôn dĩ nhiên là nán lại bên ngoài ngắm hoa ngắm trăng, chờ vào ở là được rồi.

“Phu nhân nói thật, ngài nên lưu tâm đi, bọn tiểu yêu tinh kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.”

A Lữ vẫn không cam lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chạy tới nói thầm bên tai Ôn Thanh Lan.

Nhưng nghĩ cũng biết Ôn Thanh Lan căn bản nghe cũng không thềm nghe.

A Lữ còn muốn nói gì đó, Tiêu Cảnh đã ở trong phòng kêu: “A Lữ, còn không qua đây hỗ trợ.”

A Lữ đành phải bất đắc dĩ chạy về phòng, trước khi đi còn có chút không yên tâm nhìn về phía Ôn Thanh Lan, trong lòng cầu nguyện phu nhân có thể đột nhiên thông suốt.

Nhưng hiển nhiên, gã phải thất vọng rồi.

Sau khi A Lữ rời đi, một thiếu nữ mặc váy xanh lam đi tới chỗ Ôn Thanh Lan.

Thiếu nữ khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, đúng là như đoá hoa như hoa như ngọc, nàng sinh diễm đạm đáng yêu, một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, không chút phấn son, trông ngây thơ đơn thuần, không biết chuyện đời, tựa như muối muối đáng yêu nhà bên, trên tóc mai một đoá hoa nhung(\*), càng có vẻ xinh xắn dễ thương.

(\*) hoa nhung tuyết hay còn gọi là hoa thùy trinh, một trong những loài hoa núi nổi tiếng ở Châu Âu. (hình trên đầu)

Nhưng trong mắt thiếu nữ lại tràn đầy đau thương u sầu, khiến người nhìn run run trong lòng, muốn vượt bỏ ưu thương của nàng.

Nàng nhút nhát đi tới trước mặt Ôn Thanh Lan, hơn nửa ngày mới lấy hết can đảm nói: “Ngài..... Ngài là phu nhân của y đi, nô gọi Thủy Nhi, nhìn ngài khí chất cao quý phong tư hơn người, nô rất hâm mộ.”

Nói xong đôi mắt của nàng dần ảm đạm.

Ôn Thanh Lan thoáng cho đối phương một cái nhìn, không nói tiếng nào xem đối phương muốn làm cái gì.

Chỉ thấy thiếu nữ cắn chặt răng, đột nhiên quỳ xuống khóc cầu nói: “Nô biết thể này rất quá phận, nhưng nô thật sự rất yêu Tiêu tiên sinh, nô kiếm chế không được, công tử, nô không cầu thứ gì, cũng không dám vọng tưởng danh phận gì, chỉ cần ngài đồng ý để tiên sinh nhận nô, kêu nô đi theo bên người ngài bưng trà rót nước cũng được, hô quát đánh chửi đều được, nô nguyện ý làm tỳ nữ thấp hèn nhất, chỉ cầu có thể đi theo bên người Tiêu tiên sinh, cầu xin ngài, công tử, đúng rồi, nô còn có thể sinh con dưỡng cái cho Tiêu tiên sinh, công tử lại không được, nhưng nô nguyện ý đưa con cho công tử, cũng cố địa vị của công tử, nô cái gì cũng không cầu, chỉ cầu có thể lưu lại.”

(\*) Nô: tiếng phụ nữ tự khiêm xưng ngày xưa.

Ôn Thanh Lan lãnh đạm nói: “Ừ, người đúng là si tâm vọng tưởng, không xứng với y.”

Coi như trong Chí Thần Truyện hậu cung đồ đệ chạy mất cũng ăn, nhưng về sau sẽ không có, có lẽ Tiêu Cảnh sẽ cưới một nữ nhân cùng hiểu kính hần, nhưng nữ nhân thế này làm vợ đồ đệ hần, Ôn Thanh Lan một chút cũng không vui, hần thấy chẳng ra sao.

Nếu không phải cả người lười biếng không muốn động, Ôn Thanh Lan càng muốn giáo huấn đối phương, nhiệm vụ đi ra ngoài nguy hiểm như thế, không chịu nghỉ ngơi dưỡng sức, lại còn có thể nghĩ tới những chuyện tào lao này.

Thiếu nữ không ngờ hần lại nói như thế, sững sờ một lát, rồi tức khắc tan vỡ òa khóc lớn, nàng khóc nhu nhược động lòng người, làm lòng người ta cũng tan chảy, nếu để người khác nhìn thấy, nhất định sẽ vô cùng thương xót thiếu nữ thuần khiết đáng yêu này, đồng thời mắng chửi kẻ máu lạnh Ôn Thanh Lan, vậy mà có thể tâm địa cứng rắn ức hiếp con gái như thế.

Đúng lúc Tiêu Cảnh thu dọn phòng xong đi ra, y vừa đi vừa nói: “Phòng dọn tốt rồi, có thể vào nghỉ ngơi.”

Thiếu nữ mắt thấy một chân Tiêu Cảnh bước ra cửa phòng, nàng bỗng nhiên hét lên một tiếng, xé vạt áo của mình nhảy xuống sông trước mặt Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan: “.....”

Tiêu Cảnh bị một tiếng hét thảm thương này làm cho kinh ngạc, không khỏi bước đến bên người Ôn Thanh Lan, lúc này y mới nhìn thấy một thiếu nữ vùng vẫy trong nước, không rõ đầu cua tai nheo vung tay áo, thiếu nữ liền lặn không bay lên ngã xuống mặt đất, thiếu nữ nhất thời xấu hổ ngượng ngùng liếc nhìn Tiêu Cảnh, nhưng Tiêu Cảnh không chú ý.

“Sao vậy?”

Dù sao cũng đang ở dưới chân Thiên Giáo, trên đường lại gặp nhiều việc quỷ dị như vậy, tính cảnh giác của mọi người đều vô cùng cao, vốn đang rải rác nghỉ ngơi một bên, nghe tiếng người kêu thê lương thảm thiết, đều đi ra vây xem, ồn ào khó hiểu nhìn thiếu nữ trên mặt đất và Ôn Thanh Lan.

Lúc này trong đám người lao tới một người, người này nâng thiếu nữ dậy, cởi áo khoác lên người thiếu nữ, vừa phần nộ vừa lo lắng nói: “Sư muội, muội làm sao vậy, có phải có người ăn hiếp muội không?”

Thiếu nữ nghe vậy bỗng nhiên che mặt khóc lóc.

Người đỡ nàng lập tức nói: “Sư muội đừng sợ, sư phụ sư huynh sẽ làm chủ cho muội.”

Thiếu nữ khóc đứt gan đứt ruột, nghe đối phương an ủi, mới có dũng khí chỉ vào Ôn Thanh Lan nói: “Hắn..... hắn muốn quấy rối ta, thấy ta chống cự không theo, thì đẩy ta xuống nước muốn giết ta, ta trong lúc sợ hãi liền ngã xuống.”

“Cái gì?” Thanh niên vừa nghe, lập tức rút kiếm giận dữ chỉ vào Ôn Thanh Lan nói: “Mày cái thằng khốn ra vẻ đạo mạo này, không ngờ lại là người như thế, Tiêu tiên sinh, xin ngài chủ trì công đạo cho sư muội ta!”

Nói xong, thanh niên cứ thế nửa quỳ với Tiêu Cảnh, vẻ mặt giận dữ nói.

Thiếu nữ thốt ra lời này, xung quanh nhất thời cũng nghị luận sôi nổi, tuy lúc này dân phong cởi mở, nhưng con gái vẫn tương đối chú trọng danh tiết, càng không thể nào dùng loại chuyện này đem ra đùa giỡn, đều nhìn về phía Tiêu Cảnh, xem y muốn nói như thế nào.

Tiêu Cảnh: “....”

Y tin chắc phẩm vị của sư tôn không có kém như vậy, dùng sức mạnh là cái quỷ gì, dùng sức mạnh không thành liền đẩy xuống sông cái này cũng quá buồn cười, y mặt đẹp dịu ngoan như vậy, tùy ý sư tôn bóp nắn vo viên, sư tôn đều hồ hững với y, chẳng lẽ nữ nhân này lớn lên còn xinh đẹp hơn so với mình sao?

Ôn Thanh Lan: “.....”

Đã lười phản ứng lại với trò khôi hài này, trực tiếp xoay xe lăn trở về nghỉ ngơi.

Tiêu Cảnh thấy sư tôn có chút bức bối, vội vàng theo sau, lưu lại một bầy chờ xem kịch vui và người cầu chính nghĩa về mặt mũi lung đứng sững tại chỗ.

Hai nhân vật trung tâm câu chuyện đã đi, vở tuồng nào còn có thể diễn tiếp, thiếu nữ cũng vịn vịn không ngờ tới kết cục như thế này, tức thì nước mắt lưng tròng đứng thẳng bất động tại chỗ, nhìn quanh bốn phía.

Khóc cũng khóc không nổi nữa, Tiêu Cảnh lại không nhìn, thiếu nữ quệt quệt nước mắt, âm ức bỏ đi, còn lại sư huynh đuổi theo sau môn nàng, những người khác thấy nhân vật chính đều đi rồi, cũng ào ào tản ra.

Ẩn ở một nơi bí mật gần đó Lận Bạch thấy đại sát chiêu lại có thể kết thúc qua loa như vậy, không khỏi giậm chân thảm hận, miệng nói: “Không phải người nói biện pháp này hữu dụng nhất sao?”

“Ai biết thái độ Tiêu tiên sinh sẽ như thế này, ta nói Tiểu Bạch à, không bằng người thu tay lại đi, ta thấy Tiêu tiên sinh đối với phu nhân y cảm tình sâu đậm, người căn bản không có chỗ chen chân.”

“Không thể!” Lận Bạch cả giận nói: “Ta nhất định sẽ đuổi hắn đi.” Nói xong cũng phất tay áo bỏ đi.

“Phu nhân, tiểu nhân đã sớm nói ngài phải lưu tâm đi, xem đi, tiểu nhân không có mặt một lát, ngài đã bị hãm hại rồi.” A Lữ đang muốn xoắn tay áo ra ngoài đứng trợ uy, vừa nhìn thấy Ôn Thanh Lan thì tức thì lại lả nhai.

Nào ngờ Ôn Thanh Lan nhìn cũng không thèm nhìn A Lữ, trực tiếp lướt qua đối phương vào phòng.

Tiêu Cảnh thấy thế, trong lòng lập tức kêu to không tốt, y cảnh cáo trừng mắt nhìn A Lữ, ‘rầm’ đóng cửa phòng, A Lữ bị đập té chảy máu mũi, hậm hực đi ngốc trong sân.

Trong phòng, Tiêu Cảnh cúi đầu chậm chạp đi theo sau Ôn Thanh Lan, thành thành thật thật hầu hạ Ôn Thanh Lan rửa mặt, đỡ thân thể không mấy nhanh nhẹn của sư tôn lên giường nghỉ ngơi.

Ôn Thanh Lan lại là một vẻ mặt trầm lặng, mặc Tiêu Cảnh hầu hạ, cuối cùng nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu Cảnh nào dám đi nghỉ ngơi, chỉ dám cúi đầu quỳ gối ở mép giường, một bộ mặc người trách phạt, nhưng Ôn Thanh Lan lại không thêm liếc mắt nhìn y một cái.

Tiêu Cảnh bỗng nhiên tủi thân vô cùng, y nào biết sẽ có người dùng chuyện thiếu não như thế quấy rầy sư tôn, làm sư tôn phiền chán.

Huống chi nữ nhân kia còn đi câu dẫn sư tôn, tháo thắt lưng cởi áo trước mặt sư tôn thật không biết xấu hổ!

Y còn chưa có câu dẫn sư tôn như vậy đâu, y cười một cái với sư tôn, sư tôn liền mắng y sắp mặt, làm hại y không dám làm ra hành động gì khác.

Nhưng nghĩ tới hai ngày nay sư tôn vì mình mà dối người khác, trong lòng Tiêu Cảnh lại vui sướng (\*).

(\*)   mỹ tư tư: ý chỉ người trong lòng có chuyện gì đó cao hứng nên vẻ mặt rất chi là đắc ý, vui vẻ

Y bên này suy nghĩ miên man, bên kia tại Ôn Thanh Lan liền nghe âm thanh nhắc nhở tích tích tích của hệ thống, độ hắc hóa độ ngọt ngào độ thân mật không ngừng tăng lên hạ xuống, làm cho Ôn Thanh Lan hạn hán lời đến cực điểm.

Một lát sau, Ôn Thanh Lan không thể nhịn được nữa mở mắt ra, lạnh mặt trách mắng: “Quỳ trên mặt đất làm gì, ngại mắt bản tôn phải không?”

Lâu lắm không ai giáo huấn, đột nhiên đụng phải gương mặt lạnh băng của sư tôn, trong lòng Tiêu Cảnh một trận ủy khuất, tròn mắt y ướt đầm nhìn về phía Ôn Thanh Lan, rất nhanh lại cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đệ tử biết sai, mong sư tôn trách phạt.”

Ôn Thanh Lan ngoài cười nhưng trong không cười lạnh lùng nói: “Ta phạt ngài làm cái gì, Tiêu tiên sinh, hiện giờ rất lợi hại mà, nào dám lại phạt ngài.”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Cảnh tức khắc run lên, quỳ càng thấp, giọng nói đậm mùi ảm ức: “Mong sư tôn trách phạt đệ tử, đệ tử có lỗi.”

Dáng vẻ cô vợ nhỏ này, Ôn Thanh Lan lại bùng lên lửa giận không biết tên, tiểu đồ đệ có khuôn mặt dài xinh đẹp, làm việc loằng ngoằng loằng ngoèo kéo dài lê thê, cùng đại đồ đệ làm việc trầm ổn kia của hắn thật không thể so sánh.

Hắn không khỏi xoay người, mắt không thấy tâm không phiền, trong miệng lạnh lùng nói: “Vậy ngươi cứ quỳ đi.”

Thốt ra lời này, Tiêu Cảnh yên tĩnh, quy củ quỳ gối bên giường, nhìn sư tôn nghỉ ngơi.

Ôn Thanh Lan thầm nói một tiếng, thật là da ngựa thiếu đánh, rất nhanh thì chìm vào giấc ngủ.

Có điều Ôn Thanh Lan không thể an ổn mà nghỉ ngơi một đêm, không lâu lắm, hắn đã được tiểu đồ đệ bế lên đặt trên xe lăn.

Động tác lớn như vậy, hắn đương nhiên cũng thanh tỉnh, liền gương mặt nhìn về phía Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh lúc này vẻ mặt cảnh giác, con ngươi đen kịt của y lóe lên máu tanh chỉ đã thú đi sẵn mới có, không chớp mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa nói: “Sư tôn, có địch tấn công, đệ tử mang người đi ra ngoài.”

Ôn Thanh Lan ngồi vững trên xe lăn, tùy ý đồ đệ đẩy hắn ra cửa phòng.

Lúc này ở gian ngoài tất cả mọi người đã tỉnh dậy tụ tập lại một chỗ, những thứ vĩnh viễn không thể tỉnh lại cũng đều tỉnh lại.

Bấy giờ, bên ngoài thôn nhỏ đã vây đầy quái vật xương khô hình người vọt tới, nếu hấn nhó không lầm, đây là thủ đoạn của ma tu, hút tinh hoa rồi nhiễm khí bản người sống, sẽ hóa thành yểm quỷ.

### 30. Chương 30: Diệt Quỷ Vật Cấp Thấp

Ôn Thanh Lan cau mày nhìn quái vật xương khô hình người vọt tới, nếu hấn nhó không lầm, đây là thủ đoạn của ma tu, hút tinh hoa rồi nhiễm khí bản người sống, sẽ hóa thành yểm quỷ.

Chúng nó không có lý trí, chỉ có bản năng giết chóc, hơn nữa còn sẽ vây bản người sống.

Trong địa bàn Thiên Giáo xuất hiện nhiều yểm quỷ như vậy, chỉ sợ giáo chủ Thiên Giáo đã cấu kết với ma tu từ lâu.

“Sư tôn, người chờ ở đây, A Lữ, chăm sóc sư tôn.” Tiêu Cảnh dặn dò xong, liền lập tức nhảy vào trong bầy yểm quỷ.

Lực sát thương cực mạnh, Tội Hỏa Liệt Thiên là ngọn lửa khắc tinh của âm tà, rất nhanh đã thiêu trụi một vùng.

Công kích của y như tín hiệu, người trong võ lâm còn lại cũng bắt đầu nương theo bước chân y, giết yểm quỷ lọt lưới.

Người sức chiến đấu mạnh ở vòng ngoài kết trận thư sát (\*), chiến lực yếu kém ở bên trong vây giết đánh tan hơn phân nửa lực chiến của yểm quỷ, mà A Lữ lại đẩy xe lăn của Ôn Thanh Lan, vững vàng đứng ở giữa sát trận, không một yểm quỷ nào có thể lọt vào quấy nhiễu.

(\*) Thư Sát: Sau khi ám sát có thể sử dụng kỹ năng tầm xa, tạo 20% tổn thương với mục tiêu, khiến đối thủ lơ lửng. Đồng thời cũng giải trừ trạng thái ẩn thân. Đây là thuật ngữ game nghề thích khách, chú thích để hiểu thêm, ở đây có nghĩa là ám sát.

Tình cảnh an nhàn của hai người, rất nhanh đã làm cho một số người bất mãn.

Sau khi Lận Bạch giết chết mấy con yểm quỷ, vừa đánh vừa lui tới bên người Ôn Thanh Lan, cậu cười lạnh nói với Ôn Thanh Lan: “Sớm nói với người đừng nên tới nơi này, nơi này là nơi người nên tới sao, một chút chiến lực cũng không có, chỉ có thể kéo chân sau đi.”

Ôn Thanh Lan thản nhiên liếc Lận Bạch một cái, không nói gì.

“Lận thiếu, không bằng trực tiếp đẩy hấn cho những quái vật kia đi, dù sao đang rối loạn, cũng sẽ không có ai biết, đỡ phải thành gánh nặng cho chúng ta, tiếp theo chỉ sợ còn có không ít ác chiến.” Bên cạnh một người thấy xung quanh không ai chú ý, bỗng khê giọng nói với Lận Bạch.

Ai ngờ Lận Bạch lại không cảm kích chút nào, ngược lại phản nộ nói: “Người câm miệng, người xem Lận Bạch ta là hạng gì, bản thiếu chủ không ưa hấn tới gần Tiêu tiên sinh, đó là vì bản thiếu chủ thích Tiêu tiên sinh, bản thiếu chủ còn chưa vô sỉ tới mức phải ám toán một người tay trái gà không chặt, việc này người luyện võ bọn ta không làm.”

Lận Bạch nói xong, trút cảm phẫn bằng hai kiếm soàn soạt chém đứt đầu hai yểm quỷ, yểm quỷ ngộ ngay hóa thành tro bụi.

Người nọ không ngờ bị Lận Bạch dạy dỗ ngược một trận, lập tức cười gằn hai tiếng: “Được được, là Lận thiếu gia người cao quý, chúng ta không bằng, về sau Lận thiếu gia người cũng ít tới tìm chúng ta, chúng ta chơi với người không nổi.”

Ôn Thanh Lan nào ngờ nghe được loại chuyện thế này, không khỏi nhướn mày.

Nhưng người nọ có một câu nói nói không sai, tiếp theo quả thật sẽ không có ít ác chiến.

Yểm quỷ chỉ là đợt công kích đầu tiên, loại quỷ cấp thấp này căn bản không tạo thành thương tổn quá lớn với mọi người, đến đây đều là vô lâm tinh nhuệ, trừ bỏ cá biệt không cẩn thận bị vậy nhiễm, phần lớn có thể chém yểm quỷ như xắt dưa leo.

Ngay sau khi Tiêu Cảnh lại thiêu một loạt yểm quỷ, một bầy quái gọi là người mặt chim kết thành đàn bay tới.

Chim này tên là người mặt chim, do con người ăn trái cây ma hóa trong ác đầm mà thành, ác đầm là ô uế nhân gian tụ hội mà nên, trong đó tất nhiên có luyện hóa dơ bẩn của ma tu.

Trên có người mặt chim, dưới có yểm quỷ, rất nhanh liền có người công lực không đủ kêu thảm thiết bị xé nát cần nuốt.

Kỳ thật những thứ này chỉ là ma vật quỷ vật cấp thấp thôi, nhưng người trong vô lâm chỉ là phàm thai, chống lại mấy thứ này cũng vô cùng cố sức.

Trước đó Lận Bạch còn nhàn hạ thoải mái châm chọc hấn, không lâu sau đã bị người mặt chim công kích luống cuống tay chân.

Nhưng đội quân này dù sao cũng có một Tiêu Cảnh, tu vi Tiêu Cảnh hiện giờ đã là Kim Đan Kỳ, lại có Tội Hỏa Liệt Thiên trong người, tất nhiên không sợ mấy thứ này chút nào, có điều một mình y tinh lực hữu hạn, người mặt chim và yểm quỷ lại tràn vào quá nhiều, cũng không cách nào bận tâm toàn bộ.

Tệ hơn là, sau đợt kích của người mặt chim, lại có một đám trẻ con dị dạng, giống như khỉ con leo lên nhảy xuống nhào tới.

Đám trẻ con này chính là đám trẻ bọn họ nhìn thấy ở trong thôn, hàng ngàn quỷ con răng nhọn bò tới, khó tránh khỏi khiến da đầu người tê dại.

A Lữ đã run bần bật, tay gã siết chặt xe lăn, đáng thương nói: “Phu nhân, chúng ta sẽ không táng mạng tại đây chứ.”

Lận Bạch bởi vì không rời đi, nên buộc bắt đắc dĩ đánh quái bên cạnh Ôn Thanh Lan, trông có vẻ như đang bảo vệ hấn, Lận Bạch khó chịu một hồi.

Lúc này có một con quỷ con nhào tới, Lận Bạch thấy thế, vội vàng cầm kiếm ngăn cản quỷ con, quỷ con lực mạnh vô cùng, chấn cổ tay Lận Bạch tê rần, liên tục thoái lui vài bước, còn có người mặt chim lượn vòng trên đỉnh đầu.

Sắc mặt Lận Bạch không khỏi khó coi, trông A Lữ quát: “Mang chủ nhân người đi mau, đừng ở chỗ này cản trở ta.”

Đúng lúc này người mặt chim lao xuống, Lận Bạch không kịp phòng bị, buộc phải nâng cánh tay lên chặn, mắt thấy sẽ bị người mặt chim bắt lấy.

Lận Bạch không khỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng không có đau đớn xé rách truyền tới như trong tưởng tượng, Lận Bạch kinh ngạc mở mắt ra, chỉ thấy người mặt chim kêu thảm hóa thành tro, Ôn Thanh Lan bên cạnh mặt không đổi sắc nhìn không trung, còn A Lữ thì há to miệng.

Không để ý đến sự ngạc nhiên của Lận Bạch, Ôn Thanh Lan cau mày nói: “Tiêu Cảnh, còn nhớ ở Tỉnh Bình Phong vì sư dạy người cái gì không?”

Giọng nói của hấn thanh lãnh trầm thấp, nhưng lại kỳ tích truyền đến tai Tiêu Cảnh, cơ thể Tiêu Cảnh tức thì khựng lại, y trả lời: “Đệ tử nhớ rõ.”

“Người mặt chim, yểm quỷ, quỷ con đều là ma vật cấp thấp, chúng nó không có linh trí, chỉ biết dựa vào bản năng hành sự, nếu như lần này vậy công chúng ta, dĩ nhiên là có người âm thầm thao túng, hơn nữa khoảng cách không thể quá xa.” Ôn Thanh Lan không ngừng lại, mà tiếp tục giảng giải: “Người hấn đã phát hiện ra.”

“Sư tôn chỉ dạy phải, đệ tử đã hiểu.” Tiêu Cảnh cất giọng nói.

Theo giọng nói hạ xuống của y, hai người đều nhảy bèn phát hiện một cỗ ma khí nhàn nhạt lướt qua.

Tốc độ của đối phương nhanh, nhưng động tác của Tiêu Cảnh nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt, y cất bước về phía trước, nắm lấy ma khí kia, men theo chút ma khí ấy, Tiêu Cảnh bắt được kẻ muốn bắt.

Một tiếng hét thảm truyền tới, một hắc y nhân từ hư không hiện ra, rõ ràng gã bị thương rất nặng, bởi vậy mới bị Tiêu Cảnh khống chế trong tay.

Gã vô cùng khó hiểu nói: “Người phát hiện ta thế nào, rõ ràng ta ẩn nấp rất tốt?”

Tiêu Cảnh nở nụ cười: “Không phát hiện, chính người nói cho ta biết.”

Hắc y nhân nổi giận nói: “Người lừa ta? Bọn chính đạo đối trá các ngươi!”

Tiêu Cảnh không đáp lời, mà nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan thản nhiên nói: “Vô dụng, giết chết đi.”

Mặt hắc y nhân lộ vẻ hoảng sợ, muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng kiếm của Tiêu Cảnh so với miệng gã nhanh hơn, một kiếm xuyên tim.

Động tác này rất nhanh, lúc mọi người kịp phản ứng, đã trần ai lạc định, những ma vật yêu vật cấp thấp mất đi sức mạnh thúc ép, lập tức tản đi khắp mọi nơi.

Tuy so với thời điểm vây công nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng quỷ vật phân tán cũng tạo thành thương vong nhất định.

Sắc mặt Ôn Thanh Lan lạnh lẽo, hần nhẹ giọng nói: “Tĩnh thế độ ách quyết, Tiêu Cảnh, niệm theo ta.”

Bấy giờ mới nhớ tới dạy đồ đệ một ít kiến thức cơ bản, hình như hơi trễ, nhưng cũng may hiện tại Tiêu Cảnh đã là Kim Đan Kỳ, thần niệm đã vô cùng cường đại, có thể ngay lập tức nhớ kỹ vô số chú văn trong miệng Ôn Thanh Lan.

Theo linh lực cuộn cuộn dạt tán của tu sĩ Kim Đan Kỳ, những quỷ vật ma vật kia giống như bọt phôi dưới ánh mặt trời, tan biến trong nháy mắt.

Cho đến khi tất cả ma vật hóa thành tro tàn, Tiêu Cảnh mới hạ xuống từ giữa không trung, y đi thẳng tới cạnh Ôn Thanh Lan, trên mặt lạnh lẽo hiện đỏ ửng, giống như cầu khen ngợi nhìn Ôn Thanh Lan: “Sư tôn, đồ nhi làm thế nào?”

“Không tồi.” Ôn Thanh Lan không để tâm khích lệ nói.

Tất cả tâm tư của hần đặt trên người giáo chủ Thiên Giáo cầu kết ma tu, nào có ở không quản tiểu tâm tư của đồ đệ.

Chỉ là như vậy, Tiêu Cảnh cũng một bộ biểu cảm thỏa mãn.

Một hồi biến hóa này, ngược lại làm đám người Lận Thu Ý kinh sợ, ánh mắt nhìn về phía Ôn Thanh Lan, không còn ngó lơ và xem thường, cho dù Ôn Thanh Lan là một người bình thường không có nội lực, đó cũng là một người có tri thức lợi hại, người có thể chỉ đạo Tiêu tiên sinh.

Đặc biệt là Lận Bạch, cậu sẽ không không biết điều tới gần nữa, mặt mày tái mét lạnh lẽo lui sang một bên, nghĩ lại trước đây thực sự là ngu vô cùng, càng cảm thấy Ôn Thanh Lan đang đùa giỡn mình.

Nếu đã thanh trừ ma vật, như vậy đường lên núi của mọi người trở nên nhẹ nhàng vô cùng.

Thiên Giáo bị Lận Thu Sinh phá hoại, nơi này ngoại trừ ma vật quỷ vật bị luyện hóa, người sống thủ vệ chân chính còn lại không có mấy.

Đối mặt ma vật quỷ vật, Tiêu Cảnh là khắc tinh của bọn chúng, y có thể không cố kỵ ra tay tinh lọc bọn chúng.

Còn những thủ vệ quân tốt của Thiên Giáo, sẽ được Lận Thu Ý chiêu hàng, dựa vào nơi hiểm yếu chống trả trực tiếp bị người võ lâm chém chết.

Bởi vì Lận Thu Sinh làm điều ngang ngược, tàn nhẫn biến thái, cho nên những người này đầu hàng đặc biệt nhanh, thậm chí không thể nhận được theo bọn họ cùng nhau giết tới tổng đàn Thiên Giáo.

Rất nhanh, bọn họ đã đi thẳng tới đại điện tổng đàn.

Lận Thu Sinh không có trong đại điện, Lận Thu Ý thuần thực dẫn mọi người tìm một vòng khắp nơi, tìm được Lận Thu Sinh ở tế đàn phía sau đại điện.

Lúc này Lận Thu Sinh đã người không ra người ma không ra ma, đầu tóc đỏ đậm xoa tung, đứng ở giữa tế đàn toàn bộ đều là thi thể dữ tợn, đôi mắt tàn nhẫn điên cuồng nhìn chăm chăm Lận Thu Ý, khiến lòng người không khỏi phát lạnh.

“Lận Thu Sinh, ngươi làm điều ngang ngược, ác giả ác báo, ta nể tình huynh đệ, dung cho ngươi tự sát.” Lận Thu Ý lạnh lùng nhìn Lận Thu Sinh, dung mạo hai người có tám phần tương tự, vừa nhìn là biết huynh đệ.

Lận Thu Sinh phát cuồng cười phá lên: “Giỏi cho dung ta tự sát, Lận Thu Ý, ngươi đừng đạo đức giả, ngươi đang ước gì ta chết đi, lại còn giả vờ ra vẻ tốt với ta, nhưng thực đáng tiếc, sau này không bao giờ thể nữa, chờ ta hoàn thành ngô thần tế phẩm, ta sẽ có thể trở thành thần sử thoát ly ngũ hành, đến lúc đó Lận Thu Ý ngươi, điều đầu tiên là sẽ giết ngươi tế cờ!”

Lúc này mọi người mới phát hiện, thi thể dưới chân Lận Thu Sinh được phân bố theo quy luật nhất định, hơn nữa tử trạng khác nhau, đều vô cùng thâm trọng, giống như gia súc bị trói tứ chi, làm tế phẩm trưng bày trên tế đàn trong lời Lận Thu Sinh.

Lận Thu Ý nhìn kỹ, thể nhưng phần lớn là người quen trong giáo.

“Lận Thu Sinh, ngươi điên rồi, những người này đều là phụ tá đắc lực của ngươi, trọng thần trong giáo, ngươi vậy mà đối với bọn họ như thế, ngươi không phụ lòng phụ thân, không phụ lòng giáo chúng sao?”

## 31. Chương 31: Ác Chiến Với Thiên Ma

Lận Thu Ý vừa dứt lời, ánh mắt Lận Thu Sinh càng trở nên đáng sợ.

Gã lạnh lùng cười nói: “Phụ lòng ai? Lận Thu Ý, ngươi cũng biết, ta hận nhất là đáng về giả dối miệng đầy chính nghĩa của ngươi, vô luận là phụ thân, hay Ngọc Nhi, bọn họ trong miệng nhớ thương tất cả đều là ngươi, nói ta cái gì cũng không bằng ngươi, ngay cả những giáo chúng đó, bọn họ cũng đều hối hận không đi theo ngươi, đã như vậy, cần gì phải giả mù sa mưa để ta làm giáo chủ, nhưng bây giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì, Lận Thu Ý ngươi hãy xuống đó bồi bọn họ đi!”

Đồng tử Lận Thu Ý co rút kịch liệt, gã tức giận nói: “Chỉ vì vậy ngươi liền giết chết bọn họ, Lận Thu Sinh, quả nhiên lúc trước ta không nên lưu ngươi!”

Lận Thu Sinh lập tức cười như điên, tóc đỏ bay bay, hai mắt đỏ bừng, hét như ác quỷ: “Được được, một khi đã như vậy, Lận Thu Ý, vậy ngươi hãy chết đi!”

Lận Thu Sinh nói xong, toàn bộ không trung Thiên Giáo đột nhiên tối sầm lại, sau đó vô số đường đỏ như máu bắn ra bốn phía từ cây cột tế đàn, rót vào trong cơ thể Lận Thu Sinh, trong nháy mắt Ôn Thanh Lan nhay bèn cảm nhận được, Lận Thu Sinh lại từ võ giả phàm nhân bình thường, trực tiếp thăng cấp thành Thiên Ma.

Vậy mà lại có người thúc giục thiên ma tà trận.

Dị trạng thiên địa biến sắc, khiến một đám nhân sĩ vô lâm tái mặt.

Mà cơ thể phàm nhân của Lận Thu Ý, tất nhiên đánh không lại Lận Thu Sinh, trong một nhịp thở, đã bị Lận Thu Sinh sắc mặt dữ tợn chộp vào tay, mắt thấy sắp bị Lận Thu Sinh bóp gãy cổ.

Lúc này một người bỗng nhiên nhào tới, thoáng chốc chém về phía Lận Thu Sinh, chính là Lận Bạch vẫn luôn trốn ở một bên.

Thần sắc Lận Bạch thống khổ, cậu nhìn Lận Thu Sinh giọng buồn gọi to: “Phụ thân, thu tay lại đi!”

Lận Thu Sinh liếc mắt nhìn Lận Bạch nửa ngày, đột nhiên vươn tay tung một chưởng vào Lận Bạch, trực tiếp đánh Lận Bạch bay ngược ra ngoài.

Lận Thu Ý bên cạnh không dám tin quát: “Người điên rồi, nó là con trai người!”

Lận Thu Sinh bỗng dừng cười ha hả: “Nó không phải là con ta, Lận Thu Ý, người đã thích nó như vậy, ta đây sẽ đưa sẽ đưa nó đi cùng người!”

Mặc kệ Lận Thu Ý, Lận Bạch vì những lời này kinh ngạc như thế nào, vào lúc này, tế đàn xuất hiện dị tượng, nguyên bản thi thể nằm trên tế đàn thể nhưng lao đảo bỏ dậy, đánh về phía mọi người...

Cũng trong lúc đó, Ôn Thanh Lan cuối cùng đã nhớ tới trách nhiệm của sư tôn giải thích toàn bộ ‘Vạn phương tà ma tế trận’ cho Tiêu Cảnh.

Cho đến khi Lận Bạch bị một cái tát quát bay đến bên chân Ôn Thanh Lan, thầy trò hai người đem nơi này trở thành nơi dạy học lâm thời rất cuộc mới nhớ tới chính sự.

“Tiêu Cảnh, nhớ lời vì sư vừa nói chưa?” Ôn Thanh Lan cách khăn che mặt nhìn về phía Tiêu Cảnh.

Nếu quyết định để Tiêu Cảnh đi theo cạnh mình làm việc, Ôn Thanh Lan cũng mở lòng, bài giảng bỏ qua trước kia cũng tùy thời bù lại.

Kiếp trước sau khi Tiêu Cảnh rời khỏi Vô Vi Đạo Tông, mặc dù tự mình học rất nhiều thứ, nhưng hệ thống giáo dục chính thức của sư tôn, cũng chưa từng trải qua.

Vậy nên tuy đang loạn đấu trên chiến trường, Ôn Thanh Lan mở miệng dạy y, y vẫn cẩn thận lắng nghe, lúc Ôn Thanh Lan hỏi, cũng kính cẩn gật đầu như học trò nghiêm túc.

Thái độ khiêm tốn yêu học hỏi của y, thật ra làm lòng Ôn Thanh Lan có chút thỏa mãn, vì thế hắn nói: “Thiên ma tuy đáng sợ, nhưng dù sao cũng là do con người hiến tế ra ma vật, tất nhiên không thể so với thiên ma chân chính, truy căn nguyên, Lận Thu Sinh vẫn là một con người, chỉ là gã có thể nhờ tế đàn cướp đoạt sinh lực của sinh linh, người chết càng nhiều, năng lực của gã cũng càng mạnh.”

“Đệ tử đã hiểu.” Tiêu Cảnh gật đầu, tung người nhảy đến giữa không trung.

Lúc này Lận Thu Ý đã bị Lận Thu Sinh bóp gần chết, cũng may Lận Thu Sinh hận gã đến cực điểm, không có ý định lập tức giết chết gã, mà muốn từ từ chơi đùa, mới bảo vệ được nửa cái mạng.

Lận Thu Ý đảo mắt nhìn thấy Tiêu Cảnh, lòng cầu sinh lập tức nổi lên, liếc mắt nhìn Tiêu Cảnh.

Đáng tiếc Tiêu Cảnh nhìn cũng không thèm nhìn Lận Thu Ý, trực tiếp bay ra đằng sau.

Sự giãy dụa của Lận Thu Ý tất nhiên được Lận Thu Sinh nhìn vào mắt, Lận Thu Sinh đương nhiên cũng thấy hành động của Tiêu Cảnh, không khỏi cười to nói: “Lận Thu Ý, người cho rằng mời tới một tu sĩ là được sao, biết ta hiện tại là thứ gì không, tu sĩ sợ thiên ma nhất, chỉ sợ tiểu tử này đã sớm sợ tới mức muốn chạy trốn.”

Trên mặt Lận Thu Sinh nở nụ cười ha ha, một giây sau khóe môi gã chảy ra máu tươi, hung ác tàn nhẫn âm lãnh quay đầu trừng phía sau.

Thì ra Tiêu Cảnh ngự kiếm bay ra đằng sau, không nói hai lời dùng Tội Hỏa Liệt Thiên đốt sạch tất cả thi thể trên tế đàn, sau đó một kiếm chém về phía tế đàn.

Tế đàn chuyển động âm âm, huyết sắc ngập tràn.

Cùng tế đàn gắn kết Lận Thu Sinh tức thì bị thương nặng.

Gã ắt hẳn vừa từ cao thủ võ lâm biến thành ma vật tu chân, một chốc một lát còn chưa thay đổi được tư duy, vẫn luôn dựa theo cách thức chiến đấu đánh nhau trong chốn võ lâm.

Không ngờ đầu pháp tu chân rất tinh diệu, ma vật như gã, một khi bị thương căn nguyên, sẽ không chịu được một kích.

Nhưng giờ nghỉ gì cũng đã muộn, Tiêu Cảnh một kiếm chém liên tiếp, dưới sự công kích cuộn cuộn linh lực của y tế dần lung lay sắp đổ.

Tròng mắt Lận Thu Sinh đỏ bừng, tóc bay tán loạn, cực kỳ căm hận đánh về phía Tiêu Cảnh.

Lận Thu Ý bị gã ném qua một bên, đau khổ ho khan.

Tiêu Cảnh dĩ nhiên đã sớm dự liệu, thân hình lóe lên tránh khỏi tập kích của Lận Thu Sinh, đối phương chỉ vừa cường hóa thành ma vật, công kích chỉ dựa vào bản năng, tuy Tiêu Cảnh vừa vào Kim Đan Kỳ không bao lâu, nhưng dù sao y là đại năng hóa thần cảnh trọng sinh, cả đời không biết trải qua bao nhiêu cuộc chiến, vì vậy đối phó với Lận Thu Sinh chẳng tốn chút sức nào.

Ngay khi Lận Thu Sinh dần rơi vào cảnh bại trận, mắt thấy sắp bị Tiêu Cảnh chém chết, mặt đất đột nhiên bay ra một cái quạt mỹ nhân, trên mặt quạt tô vẽ ác quỷ dữ tợn.

Cây quạt nhỏ mặt quỷ tốc độ cực nhanh, bay đến phía sau Tiêu Cảnh, hóa thành một cái miệng khổng lồ đáng sợ, mắt thấy sẽ nuốt lấy Tiêu Cảnh.

Tuy rằng Tiêu Cảnh cảm nhận được nguy hiểm ở sau lưng, nhưng xoay người đối phó với địch đã không còn kịp.

Đám người võ lâm ở dưới khán trường nhìn chăm chăm cuộc chiến giữa không trung, Lận Thu Ý ghen ngào hô to: “Tiên sinh cẩn thận!”

Đúng lúc này một thanh cô tịch tuyệt diệu, trường kiếm như băng như tuyết hoành không mà ra, chặn cây quạt nhỏ mặt quỷ.

Người cầm kiếm thế mà lại là tên công tử ốm yếu trên xe lăn kia.

Không còn thấy bộ dáng ốm yếu tuyệt sắc của hắn, hắn nắm kiếm đứng giữa không trung, giống như thượng thần cửu thiên, hơi thở băng lãnh tàn khốc mạnh mẽ trút xuống, ép mọi người gần như không thể hô hấp.

Mọi người chỉ có thể miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Ôn Thanh Lan trên không trung, chỉ còn lại lòng tràn đầy kinh hãi và sợ hãi, hơi thở cường đại đến mức khiến kẻ khác run rẩy, thậm chí hận không thể quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu cúng bái.

Một kiếm chém rách cây quạt nhỏ mặt quỷ, Ôn Thanh Lan lại đâm một kiếm, một nữ nhân mặc áo đen bị kiếm khí của hắn bức ra.

Nữ nhân kia ở dưới kiếm của hắn chặt vật không thôi, liên tục lùi lại.

Ôn Thanh Lan trở tay lại một kiếm nữa, trực tiếp đâm thủng ngực nữ nhân, nữ nhân kia còn chưa kịp nói gì, đã ngã xuống đất mà chết.

Vào lúc này, Tiêu Cảnh cũng chém Lận Thu Sinh rớt xuống bên người Ôn Thanh Lan, cung kính hành lễ nói: “Sư tôn.”

Bấy giờ, lại không có người nào cảm thấy một câu sư tôn của Tiêu Cảnh có gì không ổn, chỉ có thể mờ mờ hồ hồ lạnh chảy rùng rùng nghĩ, người cường đại như vậy, không hổ là sư tôn của Tiêu tiên sinh.

Nhưng Ôn Thanh Lan không trả lời, ánh mắt lạnh như băng nhìn thi thể của nữ nhân áo đen.

Quả nhiên một giây tiếp theo, thi thể của nữ nhân áo đen liền hóa thành sương khói, chậm chậm bay đi.

Tiêu Cảnh nhìn một màn quen thuộc như thế, cau mày nói: “Sư tôn, chuyện này là sao?”

Ôn Thanh Lan vẫn không đáp lại, chỉ cảnh giác nhìn bốn phía.

Bỗng nhiên một tiếng cười quỷ dị khê vang lên, một giây tiếp theo đỉnh đầu hai người đột nhiên xuất hiện một tiểu ẩn tú mỹ, sau khi con ẩn hạ xuống trong nháy mắt biến lớn, tản mát ra hơi thở bóng tối tà ác, giống như cánh cửa địa ngục muốn nuốt chửng hai người, Tiêu Cảnh sắc mặt đại biến, dùng sức đánh con ẩn trên đỉnh đầu.

Ôn Thanh Lan lại nâng tay cầm kiếm ngăn cản tiểu ấn, hơi dùng sức một chút, tiểu ấn liền bị kiếm khí ngang ngược của hắn đánh bay, nhưng Ôn Thanh Lan cũng bị đẩy lùi vài bước.

Vào lúc này, một đạo ám kinh đánh úp lại, Ôn Thanh Lan xoay người tránh đi, đầu lạp che trên mặt hắn cũng bị đánh bay thật xa.

Mà một nữ nhân mặc váy trắng, cả người tràn đầy hơi thở thanh thuần thánh khiết cười dịu dàng, từ hư không yếu diệu đi tới.

Nhưng vừa mới thấy dung mạo Ôn Thanh Lan, nữ nhân vốn cười dịu dàng vẻ mặt thay đổi: “Hóa ra là người?”

Lời này vừa nói ra, mọi người tức khắc đều nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

Ngay cả Tiêu Cảnh cũng nhìn nữ nhân kia, lại nhìn sư tôn, trong trí nhớ của y, không nhớ rõ sư tôn và người nữ nhân này có liên quan gì, nhưng sau khi nhìn vào hai mắt ả, sắc mặt Tiêu Cảnh cũng biến đổi.

Chợt nghe nữ nhân kia đôi mắt đỏ ửng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bảy mươi năm trước, là người diệt cả nhà ta, hôm nay ta muốn người đền mạng!”

Lời này vừa dứt, mọi người lập tức biến sắc, nếu vừa rồi là kinh ngạc và kính nể, thì bây giờ là kiêng kỵ và sợ hãi, có thể tùy tiện diệt cả nhà người ta, đây chính là hạng người tàn nhẫn độc ác.

Chỉ là không ngờ tới người mà tất cả mọi người chúng mắt, không hiểu sơn lộ thủy sư tôn Tiêu Cảnh, hóa ra là một người đáng sợ như vậy, trước đó bọn họ còn dám đem đối phương trở thành tiểu sủng hậu viện, không biết trong lúc vô tình có đắc tội đối phương hay không, bằng không cũng bị diệt môn thì biết đi đâu khóc đây.

Nghĩ như vậy, mọi người lại đồng tình nhìn về phía Lận gia, phải biết rằng trước đó đắc tội Ôn Thanh Lan lợi hại nhất, chỉ có vị công tử Lận Bạch kia.

Lận Bạch vốn thật vất vả thở dốc khôi phục, vừa tỉnh lại thì nghe một đoạn đối thoại như thế, mặt mày lập tức tái xanh.

Mà A Lữ vẫn luôn đẩy Ôn Thanh Lan, lại ngạc nhiên há to miệng.

Ôn Thanh Lan hơi nhíu mày, nghe lời như vậy, nhận thấy thái độ của mọi người thay đổi, vẻ mặt của hắn vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ lãnh đạm nói: “Người là ai?”

Nữ nhân váy trắng thánh khiết tức khắc nở nụ cười điên cuồng, thần thái của nàng khiến người vừa nhìn chính là bộ dáng hận tới cực điểm: “Người lại không nhớ, Thanh Lan thượng tiên, Càn Khôn sơn trang bảy mươi năm trước, đêm hôm đó, cha huynh thân tộc ta máu nhiễm đỏ sơn trang, bí bảo trấn phái Như Ý Xử của chúng ta người còn đang cài trên tóc kia, vậy mà người nói người không nhớ, thật sự là buồn cười vô cùng!”

## 32. Chương 32: Ma Nữ Bạch Thiến Và Thánh Nữ Mị Âm

Càn Khôn sơn trang?

Theo lời của nữ nhân, suy nghĩ của Ôn Thanh Lan không khỏi quay về Càn Khôn sơn trang bảy mươi năm trước.

Sơn trang to như vậy một mảnh tinh mạch, máu chảy đầy đất, hắn đi qua từng căn phòng, mới tìm được Như Ý Xử, lúc đó hắn cho rằng toàn bộ người của sơn trang đều đã chết hết, không ngờ còn lưu lại một bé gái.

Nhớ tới đây, Ôn Thanh Lan gương mặt nhìn về phía đối phương, lãnh đạm nói: “Vậy thì sao.”

Nữ nhân váy trắng giận run cả người, ngay cả những người khác cũng bị sự vô sỉ của Ôn Thanh Lan làm kinh sợ, vì đoạt bảo vật sát hại cả nhà người ta, hiện giờ khổ chủ tìm tới, lại chỉ được một câu nhẹ bẫng vậy thì sao.

Chợt nghe Ôn Thanh Lan tiếp tục nói: “Bảo vật hữu linh, nhân nhân khả đắc (\*), Càn Khôn sơn trang của người có được bí bảo, lại không có năng lực bảo vệ nó, vậy cũng chẳng thể trách người khác.”

(\*) bảo vật có linh hồn, mỗi người tự giữ lấy.

“Người.....” Nữ nhân váy trắng chỉ vào Ôn Thanh Lan, tức giận nói: “Đồ vô sỉ, súc sinh, thẹn cho người làm thượng tiên!”

“A! Bản tôn ra sao, đến phiên tiểu nha đầu ngươi bình luận?” Ôn Thanh cũng cười lạnh một tiếng, nắm chặt Cô Phong Kiếm nói: “Ngươi đã muốn báo thù, vậy thì đến đây đi, để bản tôn tiễn ngươi đoàn tụ với cha huynh ngươi!”

Nữ nhân váy trắng oán hận vô cùng, ả cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay vừa lật, con ấn vừa rồi lại từ trên trời hạ xuống.

Ôn Thanh Lan nhìn cũng không thèm nhìn con ấn, đôi mắt hấn gắt gao khóa chặt nữ nhân váy trắng, tung người bay lên, Cô Phong Kiếm lấy thế có đi mà không có về nhắm về phía đối phương.

Nữ nhân váy trắng không thể ngờ kiếm chiêu của Ôn Thanh Thanh khí phách quyết tuyệt như thế, mắt thấy Cô Phong Kiếm đâm tới ngực, ả bị chiến ý cường đại của Ôn Thanh Lan bao phủ, lập tức lộ ra một tia hoảng loạn.

Dưới cơn hốt hoảng, nữ nhân váy trắng thuận tay móc ra một vòng tay lục lạc cổ xưa.

Ả ném nó, vòng tay lục lạc hóa thành một cái lồng lớn trong suốt, chặn một kiếm tuyệt tình của Ôn Thanh Lan.

Vào lúc đó, tiếng leng reng vang vọng, chấn động đám người xem cuộc chiến sắc mặt đau đớn, miệng trào máu tươi.

“Tà ma ngoại đạo, chút tài mọn.” Khuôn mặt Ôn Thanh Lan băng lãnh, ánh mắt bề ngễ, phi thân lại một kiếm trực tiếp đánh nát phòng ngự của nữ nhân váy trắng.

Đúng lúc này, con ấn đuổi theo phía sau cũng phủ xuống đầu hấn, Ôn Thanh Lan đang muốn quay người ngăn cản, Tiêu Cảnh đằng sau hấn cũng theo tới, một chưởng vỗ về phía con ấn, biến linh lực tràn ra, cùng con ấn đối đầu.

Tiêu Cảnh đứng dưới con ấn, Ôn Thanh Lan cũng chỉ thoáng cho đồ đệ một cái nhìn.

Chợt nghe Tiêu Cảnh ở sau lưng của hấn nói: “Sư tôn, người không cần lo lắng phía sau, cứ đi giết nữ nhân kia đi.”

Không cần Tiêu Cảnh nhắc nhở, Ôn Thanh Lan cũng biết phải làm như thế nào, Tiêu Cảnh nháy mắt ngăn cản con ấn, Ôn Thanh Lan một khắc cũng không trì hoãn mà nhắm vào nữ nhân váy trắng.

Nữ nhân váy trắng sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra một tia tuyệt vọng, trong tuyệt vọng lại chứa đựng một tia quyết tuyệt, xem ra là muốn tự bạo.

Ôn Thanh Lan lập tức cười lạnh nói: ” Việc làm của kẻ yếu, cũng thường thôi!”

Nữ nhân váy trắng vốn có ý liều mạng tranh sự sống, cảm thấy mình bị tráng cực kỳ, vậy mà trong mắt đối phương chỉ như chuyện cười, nhất thời lửa giận công tâm, tâm thần hơi loạn.

Nhân lúc tâm thần đại loạn, Cô Phong Kiếm của Ôn Thanh Lan đã đến, thân kiếm rét lạnh như hồng (\*), ngay lập tức muốn tiến vào ấn đường của nữ nhân váy trắng, đem đối phương chém chết dưới kiếm.

(\*) cầu vòng

Đột nhiên một đôi tay ngọc trắng nõn duỗi ra từ phía sau nữ nhân váy trắng, cái tay kia tựa như khắc ngọc, trắng bóng ưu mỹ, chỉ là một bàn tay, đã mê hoặc cõi lòng người, khiến người không tự chủ say mê nhìn đắm đuối.

Bàn tay này kéo một cái, nháy mắt kéo nữ nhân váy trắng thoát khỏi kiếm Ôn Thanh Lan, sau đó một chiếc lụa đỏ buộc chuông đánh trúng Cô Phong Kiếm của Ôn Thanh Lan.

“Ông\_\_\_\_\_”

Tiếng binh khí va nhau, linh lực sóng gợn mắt thường không thể thấy lan ra, trực tiếp quét tể đàn thành đất bằng, còn làm đổ gãy vô số cây cối xung quanh, người quan sát cuộc chiến, cũng bị chấn động ngất một nửa, thậm chí tử thương.

Một giọng nói vừa trong trẻo vừa quyến rũ, như móc câu cào lòng người cười khê vang lên: “Tiên sinh hà tất đuổi tận giết tuyệt như thế.”

Chỉ thấy một người mặc váy dài đỏ thẫm, người khoác lụa mỏng hoa văn vàng, giữa trán vẽ hoa, nữ nhân xinh đẹp yếu điệu đi ra, nữ nhân môi đỏ mọng rực lửa, dung mạo tuyệt sắc, mũi hoặc chúng sinh, nàng đi tới nhẹ nhàng cười với Ôn Thanh Lan, nụ cười như khói như mì, động nhân tâm huyền. (\*)

(\*) động lòng người, chạm đến lòng người khác.

Còn một nửa người vô lâm còn thanh tỉnh, đều bị nữ nhân này mê hoặc, si ngốc ngơ ngác nhìn chằm chằm đối phương, không biết thân ở nơi nào.

Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh cùng nhú mào thật sâu, Tiêu Cảnh còn trộm lén nhìn sư tôn một cái, thấy sắc mặt Ôn Thanh Lan không thay đổi chút nào, lạnh lùng như lúc ban đầu, thậm chí lộ ra chút chán ghét, không khỏi yên lòng.

Tiêu Cảnh không khỏi may mắn sư tôn lạnh băng vô tình, đối phương chính là đệ nhất mỹ nữ Tu Giới, mà nữ câu hồn nổi tiếng danh xưng là Mị Âm, dù là y, lúc trước không đề phòng, cũng suýt trúng chiêu của Mị Âm.

“Tích\_\_\_\_\_”

Xuất hiện mục tiêu nhiệm vụ: Hậu cung của Tiêu Cảnh ma nữ Mị Âm

Nội dung nhiệm vụ: Trợ giúp Tiêu Cảnh công lược ma nữ Mị Âm, thu phục thể lực một trong sáu đại ma đạo còn lại

Phần thưởng: Giá trị vận mệnh 30, độ thân mật sư đồ 10, độ hảo cảm 5

Dù không có tiếng nhắc nhở của hệ thống, cách thức lên sân khấu và thủ pháp công kích như vậy, cũng để cho Ôn Thanh Lan đoán ra thân phận của đối phương, đó là một trong tam đại hậu cung của Tiêu Cảnh, vị ma nữ Mị Âm âm thầm hạ thủ giết chết hắn.

Đoán được thân phận của đối phương, Ôn Thanh Lan thu hồi Cô Phong Kiếm, nhìn Mị Âm, lạnh lùng nói: “Liên quan gì tới ngươi.” (\*)

(\*) liên quan gì tới khanh? ý bảo đối phương rồi hơi lo chuyện thiên hạ, thích chõ mũi vào chuyện của người khác

Mị Âm ngẩn người, chắc hẳn chưa bao giờ bị người làm mất mặt như vậy, không khỏi liếc nhìn Ôn Thanh Lan thật sâu, lập tức cười nói: “Tiên sư quả là người lạnh lùng, làm thiếp rất động tâm, nếu là cái khác, thiếp sẽ thuận theo tiên sư, đáng tiếc cô nương này là thuộc hạ của thiếp, đối với thiếp trung thành, thiếp không thể mặc nàng bị tiên sư giết được.”

Lúc này nữ nhân váy trắng suýt chết đi ra từ trong bóng tối, nàng oán hận trừng mắt nhìn Ôn Thanh Lan, sau đó hành lễ nói với Mị Âm: “Thánh nữ tại thượng, thuộc hạ Bạch Thiển, đa tạ ơn cứu mạng của thánh nữ.”

Mị Âm cười cười, bàn tay trắng nõn chọt trán Bạch Thiển: “Ngươi nha đầu này, để người đốc thúc trợ giúp một thiên ma mà thôi, lại trêu chọc ra phiền toái lớn như vậy, thật là làm việc không chính chắn.”

Bạch Thiên mím môi, sắc mặt có chút trắng bệch nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Mà thôi, mất thì đã mất, theo ta trở về thôi.”

Nói xong Mị Âm cười với Ôn Thanh Lan, kéo đôi phương tiêu thất giữa hư không.

“Sư tôn, cứ như vậy thả các nàng đi?” Đôi mắt Tiêu Cảnh âm trầm nhìn chằm chằm nơi Mị Âm biến mất, từ vẻ mặt của y có thể thấy được, tâm trạng Tiêu Cảnh lúc này cũng không tốt.

Ôn Thanh Lan nghe vậy cũng có chút buồn bực, nếu đã định là một trong hậu cung của Tiêu Cảnh, tại sao Tiêu Cảnh đối với Mị Âm lại không một chút cảm tình, nhưng hẳn nhớ rõ trong Chí Thần Truyện, Tiêu Cảnh và Mị Âm ở chung cũng coi như là khá tốt.

Những suy nghĩ này chỉ xoay chuyển trong lòng Ôn Thanh Lan, hẳn thu Cô Phong Kiếm vào trong cơ thể, giải thích: “Lãnh Thủy Ngọc chỉ có thể khiến ta miễn cưỡng khôi phục một ít thể lực, nếu đối chiến với Mị Âm cũng chỉ là cố sức mà thôi, yếu thế không có năng lực trước đó chỉ là bày ra cho người khác nhìn, lúc đó ta đã hoài nghi phía sau Thiên Giáo có bóng dáng ma tu, nên ẩn một bên quan sát, không ngờ ngoại trừ Bạch Thiên, còn dẫn ra ma nữ Mị Âm.”

Tiêu Cảnh cho rằng sư tôn đã khôi phục, ai dè sư tôn chỉ khôi phục tạm thời, trước cường thế chỉ là vì bức lui Mị Âm, không khỏi áy náy nói: “Đều do đồ nhi vô dụng, sư tôn hiện giờ như thế nào?”

“Không sao, linh mạch ta đã phục hồi hơn phân nửa, chỉ cần tu dưỡng tốt một phen là được.”

Trong lúc nói chuyện, hai người rơi xuống mặt đất, Mị Âm và Bạch Thiên đã rời đi, Lận Thu Sinh đã chết dưới kiếm Tiêu Cảnh, đám người vô lâm còn sót lại cũng chậm rãi khôi phục thể lực.

Lận Thu Ý dẫn theo mọi người quét dọn chiến trường, thu dọn tể đàn, đem Thiên Giáo hoang tàn đổ nát dọn dẹp một chút, để cho mọi người tạm thời nghỉ ngơi.

Tuy rằng trong lòng nhớ thương chuyện Thiên Diện bí cảnh, nhưng vừa trải qua một trận ác chiến thấy trò hai người cũng quả thật muốn nghỉ ngơi một lát, vì thế cũng không từ chối lời mời của Lận Thu Ý.

Trải qua trận chiến vừa rồi, đã không có người dám chướng mắt trước mặt Ôn Thanh Lan, Tiêu Cảnh tìm một gian phòng cho Ôn Thanh Lan, sau khi thu dọn ổn thỏa, mới để sư tôn đi vào nghỉ ngơi.

Khi Ôn Thanh Lan vào nhà, Tiêu Cảnh do dự một lát, cuối cùng thần sắc bất định mở miệng hỏi: “Sư tôn, nữ nhân kia..... Á nói đều là thật sao?”

Đột nhiên bị tiểu đồ đệ vung về hỏi một câu như thế, Ôn Thanh Lan đầu tiên là kỳ quái một chút, lập tức cười như không cười nhìn về phía đồ nhi: “Người cảm thấy thế nào?”

Tiêu Cảnh ngập ngừng.

Nói thật, y thật sự cảm thấy sư tôn có thể làm ra những việc này, dù gì ở trong ấn tượng của y, sư tôn vì quyền thế không từ thủ đoạn, đã tâm bình bực, thân đệ tử như y cũng có thể xuống tay, một chút cũng không mềm lòng do dự, như vậy diệt môn đoạt bảo cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Chỉ là không biết người như sư tôn vậy, tại sao lại là đệ tử chính đạo tiên môn, còn là phong chủ thiên hạ đệ nhất tông.

Nhưng sau đó Tiêu Cảnh nghĩ tới chuyện nội bộ của Vô Vi Đạo Tông, thì bình thường trở lại, cái gọi là nội bộ chính đạo đệ nhất tông, cũng không có bao nhiêu trong sạch.

Nhưng trước mặt sư tôn, Tiêu Cảnh cũng không dám nói như vậy, vì thế y chỉ do dự trong chốc lát, rồi trực tiếp dứt khoát nói: “Tất nhiên là nữ nhân kia bôi nhọ danh dự của sư tôn, sư tôn đã là phong chủ Đạo Tông, nơi nào lại coi trọng đồ vật của một môn phái nhỏ, có lẽ ma tu xảo trá ăn nói bừa bãi, là muốn dao động đạo tâm của đệ tử.”

Ôn Thanh Lan không khỏi nở nụ cười, không ngờ Tiêu Cảnh ra tông môn lịch luyện một phen, so với trước kia biết ăn nói hơn.

Nhưng bôi nhọ sao..... Hẳn sờ sờ trên đầu, đúng là Như Ý Xử biến ảo mà thành, cho nên Bạch Thiên nói thế cũng không hoàn toàn là bôi nhọ đâu.

Thu lại tâm tư, Ôn Thanh Lan nhìn về phía tiểu đồ đệ nhà mình nói: “Tiêu Cảnh, lại nói người cũng là do ta ở cạnh sơn trang ôm về tông môn, sẽ không cùng Càn Khôn sơn trang có cái chuyện xưa gì đâu ha.”

Kỳ thực Ôn Thanh Lan không mấy lo lắng, nếu Tiêu Cảnh và Càn Khôn sơn trang có tình xưa gì, hẳn sớm đã phát hiện, Tiêu Cảnh lúc ấy chỉ là một đứa trẻ, không thể nào biết cách che giấu cảm xúc, lúc này chẳng qua là nhớ tới thuận miệng hỏi mà thôi.

Nghe Ôn Thanh Lan nói, cơ thể Tiêu Cảnh cứng đờ một chút không thể thấy, lập tức y hít sâu một hơi quỳ xuống nói: “Sư tôn, đệ tử làm sao có thể có tình xưa nghĩa cũ gì với sơn trang kia chứ, mong sư tôn minh giám!”

Editor: Lý do tui xưng ả cho Bạch Thiên là vì bà cô này rất đáng ghét:3

### 33. Chương 33: Tiêu Cảnh Tranh Sủng

“Bản tôn không phải nghi ngờ, thôi, người hầu hạ vi sư nghỉ ngơi đi.” Ôn Thanh Lan khoát tay áo, liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Tiêu Cảnh chần chờ một chút, mới thật cẩn thận mà đứng dậy, thấy Ôn Thanh Lan thực sự nhắm mắt nghỉ ngơi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt y lướt qua một tia băng lãnh, Càn Khôn sơn trang, Bạch Thiên, xem ra phải nghĩ biện pháp diệt trừ đối phương mới được.

Công hiệu của Lãnh Thủy Ngọc quả thật không tệ, linh mạch trong cơ thể Ôn Thanh Lan mặc dù không được chữa trị hoàn toàn, nhưng cũng tới bảy tám phần, nếu không ngày ấy ở tế đàn Thiên Giáo cũng sẽ không suýt chút nữa giết chết Bạch Thiên, bức lui Mị Âm.

Mặc dù thân thể không tốt lắm, còn trải qua trận chiến ở tế đàn Thiên Giáo, nhưng thân thể tu sĩ xưa nay luôn có thể chịu được gian khổ, chỉ cần căn cơ không bị hủy, từ từ khôi phục cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Nếu thân thể không sao, chuyện Thiên Giáo cũng giải quyết xong, như vậy hai người liền chuẩn bị đi tới chỗ chủ tiệm đấu giá hội ngày ấy, điều tra chuyện của Thiên Diện bí cảnh.

Tiêu Cảnh đã đi cáo từ với Lận Thu Ý, Ôn Thanh Lan đẩy cửa phòng ra, lại ngoài ý muốn phát hiện Lận Bạch đang ngồi xổm ngoài phòng hắt.

Nhìn thấy đối phương, Ôn Thanh Lan không khỏi bất ngờ cười nói: “Sao vậy, Lận tiểu công tử là muốn tới đuổi Ôn mỗ sao?”

Cửa phòng vừa mở ra, Lận Bạch cũng hết hồn, lúc này nghe Ôn Thanh Lan nói, vẻ mặt cậu không khỏi xấu hổ.

Do dự một chút, Lận Bạch cắn răng quỳ xuống đất nói: “Trước đó vài ngày là tiểu bối không hiểu chuyện mạo phạm tiên sư, hôm nay đặc biệt tới thỉnh tội, tiên sư đánh mắng giết ta cho hả giận cũng được, chỉ là mọi chuyện đều do tiểu bối gieo gió gặt bão, thúc phụ ta và Thiên Giáo không có liên quan gì.”

Nghe Lận Bạch nói một phen, Ôn Thanh Lan hơi cảm thấy ngoài ý muốn, lúc đầu, hẳn cho rằng đối phương là một công tử kiêu căng không hiểu chuyện, qua mấy lần tiếp xúc, cũng là một người có cá tính dám yêu dám hận, hẳn tất nhiên không đến mức so đo với con nít, nhưng lúc này cũng khó tránh khỏi sinh ra hứng thú đùa giỡn.

Vì vậy Ôn Thanh Lan trầm mặt xuống lạnh lùng nói: “Ồ, người cho rằng cái mệnh tiền này của người là đủ, người cũng biết người dám cả gan bất kính với bản tôn có kết cục ra sao, mà người lại ba lần bốn lượt muốn đối phó bản tôn.”

Sắc mặt Lận Bạch trắng nhợt, uy áp nhẹ nề tỏa ra trên người Ôn Thanh Lan làm cậu chảy mồ hôi lạnh, thậm chí tâm trí gần như sụp đổ.

Nhưng nhớ tới sau lưng còn có Thiên Giáo và thúc phụ, Lận Bạch lại cắn răng cứng rắn chống đỡ, dập đầu nói: “Tiểu nhân biết lỗi, tội đáng muôn chết, chỉ là mọi chuyện đều không liên quan tới thúc phụ và Thiên Giáo, xin tiên tôn minh giám!”

“Bản tôn muốn làm như thế nào, không cần ngươi tới dạy.” Ôn Thanh Lan lãnh khốc vô tình nói.

Mắt Lận Bạch lộ vẻ tuyệt vọng, thấp giọng nói: “Không biết tiên tôn muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha Thiên Giáo.”

“Việc này à....” Ôn Thanh Lan sờ cằm, cười nói: “Ngươi đã thích đồ đệ của ta, không bằng bản tôn thu ngươi làm quan môn đệ tử, như vậy ngươi có thể cùng Tiêu Cảnh ngày ngày ở bên nhau, Lận Bạch, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Cái gì?” Lận Bạch còn cho là mình nghe lầm, ngơ ngác nhìn Ôn Thanh Lan, thậm chí không tự chủ được hỏi ra tiếng.

“Sư tôn, không thể!” Đúng lúc này, một giọng nói cắt ngang, chính là Tiêu Cảnh đã nói chuyện xong với Lận Thu Ý, về tới đây lại nghe Ôn Thanh Lan muốn thu Lận Bạch làm đồ đệ.

Y không khỏi kinh hãi, lập tức chạy như bay đến, trong lòng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, không ngờ Lận Bạch không thành thật như thế, vậy mà dùng loại phương pháp này để sư tôn chú ý, làm sư tôn đã lâu không nhận đồ đệ muốn thu đối phương, vậy sao được.

Tiêu Cảnh vài bước chạy tới bên người Ôn Thanh Lan, kéo tay áo Ôn Thanh Lan, khẽ giọng oán trách: “Sư tôn đã có đại sư huynh và Tiểu Cảnh, tại sao lại đột nhiên muốn thu đồ đệ, là Tiểu Cảnh hầu hạ có chỗ nào không tốt sao?”

Nói xong, còn lên tròng Lận Bạch, cái nhìn kia âm lãnh và cảnh cáo quá mức rõ ràng, Lận Bạch vốn vì Tiêu Cảnh nhìn chòng chọc mà vui mừng, tức khắc ảm đạm ngay.

Bây giờ Lận Bạch còn có cái gì không hiểu, mình lại bị Tiêu Cảnh tiên sinh xem như địch nhân tranh sủng, chỉ là không ngờ Tiêu tiên sinh lên đối với sư tôn là kiểu này, nhớ lại khi trước mình xem nhẹ Ôn Thanh Lan, Lận Bạch càng cảm thấy hổ thẹn.

Nghĩ xong, Lận Bạch cúi đầu nói: “Tiểu bối tự biết tài sơ học thiển, không dám chậm trễ tiên tôn, hướng chi Thiên Giáo còn cần tiểu bối, cho nên chỉ sợ không thể đi theo tiên tôn.”

Thấy tiểu đồ đệ và Lận Bạch đều lên tiếng phản đối, Ôn Thanh Lan cũng không cưỡng cầu: “Đã như vậy, dễ thôi, ở đây bản tôn có một quyển kiếm quyết, ngươi cứ tạm thời tu luyện, nếu có gì thắc mắc, có thể tùy thời đến Đạo Tông tìm ta giải thích nghi hoặc.”

Nói xong, Ôn Thanh Lan đem một quyển Lưu Chuyển Kim Quang Kiếm Phổ và một mảnh ngọc quyết ném tới trước mặt Lận Bạch, Lận Bạch cung kính nhận lấy.

Thực ra Lận Bạch tư chất thượng giai, tâm tư cũng coi như linh mẫn, nếu có thể dạy dỗ tốt cũng sẽ là một đệ tử tâm đắc, vốn hẳn nghĩ Lận Bạch thích Tiêu Cảnh, như vậy thu được môn hạ làm con cháu nuôi từ bé cho đồ đệ, cùng đồ đệ hầu hạ mình, còn có thể thuận tiện thanh lý những nữ nhân bát nháo này, chẵn hẳn vô cùng không tệ, không ngờ hai người đều không muốn, đã như vậy, vậy làm ngoại môn đệ tử ký danh đi.

Tiêu Cảnh vô cùng ăn giấm chua nhìn sư tôn ban đồ cho Lận Bạch, phải biết rằng kiếp trước sau khi y được sư tôn thu làm môn hạ, khoảng chừng vài chục năm mới được sư tôn nhìn thẳng một lần, sau lần đó sư tôn lại không phản ứng với y, đừng nói ban cho vật phẩm, cuối cùng còn bị thăm bị sư tôn vứt bỏ.

Kiếp này tuy có chút bất đồng, nhưng y cũng chỉ được sư tôn cho một thanh Thanh Nhã Kiếm, y tận tâm tận lực hầu hạ như vậy, sư tôn cũng chỉ thỉnh thoảng cho y một bộ mặt hòa nhã.

Lận Bạch rốt cuộc dùng biện pháp gì, có thể để sư tôn ban cho ngọc quyết và kiếm phổ, còn chính miệng hỏi đối phương muốn đi Tĩnh Bình Phong hay không.

Lúc này Tiêu Cảnh không khỏi vô cùng hối hận lưu Lận Bạch lại, y coi như hiểu cái gì gọi là vác đá đập vào chân mình.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tiêu Cảnh trừng Lận Bạch càng nguy hiểm hơn.

Lận Bạch tự biết mình không được Tiêu Cảnh hoan nghênh, cậu cười khổ một tiếng, cầm kiếm phổ và ngọc quyết một mạch cáo từ rời đi.

Mãi đến khi Lận Bạch đã đi xa, trong lòng Tiêu Cảnh mới thoải mái hơn chút, đồng thời hạ quyết tâm về sau nhất định phải khiến Lận Bạch cách xa sư tôn, tốt nhất sau này không bao giờ gặp lại nữa.

“Kí chủ, ngài không thể như thế, Lận Bạch sau này chính là thuộc hạ đắc lực của Tiêu Cảnh, tại sao ngài lại để hai người nảy sinh hiềm khích chứ, có phải là cố ý hay không.” Hệ thống ở trong đầu Ôn Thanh Lan bắt đầu nói: “Những gì ngài nên làm là làm Lận Bạch tự nguyện thần phục rơi vào vòng tay của Tiêu Cảnh.”

Ôn Thanh Lan nhướng mày cười lạnh nói: “Bản tôn cũng không nhỏ mọn như vậy, bản tôn hảo tâm kêu nó nhập môn hạ ta cùng Tiêu Cảnh cùng ăn cùng ở, nó không muốn, chẳng lẽ bản tôn còn bắt ép nó sao.”

“Này.....” Hệ thống nghĩ nghĩ, cảm thấy Ôn Thanh Lan đã làm hết sức, cũng không hé răng nữa.

\*

Môn phái ngày đó có được ngọc quyết của Ôn Thanh Lan là một trong những thế lực tu tiên ở Lạc Châu.

Mặc dù Ôn Thanh Lan thấy đối phương là một môn phái nhỏ, nhưng đối với thành Lạc Châu mà nói, có thể ở chỗ này mở một đấu giá hội, thế lực cũng đã vô cùng không tồi rồi, có điều hiện giờ cỗ thế lực này sắp bị người ta diệt môn.

Chờ Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh đi đến hậu đài đấu giá hội lúc trước, người trẻ tuổi bọn họ đã lâu kích động không thôi.

“Đạo trưởng, ngài cuối cùng cũng tới rồi.”

Giống như đấu giá hội lúc trước, Ôn Thanh Lan vẫn yên lặng đứng ở một bên, mặc cho người khác xem đồ đệ thành chủ sự.

Đây là kết quả bàn bạc trước đó của hai người, dù gì Ôn Thanh Lan cũng coi như có chút tiếng tăm tại Tu Chân Giới, mà hiện giờ hắn cũng không muốn cho người khác biết mình điều tra chuyện Thiên Diện bí cảnh, cũng không muốn có người đem tin tức hắn đang ở Lạc Châu tiết lộ ra ngoài, vì vậy liền lấy danh nghĩa đồ đệ làm việc.

Hiện giờ Tiêu Cảnh cũng chỉ là một vô danh tiểu tốt ở Tu Chân Giới, bất kể y làm ra chuyện gì, cũng sẽ không quá gây chú ý cho người khác, lấy danh nghĩa y làm việc lại phù hợp hơn.

“Chớ có kích động, người từ từ nói.” Tiêu Cảnh lộ ra một nụ cười, ổn định tâm thần đối phương.

Hiện tại y thoát thai hoá cốt, dung mạo tuyệt diệu, khí thế bức người, tuy không bằng Mị Âm mị cốt thiên hương mê hoặc lòng người, nhưng hơi hơi mỉm cười cũng đủ khiến hồn người bay đi.

Tu sĩ trẻ tuổi kia hơi ngẩn người, mới hồi phục lại tinh thần, thầm nghĩ đối phương thật là tướng mạo tốt phong độ tốt.

Bị Tiêu Cảnh ngắt lời như thế, kích động khản trương cũng tiêu tán không ít, tu sĩ trẻ tuổi rử rử nói.

Tu sĩ trẻ tuổi tên là Vương Hoán, hóa ra môn phái của gã là một chi xuống dốc của một môn phái thượng cổ di lưu, tuy đến nay chỉ có hai ba ‘con mèo nhỏ’, môn nội truyền thừa Kinh Quyển công pháp cũng không còn trọn vẹn đầy đủ, nhưng lưu lại một ít vật thượng cổ.

Chỉ là môn phái của gã thật sự xuống dốc quá mức lợi hại, ngay cả lão sư bá từng trải nhất cũng không biết mấy thứ này dùng như thế nào, sư phụ và các sư bá mỗi ngày chỉ có thể ôm cổ vật ngầm lịch sử huy hoàng của môn phái, thổi phồng năm đó thế này rồi thế kia, nhưng những đệ tử trẻ tuổi bọn họ đều không cho là đúng, thậm chí nghĩ phải làm thế nào mới có thể đi nương nhờ môn phái cao hơn.

Dưới tình cảnh như vậy, các sư huynh đệ hay thường chu du bên ngoài, muốn tìm kiếm cơ duyên, cho đến một ngày, sư huynh nói hần tìm được cơ duyên, chỉ cần môn phái lấy một vật trao đổi, hần có thể tới một môn phái tốt hơn.

Sư huynh vốn định lên trộm trốn, ai ngờ chuyện này bị chưởng môn biết được, hai người xảy ra tranh chấp rất lớn, sư huynh bị chưởng môn hung hăng dạy dỗ một trận, thế nhưng chuyện lạ cũng bắt đầu phát sinh từ ngày đó.

Đệ tử nội môn lục tục bắt đầu tử vong quỷ dị, tất cả đều bị hút khô linh lực và tinh huyết, biến thành một bộ xương khô.

Mọi người vô cùng sợ hãi, chưởng môn sư bá bọn họ bắt đầu điều tra nguyên nhân, cho đến một ngày, sư bá cũng hóa thành xương khô, chưởng môn mới nhớ tới ngọc quyết trong tay, trong lòng hần biết nhất định là có người mơ ước đồ vật của môn phái, mà bọn họ đã không còn cách nào bảo vệ vật ấy, chỉ có tìm sự che chở của Thanh Lan thượng tiên, mới có thể để đệ tử trong môn sống sót.

Ai ngờ, Thanh Lan thượng tiên lại bẻ quan tu luyện, chưởng môn không còn cách nào, đành phải âm thầm đưa gã ra khỏi môn, tìm cơ hội sống cuối cùng, may mắn gã rốt cuộc chờ được Tiêu Cảnh, môn phái chắc được cứu rồi.

Nghe xong chuyện của Vương Hoán, trong nháy mắt Ôn Thanh Lan liền nghĩ đến mấy ma tu gặp ở Thiên Giáo, chuyện môn phái này mặc dù nghe quỷ dị, nhưng cẩn thận nghĩ lại là bút tích của ma tu, xem ra không chỉ mỗi hần để mắt tới Thiên Diện bí cảnh, trong ma tu cũng có người coi trọng Thiên Diện bí cảnh.

Đáng tiếc Văn Uyên bị hần phái đi thăm dò Cửu Tiêu Ngọc Bội, bằng không có thể để Văn Uyên tra xét động tĩnh hiện giờ của ma đạo.

## 34. Chương 34: Đại Yêu Mộ

Môn phái của Vương Hoán cách Lạc Châu một khoảng nhất định, bọn họ vẫn ở hướng đất trời sư tổ lựa chọn.

Nghe hai người Tiêu Cảnh định lên đường tới môn phái gã điều tra, lòng Vương Hoán tràn đầy vui mừng.

Nếu giúp người ta giải quyết sự tình, Ôn Thanh Lan cũng không khách khí, hỏi Vương Hoán muốn hai bảo vật khác nhau có thể tu dưỡng linh mạch, đeo ở trên người, về phần bổ sung linh khí, hần một chút cũng không lo lắng, dù sao tiểu đồ đệ vẫn đi theo bên người mình mà.

Ba người thu xếp xong, liền trực tiếp xuất phát, không ngờ lại có một giọng nói quen thuộc từ xa tới gần, chạy như điên tới: “Lão lão lão.... Lão gia, ngài không có phát hiện mình đã quên cái gì sao, ngài lại quên mang theo A Lữ a a a.”

Thầy trò hai người nghe được giọng nói này hai mặt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt trong phút chốc vô cùng đóng băng lại.

Nhưng không đợi bọn họ ngự kiếm rời đi, giọng nói kia đã chạy vội tới trước mặt, A Lữ thở hồng hộc vô cùng chờ mong mà nhìn hai vị chủ nhân: “Lão gia....”

Gã nhìn về phía Ôn Thanh Lan, lúc này Ôn Thanh Lan đã chậm rãi khôi phục tu vi, một thân linh áp đối với A Lữ mà nói đáng sợ vô cùng, A Lữ không dám như trước không cố kỵ như vậy, gã ú ớ một hồi, đột nhiên nháy ra một cái xưng hô mới: “Lão lão gia.”

Ôn Thanh Lan: “....”

Loại thiếu năng trí tuệ thế này rốt cuộc đồ đệ làm sao tìm được.

Hiển nhiên Tiêu Cảnh cũng có chút ăn không tiêu tính cách này của A Lữ, y xoa huyết thái dương, miễn cưỡng bày ra một nụ cười với A Lữ: “Lên đây đi.”

A Lữ vốn căng thẳng sợ bị vứt bỏ lập tức thay đổi, gã cười lớn với Tiêu Cảnh, hí hửng mà đứng trên phi kiếm của chủ nhân, túm chặt quần áo Tiêu Cảnh.

Nếu Tiêu Cảnh mang theo A Lữ, vậy Vương Hoán tất nhiên là theo Ôn Thanh Lan, tuy rằng đối với người bỗng nhiên nhảy ra này cảm thấy kì quái, nhưng niềm vui tìm được tiên sư trở về cứu viện áp hết tất cả, gã cũng hí hửng giẫm lên phi kiếm của Ôn Thanh Lan.

Nhưng một giây sau đó, Vương Hoán lại cảm thấy phát lạnh khó hiểu, gã run lên, yên lặng kéo chặt vạt áo, buồn bực trong lòng.

Đạo trưởng đứng phía trước thoạt nhìn trầm mặc ít nói cũng không có cảm giác tồn tại gì, thế mà người đứng sau lại sợ hãi, cũng không dám thở mạnh, thực sự là kỳ lạ.

Mà Tiêu Cảnh trên một phi kiếm khác, thì lặng lẽ thu lại ánh mắt trừng Vương Hoán, bắt đầu ngự kiếm phi hành.

Tông môn Lưu Diễm Tông ngụ ở một chân đồi, đại môn được xây dưới chân trời, trông như là đào một lỗ trên mặt đất, ở tại nơi thế này, khó tránh khỏi cảm thấy áp lực âm lãnh.

Lúc hạ xuống, Ôn Thanh Lan nhìn Lưu Diễm Tông mà nhíu mày.

“Sư..... Cha nhỏ, nơi này có cái gì không ổn sao?” Nếu không thể gọi sư tôn, tất nhiên là phải có tên xưng hô, Ôn Thanh Lan là sư trưởng của Tiêu Cảnh, cũng không thể xưng hô ngang hàng, vì vậy liền gọi cha nhỏ.

Bất ngờ nghe thấy cái xưng hô này, Ôn Thanh Lan im lặng một chút, có chút không quen.

Còn Vương Hoán bên cạnh lại mở to hai mắt, làm sao cũng không thể ngờ tu sĩ trẻ tuổi tuần mỵ như thế, lại là cha nhỏ của Tiêu đạo trưởng, không khỏi cảm khái tiên sơn tông môn đúng là khác biệt, tu sĩ đều có tu vi có thể dùng trù nhan thuật.

Ôn Thanh Lan ngửa đầu nhìn sơ qua đại môn lạnh lẽo uy nghiêm của Lưu Diễm Tông, trầm ngâm một lát hần nói: “Nơi này nhìn không giống chỗ ở của tông môn bình thường, ngược lại như là người thủ mộ.”

“Thủ mộ?” Vương Hoán bên cạnh lại la lên: “Không thể nào, chúng ta là môn phái tốt, sao có thể là thủ mộ, Tiêu đạo trưởng, vị cha nhỏ này không phải là gạt người chứ.”

Tiêu Cảnh lãnh đạm liếc Vương Hoán một cái, y không trả lời đối phương, mà trực tiếp nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Cha nhỏ nhìn ra cái gì sao?”

Ôn Thanh Lan đối với Vương Hoán gào to cũng là mắt diếc tai ngơ, hần cau mày nói: “Mộ này cũng không giống mộ lắm, chỉ sợ trong đó có cổ quái, cho nên mới phải cần sức mạnh của một tông môn làm người thủ mộ ở đây.”

Nói xong hần quay đầu nhìn Vương Hoán hỏi: “Có phải người của tông môn người, bất kể đi như thế nào, cuối cùng đều sẽ trở lại trong môn phái phải không?”

Vương Hoán đầu tiên là không dám tin, nhưng nghĩ nghĩ một chút, sắc mặt gã dần thay đổi khác thường, không khỏi có chút hoảng sợ nói: “Đạo trưởng, ngài..... Ngài nói rất đúng, hình như là vậy thật.”

“Ừm, chính là như thế.” Ôn Thanh Lan một chút cũng không cảm thấy đáng sợ, trái lại, hần cất bước đi tới cánh cửa thanh đồng lạnh lẽo khủng bố.

Tiêu Cảnh thấy thế vội vàng đi theo, Vương Hoán thì do dự một lát, cũng cắn răng đi vào theo.

Không biết có phải do Ôn Thanh Lan vừa mới nói nơi này là một ngôi mộ lớn hay không, nhìn nơi từ nhỏ mình lớn lên, Vương Hoán luôn cảm thấy âm u vô cùng, nhất là nghĩ đến sư huynh đệ đồng môn của mình đều chết ở nơi này, hơn nữa tử trạng thê thảm, đáy lòng gã càng sợ hãi.

“Đạo..... đạo trưởng, ngài xem nơi này là mộ gì?” Vương Hoán vừa nhìn hai bên vách dinding đạo (\*) lạnh như băng, hàm răng vừa lập cập mà hỏi thăm.

(\*) lối giữa, ngày xưa quan đi, đắp đường cao hơn hai bên gọi là dinding đạo.

Là mộ gì?

Đương nhiên là một ngôi Đại Yêu Mộ, hơn nữa còn là mộ có liên quan tới Thiên Cơ Thần Diện mà hấn muốn.

Trong Chí Thần Truyện, sở dĩ Ôn Thanh Lan có thể hoàn toàn thay đổi thân hình dung mạo, thậm chí ngay cả công pháp khí tức đều có thể che lấp, chính là bởi vì chiếm được Thiên Cơ Thần Diện.

Mà có thể thông linh thần thuật như vậy, đại yêu chết ở chỗ này tất nhiên là thân phận bất phàm.

Nhưng những điều này hấn cũng không cần thiết nói ra, chỉ điềm nhiên nói: “Mặc kệ mộ gì, cũng đã chết người, có thể ở chỗ này tác quái, dĩ nhiên chỉ có thể là thứ còn sống.”

“Ngài là nói có người ám hại người trong sư môn ta.”

Nghe Ôn Thanh Lan nói, Vương Hoán vô cùng phần nộ, gãi cằm rằng nói: “Nếu để ta biết là ai làm, nhất định băm thây vạn đoạn hấn.”

Ôn Thanh Lan thần nhiên liếc nhìn Vương Hoán, nghĩ thầm, với tu vi của người, chỉ sợ là si tâm vọng tưởng.

“Người còn nhớ có người hỏi sư huynh người muốn là vật gì không?”

Wương Hoán ngập ngừng một chút, ậm ờ nói: “Cái đó.....”

“Cha nhỏ, có người!” Ngay lúc Vương Hoán chần chờ muốn nói, vẫn luôn im lặng đi theo Tiêu Cảnh đột nhiên la to lên.

A Lữ cũng do dự thốt ra: “Lão gia, lão gia, vừa rồi có phải có một người từ bên kia đi tới không?”

Lời này vừa nói ra, bốn người đồng thời trầm mặc, trong bốn người ở đây đã có ba người là tu sĩ, trong đó một vị đại năng Phân Thần Kỳ, tuy hiện giờ tu vi tụt xuống, nhưng linh thức vẫn còn, nhưng vừa có người đi qua, lại không có chút cảm giác khác thường nào.

Lúc này lại ngược mắt nhìn dững đạo trống không, nào có dấu vết người.

Ôn Thanh Lan quyết định thật nhanh nói: “Qua đó xem.”

Wương Hoán và A Lữ đều có chút sợ, nhưng hai người tu vi cao nhất đã chạy tới con đường phía trước, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng đuổi theo.

Tông môn Lưu Diễm Tông xây dựng quả thực vô cùng kỳ lạ, càng chạy càng giống mộ đạo, khắp nơi đều là dững đạo vừa sâu vừa dài, có chỗ còn không biết thông tới đâu.

A Lữ không khỏi buồn bực hỏi: “Ở nơi như thế này, người không cảm thấy kỳ quái à?”

Wương Hoán lắc đầu: “Ta từ nhỏ ở nơi này lớn lên, các sư huynh đệ cũng vậy, chỗ nào kỳ lạ, khi còn bé chạy tới chạy lui trong dững đạo này không ít lần, nếu không phải vị đạo trưởng kia vừa nói như thế, ta tuyệt đối không tin nơi này là mộ đạo.”

Đang nói chuyện, lại một bóng người chạy qua trước mặt, lập tức khiến bốn người cả kinh, Vương Hoán nhìn kỹ, trên mặt lại hiện ra vui mừng, gãi đột nhiên hô to lên: “Phương sư huynh, Lưu sư huynh, là ta, ta là A Hoán, huynh không chết, huynh không có việc gì sao?”

Thì ra trước mắt bọn họ một người tu sĩ trẻ tuổi áo xanh vội vã đi qua, tu sĩ vừa đi vừa cùng người bên cạnh nói chuyện, đầu lông mày hai người nhướng lên, dường như đang nói cười.

Kỳ quái chính là, dù Vương Hoán gọi như thế nào, hai người đều mắt điếc tai ngơ, một mạch đi qua trước mặt gã.

“Không cần gọi, bọn họ chỉ là mảnh thần hồn còn lưu lại, dựa theo ký ức sinh tiền hành sự mà thôi, xem ra bóng người vừa rồi cũng là những mảnh vỡ này.”

Ôn Thanh Lan nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, nhưng hấn vẫn không buông lỏng cảnh giác, nghĩ cũng biết, một ngôi Đại Yêu Mộ Địa nhất định không chỉ có những thủ đoạn thế này.

Nghe Ôn Thanh Lan nói, Vương Hoán thương cảm cúi thấp đầu, lẩm bẩm nói: “Thì ra chỉ là mảnh vỡ ký ức à, ta còn tưởng mọi người còn sống.”

“Người chết đã chết, người sống vẫn phải tiếp tục, bằng không người đứng ở chỗ này làm gì, muốn báo thù cho sư môn người cũng đừng lè mà lè mề.” Lười nghe người ta thương xuân bi thu, Ôn Thanh Lan không kiên nhẫn nói.

Vương Hoán bị nói ghen một chút, chớp chớp mắt, Tiêu Cảnh ở bên cạnh nở nụ cười, nghĩ thầm, sư tôn thật đúng là vẫn luôn không thay đổi.

“Cha nhỏ, đường đạo này có phải quá dài rồi không, lại nói nơi này còn có cửa ra vào khác à?” Tiêu Cảnh vừa nhìn xung quanh vừa hỏi.

Y cũng biết sau này sư tôn sẽ có bí bảo có thể tự do biến đổi thành người khác, có điều bí bảo kia đến tột cùng là thứ gì, lại từ nơi nào có được, Tiêu Cảnh hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện giờ xem ra, đó là từ Đại Yêu Mộ trong Lưu Diễm Tông có được, không biết năm đó sư tôn ở chỗ này trải qua kỳ ngộ gì.

Nghĩ như vậy, Tiêu Cảnh tò mò quan sát.

Ôn Thanh Lan không trả lời, ngược lại hỏi Vương Hoán: “Tông môn các người dĩ nhiên không chỉ có một mộ đạo hoạt động, có phải còn chỗ nào khác không?”

Vương Hoán suy nghĩ một lát: “Lưu Diễm Tông chúng ta tuy ít người, nhưng cũng có chỗ tập võ luyện công và nghỉ ngơi, tông môn cũng có nơi nghị sự, ta nghe sư huynh nói, ở đây giấu rất nhiều ám thất, ngay cả chưởng môn sư bá bọn họ cũng chưa chắc có thể phát hiện toàn bộ.”

Đệ tử trẻ tuổi hoạt bát chơi cái này phá cái kia, ở đây cũng có thể sờ này sờ nọ, nhưng Ôn Thanh Lan bọn họ tới đây không phải là vì thưởng thức kiểu dáng của Đại Yêu Mộ, mà đến vì bí cảnh trong Đại Yêu Mộ.

Nhưng Thiên Diện bí cảnh rốt cuộc được giấu ở nơi nào.

“Còn nhớ nơi sư huynh người xảy ra chuyện chứ?”

Vương Hoán gật đầu, nói đến cũng lạ, trước đó Ôn Thanh Lan đi như thế nào cũng đi không thoát mộ đạo, Vương Hoán dẫn hai người quẹo trái quẹo phải, vòng hai vòng thì tới trước một gian phòng, Ôn Thanh Lan như có điều suy nghĩ liếc Vương Hoán một cái.

Trên cửa căn phòng kia đề ba chữ Đệ Tử Thất (\*), Vương Hoán đẩy cửa ra, một người mặc áo bào trắng tóc đen rũ tới eo ngồi dựa lưng về phía cửa.

(\*) phòng đệ tử.

## 35. Chương 35: Cổ Địa Tầm Bảo

“Sư huynh?” Vương Hoán ngạc nhiên kêu một tiếng, người dựa lưng về phía cửa không trả lời cũng không nhúc nhích.

Vương Hoán do dự một chút, đi qua, kinh ngạc khó hiểu (\*) võ bả vai của đối phương.

(\*) kinh nghi bất định

Người đang ngồi kia giống như bột nhào, trong nháy mắt trượt ngã xuống đất, đúng lúc đó mặt của gã cũng lộ ra, một cái đầu lâu khô quắt, tử khí trầm trầm nhìn Vương Hoán.

Vương Hoán sợ hãi la một tiếng, gã thoáng chốc nhảy ra xa, quay đầu nhìn Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh: “Đạo trưởng, đây.....”

“Đã chết rồi, thần hồn tản tán.” Ôn Thanh Lan chỉ nhìn thoáng qua rồi bình thản nói: “Tên sư huynh người nói chính là gã à?”

“Đúng, đúng.” Vương Hoán còn có chút kinh hồn bất định.

“Còn nhớ ngày đó sư huynh và sư phụ người phát sinh tranh chấp vì thứ gì không?”

Vương Hoán nhú mày, gã khắc chế sợ hãi nhìn thi thể sư huynh mà suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên gã ngồi xổm xuống gỡ các ngón tay nắm chặt của sư huynh, lấy ra một cái cốt đầu tinh xảo.

“Đạo trưởng, ngài xem.”

Đó là một cái cốt đầu sáng bóng như ngọc thạch, hình dạng của nó chẳng giống cốt đầu, mà như là một món đồ bằng ngọc, nhưng lại để cho người ta vừa nhìn là biết nó là một cái cốt đầu.

Vương Hoán cầm cái cốt đầu quái dị đi tới, vươn tay với Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh.

Nhưng đột biến lại phát sinh vào lúc này, cốt đầu trong tay Vương Hoán bốc ra sương mù màu hồng đào, chỉ trong thời gian ngắn đánh về phía Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh, mọi thứ xảy ra quá nhanh, hai người không kịp phòng bị bị hút vào sương mù.

Máu, máu tươi đặc sệt che trời lấp đất tràn ra, bao phủ toàn bộ thế giới.

Tanh hôi, hắc ám, lạnh băng.

Vô số cánh tay trắng bệch từ trong biển máu duỗi về phía hắc, từng gương mặt người chết lạnh lẽo tràn ngập oán độc cừu hận.

“Xuống dưới, xuống dưới, xuống dưới bởi chúng ta.”

“Trả mạng cho ta, trả mạng cho ta, người là tên hung thủ giết người, người là tên ác ôn!”

Tập âm ồn ào hòa lẫn mùi máu tươi sền sệt, chán ngấy, buồn nôn, làm người phiến chán.

Nhưng những thứ này trong nháy mắt như mây mù tiêu tán, tuyết trắng thuần khiết che phủ mọi thứ, bầu không khí lạnh lẽo đầy vẻ cô đơn trống trải.

Cũng là một nơi lạnh giá, tịch mịch, hắc cho rằng mình đã quên từ lâu, nhưng mà giọng nói khắc cốt minh tâm lại vang lên.

“Ngọc Lang, chàng xem năm nay mai nở rất đẹp đấy.”

Tuyết trắng đầy trời, mai hồng trĩu cành, đâu đâu cũng thấy sắc màu rực rỡ.

Trên lò bày rượu nóng, chất lỏng trong suốt đảo quanh chiếc chén sứ men xanh trong tay, gió tuyết thổi vào trong phòng, rét lạnh đến tận xương, nhưng lòng hắc lại ngập tràn vui vẻ.

“Tổ Khanh” Hắc nói.

Tất cả ảo giác đều biến mất, Ôn Thanh Lan chỉ cảm thấy cõi lòng buồn bã, hắc mở mắt ra, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Vương Hoán.

Nụ cười trên mặt Vương Hoán cứng đờ, gã không dám tin nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Sao.....Sao có thể, người không trúng chiêu sao?”

“Không..... Không thể nào, đây chính là yêu cốt của vị yêu vương kia mà!”

“Suy nghĩ nhiều rồi, bản tôn cũng rất muốn bị lừa, nhưng màn trình diễn của người thật sự quá phù hoa.” Ôn Thanh Lan gọi ra Cô Phong Kiếm, lạnh lùng nhìn đối phương nói: “Nói xong chưa, nói xong rồi thì đi chết đi.”

Ôn Thanh Lan còn chưa dứt lời, đã một kiếm đâm xuyên ngực Vương Hoán.

Trước đó hắc đã nghi ngờ Vương Hoán, cho nên mới tương kế tựu kế thử một phen, không ngờ đối phương thực sự lộ chân tướng, song yêu cốt kia cũng rất lợi hại, tuy bề khí kịp lúc, nhưng ít nhiều cũng hít vào một ít, mới có màn ảo giác vừa rồi.

Mà lúc này, Tiêu Cảnh bên cạnh cũng tỉnh lại, hai gò má y đỏ ửng, sóng mắt lưu chuyển, ngại ngùng e thẹn, hiển nhiên là làm giấc mộng đẹp, trên mặt còn mang theo nụ cười ngọt ngào, quả thật so với Mị Âm còn muốn hoặc hơn.

Nhưng y hiển nhiên cũng phản ứng lại, dáng vẻ tươi cười kia chỉ một cái chớp mắt đã khôi phục vẻ trầm mặc âm lãnh thường ngày, y nhìn Ôn Thanh Lan rồi lại nhìn thi thể Vương Hoán trên mặt đất: “Cha nhỏ, gã không phải Vương Hoán, Vương Hoán thật đã chết rồi.”

Tiêu Cảnh vừa dứt lời, Vương Hoán giả trên đất đột nhiên xác chết vùng dậy, đứng dậy bỏ chạy, tốc độ gã quá nhanh, hành động lại bất ngờ, Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh còn chưa kịp kinh ngạc, đối phương đã không thấy tăm hơi.

Ôn Thanh Lan cũng không lập tức đuổi theo, mà trầm mặc nhìn Vương Hoán đã chạy xa.

Tiêu Cảnh lật bộ xương khô kia lên: “Cái này mới là Vương Hoán thật, người của Lưu Diễm Tông e rằng đã chết hết.”

“Sư tôn, không đuổi theo sao?”

Ôn Thanh Lan thu hồi Cô Phong Kiếm: “Nơi này chỉ sợ không chỉ có chúng ta tới, thân phận Vương Hoán kia là giả, nhưng lời nói chưa chắc giả, người diệt cả Lưu Diễm Tông, hiện giờ gã cũng đang ở trong ngôi mộ lớn này, đi thôi, nếu gã đưa chúng ta tới, dĩ nhiên sẽ có hành động tiếp theo.”

“Ồ, các huynh cũng tới cố địa Lưu Diễm Tông tầm bảo hử?” Ngay lúc hai người vừa đi vừa nói chuyện, ngã ba mộ đạo đột nhiên đi ra một người mặt trắng lớn lên có chút mập mạp tròn tròn.

Tiểu mập mạp cũng không ngờ đi ra giao lộ sẽ gặp phải người khác, không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Cố địa tầm bảo?” Thấy sư tôn không có ý định đi lên trả lời, Tiêu Cảnh liền tự giác tiến lên làm bộ tò mò hỏi.

Y lớn lên tuần mỹ bức người, ngụy trang thành dáng vẻ ngây thơ ôn hòa, lực sát thương không phải bình thường.

Tiểu mập mạp lập tức đỏ mặt, né tránh mà nhìn lên Tiêu Cảnh, miệng nói: “Các huynh không biết sao, có người thả ra tin tức, nói cố địa Lưu Diễm Tông có bảo vật, mọi người cứ tới đây thử thời vận.”

“Ồ, là thế này, chúng ta không phải nghe xong tin tức đến đây tầm bảo, là đụng phải đệ tử Lưu Diễm Tông cầu cứu, mới theo đối phương vào.” Tiêu Cảnh mỉm cười giải thích.

Về mặt tiểu mập mạp trở nên khó coi, cậu không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: “Không thể nào!”

Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan nhìn nhau, trầm nghĩ, quả nhiên là thế.

“Vì sao nói vậy?” Ôn Thanh Lan bỗng mở miệng hỏi.

“Bởi vì..... Bởi vì Lưu Diễm Tông đã sớm không còn tồn tại, từ hơn một trăm năm trước, trong một đêm toàn bộ đệ tử Lưu Diễm Tông đột nhiên ly kỳ chết thảm, lúc đó còn gây ra động tĩnh rất lớn ở Lạc Châu, nhưng điều tra thế nào cũng không ra nguyên nhân, cuối cùng không giải quyết được gì, cho nên, các huynh đụng phải không thể nào là đệ tử Lưu Diễm Tông!” Tiểu mập mạp chắc chắn nói.

Thì ra chuyện là như vậy, rất kỳ lạ.

Nếu nói Vương Hoán vừa rồi là giả, vậy hai người còn có thể hiểu được, nhưng bây giờ mới biết, Lưu Diễm Tông đã bị diệt môn từ hơn một trăm năm trước, thế thì lúc đó ở trong Chân Diệp bí cảnh chạm mặt thứ gì!

“Xem ra là có người lừa gạt chúng ta.” Tiêu Cảnh lập tức cười nói.

Nghe xong lời giải thích này, sắc mặt tiểu mập mạp mới dễ coi hơn chút, cậu nghĩ tới cái gì đó gãi đầu một cái, xấu hổ nói: “Ta còn tưởng các huynh là ngộ quý chứ, làm ta sợ hết hồn.”

Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan đều có chút cạ lời, tiểu mập mạp này cũng là tu sĩ, lại còn sợ quý, thân là tu sĩ phản ứng đầu tiên, không phải là có người tính kế hãm hại à.

Tiểu mập mập chắc cũng nghĩ tới điểm này, không khỏi càng thêm xấu hổ gãi đầu, chỉ là đầu cậu trống trơn, gãi như thế trái lại có chút buồn cười.

“Hoài Quang, con ở phía trước nửa ngày làm cái gì, sư phụ cho con dò đường, con dò thế nào?”

Phía sau tiểu mập mập truyền tới một giọng nói, một người mặc áo xanh búi tóc đi tới, cảnh giác nhìn Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan.

Tiểu mập mập nhìn thấy người tới, thì vui vẻ đi lên đón, nói với đối phương: “Sư phụ, sư phụ, đồ nhi gặp phải hai vị đạo hữu xông lăm, bọn họ nói là bị một gã tự xưng đệ tử của Lưu Diễm Tông lừa tới đây.”

“Nếu là như vậy, chắc hẳn rất nhanh sẽ rời đi, Tiểu Quang, chúng ta và bọn họ không chung một đường, con không cần chơi với bọn họ, nhanh nhanh theo sư phụ dò đường đi thôi.”

Lúc tu sĩ áo xanh nhìn tiểu mập mập, ánh mắt khỏe miệng đều là nụ cười ôn nhu, nhưng khi gã ngẩng đầu nhìn hai người Ôn Thanh Lan, thần sắc đó là xa cách.

Tiểu mập mập Hoài Quang còn có chút do dự: “Sư phụ..... Nhưng, từ khi họ bước vào đây, muốn rời đi chỉ sợ không dễ, không bằng đi cùng chúng ta, gặp phải cái gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, huynh nói có đúng không, đạo hữu?”

Tiểu mập mập nói xong có chút chờ mong nhìn Tiêu Cảnh.

“Ừ, vậy cùng nhau đi, không ngại chứ?” Ôn Thanh Lan nói trước khi Tiêu Cảnh mở miệng, đồng thời hẳn giương mắt nhìn về phía tu sĩ áo xanh.

Tiểu mập mập vừa nghe thì vui vẻ, cậu tràn đầy mong đợi nhìn tu sĩ áo xanh, tu sĩ áo xanh bị cậu nhìn, do dự một chút, thì mềm lòng đáp ứng.

Vì vậy một nhóm bốn người kết bạn mà đi, còn A Lữ, sau khi vào phòng đệ tử kia, thì bỗng nhiên biến mất.

Nhưng hai người cũng không vội tìm, Đại Yêu Mộ này tình cảnh quỷ dị, dù muốn đi tìm A Lữ, chỉ sợ cũng không tìm được đường.

Một đường đi tới, tuy Tiêu Cảnh vẻ mặt mỉm cười cùng tiểu mập mập khách sáo, nhưng trong lòng ngày càng không kiên nhẫn, càng nhìn đối phương càng không vừa mắt.

Vừa mới bắt đầu y còn không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng sau khi nhìn hai thầy trò tiểu mập mập và tu sĩ áo xanh ở chung, thì Tiêu Cảnh đã hiểu lý do không thích đối phương.

Tu sĩ áo xanh đối với đồ đệ tiểu mập mập rất là cứng chiu, dọc theo đường đi rất sợ đồ đệ bị đụng đầu, bắt kể tiểu mập mập gặp phải tình huống gì, chỉ cần hô một tiếng sư phụ, sẽ được giải quyết hoàn mỹ.

Ví dụ như hiện tại, tiểu mập mập riu rít hỏi lung tung, tu sĩ áo xanh một chút không kiên nhẫn cũng không có, mặc kệ tiểu mập mập hỏi vấn đề ấu trĩ buồn cười tới cỡ nào, đều sẽ giải thích từng cái một.

Tiêu Cảnh không khỏi bốc mùi chua, oán hận trừng tiểu mập mập, lại nhận được một ánh mắt cảnh cáo của tu sĩ áo xanh.

Trong lòng y tủi thân vô cùng, lên nhìn sư tôn nhà mình, lại thấy sư tôn nhà mình vẫn vẻ mặt lãnh đạm như cũ, rũ mắt giống như đắm chìm trong suy nghĩ, căn bản nhìn cũng không nhìn mình, không khỏi càng thêm ăn giấm.

Chậm rãi xấp tới người sư tôn, Tiêu Cảnh lặng lẽ kéo ống tay áo của Ôn Thanh Lan, thì thầm nói: “Cha nhỏ.”

Thanh âm y bách chuyển thiên hồi (\*), lại cố tình đè thấp, quả thực tệ đại tận xương nói không nên lời.

(\*) , một câu thành ngữ để mô tả quá trình lặp đi lặp lại vòng xoay hoặc quanh co

Ôn Thanh Lan đột ngột bị gọi một tiếng như thế, lông tơ gần như lập tức dựng đứng, bản năng đánh rớt tay đồ đệ, nghi ngờ nhìn đối phương.

Về mặt kia rõ ràng là ‘Lại đang làm cái quỷ gì’

Tiêu Cảnh không khỏi chán nản, y oan ức nhìn Ôn Thanh Lan, lại liếc mắt ám chỉ hai thầy trò đằng trước, khẽ giọng gọi một tiếng: “Cha nhỏ.”

Ôn Thanh Lan ngược mắt nhìn thầy trò kia nửa ngày, coi như hiểu ý đồ đệ, hần không khỏi ha ha cười lạnh hai tiếng, đang định nói chuyện, phía trước lại xuất hiện một đám ba hoa khoác lác.

### 36. Chương 36: Huyết Quan Trong Mộ Thất

Trước đó bọn họ đi thật lâu, cũng không thấy có người, hiện giờ vòng vài ngã rẽ, thì đụng phải một đám người, không khỏi sững sốt một chút.

Người đối diện cũng không ngờ tới lại đột nhiên xuất hiện đám người Tiêu Cảnh, thanh âm bàn luận không khỏi nhỏ xuống, ý vị không rõ đánh giá một nhóm Tiêu Cảnh.

“Xin hỏi chư vị đạo hữu có phải cũng đến cố địa tầm bảo không?” Sau khi quan sát một phen, một người trong đám người kia cao giọng hỏi.

“Đúng vậy, không biết chư vị là....” Bốn người nhìn nhau, Tiêu Cảnh liền tiến lên mỉm cười hỏi.

Dung mạo và khí chất của Tiêu Cảnh đều thuộc hàng thượng đẳng, đặc biệt là người này am hiểu diễn trò, sau khi y thu lại khí tức, có vẻ ôn hòa và tiêu sái, làm người khác muốn tín nhiệm giao thiệp.

Đám người kia cũng nhìn nhau, cuối cùng vẫn là người nói chuyện đầu tiên nói: “Chúng ta nhận được một tờ bản đồ, nói là có bảo vật xuất thế, nhưng sau khi theo bản đồ tìm tới đây, thì lại rơi vào trong mê đạo của đại mộ này, đến bây giờ còn chưa tìm được phương hướng.”

Ôn Thanh Lan tỉ mỉ nhìn lại, thì thấy phần lớn tu vi đám người kia ngang nhau, khí tức trên người loang lổ, trong đó cao nhất cũng chỉ trên Kim Đan Kỳ.

Một đám người như thế tụ tập với nhau, vì lý do tầm bảo, không khỏi khiến người ta nghĩ được mùi âm mưu.

“Nếu tất cả mọi người đều mắc kẹt sâu trong mê đạo của đại mộ, không bằng cùng nhau đi tới trước thế nào, cùng đối phó với ngôi mộ lớn quý dị này.”

Sau khi kẻ dẫn đầu nói xong, liền nhìn Tiêu Cảnh và tu sĩ áo xanh, nét mặt gã tràn đầy thành ý mời mọc, rõ ràng là coi trọng thực lực của hai người Tiêu Cảnh.

Ôn Thanh vốn có ý định đi cùng đường, thấy thế thì âm thầm gật đầu với Tiêu Cảnh, Tiêu Cảnh hiểu ý đáp ứng đối phương.

Mà tu sĩ áo xanh lại cự tuyệt, ngoại trừ đối với tiểu mập mập vẻ mặt ôn hòa, tên tu sĩ áo xanh này vẫn lạnh như băng.

Gã không muốn cùng những người khác hợp tác tầm bảo, nên trực tiếp dẫn mập mập Hoài Quang rời đi.

Người cầm đầu cũng không cưỡng cầu, có Tiêu Cảnh hỗ trợ thì rất vui mừng, mọi người thực nhanh liền trao đổi thân phận.

Người cầm đầu tên là Triệu Tổ, là tán tu Kim Đan Kỳ, xuất thân từ môn phái nhỏ, môn phái kia từ sau khi sư phụ gã chết, thì chỉ còn một mình Triệu Tổ, bởi vì công pháp hữu hạn, Triệu Tổ muốn tiến giai, cũng chỉ có thể không ngừng tìm kiếm bí cảnh và pháp bảo, tự mình tu bổ.

Những người này công pháp khác nhau, phần lớn đều xuất thân từ các môn phái nhỏ tạp nham, chỉ có một đôi sư huynh muội rất được mọi người tôn sùng, vừa hỏi tới, vậy mà là đệ tử Đạo Tông.

Sư huynh muội kia chắc là từ trước đến giờ chưa từng được người coi trọng như vậy, được mọi người nịnh hót đều có chút lằng lằng, nhìn rất là kiêu ngạo.

Nhưng lúc Tiêu Cảnh đi tới, nữ tu kia cũng nhận không được chú ý Tiêu Cảnh, đến nỗi lặng lẽ đỏ mặt, người sư huynh kia lại vừa khinh thường vừa thù địch nhìn Tiêu Cảnh.

“Tiên trưởng, tiên tử, tại hạ Tiêu Cảnh, xưa nay ngưỡng mộ Đạo Tông danh môn đại phái, khi trước muốn bái nhập Đạo Tông môn, lại vô duyên bái nhập, vẫn luôn tiếc hận, chẳng biết có được nghe hai vị tiên trưởng nói một câu tình hình của Đạo Tông không, cũng thành toàn cho giấc mộng của tại hạ.”

Sư huynh kia tên là Lâm Tịch, nghe Tiêu Cảnh nói, hừ lạnh một tiếng cao ngạo nói: “Việc của Đạo Tông, cũng đến phiên kẻ sơn dã vô danh ngươi tùy tiện hỏi thăm, vẫn là thu ảo tưởng của ngươi lại đi.”

Không ngờ sư muội Lan Tiểu (\*) bên cạnh phá đám nói: “Tiêu Cảnh đạo hữu thành tâm như thế, nhất định có thể cảm động sư trưởng Đạo Tông, có lẽ ngày nào đó sẽ thu đạo hữu vào trong môn.”

(\*) Lan Tiểu là tên sư tỷ xuất hiện với Thẩm Phong Thanh trong Chân Diệp bí cảnh, không biết tại sao tác giả lại lấy tên này đặt cho cô này nữa ==

Tiêu Cảnh cười cười, chấp tay cung kính nói: “Tiên tử thật là người đẹp thiện tâm.”

Y vẻ ngoài đẹp khí chất tốt, còn cố ý khen ngợi nữ tu kia đến ngất ngây, ngay cả Lâm Tịch cũng bị nịnh hót lạng lạng tự đắc, rất nhanh đã đem những gì mình biết phun ra hết.

Tiêu Cảnh lấy được tin tức, đến cạnh Ôn Thanh Lan nói: “Cha nhỏ, hai người này chỉ là đệ tử ngoại môn, nhận nhiệm vụ xuất môn lịch luyện, vừa lúc đụng phải chuyện cổ mộ, nên tham dự vào, biết cũng không nhiều, nhưng sau khi người và Hắc Bào Lão Tổ mất tích, trong Đạo Tông cũng không có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí không nhắc tới việc của hai người, tiểu bối ở xa, cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Ôn Thanh Lan lạnh lùng cười nói: “Như ta liệu, Tu Giới rộng lớn này, dù ở đâu, cũng không thoát khỏi bốn chữ cá lớn nuốt cá bé, Tiểu Cảnh, ngươi phải nhớ, sức mạnh mới là gốc rễ cho hành động của ngươi.”

Tiêu Cảnh cúi đầu thưa vâng.

Đúng lúc này, nhóm người đi đằng trước đột nhiên truyền tới một tiếng hét thảm.

Tiếng hét này quá mức thê thảm, cho nên dẫn tới toàn bộ đội ngũ đều dừng lại, qua một hồi lâu, có người đi tới trước mặt sư huynh muội Lâm Tịch nói: “Hai vị tiên sư, đằng trước có dị thường, ngài có qua đó xem không?”

Lâm Tịch cắn răng, thoát nhìn cũng có chút sợ, tu vi hai người cũng chỉ là Ngưng Thần Kỳ, vẫn luôn làm việc bên ngoài Vô Vi Đạo Tông, không được coi trọng.

Lần này đi vào cổ mộ, vẫn luôn được mọi người bỏ dõ tôn sùng, Lâm Tịch cảm thấy mình phải đi làm chủ, vì vậy cùng Lan Tiểu tiến lên tra xét.

Thầy trò hai người Ôn Thanh Lan lặng lẽ đi theo sau Lâm Tịch, cùng tới phía trước.

Mọi người lạnh mặt nhìn, hóa ra trên mặt đất có hai cỗ thi thể, thi thể kia còn đặc biệt nhìn quen mắt, đúng là thầy trò tiểu mập mập nói muốn một mình đi tầm bảo.

Nếu chết là thầy trò tiểu mập mập, vậy người hét thảm ở đằng trước là ai.

Nghe xong câu hỏi này, người đi trước hai mặt nhìn nhau, một người trong đó mặc đạo bào màu vàng hơi đỏ nói: “Vừa rồi chúng ta không có lên tiếng.”

Người gào thảm là ai?

Nghĩ như vậy, Triệu Tổ đi tới đột nhiên nói: “Có phải hai thầy trò này kêu thảm không, vậy đã nói rõ bọn họ vừa gặp nạn.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Nếu thầy trò tiểu mập mập vừa mới gặp nạn, như vậy cũng nói rõ thứ giết chết bọn họ còn ở chỗ này.

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu mọi người, dị biến phát sinh.

Một con cự mãng đột nhiên từ phía trên rũ đầu xuống, cái miệng khổng lồ tanh tưởi một ngụm nuốt lấy ba người đứng bên cạnh.

Lần biến cố này tới quá nhanh, tất cả mọi người chưa phản ứng lại, thậm chí sau khi cự mãng nuốt tươi ba người kia, còn lặng người đứng tại chỗ.

Mãi đến một hồi lâu, Lan Tiểu thét chói tai mới đánh vỡ sự yên lặng này.

Trong chớp mắt pháp bảo vũ khí xuất hiện, tất cả phóng tới cự mãng.

Lâm Tịch phản ứng tốt hơn Lan Tiểu nhiều, tuy gã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn lấy ra bội kiếm, chém tới cự mãng.

Nhưng cự mãng cấp bậc quá cao, thuộc yêu vật có linh trí sắp biến hình, cho nên công kích của tất cả mọi người trong mắt nó dễ dàng hóa giải.

Toàn thân cự mãng từ phía trên rớt xuống, thân mãng to dài, cái đuôi đảo qua, đánh bay vài người ra ngoài.

Mọi người bị cự mãng truy đuổi, chạy trốn tán loạn.

Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan ngay lúc xảy ra dị biến thì lắc mình tránh qua một bên, thấy Ôn Thanh Lan cau mày nhìn cự mãng, không khỏi hỏi: “Cha nhỏ, có vấn đề gì sao?”

Lúc này cái đuôi to của cự mãng đã lia tới, vừa lúc Lan Tiểu và Lâm Tịch đứng một bên, Lan Tiểu cả kinh nói: “Đạo hữu cẩn thận!”

Lâm Tịch vung kiếm ngăn cản cự mãng, sắc mặt khó coi tức giận mắng: “Các ngươi là chờ chết sao?”

“Đây là ảo cảnh.” Ôn Thanh Lan đột nhiên mở miệng, lãnh đạm nói.

Bởi vì hắc vân luôn giấu khí tức núp sau lưng đồ đệ, cho nên nhóm người này tuy biết Tiêu Cảnh có hai người, nhưng cũng không để ý Ôn Thanh Lan bên cạnh Tiêu Cảnh, chỉ coi hắc là tùy tùng của Tiêu Cảnh.

Lâm Tịch nghe Ôn Thanh Lan nói, không khỏi khinh thường cười nói: “Ngươi là ai, nhìn dáng vẻ của ngươi, có thể biết cái gì, còn không theo gót chủ nhân ngươi.”

Ôn Thanh Lan nhú mày nhìn Lâm Tịch, cười lạnh một tiếng nói: “Ngu ngốc.”

“Ngươi nói cái gì!” Trong khoảng thời gian này Lâm Tịch vẫn luôn được mọi người tăng bốc, giờ nghe Ôn Thanh Lan nói, không khỏi giận tím mặt.

Nhưng Ôn Thanh Lan lại không chút nào phản ứng đối phương, hắc nói lần nữa: “Đây là ảo cảnh.”

Thanh âm vừa lạnh vừa trong, giống như một thùng nước đá dội xuống, tưởi vào trong đầu mọi người, mọi người rét buốt giật mình.

Chờ đến khi mọi người thanh tỉnh lại, cự mãng không thấy, thi thể của thầy trò tiểu mập mập không thấy, chỉ có ba người vừa bị cự mãng nuốt chửng còn đang hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì ảo ảnh cự mãng truy đuổi, nên những người khác đã chạy trốn mất dạng, chỉ còn lại Lâm Tịch và mấy người Triệu Tổ.

Lúc này Triệu Tổ mới chú ý tới Ôn Thanh Lan, không khỏi tiến lên hỏi: “Vị này là.....”

“A, hắc là cha của ta, kiến thức rộng rãi, nhưng không thích nói chuyện.” Tiêu Cảnh tiến lên giải thích.

Triệu Tổ làm người khéo đưa đẩy, biết đối phương không muốn để lộ tính danh, cũng không nói chuyện nữa.

Nhưng ngược lại Lan Tiểu bên cạnh lại chất vấn: “Ngươi đã có thể nhìn ra là ảo cảnh, vì sao lúc đầu không nhắc nhở mọi người, làm hại ba vị đạo hữu này mất đi tính mạng.”

Lời này quá xấu hổ, những người khác hai mặt nhìn nhau không biết nên nói gì, Lâm Tịch tiếp lời trách móc nói: “Sợ là không muốn thêm một người phản bảo bối đi.”

Ôn Thanh Lan cũng không thèm nhìn hai người gã, đi thẳng tới trước.

Tiêu Cảnh sợ trong lòng sư tôn không vui, vội vàng đuổi theo.

Ôn Thanh Lan đi đi, dừng bước, phía trước là Vương Hoán đã lừa bọn họ đang đứng trong góc tối mỉm cười với bọn hắn.

“Tiêu đạo hữu, ai vậy?”

Triệu Tổ cũng thấy đối phương, liền vội vàng hỏi.

Nhưng khi mấy người họ nhìn sang, Vương Hoán lại biến mất.

Sau đó thầy trò tiểu mập mập từ trước mặt bọn họ vội vã đi qua mộ đạo.

“Bọn họ muốn dẫn chúng ta đi qua, đi thôi, đi xem.” Ôn Thanh Lan không thấy kỳ lạ nói.

“Đi qua như vậy có thể có nguy hiểm gì không?” Triệu Tổ có chút phân vân.

“Nếu sợ nguy hiểm cần gì phải hạ mộ tâm bảo.”

Ôn Thanh Lan nói xong liền trực tiếp dẫn Tiêu Cảnh đi về phía trước, Triệu Tổ cắn răng đuổi theo, Lâm Tịch và Lan Tiểu suy nghĩ một chút cũng đi theo.

Nhưng chờ bọn hắn được ảo cảnh dẫn ra mộ đạo, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt kinh sợ.

Cuối mộ đạo là một mộ thất rộng lớn, ở giữa mộ thất đặt một quan tài lớn màu đỏ như máu, đám tu sĩ vừa rồi đi lạc đang vô tri vô giác rải rác dưới huyết quan.

Có vài người vẻ mặt mê mang mỉm cười vươn tay với huyết quan, thân thể của bọn họ vậy mà chậm rãi tan chảy, biến thành một bộ xương khô khoát quần áo.

Dù như vậy, vẫn không ngừng bò về phía huyết quan, nhìn vẻ mặt của bọn họ, như là nhìn thấy tuyệt thế bí bảo gì đó.

Tình cảnh vô cùng quỷ dị lại vô cùng yên tĩnh, trong lúc nhất thời không có người nói chuyện.

“Cha nhỏ?” Tiêu Cảnh nghiêng người nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

“Có người lấy huyết nhục của tu sĩ hiến tế, muốn triệu hồi yêu vật trong huyết quan.” Ôn Thanh Lan như có điều suy nghĩ nhìn huyết quan, hắn có dự cảm, hắn nghĩ Thiên Cơ Thần Diện ở trong huyết quan.

Không đợi những người khác nói năng gì, Ôn Thanh Lan lấy ra Cô Phong Kiếm, một kiếm chém về phía huyết quan.

### 37. Chương 37: Một Đoạn Chuyện Xưa

Đám người Triệu Tổ đứng sau Ôn Thanh Lan, đều bị phương thức đơn giản thô bạo của hắn dọa ngây người, chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn Ôn Thanh Lan một kiếm chém về phía huyết quan, lời nhắc nhở đối phương cẩn thận cũng không nói nên lời.

Nhưng Cô Phong Kiếm cũng không được như nguyện chém tới huyết quan, một bàn tay hoàn mỹ tao nhã chặn công kích của Ôn Thanh Lan.

Mị Âm tuyệt sắc khuynh thành yếu điệu đi ra từ phía sau huyết quan, trên mặt nàng treo nụ cười hoàn mỹ: “Tại sao mỗi lần cản trở thiếp làm việc đều là tiên sư nhỉ, thực sự là khiến thiếp khó xử.”

“Thiếp làm việc hoàn toàn không ảnh hưởng tới tu sĩ nhân loại các ngươi, rõ ràng tiên sư coi như không phát hiện là được rồi.”

Ôn Thanh Lan nắm Cô Phong Kiếm, ánh mắt lạnh lùng: “Người trong ma đạo, ai cũng có thể giết chết, người sắp đặt dụ dỗ tàn sát tu sĩ, nghiệp chương nặng nề, hôm nay bản tôn phải thay trời hành đạo, tru diệt yêu nghiệt.”

“Chờ..... Chờ một chút, kị chủ, Mị Âm chính là một trong những nữ chủ đó, sao ngài có thể giết nàng!”

“Người cầm miệng.”

Ôn Thanh Lan chặn hệ thống, cầm kiếm phi thân giết tới.

Mị Âm thở dài: “Thiếp thật không muốn là địch với tiên sư đầu, đáng tiếc.”

Kiểm của Ôn Thanh Lan không chém trúng Mị Âm, theo tiếng nói của Mị Âm, toàn bộ huyết mộ đột nhiên biến đổi, Ôn Thanh Lan Tiêu Cảnh và đám người Triệu Tổ, trực tiếp rơi vào bên trong động sâu.

Dùng đạo tối đen cũng không dài, mấy người nhanh chóng rơi trên mặt đất xa lạ.

Không chờ bọn họ phản ứng, một bóng dáng màu trắng đột nhiên từ bên cạnh phóng ra, một chưởng tới Ôn Thanh Lan.

Tiêu Cảnh phản ứng nhanh chóng, chặn bóng trắng, cùng đối phương chém giết.

Người đánh lên chính là Bạch Thiển, Bạch Thiển mặt đầy oán hận, vừa đánh vừa mắng: “Ôn Thanh Lan, thiên đường có lối người không đi, hết lần này tới lần khác hạ mộ của chủ ta, hôm nay nhất định biến người thành cây khô thủ mộ, an ủi hồn thiêng cha huynh ta.”

Ngắn ngủi mấy ngày không gặp, vậy mà Bạch Thiển công lực đại thăng, mơ hồ áp đảo Tiêu Cảnh.

Nhưng Tiêu Cảnh kinh nghiệm phong phú, trong một lúc không thể không dây dưa cùng Bạch Thiển, Bạch Thiển vốn muốn nhanh chóng giải quyết Tiêu Cảnh, lúc này mới nhìn về phía Tiêu Cảnh.

Vừa nhìn, Bạch Thiển ngẩn người, trong mắt nàng hiện lên tia ngập ngừng, cuối cùng buột miệng thốt: “Người là Tiêu Cảnh, xấu nô Tiêu Cảnh.”

Tiêu Cảnh sắc mặt âm trầm, không nói một lời, thế công vừa nhanh vừa gấp giết tới Bạch Thiển.

Trong lòng y nóng nảy phiền muộn cực kỳ, trong mắt lóe lên màu đỏ tươi băng lãnh, hận không thể khoét tim Bạch Thiển đến chết.

Tiêu Cảnh không nói lời nào, Bạch Thiển lại càng thêm khăng định, nàng nhìn Ôn Thanh Lan rồi nhìn Tiêu Cảnh, vẻ mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là lạnh băng mỉm cười quái dị.

“Không ngờ người lại là tiểu nhân lòng lang dạ sói đến vậy, Tiêu Cảnh, Càn Khôn sơn trang ta nuôi người, cho người ăn uống cấp người sinh hoạt, để người không tới nỗi như con chó ghẻ chết cạnh đồng rác, người lại cùng kẻ thù diệt toàn gia sơn trang cùng một chỗ, còn nhận giặc làm cha.”

Tiêu Cảnh nét mặt lạnh lùng: “Yêu nữ, nói năng xằng bậy, gây xích mích ly gián, ta vốn không quen biết người.”

Bỗng dưng Bạch Thiển cười ha hả, trong chớp mắt, ngực ả bị Tiêu Cảnh móc xuống một khối thịt to, tức thì máu tươi đầm đìa, nhưng ả không thèm để ý chút nào, trái lại nhìn Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan nở nụ cười nham hiểm.

“Ôn Thanh Lan, nhận kẻ như vậy làm đệ tử, người không sợ có một ngày rơi vào kết cục như sơn trang sao?”

“Liên quan gì người, Tiêu Cảnh, người quá chậm.”

Về mặt Ôn Thanh Lan thản nhiên, nhưng xuống tay tàn nhẫn, Cô Phong Kiếm đâm xuyên ngực Bạch Thiển.

Bạch Thiển không dám tin trừng mắt nhìn lỗ lớn trước ngực, không ngờ Ôn Thanh Lan không thèm để ý chút nào, trực tiếp giết chết mình.

Nhưng một giây tiếp theo, Bạch Thiển lại nở nụ cười với Tiêu Cảnh, dung mạo của nàng thanh thuần mỹ lệ, tại thời khắc này, cười rõ lên lại mang vẻ đẹp thê lương.

“A Cảnh, đừng quên ta, chỉ ít đoạn năm tháng ở sơn trang kia của chúng ta là hạnh phúc, Ôn Thanh Lan tàn nhẫn độc ác lãnh khốc vô tình, người đi theo hẳn chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.”

Tiêu Cảnh vẻ mặt lạnh nhạt, lại lộ ra vẻ chán ghét, ánh mắt y không một chút thay đổi, thờ ơ nhìn Bạch Thiển trút hơi thở cuối cùng.

Càn Khôn sơn trang bảy mươi năm trước, Tiêu Cảnh giống như một con chó ghẻ lang thang, được con gái của trang chủ Càn Khôn sơn trang nhặt về.

Khi đó y không biết cha mẹ mình là ai, đến từ đâu, y mỗi ngày đều lưu lạc ở cửa nhà người ta, xin miếng cơm ăn, bởi vì khuôn mặt xấu xí không có người nhà, thỉnh thoảng sẽ bị đứa trẻ khác ăn hiếp.

Lúc Bạch Thiển gặp y, y giống như con chó chết co ro trên mặt đất, bị một đám trẻ ranh quỳên đâm cước đá.

Không biết xuất phát từ tâm tư gì, Bạch Thiển nhặt y về, an bài làm việc ở Càn Khôn sơn trang.

Nhưng y nhỏ con ốm yếu, nên bị người chê, căn bản làm không được chuyện gì, không cần thận, còn sẽ bị người ức hiếp, Bạch Thiển liền sắp xếp y bên cạnh, thuận tiện chăm sóc.

Khi đó ai cũng sẽ nói một câu, Bạch Thiển tiểu thư thật là thiện lương cao quý, ăn mày hạ lưu thô bỉ như vậy, cũng nguyện ý ôn nhu chiếu cố.

Mọi người sẽ nói cho Tiêu Cảnh biết, y có phúc cỡ nào, được Bạch Thiển tiểu thư nhặt về, mà không phải thổi rữa ở trên đường cái, thậm chí bởi vì loại may mắn này, y còn phải chịu thêm nhiều vũ nhục xa lánh đáng sợ.

Y sợ Bạch Thiển ôn nhu, sợ Bạch Thiển mỉm cười với y, bởi vì chỉ cần Bạch Thiển lộ ra nụ cười ôn nhu xinh đẹp với y, thì có nghĩa y sắp sửa nghênh đón cuộc sống giống như địa ngục.

Y mình đầy thương tích, vết sẹo vốn chỉ lan nửa khuôn mặt, bị hoàn toàn thiêu hủy, trở thành quái vật càng thêm đáng sợ.

Cuối cùng có một ngày, y nghĩ tới trốn đi, y là tư nô của Bạch Thiển, một khi bị bắt được, hậu quả không dám tưởng tượng.

Nhưng y không muốn tiếp tục cuộc sống như thế, nên chạy thoát, còn lúc chạy ra thế nào, y không biết, chỉ nhớ rời khỏi Càn Khôn sơn trang rất xa.

Y thành công, nhưng bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi té xỉu ở giữa đường, chờ y tỉnh lại phát hiện mình đi tới tiên sơn, có một tiên nhân áo trắng cúi đầu lãnh đạm nhìn y.....

Ba người Triệu Tổ đi theo phía sau hai người trăm triệu không ngờ nghe mấy lời này, bọn họ không khỏi dè chừng Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh.

Nhất là Lâm Tịch và Lan Tiểu, vốn Lan Tiểu còn ôm ấn tượng tốt với Tiêu Cảnh, lúc này vẻ mặt không khỏi phức tạp nhìn đối phương.

Đôi thầy trò Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan này, đều không phải loại người để ý cái nhìn của người khác, ba người Triệu Tổ nghĩ thế nào, đối với hai người mà nói chỉ là râu ria.

Lúc này Bạch Thiển đã chết, Tiêu Cảnh hạ xuống không nói hai lời quỳ xuống trước mặt Ôn Thanh Lan, cúi thấp đầu chờ sự tôn lên tiếng.

Thấy tiểu đồ đệ lại biến thành bộ dáng cô vợ nhỏ bị ức hiếp, Ôn Thanh Lan không khỏi cảm thấy trán co giật đau đớn, hần nâng tay lên xoa thái dương: “Đứng lên rồi nói.”

Tiêu Cảnh cũng không đứng dậy, chỉ khê giọng nói: “Sư tôn minh giám, đệ tử quyết không hai lòng, yêu nữ nói xằng nói bậy châm ngòi ly gián.”

Ôn Thanh Lan lạnh giọng trách mắng: “Ồ trong lòng ngươi, bản tôn là loại người vô trí (\*) vậy à, sẽ tin lời người khác nói sao?”

(\*) không thông minh, không có trí tuệ

Được Ôn Thanh Lan răn dạy, trong lòng Tiêu Cảnh ngược lại thở phào, trên mặt y hiện ra tươi cười, nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Sư tôn, chúng ta rơi xuống nơi nào?”

Vừa rồi Ôn Thanh Lan đã quan sát nơi này, nơi này và nơi bọn họ rơi xuống trước đó có chút tương tự, như là một căn mật thất phong kín, hần cũng là một gian mộ thất.

Sau khi giải quyết Bạch Thiên, mọi người mới có tâm tình quan sát tình cảnh xung quanh.

Nhưng vừa nhìn, vẻ mặt mọi người đều thay đổi.

“Này..... Thi thể của nữ nhân này cũng tan.” Lan Tiểu từng thấy cảnh tượng huyết quan mộ thất, đối với tình cảnh ấy nhớ mãi, nàng vừa nhìn thấy thi thể Bạch Thiên, lập tức đại kinh thất sắc.

“Chúng ta có phải cũng sẽ rơi vào kết cục như vậy không, sư huynh, ta không muốn chết ta không muốn chết.” Lan Tiểu suy sụp khóc lớn.

Nét mặt Lâm Tịch cũng không được tốt, nhưng gã kiên cường hơn Lan Tiểu, không thất thố như Lan Tiểu, mà nhìn về phía ba người Tiêu Cảnh Triệu Tổ.

Bấy giờ gã đã không còn cao ngạo như trước, liên tục trải qua nhiều chuyện, cũng biết tu vi mình không đủ.

Triệu Tổ cúi đầu nhìn thi thể Bạch Thiên, sắc mặt lập tức biến đổi: “Hai vị đạo hữu, các người nhìn, thi thể ma tu kia có phải toát ra sương khói không?”

Ôn Thanh Lan đi qua cúi đầu vừa nhìn, sắc mặt tức thì đại biến, một đạo linh lực che chắn được hẩn thuận tay phóng ra: “Bể khí, phòng ngự.”

Nhưng mà đã chậm, trên thi thể tan biến của Bạch Thiên bay ra khói đỏ, sương khói mê mông mắt thường gần như không nhìn thấy, chỉ trong phút chốc liền phân tán đầy phòng.

Bởi vì Triệu Tổ cách gần nhất, bất ngờ hút vào một ngụm lớn, bể khí đã trỗi.

Chỉ trong một nhịp thở, cả khuôn mặt gã trở nên đỏ bừng, hai tròng mắt mất hết thần trí, một phen kéo Lan Tiểu bên cạnh, bắt đầu xé quần áo của đối phương.

Lan Tiểu hét lên một tiếng, sắc mặt đỏ lên khóc lóc, Lâm Tịch thấy thế, vẻ mặt khó coi liền một kiếm.

Dù gì Triệu Tổ cũng là tu vi Kim Đan Kỳ, nhanh chóng khiến Lâm Tịch hao toàn bộ chiến lực, ba người lẫn lộn làm một đoàn, nhưng rất nhanh, phản kháng của ba người biến mất, biến thành hai nam một nữ vô cùng hỗn loạn.

Ôn Thanh Lan nhăn mày thật sâu, ba người kia trúng chiêu, đã không còn chút lý trí nào, tự nhiên không có chút lễ nghĩa liêm sỉ gì đáng nói.

Ôn Thanh Lan phản ứng nhanh, chỉ hít một ít, nhanh chóng bị linh lực trong cơ thể tiêu hao hầu như không còn, tất nhiên thần trí thanh tỉnh, không bị ảnh hưởng.

Nhưng bỗng nhiên một khuôn mặt nóng hầm hập dựa vào vai.

Tiêu Cảnh sắc mặt đỏ bừng, thần tình mê ly, mắt mị như tơ, giống như say rượu nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

Y vốn tuấn mỹ tà khí, lại mặc một trường bào màu đỏ sậm, càng khiến y diễm sắc bức người, đoạt nhân tâm thần.

Đã trúng chiêu, hơi thở thở ra nóng hổi, giống như mèo con cọ cổ của Ôn Thanh Lan, trong miệng lẩm bẩm nói: “Sư tôn, sư tôn, Tiểu Cảnh khó chịu, sư tôn, cầu xin người.”

Ôn Thanh Lan có thể khẳng định mình đã thanh trừ độc khí, nhưng bị Tiêu Cảnh cọ, vậy mà tâm thần rung động, dưới thân dâng lên một luồng nhiệt.

Chân mày hẩn không khỏi nhíu càng sâu, chẳng lẽ dư độc chưa trừ?

Nhưng Tiêu Cảnh không nghĩ nhiều như vậy, y bắt mãi sư tôn thất thần, cắn một cái vào vành tai mềm mại của sư tôn, nhẹ nhàng liếm mút, hai tay mạnh mẽ ôm eo nhỏ của sư tôn.

Ôn Thanh Lan thiếu chút nữa linh lực tán loạn, ánh mắt không khỏi phức tạp liếc mắt nhìn tiểu đồ đệ, hẩn quay đầu, vững vàng chế trụ tiểu đồ đệ Tiêu Cảnh đang bất mãn, nắm cầm tiểu đồ đệ, hôn thật sâu.

### 38. Chương 38: ‘đại Nghịch Bất Đạo’

Tiêu Cảnh chống cự từ từ biến thành dịu ngoan, y nhắm mắt lại, lông mi thật dài khẽ run, hầu kết trượt nhẹ, tiếng nước bọt giao nhau giữa kẽ môi, khiến người mặt đỏ tai hồng.

Ôn Thanh Lan một chút cũng không ôn nhu, nhưng biểu cảm trên mặt Tiêu Cảnh lại là hưởng thụ, y ôm sư tôn càng chặt hơn, thân thể nóng hổi xuyên thấu qua quần áo, truyền cho đối phương.

Nhưng một giây sau đó, linh lực sung túc chảy từ miệng Ôn Thanh Lan truyền tới.

Linh lực này quá mức bá đạo, từ trong miệng Ôn Thanh Lan chuyển qua, đầu đá lung tung mà rớt vào, quét ngang toàn thân, lập tức khiến Tiêu Cảnh tỉnh táo lại, một chút dục niệm cũng không còn.

Mãi đến khi tỉnh táo lại, bấy giờ Tiêu Cảnh mới phát hiện mình ‘đại nghịch bất đạo’.

Áo ngoài màu xanh nhạt của Ôn Thanh Lan bị y kéo xuống phân nửa, lộ ra áo lót tuyết trắng, áo lót tơ tằm trơn mịn trượt xuống, bả vai gầy mảnh mai xinh đẹp nửa che nửa đây.

Tóc sư tôn cũng rối loạn, xõa xuống một nửa, gọi người nhìn có loại ảo giác yếu đuối mê người.

Mặc dù vẻ mặt đối phương lạnh nhạt như cũ, thậm chí ánh mắt cũng không dao động, nhưng lại vô cớ khiến người nghĩ đến cụm từ lạnh nhạt như sương xinh đẹp như hoa đào (\*).

(\*) lạnh nhạt bằng sương diễm nhạt đào lý.

Tiêu Cảnh lập tức đỏ mặt, trong mắt y hiện lên một tia ánh sáng tối tăm, thì thầm nói: “Sư tôn.”

Ôn Thanh Lan lại không thêm để ý chút nào, hẩn đứng dậy sửa sang lại quần áo nói: “Đây là hồ yêu bí thuật, người trúng chiêu, nhưng vì sư đã thanh trừ cho người.”

Lúc này lại nhìn bên cạnh, chỉ thấy ba người Triệu Tổ biến thành ba bộ xương khô quần quít với nhau.

Tiêu Cảnh liền biết trong đó tuyệt không đơn giản như vậy.

Chắc hẳn đoán được tâm tư của đồ đệ, Ôn Thanh Lan nhàn nhạt nói: “Đúng là như thế, pháp trận này và Mị Âm tương liên, nữ nhân này mưu đồ gây rối, cố tình biến nơi này thành tử địa.”

Tiêu Cảnh không ngạc nhiên chút nào, Mị Âm không phải là nữ nhân đơn giản, kiếp trước hợp tác làm y biết đối phương thâm sâu, nữ nhân này nhìn như lời ngon tiếng ngọt, quay đầu liền có thể cho người một đao, đương nhiên cuối cùng y cũng tiến đối phương đoạn đường cuối cùng, biến đối phương thành phân bón cho âm mưu của mình.

Đương nhiên nếu là Mị Âm làm, có lẽ sẽ không đơn giản, quả nhiên, đợi hai người đi ra mộ thất, đã không còn ở trong Đại Yêu Mộ.

Nơi này hình như là trần gian, ngày xuân nắng ấm cảnh dương liễu, nước sông trong vắt bờ xa xa, gió nhẹ phớt vào mặt.

Đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ nhàng của thiếu nam thiếu nữ, như có người đang rượt đuổi trốn tìm.

Sau đó một công tử trẻ tuổi kéo điều, nhẹ nhàng cười từ sau bóng cây chạy ra.

Công tử kia trời sinh môi hồng răng trắng, khí chất nhã nhặn nho nhã, vừa thấy chính là nhà quyền quý bồi dưỡng nên. (\*)

(\*) Chung minh đỉnh thực: Tối giờ ăn thì phải đánh chuông để gọi người về ăn và khi ăn thì phải bày vạc, thứ chảo thật lớn ra mà ăn. Chỉ nhà quyền quý tốt bụng. Cũng gọi tắt là Chung đỉnh hoặc Đỉnh chung.

Ngũ quan trưởng thành của hẩn vô cùng đẹp, cười rộ lên ngây ngô và đơn thuần, hẩn quay đầu lại cười: “Tổ Khanh muội muội, mau tới đây nè.”

Thiếu nữ phía sau thở hắt hắt giận dữ: “Ôn ca ca, huynh thật là xấu, người ta không đuổi nữa.”

(\*) lúc này hai người là trúc mã nên gọi huynh chứ không phải chàng nhé.

Công tử trẻ tuổi chống nạnh nở nụ cười: “Được được được, Tổ Khanh muội muội không muốn truy ta, ta đây liền tới truy Tổ Khanh muội muội vậy.”

Nói xong, công tử trẻ tuổi quay đầu lại, làm bộ muốn đuổi theo đối phương, thiếu nữ nhất thời kinh hô một tiếng, hoảng loạn chạy đi, một hồi lâu mới phát hiện là Ôn ca ca nói giỡn, lại không tha thứ một hồi.

Bóng dáng của thiếu nam thiếu nữ rất nhanh biến mất, bọn họ đi tới một ngôi nhà.

Tiêu Cảnh lên nhìn Ôn Thanh Lan, trong lòng khẽ động, nhưng về mặt Ôn Thanh Lan lại thần nhiên, nhìn không ra hỉ nhạc (vui mừng), chỉ lạnh lùng nhìn một màn trước mắt.

Trong nhà yên ắng, chỉ có một căn phòng truyền ra tiếng cười đùa, Tổ Khanh nửa nằm ở trên giường, vỗ về bụng, nét mặt dịu dàng.

Công tử trẻ tuổi hiện giờ thân hình thon dài, hiển nhiên đã lớn lên, đang cúi người nói gì đó với Tổ Khanh, hần xoay người, bất ngờ chính là Ôn Thanh Lan.

Nhưng Ôn Thanh Lan này và Ôn Thanh Lan bên cạnh Tiêu Cảnh hoàn toàn không giống nhau.

Về mặt hần ôn nhu, hai đầu lông mày thần thái phi dương, tràn đầy ngạo khí và sắc bén của tuổi trẻ, nhưng ánh mắt dừng trên người Tổ Khanh lại giống như nước.

Mà sư tôn Tiêu Cảnh biết, băng lãnh vô tình, khó có thể nắm bắt, tâm tư thâm trầm.

Đúng lúc này, Tiêu Cảnh nghe sư tôn khe khẽ thở dài, sau đó hần rút ra Cô Phong Kiếm, hơi hột chém một nhát.

Không gian trước mắt cứng lại, sau đó toàn bộ thế giới từ trong nứt ra đứt đoạn, trực tiếp bị một kiếm của Ôn Thanh Lan chém thành hai nửa.

Sư tôn khôi phục thương thế?

Trong chớp mắt, Tiêu Cảnh nhớ tới chuyện này, không biết sư tôn khôi phục linh lực khi nào.

Ngay sau đó y nhớ tới cái hôn sâu trước đó, sắc mặt Tiêu Cảnh lập tức trầm xuống.

Linh mạch của Ôn Thanh Lan tu bổ khôi phục từ lâu, thiếu cũng chỉ là linh lực thôi, nhưng tiểu đồ đệ chủ động dâng lên một nụ hôn, làm linh lực của hần cũng bổ sung khôi phục.

Ôn Thanh Lan khôi phục Phân Thần Kỳ, sức mạnh một kiếm hết sức đáng sợ, trực tiếp phá mê cảnh của Mị Âm.

Sau đó bọn họ đi qua một khe nứt, đi tới trước mặt Mị Âm.

Lúc này Mị Âm còn mang vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Ôn Thanh Lan sẽ đi tới trước mặt mình nhanh như thế.

Càng không ngờ chính là, cảnh giới của Ôn Thanh Lan hiện giờ vô cùng đáng sợ.

Thần sắc Mị Âm đại biến, xoay người vội vàng chạy trốn, nhưng tốc độ kiếm của Ôn Thanh Lan so với nàng nhanh hơn.

Chỉ trong một kiếm, mỹ nhân tuyệt sắc này đã hương tiêu ngọc vẫn.

“A a a a, kị chủ, ngài cái tên xấu xa này, ngài cái tên xấu xa này, ngài vậy mà giết ma nữ Mị Âm, ngài vậy mà giết nàng, còn có thể đi theo kịch tình hay không đây, a a a.” Hệ thống ở trong đầu Ôn Thanh Lan điên cuồng hét âm lên: “Nàng chính là nữ xứng quan trọng á, một trong tam đại hậu cung nè, một trong sáu thế lực đại ma còn sót lại, có còn hay không đây.”

“Nàng ba lần liên tiếp muốn hại chúng ta, có gì không được giết.”

“Nhưng, nàng là một trong những nữ chủ á.”

Không ngờ Ôn Thanh Lan cười nhạo một tiếng: “Nhân vật phản diện còn có thể nghịch tập, một trong những nữ chủ mà thôi, chết thì có làm sao, nếu như ngươi lo lắng vấn đề nữ nhân, cùng lắm thì sau này bản tôn tìm cho đồ đệ một người tốt hơn.”

“Nhưng mà, này.....” Hệ thống có chút do dự, nhưng vấn đề là kí chủ nói rất đúng cũng không có gì sai, vì thế đành phải rầu rĩ không vui im lặng lắng xuống.

Một kiếm lưu loát dứt khoát này cũng làm Tiêu Cảnh ngây người, mặc dù vô cùng phòng bị với Mị Âm, nhưng thấy sư tôn lưu loát như vậy, không chút lưu tình giết chết đối phương, lòng Tiêu Cảnh vẫn nào nề.

“Giết chết nữ xứng quan trọng, giá trị vận khí về không, độ hảo cảm +0, độ thân mật +0, độ ngọt ngào -1” âm thanh hệ thống tẻ ngắt tung một đoạn số liệu, sau đó liền yên tĩnh lại.

Nhưng Ôn Thanh Lan không có tâm tình phản ứng, hần hai ba bước đi tới trước mặt huyết quan, trực giác nói cho hần biết, Thiên Cơ Thần Diện hần muốn đang ở chỗ này.

Ôn Thanh Lan duỗi tay phải muốn mở huyết quan, nhưng nghĩ tới giá trị vận khí của mình, Ôn Thanh Lan yên lặng để tay xuống, nhìn tiểu đồ đệ trầm mặc bên cạnh.

“Tiểu Cảnh nè, giúp vi sư lấy đồ vật này ra đi.”

Tiêu Cảnh không biết suy nghĩ cái gì, ngơ ngác đứng ở một bên, mãi cho đến khi Ôn Thanh Lan gọi y lần thứ hai, mới phản ứng lại.

Tiêu Cảnh thờ ơ cười cười, y còn ảo tưởng cái gì chứ, rõ ràng rất hiểu tính tình của sư tôn, đâu có gì phải kinh ngạc.

Chỉ là trong khoảng thời gian này ở chung, thật sự cho y quá nhiều mộng tưởng, làm y nghĩ lầm sư tôn thay đổi, cũng đặt y ở trong lòng.

Trên mặt Tiêu Cảnh lộ ra nụ cười khổ không thể nhận ra, y tiến lên một bước lật nắp huyết quan.

Một người khuynh quốc khuynh thành, dung nhan nam nhân tựa như ảo mộng lẳng lẳng ngủ ở trong quan tài.

Ước chừng là cảm nhận được tầm mắt của người ngoài, y phiến nào nhú mày, sau đó không tình nguyện mở hai mắt.

Một đôi mắt vàng rực rỡ ngơ ngác nhìn Tiêu Cảnh, người lãnh tâm như Tiêu Cảnh cũng không khỏi thất thần.

Mỹ nhân tuyệt thế tóc dài màu bạc đôi mắt màu vàng từ trong quan tài ngồi dậy, nở nụ cười với hai người còn sống duy nhất trong ngôi mộ.

Trong nháy mắt, hai người chỉ cảm thấy hình ảnh chuyển động trước mắt quá mức tốt đẹp, một cảnh tượng ngọt ngào.

Cái loại hoảng hốt này chỉ trong nháy mắt, nhưng lại như là làm một đại mộng vui vẻ.

Tầm mắt của mỹ nam tóc bạc dừng trên mặt đất, y nhú mày, có chút buồn rầu nói: “Hậu duệ của ta, nàng đã chết?”

Lúc này Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan mới lấy lại tinh thần, đồng thời đề phòng nhìn mỹ nam tóc bạc, nhưng mà đối phương chỉ buồn rầu nhìn thi thể Mị Âm, sau đó y vỗ tay một cái, lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

Một sợi tơ bạc nhập vào thi thể Mị Âm, thi thể Mị Âm nháy mắt thu nhỏ lại, một con cáo trắng da lông bóng loáng xinh đẹp đáng yêu, xuất hiện ở nơi vốn dĩ là thi thể Mị Âm.

Hồ ly kêu hai tiếng, liền lên đến trên vai của mỹ nam tóc bạc, mỹ nam tóc bạc sờ lông hồ ly, chột trán của đối phương, khiển trách: “Thật là một đứa trẻ không ngoan.”

Hồ ly kêu hai tiếng chỉ chỉ xem như đáp lại.

Lúc này mỹ nam tóc bạc mới nhìn về phía Ôn Thanh Lan, y lộ ra một nụ cười ngọt ngào hồn nhiên: “Các người là tới bồi ta, giống như bọn họ?”

Theo tiếng của mỹ nam tóc bạc, Vương Hoán đã gặp qua trước đó, còn có những tu sĩ đã chết của Lưu Diễm Tông, cùng với tiểu mập mập và tu sĩ áo xanh đều xuất hiện bên người mỹ nam tóc bạc.

Chẳng qua bọn họ tứ chi cứng đờ, vẻ mặt chết lặng, nhìn không ra một chút hơi thở thuộc về người sống.

Những người này ngẫu nhiên làm nền, tươi cười của mỹ nam tóc bạc có vẻ vô cùng quý dị.

Ôn Thanh Lan nắm Cô Phong Kiếm, thần sắc lãnh đạm nói: “Ta muốn Thiên Cơ Thần Điện.”

“Thiên Cơ Thần Điện?”

Mỹ nam tóc bạc hoang mang chớp chớp mắt, ngay sau đó lộ ra biểu cảm ngạc nhiên: “Hậu duệ này muốn đánh thức ta, lấy đi sức mạnh của ta, nhưng nghi thức chỉ làm tới một nửa thì bị cắt đứt, ký ức của ta cũng không khôi phục quá nhiều, Thiên Cơ Thần Điện mà ngươi nói, ta có chút ấn tượng, ngươi đến gần một chút, ta xem có thể nhớ lại hay không.”

Ôn Thanh Lan đi qua, mỹ nam tóc bạc duỗi tay kéo, đưa hắn đến bên cạnh mình, sau đó không đợi Ôn Thanh Lan nói gì, liền đem môi dán lên trán Ôn Thanh Lan.

“Ngươi là một người rất thú vị, ta thích khí tức của ngươi, các ngươi là nhất thể song hồn sao?”

Không đợi Ôn Thanh Lan nói chuyện, một đạo yêu lực theo môi mỹ nam tóc bạc truyền vào trong đầu Ôn Thanh Lan, một hoa văn lưu vân như ẩn như hiện chiếu lên mi tâm của hắn, sau đó hoa văn lưu vân ẩn xuống.

Môi mỹ nam tóc bạc cũng rời trán Ôn Thanh Lan.

Y cười nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Ta là Trạch, Lưu Trạch, nhớ kỹ nha.”

Theo giọng nói của Lưu Trạch, một cỗ cự lực từ huyết quan truyền đến, lúc hai người chưa kịp phản ứng, đưa bọn họ bắn ra khỏi cổ mộ.

“A a a a \_\_\_\_\_”

Lại một tiếng hét thảm truyền đến, dọc theo đường đi chẳng biết bị đem tới nơi nào, A Lữ cũng kêu thảm bị quăng ra.

Khi Ôn Thanh Lan trầm mặc nhìn lại, cánh cửa thanh đồng của Đại Yêu Mộ ầm ầm khép lại, cả ngôi Đại Yêu Mộ chậm rãi chìm vào lòng đất, biến mất vô tung.

### 39. Chương 39: Tam Đường Hội Thắm

Tu Chân Giới đệ nhất tông Vô Vi Đạo Tông, chưởng môn ở trên Nhập Tiên Phong, mười hai phong chủ lần nữa tề tụ một chỗ.

Lần này ánh mắt mọi người nhìn Ôn Thanh Lan, lại không mang nhiều hàm ý khác nhau, chỉ có kiêng kỵ thật sâu hoặc bội phục.

Chưởng môn Khuất Minh Dương vẫn là bộ dáng ốm yếu văn nhã, chỉ là trong đôi mắt hiện lên một chút kỳ lạ: “Ngày ấy bản tọa nghe đệ tử báo lại, nói là nhìn thấy lão tổ đuổi theo sư đệ ra khỏi tông môn, sư đệ không sao chứ?”

“Làm phiền sư huynh quan tâm, không sao, chỉ là Thanh Lan lại không biết lão tổ đuổi theo Thanh Lan ra cửa, có lẽ là đệ tử kia nhận lầm.” Ôn Thanh Lan bình tĩnh nói.

Sau khi Ôn Thanh Lan hoàn toàn khôi phục Phân Thần Kỳ, hắn liền ngày đi nghìn dặm, rời khỏi Đại Yêu Mộ, dẫn theo A Lữ và tiểu đồ đệ trở lại tông môn.

Vừa đến Tỉnh Bình Phong, thì nhận được thông tri của chưởng môn, đi thẳng tới Nhập Tiên Phong, tiếp nhận tam đường hội thắm.

Khuất Minh Dương cười nói: “Sư đệ nói phải, đệ tử kia tuổi còn trẻ, có lẽ là nhìn lầm rồi hiểu lầm, nhưng một năm này sư đệ đi nơi nào, vì sao Tĩnh Bình Phong không một bóng người, vì huynh cũng không liên lạc được người và Tiểu Cảnh, làm vì huynh lo lắng.”

Ôn Thanh Lan nhàn nhạt nở nụ cười: “Phiền sư huynh quan tâm, là Tiểu Cảnh phát hiện một nơi đất lành, có lòng hiếu thuận, ta liền theo y đi xem, bị một chuyện trì hoãn thời gian của ta, bây giờ mới cảm thấy sao những sự vụ trên phong, nếu như không có việc gì, Thanh Lan hồi phong đây.”

“Được rồi, đi đường mệt nhọc, sư đệ nên nghỉ ngơi cho tốt.” Khuất Minh Dương tươi cười hòa nhã, gã không truy hỏi nữa, mà tùy ý Ôn Thanh Lan dẫn A Lữ và Tiểu Cảnh rời đi.

Trên Tĩnh Bình Phong không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn thanh lãnh cô tịch như cũ, cả ngọn núi mệnh mông rộng lớn, trên phong chỉ có Ôn Thanh Lan và Tiểu Cảnh gần bó sống qua ngày.

À, không đúng, hiện giờ nhiều thêm một A Lữ.

A Lữ vẫn cứ im re, theo hai vị chủ nhân từ nhân gian đi tới tiên sơn, không ngừng ngó ngía như đồ nhà quê.

Bởi vì bầu không khí trong phòng nghị sự Nhập Tiên Phong ngưng trọng, A Lữ thành thật giống như chim cút.

Bây giờ tới Tĩnh Bình Phong, vì chỉ có Tiểu Cảnh và Ôn Thanh Lan, nên lá gan gã lớn ra.

Nhưng vẫn không dám tùy tiện như ở Lạc Châu, một đường thấy nhiều, mới biết thân phận lão gia có bao nhiêu kinh người.

Không khỏi âm thầm nói thầm, hóa ra lão gia mới là phu nhân, phu nhân lại là lão gia!

Nhưng tất cả cải biến không làm khó được A Lữ, gã là cao thủ trạch đấu, nhất định sẽ giúp lão gia ngồi ổn vị trí hậu trạch, trên Tĩnh Bình Phong chỉ cần có gã, những tiểu yêu tinh không liên quan khác, đừng hòng nghĩ tới việc mê hoặc phu nhân.

Tiểu Cảnh và Ôn Thanh Lan tất nhiên không biết A Lữ lại bắt đầu phát thần kinh, trên thực tế trên Tĩnh Bình Phong an tĩnh, Ôn Thanh Lan đang định bế quan xem xét Thiên Cơ Thần Diện.

Câu nói kia của đại yêu Lưu Trạch khiến hắc đế ý không thôi, cái gì gọi là nhất thể song hồn, lúc đó, chỉ có hắc đế và Tiểu Cảnh ở đó, lời của Lưu Trạch, nghĩ thế nào cũng là nói hắc đế và Tiểu Cảnh.

Chẳng lẽ trên người hắc đế và Tiểu Cảnh có gì cổ quái à?

Tiểu Cảnh trở lại trong tông, cũng không cởi mở thoải mái như trước, có thể nói Tĩnh Bình Phong khác một dấu ấn trên người y, khiến y sau khi trở lại trên phong, bản năng trở thành tiểu đồ đệ trầm mặc ít nói.

Mọi chuyện xảy ra ở Lạc Châu trước đó chỉ tựa như giấc mộng, sư tôn khôi phục thực lực, lại biến thành tôn chủ Tĩnh Bình Phong lãnh khốc vô tình.

Sắp xếp xong phủ đệ theo thói quen của sư tôn, Tiểu Cảnh ngồi trên ghế nhỏ trong phòng ngủ xuất thần ngắm nhìn Thanh Nhã Kiếm.

A Lữ lén lút đi vào, thấy lão gia cô đơn ngồi trong phòng ngủ, trong mắt không khỏi hiện lên sự đau lòng.

“Chủ nhân, ngài yên tâm, còn có A Lữ mà, A Lữ là cao thủ trạch đấu, nhất định sẽ giúp ngài coi chừng phong chủ, không cho bất kỳ tiểu yêu tinh nào tiếp cận phong chủ, chủ nhân ngài nhất định phải phấn chấn lại nha.”

Tiểu Cảnh không ngờ A Lữ đi vào nói một câu như thế, không khỏi bị đối phương chọc cười, cười xong rồi, y nghiêm mặt nói: “A Lữ, người nói rất đúng, lão gia ta quả thật không nên như vậy, thế này đi, vì không để những người khác câu dẫn sư tôn, người giúp ta làm một chuyện nhé.”

Nghe chủ nhân có việc muốn phân phó mình làm, vẻ mặt A Lữ vui mừng hẳn, gã trình trọng gật đầu.

Tùng Văn Hiến chờ tới khi kết thúc nghị sự trên Nhập Tiên Phong, liền gấp không chờ nổi đi tới Tĩnh Bình Phong.

Nhưng ngoài dự liệu của gã chính là, Tĩnh Bình Phong tiếp đãi không phải là Tiêu Cảnh, mà là một gương mặt xa lạ.

Tùng Văn Hiên liếc nhìn đối phương, phát hiện đối phương chỉ là một tiểu yêu quái linh lực mỏng manh, liền không hề đặt đối phương để ở trong lòng, mà chỉ nói: “Phong chủ các người đâu, nói là Quá Thường Phong Tùng Văn Hiên muốn gặp hần.”

Lúc Tùng Văn Hiên đánh giá A Lữ, A Lữ cũng đang quan sát Tùng Văn Hiên.

Rất nhanh A Lữ đã nhận xét được đối phương thật sự là vừa già vừa xấu, cùng lão gia tuần mỹ chu đáo không thể nào so sánh, gã liền yên lòng, lộ ra nụ cười tiếp đãi tiêu chuẩn: “Phong chủ ở bên trong, Tùng đạo trưởng chờ, để tiểu nhân đi vào bẩm báo.”

Lí do từ chối khác hẳn tác phong ngày xưa của Tĩnh Bình Phong, khiến Tùng Văn Hiên nhú mày, không nhận được nói: “Người trực tiếp dẫn bản phong chủ vào là được rồi, còn cần bẩm báo cái gì.”

A Lữ cười nói: “Phong chủ đang cùng thiếu phong chủ thương lượng sự tình, đạo trưởng vẫn là đợi chút đi ha.”

Tùng Văn Hiên thăm mắng một câu bệnh thần kinh, nhìn thế nào cũng thấy người này từng từng, làm như Tĩnh Bình Phong là nhà cao cửa rộng nhân gian không bằng.

Nhưng cũng may Ôn Thanh Lan rất nhanh từ trong phủ đệ đi ra, hần nhiên chú ý tới Tùng Văn Hiên bị chặn, liền khẽ cười nói: “Sao hôm nay Tùng phong chủ rảnh rồi đến đây thế, thực sự là khách quý.”

Tùng Văn Hiên không đáp lại lời chế nhạo của Ôn Thanh Lan, gã bước nhanh đi tới trước mặt Ôn Thanh Lan, tới tới lui lui quan sát vài lần, mới vẽ mặt phức tạp nói: “Người thật sự làm được.”

“Tùng phong chủ nói cái gì, bản tôn nghe không hiểu.” Ôn Thanh Lan vẽ mặt không đổi, tùy ý đối phương quan sát.

“Người.....” Tùng Văn Hiên dĩ nhiên không ngờ Ôn Thanh Lan vô sỉ như vậy, ở trước mặt gã còn giả vờ vô tội.

Nhưng Ôn Thanh Lan cũng không trêu đùa đối phương lâu lắm, mà hơi mỉm cười nói: “Đạo trước Tiểu Cảnh tìm được một vò rượu ngon nhân gian, tuy ta và người là tu sĩ, đã lâu không cần ăn ngũ cốc, nhưng ngược dòng căn nguyên, chung quy cũng là người, thỉnh thoảng nếm thử rượu ngon trần gian, cũng không gì không thể, chỉ là không biết Tùng phong chủ có nể mặt không.”

Tùng Văn Hiên cũng biết nơi này không phải là chỗ nói chuyện, liền gật đầu nói: “Đã như vậy, sư diệt, xin mời.”

Hai người cùng vào trong phòng, nơi này là địa bàn của Ôn Thanh Lan, cũng không cần lo lắng sẽ bị người ngoài nghe thấy.

Tiêu Cảnh như thường ngày bưng trà rót nước, hầu hạ bên người sư tôn.

Nhiều năm qua, người của Vô Vi Đạo Tông cũng đã quen một màn này của Tĩnh Bình Phong, đều sẽ cảm khái Ôn Thanh Lan thu đồ đệ ánh mắt không tồi.

Lão đại Văn Uyên thiên tư thông minh, làm việc lưu loát, chỉ tiếc chết sớm.

Vốn thu lão nhị Tiêu Cảnh, mặt xấu vô năng, bị mọi người xem thường, nhưng không ngờ rằng tiểu tiểu đồ đệ hiểu chuyện nghe lời, hầu hạ tốt Ôn Thanh Lan, ai ai cũng biết.

Huống chi từ sau khi gặp được cơ duyên ở Chân Diệp bí cảnh, Tiêu Cảnh không chỉ khôi phục dung mạo, thân thể cũng nhận được tối luyện, hiện giờ nhìn lại, vậy mà đã đột phá hậu Kim Đan Kỳ, mơ hồ tiến vào Nguyên Anh.

Tùng Văn Hiên nhìn Tiêu Cảnh, âm thầm cảm khái trong lòng một chút, rồi rất nhanh dời chú ý về trên người Ôn Thanh Lan.

Thần sắc gã phúc tạp nói: “Không ngờ sư diệt thật sự làm thành chuyện kia, hiện nay địa vị của sư diệt ở tông môn chỉ sợ không người lay chuyển, chỉ là không biết lời hứa hẹn trước đây của sư diệt, còn hiệu lực chăng.”

Ôn Thanh Lan bưng chung rượu sứ men xanh uống một hớp rượu, hần điềm nhiên nói: “Còn phải xem sư thúc muốn cái gì?”

Tùng Văn Hiên bỗng nhiên nở nụ cười, trong mắt gã xẹt qua dã tâm kinh người, giọng cao thâm nói: “Ta muốn cái gì, sư diệt chẳng lẽ không biết sao?”

“Như vậy tất nhiên như sư thúc mong muốn, sư diệt tại đây chúc mừng sư thúc trước.”

Tùng Văn Hiên được nhận lời, vừa lòng rời đi, cho đến khi Tùng Văn Hiên đi xa, Tiêu Cảnh mới nhìn Ôn Thanh Lan nói: “Sư tôn thực sự muốn giúp gã ư?”

“Người nói xem.” Ôn Thanh Lan đứng dậy, trong mắt tràn đầy lạnh lùng châm chọc, một cái nhìn này Tiêu Cảnh không cần hỏi lại, trong lòng đã hiểu rõ.

Thấy sư tôn lạnh nhạt quen thuộc, trong lòng Tiêu Cảnh khẽ động, đột nhiên bật thốt lên hỏi: “Vì sao sư tôn phải như thế, chúng ta cứ an tĩnh tu luyện trên Tỉnh Bình Phong, không phải tốt lắm sao?”

Ôn Thanh Lan kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Cảnh, không ngờ trong lòng tiểu đồ đệ sẽ có suy nghĩ như vậy.

Hắn nhíu mày nói: “Một đường tu chân, vốn là con đường vô tận phong tranh, nào có đạo lý lùi bước, nếu người không tiến, thì chỉ có thể mặc người thịt cá, những suy nghĩ ngây ngô buồn cười như thế, sau này đừng nên có nữa.”

“Dạ, sư tôn.” Tiêu Cảnh gục đầu xuống, che lại hắc ám trong đôi mắt.

Ôn Thanh Lan nói xong, thì đem tiểu đồ đệ đuổi đi, Tiêu Cảnh hiểu thuận thì hiểu thuận, nhưng lại có chút đàn bà lẳng nhăng, không bằng Văn Uyên lưu loát dứt khoát.

Nhưng nếu tính để Tiêu Cảnh theo mình làm việc, chút khuyết điểm đó Ôn Thanh Lan cũng sẽ không thêm để ý, tóm lại sớm muộn gì có một ngày sẽ dạy dỗ lại.

Sau này đối phương làm nhiều chuyện, tất xấu bà già phân vân này sẽ được sửa đổi, huống gì Tiêu Cảnh là thiên mệnh chi tử, có một số việc giao đối phương đi làm, có lẽ sẽ có được hiệu quả không thể tưởng tượng.

Để Tiêu Cảnh ở lại một mình trên Tỉnh Bình Phong, Ôn Thanh Lan liền đi bế quan tiêu hóa Thiên Cơ Thần Điện, sau khi trở về từ Đại Yêu Mộ, hắn vẫn luôn không tìm được thời gian xem xét Thiên Cơ Thần Điện, giờ cuối cùng cũng được rảnh rỗi.

Lưu Trạch để lại Thiên Cơ Thần Điện muôn vàn ảo diệu cho hắn.

Như Ôn Thanh Lan suy đoán, Thiên Cơ Thần Điện quả thật là một món bí bảo, nhưng bí bảo này là đại yêu Lưu Trạch tự mình luyện chế ra, nó vô hình vô thể, như là một loại thuật pháp đặc biệt.

Lí do Lưu Trạch đưa Thiên Cơ Thần Điện ra, Ôn Thanh Lan cũng có chút suy đoán, chỉ sợ là do việc Mị Âm gây ra trong mộ.

Kỳ thực đại yêu Lưu Trạch đã sớm tử vong, lưu lại cũng chỉ là một tàn ảnh của y, Mị Âm muốn đánh thức Lưu Trạch, ngược lại hao hết một chút cơ khí cuối cùng, Lưu Trạch không muốn bí bảo biến mất, nên dứt khoát đưa ra.

Nhưng Thiên Cơ Thần Điện cũng không phải ai cũng có thể giả dạng, nó có một nhược điểm, đó chính là chỉ có thể giả trang người có tu vi không bằng mình, một khi sử dụng vượt qua sát chiêu của người được giả dạng, Thiên Cơ Thần Điện tự nhiên mất đi tác dụng.

Dù là như thế, Thiên Cơ Thần Điện đối với Ôn Thanh Lan mà nói, cũng đã vô cùng hữu dụng.

Sau khi nắm giữ được Thiên Cơ Thần Điện, tâm thần Ôn Thanh Lan khẽ động, một người tu sĩ trẻ tuổi vô cùng quen mắt liền xuất hiện, rõ ràng là Lâm Tịch gặp phải trong Đại Yêu Mộ.

## 40. Chương 40: Gia Nhập Thái Uyên Phong

Lúc hóa thành Lâm Tịch, tu vi Ôn Thanh Lan cũng theo đó hạ xuống, trở thành một tiểu đệ tử Ngưng Thần Kỳ.

Hắn cảm thấy chân nguyên trong cơ thể ứ đọng, trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên, Thiên Cơ Thần Diện quả thật thần kỳ, phương thức hóa hình như vậy, cho dù là lão tổ Độ Kiếp Kỳ ở đây, cũng không thể nhận ra.

Vì vậy sư tôn bản Lâm Tịch liền đi ra phủ đệ.

Lúc này Tiêu Cảnh vừa mới đuổi Nhạc Uyên đi, đang vòng trở lại phủ đệ, liếc mắt thấy một người nam tử xa lạ đi lại ở ngoài đại môn, lập tức lạnh lùng nói: “Người phương nào tự tiện xông vào Tĩnh Bình Phong?”

Ôn Thanh Lan nhìn bộ dáng tiểu đồ đệ vận sức chờ phát động, tâm niệm xoay chuyển, chấp tay nói: “Tiêu sư huynh, tại hạ là đệ tử ngoại môn, bởi vì đường xá không quen, vào nhầm nơi này, xin sư huynh thứ lỗi.”

“Người là.....” Đến gần, Tiêu Cảnh mới phát hiện đối phương còn có chút quen mắt, suy nghĩ một chút, sắc mặt y bỗng nhiên thay đổi: “Người là Lâm Tịch, người không phải đã chết rồi sao?”

Nói xong, y lại cảm thấy không đúng, đột nhiên nghĩ tới một bản lĩnh khác của sư tôn, Tiêu Cảnh hỏi dò: “Sư tôn?”

Lần này, Ôn Thanh Lan biến thành Lâm Tịch ngược lại sửng sốt, hắn quan sát mình từ trên xuống dưới, nói: “Có sơ hở gì sao?”

Tiêu Cảnh cười cười: “Sư tôn là đại năng Phân Thần, làm sao cho phép người khác tự tiện xông vào phủ đệ, với lại không phải sư tôn được pháp bảo ở cổ mộ à, cho nên đồ nhi mới đoán thử, cũng không phải sư tôn có sơ hở gì.”

Thì ra như thế, không ngờ Tiêu Cảnh còn rất là thông minh.

Ôn Thanh Lan nội tâm hài lòng gật đầu, hắn nói: “Người ở đây coi giữ Tĩnh Bình Phong, vì sư có việc phải làm.”

Thấy sư tôn định ngự kiếm rời đi, Tiêu Cảnh vội vàng nói: “Sư tôn, hiện giờ người giả làm đệ tử ngoại môn, tu vi lại thấp, tùy tiện ngự kiếm chạy loạn chỉ sợ khiến kẻ khác hoài nghi, không bằng đồ nhi đưa người đi.”

Ôn Thanh Lan suy nghĩ một chút, điều này cũng đúng.

Kỳ thật trong một số hoạt động của các phong, phong chủ bọn họ chẳng bằng các đồ đệ làm việc trôi chảy, có Tiêu Cảnh hộ tống, trái lại cũng miễn đi không ít giải thích phiền toái.

Lại nghe Tiêu Cảnh nói: “Lâm Tịch là đệ tử ngoại môn của Thái Uyên Phong, đồ nhi và Thái Uyên Phong có thù cũ, chỉ đưa đến chân núi.”

Ôn Thanh Lan lại vô cùng kinh ngạc, không ngờ Tiêu Cảnh đối với tin tức các phong đều có hiểu biết, phải biết rằng ở trong lòng sư tôn Tiêu Cảnh vẫn luôn trầm mặc ít nói, tự ti nhút nhát, là hình tượng tiểu đáng thương chịu nhiều ức hiếp.

“Sư tôn lên đây đi.”

Đang lúc Ôn Thanh Lan ngạc nhiên, Tiêu Cảnh đã gọi ra Thanh Nhã Kiếm, thân kiếm trong suốt sáng trong, tràn đầy hào nhiên chính khí, sau khi Tiêu Cảnh đứng lên trên, liền vươn tay với Ôn Thanh Lan, mỉm cười nhìn Ôn Thanh Lan.

Một màn này Ôn Thanh Lan luôn cảm thấy quái lạ, nhưng mà lúc này hắn đã là đệ tử ngoại môn tu vi thấp kém, cũng chỉ có thể dựa vào vị ‘sư huynh’ Tiêu Cảnh này.

Quái dị trong lòng chỉ trong nháy mắt, Ôn Thanh Lan dứt bỏ tạp niệm nắm lấy tay đồ đệ, đứng ở phía sau đồ đệ.

Mang theo sư tôn ngự kiếm lướt gió như vậy thật đúng là lần đầu tiên trải qua, vẫn ở trong Vô Vi Đạo Tông, quả thật cảnh tượng này trước đây trong mộng y cũng không dám mơ tới.

Tuy hiện tại sư tôn mang khuôn mặt của Lâm Tịch, nhưng trong lòng Tiêu Cảnh vẫn vô cùng sung sướng.

Y cố ý thả chậm tốc độ, bay quanh ngọn núi một vòng lại một vòng.

Trong lòng Ôn Thanh Lan buồn bực, Tĩnh Bình Phong cách Thái Uyên Phong có xa như vậy không?

Nhưng xét thấy hần và Thái Uyên Phong không hề lui tới, hơn nữa ngày xưa cũng chỉ một ý niệm trong đầu thì đến một nơi khác, cho nên khoảng cách lộ trình dài hay ngắn, hần cũng không rõ lắm.

Dù chậm, cuối cùng cũng tới Thái Uyên Phong.

Lưu luyến buồng sư tôn xuống, Tiêu Cảnh cũng không quay đầu lại mà ngự kiếm rời đi.

Lúc này Ôn Thanh Lan mới nhớ, thủ đồ Triệu Phong của Thái Uyên Phong là bị Tiêu Cảnh phế bỏ tu vi, cuối cùng vô vọng chết thảm, phong chủ Liễu Tương Lan của Thái Uyên Phong càng bị hần tàn nhẫn làm mất mặt.

Tuy Thái Uyên Phong quả thực rất thảm, nhưng Ôn Thanh Lan cũng không tính tha cho đối phương, vẫn không nhanh không chậm lén lút đi vào trong Thái Uyên Phong.

Hoàn toàn khác với Tĩnh Bình Phong quanh quẽ, Thái Uyên Phong náo nhiệt có thể so với một môn phái cỡ trung.

Mới vừa đi tới chân núi, thì có tốp ba tốp năm đệ tử kết bạn đi cùng nhau.

Kế hoạch muốn yên lặng mò lên núi của Ôn Thanh Lan lập tức thất bại, nhưng hần đang ở bộ dạng Lâm Tịch, cũng không làm cho bất kỳ đệ tử nào thấy lạ.

Chợt nghe một đệ tử đối diện cười nói: “Lâm lão đệ, làm xong nhiệm vụ trở về rồi à?”

Ôn Thanh Lan lo lắng nói nhiều sai nhiều, chỉ rầu rĩ cúi đầu đáp lại, một mạch nhìn thẳng đi lên núi.

Một đệ tử bên cạnh còn buồn bực nói: “Hôm nay sao Lâm Tịch trầm lặng như vậy chứ hả, có chút lạ à nha.”

“Aizz, không thấy gã một mình trở về sao, chẳng lẽ cãi nhau với Lan Tiểu sư muội?”

“Cũng có thể, bằng không sắc mặt sẽ không tệ thế.”

Ôn Thanh Lan rất nhanh dứt cuộc nói chuyện của các đệ tử ra phía sau, hần vẫn cứ đi lên núi.

Thái Uyên Phong có năm tòa phó phong (\*) liên kề, cho ngoại môn đệ tử ở, nơi này là chủ phong, là chỗ ở của phong chủ Liễu Tương Lan, ngày thường đệ tử đích truyền có thể tùy ý ra vào.

(\*) phong phụ

Ôn Thanh Lan mới đến nửa đường, đã bị đệ tử thủ vệ ngăn cản: “Lâm Tịch, một tên đệ tử ngoại môn nhỏ như ngươi, nơi này cũng là nơi người có thể tự tiện lên?”

“Cùng là đệ tử Thái Uyên Phong, ta có gì không thể lên?” Ôn Thanh Lan cũng không phục mà lớn tiếng chất vấn.

“Phong chủ Thái Uyên Phong, người nếu không phải đệ tử đích truyền, không có tư cách lên, còn không mau cút đi!” Đệ tử thủ vệ không khách khí mà mắng chửi, đồng thời một đạo linh lực của gã đánh ra, Ôn Thanh Lan liền chật vật ngã xuống đất.

Bấy giờ tu vi của hần chỉ ở Ngưng Thần Kỳ, tất nhiên không có cách nào chống lại tu sĩ tu vi Kim Đan Kỳ.

Bị mất mặt, té ngã một cái, Ôn Thanh Lan cũng không chút nào tức giận, mà phát tay áo lớn tiếng nói: “Sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ đường hoàng ra vào Thái Uyên Phong, mà ngươi, chỉ có thể quỳ gối dưới chân ta nhìn lên, ta còn có hồng phi chi chí (\*), nhưng ngươi chỉ có thể an ổn làm thủ vệ chim yến mà thôi.”

(\*) nôm na chí chim hồng (chim nhận), chữ hồng có ý nghĩa là lớn lao, chỉ người có chí lớn.

“Người.... Ở đâu ra hạng người cuồng vọng, quả thực tìm chết.” Bị một đệ tử Ngưng Thần Kỳ nho nhỏ nhục mạ, đệ tử thủ vệ tức gần chết, trong mắt gã lóe lên tia hung ác, âm thầm dụng lực, cho đối phương một bài học.

“Chậm đã.” Nhưng vào lúc này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên lên tiếng nói: “Tiểu tử ngươi thật thú vị, đi theo ta đi.”

Kỳ thực vừa rồi, Ôn Thanh Lan đã nhận ra khí tức của Liễu Tương Lan, hẳn làm tất cả cũng chỉ để Liễu Tương Lan hứng thú, sớm biết Liễu Tương Lan khẩu vị quái lạ, quả nhiên, mắc câu.

Liễu Tương Lan chậm rãi đi ra từ phía sau Ôn Thanh Lan, rất có hứng thú quan sát Ôn Thanh Lan.

Trong khoảng thời gian này gã phiền muộn quá chừng, vốn định ra cửa giải sầu, lại không ngờ gặp được một tiểu tử thú vị như vậy, tư chất đối phương còn thượng giai.

Triệu Phong đã thân tử đạo tiêu (\*), cũng tới lúc gã nên thu một đồ đệ bồi dưỡng rồi, cũng có thể giảm bớt bức bối những ngày gần đây.

(\*) người chết đạo mất

“Phong chủ.” Đệ tử thủ vệ vẻ mặt đại biến, vội vàng khom người thỉnh an.

“Bái kiến phong chủ.” Ôn thanh Lan lộ ra kinh ngạc và mừng rỡ thích đáng, theo đệ tử thủ vệ cùng nhau khom mình hành lễ.

“Ừ, đi theo ta.” Liễu Tương Lan thấy đối phương hiểu chuyện biết điều, tràn đầy tán thưởng gật đầu, đứng dậy đi lên Thái Uyên Phong, Ôn Thanh Lan vội vã bám sát đi theo sau đối phương.

Lên đỉnh núi, Liễu Tương Lan dẫn Ôn Thanh Lan vào trong phủ đệ.

Phủ đệ Tĩnh Bình Phong yên tĩnh đơn giản, không có một chút nhân khí.

Thái Uyên Phong lại là một thái cực khác, chế tạo như cung điện nhân gian, cả ngọn núi bị Liễu Tương Lan san thành đất bằng, xây một tòa cung điện nguy nga lượn lờ tiên khí, nếu tu sĩ bình thường đi lên, đều sẽ cảm thấy mình lạc vào tiên cảnh thần vương, có thể nói Liễu Tương Lan quả thực là một phong chủ thích phô trương.

Mới vừa vào cung điện, liền có một loạt sáu gã đệ tử cùng lúc quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Cung nghênh sư tôn hồi phủ.”

Một đám đệ tử hoặc anh tuấn hoặc tiêu sái, hoặc nhã nhặn hoặc thanh tú, ngay cả Ôn Thanh Lan cũng bị chấn động, không khỏi âm thầm kinh ngạc, Liễu Tương Lan này quả biết hưởng thụ đi.

Về mặt Liễu Tương Lan dĩ nhiên là vô cùng hưởng thụ đệ tử ca ngời, gã phát tay nói: “Đều đứng lên đi, kể từ hôm nay đây chính là tiểu sư đệ của các ngươi....”

Ôn Thanh Lan đứng lúc nói: “Bẩm sư tôn, đệ tử tên là Lâm Tịch.”

“Ừ, Tịch Nhi à, từ hôm nay trở đi ngươi ở Thái Uyên Phong đi.” Liễu Tương Lan nói xong thì xoay người vào nội điện.

Thu một đồ đệ chỉ là nhất thời hứng khởi, Liễu Tương Lan cũng không phải là sư tôn tốt tận chức tận trách gì cho cam, chẳng qua Triệu Phong đặc biệt khiến gã vui vẻ mà thôi, nếu muốn giành được chú ý của Liễu Tương Lan, đệ tử của gã còn cần tự nghĩ biện pháp mới được.

Sư tôn vừa đi, sáu sư huynh vốn tươi cười đầy mặt khiêm tốn kính cẩn lập tức thay đổi thái độ.

Đứng ở trước chắc là lão đại, nhìn cũng không nhìn Ôn Thanh Lan mà quay đầu đi, hai người ở giữa liếc mắt nhìn nhau, cũng theo lão đại rời đi.

Sư huynh kế tiếp, trông anh tuấn có chút tùy tiện, gã cười với Ôn Thanh Lan, gã tươi cười quái không thể tả, sau đó lôi kéo sư huynh gây yếu phía sau rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại có một người nhìn như thành thật đi lên, cười thiện ý với Ôn Thanh Lan nói: “Tiểu sư đệ, ta dẫn đệ đi tìm chỗ ở nhé.”

Ôn Thanh Lan chấp tay với đối phương nói: “Đa tạ sư huynh, không biết sư huynh xưng hô như thế nào?”

“Gọi ta Tang Vũ là được.” Sư huynh kia mặc áo dài xanh biếc nói: “Đệ đừng quá để ý, đại sư huynh bọn họ chỉ là nhìn có chút nghiêm túc thôi, thực ra vẫn là người tốt, gần đây sư tôn có chút phiền lòng, sau khi Triệu Phong sư huynh chết, tất cả mọi người đều không có năng lực làm sư tôn vui vẻ, đổi thành ngày xưa, có Triệu Phong sư huynh ở đây, nhất định sẽ không như thế.”

“Hả? Sư tôn phiền lòng chuyện gì, không biết chúng ta có thể phân ưu cho sư tôn không?”

“Còn không phải bởi vì phong chủ Tĩnh Bình Phong đã trở về à.” Tang Vũ thấp giọng nói: “Ngày đó Triệu Phong sư huynh đắc tội Tiêu Cảnh, bị Tiêu Cảnh phế, sư tôn muốn lấy lại công đạo cho sư huynh, nhưng không ngờ lại đắc tội phong chủ Tĩnh Bình Phong, phong chủ Tĩnh Bình Phong kia ngang ngược bá đạo, lại có thực lực Phân Thần Kỳ, nghe nói gần đây thực lực tăng vọt, sư tôn đánh không lại hắn, lo lắng hắn trả thù, cho nên sầu muộn không thôi.”

Ôn Thanh Lan: “.....”

Nói một chút cũng không sai, hắn dự định đối phó Liễu Tương Lan cũng không phải giả, nhưng mà lời này nghe như thế nào làm người ta mất hứng như vậy chứ, trách không được tên này không được sủng.

## 41. Chương 41: Tiểu Sư Đệ Không Cần Thận Giết Sư Phụ

Tang Vũ lại chẳng mấy may biết suy nghĩ của Ôn Thanh Lan, vẫn lải nhải nói tình hình trong phong, Ôn Thanh Lan nghe ù ù cả tai.

Hắn thân là phong chủ Tĩnh Bình Phong, còn chưa có người nào dám ở bên tai hắn nói nhiều như vậy, mà nghe thế này, thật ra nghe nhiều hơn so với trước đây.

Chịu không nổi Tang Vũ dong dài, Ôn Thanh Lan đứng ở cửa nơi mình ở nói: “Đa tạ Tang sư huynh, tiểu đệ có chút mệt, muốn nghỉ ngơi, không thể chiêu đãi Tang sư huynh.”

Dáng vẻ Tang Vũ lại như là rất lâu không cùng ai nói chuyện phiếm, nghe Ôn Thanh Lan nói xong, thế mà có chút thất vọng, đôi mắt cậu trông mong nhìn Ôn Thanh Lan một hồi, mới xoay người cáo từ rời đi.

Tang Vũ vừa rời khỏi, Ôn Thanh Lan liền thở phào nhẹ nhõm, cho đến khi Tang Vũ đi xa, Ôn Thanh Lan mới lặng lẽ đứng dậy rời khỏi nơi ở.

Đỉnh núi Thái Uyên Phong cũng khá lớn, ngoại trừ đỉnh núi chủ phong bị Liễu Tương Lan san bằng, còn có hai tòa phó phong mở dài, hai tòa phó phong liền kề, sáu gã đệ tử của Liễu Tương Lan ở trên phó phong.

Sau khi Triệu Phong chết, chỗ ở của gã đã bị đại sư huynh chiếm, hiện giờ nơi Ôn Thanh Lan ở là phó phong cách xa chủ phong nhất.

Nơi này ngoại trừ Ôn Thanh Lan ở, còn có Tang Vũ và tên sư huynh anh tuấn tùy tiện kia ở.

Ôn Thanh Lan nhìn xung quanh, bây giờ bóng đêm dày đặc, đưa mắt nhìn lại đỉnh núi còn nổi lên sương mù, cảnh vật bốn phía đều có chút mờ lung.

Nương bóng đêm, hắn bước qua rừng cây khe nước, nhắm chủ phong chạy đi, nhưng đi tới cạnh một vách núi, lại mơ hồ nghe được âm thanh kỳ quái, tâm thần Ôn Thanh Lan căng thẳng, đôi mắt nhìn rừng cây bên vách núi.

Chỉ thấy hai thân thể trẻ trung trên dưới giao thiệp, một người trần truồng bị dè ở trên cây, tóc đen rũ xuống, khoe mắt lộ ra mí ý, một người lại áo mũ sạch sẽ, chỉ cỡi quần, càng có vẻ cầm thú nhả nhận.

Hai người kia đúng là hai gã đệ tử của Liễu Tương Lan, mà tên có bộ dáng cầm thú nhả nhận, cũng hết sức quen mắt, chính là tên sư huynh tướng mạo anh tuấn tùy tiện.

Vốn cho rằng sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn, không ngờ lại thấy cảnh này, Ôn Thanh Lan không khỏi ghê tởm trong lòng, thầm mắng Liễu Tương Lan giáo đồ không nghiêm, để xảy ra loại bê bối thể này, nếu là hần, thể nào cũng phải một kiếm giết chết nghiệt đồ này.

Hần vội vã thu hồi ánh mắt chán ghét, một khắc cũng không trì hoãn mà rời khỏi nơi này, chạy tới chủ phong.

Nhưng mà làm hần thất vọng chính là, chủ điện của Liễu Tương Lan toàn là tôi tớ hầu hạ, lại không tìm được chỗ ở của Liễu Tương Lan.

Để tránh bất dây động rừng, Ôn Thanh Lan đành phải lặng lẽ trở về đường cũ.

Rời khỏi chủ phong, bước qua phó phong có vách núi kia, không nghe thấy âm thanh kỳ lạ, Ôn Thanh Lan không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hần vội vàng đi về nơi ở của mình.

Nhưng mới vừa đi ra khỏi rừng cây bên vách núi, đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau, mặt Ôn Thanh Lan lập tức tối sầm.

Chợt nghe một giọng nói quen thuộc, tùy tiện trêu đùa: “Tiểu sư đệ muốn đi đâu nha.”

Ôn Thanh Lan cũng không quay đầu lại mà đâm một kiếm về phía đối phương.

Nhưng lúc này Ôn Thanh Lan chỉ có tu vi Ngưng Thần Kỳ, đối phương cũng đã là hậu kỳ Kim Đan, cho nên uy lực một kiếm này chỉ như con nít, bị đối phương dễ dàng hóa giải, nam nhân tướng mạo anh tuấn khiến người ta chán ghét cười nói: “Tiểu sư đệ nửa đêm lén mò tới chủ phong của sư tôn, là muốn tự tiện cử lên giường sao, thực ra không cần như thế đâu, người tới tìm tam sư huynh ta cũng giống nhau thôi.”

Ôn Thanh Lan ánh mắt lạnh băng bắn về phía đối phương.

Nhưng biểu cảm này của hần, lại chọc cho đối phương chảy nước dãi ba thước, trong mắt tùy tiện ý dâm càng sâu: “Nếu tiểu sư đệ nguyện ý bồi sư huynh một đêm xuân, có lẽ sư huynh sẽ đồng ý giúp sư đệ che giấu bí mật đấy, tỷ như nói Tĩnh Bình Phong Tiêu Cảnh?”

Lời này làm tay rút kiếm của Ôn Thanh Lan chậm lại, hần rút cuộc chịu mở miệng, chậm rãi nói: “A, không biết ta có bí mật gì, có liên quan gì với Tiêu Cảnh?”

Kể dung mạo anh tuấn tức thì nhướng mày, hài hước nói: “Sư đệ thật là không ngoan, còn cần sư huynh chỉ ra mới được, ngày ấy, ta nhìn thấy người đi xuống từ trên phi kiếm của Tiêu Cảnh, Tiêu Cảnh là ai, chính là nhân vật nổi tiếng của Đạo Tông, dòng chính của Tĩnh Bình Phong, tương lai là một trong những người có khả năng cạnh tranh thiếu tông chủ Đạo Tông, người nếu có thể quan hệ thân thiết như thế với y, lại có gì dính vào người sư tôn, thiên tân vạn khổ mà lặn lội ở địa vị này, để Tiêu Cảnh đề cử người làm đệ tử Tĩnh Bình Phong không tốt à, chỉ sợ là tới mưu đồ gây rối đi, muốn tìm hiểu tin tức cho Tĩnh Bình Phong?”

Nam nhân dung mạo anh tuấn đang định thưởng thức tiểu sư đệ hoa dung thất sắc.

Nhưng không ngờ trên mặt Ôn Thanh Lan lại không có biểu cảm nào, ngược lại rất lạnh lùng nhìn gã một cái, có chút tiếu nuối mà than thở nói: “Lại bị người nhìn thấy à, đáng tiếc...”

Nam nhân dung mạo anh tuấn còn chưa kịp lý giải hàm nghĩa của câu nói này, đã cảm thấy ngực mát lạnh, linh lực mạnh mẽ bá đạo tràn vào trong nháy mắt, đem tất cả tâm phế linh lực của gã hóa nát bấy.

Trước lúc chết, gã lơ mơ thấy được một khuôn mặt phong hoa tuyết đại, thấy thể nào cũng giống vị Tĩnh Bình Phong kia.

Đồng thời còn có một câu mang máng thở dài của đối phương: “Vốn dĩ không muốn giết người.”

Trong chớp mắt giết chết đối phương, Ôn Thanh Lan khôi phục thân phận phong chủ Tĩnh Bình Phong, nhưng cũng may đối phương chỉ là tu sĩ hậu kỳ Kim Đan, tổn không bao nhiêu tinh lực của hần, cho nên bại lộ thân hình cũng chỉ trong nháy mắt, chờ hần rút kiếm ra, lại lần nữa biến thành hình dáng Lâm Tịch.

Lặng im đứng một lát, Ôn Thanh Lan mặt mày lạnh băng biến thành hoảng loạn, sau đó cuống cuống không còn sự lựa chọn vội tới cửa phòng Tang Vũ, đập cửa bình bịch: “Tang sư huynh, Tang sư huynh.....”

“Tiểu sư đệ, làm sao vậy?” Tang Vũ ở trong phòng đả tọa, đang chìm đắm trong chu thiên vận chuyển linh lực, đột nhiên cửa vang lên tiếng động lớn như vậy, thiếu chút nữa làm cậu sợ tới mức tẩu hỏa nhập ma, rất sợ tiểu sư đệ gặp phải chuyện gì, Tang Vũ vội vàng mở cửa.

“Ta..... Tang sư huynh, ta..... Ta hình như không cẩn thận giết chết tam sư huynh rồi.”

“Không cẩn thận làm sao, không có chuyện gì, sư tôn nhất định..... Cái gì, đệ giết tam sư huynh!” Tang Vũ mới đầu còn cảm thấy tiểu sư đệ là sợ lớn hãi nhỏ (\*), tiêu hóa nội dung trong lời nói của đối phương xong, vẻ mặt ngây ngốc nhìn Ôn Thanh Lan, nửa ngày mới hồi thần.

(\*) đại kinh tiểu quái

Thấy vẻ mặt này của Tang Vũ, lo đối phương sưng sốt nửa ngày, Ôn Thanh Lan bắt đắc dĩ lại lần nữa lớn tiếng khóc rờn nói: “Tang sư huynh, làm sao bây giờ, sư tôn có mắng ta không, có đuổi ta đi không, ta không muốn rời đi, hu hu hu...”

Tang Vũ không khỏi vẻ mặt quỷ dị quan sát tiểu sư đệ nửa ngày, nắm không được luận lý (\*) của sư đệ, giết sư huynh, vậy mà chỉ sợ bị đuổi đi, tố chất tâm lý của tiểu sư đệ này, cũng quá lợi hại.

(\*) logic

Nhưng việc này can hệ quá lớn, bản thân Tang Vũ cũng không cách nào định đoạt, nghĩ nghĩ, cậu dứt khoát kéo tiểu sư đệ cùng đi tới chủ điện của Liễu Tương Lan.

Lúc này Liễu Tương Lan đang ngồi thiền nghỉ ngơi ở chủ điện, mấy ngày nay tâm thần gã không yên, luôn cảm thấy sẽ có chuyện, nhưng nghĩ tới Ôn Thanh Lan trở về, lại cảm thấy không có gì hỏng hóc hơn chuyện này.

Nghe đồ đệ cấp báo, càng phiền muộn, vốn định nói không gặp, nhưng Tang Vũ lại vô cùng cố chấp, phải cầu kiến bằng được.

Bấy giờ Liễu Tương Lan mới không kiên nhẫn để Tang Vũ vào, vốn tưởng là chuyện nhỏ người tranh ta đoạt của sư huynh đệ, không ngờ lại nghe mình bị mất một đệ tử.

Lúc này Liễu Tương Lan xem như thanh tĩnh, sắc mặt gã đen thui nhìn tiểu đệ tử mới thu nhận, nghiêm nghị nói: “Lâm Tịch, người không cảm thấy phải nói rõ ràng sao?”

Ôn Thanh Lan bản Lâm Tịch sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi mỏng, hắn do dự liếc nhìn Ôn Thanh Lan, rồi lại nhìn Tang Vũ, ủy khuất nói: “Sư tôn.....”

Bộ dáng này của hắn lại làm cho hai người ở đây đều ngẩn người, buồn bực, hung thủ giết người sao lại bày ra bộ dáng oan ức thế này.

Nhưng đột nhiên nghĩ tới sở thích của tam đệ tử, Liễu Tương Lan càng cảm thấy phiền muộn trong lòng.

Ôn Thanh Lan nửa câu cũng không nói, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Tương Lan, lại liếc nhìn Tang Vũ, một bộ dáng cực kỳ tủ thân.

Liễu Tương Lan bực bội phát tay, nói với Tang Vũ: “Người lui xuống trước đi.”

Tang Vũ do dự một chút, vẫn nghe lời thôi lui ra ngoài phòng.

Tang Vũ rời đi, Liễu Tương Lan mới nhìn về phía Ôn Thanh Lan, gã lạnh lùng nói: “Hiện tại có thể nói rồi.”

“Sư tôn, là..... Là tam sư huynh gã..... Gã.....” Ôn Thanh Lan cúi đầu, thanh âm như ruồi muỗi, bộ dạng không dám nói.

Liễu Tương Lan khó chịu mắng: “Dài dòng, có cái gì không thể nói, nếu người nói đúng, vì sư sẽ không truy cứu trách nhiệm của người, nếu người nói sai, thì tới chỗ Nhạc Uyên nói đi.”

Ôn Thanh Lan ngẩng đầu nhìn Ôn Thanh Lan, cắn răng, đáng vẻ quyết tâm, hắn đi hai bước tới trước mặt Liễu Tương Lan, nhỏ giọng nói: “Là tam sư huynh gã.....”

Tiếng của hắn quá nhỏ, Liễu Tương Lan đành phải nhắm chặt mày, hơi nghiêng tai, muốn nghe rõ tiếng đệ tử mới thu nói.

Lại đột nhiên cảm thấy ngực đau xót, một thanh lợi kiếm đâm thủng ngực gã, lại thấy tiểu đệ tử trước mặt biến thành một người quen đáng sợ, Liễu Tương Lan run rẩy vươn tay, gã vô cùng tức giận, nhưng lại không triệu nổi một chút sinh khí, chỉ có thể run run phun ra hai chữ: “Người..... Người.....”

Ôn Thanh Lan mỉm cười với gã, lòng bàn tay lại lần nữa dùng sức, một thanh lợi kiếm toàn bộ đi vào ngực Liễu Tương Lan, Liễu Tương Lan khí tuyệt mà chết.

Hắn móc ra một bộ thầy khô từ túi giấu bên hông, bất ngờ chính là thầy khô của Lâm Tịch, ném bên cạnh thi thể Liễu Tương Lan, nhét chuôi kiếm vào trong tay thầy khô Lâm Tịch, lợi kiếm lần nữa bị khí tức Lâm Tịch che lấp.

Một bóng áo đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ôn Thanh Lan, hắn gật đầu với Ôn Thanh Lan, trực tiếp đi tới chỗ thi thể của Lâm Tịch và Liễu Tương Lan, dấu vết đen sì chậm rãi ăn mòn lợi kiếm và vết thương của Liễu Tương Lan, làm xong những việc này, kẻ áo đen liền biến mất, Ôn Thanh Lan cũng lần nữa biến thành bộ dáng Lâm Tịch.

Tang Vũ ở bên ngoài chờ sốt ruột, kỳ thật cậu cũng biết sở thích nhỏ của tam sư huynh, thậm chí có thể nói cậu suýt chút nữa cũng bị tam sư huynh khi dễ, tuy không biết tiểu sư đệ làm sao làm được, nhưng đối với tiểu sư đệ có thể giết chết tam sư huynh, Tang Vũ vẫn là bội phục, thậm chí cậu không hy vọng tiểu sư đệ bị sư tôn khiển trách.

Đợi nửa ngày, tiểu sư đệ và sư tôn vẫn không đi ra, Tang Vũ dần lòng không được, cậu lấy hết can đảm muốn đẩy cửa phòng ra.

Không ngờ lúc này cửa phòng lại tự mở, tiểu sư đệ cậu vẫn đang chờ vội vã từ trong phòng đi ra, Tang Vũ không khỏi vui mừng nói: “Tiểu sư đệ, sư tôn không nói gì chứ?”

Ai ngờ tiểu sư đệ không nói một lời, lại đẩy cậu vội vàng rời đi.

Tang Vũ không hiểu ra sao, cậu buồn bực nhìn tiểu sư đệ đi xa, quay đầu muốn đi xem sư tôn tại sao yên tĩnh như vậy, không ngờ vừa ngoảnh đầu lại, cậu sợ tới mức gần như hồn phi phách tán.

“Không xong, không xong, tiểu sư đệ không cẩn thận giết sư tôn!”

Tang Vũ kinh hãi mà chạy như điên, sắc mặt trắng bệch một đường gào to.

## 42. Chương 42: Sư Huynh Văn Uyên

Tang Vũ một đường điên cuồng gào to, kinh động toàn bộ Vô Vi Đạo Tông, chuông môn Khuất Minh Dương tới ngay lập tức, khi thấy tình cảnh của Thái Uyên Phong, nhất thời sắc mặt u ám, toàn tông giới nghiêm.

Trên đại điện Nhập Tiên Phong, mười hai phong chủ lần nữa tề tụ một đường, lần này biểu cảm trên mặt mọi người đều là trầm lãnh nghiêm túc, chỉ vì mười hai phong lúc này chỉ còn mười phong phong chủ, trừ bỏ Minh Ngọc bị Ôn Thanh Lan ngộ sát, Liễu Tương Lan cũng không hiểu sao mà chết ở trong đại điện của mình.

“Ta thi triển phản hồi thuật trên thi thể kia, thầy khô là một đệ tử ngoại môn của tông ta, nhìn thủ pháp như là thủ đoạn của ma tông.” Khuất Minh Dương xoa mi tâm điềm nhiên nói.

Trên sảnh đường chỉ còn mười phong chủ hai mặt nhìn nhau, Ôn Thanh Lan một bộ chuyện không liên quan tới mình, thường thức ngọc quyết trong tay, Nhạc Uyên lại ánh mắt phức tạp liếc nhìn hắn.

“Lâm Tịch chỉ là một ngoại môn đệ tử Ngưng Thần Kỳ, bằng bản lĩnh của gã, thì không cách nào giết chết Liễu phong chủ, huống chi vết thương trên người Liễu phong chủ còn lưu lại dấu vết của ma tu.”

“Chưởng môn, nghe nói ngày đó còn có người chứng kiến, vì sao không cho đệ tử thấy tận mắt kia đi lên nói một câu?” Tào Thành đột nhiên mở miệng nói.

“Tang Vũ, người lại đây nói tình hình lúc đó.” Khuất Minh Dương vẫy tay về phía cửa.

Hóa ra nhân chứng chứng kiến, Tang Vũ vẫn luôn chờ ở cửa điện, đợi tùy thời đi lên cung khai.

Chắc hẳn là chưa từng thấy trường hợp uy nghiêm như vậy, về mặt Tang Vũ vô cùng căng thẳng, có chút run rẩy mà đi tới, Khuất Minh Dương còn chưa mở miệng nói chuyện, Tang Vũ đã khẩn trương quỳ xuống: “Hồi bẩm chưởng môn, là tiểu sư đệ không cẩn thận giết tam sư huynh, sư tôn đi hỏi tiểu sư đệ, kết quả tiểu sư đệ lại không cẩn thận giết sư tôn, ta..... Ta.... Đệ tử cũng không biết sao lại thế này, mong chưởng môn minh giám.”

“Cái gì sư tôn, tiểu sư đệ, tam sư huynh loạn cào cào.” Bên cạnh một phong chủ cau mày nói: “Tình hình lúc đó rốt cuộc là thế nào, người nói rõ từng chuyện, nói có và không có làm gì.”

Đây là Đan Nguyên Phong Vô Khang, không ngờ Tang Vũ nghe Vô Khang nói xong, càng khẩn trương hơn, cậu quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: “Chưởng môn, mỗi câu của đệ tử đều là thật, tuyệt không lừa gạt, mong chưởng môn minh giám.”

Lời nói của Tang Vũ, lại làm người trong đại điện một trận cạn lời, trong lòng có chút quái lạ khẩu vị thu đồ đệ của Liễu Tương Lan, đồ đệ này đầu óc không được tốt đúng không.

Trong điện bỗng dưng truyền đến một tiếng cười khế, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, chỉ thấy Ôn Thanh Lan thu hồi ngọc quyết, ngược mắt nhìn về phía Tang Vũ, không nhanh không chậm nói: “Tiểu sư đệ người nói là ai?”

Thanh âm kỳ tích này khiến Tang Vũ bình tĩnh trở lại, cậu cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy đối phương cho cậu một loại cảm giác vô cùng quen thuộc: “Là..... Là Lâm Tịch, là đệ tử sư tôn mới thu.”

Khuất Minh Dương xoa bóp ấn đường: “Trước đó bản tọa tra xét thi cốt của Lâm Tịch, gã đã chết ít nhất mười ngày.”

“Không thể nào, sau khi tiểu sư đệ giết sư tôn, trực tiếp chạy đi, ta còn thấy tiểu sư đệ đấy, đệ ấy sao có thể là người đã chết?” Tang Vũ tức khắc không dám tin mà lớn tiếng nói: “Nếu tiểu sư đệ đã sớm chết, như vậy ở chung với chúng ta hai ngày nay là ai?”

Đúng vậy, nếu Lâm Tịch giết chết Liễu Tương Lan, lại bị Liễu Tương Lan giết chết, vậy lao ra đại môn là ai?

“Chỉ e là có người lẻn vào, giả danh đệ tử Đạo Tông ta.” Tào Thành nhìn về phía chủ vị Khuất Minh Dương nói: “Chưởng môn, ngài thấy thế nào?”

Khuất Minh Dương nhăn mày càng chặt.

Lại nghe một người nói: “Chưởng môn, ta cảm thấy chỉ sợ là có người nội ứng ngoại hợp, nếu không Đạo Tông ta phòng thủ nghiêm ngặt như thế, đối phương làm sao có thể giả trang Lâm Tịch, lẻn vào Đạo Tông, việc này nói không chừng, e rằng còn có liên quan tới chuyện Tiên Minh Đại Hội lúc trước?”

Khuất Minh Dương còn chưa nói chuyện, thì nghe Tùng Văn Hiên bên cạnh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói: “Không biết trong mười hai phong ta, là ai cấu kết với ma tu, lời này vừa nói ra, chỉ sợ ta cũng sẽ bị hiềm nghi, chưởng môn minh giám, xin hãy tra rõ việc này, trả lại trong sạch cho ta?”

Khuất Minh Dương mệt mỏi vung tay áo nói: “Tất cả giải tán đi, việc này ta tự có định đoạt, truyền hiệu lệnh của ta, toàn tông giới nghiêm, trước khi tra ra nghi phạm, ai cũng không được rời khỏi tông môn nửa bước.”

Mười phong chủ lĩnh mệnh rời đi.

Trên Tỉnh Bình Phong, Tiêu Cảnh vốn an tĩnh ngồi trong phòng chờ sư tôn trở về.

Từ ngày sư tôn giả dạng đệ tử ngoại môn rời đi, đã qua hai ba ngày, đợi khi y nghe được tin tức, chính là sư tôn giả trang Lâm Tịch giết chết Liễu Tương Lan, toàn tông giới nghiêm tra tìm dấu vết của ma tu.

Tuy rằng kỳ quái sư tôn đến cùng muốn làm gì, nhưng Tiêu Cảnh cũng coi như hiểu tính tình sư tôn, đối phương nếu không muốn nói, hỏi nhiều cũng chỉ rước lấy chán ghét, chẳng bằng lẳng lặng ở trên núi chờ.

Ngay lúc Tiêu Cảnh xuất thần, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng hô hoán, A Lữ không biết đang làm cái gì, chỉ nghe gã nói: “Người là ai, dám cả gan xông vào trọng địa Tĩnh Bình Phong!”

Tiêu Cảnh nhíu mày, y đứng lên từ trên ghế nhỏ trong phòng.

A Lữ hình như không ngăn được đối phương, tiếng càng ngày càng gần, cửa kéo kẹt một tiếng bị người trực tiếp đẩy ra, một người bọc áo đen từ trên xuống dưới xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Cảnh.

Chợt nghe người nọ nói giọng khàn khàn: “Cái gì trọng địa Tĩnh Bình Phong, nơi này rõ ràng chính là phòng ngủ của sư tôn, mà người là ai?”

Tiêu Cảnh nhìn thấy người tới, lập tức vẻ mặt đề phòng, trang phục từ đầu đến chân của đối phương, cùng với khí tức quen thuộc, làm y nhớ tới một người, ám hành giả.

Kiếp trước, đối phương nhiều lần cản trở phá hoại y, vài lần muốn lấy tính mạng của y, cuối cùng chết ở trên tay Tiêu Cảnh, sau này, Tiêu Cảnh mới biết đối phương là thủ hạ của sư tôn.

Người áo đen kia nhìn thấy Tiêu Cảnh, cũng ngăn người, hình như không ngờ trong phòng sẽ có một người khác.

Hắn tháo mũ choàng, nụ cười miễn cưỡng xem như thân thiện cười với Tiêu Cảnh: “Tiểu sư đệ, lần đầu gặp mặt, chào người nha.”

Đó là khuôn mặt tuần lãng kiên nghị nhưng cũng cực kỳ quý dị.

Cả khuôn mặt trắng toát giống như người chết, khóe mắt một vùng vết bầm xanh đen, giống như màu đôi mắt, nửa bên mặt trái phủ đầy hoa văn màu đen kín mít, lộ ra đôi môi mỏng xanh tím biến thành màu đen, như bôi môi thâm.

Nếu là tu sĩ bình thường, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt như vậy, sẽ bị dọa chết khiếp, sẽ nghi ngờ mình nhìn thấy hành giả âm phủ.

Nhưng nghe lời nói của đối phương, Tiêu Cảnh lại cau mày thật chặt, đối phương chính là vị sư huynh Văn Uyên chết sớm kia của mình, Tiêu Cảnh thế nào cũng không thể tưởng tượng được.

Tiêu Cảnh xem như sống dưới bóng ma của Văn Uyên, từ nhỏ đến lớn, y nghe nhiều nhất chính là Văn Uyên như thế này như thế kia, sau đó người khác sẽ liếc y một cái, rồi thở dài, một bộ vẻ mặt tiếc hận nhìn y, lại một bộ vẻ mặt thương hại nhìn sư tôn.

Tuy chưa bao giờ nói ra, nhưng đủ để làm Tiêu Cảnh tự ti sâu sắc, càng thêm trầm mặc sấn sọc hầu hạ sư tôn, muốn bù đắp nỗi đau thâm kín của sư tôn.

Trong lời người khác nói, Văn Uyên luôn thiên tư thông minh, kinh thái tuyệt diệu, hắn đặt chân vào Đạo Tông sớm hơn cả Thẩm Phong Thanh, là đại sư huynh mọi người ngưỡng mộ, ngay cả tồn tại của đối phương trong lòng Thẩm Phong Thanh cũng là ánh hùng (\*).

(\*) người có tài năng hoặc trí tuệ hơn người

Nhưng hôm nay lại thấy diện mạo đối phương người không ra người quý không ra quý, mà vị y cho là tử sĩ ám hành giả kia, lại chính là đại sư huynh Văn Uyên đã mất.

Nghĩ đến Văn Uyên cuối cùng trung liệt dĩ mệnh tương tùy đối với sư tôn, trong lòng Tiêu Cảnh xẹt qua cảm xúc nồng đậm hắc ám.

Y vẫn luôn cho rằng, bất luận thế nào, y chung quy là đặc biệt duy nhất của sư tôn.

Không ngờ, sư tôn có thể lựa chọn, vĩnh viễn đều không chỉ mình y.

“Sao vậy, tiểu sư đệ nhìn thấy sư huynh, hình như không hoan nghênh nha.” Sau khi Văn Uyên tháo mũ choàng, liền thân thái tự nhiên bước vào trong phòng ngủ, hắn nở nụ cười với Tiêu Cảnh, nhưng bởi vì khuôn mặt bị hủy, vẻ tươi cười càng gian xảo nói không nên lời.

Không biết có phải do vết bầm màu đen ở đáy mắt không, trong ánh mắt Văn Uyên dường như luôn lóe lên ánh sáng quỷ dị tối tăm, càng làm cho người ta thấy khó chịu không thôi.

Hiện giờ trên người hắn không phải là chính khí Đại Tông danh môn, mà thay vào đó chính là huyết tính hắc ám dày đặc của ma tu.

Bản năng tràn ngập chán ghét đối với đối phương, Tiêu Cảnh trầm mặc nói: “Nếu người thực sự là sư huynh của ta, sư đệ tất nhiên hoan nghênh, nhưng sư huynh Văn Uyên của ta, đã sớm chết rồi.”

Văn Uyên sững sốt, ngay sau đó bỗng nhiên nở nụ cười: “Tiểu sư đệ, người nói rất đúng, sư huynh Văn Uyên của người đã sớm chết rồi, hiện giờ tồn tại cũng chỉ là ác quỷ Văn Uyên mà thôi.”

Tiêu Cảnh không ngờ đối phương sẽ nói những lời này, không khỏi nhíu mày càng sâu, đúng lúc này ngoài cửa lần thứ hai truyền đến âm thanh khắc khẩu của hai người, cẩn thận nghe, là sư tôn và Nhạc Uyên.

Nhớ đến gần đây Đạo Tông giới nghiêm, tra tìm tung tích ma tu, Tiêu Cảnh ngoảnh đầu nhìn Văn Uyên cả người ma khí ở đằng sau, nhanh chóng quyết định nhét đối phương xuống giường.

“Tiểu sư đệ?” Văn Uyên nghi hoặc nheo mắt nhìn Tiêu Cảnh.

Giọng Tiêu Cảnh lạnh lùng nói: “Nếu không muốn sư tôn gặp phiền phức, lập tức ẩn mình đi.”

Văn Uyên lập tức lý giải rụt đầu, giấu mình vào trong bóng tối dưới giường.

Tiêu Cảnh suy nghĩ một chút, cũng lặng lẽ ngồi lại trên ghế nhỏ, âm thầm nghe động tĩnh bên ngoài.

Lại nói Ôn Thanh Lan sau khi kết thúc tông môn đại hội ở Nhập Tiên Phong, liền trực tiếp chiết thân trở về Tĩnh Bình Phong, không ngờ Nhạc Uyên lại theo sau mình đi tới Tĩnh Bình Phong.

Ôn Thanh Lan nhíu mày nhìn đối phương, vẻ mặt lãnh đạm nói: “Người tới phong ta làm cái gì?”

Nhạc Uyên muốn nói lại thôi nhìn Ôn Thanh Lan, sau đó hắn có chút thống khổ nói: “A Ngọc, người còn muốn tiếp tục như vậy sao, dừng tay lại đi.”

Biết Nhạc Uyên muốn nói gì, sắc mặt Ôn Thanh Lan lập tức biến đổi, kéo Nhạc Uyên vào trong phủ đệ.

P phủ đệ này dùng để tu luyện và nghỉ ngơi, có bố trí trận pháp của đại năng Phân Thần Kỳ là Ôn Thanh Lan, ngoại nhân tuyệt đối đừng mơ biết được động tĩnh trong phòng.

Nhạc Uyên cũng biết chuyện này, cho nên hai người mới vừa vào trong phòng, hắn liền dụng tâm lương khổ khuyên nhủ: “A Ngọc, dừng tay đi, người đã diệt Càn Khôn sơn trang, cũng nên tiêu trừ hận trong lòng, cần gì phải chấp nhất tiếp tục nữa.”

Ôn Thanh Lan nghe vậy, tức thì cười lạnh một tiếng: “Người nếu biết ta diệt toàn gia Càn Khôn sơn trang, nên biết thủ đoạn của ta, bảo ta thu tay lại, người cảm thấy có thể sao, Nhạc Tứ Lang!”

“Vớ vẩn, người của Càn Khôn sơn trang không phải do bản tôn giết, bọn họ ác giả ác báo, trọng bảo trong người tất nhiên khiến người mơ ước, bản tôn chỉ đẩy tay một chút phía sau màn mà thôi, ngược lại cũng là để cho bọn họ nếm thử cái gì gọi là thiên đạo luân hồi.”

### 43. Chương 43: Người Bây Giờ Đang Cầu Người Hãm Hại Hắn Đây Đây!

Tiêu Cảnh trong phòng không khỏi tâm thần chấn động, không ngờ nghe được bí mật ngày xưa của sư tôn, lập tức cẩn thận che giấu khí tức, yên lặng nghe tiếp.

Chỉ nghe Nhạc Uyên ngoài phòng khẽ giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, Càn Khôn sơn trang cuối cùng đã toàn gia tấn tắng, cũng coi như bình ổn lửa giận báo thù rửa hận của người, A Ngọc, người cần gì phải quấy một hồ phong vân trong Đạo Tông, thu tay lại đi, hiện giờ chúng ta có địa vị phong chủ cao quý ở Đạo

Tông, chúng ta sẽ không gặp chuyện như xưa nữa, huống chi, người ngộ tính tốt tu vi cao, cũng sắp tới phi thăng, cần gì phải như thế.”

Ôn Thanh Lan hơi cười lạnh nói: “Một đường tu đạo, nếu người không tranh thì chính là mặc người thịt cá, Nhạc Tứ Lang, người nguyên ý an phận ở một góc, nhưng Ôn Thanh Lan ta không muốn như vậy, đường ta đi không giống người, nên không cần nhiều lời, nếu người nhìn không được, có thể đến chỗ chuông môn tổ giác ta, nhưng nếu người không lấy ra được bằng chứng, thì đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Sắc mặt Nhạc Uyên lập tức có chút khó coi, hần tiến lên một bước nói: “A Ngọc, người biết rõ ta sẽ không như vậy, cần gì phải dùng ngôn từ sỉ nhục ta, ta biết, người vẫn còn trách ta năm đó không đi giúp Ôn gia, nhưng mà khi đó ta....”

“Đủ rồi, đừng nhiều lời, người đi đi.” Ôn Thanh Lan nói, trực tiếp vung ống tay áo, một cổ cự lực tức khắc đuổi Nhạc Uyên ra khỏi nhà, sau đó đại môn Tĩnh Bình Phong đóng ‘phanh’ lại trước mặt Nhạc Uyên, Nhạc Uyên về mặt hậm hực nhìn thoáng qua đại môn đóng chặt, cuối cùng xoay người rời đi.

Sau khi đuổi Nhạc Uyên đi, Ôn Thanh Lan đẩy cửa phòng ra, nhìn về phía hai người đồ nhi của mình.

Sau khi Nhạc Uyên rời đi, luồng khói Văn Uyên từ dưới giường bay ra, một lần nữa ngưng tụ thành cơ thể người áo đen khoác mũ choàng, hần có chút nghi ngờ nhìn phương hướng Nhạc Uyên rời đi, khàn giọng nói: “Sư tôn, Nhạc Uyên phong chủ sẽ không phát hiện đệ tử, đến chỗ chuông môn Đạo Tông kia tổ giác sư tôn chứ?”

Ôn Thanh Lan khoát tay áo nói: “Không sao, Nhạc Uyên sẽ không nói, thế nào, Văn Uyên, người một đường tới đây không ai nhìn thấy người chứ?”

Trên mặt Văn Uyên thoáng lộ ra một chút đắc ý, hần nói: “Đệ tử quen thuộc hoàn cảnh Đạo Tông, là đi đường tắt tới, dọc theo đường đi không có người phát hiện đệ tử, xin sư tôn yên tâm.”

Tiêu Cảnh nhìn Văn Uyên lại nhìn Ôn Thanh Lan, nhẹ giọng hỏi: “Sư tôn, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?”

Nghe được nghi vấn của tiểu đệ tử, nhớ tới lời nói trước kia của Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan cố tình dò xét nói: “Tiểu Cảnh, chưa nói cho người biết, vị này chính là sư huynh người Văn Uyên, vì sư muốn vấn đỉnh (\*) vị trí tông chủ, cất Vô Vi Đạo Tông vào trong túi, sau này cần hai sư huynh đệ các người tận tâm phụ trợ, nếu người không muốn, mấy ngày nay cũng không cần ra khỏi Tĩnh Bình Phong, làm như toàn bộ cái gì cũng không biết.”

(\*) mưu đồ cướp đoạt chính quyền

Văn Uyên nghe Ôn Thanh Lan nói, không khỏi ngược mắt quan sát Tiêu Cảnh từ trên xuống dưới, phải biết rằng sư tôn trước đây sẽ không nói như vậy, quả nhiên là đồ đệ nhỏ tuổi nên khá được cưng chiều, sư tôn làm việc còn phải dõ dằn.

Đôi mắt Tiêu Cảnh lại tối sầm, sư tôn đây là muốn vứt bỏ mình lần nữa sao, cùng làm việc với sư huynh, y rốt cuộc có chỗ nào không tốt, vì sao sư tôn mỗi một lần đều sẽ lựa chọn từ bỏ mình.

Đợi cho sư tôn vinh đăng đại bảo, dã tâm của hần có phải sẽ càng lớn hơn nữa không, người đi theo sẽ càng nhiều, sẽ tồn tại người càng ân cần càng săn sóc hơn so với mình, mà sư tôn tựa như kiếp trước vậy, trong mắt sẽ không có mình, không, hiện tại trong mắt sư tôn cũng không có mình, y chỉ có thể từ trong mắt phương lạnh băng kia của sư tôn đọc được lãnh khốc và dã tâm.

Cũng may Ôn Thanh Lan không biết suy nghĩ của sư huynh đệ hai người, bằng không mỗi người ai cũng không tránh khỏi một trận nhừ tử.

Thấy tiểu đồ đệ chậm chạp không nói gì, Ôn Thanh Lan nhíu mày thật sâu, xem xét có nên tạm thời nhốt Tiêu Cảnh hay không, miễn cho tiểu đệ tử nhất thời mềm lòng làm hỏng đại sự.

Bên này, Tiêu Cảnh đối với Ôn Thanh Lan hiểu biết không thể nói là không sâu, vừa nhìn thấy vẻ mặt sư tôn không đúng, lập tức biết sư tôn đang suy nghĩ chuyện không tốt đẹp gì, tức khắc tiến lên quỳ xuống kính cẩn nghe lời nói: “Vừa rồi đệ tử chỉ là quá mức ngạc nhiên, mọi chuyện đều theo phân phó của sư tôn.”

Ôn Thanh Lan nghi ngờ quan sát Tiêu Cảnh một lát, thấy tiểu đồ đệ thần sắc không có nửa phần không ổn, mới vừa lòng gật đầu.

Sau đó hần nhìn về phía Văn Uyên nói: “Tất cả hành sự theo kế hoạch đi.”

“Dạ.” Văn Uyên hành lễ với Ôn Thanh Lan, rồi hóa thành một chùm sương đen biến mất.

Tiêu Cảnh nhìn chằm chằm nơi Văn Uyên biến mất, phát hiện sư tôn vẫn không nói cho mình sự tình thực sự, không khỏi truy vấn nói: “Sư huynh đi nơi nào, sư tôn người lại có kế hoạch gì?”

Ôn Thanh Lan thần bí cười nói: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Sau khi sai Văn Uyên rời khỏi đây, Ôn Thanh Lan lại không có bất kỳ hành động gì, mỗi ngày đều nhàn nhã uống trà ngắm hoa ngọc ở Tĩnh Bình Phong, bên người lại có tiểu đệ tử mặt đẹp hầu hạ, ngày tháng trôi qua quá thoải mái, làm Tiêu Cảnh vài lần đều cho rằng sư tôn muốn phóng hạ đồ đao, quy ẩn điền viên.

Nhưng sự thật chứng minh suy nghĩ này chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Cuộc sống như thế trôi qua hơn nửa tháng, một ngày, Vô Vi Đạo Tông đột nhiên sôi trào lên, mà phong chủ Tĩnh Tâm Phong Nhạc Uyên, lại bị đưa vào Tỏa Tiên Trì, tội danh là cấu kết ma đạo.

Việc này vừa ra, tông môn nhất thời ồ lên, phải biết rằng Nhạc Uyên phong chủ tuy làm việc nghiêm khắc, nhưng ai chẳng biết hần công chính nghiêm minh một lòng hướng đạo, như thế nào làm ra chuyện cấu kết ma đạo, giết hại phong chủ tông môn.

Thế nhưng bằng chứng như núi, khiến người ta không thể cãi lại.

Nghe nói là đệ tử tuần tông phát hiện dị trạng của Tĩnh Tâm Phong, xông qua thì nhìn thấy Nhạc Uyên và một người áo đen thần bí nói chuyện, người áo đen kia lại là một ma tu, ma tu quá mức cảnh giác, sau khi đệ tử tuần tông tiến đến, thì chạy trốn.

Vài đệ tử có mặt cùng chứng kiến, Nhạc Uyên muốn thoát thân cũng không có biện pháp.

Vì thế bị đưa vào Tỏa Tiên Trì của tông môn.

Tỏa Tiên Trì là do tổ sư tông môn xây, nơi đó là một tòa sơn uyên, khắc đầy chú văn phức tạp, chuyên dùng để nhốt đệ tử phạm vào đại sự Đạo Tông, dù là tu vi Độ Kiếp cũng đừng mơ chạy thoát.

Nhạc Uyên vào Tỏa Tiên Trì, chính là cách cái chết không xa, còn xem chương môn khi nào định ra tội danh xử quyết.

Ai cũng không ngờ trong Đạo Tông liên tiếp phát sinh chuyện như vậy, nhất thời trong tông lời đồn đãi nổi lên bốn phía.

“Tiêu sư đệ, sư tôn ta tuyệt đối không làm ra những chuyện này, cầu xin người có thể để sư thúc nói lời tốt cho sư tôn được không, trong Đạo Tông sư thúc và sư tôn quan hệ tốt nhất, chuyện Hắc Bào Lão Tổ lần trước, cũng là sư tôn đứng ra bảo vệ sư thúc.”

Thẩm Phong Thanh không còn thấy hăm hở như trước, Tĩnh Tâm Phong xảy ra chuyện lớn như vậy, y là đệ tử đích truyền của Nhạc Uyên, cũng nhiều ít thoát không được liên can, nhưng Thẩm Phong Thanh đối với tình cảnh của mình không chút nào để ý, y một lòng kêu oan cho sư tôn.

Tiêu Cảnh lặng lẽ nghiêng đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, sau khi xảy ra chuyện lớn kia, Ôn Thanh Lan lại đột nhiên tuyên bố đóng cửa không ra, không biết làm bao nhiêu người chê cười.

Suy đoán dụng ý của sư tôn, về mặt Tiêu Cảnh không đổi, vẫn bộ dáng mỉm cười khiến người tầm mắt mình trong gió xuân, y dẫn Thẩm Phong Thanh vào trong phòng, bưng chén trà tĩnh tâm cho đối phương, khuyên giải nói: “Thanh giả tự thanh, sư huynh không cần khổ sở quá, chuyện này chương môn nhất định sẽ cho một lời công bằng.”

Thẩm Phong Thanh không yên lòng uống trà, đầu tóc y có chút rối, trông mắt phiếm hồng, có chút nôn nóng nói: “Sư đệ ngươi không biết, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, sư tôn ta sao thoát khỏi liên quan, dù là chương môn, dưới tình huống không cách nào chứng minh sư tôn trong sạch, chỉ sợ cũng phải xử nặng.”

“Nhân chứng vật chứng?” Tiêu Cảnh lộ ra biểu cảm ngạc nhiên đúng lúc: “Tại sao lại có những thứ này, chẳng lẽ sư bá thật sự....”

“Nói vậy!” Thẩm Phong Thanh giận tím mặt, y quát: “Thái độ làm người của sư tôn, ta sao có thể không rõ chứ, hấn cầm hận tà ma ngoại đạo, hận không thể trừ hết tà ma thiên hạ, nơi nào lại tiếp xúc với ma tu, hơn nữa còn là mưu đoạt vị trí chưởng môn, sư tôn ta vốn không có hứng thú đối với quyền thế, nhất định có người hãm hại hấn!”

Người bây giờ đang cầu người hãm hại hấn đây này!

Tiêu Cảnh không nhin được nói thầm trong lòng, nhưng y cũng không dám nói ra, y nghĩ, sư bá Nhạc Uyên biết nhiều chuyện tư mật của sư tôn như vậy, lại không muốn thông đồng làm vậy với sư tôn, như vậy mượn tay ma tu diệt trừ sư bá, đây tuyệt đối là quá thuận lý thành chương.

Nhưng trên mặt Tiêu Cảnh vẫn là kiên nhẫn khuyên giải an ủi nói: “Nếu có người có tâm hãm hại, nhân chứng vật chứng đều đủ, vậy chuyện này không dễ xử lý, trừ phi có biện pháp nào đó có thể tìm được chứng cứ, hoặc là dứt khoát tìm được người muốn hãm hại sư bá.”

“Nhưng tìm như thế nào.... đi tìm thế nào.....” Thẩm Phong Thanh nôn nóng dạo bước trong sảnh đường: “Mấy năm nay sư tôn chấp chưởng giới luật, công chính vô tư, e rằng âm thầm đắc tội không ít người, rốt cuộc là ai độc ác như vậy, dùng biện pháp như thế hại sư tôn, muốn sư tôn danh bại thân liệt.”

“Có thể hợp tác với ma tu, lại có thể dẫn ma tu vào Đạo Tông, chỉ sợ địa vị không thấp đâu, đầu tiên là giết chết Liễu phong chủ, hiện tại lại hãm hại Nhạc sư bá.” Tiêu Cảnh bất động thanh sắc dẫn đường nói: “Thẩm sư huynh suy nghĩ một chút, người như vậy có mấy người đây.”

Nghe Tiêu Cảnh phân tích, Thẩm Phong Thanh dần dần nhăn mày, y muốn nói thêm vài câu nữa, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận la hét ồn ào: “Tróc nã đồng đảng của Nhạc Uyên Thẩm Phong Thanh, hãy phát hiện Thẩm Phong Thanh, lập tức thượng báo.”

Nghe âm thanh ngoài cửa, sắc mặt Thẩm Phong Thanh biến đổi, y lộ ra một nụ cười khổ, tuyệt vọng nhìn Tiêu Cảnh nói: “Tiêu sư đệ, lần này sư huynh chỉ sợ là vô lực giải oan cho sư tôn.”

Thẩm Phong Thanh nói xong sắc mặt uể oải đi ra cửa.

“Thẩm sư huynh chờ một chút.” Tiêu Cảnh đột nhiên ngăn Thẩm Phong Thanh: “Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, sư huynh nếu cũng bị bắt đi, oan khuất của sư bá càng không người đụng tới, sư huynh tốt nhất là nhanh chóng rời đi, âm thầm điều tra, có lẽ sẽ tra ra được gì đó, sư huynh đừng do dự, đi mau!”

Mất thấy người bên ngoài đã tiến vào Tĩnh Bình Phong, Tiêu Cảnh vội vàng đẩy Thẩm Phong Thanh ra cửa sổ, y nói với đỉnh đầu Thẩm Phong Thanh: “Đi mau.” Sau đó chạy tới mở cửa.

Đệ tử tuần tòng nghi ngờ quan sát phủ đệ Tĩnh Bình Phong, nhìn về phía Tiêu Cảnh, khuôn mặt lạnh lùng nói: “Thẩm Phong Thanh đâu?”

“Không biết.” Tiêu Cảnh vẻ mặt nhàn nhạt, một bộ dáng không muốn phản ứng đối phương.

Đệ tử tuần tòng tìm sau cửa sổ, một miếng ngọc quyết phát sáng mờ mờ trong tay gã, nhưng nhìn ra ngoài, lại không thấy một bóng người.

Đệ tử tuần tòng dẫn đầu phát tay, lạnh lùng nói: “Tiêu Cảnh tự thả đào phạm Thẩm Phong Thanh, bắt y, đưa vào trong Tỏa Tiên Trì, chờ chưởng môn xử trí.”

Nghe xử trí trong dự liệu, khóe môi Tiêu Cảnh lộ ra một nụ cười khổ, thật là, lại bị sư tôn ném ra làm mỗi câu.

Bên kia, Thẩm Phong Thanh lén ản núp, thấy Tiêu Cảnh cũng bị bắt tới Tỏa Tiên Trì, hốc mắt đỏ lên, âm thầm cắn chặt răng.

#### 44. Chương 44: Lời Đồn Thắt Thắt Giả Giả

Từ lúc Minh Ngọc phong chủ chết, Vô Vi Đạo Tông luôn quanh quẩn bóng ma ma tu lên vào, cho tới bây giờ lại chết một phong chủ nữa, hai vị đệ tử đích truyền nổi bật vô song, một bị bắt một chạy trốn, thời thế có thể nói là thay đổi thất thường.

Vô Vi Đạo Tông nhân tâm hoảng loạn, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, chẳng biết lúc nào lại truyền ra có người muốn hãm hại Nhạc Uyên, phong chủ Ôn Thanh Lan, nên mới dùng mưu mô đồn đãi.

Chỉ vì phong chủ Ôn Thanh Lan tu vi cao thâm, một khi chưởng môn bệnh mất, là được trực tiếp chấp chưởng vị trí chưởng môn, nếu không vì sao đặc biệt đối phó bạn tốt và đệ tử của hắn.

Mà chưởng môn, người sáng suốt đều có thể nhìn ra chưởng môn không còn bao nhiêu thời gian, lại không có đệ tử truyền nhân, vốn tất cả mọi người đều đoán người kế tục gã là các đệ đích truyền kiệt xuất của các phong, nhưng chưởng môn bệnh ngày càng lợi hại hơn, mắt thấy không xong, còn không thu đồ đệ, cho nên hiện giờ xem ra truyền cho phong chủ nào đó cũng có khả năng.

Nguyên bản Khuất Minh Dương ôn nhả mỉm cười nghe xong lời đồn đãi này, trực tiếp bóp nát một cái chén, biểu cảm trên mặt gã không đổi, mỉm cười nhìn người hầu bên cạnh: “Bản tọa trông như một con quỷ đoản mệnh à?”

Tuy vẻ mặt gã mỉm cười như cũ, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh băng, người hầu bên cạnh sao không hiểu tính tình của gã, lập tức run rẩy cúi đầu, nịnh bợ nói: “Tôn chủ thần công cái thế, thống lĩnh tông môn thiên thu vạn tải, những tin đồn đó chỉ toàn là nói bậy, tôn chủ nên trừng trị mới phải.”

Khuất Minh Dương che môi ho khan, gã cất chiếc khăn nhiễm đen, sắc mặt bệnh tật lộ ra một nụ cười đáng sợ: “Nếu bản tôn biết là quỷ kế của ai, nhất định sẽ để hắn ném thử lợi hại của Tỏa Tiên Trì.”

Bởi vì tin đồn kia, các phong chủ may mắn sống sót đều ru rú trong nhà, nhưng cũng có người nhân cơ hội nhảy nhót, thí dụ như Tùng Văn Hiến mượn lần này đả kích mấy phong chủ đối đầu, đương nhiên gã cũng khiến cho người khác chú ý.

Còn Ôn Thanh Lan, từ khi Nhạc Uyên bị bắt, hắn vẫn đóng cửa không ra, ngay cả môn hạ đệ tử duy nhất bị bắt, cũng không thấy hắn thò đầu ra, rước lấy vô số suy đoán và khinh thường.

Chỉ cảm thấy người này tu vi tuy cao, nhưng cũng là rùa đen rút đầu sợ phiền phức, phong chủ Nhạc Uyên dù gì cũng là hảo hữu tri giao, thái độ của hắn như vậy, cả môn hạ đệ tử cũng không bảo vệ được, uống là phong chủ Tĩnh Bình Phong.

Mặc kệ tin đồn bên ngoài, Ôn Thanh Lan vẫn lù lù bất động.

Bên kia, Tiêu Cảnh bị đưa vào Tỏa Tiên Trì, không có gì bất ngờ khi nhìn thấy Nhạc Uyên yên lặng tĩnh tọa, giữa hai người cách một hàng rào huyền thiết, chỉ có thể xa xa nhìn nhau.

Tỏa Tiên Trì thật là lợi hại vô cùng, Tiêu Cảnh vừa vào, cảm giác tu vi bị áp chế hoàn toàn, cả người vô cùng nặng nề, hít thở không thông, hận không thể lập tức rời đi.

Y chăm chú quan sát Nhạc Uyên một phen, nhin không được mở miệng nói: “Sư bá thực là hào hứng, loại trạng thái này còn có thể tĩnh tâm tu luyện.”

Nhạc Uyên nghe Tiêu Cảnh nói, cũng ngạc nhiên, từ từ mở mắt nhìn về phía Tiêu Cảnh.

Thì ra vừa rồi hắn không phải là đả tọa tu luyện, mà là tu vi sau khi bị áp chế hóa thành phàm thai, ngồi ngủ thiếp đi mà thôi, chẳng qua kiếp sống tu sĩ mấy trăm năm, khiến hắn có thói quen đả tọa, cho nên làm Tiêu Cảnh tưởng nhầm là đang ngủ.

Thấy Tiêu Cảnh, Nhạc Uyên cũng có chút ngoài ý muốn, nghe được câu hỏi của Tiêu Cảnh, hắn cũng bình tĩnh quay đầu nói: “Sư tôn người sẽ không hại tính mạng ta.”

Nghe lời này trong lòng Tiêu Cảnh vô cùng không vui, dường như khắp thiên hạ đều biết chuyện của sư tôn, hết lần này tới lần khác là y bị sư tôn xem như người ngoài.

Y híp mắt, lộ ra chút ác ý cười nói: “Sư bá nói gì thế, sư diệt nghe không hiểu, sư bá rõ ràng là câu kết ma tu sát hại đồng môn mới vào đây, tại sao lại lôi sư tôn vào, xin sư bá nói năng cẩn thận.”

Không ngờ Nhạc Uyên lại lộ ra một nụ cười ôn nhu, phải biết rằng Nhạc Uyên tuy lớn lên anh tuấn cao to, nhưng ngày thường đều nghiêm mặt, giống sắt như đúc, đừng nói ôn nhu, ngay cả một cái cười cũng không có, bỗng nhiên nở nụ cười ôn nhu, khiến người khác cảm thấy con người sắt đá tan chảy.

Nhưng Tiêu Cảnh một chút cũng không thường thức, trong lòng y dày đặc hắc ám, hận không thể xé xác nam nhân đối diện, giống như y kiếp trước chất vô số thì sơn huyết cốt, xé nát đối phương, nuốt sống huyết nhục tinh hoa của đối phương.

Chỉ thấy Nhạc Uyên quay sang, nhìn Tiêu Cảnh nhẹ giọng nói: “Thủ đoạn hành sự của A Ngọc, ta biết, đây là bút tích của hần, không có gì để giải thích, hần từ nhỏ đã là như vậy, chỉ là khi đó hần không làm mà thôi.”

Mặt Tiêu Cảnh căng thẳng, y lạnh cảm nói với Nhạc Uyên: “Người có ý gì?”

Nhạc Uyên mỉm cười lắc đầu, dáng vẻ không muốn nói nhiều với tiểu bối, nhắm hai mắt lại.

Trong bóng đêm Tiêu Cảnh lộ ra một nụ cười nhạt, trong Tỏa Tiên Trì vô cùng tăm tối, chỉ có đốm sáng lóe ra từ trận pháp, một chút ánh sáng yếu ớt chiếu lên mặt Tiêu Cảnh, hiện ra ánh mắt tối tăm đáng sợ của y.

Chỉ nghe y khê khàng nói: “Sau khi sư bá vào đây, Thảm sư huynh vô cùng sốt ruột, xin ta tới trước mặt sư tôn cầu tình, ta thấy y đáng thương, liền bảo y âm thầm tra tìm hung thủ, không biết sư huynh sẽ thế nào, thật khiến người ta lo lắng.”

Nhạc Uyên lại mở mắt ra, ánh mắt hần như sấm bắn về phía Tiêu Cảnh, rồi rũ mắt, bình tĩnh nói: “Nếu A Ngọc để người đi theo ta, có lẽ trong lòng tự có tính toán, ta đoán hần có lẽ sắp rồi.”

Câu này làm Tiêu Cảnh đau nhói, gương mặt và cơ thể y run lên hai cái, sau đó trầm mặc hần, cũng học bộ dáng ngồi trên mặt đất của Nhạc Uyên, không còn mở miệng khiêu khích đối phương.

Cùng lúc này, một tên đệ tử tuần sơn đi tiểu trong lúc vô tình thấy một chùm bóng đen, đệ tử tuần sơn lập tức chia làm hai đường, một đường đi bấm báo chuông môn, một đường đuổi theo tra xét bóng đen, lại thấy bóng đen kia len vào trong Tĩnh Bình Phong rồi không thấy nữa.

Lo bóng đen có trá, đệ tử tuần sơn lập tức chạy vào trong phủ đệ Tĩnh Bình Phong, không ngờ cửa phủ mở rộng, đệ tử tuần sơn mới vừa đi vào, chỉ thấy Ôn Thanh Lan lặng lẽ ngồi thưởng trà ở bàn dài.

Nhìn thấy người tới, hần lộ ra một nụ cười lạnh băng: “Đã biết người kế tiếp Khuất Minh Dương muốn đối phó chính là bản tôn, cũng may bản tôn sớm có dự liệu, các người nói cho gã biết, ác giả ác báo, bản tôn chờ xem kết cục của gã.”

Đệ tử tuần sơn hai mặt nhìn nhau, trong lòng biết khác thường, tức thì vọt tới, ai ngờ Ôn Thanh Lan thưởng trà hóa thành khói xanh bay đi, thì ra nó là một tia hơi thở Ôn Thanh Lan lưu lại biến thành.

Bên kia, Khuất Minh Dương nhận được mật báo của đệ tử tuần sơn, sau đó thần sắc biến đổi, đứng lên nói: “Không thể đi.”

Nhưng đã chậm, đệ tử tuần sơn tới từ Tĩnh Bình Phong trên mặt khác lạ, Khuất Minh Dương nhìn thấy vẻ mặt của đệ tử này liền biết được, gã cười khổ một tiếng, phất tay áo, ý bảo đối phương đi xuống, sau đó suy sụp ngồi ở trên bảo tọa.

Theo Ôn Thanh Lan không từ mà biệt, tin đồn ở Vô Vi Đạo Tông bay đến một tầm cao mới, suy đoán lúc đầu bị phủ định, ai cũng không ngờ tới chuông môn cũng có thể là hung thủ.

Lời đồn đãi truyền ra hình ra dáng, nói là chuông môn không cam lòng thoái vị, mới nghĩ ra cách để các phong chủ giết hại lẫn nhau, cho nên mới nâng đỡ Tĩnh Bình Phong, để cho các phong chủ khác không cam lòng, đối phó Tĩnh Bình Phong, cho đến khi phong chủ Tĩnh Bình Phong thực lực đại tăng, chuông môn không cầm nổi, muốn xử lý chuông ngại này.

Chúng đệ tử vừa nói chuyện phiếm vừa tưởng tượng, đúng là có khả năng này, nếu không vì sao nhiều năm như vậy, mười hai phong vẫn luôn bất hòa, nhất là Tĩnh Bình Phong, hình như từ khi Ôn Thanh Lan lên làm phong chủ, đều đang chờ thấy chuyện cười của hắn.

Thẩm Phong Thanh ẩn núp trong Đạo Tông ý đồ tra tìm hung thủ nhả chặt mày, vốn y nghi ngờ phong chủ Tĩnh Bình Phong, dù sao đối phương cũng quyền cao chức trọng tu vi cao thâm, thế nhưng hôm nay thấy Ôn Thanh Lan cũng bị ép đi, nhất thời có chút do dự, chẳng lẽ lời đồn này là thật?

Ngay lúc Thẩm Phong Thanh do dự, y đột nhiên cảm thấy cách đó không xa xẹt qua một bóng đen, đã nhiều ngày vẫn luôn tra tìm hung thủ Thẩm Phong Thanh lập tức tâm thần căng thẳng, vội vàng đuổi theo, đồng thời trong miệng liều linh quát: “Tà ma ngoại đạo nhà ngươi, đứng lại, tại sao lại lên vào Đạo Tông ta làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, ngươi là ai, là ai dẫn ngươi vào?”

Thẩm Phong Thanh vừa nói, vừa ngự kiếm chém tới đối phương.

“A” Bóng đen kia cười khê ra tiếng, duỗi tay bắn ra, làm lệch nhất kiếm của Thẩm Phong Thanh qua một bên.

Cùng lúc Thẩm Phong Thanh nghe được một giọng khàn khàn tà ác nói: “Tiểu tử kia, kiếm thuật không giỏi còn dám đi lên tìm chết, can đảm quá ha.”

“Đáng ghét, chịu chết đi, tên yêu ma này.” Thẩm Phong Thanh bùng nổ, lại hung hăng chém ra một kiếm.

Không ngờ một kiếm này lại bị đối phương dễ dàng tránh thoát, thậm chí đối phương còn trở tay đẩy, đánh bay thanh kiếm trong tay y, tình cảnh quen thuộc khiến Thẩm Phong Thanh khê nhú mày, nhưng mà rất nhanh cừu hận ngăn chặn lý trí với đối phương, để y lại lần nữa vọt tới.

Nhưng không ngờ rằng, đối phương lắc mình vài cái rồi biến mất.

Động tĩnh lần này quá lớn, tự nhiên là dẫn tới đệ tử tuần sơn, đám người kia nhìn Thẩm Phong Thanh được tông môn phát lệnh truy nã, lập tức cùng vọt tới.

Thẩm Phong Thanh mấy ngày không ngủ không nghỉ, hao phí chân khí truy tìm, lại muốn tránh né đệ tử tuần sơn và các phong chủ, đã kiệt xuất từ lâu, vừa rồi lại bị gã áo đen đánh một trận, giờ càng vô lực phản kháng.

Mất thấy Thẩm Phong Thanh sẽ bị đệ tử tuần sơn giải đi, sau cổ y đột nhiên căng thẳng, bị người xách lên từ phía sau.

Người kia không nói lời nào, xách theo y chỉ trong thời gian ngắn đã bỏ lại đệ tử tuần sơn, lên xuống phía dưới hàn đàm, Thẩm Phong Thanh mới có thời gian quay đầu lại nhìn đối phương.

Y kinh ngạc nói: “Ôn sư thúc, sư thúc, tại sao ngài lại ở chỗ này, cũng là muốn tìm hung thủ rửa sạch oan khuất sao?”

Nhìn dáng vẻ chính trực đáng yêu của Thẩm Phong Thanh, Ôn Thanh Lan không khỏi nở nụ cười, hắn gật đầu một cái nói: “Sư đệ nói không sai, bản tôn đúng là muốn tìm hung thủ rửa oan cho mình, hơn nữa bản tôn đã có manh mối từ lâu, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau mau đi bắt hung thủ, miễn cho sự tình có biến.”

“Là ai?” Nghe tìm được hung thủ, Thẩm Phong Thanh tinh thần tỉnh táo, ánh mắt của y lấp lánh nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

Sư thúc vừa ra tay quả nhiên lợi hại, mình tra xét nhiều ngày như vậy cũng tra không ra hung thủ, nhưng sư thúc tìm được rồi.

Nghĩ đến chuyện có thể rửa oan cho sư tôn, Thẩm Phong Thanh mong đợi nhìn Ôn Thanh Lan, chọc cho Ôn Thanh Lan vừa cười vừa nói: “Người đi theo ta thì sẽ biết.”

## 45. Chương 45: Vạch Mặt Chứng Môn

Thẩm Phong Thanh vốn nghĩ trông thấy hung thủ phải chất vấn đối phương như thế nào, nhưng càng theo Ôn Thanh Lan đi về phía trước, trong lòng y càng kinh hãi, cuối cùng không tự chủ dừng bước: “Ôn sư thúc, ngài.... Ngài không có đi sai chứ?”

“Hả, sư diệt cảm thấy sai à?” Ôn Thanh Lan ngay cả bước chân cũng không dừng, chỉ kéo Thẩm Phong Thanh đi về phía trước, rất có hứng thú hỏi.

“Sư ..... Sư thúc, nơi này..... Nơi này không phải là Nhập Tiên Phong của chứng môn sư bá sao?” Thẩm Phong Thanh bị kinh sợ rồi, lắp bắp nói: “Lẽ.... Chẳng lẽ lời đồn đều là thật?”

Ôn Thanh Lan nở nụ cười, hần nói: “Thời gian cấp bách, sư diệt dù có nhiều nghi vấn hơn nữa, sư thúc cũng chỉ có thể nói đơn giản.”

“Người nói quả thực không sai, lời đồn đều là thật, Khuất Minh Dương thân mang nội thương tuổi thọ sắp tận, vốn nên sớm tuyển chứng môn kế nhiệm Đạo Tông, nhưng gã không cam lòng, dùng bí pháp kéo dài tuổi thọ, thậm chí để giữ được địa vị, châm ngòi ly gián giữa mười hai phong, Tĩnh Bình Phong bởi vì tu vi cao nhất, khiến gã kiêng dè, sáng đờ tối chèn (\*), Văn Uyên sư huynh người cũng bị gã hại.”

(\*) minh phủng ám áp: ngoài sáng bệ đỡ, trong tối chèn ép

Ôn Thanh Lan càng nói thần sắc càng thêm lạnh lùng, lúc này hai người đã gần tiếp cận Nhập Tiên Phong, chẳng biết Ôn Thanh Lan làm thế nào, người canh gác Nhập Tiên Phong như thể không phát hiện ra hần, để hai người một đường thông suốt vào nội điện.

Chỉ nghe hần lạnh giọng quát: “Hôm nay, chính là ngày bản tôn lấy lại công đạo cho Tĩnh Bình Phong và Vô Vi Đạo Tông!”

Thẩm Phong Thanh bị một tiếng quát lớn của Ôn Thanh Lan làm sợ tới mức sắc mặt đại biến, trong lòng y hốt hoảng, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: Sư thúc, nơi này chính là nội điện Nhập Tiên Phong của chứng môn sư bá, ngài không coi ai ra gì mà hét lớn, thật sự ổn chứ?

Nhưng lời của y còn chưa ra khỏi miệng, thì đã nhạy bén phát hiện khác thường trong điện, dưới tình hình như vậy, lại không có người nào tiến vào, đệ tử canh gác tòa đại điện đâu?

Chỉ thấy một người áo đen quen thuộc đi ra từ ngoài điện, vừa thấy người này, Thẩm Phong Thanh lập tức quát to một tiếng, vẻ mặt tức giận muốn tiến lên.

Nhưng đối phương không thèm nhìn Thẩm Phong Thanh, cúi mũ choàng, quỳ xuống chỗ Ôn Thanh Lan nói: “Sư tôn, thủ vệ trong đại điện đã bị đệ tử giải quyết.”

Người này..... Vậy mà là Văn Uyên sư huynh!

Người luôn luôn mỉm cười, tính tình ôn hòa, sư huynh quần áo trắng tinh trường kiếm tuyệt diễm.

Nhưng..... Nhưng sao hần lại biến thành bộ dạng này?

Thẩm Phong Thanh không dám tin tưởng đối phương, u ám và hưng phấn đè nén trong mắt xa lạ như thế, nhưng làm lòng y rung động, đứng chết trân tại chỗ không thể nào nhúc nhích.

Nhưng khiến Thẩm Phong Thanh càng thêm rối loạn là, là chứng môn chậm rãi đi ra từ bên trong.

Chứng môn luôn luôn ôn nhu văn nhã lại thần sắc hung ác nham hiểm, như thay đổi thành người khác lạnh lùng nhìn Ôn Thanh Lan: “Sư đệ, người gấp không chờ nổi muốn đưa sư huynh vào chỗ chết sao?”

“Vốn không muốn, nhưng sư huynh không nên xuống tay với Văn Uyên, nếu không có Văn Uyên, sư đệ làm sao biết sư huynh che giấu chuyện lớn như thế?”

Ôn Thanh Lan cũng cười lạnh lùng: “Sư huynh có biết lúc đó ta nhìn thấy thảm trạng của đệ tử duy nhất, trong lòng có bao nhiêu đau không, sao có thể nghĩ đến, chứng môn được người người tôn trọng của Đạo Tông chúng ta lại dùng thủ đoạn của ma tu để kéo dài tuổi thọ, kết quả tẩu hỏa nhập ma tính tình đại biến.”

Khuất Minh Dương khinh thường nở nụ cười: “Chuyện cho tới bây giờ không còn gì để nói, người chỉ là mơ ước vị trí chưởng môn, muốn giết ta chiếm lấy mà thôi, tất cả các người đều như thế, một hai mong ta chết sớm, còn muốn ta cho đệ tử các người trúng tuyển người kế vị, nằm mơ!”

“Sư huynh hiện giờ còn nghĩ như vậy sao, nếu sư huynh không làm chuyện bức bách ta, ta sao có thể làm như vậy, dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ một thời, thấy ta không có chuyện gì mà an toàn trở về, chỉ sợ sư huynh đứng ngồi không yên đi.”

Ôn Thanh Lan thất vọng nói, đầu ngón tay hần lóe hàn quang, một thanh băng hàn thấu xương, cô tịch, quyết tuyệt kiếm xuất hiện, đúng là Cô Phong Kiếm của hần.

“Lúc đầu, người nhân lúc Văn Uyên xuất hành làm nhiệm vụ, xuất phát từ đồ kị ám hại Văn Uyên, gần như khiến hần một chương bị mất mạng, rồi lại ngụy trang thành người khác gây nên, nếu không có ta tìm bí pháp kéo dài tính mạng cho Văn Uyên, chỉ sợ đồ nhi ta đã mất, một kiếm này, là vì Văn Uyên.”

Ôn Thanh Lan nói, một kiếm đâm về phía Khuất Minh Dương.

Hần từ lâu đã là tu sĩ đột phá Phân Thần Kỳ, là tu sĩ có tu vi cao nhất nội bộ Đạo Tông, trong kiếm đạo lại có ngộ tính của riêng mình, cho nên một kiếm này Khuất Minh Dương căn bản vô lực chống đỡ, trực tiếp bị Ôn Thanh Lan đâm xuyên qua ngực.

Mảng lớn máu tươi tức thì nhiễm đỏ vạt áo trước ngực Khuất Minh Dương, nhưng Khuất Minh Dương vẫn chưa chết, chỉ bưng kín ngực lùi lại vài bước.

Ôn Thanh Lan lại nhào tới đâm một kiếm, trong miệng lạnh lùng nói: “Một kiếm này là vì tông môn, thân là tông chủ chỉ mưu tư lợi, lại không biết suy nghĩ vì tông môn, vì địa vị của mình, châm ngòi ly gián quan hệ mười hai phong, thậm chí dùng độc kế, giết hại phong chủ, hãm hại phong chủ khác, Khuất Minh Dương, hôm nay ta thay mặt tông môn tế ngươi dưới kiếm!”

Lời này vừa nói ra, Khuất Minh Dương cũng ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt vặn vẹo mà cười lớn.

“Được, được, được, Ôn Thanh Lan, người quả thật là..... Quả thật là tiểu nhân dối trá, không biết ta và người ai mới đáng chết tạ tội với tông môn!”

Ngực Khuất Minh Dương trúng một kiếm, nhưng thần sắc gã lại không có bất kỳ biến hóa nào, trái lại lộ ra một nụ cười xảo quyết nhìn Ôn Thanh Lan.

Biến hóa này, làm Ôn Thanh Lan nhần mảy, hần cảnh giác rút Cô Phong Kiếm.

Một giây sau đó, trên người Khuất Minh Dương không còn lưu lại một chút hạo nhiên tiên khí nào, cả người trở nên tối tăm hắc ám, hơi thở chết chóc nồng nặc lan ra từ trên người gã, hơi thở chết chóc hắc ám này, giống như thực, biến ảo thành mặt quỷ đáng sợ nuốt về phía Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan vẻ mặt không đổi, khí tức cả người trầm tĩnh, như sương tuyết đóng băng mọi thứ xung quanh, theo hần khởi động Cô Phong Kiếm, một cổ kiếm ý sắc bén bức lui Độ Kiếp Kỳ nhằm về phía hắc ám.

‘Ầm\_\_\_’

Một tiếng năng lượng nổ vang tai không nghe được chạm tới ý thức của mọi người, năng lượng gợn sóng vô thanh vô sắc trong không khí tăng tăng chấn động.

Thẩm Phong Thanh có tu vi thấp nhất trong nội điện này nháy mắt hộc máu ngất xỉu, khóe mắt Văn Uyên thoáng nhìn thẩm trạng của Thẩm Phong Thanh, lắc đầu, âm thầm dùng pháp lực đưa vị sư đệ này ra ngoài điện.

Động tác của hần khiến Khuất Minh Dương chú ý.

Lúc này hình tượng của Khuất Minh Dương không cần phải nói cũng đủ làm mọi người cảm thấy quỷ dị đáng sợ.

Một đầu tóc dài đen nhánh nháy mắt rủ xuống đất ba thước, giống như có sinh mệnh mà múa loạn, ba nghìn sợi tóc đen như mực khiến lòng người e sợ, đôi mắt của gã tất cả đều là màu trắng, không có một chút độ ấm của nhân loại, nửa bên mặt bò đầy hoa văn đỏ như máu, cực kỳ đáng sợ cũng cực kỳ quỷ dị.

Cẩn thận quan sát Văn Uyên từ trên xuống dưới, Khuất Minh Dương mới nhớ ra đối phương là ai, cánh môi đỏ tươi gọi lên một nụ cười bí hiểm: “Người là Văn Uyên? Người không hiểu kỳ sư phụ người từ đâu có được phương pháp kéo dài tính mạng sao, có lẽ hẳn ước gì người cứ bị thương nặng như vậy, bồi dưỡng ra một quân cờ ma tu, để cho hắn sử dụng, người sẽ không ngại thọ cho rằng sư tôn người là chính nhân quân tử gì đó chứ?”

Về mặt Văn Uyên không chút nào thay đổi, hắn nhìn Khuất Minh Dương, dung mạo này của hai người thực sự không thể nói ai khủng khiếp hơn ai, hắn lãnh đạm nói: “Sư tôn chính là sư tôn, Khuất Minh Dương, ta từ trong địa ngục bò ra ngoài là vì tìm người báo thù, chứ không phải nghe người châm ngòi ly gián, đại nạn của người đã đến, nên an phận chết dưới kiếm của sư tôn đi.”

“Khuất Minh Dương, người nên chú ý ta, chứ không phải đồ đệ của ta.”

Ôn Thanh Lan nói xong, lần nữa cảm kiếm phi thân tới Khuất Minh Dương.

Cô Phong Kiếm là bảo kiếm đỉnh cấp, dưới sự sử dụng của đại năng Phân Thần Kỳ là Ôn Thanh Lan, có thể khuấy trời đảo đất, năng lượng cuộn trào mãnh liệt đáng sợ theo mũi kiếm của hắn chém về phía Khuất Minh Dương.

Kiểm của hắn quá nhanh cũng quá bá đạo, Khuất Minh Dương bởi vì phân tâm nói chuyện với Văn Uyên, nên bị một kiếm này tàn nhẫn đâm trúng, khí tức toàn thân trở nên vụn vụn, trên mặt cũng lộ rõ hiện lên bóng ma mặt quỷ, bóng ma lặc giọng thét chói tai, trạng thái vụn vụn.

Trong nháy mắt Khuất Minh Dương bay ngược ra, thần sắc gã ngoan lệ trừng Ôn Thanh Lan, lạnh lùng nói: “Ngày đó người trở về ta không nên ôm một tia may mắn, cho người tiên hạ thủ vi cường (\*) giết ta trở tay không kịp, Ôn Thanh Lan, người thật sự dối trá đến cực điểm, muốn đoạt được bảo tọa chưong môn, còn muốn thắng được thanh danh, hôm nay người đừng hòng toại nguyện, ta ở chỗ này giết người, xem Đạo Tông còn có ai dám làm khó dễ ta!”

(\*) ra tay trước thì chiếm được lợi thế

Khóe miệng Ôn Thanh Lan cong lên một tia cười lạnh: “Không phải người ôm may mắn, là người kiêu kỳ thực lực của ta không dám động thủ, vì đoán được thủ đoạn của ta mà thôi, muốn ngồi vị trí chưong môn sao có thể danh bất chính, trừ ma vệ đạo không thể nào tốt hơn, người cho rằng ta sẽ như người nhu nhược bản thủ sao, Khuất Minh Dương, chịu chết đi!”

Thần sắc Khuất Minh Dương cũng trở nên ngoan lệ, trên đầu phân ra ba bóng ma dữ tợn đáng sợ, hai tay thành trảo chụp tới Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan lại mặc kệ Khuất Minh Dương biến ảo chiêu thức như thế nào, chỉ lo một kiếm chém tới, một kiếm lại một kiếm, hơi thở chết chóc hắc ám của đối phương bị hắn chém tới bởi hoa lá.

Sau khi Khuất Minh Dương ma hóa, công lực cao gấp đôi lúc trước, dĩ nhiên có thể chống đỡ kiếm khí che trời lấp đất của Ôn Thanh Lan.

Toàn bộ Nhập Tiên Phong cũng bởi vì một kiếm nứt sơn hà thiên địa này mà hóa thành mảnh vụn.

Văn Uyên vội vã tiếp Thẩm Phong Thanh rơi xuống, Khuất Minh Dương và Ôn Thanh Lan tiếp tục đối chiến giữa không trung.

Toàn bộ Vô Vi Đạo Tông cũng bởi vì động tĩnh lớn này mà chấn động, nhưng ngại kiếm khí bốn phía và linh lực đáng sợ dao động nên không dám tiến lên.

Cuối cùng Ôn Thanh Lan phi thân lên, khởi động Cô Phong Kiếm vận chuyển linh lực toàn thân, một kiếm khí thể thiên địa đánh tới đầu Khuất Minh Dương.

Tuy vì Khuất Minh Dương phản kháng mà bị nội thương, nhưng Khuất Minh Dương đã bị Ôn Thanh Lan đánh chết tại chỗ, chỉ là lúc sắp chết, gã không cam lòng nhìn về phía đỉnh núi Đạo Tông, khóe miệng lại

cổ ý động lại một nụ cười xảo trá, mà ánh mắt của gã vừa vặn dừng lại ở Tỏa Tiên Trì xa xa.

Xa xa, Tùng Văn Hiên dẫn theo Tiêu Cảnh, Nhạc Uyên, cùng với các phong chủ còn sống một đường chạy như bay tới.

Thấy có người tới đây, Văn Uyên lén lút lui trở về Tĩnh Bình Phong.

Tiêu Cảnh vọt tới trung tâm chiến trường, y nhìn thoáng qua thi thể Khuất Minh Dương trên mặt đất, rồi xoay đầu nhìn Ôn Thanh Lan, trong mắt ẩn chứa quan tâm: “Sư tôn.....”

## 46. Chương 46: Một Đôi Thầy Trò Gian Phu Dâm Phu

“Lại đây.” Thấy Tiêu Cảnh còn cách mình một đoạn, Ôn Thanh Lan lập tức nhăn mày vẫy tay.

Tiêu Cảnh có chút sững sốt, không biết sư tôn trạng thái kiệt sức sau một trận đại chiến vẫy tay với mình là có ý gì, nhưng y vẫn nghe lời mà đi qua.

Ôn Thanh Lan một chút cũng không khách khí kéo cổ áo của tiểu đồ đệ, nắm cầm đối phương, cường thế bá đạo mà cắn môi Tiêu Cảnh, linh lực dồi dào truyền một cách tự nhiên từ chỗ Tiêu Cảnh vào trong cơ thể Ôn Thanh Lan, bổ sung linh lực khô kiệt của hắn.

Khác với lúc trước ngưỡng ngùng trầm mê, đôi mắt Tiêu Cảnh lúc này lại là âm u, không một chút rung động mong đợi hay vui mừng, trái lại như là ao tù nước đọng, chứa hắc ám hung ác nham hiểm.

Linh lực bổ sung rất nhanh tràn đầy, Ôn Thanh Lan không chút lưu luyến buông Tiêu Cảnh ra, bấy giờ đám người Tùng Văn Hiên chỉ vừa mới tới nơi mà thôi.

Mặc dù có khoảng cách nhất định, nhưng cũng đủ để cho mọi người nhìn thấy tình cảnh lúc này, ánh mắt không khỏi quái dị đánh giá Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh lại giống như vô số lần trước đây, cúi đầu lặng lẽ lùi về phía sau sư tôn, trông an tĩnh ngoan ngoãn và nhu thuận.

Trước đây mọi người chỉ coi Tiêu Cảnh là đứa trẻ hiếu kính cung kính, nhưng một màn vừa rồi, thấy thế nào cũng quái quái.

Nhưng tình cảnh này cũng không phải lúc phỏng đoán bất quái thầy trò hai người, không đợi mọi người mở miệng, Tùng Văn Hiên đã đi lên hỏi: “Sư diệt, này..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tùng Văn Hiên tận lực phối hợp như thế, Ôn Thanh Lan tất nhiên cũng không muốn phụ sự mong đợi của mọi người, hắn nói: “Chương môn tự biết thọ mệnh không dài, không cam tâm buông tay như vậy, dùng bí thuật kéo dài tuổi thọ, kết quả tẩu hỏa nhập ma, chuyện lúc trước đều là chương môn làm, ta sớm biết có biến, kết quả lại bị chương môn kiêu ngạo, may mà lưu tâm rồi đi trước, mới có cơ hội vạch trần bộ mặt của chương môn.”

Mọi người cúi đầu nhìn, đáng vẻ Khuất Minh Dương quả thực không giống bình thường, hơn nữa trên người truyền tới tử khí ma khí, càng thêm rõ rệt, cũng tin lời Ôn Thanh Lan tám phần.

Có người thở dài: “Chương môn một đời anh minh, không ngờ lại hồ đồ thế này, trách không được nhiều năm như vậy cũng không chịu thu đồ đệ, cũng không thấy chương môn thu đệ tử dòng chính của phong nào.”

“Đạo Tông ta trải qua một trận tổn thất nặng nề như thế, nơi đây cũng không thích hợp nghị sự, vẫn là mau chóng an táng chương môn, ngày mai lại nói.” Tùng Văn Hiên giọng điệu thủ lĩnh phân phó mọi người, rước lấy vài ánh mắt bất mãn, gã lại coi như không nhìn thấy.

Cuối cùng, còn quay đầu nhìn về phía Ôn Thanh Lan, giống như thăm hỏi nói: “Sư diệt tru diệt ma vật cực khổ, nên sớm nghỉ ngơi đi, cần thứ gì, cứ việc để Tiêu Cảnh nói với sư thúc.”

Ôn Thanh Lan cười như không cười liếc nhìn Tùng Văn Hiên, lại không nói gì, chỉ chấp tay nói: “Đã như vậy, sư diệt cáo từ trước.”

Nói xong, hắn mang Tiêu Cảnh về Tĩnh Bình Phong.

Giờ phút này, Vô Vi Đạo Tông to như vậy lại có ai dám nói nửa chữ không với ngôn hành (\*) của Ôn Thanh Lan, bởi vậy các phong chủ cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Ôn Thanh Lan rời đi trước.

(\*) lời nói và việc làm

“Sư tôn.”

Vừa tới Tĩnh Bình Phong, Văn Uyên tiến lên đón, phía sau hắn còn có A Lữ vẻ mặt bất mãn đi theo.

“Thế nào, sư tôn, không ai nghi ngờ chứ.” Văn Uyên thấy Ôn Thanh Lan hạ xuống, liền vội vàng hỏi.

“Tạm thời không có, Tiểu Cảnh, người chuẩn bị một chút, ngày mai theo vi sư ứng phó một chuyện lớn, tạm thời cũng chỉ có thể ủy khuất người.”

Ôn Thanh Lan có chút áy náy nhìn đại đồ đệ, đại diện phong tôn ngày mai, đáng tiếc là ái đồ không thể tham gia, nhưng để bù đắp cho Văn Uyên, hắn quyết định trực tiếp cử hành ở Tĩnh Bình Phong, như vậy chỉ ít Văn Uyên có thể ẩn nấp ở một bên quan sát.

Văn Uyên lắc đầu, khoe miệng hắn lộ ra vẻ mỉm cười: “Sư tôn, đệ tử không sao, rơi vào cảnh ngộ bây giờ, đệ tử không cầu gì nữa.”

“Đứa trẻ ngoan, khổ cực người.” Ôn Thanh Lan vỗ vỗ bả vai Văn Uyên.

Hôm sau, vì Nhập Tiên Phong đã hóa thành bột phấn, vốn nên nghị sự ở Nhập Tiên Phong được đổi thành Tĩnh Bình Phong.

Dù sao cũng là thế giới tu tiên, trong một đêm, phủ đệ Tĩnh Bình Phong thanh lịch tao nhã đã biến mất vô tung, biến thành một tòa đại điện nghiêm trang huy hoàng, phong chủ đến đây tham dự nghị sự đầu tiên là sống sót, ngay sau đó trong lòng hiểu rõ mà đi vào trong đại điện.

Ôn Thanh Lan chính trang đội mũ, ngồi ở thủ tọa cao cao, hôm nay hắn mặc một trường bào gấm vóc thêu hoa văn chìm, áo choàng trắng khoác ngoài, càng khiến hắn khí chất tao nhã không giống phàm nhân.

Hiện giờ ngồi trên bảo tọa lưu kim cao cao, cả người tự động sinh ra vài phần nghiêm túc và uy nghi, cặp mắt phượng hàm băng đảo qua, làm cho lòng người run sợ, so với Khuất Minh Dương càng khiến người kinh hồn táng đảm hơn.

Chẳng ai nghĩ tới luôn luôn trầm mê tu luyện, phong chủ Tĩnh Bình Phong không hỏi thế sự, lại có khí thế cường đại như thế, xuất trần thoát tục thanh lãnh đạm mạc trước đây e rằng đều là ngụy trang, nếu trước đó còn có chút tâm địa gian xảo, các phong chủ nhìn thấy Ôn Thanh Lan hiện tại, nghĩ đến giá trị vũ lực của đối phương, cũng không khỏi ngoan ngoãn ngồi ở dưới.

Chỉ có một người là mặt mũi phần uất oán độc.

Đó chính là Tùng Văn Hiên cho đến hôm nay mới biết được tất cả.

“Hôm nay may mắn được các chư vị phong chủ nhìn trúng, Ôn Thanh Lan liền ngồi ở vị trí chủ tọa, ngày sau nghị sự cũng từ Nhập Tiên Phong đổi thành Tĩnh Bình Phong, không biết ý của chư vị phong chủ thế nào?”

Mười hai phong hiện giờ chỉ còn lại chín phong, ba người đối nghịch với Ôn Thanh Lan đã chết sạch, còn sót lại nào có ai dám nói một chữ không, đều vô cùng thông minh gạt đầu.

Chỉ có Tùng Văn Hiên lớn tiếng giận dữ nói: “Ôn Thanh Lan, người tên tiểu nhân này, lúc trước rõ ràng đầu có.....”

Nhưng gã còn chưa dứt lời, một thanh băng sương nháy mắt đâm xuyên ngực, Ôn Thanh Lan người còn ngồi trên bảo tọa, nhưng Cô Phong Kiếm đã đâm thủng Tùng Văn Hiên.

Tùng Văn Hiên như thế nào cũng không ngờ Ôn Thanh Lan ra tay quyết tuyệt như thế, không chút cố kỵ các phong chủ đang ngồi, liền trực tiếp giết chết gã, gã không dám tin tưởng mắt với Ôn Thanh Lan, tầm mắt cuối cùng chỉ có cặp mắt lãnh khốc của đối phương.

Ôn Thanh Lan thu hồi Cô Phong Kiếm, thần sắc nhàn nhạt phẩy vết máu không tồn tại, nhìn phong chủ dưới đài nói: “Tùng Văn Hiên mưu đồ gây rối, mơ ước vị trí chưởng tọa (\*), nhiều lần ý đồ làm hại bản tọa cùng với các phong chủ khác, hôm nay bản tọa dùng môn quy xử trí, răn đe cảnh cáo.”

(\*) cái ghế chưởng môn

Trong đại điện nháy mắt một mảnh vắng lặng, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ có mùi máu tươi nhàn nhạt thoang thoảng trong điện.

Ôn Thanh Lan nhíu mày, dừng lại trên đầu Tiêu Cảnh lãnh đạm phân phó nói: “Tiểu Cảnh, kéo Tùng phong chủ ra ngoài chôn.”

Tiêu Cảnh cúi đầu đáp lời, hôm nay y mặc một bộ áo đen thêu hoa văn vàng, càng lộ ra thân hình cao ngất, màu da trắng mịn, dung nhan cũng càng thêm tuấn mỹ kinh người.

Sau khi y dạ, liền đi tới lôi thi thể Tùng Văn Hiên ra ngoài điện, không biết là vô tình hay cố ý, Tiêu Cảnh không sử dụng bất kỳ pháp thuật gì, kéo ra một vết máu thật dài ở đại điện Tĩnh Bình Phong mới xây.

Các phong chủ: “...”

Giải cho một đôi thầy trò gian phu dâm phụ.

Nhưng không thể không nói, hành động này rõ là có lực uy hiếp nhất định, một màn như vậy mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí có phong chủ chính trực nhăn chặt mày.

Nhưng Ôn Thanh Lan lại không thêm để ý tâm tình của người ngồi dưới, chỉ thấy hần lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói với mọi người: “Nếu kẻ thừa thừa đã rời đi, như vậy đại diện phong tôn hôm nay không bằng bắt đầu bây giờ đi.”

Không thể không nói uy hiếp trước đó của Ôn Thanh Lan vô cùng hữu hiệu, mặc dù có người không vừa lòng, nhưng trên mặt lại không dám hiển lộ mảy may, dù sao hiện giờ Ôn Thanh Lan có tu vi cao nhất trong đám người này.

Huống chi tôn vị của hần cũng danh chính ngôn thuận, là tru sát yêu tà hãm hại mới lấy được, trước mắt có thể nói không có người nào thích hợp vị trí này hơn so với hần, cho dù có người nghi ngờ, nhưng cũng không có bất kỳ bằng chứng nào, chưởng môn ma hóa mọi người đều tận mắt nhìn thấy, thầy trò Nhạc Uyên càng có thể nói là người bị hại, nếu không phải Ôn Thanh Lan, chỉ sợ đôi thầy trò này đã phải chết trên tay Khuất Minh Dương.

Đại diện phong tôn tổ chức vô cùng yên lặng, từ đầu tới đuôi đều là Ôn Thanh Lan ra hiệu tiến hành, tu vi cao nhất hiện giờ ở Đạo Tông là hần, lão tổ địa vị cao nhất tất cả đều không ỏ, có thể nói Đạo Tông là một nhà Ôn Thanh Lan độc đại.

Mặc kệ bị ép hay là tự nguyện, mọi người đều nói hết lời hay với thầy trò hai người, Ôn Thanh Lan vinh đăng vị trí chưởng môn, Tiêu Cảnh là dòng chính duy nhất của hần, tiền đồ sau này có thể hiểu.

Phải biết rằng Vô Vi Đạo Tông chính là tu đạo đệ nhất tông, tuy thiệt hại thực lực bốn phong chủ một lão tổ, không biết có tính không.

Nhưng địa vị Vô Vi Đạo Tông ở Tu Giới tương đương với đế quốc cường đại nhất của nhân gian, hiện giờ Ôn Thanh Lan vinh đăng đế vị, như vậy Tiêu Cảnh có thể nói là thái tử.

Phong tôn hoàn tất, thì thương nghị chính sự, mười hai phong chủ thiệt hại bốn người, hôm nay chính là lúc phải chọn tân phong chủ, còn phải nhanh chóng tuyển chọn thêm đệ tử, bổ sung thực lực tông môn.

Nhưng Ôn Thanh Lan không kiên nhẫn ứng phó những chuyện này, lưu lại câu: “Chư vị ngày sau nếu không có chuyện lớn, việc nhỏ vụn vặt có thể giao cho đệ tử của bản tọa giải quyết.” Rồi lắc mình rời đi.

Tiêu Cảnh bắt đầu dĩ lưu lại, giúp sư tôn xử lý một đống chuyện lộn xộn.

Ôn Thanh Lan vùng thoát khỏi một thân tục sự (\*), liền ngự kiếm bay tới chỗ sâu trong cấm địa của Đạo Tông, nhưng hần bay không bao lâu, đã bị một người quen cản đường.

(\*) chuyện của người phạm

Nhạc Uyên vẻ mặt nặng nề nhìn hần, không nói hai lời kéo Ôn Thanh Lan qua một bên, thuận tay bày ra kết giới.

Nhìn việc làm của Nhạc Uyên, nét mặt Ôn Thanh Lan không chút thay đổi, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Sao vậy, Nhạc phong chủ giữ bản tọa là có chuyện quan trọng muốn bẩm sao?”

“Ôn Ngọc! Ôn Thanh Lan!” Nhạc Uyên nhìn hần, nét mặt càng thêm nghiêm túc, hần lạnh lùng nói: “Người không cảm thấy hành động của ngươi là nhập ma sao!”

Ôn Thanh Lan vốn đang mỉm cười lập tức trầm lãnh, hần xa cách nhìn Nhạc Uyên, lãnh đạm nói: “Nhạc phong chủ nói năng cẩn thận, bản tọa tu chính là hạo nhiên tiên đạo, không liên quan với tà ma ngoại đạo.”

“Đúng, đúng, ngươi tu đúng là một thân hạo nhiên tiên khí, nhưng.... A Ngọc, tâm của ngươi đã rơi vào vực sâu vô tận từ lâu, bị yêu ma ăn mòn, hành động của ngươi bây giờ nào có chút bóng dáng chính đạo, ta biết ngươi vẫn còn nhớ huyết hải thâm thù của cả nhà Ôn gia, ngươi oán ta lúc trước rõ ràng là đệ tử tiên môn lại khoanh tay đứng nhìn, nhưng đã qua hơn bốn trăm năm, Ôn Ngọc, ngươi tỉnh đi, hôm nay ngươi đã nắm quyền thế ngấp trời, ngươi vừa lòng chưa, nhưng ngươi làm nhiều hơn nữa, bá phụ bá mẫu còn có Tổ Khanh, bọn họ đều không sống lại được!”

## 47. Chương 47: Đại Sư Huynh Vẫn Luôn Là Đại Sư Huynh

Nhạc Uyên, được rồi!” Vẻ mặt Ôn Thanh Lan nguyên bản coi như ôn hòa trong nháy mắt âm trầm hần, ánh mắt hần lạnh lẽo nhìn đối phương: “Hôm nay là ngày vui của bản tọa, bản tọa sẽ tha tội chống đối mạo phạm của ngươi, ngươi đi đi, bản tọa không muốn nghe những chuyện cũ năm xưa này nữa.”

“A Ngọc.....” Nhạc Uyên bị Ôn Thanh Lan đột nhiên biến sắc mặt làm cho ngây ngẩn cả người, hần có chút thất vọng lại có chút không dám tin nhìn đối phương: “Người thay đổi, trước kia ngươi không phải như thế, vẫn là nói quyền thế phú quý là thứ mê người, thế nhưng làm ngươi rơi vào ma chướng thay đổi hoàn toàn?”

Trong đôi mắt phượng của Ôn Thanh Lan lộ ra vẻ châm chọc, khoe môi hần khẽ nhếch: “Nhạc Tứ Lang, ngươi cũng biết là hơn bốn trăm năm, dù là thiên địa này còn thay hình đổi dạng, hướng chỉ là người, giữ kỷ ức mà sống là không đáng tin nhất, khi chúng ta bước vào Tu Chân Giới, đã không còn là con người, bản tọa cho rằng việc trảm tinh diệt dục, ngươi so với bản tọa rõ ràng hơn mới phải.”

“A Ngọc, ta.....” Sắc mặt Nhạc Uyên trắng bệch, hần há miệng muốn giải thích.

Nhưng Ôn Thanh Lan lại không kiên nhẫn phát tay, hần không nhiều cảm tình nói: “Những tình xưa nghĩa cũ ít ỏi năm đó, cứ nhắc đi nhắc lại thật là không có ý nghĩa gì, Nhạc phong chủ, hôm nay bản tọa tha tội lỗi mang cho ngươi, mong rằng ngày sau ngươi có thể nhớ bản tọa là tôn chủ Đạo Tông, mà Nhạc phong chủ phải giữ bốn phận phong chủ.”

Môi Nhạc Uyên mấp máy, cuối cùng hần suy sụp hành lễ nói: “Nhạc Uyên cẩn tuân giáo huấn của chương môn.”

Bên ngoài kết giới, Thẩm Phong Thanh đã nhiều ngày đều có chút mất hồn mất vía, ngay cả sư tôn khuyên bảo cũng không cách nào thanh thản mấy may.

Y cũng biết chuyện xưa thiên kiều đoạt ma, loại chuyện này nói ra có bao nhiêu chấn động, còn sẽ mang đến nhiều ảnh hưởng, bởi vậy chuyện ngày ấy nhìn thấy Văn Uyên y cũng chỉ có thể ghen dưới đáy lòng, ai cũng không đề cập tới.

Kỳ thực sâu trong nội tâm y không thể tin, đại sư huynh ngày xưa sẽ biến thành như vậy.

Điều gây thất vọng nằm trong dự đoán của y là, đại diện phong tôn của Đạo Tông quả nhiên không nhìn thấy Văn Uyên, tinh thần y hoảng hốt, thấy sư tôn rời đi, cũng ngẩn ngơ đi theo phía sau sư tôn.

Bất ngờ nhìn thấy sư tôn kéo chuông môn vào kết giới, Thẩm Phong Thanh còn có chút không kịp phản ứng, sau đó y nhìn thấy đầu sỏ gây hoảng hốt tinh thần y mấy ngày nay.

“Văn..... Văn Uyên sư huynh.” Bây giờ Thẩm Phong Thanh không biết mình nên có vẻ mặt gì, bản năng y hô lên cái xưng hô hơn trăm năm trước.

Văn Uyên cũng không ngờ ở chỗ này gặp được vị sư đệ kia, càng không ngờ tới đối phương sẽ chào hỏi mình.

Đối phương xưng hô làm hẩn nhớ tới hơn một trăm năm trước, thời gian thuận túy đã làm mờ những chuyện này, hẩn không khỏi cười với tiểu sư đệ: “Ta đã không phải là Văn Uyên sư huynh của ngươi.”

“Không, mặc kệ sư huynh thay đổi thế nào, đều là đại sư huynh trong lòng Phong Thanh.” Thẩm Phong Thanh cũng không biết mình nghĩ như thế nào, lại buột miệng thốt ra những lời này.

Nhưng ít ra ở trong lòng y, vị đại sư huynh phong hoa vô song trầm ổn ôn hòa năm đó, vẫn luôn là mục tiêu phấn đấu của y, nhưng y chẳng thể ngờ, vị đại sư huynh mình sùng kính không chết, mà sa vào ma đạo.

Nhớ tới điểm này, Thẩm Phong Thanh vẻ mặt phức tạp nói: “Sư huynh tao ngộ bấp bênh, đây hết thảy cũng không phải là mong muốn của sư huynh, đều là kẻ gian làm hại, thực ra Phong Thanh cảm thấy, đại sư huynh vẫn luôn là đại sư huynh.”

Văn Uyên cười nhẹ, Thẩm Phong Thanh nói cũng làm đầy lòng hẩn một trận xúc động, suy nghĩ một chút, hẩn nói: “Ngươi tên là Phong Thanh?”

“Dạ, sư đệ tên là Thẩm Phong Thanh.” Thẩm Phong Thanh phức tạp liếc nhìn Văn Uyên.

Năm đó Văn Uyên là đệ tử tồn tại nổi bật nhất Đạo Tông, mười tám tuổi Trúc Cơ, sau đó một đường thông thuận lên thăng Kim Đan, thiên phú kinh người, làm người lại trầm ổn ôn hòa, có thể nói là tồn tại như thiên kiêu.

Khi đó Thẩm Phong Thanh chỉ là một người bình thường trong chúng đệ tử Đạo Tông, cũng cực kỳ sùng bái đại sư huynh, thậm chí đem đối phương trở thành mục tiêu nhân sinh, khi đó ai có thể thân cận với Văn Uyên, đều được mọi người hâm mộ ghen tỵ.

Hiện giờ y có thể được chính miệng Văn Uyên hỏi một câu tên họ, nếu là trước kia không biết nên hưng phấn kiểu gì, nhưng đáng tiếc là Văn Uyên không bao giờ là đại sư huynh lóa mắt năm đó nữa.

“Ta nhớ kỹ ngươi.”

Thẩm Phong Thanh trăm triệu không ngờ Văn Uyên sẽ nói một câu như vậy.

Sau khi Văn Uyên nói xong, thì trầm mặc, Thẩm Phong Thanh dù cho có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, cũng không có lập trường gì đi hỏi, giữa hai người trong lúc nhất thời chỉ còn lại sự im lặng.

Lúc này kết giới đã mở, Nhạc Uyên thất hồn lạc phách đi ra, Thẩm Phong Thanh quan sát xung quanh, không nhìn thấy Ôn sư thúc, nhưng lấy năng lực hiện giờ của Ôn Thanh Lan, muốn không để người nhìn thấy vẫn có rất nhiều biện pháp.

Thẩm Phong Thanh vội vã nghênh đón nói: “Sư tôn.”

Bây giờ Nhạc Uyên mới phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Thẩm Phong Thanh: “Phong Thanh, sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Đệ tử đi theo sư tôn tới đây, sư tôn và Ôn sư thúc đang nói chuyện gì sao?”

Thẩm Phong Thanh nói xong, mới nhớ tới Văn Uyên vẫn luôn cùng mình nói chuyện, nhưng nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được Văn Uyên.

Nghĩ đến Văn Uyên cũng biết thân phận mình hiện giờ đặc thù, không thích hợp lộ diện bên ngoài, cho nên sau khi kết giới mở, liền dứt khoát trốn đi.

Nhạc Uyên trầm mặc, hần khoát tay nói: “Một ít chuyện riêng mà thôi, Phong Thanh, chúng ta hồi phong, về sau trên Tỉnh Bình Phong truyền đến bất cứ chuyện gì, người tốt nhất đừng nên đi hỏi.”

Thẩm Phong Tôn không hiểu sư tôn vì sao nói như vậy, chẳng lẽ sư tôn phát hiện cái gì?

Cẩn thận nghĩ tới lúc trước sư tôn bị oan uổng, cũng là vì Văn Uyên sư huynh xuất hiện, nhưng vì sao Văn Uyên sư huynh lại xuất hiện ở Tỉnh Tâm Phong, bọn họ đã gặp mặt ư?

Thẩm Phong Thanh luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng cụ thể là gì, một chốc một lát y không thể nói được.

Nhạc Uyên giục Thẩm Phong Thanh rời đi, thầy trò hai người trở về Tỉnh Tâm Phong.

Ôn Thanh Lan đuổi Nhạc Uyên đi, liền trực tiếp tới hậu sơn cấm địa.

Nói là hậu sơn, kỳ thật nơi này vốn là trung tâm của Đạo Tông, nó ở tại Thiên Cực Phong xen giữa chủ phong và phó phong, lộ ra một hẻm núi dạng trùng.

Hai vị lão tổ Đạo Tông tu luyện ở Thiên Cực Phong, hai vị lão tổ này đều là tu vi Độ Kiếp, một vị Hắc Bào Lão Tổ đã chết dưới kiếm của Ôn Thanh Lan, một vị lão tổ khác đã bế tử quan từ trăm năm trước, đến nay chưa xuất quan, tất cả sự vụ Đạo Tông hoàn toàn không biết.

Cấm địa trung tâm của Đạo Tông cũng không phải do người phân chia, mà là thiên nhiên hình thành, quanh năm sương mù dày đặc, bên trong rốt cuộc là tình cảnh gì, ai cũng nhìn không rõ lắm, phàm là tu sĩ đi vào, mặc kệ tu vi gì, đều không thể sống đi ra.

Cho nên mới an bài hai vị lão tổ ở ngọn núi này tu luyện, thứ nhất có thể tránh cho đệ tử tuổi trẻ vô tri đi lầm, thứ hai lão tổ có thực lực kinh người nhưng lại không có tăng tiến, có lẽ tới nơi này có thể có cảm ngộ gì đó không chừng.

Nghe nói năm xưa lúc Nữ Oa đại thần chia lìa hai giới, bắt đầu từ nơi này chém thành ranh giới, có người nói hậu sơn của Vô Vi Đạo Tông, chính là thế giới cuối cùng, cũng là nơi yếu nhất của ranh giới.

Còn vì sao Vô Vi Đạo Tông chọn chỗ này xây dựng tông, chuyện cũ lâu năm, ai cũng không biết.

Ôn Thanh Lan lượn quanh hậu sơn cấm địa dạo một vòng, ngay cả tu vi hiện giờ của hần, cũng có thể cảm nhận sương mù dày đặc lượn lờ yên tĩnh trong hậu sơn, thần hồn tiếp xúc, chỉ cảm thấy chạm tới một vùng sương trắng trống không, cái loại trống rỗng và không có cảm giác này, đủ để cho thần hồn cảm thấy một loại hư vô khó chịu, đọng vào lâu, thậm chí có ý nghĩ phóng túng bản thân, không hề chống cự xúc động nhảy vào vùng sương trắng.

Ôn Thanh Lan quan sát một lát, rồi lập tức thu hồi thần hồn, dù tu vi hần cao, cũng khó tránh khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt, trong lòng càng thêm khẳng định nội dung đọc được trong điển tịch lúc trước là thật.

Nhìn một hồi, hần liền xoay người rời hậu sơn, đi tới phó phong Thiên Cực Phong, tâm thần vừa động, nghĩ tới đây là nơi ở của lão tổ bị hần chém chết, Ôn Thanh Lan tâm tùy ý động, cất bước đi vào phó phong.

Bởi vì chủ nhân chết đi, nơi này mất đi sự che chở của đại năng Độ Kiếp Kỳ, nguyên bản linh khí dồi dào vạn vật hân hoan tiêu biến, trở nên hoang vu lụn bại cỏ dại mọc thành bụi.

Ôn Thanh Lan dạo qua một vòng, cũng chỉ nhìn thấy một nơi hoang tàn.

Vị Hắc Bào Lão Tổ kia ngoại trừ ở đây bế quan tu luyện, thì không có hứng thú ham mê gì khác, bởi vậy ở đây cũng chỉ có một phương trận tu luyện, lão tổ chết đi, cũng hoang phế theo.

Hần dạo qua một vòng ở phó phong, bỗng nhiên nhìn thấy cách phó phong không xa lại có một một sơn động trên một tòa tiểu phong.

Dưới sự khó hiểu, Ôn Thanh Lan liền ngự kiếm bay đến trong sơn động.

Nơi này âm lãnh hắc ám, nhưng dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, lưu lại một chút tử khí ma khí, còn thiết trí trận pháp, nếu Ôn Thanh Lan không có sở học uyên thâm, chỉ sợ phá trận pháp này, sơn động sẽ sụp xuống.

Hắn phá trận pháp, thì nhìn thấy diện mạo chân thực của sơn động.

Vậy mà là tứ khổ cá nhân, chỉ là trong tứ khổ cũng không nhiều đồ lắm, chỉ linh tinh vài món đồ chơi, nhìn như là vật kỷ niệm có ý nghĩa đặc biệt đối với người kia.

Ôn Thanh Lan tùy tiện xem xét một phen, thấy không có gì đặc biệt, đang muốn rời đi, đột nhiên một viên ngọc châu lưu ly dạng đồ chơi lăn từ trên giá xuống.

Trông như người bố trí không cam lòng để đồ của mình bị phủ bụi.

Hắn nhú mày, cuối cùng vẫn nhặt ngọc châu lưu ly lên.

Đúng như hắn đoán, ngọc châu lưu ly này ghi lại ký ức của Khuất Minh Dương.

Không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, Khuất Minh Dương đem mình nhập ma từ đầu đến cuối, ký ức lúc thanh tỉnh đều đặt trong ngọc châu lưu ly.

Ôn Thanh Lan đưa thần thức tiến vào, liền nhìn thấy Khuất Minh Dương trẻ tuổi hơn ba trăm năm trước.

Lúc đó, đối phương ngồi trên vị trí chưởng môn cũng chỉ mới trăm năm mà thôi, dáng người cao ngất mặt mày phi dương, không một chút ốm yếu, tuy rằng văn nhả, nhưng cũng coi như uy nghiêm trầm ổn.

Những ký ức vụn vặt này cũng không nhiều, dù sao khi đó Khuất Minh Dương không có ghi lại ký ức an nhàn thoải mái.

Căn kế thay đổi là bắt đầu từ ngày nọ, Khuất Minh Dương vẽ mặt hoảng sợ về tới tông môn, gã dường như hạ quyết tâm gì đó, sau khi phân phó các phong chủ khác của Đạo Tông, liền rời xa môn.

Đi lần này hết một năm, sau khi trở về Khuất Minh Dương thần sắc trắng bệch, dáng vẻ bị nội thương nghiêm trọng, gã làm gì cũng đều trốn tất cả mọi người trong Đạo Tông, ai cũng không phát hiện chưởng môn khác thường.

Từ đó về sau, Khuất Minh Dương thường mất tích như vậy một hai lần, mỗi một lần mất tích thương thế của gã càng nghiêm trọng hơn một lần.

Cho đến một trăm năm sau, trẻ tuổi phi dương trên người Khuất Minh Dương tiêu tan gần như không còn, thành chưởng môn bệnh tật ốm yếu thâm trầm như bây giờ, ai cũng có thể nhìn ra, thời gian trên người gã không còn nhiều lắm.

U ám trong mắt Khuất Minh Dương càng thêm âm trầm, gã ở một vùng đen như mực trong thiên địa giọng trầm hặn nói: “Ta không cam lòng, ta vì tông môn vì thiên hạ này hi sinh rất nhiều, vì sao lại phải đoán thọ chết trẻ, vị trí tông chủ đệ nhất tông còn chưa ngồi ra bất cứ tư vị gì, ta không muốn chết.”

## 48. Chương 48: Trà Là Căn Nguyên Của Cầm Tù

Khuất Minh Dương cũng coi như là thiên tư hơn người, gã lật xem điển tịch Đạo Tông tìm được một cấm thuật, có thể kéo dài sinh mệnh tàn tạ của mình.

Chỉ là thuật này thi hành càng lâu, tâm ma và chấp niệm cũng càng sâu, cứ thế sau cùng trở thành người không ra người ma không ra ma.

Lúc đó Khuất Minh Dương đã tâm ma nhập thể, gã chống lại không được dụ hoặc, nên tu luyện cấm thuật, cũng không biết gã dùng phương pháp gì, che giấu khí tức của mình, mọi người trong Đạo Tông đều không phát hiện.

Nhưng thân thể suy yếu của gã lại không giấu được, thanh âm trong nội bộ Đạo Tông khuyên gã định ra người thừa kế cũng ngày càng nhiều.

Lúc Khuất Minh Dương trẻ trung khỏe mạnh, còn có thể ngăn chặn các phong chủ khác của Đạo Tông.

Hiện giờ thân thể suy yếu, Đạo Tông liền bắt đầu sinh ra nhiều âm thanh thượng vàng hạ cám, cũng càng có nhiều người ngo ngoe rục rịch, muốn ngấp nghé vị trí chưởng môn.

Nội tâm u ám của Khuất Minh Dương càng không kìm nén được, gã dùng ánh mắt cừu hận u ám đánh giá những người ở Đạo Tông có khả năng cướp đi vị trí của gã.

Lúc đó, Ôn Thanh Lan chỉ vừa mới ngồi lên vị trí phong chủ Tĩnh Bình Phong không bao lâu, một lần ra cửa, Thanh Lan chân nhân ngẫu nhiên gặp được đại đồ đệ Văn Uyên, rồi thuận tay nhặt người về.

Chỉ có thể nói Ôn Thanh Lan thu đồ đệ vận may quá tốt, hần tùy tay nhặt một cái, thế mà nhặt được một nhân tài tân tú của đạo môn, Văn Uyên trời sinh phong thần tuấn lãng, tính tình lại ôn hòa khiêm tốn, tư chất còn là nhất đẳng, mười tuổi Trúc Cơ, ba mươi tuổi Kim Đan, trong chốc lát danh tiếng vô lượng, không biết cho Ôn Thanh Lan bao nhiêu mặt mũi.

Lúc đó tiểu bối đệ tử Đạo Tông gần như mỗi người đều đem Văn Uyên trở thành thần tượng để sùng bái, có thể nói Văn Uyên là đệ tử trẻ tuổi hoàn toàn xứng đáng làm đệ đầu đàn.

Có càng nhiều người ở bên tai Khuất Minh Dương khuyên gã, không bằng nhận Văn Uyên từ trong tay phong chủ Tĩnh Bình Phong làm con thừa tự, để Văn Uyên trở thành đại sư huynh của đệ tử các phong, cũng để Nhập Tiên Phong có người kế tục, cũng không đến mức ngày sau Đạo Tông bởi vì tranh đoạt vị trí chưởng môn mà chia rẽ.

Trên mặt Khuất Minh Dương không hiện, nhưng trong lòng như muốn phát điên, gã ngoài sáng sùng ái Văn Uyên, trong tối ngầm biến Văn Uyên thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Sau lại lấy lý do dẫn đội rèn luyện để Văn Uyên hạ sơn, sau đó khi xuống núi, những kẻ không vừa mắt Tĩnh Bình Phong và Văn Uyên, tự nhiên sẽ tìm tới rất nhiều phiền phức cho Văn Uyên, mà gã chỉ cần âm thầm đứng đằng sau đẩy, làm cho tiểu tử dám can đảm mơ ước vị trí của gã, vạn kiếp bất phục.

Người của Lan Yên Phong và Thái Uyên Phong quả nhiên không làm gã thất vọng, một số đệ tử của hai phong này trêu chọc một phiền toái lớn cho Văn Uyên, trực tiếp đối đầu với một ma đầu có danh tiếng.

Ngay lúc Văn Uyên che chở những đệ tử đó chạy trốn, có người lặng lẽ ám toán, đẩy Văn Uyên xuống vách núi, để phòng ngừa đối phương có một đường sinh cơ, gã lặng lẽ theo đuôi cho Văn Uyên một đòn trí mạng.

Trong nháy mắt đó, Khuất Minh Dương nhìn vẻ mặt thống khổ tuyệt vọng của tên đệ tử trẻ tuổi này, chỉ cảm thấy sung sướng vô cùng.

Nhưng còn chưa đủ, Tĩnh Bình Phong lúc nào cũng uy hiếp gã kia, nhất định phải diệt trừ, nhưng không phải bây giờ, ít nhất phải để Tĩnh Bình Phong và các phong chủ lòng mang quỷ kế kiềm hãm lẫn nhau.

Nhưng ngoài dự đoán của gã là, Tĩnh Bình Phong trưởng thành quá nhanh, sư đệ luôn trầm mặc ít nói trước đây, lại bất tri bất giác có tu vi cao như vậy, cứ tiếp tục như thế, gã không cách nào khống chế đối phương.

Khuất Minh Dương nhìn nơi ở của Hắc Bào Lão Tổ, trong lòng nháy mắt có một cách, gã biết đối phương có một bí mật, một bí mật mà toàn bộ Đạo Tông không biết, đó là chính là thân thể của Minh Ngọc.

Để hai người đối đầu, thật sự là vô cùng dễ dàng.....

Chỉ là không ngờ, sự tình phát triển sau này nằm ngoài dự đoán, Ôn Thanh Lan mạnh đến nỗi giết chết lão tổ, tới cuối cùng, gã thất bại thảm hại dường như cũng không có gì kỳ lạ.....

Ký ức của Khuất Minh Dương từ từ biến mất, ngọc châu lưu ly cũng trong nháy mắt hóa thành bột phấn, Ôn Thanh Lan nhìn mọi thứ trước mặt, trong mắt không một chút gợn sóng, thật ra hần đã sớm biết thời gian Khuất Minh Dương nhập ma, đại khái cũng đoán được chuyện đã xảy ra, hôm nay được nghiệm chứng, cũng không có gì kinh ngạc.

Sau khi ngọc châu lưu ly hóa thành bột phấn phiêu tán, giữa không trung mơ hồ hiện lên bóng ảnh của Khuất Minh Dương.

Gã trường thân ngọc lập (\*), nhả nhả như một thư sinh nho nhã, lộ ra tươi cười ôn nhã với Ôn Thanh Lan: “Ôn sư đệ, đa tạ.”

(\*) thân dài thẳng như ngọc

Khuất Minh Dương chấp lễ nói, Ôn Thanh Lan cũng không tránh đi, mà thoải mái nhận lễ của đối phương.

Chợt nghe Khuất Minh Dương tiếp tục nói: “Hôm nay ta có thể xuất hiện, thì biết ta đã chết, có lẽ người có thể làm được trong toàn bộ Đạo Tông này, cũng chỉ có một mình sư đệ, từ nay về sau, gánh nặng Đạo Tông đành phải gánh trên người sư đệ.”

Ôn Thanh Lan lãnh đạm nói: “Cái này không cần người nhọc lòng.”

Khuất Minh Dương không để bụng cười nói: “Sư đệ vẫn lãnh đạm như vậy, chỉ là Đạo Tông ta trải qua một trận này, chỉ sợ thực lực giảm mạnh, nếu không phải lúc trước trải qua trận đại chiến kia, sư phụ sư bá tất cả đều ngã xuống, Đạo Tông ta cũng không đến mức như vậy.”

“Đại chiến?” Ôn Thanh Lan hơi nhũn mày.

Theo như lời của Khuất Minh Dương, hắn cũng mơ hồ có chút ấn tượng, ngày hắn bá nhập môn hạ tiền phong chủ Tĩnh Bình Phong, tiền phong chủ kỳ thực cũng là thân thể trọng thương nỗ lực hết đà, hắn có một lần thoáng nghe được, là có liên quan với lần đại chiến nọ, chắc hẳn có quan hệ với lời trong miệng Khuất Minh Dương.

Khuất Minh Dương gật đầu nói: “Nếu không phải uy thế đại chiến ngày ấy, phải trấn áp tà ma, cũng không đến mức suy bại tới nông nỗi này, mong rằng sư đệ lưu tâm nhiều hơn.”

Không đợi Ôn Thanh Lan hỏi thêm chuyện gì, Khuất Minh Dương đã hóa thành hạt bụi tan theo gió, gã là một chút ký ức nguyên sơ, có thể giữ chút thần trí nói chuyện với Ôn Thanh Lan, đã không dễ dàng rồi, giờ rốt cuộc chống đỡ không nổi, tan biến như vậy.

“Tích\_\_\_\_\_

Kí chủ mở ra tình tiết chủ tuyến: Trầm Miên Địa

Thời gian hoàn thành nhiệm vụ: Vô hạn

Cấp bậc nhiệm vụ: cấp SS

Thuộc tính: Tu bổ toàn bộ bối cảnh thế giới    Chí Thần Truyện ”

Không biết có phải do lần trước giết chết nữ chính kích thích quá lớn không, hệ thống ném lại một câu rồi chạy mất, mặc cho Ôn Thanh Lan hỏi như thế nào, nó đều giả chết không hé răng.

Ôn Thanh Lan cũng không đi hỏi nữa, lần này ở cổ mộ thu hoạch Thiên Cơ Thần Diện tăng tu vi, trong lòng Ôn Thanh Lan có dự cảm, hẳn có một chút suy đoán về sự tồn tại của hệ thống.

Nhưng hiện giờ hệ thống sinh tồn trong cơ thể hắn, ngoại trừ không cho phép thương tổn Tiêu Cảnh, cũng không gây trở ngại hành động gì khác, bởi vậy Ôn Thanh Lan có thể nắm bắt đối phương, lựa chọn làm lơ.

Trong khoảng thời gian này hệ thống im lặng cũng hợp tâm ý của hắn, hệ thống hay chơi trò cường chế, yên tĩnh hẳn.

Suy nghĩ này dạo một vòng trong đầu cũng chỉ trong một lúc, Ôn Thanh Lan cũng đã rời khỏi hậu sơn, về tới Tĩnh Bình Phong.

Đại diện lãnh tức huy hoàng vẫn đứng sừng sững trên Tĩnh Bình Phong, cảnh tượng náo nhiệt huyền ảo không thấy nữa, khôi phục cô tịch thanh lãnh vốn có của nó.

Ôn Thanh Lan có chút kinh ngạc nhướng mày, một bước bước vào trong điện, Tiêu Cảnh đang cúi đầu sắp xếp ngọc điệp trên án kỷ.

Ôn Thanh Lan vừa rồi không nói tiếng nào phất tay liền đi, giờ đột nhiên quay trở lại, vẻ mặt Tiêu Cảnh lại không một chút kinh ngạc, chỉ giống bình thường ngẩng đầu nhìn, khóe môi hơi cong, ôn nhu nói: “Sư tôn, người đã về rồi.”

Không ngờ tiểu đệ tử thật là có bản lĩnh lớn sắp xếp sự vụ Đạo Tông gọn gàng ngăn nắp như vậy, Ôn Thanh Lan cảm thấy ngoài ý muốn đi qua, cúi đầu nhìn ngọc điệp trên án kỷ, bên trong phân loại vô cùng rõ ràng ghi chép toàn bộ yêu cầu xử lý sự tình của Đạo Tông.

Ôn Thanh Lan kinh ngạc nhướn mày: “Tiểu Cảnh, những thứ này đều là người làm?”

“Đồ nhi không dám quyết định xằng bậy, nên thuận tay sắp xếp, chờ sư tôn trở về định đoạt.” Tiêu Cảnh về mặt bình thản, hoàn toàn không biết mình làm gì.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Cảnh mỉm cười nói với Ôn Thanh Lan: “Sư tôn mới về nên khát nước đi, không bằng vào phòng nghỉ ngơi trước, đồ nhi bưng chén trà cho sư tôn giải khát, trong ngọc điệp không có chuyện gì quan trọng, sư tôn có thể xem bất cứ lúc nào.”

Ôn Thanh Lan quả thực không có hứng thú xử lý chuyện vặt, nếu Tiêu Cảnh có thể xử lý tốt những việc này, hẳn tất nhiên có thể trao toàn quyền cho Tiêu Cảnh làm.”

Lúc này Ôn Thanh Lan không khỏi thấy Tiêu Cảnh thuận mắt hơn, trong lòng âm thầm đặc ý ánh mắt của mình, để Tiêu Cảnh đi theo cạnh mình làm việc, quyết định này một chút cũng không sai, Tiêu Cảnh lại còn có tiềm chất như vậy, xem ra tiểu đồ đệ cũng không phải cái gì cũng tệ.

Nghĩ vậy, Ôn Thanh Lan không hề nhìn ngọc điệp trên án kỷ, mà chỉ nói: “Sự vụ trên án kỷ người xử lý đi, vi sư về phòng trước.”

Nói xong Ôn Thanh Lan xoay người trở về phòng.

Tuy tiểu cư thanh nhã Tĩnh Bình Phong biến thành đại diện huy hoàng, nhưng căn phòng ngủ này của Ôn Thanh Lan vẫn được giữ lại, hẳn về phòng, đột nhiên nhìn thấy A Lữ đang ngồi trong phòng mình.

Thấy mình, A Lữ lại trừng mắt nhìn Ôn Thanh Lan, quay đầu đi không thèm nhìn mình.

Như thế làm Ôn Thanh Lan thoáng cảm thấy kỳ quái, hẳn nói: “A Lữ, người làm gì vậy?”

“Lão lão gia, ngài thực sự là Trần Thế Mỹ (\*) thay lòng đổi dạ, bạc tình lãnh tâm bạc tình lang!”

(\*) Trần Thế Mỹ là kẻ ruồng bỏ vợ con ở quê nhà, lên kinh thành trở thành phò mã lừa dối công chúa là mình chưa có vợ con. Từ đó hình tượng Trần Thế Mỹ là kẻ bạc tình, ham phú quý. Ở đây A Lữ ám chỉ Ôn Thanh Lan là kẻ phụ lòng, không nhớ những ngày tháng gian khổ bên nhau.

Không ngờ A Lữ vừa mở miệng lại đỏ mắt khóc mắng, Ôn Thanh Lan không hiểu ra sao, làm như hắn là yêu ma bội tình bạc nghĩa vậy.

Hắn không khỏi xoa huyết thái dương lạnh lùng nói: “Rồi rồi, cái gì Trần Thế Mỹ bạc tình, đều là thứ vớ vẩn, người lại muốn gì?”

“A Lữ biết lão lão gia là một đại nhân vật, thân phận trên Đạo Tông trên hậu sơn này đều không giống nhau, là người cao cao tại thượng, tiểu nhân và lão gia đều không được lão lão gia để vào mắt, lão lão gia không niệm tình nghĩa Lạc Châu, cũng phải nghĩ cho lão gia chứ.” A Lữ nói hốc mắt càn càn đỏ.

Ôn Thanh Lan thấy có chút kỳ lạ, thế cục hiện giờ, chẳng lẽ còn có ai dám làm Tiêu Cảnh không thoải mái sao, hẳn không khỏi khó hiểu nói: “Lão gia người lại làm sao vậy?”

A Lữ cúi đầu lau nước mắt, khe giọng nói: “Lão lão gia cả ngày bận rộn sự vụ, ném lão gia qua một bên, tiểu nhân cả ngày nhìn lão gia buồn bức không vui mà ngồi ở chỗ này chờ ngài, từ sau khi vị sư huynh kia của lão gia tới đây, lão lão gia càng bận nói chuyện với sư huynh, căn bản là không phản ứng lão gia, tiểu nhân nhìn thấy, lần trước lão gia lén lau nước mắt.....”

Ôn Thanh Lan: “.....”

Đây là cái gì hử, tại sao cái gì qua miệng A Lữ nói ra, mùi vị lại trở nên kỳ quái như vậy.

Suy nghĩ một chút, hẳn có lẽ đoán được rồi, đột nhiên dư ra một sư huynh, Tiêu Cảnh chỉ sợ là có chút ăn đắng, lại sợ mình thất sủng, mặc dù Tiêu Cảnh căn bản là không được quá sủng ái.

Đúng lúc Tiêu Cảnh bưng trà pha ngon vào, rõ ràng y cũng nghe A Lữ nói, lập tức đỏ mặt, oán trách trừng A Lữ, trách mắng: “Nói lung tung bậy bạ gì đó, còn không đi ra.”

Ôn Thanh Lan có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Cảnh, sẽ không thực sự sợ rơi nước mắt chứ?

Nhớ tới tính cách cô vợ nhỏ của Tiêu Cảnh trước đây, Ôn Thanh Lan lại cảm thấy, nói không chừng thật là có khả năng này.

A Lữ thấy Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan thật vất vả mới có thời gian cùng một chỗ, lập tức có mắt cú người vâng dạ: “Dạ, dạ, tiểu nhân nói bậy, tiểu nhân đáng chết, lão lão gia, lão gia, tiểu nhân đi trước.”

Nói xong còn lộ ra nụ cười nước mắt với hai người, khiến cho thầy trò hai người cạn lời đến cực điểm, rồi đóng cửa rời đi.

A Lữ vừa rời khỏi, trong phòng cũng có chút xấu hổ, lỗi tại Tiêu Cảnh hơi ứng đồ, y cúi đầu nói: “Sư tôn, chớ nghe người kia nói bậy, đây là trà đệ tử mới chế, sư tôn nếm thử.”

Tuy A Lữ thêm thắt ảo tưởng bừa bãi của mình vào, nhưng cũng có thể nhìn ra tiểu đồ đệ đối với mình dụng tâm, vừa lúc tiểu đồ đệ thoáng nâng mắt liếc trộm mình, thấy mình nhìn thấy, tức khắc hoảng loạn hạ mí mắt, hai má nhiễm đỏ trên gương mặt vô cùng tuổi trẻ.

Từ khi Tiêu Cảnh khôi phục dung mạo, gương mặt này của y có lực sát thương rất lớn, Ôn Thanh Lan sống đến tận giờ, còn chưa nhìn thấy nam nhân nào có dung mạo xuất sắc hơn y, ngay cả nữ nhân cũng khó sánh được, nhìn thấy vẻ mặt này của tiểu đồ đệ, cho tới nay lạnh lùng vô tâm hẳn cũng không khỏi cảm thấy điểm sắc bức người.

Chợt nghe Tiêu Cảnh thấp giọng nói: “Sư tôn, uống trà đi.”

Ôn Thanh Lan vui mừng đồ đệ dụng tâm, cố tình khích lệ đồ đệ, liền cầm lấy cái chén uống một ngụm.

Một ngụm xuống dưới, bỗng nhiên thần hồn chấn động, trong bụng quặn đau, thần sắc trắng bệch.

## 49. Chương 49: Sư Tôn, Ta Hận Người

Trong hoảng hốt, bên tai nghe tiếng cảnh báo chói tai của hệ thống:

“Tích\_\_\_\_\_

Chí Thần Truyện vai chính Tiêu Cảnh hắc hóa, giá trị hắc hóa 70%, độ hảo cảm 70%, độ thân mật.....

Giá trị vận khí của ký chủ 0

Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Chí Thần Truyện bản hắc ám mở ra.....

Mong ký chủ chú ý tinh thần và thể xác khỏe mạnh, mong ký chủ chú ý tinh thần và thể xác khỏe mạnh.....”

“Chờ một chút, độ hảo cảm không phải dưới 50% mới mở ra bản hắc ám à, bây giờ là chuyện gì, còn có vì sao Tiêu Cảnh lại hắc hóa đến 70%, mà không có nhắc nhở?”

Trong mơ màng, Ôn Thanh Lan còn không quên gian nan hồi đờn dập.

Chợt nghe hệ thống ha ha cười lạnh nói: “Ai bảo ngài không coi người ta ra gì, tùy tiện giết chết nữ chính, lúc trước bản hệ thống cảm thấy số liệu của Tiêu Cảnh không đúng rồi, nhưng ngài không muốn phản ứng bản hệ thống, bản hệ thống cũng không có gì để nói, rơi vào cục diện này, ai cũng đừng nói ai.”

Ôn Thanh Lan: “....”

Cảm giác đối với hệ thống thật không có gì để nói.

Buông giao lưu cùng hệ thống, Ôn Thanh Lan mơ hồ nhìn thấy Tiêu Cảnh hơi mỉm cười với mình, nụ cười kia, giống như hoa anh túc nở rộ trong bóng đêm, vừa yêu dã vừa nguy hiểm, môi mỏng y khẽ nhếch, khẽ khàng nói gì đó, nhưng Ôn Thanh Lan lúc này lại không có tinh lực nghe rõ, lâm vào hắc ám nặng nề.

\*

“Tiêu Cảnh, sư tôn ngươi đâu, chuyện Đạo Tông tân tuyển phong chủ lớn như vậy, sao lại không thấy hân ra mặt?”

Giống thường ngày, sự vụ các phong đều giao cho Tĩnh Bình Phong quyết định, Nhạc Uyên đem một số sự vụ của Tĩnh Tâm Phong chuyển giao tới Tĩnh Bình Phong, nhớ tới đã vài ngày không nhìn thấy Ôn Thanh Lan, mà sự vụ của Đạo Tông đều do văn bối Tiêu Cảnh này quyết định, không khỏi có chút kỳ lạ.

Trong khoảng thời gian này người thấy lạ không chỉ có mình Nhạc Uyên, còn có các phong chủ khác của Đạo Tông, nhưng dư uy của Ôn Thanh Lan còn đó, mọi người không dám nói bậy, chỉ có thể yên lặng suy đoán dưới đáy lòng.

Xét thấy Nhạc Uyên và Ôn Thanh Lan quan hệ tốt, nên để Nhạc Uyên đi hỏi.

Về mặt Tiêu Cảnh không một chút sơ hở, y vẫn như tiểu đồ đệ Tĩnh Bình Phong lúc trước vậy, khách khí ôn hòa nói: “Sư tôn liên tục đại chiến nói là có điều cảm ngộ, nên trở về bế quan, trong khoảng thời gian này sự vụ tạm thời do đệ tử xử lý, nếu đệ tử có chỗ nào xử lý không ổn, mong Nhạc sư bá nói thẳng.”

“À, không phải, Tiêu Cảnh ngươi làm rất tốt, ngoài dự kiến của chúng ta.” Tiêu Cảnh vừa nói như vậy, Nhạc Uyên có chút ngượng ngùng, hân cảm thấy có thể là gần đây Đạo Tông xảy ra quá nhiều chuyện, mình có chút nghi thần nghi quỷ.

Nghĩ như vậy, một chút kỳ quái trong lòng Nhạc Uyên biến mất, hân mỉm cười nói với Tiêu Cảnh: “Tiêu Cảnh ta đi đây, nếu ngươi có gì cần giúp đỡ, thì để Phong Thanh nói cho ta biết, sư huynh đệ các người tuổi tác ngang nhau, không có việc gì cũng có thể chơi đùa một chút.”

“Đa tạ sư bá quan tâm.” Tiêu Cảnh đuổi Nhạc Uyên đi, liền trực tiếp đi tới chỗ phòng ngủ của Ôn Thanh Lan, nhưng y chưa đi tới phòng ngủ, đã bị một thanh trường kiếm ngùn ngụt ma khí ngăn người.

Thanh trường kiếm kia thế tới hung mãnh, rất có chiều hướng một kiếm chém Tiêu Cảnh thành hai khúc, ý hung mãnh bá đạo trong đó, giống y hệt người nào đó.

Tiêu Cảnh lắc mình tránh được trường kiếm, lòng bàn tay lóe ánh đỏ rồi biến mất, đánh hắc kiếm lệch qua một bên.

Đồng thời trong mắt Tiêu Cảnh lóe lên một tia sáng lạnh, nhưng khóe miệng y vẫn mỉm cười đối trá như trước: “Không biết sư huynh có ý gì?”

Bóng ma Văn Uyên hiện thân từ chỗ cây cột ở hành lang, đôi mắt hân thâm trầm nhìn Tiêu Cảnh, khàn giọng nói: “Tiêu Cảnh, lý do giải thích của ngươi gạt được Nhạc sư bá chứ không lừa được ta, ta muốn gặp sư tôn.”

Tiêu Cảnh cũng nở nụ cười: “Sư huynh có ý gì, sư đệ không hiểu, sư đệ đâu thể ngăn cản sư huynh làm cái gì, ngươi muốn gặp đi gặp là được, chỉ là sư tôn có nguyện ý gặp sư huynh hay không, tiểu đệ cũng không biết.”

Văn Uyên nghi ngờ nhìn Tiêu Cảnh, cuối cùng trầm giọng nói: “Dẫn ta đi gặp sư tôn.”

Tiêu Cảnh cũng không vội, dẫn Văn Uyên đi vào chỗ sâu nhất trong đại điện Tĩnh Bình Phong, nơi đó gần liền với một huyết động trên đỉnh núi, Tiêu Cảnh nói: “Sư tôn bế quan ở chỗ này, sư huynh có thể tự mình hỏi chuyện, tiểu đệ không rảnh rồi như sư huynh, còn có rất nhiều chuyện vặt trong tông phải xử lý, sẽ không tiếp sư huynh.”

Nhưng Văn Uyên lại lập tức đi tới sơn động, không thêm để ý Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh thấy thế, cũng không tức giận, nói từ biệt với Văn Uyên, rồi chiết thân về lại trong điện.

Trở lại đại điện Tỉnh Bình Phong, Tiêu Cảnh cũng không đi loạn khắp nơi, mà đi tới sắp xếp lại ngọc điệp trong điện, lại xử lý một chút chuyện đơn giản, mới về phòng mình nghỉ ngơi.

Cho đến khi y ngồi trên đệm hương bồ nhắm mắt đã tọa, bóng tối trong góc phòng mới có thứ gì đó lặng lẽ chạy đi.

Tiêu Cảnh mở mắt ra, lộ một nụ cười lạnh theo hướng bóng ma, lúc này mới nhẹ nhàng khảy ngón tay, một vệt lưu quang từ đầu ngón tay y lướt qua, mặt đất dưới chân Tiêu Cảnh hiện ra một con đường đầy văn trận phức tạp nhiều vòng, sau đó một quang ảnh tạo thành cầu thang chậm rãi hiện ra, Tiêu Cảnh chậm rãi đạp xuống bậc thang, mặt đất trên đỉnh đầu y từ từ khép kín, từ bên ngoài nhìn thấy không một chút khác thường, ai cũng không ngờ, y lại ngằm đào một cái không gian ở hai căn phòng ngủ, cầm tù sư tôn ở trung tâm pháp trận dưới lòng đất.

Tầng hầm ngằm một vùng trống trơn, mặt đất bốn phía đều là u lan sóng gợn rực rỡ, chỉ có trung tâm có một chỗ nhô ra bát quái đài hình tròn, mặt trên khắc đầy phù văn bát quái chằng chịt, một nam nhân mặc áo bào trắng lụa mỏng khoanh chân ngồi trên bát quái đài, như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nam nhân một đầu tóc đen rối tung, khuôn mặt thanh tú lạnh băng, hần cao cao tại thượng khí chất uy nghiêm, khiến hần tựa như cửu thiên thần chỉ không thể khinh nhờn.

Một chùm nhu quang từ phía trên úp xuống, bao phủ nam nhân trong cột sáng, hần càng có vẻ cao quý xuất trần, đúng là Ôn Thanh Lan đã mất tích rất nhiều ngày.

Nếu có ai bị cảnh đẹp này mê hoặc đi tới, thật đúng là không biết sống chết, u lan sóng gợn và cột sáng kia, sẽ nháy mắt biến thành vũ khí hung ác đoạt mệnh, xé người thành mảnh nhỏ, chỉ có chủ nhân nơi này, mới có thể tự do ra vào, không bị trở ngại.

Tiêu Cảnh nhìn sư tôn trên bát quái đài, thần tình phức tạp, trên mặt y đã sớm không thấy nét dịu ngoan cúi đầu, chỉ còn lại nồng đậm hắc ám và tối tăm.

Nhưng hắc ám và tối tăm này càng thêm thích hợp với y, làm dung nhan tuấn mỹ của y mang theo tà khí hoặc nhân tâm huyền, giống hoa anh túc nở rộ trong bóng đêm, vừa yêu dã mị hoặc, vừa bất động thanh sắc đoạt tính mạng con người.

Chỉ là cảnh đẹp này, Ôn Thanh Lan trên bát quái đài lại làm như không thấy, có thể nói hần từ đầu tới cuối đều không mở mắt.

Về mặt Tiêu Cảnh càng thêm tối tăm, y cười lạnh giật ngón tay, cột sáng trong nháy mắt biến thành thực thể, nam nhân trên bát quái đài bị một cổ cự lực vô hình kéo, xiềng xích kim quang phù văn giống như dây leo quấn bờ, dọc theo eo chân nam nhân quấn lên đôi tay, kéo chặt cổ tay hần, cả người treo trên cột sáng.

Nguyên bản thần chỉ cao cao tại thượng trên chín tầng mây chỉ trong nháy mắt chặt vật không chịu nổi, sợi tóc tán loạn, quần áo xốc xếch, gương mặt băng lãnh uy nghiêm trở nên tái nhợt, hiện ra một chút nhu nhược, làm đầy lòng Tiêu Cảnh dâng lên một loại khoái cảm tiết thần phạm thượng.

Bị lấn qua lộn lại, cuối cùng Ôn Thanh Lan cũng ngược mắt nhìn tiểu đệ tử cho hần kinh hãi lớn lao.

Hần nhăn mày thật sâu, nhìn Tiêu Cảnh từ trên xuống dưới.

Rơi vào tình cảnh hiện giờ, Ôn Thanh Lan chỉ có thể nói là mình sơ suất, không biết nhìn người bị thăng sới con cần ngược lại một cái.

Chỉ có thể nói Tiêu Cảnh không hổ là con trai vận mệnh trời chọn, quả thật là tâm tư quỷ lương dã tâm bưng bưng, có thể khiến mình lơ là uống chén trà bỏ thuốc kia, thế cho nên bị phong bế thần hồn, rút tu vi, cũng là mình quá mức đắc ý, không thể đúng lúc phát hiện lòng dạ sói con của Tiêu Cảnh.

Nhưng hiện giờ Tiêu Cảnh đã ám toán thành công, vì sao không trực tiếp giết mình, trái lại nhốt mình ở chỗ này làm gì?

Chẳng lẽ những việc hầu hạ trước kia, đều cảm thấy là nhục nhã, cho nên muốn làm nhục mình cho hả giận?

Quả nhiên thấy Tiêu Cảnh chậm rãi tiến lên, đi tới trước mặt mình, trên dưới quan sát một phen, trên mặt hiện ra một biểu cảm quỷ dị không thể hình dung, chỉ nghe y luôn miệng nói: “Sư tôn, sư tôn, sư tôn, đệ tử ở trong mộng cũng không dám nghĩ tới tình cảnh hôm nay.”

Chân mày Ôn Thanh Lan nhíu sâu hơn, Tiêu Cảnh chẳng lẽ là âm mưu thực hiện được, vui vẻ đến điên rồi phải không, cũng không biết lát nữa y dùng thủ đoạn gì tra tấn mình.

Nhưng nét mặt Ôn Thanh Lan vẫn bình tĩnh, không nhìn ra một chút gợn sóng.

Tiêu Cảnh tự nhiên cũng chú ý tới, y bật cười thành tiếng, động ngón tay, xiềng xích kim quang kéo tới trước, kéo thân thể Ôn Thanh Lan căng thẳng, chỉ có thể dựa vào đầu ngón chân miễn cưỡng chạm đất.

Hiện giờ thần hồn của hắn bị phong, rút tu vi, thân thể cũng giống như phạm nhân, đối với các loại tê mỗi đau nhức vô cùng miễn cảm.

Chỉ dựa vào cổ tay chống đỡ, tức khắc cảm thấy tứ chi đau đớn, cái trán thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Lại thấy Tiêu Cảnh nâng tay lên, động tác vô cùng ôn nhu giúp hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, động tác nhu thuận giống như khi làm đệ tử lúc trước, nhưng ánh mắt lại đè nén hắc ám vô cùng điên cuồng khủng khiếp, thậm chí còn hiện lên máu tanh đáng sợ.

Chợt nghe Tiêu Cảnh dán ở bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Sư tôn, bị người mà mình tín nhiệm phản bội tư vị như thế nào, người hiện giờ có thể cảm nhận được một phần vạn đau đớn của đệ tử năm đó không?”

Cái gì?

Trong lòng Ôn Thanh Lan vô cùng kinh ngạc, hắn không tự chủ được trợn to hai mắt.

Trăm triệu lần không ngờ, chuyện không phải như hắn đoán trước đó âm mưu thực hiện được rồi phát triển thành trút thù hận cá nhân, mà biến thành lên án.

Rõ ràng Tiêu Cảnh mới là kẻ hại người, hắn mới là người bị hại.

Lời của Tiêu Cảnh rốt cuộc có ý gì?

Nhưng Ôn Thanh Lan không tính là ngu, tâm tư xoay chuyển, hắn nghĩ tới một khả năng không có khả năng.

Nhưng nét mặt hắn lại không biến sắc lạnh như băng nói: “Hiện giờ ngươi thực hiện được âm mưu, thắng làm vua thua làm giặc, bản tôn không còn gì để nói, muốn giết cứ giết, nói nhăng nói cuội làm gì?”

Ai ngờ Tiêu Cảnh lại nắm chặt bờ vai của hắn nở nụ cười điên cuồng, đến nỗi khóe mắt cười ra lệ.

Ngón tay Tiêu Cảnh vô cùng dùng sức, Ôn Thanh Lan thậm chí cảm giác được xương bả vai của mình bị đối phương bóp gãy, năm ngón tay thon dài cắm thật sâu vào trong thịt, khuôn mặt hắn vặn vẹo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng hai bên tóc mai.

Tiêu Cảnh chôn hai gò má trên vai hắn, giọng nói nặng nề loáng thoáng từ cổ vai truyền tới, trong giọng nói đè nén sự điên cuồng: “Sư tôn, ta hận người, ta hận người!”

## 50. Chương 50: Sư Tôn, Người Không Có Tim Sao?

Cứ như vậy trong nháy mắt, Ôn Thanh Lan ảo giác Tiêu Cảnh khóc, nhưng lập tức hắn lại cười châm biếm.

Tiêu Cảnh có thể làm ra việc khinh sư phạm thượng như thế, hẳn nhiên cho hắn một ly trà độc, đoạt quyền thế Đạo Tông, cầm tù hắn dưới mặt đất, như thế nào sẽ vì xúc động mà khóc, cũng chỉ là diễn trò mà thôi.

Thù hận trái lại là thực lòng, nếu Tiêu Cảnh thực sự giống hắn thông qua thủ đoạn nào đó biết được tương lai trong Chí Thần Truyện, như vậy cho tới nay cúi đầu khom lưng tâm tư của Tiêu Cảnh quả thực là thâm trầm đáng sợ.

Đề tay lên ngực tự hỏi, Ôn Thanh Lan nếu là Tiêu Cảnh, nếu biết sư tôn mình tín nhiệm trong Chí Thần Truyện làm những chuyện như vậy, chỉ sợ đã sớm tìm cơ hội giết chết đối phương, nào sẽ theo bên người tận tâm phụng dưỡng hiếu thuận.

Với lại, Ôn Thanh Lan đoán, có khả năng là Tiêu Cảnh tự mình trải qua, có lẽ Tiêu Cảnh có được ký ức trong mộng, hoặc là Tiêu Cảnh trở thành đại năng thông qua phương pháp nào đó, trở về quá khứ.

Như vậy, hành động và suy nghĩ của Tiêu Cảnh, quả nhiên là khiến người ta phát lạnh.

Cho nên Tiêu Cảnh tổ khổ (\*), nét mặt Ôn Thanh Lan không một chút gợn sóng, trong mắt chỉ có lạnh lẽo lạnh lùng và suy nghĩ sâu xa.

(\*) vạch cái khổ của bản thân mình nhằm kết tội, lên án kẻ đã gây ra.

Tiêu Cảnh nằm úp sấp trên vai Ôn Thanh Lan, trong nháy mắt đáy lòng thật sự là vô cùng ủy khuất, thiếu chút nữa thì khóc lên.

Nhưng y dù gì cũng làm thầy trò vài chục năm với đối phương, lại oan nghiệt dây dưa vài chục năm, có thể nói khá hiểu rõ sư tôn.

Y đè nén đáy lòng đau đớn, ngẩng đầu nhìn sư tôn, lại nhìn thấy băng lãnh châm chọc trong đôi mắt phương đen kịt của đối phương.

Tiêu Cảnh lập tức tâm thần chấn động, sắc mặt y trắng bệch lui về phía sau một bước, ánh mắt bi thương thống hận nhìn Ôn Thanh Lan, khàn giọng nói: “Sư tôn, người không có tim sao, cho dù là tảng đá thành yêu, còn có tim đấy.”

Ôn Thanh Lan nhăn mày, hẩn nhìn Tiêu Cảnh không nhận được nói: “Tiêu Cảnh, ngươi phí hết tâm tư ám toán bản tôn, rốt cuộc muốn làm gì?”

Gương mặt Tiêu Cảnh co rúm hai cái, môi mỏng vắn ra một nụ cười quái dị, nhìn chằm chằm Ôn Thanh Lan liên tục nói: “Được, được, sư tôn vô tâm vô tình thì vô tâm vô tình đi, cứ như bây giờ cũng khá tốt, ít nhất sư tôn không bao giờ có thể tùy tiện vứt bỏ Tiêu Cảnh, hiện tại sư tôn cũng chỉ là của Tiêu Cảnh, đồ nhi biết trong lòng sư tôn chỉ chứa quyền thế ngập trời ngàn dặm núi sông.”

“Nhưng không sao, sau này đồ nhi sẽ đem toàn bộ thiên hạ tới trước mặt sư tôn, tu vi đồ nhi cũng sẽ càng ngày càng cao, như vậy sư tôn sẽ không bao giờ rời đi nữa.” Tiêu Cảnh thần kinh nở nụ cười với Ôn Thanh Lan: “Đạo tông, tu giới, ma đạo, chỉ cần sư tôn thích, đồ nhi sẽ đánh hạ nó, sư tôn, người nói được không?”

Như vậy, sư tôn sẽ không rời y nữa, chỉ cần sư tôn còn để ý quyền thế thiên hạ, vậy ắt phải đi tới trước mặt y, không thể giống như trước đây, đem y trở thành quân cờ có thể tùy ý xử trí vứt bỏ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Cảnh lộ ra nụ cười thâm sâu, vô cùng tà ác lại vô cùng mỉa mai.

Ôn Thanh Lan chỉ là lãnh tâm lãnh tình, cũng không phải không hiểu phong tình, nói tới đây, còn có cái gì không hiểu.

Thành thật mà nói, bỗng nhiên nghe lời nói của Tiêu Cảnh, chính hắn cũng vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu tiểu đồ đệ tại sao lại có tâm tư như thế.

Không nói tới những chuyện trước khi Tĩnh Bình Phong nhận Tiêu Cảnh, nhưng Tiêu Cảnh suốt ngày ru rú ở Tĩnh Bình Phong hẻo lánh, theo lý căn bản không thể tiếp xúc với những thứ lung tung này.

Với lại Tiêu Cảnh còn có ký ức Chí Thần Truyện, nếu là hận không thể nhục nhã hành hạ mình đến chết, Ôn Thanh Lan còn có thể lý giải, nhưng đột nhiên bị nhét lời tỏ tình vào lỗ tai, đây là chuyện như thế nào.

Ôn Thanh Lan có thể vạn phần khẳng định mình tuyệt đối không dạy cái gì không nên dạy, nhưng vấn đề là, tại sao Tiêu Cảnh lại đi lệch như vậy?

(Tác giả: Sư tôn, dưới loại tình huống này còn nghĩ mình giáo dục có vấn đề, có phải có chút không thích hợp lắm không!”

Ôn Thanh Lan trầm mặc, lại khiến Tiêu Cảnh hiểu lầm, vẻ mặt của y dần bình tĩnh trở lại, con ngươi màu đen âm u, sâu nhìn không thấy đáy, chứa đầy hắc ám tối tăm.

Y cẩn thận chỉnh lại quần áo cho Ôn Thanh Lan, rồi chỉnh ống tay áo của mình, bình thản nói: “Sư tôn ngày hôm nay mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi, ngày mai đệ tử trở lại xem sư tôn.”

Nói xong, lui về sau nửa bước, im lặng không lên tiếng quan sát Ôn Thanh Lan vài lần, mới xoay người rời khỏi.

Tiêu Cảnh rời đi, cột sáng phía sau Ôn Thanh Lan dần ảm đạm, xiềng xích kim quang phù văn cũng trượt xuống sàn sạt, cả người hần lặn nửa rơi vào bát quái đài.

Thuận thể khoan chân ngồi trên bát quái đài, vẻ mặt Ôn Thanh Lan có chút khó lường.

Đạo Tông hiện giờ đang là lúc khôi phục nguyên khí, bởi vì thể lõi đình trước đó của Ôn Thanh Lan, đáy lòng của mọi người nhiều ít có chút bất an.

Theo lý, đây nên là lúc thu xếp thể lực một chút, chỉnh đốn Đạo Tông một phen, nhưng sau khi Ôn Thanh Lan đoạt vị trí tông chủ, liền trực tiếp bế quan tu luyện, giao mọi chuyện cho dòng chính môn hạ Tiêu Cảnh quyết định, điều này làm cho một số người khó tránh khỏi lại nảy sinh tâm tư khác.

Không có Ôn Thanh Lan tọa trấn, những người này thở phào nhẹ nhõm trong bụng, không khỏi sinh ra tiểu tâm tư.

Thế nhưng ai cũng không ngờ tới, trước nay vẫn luôn không rên một tiếng, nhìn siêu cấp dễ khi dễ Tiêu Cảnh lại thâm tàng bất lộ như thế.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Tiêu Cảnh dùng tư thái nhanh chóng và mãnh liệt áp chế thanh âm khắp mọi nơi, lại như lõi đình xử lý mấy giáo đầu không phục, tức khắc chỉnh toàn bộ Đạo Tông an tĩnh không ít.

Càng làm cho mọi người kinh hãi, là tu vi của Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh theo sau Ôn Thanh Lan, cả ngày bưng trà rót nước, căn bản không ai đặt y ở trong lòng.

Nhưng ai biết, Tiêu Cảnh thế nhưng im hơi lặng tiếng mà qua Nguyên Anh Kỳ, thậm chí chiêu số của y quỷ dị, e rằng tu giả Nguyên Anh trở lên đối đầu y, không cẩn thận cũng phải chịu thiệt.

Tất cả mọi người đều dám cam đoan, tốc độ thăng cấp này của Tiêu Cảnh, tuyệt đối là ngồi pháo trúc, nhanh đến mức e rằng sư tôn y cũng không biết.

Rốt cuộc người này khi nào qua Nguyên Anh Kỳ, bấy giờ nó là một trong những chủ đề nóng mà mọi người suy đoán.

Nhưng mọi người không thể không cảm khái, quả thật là có thầy thì tất có trò, Ôn phong chủ hay sư tôn đều thiên tư tốt khiến người ta ngưỡng mộ, hai đồ đệ trong môn hạ của sư tôn, tư chất ngộ tính đều xuất sắc như nhau.

Trải qua lõi đình trấn áp của Tiêu Cảnh, thanh âm không phục trong Đạo Tông dần lắng hẳn, có thể nói Tĩnh Bình Phong hiện giờ đã ngồi ổn vị trí chủ phong Đạo Tông, điều đáng sợ hơn có thể nói là thực chất Tiêu Cảnh đã ngồi vững vị trí tông chủ Đạo Tông.

“Sư tôn, tóc người rồi rồi, đồ nhi giúp người chải nhé.”

Hàng ngày của Tiêu Cảnh, đó là ban ngày xử lý sự vụ tông môn, buổi tối trú dưới tầng hầm cùng sư tôn thân mật.

Đương nhiên thân mật gì đó chỉ là Tiêu Cảnh một bên tình nguyện.

Ôn Thanh Lan từ đầu đến cuối đều coi Tiêu Cảnh là không khí, Tiêu Cảnh ở bên kia tự biên tự diễn ôn nhu, Ôn Thanh Lan nhìn trong mắt, lại là khịt mũi coi thường.

Thằng khôn này vẫn còn chơi tiết mục thầy trò, làm như mọi chuyện xảy ra trước đó tất cả đều không tồn tại, chén trà độc kia, lao tù bát quái đài, đều bị Tiêu Cảnh coi như không thấy, vẫn thường lui tới cùng Ôn Thanh Lan ở chung.

Mặc kệ thái độ Ôn Thanh Lan lạnh nhạt thế nào, Tiêu Cảnh cũng làm không biết mệt.

Theo hệ thống nói, đứa nhỏ này bị ngược đến bây giờ, đối với việc hằng ngày ở chung đã vô cùng thỏa mãn, tìm bị tên tra Ôn Thanh Lan giẫm thành mảnh pha lê đầy đất, đứa nhỏ này hoàn toàn không cầu mong tương lai xa vời.

Lúc hệ thống nói lời này, cũng không biết là thở dài hay là cười nhạo.

Vấn đề là, Tiêu Cảnh thỏa mãn với việc giam cầm sư tôn cất giấu như búp bê, nhưng Ôn Thanh Lan một chút cũng không muốn thỏa mãn với hiện tại và tương lai thế này.

Hắn mặc Tiêu Cảnh tỉ mỉ chải tóc dài cho mình, quý trọng mà đội phát quan tự mình làm lên, nhắm mắt suy nghĩ bước kế tiếp.

Tiêu Cảnh xuất phát từ cẩn thận, phong bế thần hồn mình, lại đút mình một chén nước trà ăn mòn tu vi, sau đó dùng Khóa Thần Trận vô cùng tinh xảo khóa mình, làm hắn không có cách nào vận chuyển linh lực, hấp thụ linh khí tinh lọc thân thể, chỉ có thể bất đắc dĩ mặc cho độc thủy ăn mòn linh khí.

Tiêu Cảnh lại không thêm để ý tu vi hắn xói mòn, thậm chí còn mừng rỡ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cần Khóa Thần Trận giam hắn, hắn cũng không cách nào rời đi.

Nếu thật sự thành phàm thai, hắn còn có thể làm cái gì, đến lúc đó thực sự trở thành đồ chơi búp bê cho Tiêu Cảnh.

Nghĩ đến khả năng này, Ôn Thanh Lan hơi rũ mắt phượng xẹt qua một tia sáng lạnh.

Tiêu Cảnh vừa đội phát quan xong, ngồi quỳ ở bên cạnh si mê ngất xỉu, phát quan màu bạc được khảm bảo châu màu lam, trông vừa đẹp vừa độc đáo, càng làm nền cho Ôn Thanh Lan cao nhã uy nghi.

“Sư tôn, sư tôn, người..... Người thật đẹp.”

Giọng nỉ non của Tiêu Cảnh quá mỏng manh, Ôn Thanh Lan nghiêng tai nghe cả buổi, mới nghe rõ trong miệng y lặp đi lặp lại cái gì.

Không khỏi âm thầm cười nhạo một tiếng.

Từ ngày trước, Ôn Thanh Lan đã ghét tiểu đồ đệ làm việc đàn bà đông dài, mềm yếu do dự như nữ nhân, cho nên hắn vẫn luôn nhìn Tiêu Cảnh không vừa mắt, dù sau khi Tiêu Cảnh khôi phục dung mạo cũng không thay đổi.

Sự thật chứng minh cái ấn tượng này của hắn thực sự là một chút cũng không sai, cho tới bây giờ, Tiêu Cảnh vẫn là cái dạng này, đối xử với hắn như một con búp bê, đôi khi còn không dám đối diện với hắn, thật là không còn gì để cứu, cũng không biết đi theo bên người hắn nhiều năm như vậy, học được cái gì.

Nếu hắn là Tiêu Cảnh, đã sớm bỏ vào nồi nấu chín, tuyệt đối là phế đi tu vi trực tiếp xuyên bên người, quản hắn cam tâm tình nguyện hay không vui, không có chỗ dựa đương nhiên cũng chỉ có thể dựa vào cường giả mà sống, lại dùng chút thủ đoạn dạy dỗ, thì tuyệt đối là vật trong bàn tay.

Đương nhiên phương pháp này Ôn Thanh Lan tuyệt đối sẽ không nói ra, hắn cũng chỉ giả dụ, tất nhiên sẽ không ngu tới mức dạy Tiêu Cảnh đối phó mình như thế nào.

Nhưng trong đầu hắn một vị khác lại sợ ngây người, hệ thống lấp bắp nói: “Ký chủ..... Ngài..... Ngài mới là đại ma vương đại cận bá, đại cầm thú.”

“Ha ha” Ôn Thanh Lan cười lạnh ra tiếng.

Sư tôn nhiều ngày trôi qua như vậy phản ứng thứ nhất lại là cười lạnh.

Ánh mắt say mê của Tiêu Cảnh ảm đạm dần, y nhấp môi, sắc mặt có chút tái nhợt, tự giấu mà cười: “Sư tôn, cái dạng này của ta thực buồn cười phải không, nhưng ta không có cách nào, ta không muốn hủy hoại mình cũng không muốn hủy hoại người.”

Dáng vẻ kia, sư tôn chết đi, y không muốn lại nhìn thấy lần nữa.

Ôn Thanh Lan khinh thường liếc mắt nhìn tiểu đồ đệ, căn bản không tin bộ dáng này của Tiêu Cảnh có thể làm ra cái gì hủy hay không hủy.

Tiêu Cảnh đặt một bàn ghế vuông ở trên bát quái đài, trên bàn đá bày một bình trà nóng, là do Tiêu Cảnh tôn tâm tư pha trà mới, đương nhiên hiện giờ cũng không cần nạp nguyên liệu pha chế.

Ôn Thanh Lan cầm chén trà nhấp một ngụm trà thấm giọng, vài ngày không nói gì, tiếng nói hần khàn khàn mang theo một chút gợi cảm, ngón tay hần nhẹ nhàng đặt trên mu bàn tay Tiêu Cảnh, lộ ra vẻ tươi cười: “Tiểu Cảnh, lòng của ngươi bản tôn đã biết.”

“Sư..... Sư tôn?” Tiêu Cảnh cho tới bây giờ cũng không thể nghĩ ra cảnh tượng như vậy, từ sau khi cầm tù sư tôn dưới lòng đất, dưới đáy lòng y đã phán tử hình cho chính mình, chỉ sợ giấc mộng đẹp nhất cũng không có tình cảnh như hiện giờ, tức khắc kinh hoàng mở to hai mắt nhìn.

Đáy lòng Ôn Thanh Lan thầm mắng ‘Ngu ngốc’ (\*), biểu cảm trên mặt lại có thể nói là ôn hòa: “Bản tôn biết ngươi kỳ quái phản ứng của bản tôn, nhưng Tiêu Cảnh, ngươi có nghĩ tới đáng vẻ theo đuổi người ta thế nào không, đừng nói là bản tôn, cho dù đối thành bất cứ người nào, đều sẽ không muốn phản ứng người, chỉ là bản tôn hôm nay không muốn nhin.”

(\*) Lãng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mâu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

Tiêu Cảnh dù sao đã đi theo cạnh Ôn Thanh Lan vài chục năm, đã sớm quen nghe răn dạy, Ôn Thanh Lan một khi quen miệng, y theo thói quen mà cúi đầu nghe dạy.

Trăm triệu không ngờ sẽ nghe được lời oán giận của sư tôn, Tiêu Cảnh nhất thời có chút hổ thẹn nói: “Sư tôn, xin lỗi.”

Ôn Thanh Lan nhắc cổ tay, xiềng xích phù văn bị hần kéo rung leng keng: “Tiểu Cảnh, vì sư biết ngươi biết được tâm tư của mình đại khái là kinh hoàng, sợ vì sư biến sắc mặt răn dạy, thậm chí đem ngươi trục xuất sư môn, cho nên mới làm ra hành vi quá khích này, ngươi yên tâm, vì sư sẽ không trách ngươi, ngươi có thể tháo xích cho vì sư trước được không, vì sư mới có thể nói chuyện với ngươi, không phải tiếp tục như vậy, thầy trò ta và ngươi muốn giằng co bao lâu?”

“Hơn nữa đáng vẻ này, vì sư cũng thật sự không có tâm tình cùng ngươi nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt.”

Đầu Tiêu Cảnh rồi thành một nùi, y nghi ngờ nhìn Ôn Thanh Lan, như thế nào cũng không thể tưởng tượng được sư tôn chẳng những không trách y, ngược lại chỉ là oán hận y không biết thương hương tiếc ngọc.

Nhưng.....

Nghĩ tới những chuyện sư tôn đã từng làm, Tiêu Cảnh thực sự không dám thả sư tôn ra, nhưng sư tôn nói không sai, y khóa đối phương như vậy, quả thật có chút quá phận.

Tâm tùy ý động, xiềng xích kim quang phù văn dần mờ đi, cuối cùng biến mất trong không khí.

Ôn Thanh Lan lắc cổ tay, đứng dậy, mất đi trói buộc của xiềng xích phù văn, hần cảm thấy thân thể nhẹ nhàng thoải mái không ít, không khỏi nhìn Tiêu Cảnh thoáng thuận mắt hơn một chút.

Nghiệp chướng này, tuy đại nghịch bất đạo, nhưng ưu điểm duy nhất là tương đối nghe lời, nghĩ tới nếu không phải là mình làm thật sự quá mức, e rằng đối phương thế nào cũng sẽ không làm việc này.

Tuy mất xích trói buộc, nhưng còn đang ở trong Khóa Thần Trận, cho nên thân thể Ôn Thanh Lan vẫn suy yếu, nhắc không nổi một chút linh lực, nhưng so với tình cảnh bị khóa chặt trên bát quái đài đã khá hơn nhiều rồi.

Hần tâm tình tốt vẫy tay với Tiêu Cảnh: “Tiểu Cảnh, ngươi đi tìm chút giấy và bút mực tới, vì sư ở chỗ này không thể tu luyện, không có chuyện gì làm, thật là nhàm chán đến hoảng, ngươi lại tìm chút sách để vì sư giết thời gian.”

Tiêu Cảnh tâm tình phức tạp trong chốc lát, rời khỏi mật thất ngầm, dựa theo yêu cầu của Ôn Thanh Lan tìm giấy, bút, mực và sách.

Ôn Thanh Lan đột nhiên biến sắc mặt, khiến Tiêu Cảnh có chút không thể thích ứng, sau khi đưa sách và giấy bút, thì trực tiếp rời khỏi mật thất ngầm.

Đây tự nhiên đúng ý của Ôn Thanh Lan, tiểu tử Tiêu Cảnh này muốn chơi với hắn à, còn non lắm, nhớ thật lâu trước đây, hắn tuy giữ mình trong sạch, nhưng lúc xông pha danh hào công tử phong lưu ở kinh đô, tiểu tử Tiêu Cảnh này còn chưa có đầu thai đâu.

Ôn Thanh Lan dọn nước trà trên bàn đá, nhắc bút lên, cuối cùng hạ xuống một chữ ‘Tình’, cơ quan mật thất ngầm được người mở ra, nhưng lúc này đây tiến vào lại không phải Tiêu Cảnh, mà là Văn Uyên mũ choàng che mặt.

“Sư tôn.” Văn Uyên mới vừa vào tới, đã bị tình cảnh dưới mật thất làm hoảng sợ, giọng hắn nghẹn ngào, cầm hận nói: “Bạch nhãn lang (\*) Tiêu Cảnh này dám đối với người như vậy.”

(\*) Bạch nhãn lang ( ) : – hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.

“Việc này tạm không nói đến, trước tiên người theo lời ta nói giải phong Khóa Thần Trận, chúng ta rời nơi này rồi nói.”

Văn Uyên xuất hiện, Ôn Thanh Lan một chút cũng không ngoài ý muốn, thực ra, an bài Tiêu Cảnh đi lấy sách và giấy bút, cũng đã lặng lẽ truyền tin tức của Ôn Thanh Lan ra ngoài.

Văn Uyên đi theo bên người hắn sớm hơn so với Tiêu Cảnh, đối với Văn Uyên, thực sự Ôn Thanh Lan tổn không ít tâm tư bồi dưỡng, cho nên một ít sở thích nhỏ, Văn Uyên tất nhiên cũng rõ như lòng bàn tay.

Tỷ như nghiên mực, là lúc trước hắn đưa cho Văn Uyên, mà muốn sách, hắn đã từng sắp đặt Khóa Thần Trận cho Văn Uyên, khi còn bé Văn Uyên bướng bỉnh, đánh đổ nghiên mực, một chút mực bị dính vào trang Khóa Thần Trận, còn bị hắn cho ăn đòn, phạt chép Khóa Thần Trận vài lần.

“Dạ, sư tôn.”

Văn Uyên cũng lo Tiêu Cảnh trở về, tự nhiên chú tâm đi giải Khóa Thần Trận.

Nhưng hắn hiện giờ thân là ma tu, pháp lực đạo tu cùng hắn bài xích lẫn nhau, giải cũng tốn không ít khí lực.

Cũng may kiến thức cơ bản của hắn vững chắc, tuy rời Đạo Tông nhiều năm, nhưng trận pháp Khóa Thần Trận vẫn nhớ rõ, rất nhanh đã giải tới bước cuối cùng.

Ngay lúc Văn Uyên gỡ trận pháp trong nháy mắt, một cánh tay thon dài tái nhợt vô tình mà xuyên phá ngực Văn Uyên, bóng tối dưới mật thất che hơn phân nửa khuôn mặt, khiến cả người y có vẻ cực kỳ nguy hiểm.

Y ngược mắt, trong cặp mắt kia không thấy một chút màu đen, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu tinh lãnh vô tình đáng sợ, y lộ ra vẻ tươi cười vạn vạn tựa như khóc tựa như chế nhạo với Ôn Thanh Lan, thanh âm cũng âm lãnh đáng sợ: “Sư tôn, người quả nhiên lại đang gạt ta, người đây là lại muốn vứt bỏ Tiểu Cảnh ư, Tiểu Cảnh rốt cuộc.... chỗ nào.... Kém hơn sư huynh, rốt cuộc chỗ nào không tốt, người nói đi!”

Tiêu Cảnh nói, ngón tay nhẹ nhàng cong lên, y bắt lấy trái tim đang đập từ trong cơ thể Văn Uyên, nhìn cũng không nhìn trực tiếp bóp nát, Văn Uyên trừng lớn hai mắt nỗ lực rồi ngã xuống, trong nháy mắt ngã xuống hóa thành một chùm khói đen tản ra.

Ôn Thanh Lan không trả lời, thần sắc hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm tiểu đồ đệ một chút cũng không bình thường, khuôn mặt thanh lãnh tuấn nhã hiện ra độ lạnh lùng, Cô Phong Kiếm ở đầu ngón tay hắn như ẩn như hiện, cuối cùng thành hình.

Hắn không nói hai lời, một kiếm chém về phía Tiêu Cảnh.

“Sư tôn, người vẫn muốn giết ta.” Thấy Ôn Thanh Lan một kiếm chém tới, Tiêu Cảnh cười còn đáng sợ hơn khóc, trong mắt y máu tanh càng đậm, lòng bàn tay cũng nổi lên ánh sáng màu đỏ.

Thực lực của đại năng Hợp Thể Kỳ vô cùng khủng bố, trạng thái lúc này của Tiêu Cảnh cũng vô cùng đáng sợ, thế nhưng tay không chặn một kiếm của Ôn Thanh Lan, khoe môi chảy xuống một ít tơ máu.

Tiêu Cảnh có thể ngăn một kích này, Ôn Thanh Lan không chút nào ngoài ý muốn, hắn không nói hai lời trở tay lại là một kiếm.

Mắt thấy sắp đâm thủng ngực Tiêu Cảnh, một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền đến.

A Lữ khóc lóc chạy như bay tới, đau xót nói: “Lão lão gia, lão gia, đừng mà!”

Sau đó hai người còn chưa kịp phản ứng, đã vọt tới trước người Tiêu Cảnh, Cô Phong Kiếm nháy mắt đâm thấu tim A Lữ, gã ngay cả nói cũng không kịp nói, nội tạng đã bị linh lực bá đạo nổ thành mảnh nhỏ.

Nhưng về mặt A Lữ ngược lại không có một chút thống khổ, gã lưu luyến mà nhìn Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Sau đó cả người A Lữ biến thành vô số điểm sáng màu xanh biếc, những điểm sáng này không có tản đi, bay hai vòng quanh Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, toàn bộ đi vào thân thể hai người.

Ôn Thanh Lan vốn cường chế đề hồi công lực, bị A Lữ chen ngang như vậy, khí tức trong nháy mắt tan đi, Cô Phong Kiếm bay vòng quanh hắn hai vòng rồi đi vào trong cơ thể, Ôn Thanh Lan sắc mặt tái nhợt ngồi quỳ trên đất quái đản.

Nhưng giây tiếp theo trong cơ thể nháy mắt dâng lên một cỗ nhiệt gần như thiêu chết hắn.

Tiêu Cảnh cũng bị điểm sáng màu xanh biếc đâm tản khí tức, bản thể của A Lữ là hợp hoan hoa, sống ở trong trạch viện của nữ nhân, chưa khai trí đã nhìn thấy vô số trạch đấu hậu viện, bình thường ảo giác mình là dâm hoa tình thảo, sau khi hóa hình bởi vậy sinh ra bản năng đặc biệt kỳ lạ, tuyệt đối là hoan tình được mạnh nhất đương thời.

Gã lại dính huyết sinh của Tiêu Cảnh, có liên hệ đặc biệt với Tiêu Cảnh, cỏ cây lại tự chữa trị và mang sự sống, cho nên vừa vào trong cơ thể Tiêu Cảnh, cặp mắt đỏ tanh liền khôi phục bình thường.

Nhưng được hiệu của hoan tình được cũng phát huy tác dụng mạnh mẽ của bản thân.

Tiêu Cảnh dường như không cần nghĩ ngợi mà khóa một người khác trong mật thất, người cũng trúng được hiệu của hợp hoan hoa.

## 51. Chương 51: Thiên Thượng Thần Chỉ Của Tiêu Cảnh

Lúc này Ôn Thanh Lan dường như hóa thành một bãi nước xuân.

Hắn không biết A Lữ rốt cuộc ngộ ra bản năng gì của loài yêu, nhưng hắn biết mình hoàn toàn không có cách nào chống lại ngọn lửa tình hừng hực.

Gần như có thể đem thần hồn hắn nóng cháy khiến cả người hắn hỗn loạn, mơ hồ nhìn thấy một mỹ nhân tóc dài dung nhan tuyệt sắc đi tới chỗ mình.

Mỹ nhân hơi hơi mỉm cười, trong phút chốc như trăm hoa đua nở vạn điểm tranh mình.

Ôn Thanh Lan cố nhẫn nhịn một lát, nhưng đối phương lại không biết mình hảo tâm, lại dựa vào ngực mình.

Như thế làm sao có thể nhịn, giây tiếp theo, hắn thô lỗ kéo đối phương qua đùi ở dưới thân.....

Mỹ nhân có chút trức trặc, nhưng Ôn Thanh Lan không quan tâm chút nào, hắn nâng mặt đối phương lên vừa hôn vừa liếm, lôi kéo tay của đối phương, chỉ dẫn đối phương sờ mình, cho đến khi hai người đều thở hồng hộc, lần lượt tiết một lần, thần trí hỗn loạn mới thanh tỉnh lại.

Lúc này Ôn Thanh Lan mới nhớ tới, nào có mỹ nhân gì, bị hắn đè dưới thân chính là tiểu đồ đệ Tiêu Cảnh của hắn.

Nhưng Tiêu Cảnh dung nhan xuất chúng, hiện giờ cũng hăm trong tình triều, con người màu đen vừa âng nước vừa sáng, si mê nhìn chăm chăm Ôn Thanh Lan, ngọn lửa nóng rực bên trong nó, theo con đường vô hình đốt vào lòng Ôn Thanh Lan.

Thấy Ôn Thanh Lan cũng nhìn mình chăm chú, Tiêu Cảnh bỗng nhiên cười, y lúc này cũng sắp bị lửa tình thiêu đốt, thần trí vừa mê mang vừa hưng phấn, cùng sư tôn âu yếm gần như vậy, trong lòng đều là thỏa mãn, nụ cười này tựa như nước xuân dập dờn, diễm sắc bức người, câu hồn đoạt phách.

Chọc lòng Ôn Thanh Lan rung động, nghĩ tới trước đây Tiêu Cảnh khổ luyện, từng lời đau khổ tố cáo, thì cũng không nhịn nữa, lại hôn lên lần nữa.

“Sư tôn, sư tôn, sư tôn....”

Trong lòng Tiêu Cảnh ngập tràn vui mừng, nhện không được từng tiếng gọi Ôn Thanh Lan, nhưng miệng y bị chặn kín kẽ, cũng chỉ có thể phát ra những tiếng lẩm bầm dính nhớp ở yết hầu, từ khe hở giữa miệng tràn ra, biến thành rên rỉ.

Ôn Thanh Lan mắt phượng sáng kinh người, bị một tiếng trêu chọc mà chột vật thở dốc, đáy lòng thầm mắng: Thật là nuôi phải một con tiểu yêu tinh muốn mạng người, tiểu dâm đảng.

Đáy lòng mắng, nhưng tay lại không nhàn, chỉ hai ba cái thì xé rách quần áo của Tiêu Cảnh, rất nhanh hai người đã thăng thần với nhau.

Say mê trong mắt Tiêu Cảnh càng sâu, y vươn tay ôm sư tôn trên người.

Thân thể sư tôn như băng như tuyết, thánh khiết giống như thiên thượng thần chỉ.

Nhưng hôm nay y lại có tài đức gì ôm thân thể thánh khiết như vậy, đem thiên thượng thần chỉ kéo xuống thế gian, nhập vào trong ngực tràn đầy chấp niệm của y.

Y tình khó tự ức, cảm xúc kích động, không khống chế được nội tâm mừng như điên trở mình, đè sư tôn ở dưới thân.

Cúi đầu dùng môi răng cắn bái băng tuyết thánh khiết.

Ôn Thanh Lan không ngờ bị đẩy ngã ngược, sau đó môi lưỡi nóng rực của Tiêu Cảnh đè lại, toàn thân hân tình triều cuộn cuộn, hân không kịp nói cái gì, lời vừa ra khỏi miệng đã biến thành rên rỉ.

Nhưng chuyện không ngờ tới đã xảy ra, Tiêu Cảnh hôn môi, hân ở dưới thế mà mềm nhũn, một luồng nhiệt triều lại bắt đầu khởi động, khiến hân thoải mái mà chỉ nghĩ muốn ôm chặt Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh nhảy bén nhận ra Ôn Thanh Lan phối hợp, trong lòng y vui sướng cực kỳ, cẩn thận cùng sư tôn kết hợp thành một chỗ, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Sư tôn, sư tôn, sư tôn....”

\_\_\_\_\_ Đây là tuyến đường H của đồng \_\_\_\_\_

Tròn một ngày một đêm hoang đường, chờ cổ nhiệt lượng thừa kia biến mất hoàn toàn, Ôn Thanh Lan về mặt khó lường nhìn Tiêu Cảnh bên cạnh, Tiêu Cảnh đang ngủ say, trong mộng còn đang cười, trên khuôn mặt tuần mỹ hiện ra má lúm đồng tiền nho nhỏ, có vẻ đơn thuần đáng yêu.

Bởi vì ngày hôm qua hỗn loạn, Khóa Thần Trận gần như bị phá hỏng, bát quái đài trở thành giường đá bình thường, Ôn Thanh Lan đứng dậy ngồi ở trên bát quái đài, nhặt quần áo rách đầy đất mặc lên trên người.

Chỗ bóng tối, bốc lên một làn sương đen dày đặc, cuối cùng ngưng tụ, hóa thành thân hình của một nam nhân, chỉ là có chút không ổn định, sương đen khi tụ khi tán, cuối cùng mới miễn cưỡng thành hình.

Ôn Thanh Lan nhìn đại đồ đệ của mình ngưng tụ thành hình, hân bất động thanh sắc mà nhặt áo choàng trên mặt đất khoác lên người Tiêu Cảnh.

Văn Uyên cũng không ngờ tiểu sư đệ sư tôn thu lại lòng dạ ác độc đến vậy, vừa tới đã bóp nát trái tim hân, thiếu chút nữa làm hại hân hóa thành ma khí cấp thấp không có linh trí.

Thật vất vả hao hết khí lực ngưng tụ thành hình, chỉ thấy sư tôn vẻ mặt quái lạ ngồi ở trên bát quái đài, tiểu sư đệ bên cạnh hình như đang hôn mê bất tỉnh.

Hắn có chút không rõ tình huống hiện tại, thấp giọng hỏi: “Sư tôn?”

Nghe giọng của đại đồ đệ, Ôn Thanh Lan mới từ trong trầm tư phục hồi tinh thần, đứng dậy nói: “Chúng ta đi.”

Văn Uyên tuy có chút khó hiểu với quyết định của sư tôn, nhưng hắn cũng không phải người nói nhiều, cho nên cũng không hỏi, mà là đi theo sau sư tôn, cùng nhau lặng lẽ rời Vô Vi Đạo Tông.

Ôn Thanh Lan chọn rời khỏi Vô Vi Đạo Tông là vì, thứ nhất bản thân hắn muốn rời khỏi Đạo Tông mấy ngày, tìm kiếm mấy đồ vật, trải qua nháo loạn với Tiêu Cảnh lần này, cũng khiến hắn mở mang bản lĩnh của tiểu đồ đệ, Đạo Tông do Tiêu Cảnh quản, cũng không có gì không yên lòng.

Thứ hai, hắn lúc này dư độc chưa trừ hết tu vi, thần hồn lại ở trạng thái bị phong bế, sau khi biết được tâm tư của Tiêu Cảnh đối với hắn, hắn cũng không muốn dùng trạng thái này ở chung với Tiêu Cảnh.

Không phải hắn phòng bị Tiêu Cảnh quá sâu, mà là Tiêu Cảnh nếu có tâm với hắn, thì khó tránh khỏi sinh ra tâm tư khác, vạn nhất Tiêu Cảnh cảm thấy trạng thái này của hắn không tồi, muốn duy trì như vậy, thì hắn lấy cái gì đối kháng với đối phương.

Cho nên chỉ bằng lặng lẽ rời đi, đổi thân phận hành sự, ngược lại cũng tiện hơn không ít.

Hệ thống có chút kinh ngạc nói: “Ký chủ, tui còn tưởng rằng ngài vừa mở mắt, sẽ hận không thể muốn giết chết Tiêu Cảnh.”

“Tại sao bản tôn phải hận không thể giết Tiêu Cảnh?” Ôn Thanh Lan ở trong đầu điềm nhiên nói.

Hai thầy trò Ôn Thanh Lan và Văn Uyên đã rời địa giới Vô Vi Đạo Tông, đi tới Tụ Tiên Trấn dưới chân Đạo Tông.

Không biết Tiêu Cảnh dùng cách gì phong bế thần hồn của mình, Ôn Thanh Lan một chốc một lát cũng không cách nào gỡ bỏ, không cách nào gỡ bỏ phong ấn thần hồn, thì không có cách nào thanh trừ dư độc, độc tính ăn mòn linh khí, khiến hắn từ đại năng Hợp Thể Kỳ rơi xuống Kim Đan, đi trong Tụ Tiên Trấn, chính là một tu sĩ bình thường, không một người nào chú ý.

Ôn Thanh Lan ở Đạo Tông bận việc tranh quyền và tu luyện, đã không biết bao lâu chẳng để ý những cảnh tượng náo nhiệt thế này.

Nghe câu hỏi của hệ thống, Ôn Thanh Lan rất có tâm tình trả lời một câu vui đùa: “Hơn nữa, bản tôn giết được y sao?”

Lời này vừa nói ra, nhớ tới những chuyện Ôn Thanh Lan làm trong kịch tình, hệ thống cũng không khỏi trầm mặc.

Trầm mặc một hồi, hệ thống nói: “Tuy quá trình làm việc của ký chủ ngài quanh co, thậm chí Tiêu Cảnh cũng hắc hóa, nhưng cuối cùng cũng coi như là đạt thành chủ tuyến Vô Vi Đạo Tông, muốn biết số liệu hiện tại của ký chủ ra sao không?”

“À, người nói xem?”

Hệ thống vừa nói vậy, Ôn Thanh Lan cũng muốn biết tình hình.

Lâu như vậy tới nay, hắn đối với giá trị vận khí cũng nghiệm chứng được kha khá, thứ vận khí này tuy rằng huyền diệu, nhưng đôi khi lại rất hữu dụng, lại còn có liên quan rất lớn với Tiêu Cảnh.

Quả nhiên chợt nghe hệ thống nói: “Hoàn thành chủ tuyến Vô Vi Đạo Tông, giá trị vận khí hiện tại của ký chủ: 40%, độ hảo cảm 70%, độ thân mật 80%, độ ngọt ngào 30%, nhưng ký chủ muốn biết độ hắc hóa của Tiêu Cảnh bao nhiêu không, 80% nha?”

Ôn Thanh Lan một chút cũng không cảm thấy lạ.

Nếu nói trước kia, hắn chỉ xem Tiêu Cảnh như tiểu đồ đệ thuần lương trầm mặc mà đối đãi, thì khi trải qua chén trà độc và chuyện dưới mặt thất ngăm, hắn hiểu Tiêu Cảnh càng sâu.

Căn cứ vào việc trong mật thất ngầm Tiêu Cảnh thổ lộ tình cảm rối rắm, như vậy một đêm thượng kia, Tiêu Cảnh tỉnh lại phát hiện mình trở lại bị vứt bỏ trên bát quái đài, không biết sẽ hiểu sai tới mức nào, độ hắc hóa cao như vậy, thật là một chút cũng không kỳ quái.

Bằng hiểu biết của hắn đối với tính tình tiểu đồ đệ, Tiêu Cảnh ở bên trong Đạo Tông sẽ không hiển lộ mấy may, lúc không có ai sẽ phát hiện tìm hắn.

Mặc dù biết trạng thái bây giờ của tiểu đồ đệ, nhưng Ôn Thanh Lan lại không có chút lòng thương hại nào, cũng không có dự định trở về, mà đuổi Văn Uyên đi, theo sông Lan Thương xuôi về nam.

Trong nháy mắt đã trôi qua mười năm.

Đối với người Tu Chân Giới mà nói, mười năm không tính là quá dài, cũng không thể nói là ngắn, đủ để xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Ma giới đệ nhất nhân Phệ Hồn Lão Tổ độ kiếp thất bại hồn phi phách tán, Ma giới xuất hiện một người lai lịch thần bí thân phận hắc mã (\*) thần bí, một lần ra tay giết chết ba gã ma tướng mà thành danh, lấy tư thái cực kỳ dũng mãnh ngồi vững ở vị trí Ma quân.

(\*) không lường được thực lực với người cạnh tranh.

Lại nói Vô Vi Đạo Tông thay đổi quyền thế, bản thân tiên chương môn Khuất Minh Dương nhập ma đền tội, tân chương môn Ôn Thanh Lan hành tung không rõ, quyền hành cả tông môn rơi vào trên người đệ tử Tiêu Cảnh của Ôn Thanh Lan, theo lý thuyết một tiểu bối chấp chương quyền thế, chắc chắn có người không phục, cũng không biết Tiêu Cảnh kia dùng biện pháp gì, phạm là người phản đối y, rồi đi, mất tích, hoặc chết.

Vô Vi Đạo Tông lớn như vậy lại là không dám có thanh âm phản đối, đối với chương môn trước kia cũng là nói cũng không dám nói, quả nhiên là người đi thì trả nguội (\*), nhân tình ấm lạnh có thể thấy đốm (\*\*).

(\*) nhân tẩu trà lương

(\*\*) mảng đốm trên người con báo (ví với sự vật rất nhỏ bé)

Theo lý Vô Vi Đạo Tông tổn thất nhiều chủ lực như vậy, nên rút vị trí tu đạo đệ nhất tông.

Nhưng sự thật là, mấy năm trước có một môn phái có chủ ý đánh Đạo Tông khi dễ người cầm quyền là tiểu bối, muốn xâm chiếm Vô Vi Đạo Tông, kết quả lại bị tên tiểu bối này hung hăng dạy dỗ một trận.

Người cầm quyền Đạo Tông tân nhiệm Tiêu Cảnh, trước đó chưa ai biết tên, ai ngờ lúc cầm quyền thể hiện nhiều chỗ bất phạm như vậy, tu vi cũng không giống như là văn bối nho nhỏ, ngay cả môn chủ của một môn cũng phải ăn thiệt, khiến mọi người rất là giật mình.

Hiện giờ Tiêu Cảnh đã từ biệt vô vi (\*) yên lặng trước đây, thành một nhân vật mà Tu Chân Giới chạm tay là bỏng, cho dù là chương môn bốn môn gặp mặt cũng phải cung kính gọi một tiếng Đạo Tôn, là người mà đồng đạo tu sĩ muốn ôm đùi nhất.

(\*) tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ

Chỉ là vị Tiêu đạo tôn này, tuy rằng tuổi trẻ tuổi trẻ, tu vi cao thâm, nhưng mà lại lạnh nhạt vô tình cao cao tại thượng, nghe nói người thân cận bên cạnh y đều không thấy được vẻ tươi cười của y, đánh mất ý leo lên của không ít người.

Ngồi trong quán rượu nhỏ uống trà Ôn Thanh Lan nghe đến mấy truyền thuyết giang hồ này, nhin không được cười cười.

Không ngờ tiểu đồ đệ vậy mà cũng có lúc cao cao tại thượng lạnh nhạt vô tình, nhớ tới dáng vẻ cô vợ nhỏ ngượng ngùng dụ dỗ trước kia của đối phương, thật là khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Ngay lúc Ôn Thanh Lan lắng tai nghe bàn đàm trước nói chuyện phiếm, cửa gỗ không mấy chắc chắn của quán rượu, đột nhiên bị người bạo lực mà đá bay.

## 52. Chương 52: Lăng Lơ Đê Tiện

Quán rượu nhỏ đang vui cười đàm luận lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn ra ngoài cửa, xem thử rốt cuộc là tên lỗ mãng nào.

Chỉ thấy ba gã nam tử tướng mạo khác nhau đập hồng đại môn, đi vào trong quán rượu nhỏ.

Ba người này một cường tráng một gầy ốm còn có một tuấn mỹ lầu cá, đều mặc phục sức (\*) thống nhất, vừa tiến vào vẻ mặt bất thiện ánh mắt sáng ngời quan sát mọi người uống trà.

(\*) trang phục và trang sức

Mà quần chúng uống trà vốn còn tò mò nhìn quanh trước cửa, nhìn thấy người tới, đều có chút sợ hãi cúi đầu, giả vờ như không thấy.

Chỉ có tiểu nhị của quán rượu cười khỏ ha ha đi lên đón, cúi đầu khom lưng nói: “Ba vị thần sử đại gia, phí dụng của tiệm đã đúng hạn nộp lên trên mấy ngày trước, không tin đại gia có thể tra xét, thần bài còn đang treo trong tiệm của tiểu nhân đây ạ.”

Tên cường tráng không kiên nhẫn đập tiểu nhị ngã xuống đất, hung thần ác sát nói: “Đi đi đi, không có chuyện của ngươi, đừng ở đây góp vui.”

Nam nhân tuấn mỹ lầu cá mở quạt xếp, giả vờ phong nhã mà phẩy phẩy, trên quạt xếp chỉ viết ba chữ lớn ‘Bái Nguyệt Giáo’.

Nam nhân vừa lòng nhìn ánh mắt sợ hãi trốn tránh của người xung quanh, cười hì hì nói: “Bái Nguyệt Thần Giáo ta làm việc ở đây, người không liên quan nhanh chóng rời đi, thần giáo không phí công giết người vô tội.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong quán rượu ngay lập tức tan tác chim muông, trong chốc lát đã tản đi hơn phân nửa.

Ôn Thanh Lan tới đây chỉ là muốn tìm nội dung nửa bộ sau của sách cổ Khâm Thiên, cũng không định gây chuyện thị phi, nên định theo quần chúng uống trà trong quán rượu cùng rời đi.

Song hần không tính gây chuyện thị phi, cũng không có nghĩa là người khác không đi chọc hần.

Ngay lúc Ôn Thanh Lan theo phía sau quần chúng uống trà đi ra ngoài, công tử bộ dáng tuấn mỹ lầu cá, quạt xếp đưa ngang, chắn trước ngực hần.

Ôn Thanh Lan khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn đối phương.

Chỉ thấy thần sử Bái Nguyệt Giáo tay cầm quạt xếp, trên mặt hiện ra tươi cười không rõ ý tứ, gã nhìn Ôn Thanh Lan từ trên xuống dưới, quạt xếp ngả ngón chuyển tới cầm Ôn Thanh Lan, lầu cá nói: “Người, cùng bốn sử rời đi.”

Quần chúng uống trà chưa kịp rời đi ánh mắt thương hại nhìn Ôn Thanh Lan.

Thần sử tay cầm quạt xếp cao giọng nói: “Đây là thánh tử Bái Nguyệt Giáo ta, hôm nay tới đây là muốn mang thánh tử về, người không quan hệ với thánh tử, mời nhanh chóng rời đi.”

Nam nhân cầm quạt xếp vừa dứt lời, một số người còn lại cũng lập tức rời khỏi.

Mà tên cường tráng bên cạnh hần không khách khí đi lên nắm bả vai Ôn Thanh Lan, giọng thô lỗ: “Theo chúng ta trở về.”

Ôn Thanh Lan cau mày, chợt lóe người tránh móng vuốt thô lỗ của đối phương.

Thần sử Bái Nguyệt Giáo ắt hẳn là quen làm những việc này, đối với phản kháng của Ôn Thanh Lan không chút nào bất ngờ, nhanh chóng phối hợp bao vây.

Trong đó tên nam nhân cầm quạt xếp cười hì hì nói: “Tiểu mỹ nhân, bổn sử khuyên ngươi đừng nên phản kháng, ngoan ngoãn theo bổn sử trở về, miễn cho lát nữa các huynh đệ mạnh tay, làm bị thương khuôn mặt nhỏ nhắn này của ngươi sẽ không tốt.”

“Vào Bái Nguyệt Thần Giáo ta có gì không tốt, cơm ngon rượu say vinh hoa phú quý, ngươi đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Tên cường tráng lớn giọng quát.

Trên mặt người gây lại hiện một tia cười lạnh, đôi mắt nhỏ dài nheo lại nguy hiểm: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, trực tiếp đánh gãy xỉu mang đi, nhìn da mềm thịt non này, không động tay, chỉ sợ không biết cái gì gọi là nghe lời.”

Ba người nói xong, cúi đầu bắt đầu niệm chú văn, vốn chỉ là ba gã Kim Đan Kỳ, dưới sự cộng hưởng của chú văn, trong nháy mắt thực lực tăng vọt thẳng tới Nguyên Anh.

Ba đường năng lượng màu lam ngưng tụ màn ảnh trước mặt ba người, trong thời gian ngắn ép sát Ôn Thanh Lan.

Bằng thực lực Linh Tịch Kỳ hiện giờ của Ôn Thanh Lan, căn bản là tránh cũng không thể tránh, nhưng mà càng làm cho người ta không cách nào phòng bị, là phương thức sử dụng năng lượng kỳ quái của ba người này, như là linh lực cũng không phải linh lực.

Hắn hơi có chút ngạc nhiên ‘ồ’ một tiếng, tâm niệm thay đổi thật nhanh từ bỏ phản kháng, trước khi năng lượng màu lam tới, trực tiếp té xỉu trên mặt đất.

“Tiểu tử này cũng quá vô dụng đi, ta cảm thấy còn chưa đánh tới hắn, hắn đã té xỉu.” Đại hán cường tráng buồn bực khó chịu nói, gã nghi ngờ gã gã đầu.

Người gây cười lạnh một tiếng: “Chẳng biết lô đỉnh trốn ra từ nơi nào, một thân công lực nói không chừng đều là được chủ nhân rót thành gỏi thêu hoa, có thể có năng lực gì.”

“Được rồi, tạm thời đừng bàn luận, chúng ta vẫn mau trở về thần giáo, nộp tiểu tử này lên cho các trưởng lão mới phải.”

Công tử quạt xếp nói xong, ba người đều an tĩnh lại, Ôn Thanh Lan bị tên cường tráng không khách khí vác ở trên vai, đầu trút xuống vai khiến sắc mặt hắn tối sầm.

Nhưng Ôn Thanh Lan lòng mang ý xấu, tiếp tục giả vờ làm một con cá mập, mặc cho tráng hán khiêng mình đi nhanh như bay.

Ôn Thanh Lan lặng lẽ thả thần thức ra, phát hiện ba người này đi vào trong một sơn cốc nhìn không ra hình thù, cũng không biết ba người này làm cái gì, trên mặt đất sơn cốc xuất hiện ánh sáng, sau đó bọn họ biến mất tại chỗ, cảm giác như là phù văn Truyền Tống Trận, nhưng lại không giống lắm.

Không đợi hắn suy nghĩ sơ lược, bọn họ đã xuất hiện ở một chỗ trước đại điện, tên cường tráng khiêng hắn đi tới một viện tử cạnh phòng nghiêm ngặt.

Có người chào hỏi: “Í, lần này tìm thấy thánh tử không tồi à nha, ta thấy ba người các ngươi tìm được chất lượng không tệ, lần này nhất định sẽ được phong thưởng.”

Hán tử cường tráng gã đầu, cười khà khà, người nọ chỉ thị đối phương bỏ Ôn Thanh Lan vào một căn phòng cách viện tử, vừa để vừa nói thầm: “Cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, nhu cầu thánh tử thánh nữ trong giáo ngày càng lớn, tìm thấy một nhóm người rồi lại đổi một nhóm người, địa bàn Bái Nguyệt Giáo ta đều tìm không có.”

“Quần nhiều như vậy làm gì, nếu không phải bởi vì cái này, huynh đệ chúng ta sao có thể được phong thưởng xuất hiện trước mặt thánh thần.” Nam nhân quạt xếp mở quạt, phẩy phẩy, không kiên nhẫn nói: “Mau ghi lại các huynh đệ, chúng ta vẫn chờ đi ra ngoài uống rượu đấy.”

Người ghi chép vỗ bả vai đối phương, mắng: “Tiểu tử ngươi vẫn không kiên nhẫn như vậy.”

Bốn người nói thầm một trận, rồi rời viện tử, Ôn Thanh Lan cũng thanh tỉnh.

Ở đây trừ hẩn ra, còn có không ít nam nữ trẻ tuổi, đều là đáng vẽ ngây thơ ngốc nghếch, nhìn tu vi có cao có thấp, nhưng cao nhất cũng chỉ Kim Đan, xem ra đều là dùng mọi thủ đoạn bắt vào.

Còn có mấy người rõ ràng là thiếu niên thiếu nữ bình thường, đang ôm người khóc.

Cũng không biết Bái Nguyệt Thần Giáo bắt bọn họ vào đây làm gì, vừa nghe tên giáo phái đã không phải thứ tốt lành gì, nói không chừng chính là muốn làm ra tà thuật gì đó.

Ôn Thanh Lan quan sát một lát, cảm thấy nhàm chán, đặc biệt cảm thấy mình lén vào đây xem xét càng nhàm chán, vì thế liền trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Không ngoài dự đoán, cửa bị khóa cứng, hẩn đẩy đẩy, cảm thấy bên ngoài hẩn là khóa đồng bình thường.

Không chút nghĩ ngợi, Ôn Thanh Lan rút kiếm liền chém.

Hẩn không dùng bội kiếm Cô Phong Kiếm của mình, mà là dùng một thanh linh kiếm bình thường không biết tìm thấy nơi nào, nhưng ở trên tay Ôn Thanh Lan lại dững mãnh sắc bén, chỉ nghe cửa bị chém ầm ầm vang một tiếng lớn, vậy mà không bị phá hỏng.

Dù thực lực hiện tại của hẩn chỉ là Linh Tịch Kỳ, cũng không nên như thế chứ?

Ôn Thanh Lan không khỏi nhướn chân mày, lúc này mới nhắc lên chút hứng thú với Bái Nguyệt Thần Giáo.

Hẩn hứng thú, nhưng một đám người trong phòng lại bị việc làm bạo lực của hẩn chấn kinh rồi, đều vẫn không nhúc nhích há hốc mồm nhìn Ôn Thanh Lan, ngay cả cô gái ôm người khóc thút thít cũng không khóc, vẻ mặt mờ mịt mắt chứa sùng bái nhìn Ôn Thanh Lan.

“Khụ....khụ.....Cái kia..... Vị đạo hữu này.....”

Ngay lúc Ôn Thanh Lan nhìn chằm chằm cửa suy xét, một giọng nói từ phía sau hẩn vang lên, còn thuận tay vỗ bờ vai hẩn.

Ôn Thanh Lan quay đầu, không khỏi híp mắt, hóa ra là người quen.

Nhưng vị người quen này hiển nhiên không nhận ra hẩn, thậm chí bị dung mạo vừa quay đầu của Ôn Thanh Lan làm ngẩn ngơ, trong mắt lóe lên một chút si mê, có lẽ cảm thấy mình thất lễ, người nọ có chút xấu hổ đỏ mặt, khẽ giọng nói: “Ta tên là Nguyệt Linh Nhi, không biết đạo hữu là....”

“Ôn Ngọc.” Ôn Thanh Lan nhàn nhạt nói.

Không sai, quỷ xui xẻo cũng rơi vào Bái Nguyệt Giáo đúng là Nguyệt Linh Nhi, thiếu chủ Linh Lung Phường được Tiêu Cảnh cứu ở Chân Diệp bí cảnh.

Nguyên nhân không nhận ra Ôn Thanh Lan, đó là vì sư tôn hẩn lại biến trang.

Lúc này sư tôn mang chính là một thân xác lô đỉnh, lớn lên có chút một lời khó nói hết, không phải lớn lên quá đáng sợ, mà là có mùi vị lẳng lơ đề tiện.

Gương mặt nhon chỉ lớn bằng bàn tay, người trắng như ngọc, một đôi mắt ngấn nước, lộ ra hương vị diễm đạm đáng yêu, khóe mắt giương lên, thì có cổ mị ý, lông mi đen vừa dài lại vừa mềm, chớp chớp mà cào ngứa lòng người, cái mũi xinh xắn tinh xảo, tiếp theo là đôi môi đỏ mọng câu nhân, cả khuôn mặt có vẻ đẹp của nam và nữ.

Nhưng cũng không phải mùi son phấn ảo lả, chỉ là không biết cái thân xác này xảy ra chuyện gì, tuy không để người ta nhận sai giới tính, nhưng từ trong xương cốt lại lộ ra một cổ câu nhân, Ôn Thanh Lan đánh giá, đó chính là dâm.

Không trách nữ tu Nguyệt Linh Nhi ngây thơ bị câu đỏ mặt, ba người thân sử Bái Nguyệt Giáo nhận hẩn thành lô đỉnh, chỉ vì thân thể này vận chuyển công pháp, đúng là có chủ lô đỉnh luyện tập.

Ôn Thanh Lan dĩ nhiên đã sớm quen, để phòng ngừa Nguyệt Linh Nhi liên tục thất thần, hẩn lấy ra một cái mũ đội đầu từ trong túi trữ vật đội lên đầu, hỏi: “Nguyệt đạo hữu cũng biết tình hình nơi này thế nào hả?”

Nguyệt Linh Nhi lúc này mới hồi thần, nàng nghiêm mặt nói: “Đạo hữu không biết, Bái Nguyệt Giáo rất là tà môn, ta cũng vì truy xét Bái Nguyệt Giáo mới vào nơi này, chỉ là sau khi tiến vào, lại phát hiện không cách nào rời đi.”

Nàng quay đầu lại chỉ chỉ mấy người phía sau nói: “Ta và mấy vị đạo hữu này cùng nhau nghĩ cách, nhưng không biết có phải do công lực yếu không, chúng ta đều không thể mở đại môn này.”

Kỳ thật nếu Ôn Thanh Lan phá vỡ phong ấn thần hồn, khôi phục thân phận, dựa vào linh lực đáng sợ của đại năng Hợp Thể Kỳ, dễ như trở bàn tay là có thể phá vỡ đại môn này.

Chỉ là tạm thời không muốn chạm mặt với Tiêu Cảnh, nên cũng đánh mất cái ý niệm này, theo hần biết, đồ nhi này của hần thật đúng là tiến cảnh kinh người, chỉ sợ từ lâu đã đột phá tới Đại Thừa Cảnh, sư tôn là hần nghe xong, tâm tình cũng phức tạp.

### 53. Chương 53: Nguyên Nguyệt Thần Phù Hộ Người

Cái ý niệm này của Ôn Thanh Lan chỉ lướt qua trong một cái chớp mắt, hần dời lực chú ý đặt ở trên đại môn.

Lời nói của Nguyệt Linh Nhi làm cho hần hứng thú, Bái Nguyệt Giáo này chẳng biết ở đâu ra, thế nhưng tạo ra công pháp cổ quái, quả thực có thể nói là chưa từng nghe thấy.

Tu Chân Giới và chúng sinh nhân gian cùng tồn tại trên Thiên Vũ Đại Lục, từ vạn năm trước Nữ Oa phân cách hai giới, nhân đạo hưng thịnh, Thiên Vũ Đại Lục thịnh hành tổ tiên nhân tộc lĩnh ngộ công pháp tu tiên.

Các môn phái tu tiên tồn tại ở thế chân vạc, phân chia ra chính đạo tu tiên, tà ma quỷ tu ma, yêu linh tinh quái tu linh tam mạch.

Nhưng bất kể phân nhánh nào, tất cả linh lực đẳng cấp và công pháp phân chia, đều có thể thấy được một điểm chung rõ rệt.

Chính là hấp thụ linh khí thiên địa hoặc là linh khí sinh linh hóa cho mình sử dụng, đợi cho tâm cảnh tu vi và linh lực tích tụ đến trình độ nhất định, sẽ nghênh đón cửu thiên lôi kiếp hóa thành tiên.

Nhưng từ khi hần tiếp xúc với thần sử Bái Nguyệt Thần Giáo, thì cũng không cách nào kiểm tra được đối phương rốt cuộc là đi theo mạch công pháp nào.

Trên người đối phương tích tụ cũng có linh khí, nhưng khác với mọi người hấp thụ linh khí thiên địa, với lại cũng không phải cất ở tử phủ vùng đan điền, mà là đặt ở ấn đường và ngực.

Quả thực vô cùng kỳ lạ!

Ngay cả khóa trên đại môn này, trong chốc lát hần cũng không phát hiện, cho rằng là khóa bình thường.

Nhưng nhìn cẩn thận, lại nhìn ra manh mối, khóa lại mơ hồ lộ ra linh lực, rõ ràng cho thấy được thi chú pháp, lại khác với phù văn pháp trận hần biết, trong một lúc không thể giải ra.

Thú vị thú vị, thật sự là vô cùng thú vị.

Thấy Ôn Thanh Lan đứng ở đại môn trầm mặc cả buổi, Nguyệt Linh Nhi có chút lo lắng nói: “Ôn đạo hữu, chỗ nên nản lòng, Bái Nguyệt Giáo này nơi nơi lộ ra cổ quái, bằng không cũng sẽ không vây chết chúng ta ở chỗ này nhiều ngày như vậy.”

Nhưng khi Nguyệt Linh Nhi vừa dứt lời, Ôn Thanh Lan đã đánh ra một đường linh khí nhỏ hẹp, khóa lớn trên cửa đáp lời rơi xuống.

Nguyệt Linh Nhi: “.....”

Trùng hợp, đúng lúc này có người từ bên ngoài đẩy cửa vào, thoáng cái đã đẩy cửa ra.

Giáo đồ Bái Nguyệt Giáo bên ngoài: “.....”

Giáo đồ kia gãi da đầu, nói thầm: “Kỳ lạ, ta vừa vận linh lực sao, ổ khóa hôm nay sao mở nhanh vậy nhỉ, chẳng lẽ là công lực của ta tiến bộ?”

Nói xong, gã đi vào trong phòng, vừa ngẩng đầu đã chạm phải đôi mắt của Ôn Thanh Lan, liền giật mình đứng sững ở cửa.

Nhưng giáo đồ còn chưa kịp nói cái gì, Ôn Thanh Lan chỉ yên lặng liếc nhìn đối phương, một giây kế tiếp đâm ra một kiếm, giáo đồ không kịp phát ra một tiếng, phút chốc ngã xuống đất mà chết.

Cái này còn chưa kết thúc, sau khi đâm chết đối phương, Ôn Thanh Lan kéo thi thể đối phương vào, ném trong góc.

Một màn tàn bạo này dọa mọi người đằng sau an tĩnh như gà.

Giết người không phải chưa từng thấy, dù sao thân là tu sĩ, nhiều ít đều giết qua kẻ địch.

Nhưng dứt khoát lưu loát như vậy, không nói một lời dùng đao thọc chết, thật đúng là lần đầu tiên thấy.

Nhìn không ra, người tên Ôn Ngọc này, lớn lên nhu nhược mạo mỹ, hóa ra lại tàn bạo đáng sợ như thế.

Trong lúc nhất thời, những người bị Bái Nguyệt Giáo cầm tù đều đồng loạt lui về phía sau một bước, âm thầm cách xa Ôn Thanh Lan, trong tiềm thức bọn họ cảm thấy đối phương so với Bái Nguyệt Giáo cầm tù bọn họ còn khủng bố hơn.

Nguyệt Linh Nhi cũng lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng, Ôn Thanh Lan như vậy, đem những ý nghĩ kiêu diễm của nàng đánh bay không còn một mảnh, nàng có chút sợ hãi nhìn Ôn Thanh Lan, ấp a ấp úng nói: “Ôn.... Ôn đạo hữu, chúng ta bây giờ phải làm gì, coi như giết một giáo đồ Bái Nguyệt Giáo, nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của Bái Nguyệt Giáo, chỉ bằng chúng ta chỉ sợ đi không được.”

Ôn Thanh Lan nghe vậy kinh ngạc nhìn Nguyệt Linh Nhi, khó hiểu nói: “Tại sao phải đi?”

Nguyệt Linh Nhi cũng mơ màng: “..... Vậy huynh đang làm gì?”

Lúc này Ôn Thanh Lan đã dùng Thiên Cơ Thần Diện biến trang thành tên giáo đồ Bái Nguyệt Giáo kia, còn thuận tay lột áo ngoài của đối phương, không hề chú ý tâm lý mà mặc ở trên người, lại thu thi thể đối phương vào túi trữ vật.

“Ôn đạo hữu là tính giả trang người này rồi đi sao?”

Phía sau một nam nhân thân thể cường tráng khuôn mặt kiên nghị lên tiếng nói, Ôn Thanh Lan nhìn lại, trông như là kiếm tu Thập Phương Kiếm Tông.

Chợt nghe người nọ nói: “Tại hạ Tịch Dung, là vì bảo vệ đôi tỷ đệ này bị bắt tới đây.”

Đối phương thoát nhìn cũng là tu vi Kim Đan Kỳ, kiếm tu xưa nay lực phá hoại mạnh, có thể bắt người này tới, chắc hẳn là bởi vì Tịch Dung là đệ tử trẻ tuổi ra cửa lịch luyện, không có kinh nghiệm gì.

“Người không phải nói đến đây là muốn tra xét Bái Nguyệt Giáo sao, mời chúng ta đến, rồi muốn chúng ta rời đi như vậy, cũng quá nhẹ nhàng, đương nhiên phải phá hủy tà giáo này mới được.”

Ôn Thanh Lan nói như vậy, biểu cảm trên mặt vẫn thản nhiên, Nguyệt Linh Nhi ghen hờn nhìn trần trối.

“Đúng, đúng, Ôn đạo hữu nói rất đúng, đang cùng ý với ta.” Tịch Dung cũng cao giọng phụ họa, trong đôi mắt của cậu thần thái sáng láng, có chút kính nể nhìn Ôn Thanh Lan: “Ôn huynh đệ là người sáng khoái, tại hạ khâm phục.”

Ai ngờ Ôn Thanh Lan lại nhíu mày nói: “Các người kinh nghiệm không đủ, tu vi lại thấp, đi theo ta dễ dàng hỏng việc, vẫn là ở chỗ này chờ đi.”

Nguyệt Linh Nhi, Tịch Dung: “...”

Về cảm động bay mất sạch, vẻ mặt hai người đồng thời cứng đờ.

Tịch Dung giận tái mặt nói: “Kinh nghiệm không đủ Tịch mỗ thừa nhận, nếu nói tu vi, Tịch mỗ nguyện lãnh giáo Ôn huynh đệ một phen, để Ôn huynh đệ nhìn tu vi Tịch mỗ rốt cuộc ra sao.”

Nói xong, Tịch Dung rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Nguyệt Linh Nhi thấy hai người chẳng phân biệt được tình hình muốn ở hang ổ nhà người ta đánh nhau, vội vàng ngăn cản nói: “Ôn đạo hữu, Tịch đạo hữu bình tĩnh, Ôn đạo hữu, Tịch Dung cũng là có ý tốt, suy cho cùng mọi người tu vi ngang nhau, nhiều người hỗ trợ cũng nhiều phần sức lực, so với huynh một người xông vào đâm rỗng hang ổ khá hơn nhiều, Ôn đạo hữu, ta biết huynh suy nghĩ cho mọi người, không muốn chúng ta đi chịu chết, nhưng tình thế nguy cấp, vẫn là cùng nhau hành động mới tốt.”

Ôn Thanh Lan đứng là ghét bỏ hai người liên lụy, nhưng hắn có lòng giao hảo với Nguyệt Linh Nhi, chỉ qua quát giải thích với Nguyệt Linh Nhi: “Không phải ta không muốn cùng các ngươi một chỗ đi điều tra Bái Nguyệt Giáo, nhưng hiện giờ nếu ta giả trang làm giáo đồ Bái Nguyệt Giáo, lại cùng các ngươi đi một chỗ, không phải công khai để mọi người nghi ngờ, các ngươi cứ gốc ở chỗ này, nếu có người hỏi, cứ việc nói thẳng ta chạy trốn là được.”

Nguyệt Linh Nhi và Tịch Dung liếc nhau, miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích của Ôn Thanh Lan, ở lại, chỉ nói là nếu cần trợ giúp, nhất định phải đến tìm bọn họ.

Ôn Thanh Lan gật đầu đồng ý, nhưng không để trong lòng, mà đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, mới nhìn thấy toàn cảnh Bái Nguyệt Thần Giáo.

Thần giáo này quả nhiên tuân theo phong cách quỷ dị.

Ngay cả kiến trúc đình viện lầu các đại điện cũng không phải phong cách thường thấy ở Thiên Vũ Đại Lục, mà là mái vòm hình bán nguyệt đỉnh nhọn, một cái mũ nấm hợp với một cái mũ nấm, hiện ra một phong cách quỷ dị.

Từ xa nhìn lại nhà cửa càng kỳ dị, dáng vẻ khác lạ, nóc nhà vừa cao lại vừa nhọn, tựa như trường côn muốn đâm thẳng đỉnh trời.

Bệ cửa dưới trường côn cũng không tròn, lại là dạng đồng hồ tròn lớn và tam giác nghiêng.

Phong cách này làm người xem thổ dài.

Xây một đồng nhà cửa như thế, Bái Nguyệt Giáo không phải tà giáo thì là cái gì.

Ôn Thanh Lan yên lặng thu hồi tầm mắt, âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Đi một đoạn, mới gặp một người chào hỏi Ôn Thanh Lan, đầu tiên gã hành lễ nói: “Nguyện Nguyệt Thần phù hộ người.”

Sau đó mới hỏi: “Hắc Tử, người cũng đi thánh đường báỉ thần à?”

“Nguyện Nguyệt Thần phù hộ người.” Ôn Thanh Lan học theo đáp lễ đối phương.

Hắn mặt không đổi sắc nói chuyện phiếm: “Đúng vậy, không bằng chúng ta cùng đi?”

“Được” Người nọ nghe vậy không nghi ngờ, chỉ nói: “Ta nhớ không phải ngày mai người mới nghỉ sao, hôm nay sao rảnh rồi thế?”

Ôn Thanh Lan nghe vậy nói thẳng: “Cộng tác hôm nay có việc, ta điều chuyển một chút, cho nên hôm nay nhàn rồi.”

Bên kia, thần sử quạt xếp thuộc Bái Nguyệt Giáo ở chỗ trưởng lão, nghe nói thần sử quạt xếp bắt được một tu sĩ thể chất lô đỉnh, trưởng lão kia mặt mày vui mừng không chờ nổi nói: “Tiểu tử tốt, nếu ta lên chức, vị trí trưởng lão là của người, mau dẫn ta đi nhìn một cái.”

Nam nhân anh tuấn quạt xếp mặt lộ vẻ hớn hở, vội vàng nói: “Trưởng lão, mời theo tiểu nhân đến sảnh đường nhìn thánh tử.”

Hai người nói xong, đi đến nơi giam giữ Ôn Thanh Lan.

Nhưng bọn họ nhất định phải thất vọng rồi.

Trưởng lão và thần sử quạt xếp mới tiến vào viện tử của thánh tử thì phát hiện khác thường, cửa sương phòng của thánh tử mở rộng, tu sĩ bị bắt và phạm nhân trong sương phòng lùi về một góc mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Sắc mặt của trưởng lão và thần sử quạt xếp nhất thời biến đổi, vội vã vọt vào nhìn, tìm một vòng không tìm được bóng dáng Ôn Thanh Lan.

“Đây là có chuyện gì?” Trưởng lão kia lập tức nổi giận nói.

Thần sử quạt xếp cũng là ánh mắt bất thiện nhìn đám người còn lại.

Tịch Dung làm bộ sợ sệt như những người khác đi ra nói: “Có tên nam nhân lớn lên vô cùng đẹp mắt mở cửa, còn dẫn thần sử rời đi, chê chúng ta vương bận, bỏ chúng ta lại.”

Trưởng lão kia vừa nghe, thần sắc tức khắc âm trầm: “Mau thượng báo giáo chủ thánh giáo, có thánh tử chạy trốn.”

Bên kia, sau khi Ôn Thanh Lan lừa giáo đồ, thì cùng giáo đồ kia đi tới thánh đường.

Toàn bộ thánh đường xây vô cùng rộng lớn, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy một tầng rồi một tầng thang cuốn xoay tròn, nối thẳng tới chỗ cao nhất nhìn không thấy đỉnh.

Nhìn về phía trước, là một thính đường cực kỳ rộng, bốn phía vẽ đồ án kỳ dị, các góc đại sảnh đều ngồi một thiếu nam thiếu nữ mặt không cảm xúc, ánh mắt bọn họ trống rỗng trong miệng không ngừng ngâm xướng.

Thế cho nên toàn bộ đại sảnh đều vang vọng chú văn hoặc lại như là tiếng ca xướng rên rỉ.

Thấy Ôn Thanh Lan vẫn quan sát những người đó, giáo đồ cùng một chỗ với hắn tự hào nói: “Thế nào, chấn động ha, ta mỗi một lần tới đây đều sẽ chấn động như vậy, cũng chỉ có Thánh Thần mới có thần lực cao siêu như vậy, có thể làm những tu sĩ cao ngạo kia phải ngoan ngoãn cúi đầu, làm thánh tử Bái Nguyệt Thần Giáo chúng ta.”

Ôn Thanh Lan đối trá phụ họa nói: “Thánh Thần pháp lực vô biên, chúng ta phải mỗi ngày nghe Thánh Thần dạy bảo, thật hi vọng có một ngày có thể cảm hóa bọn họ giống như Thánh Thần.”

Giáo đồ võ vai Ôn Thanh Lan, khích lệ nói: “Chỉ cần chúng ta thành kính, có một ngày nhất định có thể theo bên cạnh Thánh Thần, cảm hóa những tu sĩ này, phải biết rằng, sáu năm trước, chúng ta được tiên sơn khâm định là phế căn không thể tu luyện, nếu không phải Thánh Thần, ha ha.....”

Ôn Thanh Lan khẽ động trong lòng, hắn thấp giọng nói: “Thánh Thần lợi hại, chúng ta chỉ cần thờ phụng thánh thần, là có thể trở thành tu sĩ có pháp lực vô thượng sao?”

Giáo đồ kia lập tức biến sắc trách cứ: “Hắc Tử, lời này đừng nên nói bậy, chúng ta tín ngưỡng Thánh Thần, làm sao có thể dao động, đương nhiên là càng thành kính pháp lực nhận được càng mạnh, Thánh Thần chỉ biết ban pháp lực vô thượng cho tín đồ của ngài, lời này nói ta nghe thì được, lần sau đừng nên nói bậy.”

Ôn Thanh Lan lập tức ra vẻ thụ giáo, chấp tay nói: “Đa tạ lão ca chỉ điểm.”

Giáo đồ võ vai Ôn Thanh Lan, khẽ giọng nói: “Không nói nữa, đến tượng Thánh Thần, chúng ta vẫn làm nhanh công khóa đi, nhớ kỹ nhất định phải thành kính, càng thành kính càng tốt.”

Ôn Thanh Lan nhìn nhìn, nơi này là một đại sảnh rộng lớn, mơ hồ có tiếng ca xướng truyền đến từ xa, kỳ ảo như có như không, nghe giống như là thiên âm từ không trung truyền tới, kỳ thật chỉ là thanh âm của những thiếu niên thiếu nữ ở sảnh ngoài truyền tới tạo thành ảo giác mà thôi.

Đại sảnh phía nam, được khảm một tượng thần cực kỳ lớn, toàn bộ đại sảnh vừa cao vừa lớn, tượng thần chiếm trọn một mặt tường, vô cố làm cho người ta áp lực tinh thần, làm người ta cảm thấy trang nghiêm.

Thân tượng thần đứng đoan chính, chỉ là mặt mũi bị một làn sương mù dày đặc bao phủ, vô cùng mơ hồ, khiến người ta không thấy rõ.

Lúc này nơi này quỳ đầy giáo chúng Bái Nguyệt Giáo, đứng đầu là một lão già râu bạc mặc áo bào đỏ thẫm, trên đầu của lão đội vương miện nạm vàng, lão đứng ở dưới chân của tượng thần, rũ mắt nhìn giáo chúng, trong tay cầm một quyển sách dày, trong miệng liên tục ngâm xướng cái gì đó.

Những giáo chúng đó đều mang vẻ mặt thành kính, cùng lão ngâm xướng.

Nhìn kỹ lại, mơ hồ có thần quang (\*) hiện lên từ tượng thần nhập vào người giáo chúng, mà trên người những giáo chúng này cũng hiện ra thần quang quay về lại tượng thần.

(\*) ánh sáng thần

Toàn bộ thánh đường là một loại năng lượng đan xen truyền tống, hội tụ thành lưới năng lượng khổng lồ.

Thật đúng là một phương thức tu luyện chưa từng nghe thấy, nhìn kỹ một chút, trên người tượng thần còn lộ một chút thần tính.

Mấu chốt nhất là quyển sách dày lão cầm trong tay lại là Khâm Thiên Bảo Giám, nếu không phải Ôn Thanh Lan may mắn thấy qua nửa bộ đầu của Khâm Thiên Bảo Giám, chỉ sợ vẫn không nhận ra.

Ôn Thanh Lan còn muốn quan sát tỉ mỉ, lão già áo đỏ ánh mắt như điện nhìn về hướng của hắn, lúc này giáo chúng bên thân bên cạnh kéo vạt áo của Ôn Thanh Lan, túm hắn ngã xuống đất, khẩn trương nói: “Này, Hắc Tử, người không muốn sống nữa à, lúc này còn thất thần cái gì, để giáo chủ thánh giáo thấy, người nhất định sẽ chết, còn không mau xướng theo.”

Ôn Thanh Lan không hề chướng ngại tâm lý quỳ gối ở một bên, Bái Nguyệt Thần Giáo để hắn đi hắn cũng không đi.

Ôn Thanh Lan giả vờ xướng theo mọi người cả buổi, tiếc là trên người hắn không xuất hiện nửa điểm thần tích, ngốc tại nơi này thuần túy là đục nước béo cò.

Nhưng cũng may hắn thể thân thân phận giáo đồ Bái Nguyệt Giáo, Thiên Cơ Thần Điện không hổ là đại yêu bí bảo, mô phỏng giống như đúc sức mạnh trong cơ thể của đối phương, tuy mò không ra năng lực của phương thức này, nhưng dùng để đục nước béo cò vậy là đủ rồi.

Xướng nửa ngày, xướng tới mê mang buồn ngủ cuối cùng cũng kết thúc công khóa hôm nay.

Hắn theo những giáo chúng cùng rời khỏi thánh đường, về tới phòng thánh tử.

Mới vừa trở lại phòng thánh tử, thì có người truyền tin nói trưởng lão tìm hắn, Ôn Thanh Lan sớm đã biết tình hình nơi này từ Tịch Dung, trông mắt hắn chuyển động, cự tuyệt, một bộ dầu muối không ăn, làm người truyền tin tức gần chết.

Nguyệt Linh Nhi lo lắng nhìn Ôn Thanh Lan, nói: “Ôn đại ca, huynh nguy trang thành giáo đồ nơi này, nhưng huynh hiện giờ chỉ là giáo chúng bình thường, làm như vậy, không sợ đắc tội trưởng lão kia sao?”

Ôn Thanh Lan lại bí hiểm khoát tay nói: “Không có việc gì.”

Tiếp theo hắn rút kiếm chém gãy chân của một băng ghế, soạt soạt hai kiếm khắc thành dáng vẻ Thánh Thần, ngồi ở viện tử bắt đầu ngâm xướng, Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi nhìn mà trợn mắt há mồm.

Không tới một lát, quả nhiên có một nhóm người nổi giận ùng ùng chạy vào phòng thánh tử, người tới chính là vị trưởng lão kia.

Lão trời sinh mặt mày nghiêm túc, lúc trợn mắt nhìn hơi có chút uy nghiêm, trừng mắt với Ôn Thanh Lan quát lớn: “Tiểu tử ngươi thật to gan, làm mất thánh tử không nói, lại dám trợn cãi lại mệnh lệnh của bốn trưởng lão.”

Ôn Thanh Lan nhìn cũng không thèm nhìn trưởng lão kia, rũ mắt nói: “Tín nam hành sự tất cả đều tuân theo lời của Thánh Thần, Thánh Thần phù hộ, Thánh Thần thánh linh tại thượng, tín nam thành kính thờ phụng Thánh Thần, Thánh Thần thánh linh phù hộ tất cả chúng ta.....”

Nói xong lại bắt đầu ngâm xướng, bộ dạng thánh thánh thần thần, trưởng lão và một đám giáo chúng: “...”

Trưởng lão hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Người đâu, đem cái tên thả thánh tử, giả ngây giả dại bắt lại.”

Cả đám tuân lệnh, ùa lên.

Ôn Thanh Lan vẫn cúi đầu đọc thánh ca học được ở thánh đường, nhưng mà chuyện kì lạ đã xảy ra, những người nhào lên lại không một ai chạm được Ôn Thanh Lan, trên người hần thoáng hiện ánh sáng trắng quỳnh quỳ, bắn bay những người cả gan mạo phạm ra ngoài.

Lúc này, những người này trợn tròn mắt, cũng không dám tùy tiện tiến lên, Thánh Thần chúc phúc mọi người đều nhìn thấy, khi đó trên người Thánh Thần cũng hiện lên ánh sáng này.

Ôn Thanh Lan đang bê pho tượng, vẻ mặt nghiêm túc đứng lên, chắp tay với trưởng lão: “Bất cứ lúc nào, Thánh Thần thánh linh cũng đều phù hộ tất cả tín đồ.”

Nói xong, pho tượng trong tay hần, lại hiện lên một vầng sáng trắng.

Lần này trưởng lão cũng kinh hãi, bọn họ đều là giáo đồ Bái Nguyệt Giáo, sống dựa vào Thánh Thần Bái Nguyệt Giáo, dù bọn họ không thể thường xuyên theo bên cạnh Thánh Thần, nhưng cũng sẽ ngẫu nhiên tắm gội thần quang, vẫn là tâm tồn kính sợ tín ngưỡng sâu đậm đối với thánh thần.

Thậm chí có thể nói, đa số mọi người ở nơi này đều dựa vào Thánh Thần mới có được sức mạnh, tự nhiên vô cùng tín phục đối với Thánh Thần.

Cũng không khỏi tin tưởng Ôn Thanh Lan là quá mức thành kính, được Thánh Thần coi trọng, không thấy tiểu tử này còn bê một tượng thần của Thánh Thần trong tay sao, phải biết rằng ngoại trừ đại giáo chủ, những người như bọn họ nào có cơ hội cung phụng tượng thánh cho bản thân.

Trong lúc nhất thời trưởng lão khó có thể định đoạt, dứt khoát thượng báo giáo chủ thánh giáo, thái độ cũng từ kiêu ngạo trở nên thật cẩn thận cung kính vô cùng.

Nhìn Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi vô cùng bội phục, Tịch Dung còn gơ ngón cái lên với Ôn Thanh Lan.

Chờ một đám trưởng lão lùi bước rời đi, Nguyệt Linh Nhi mới lo lắng nói: “Ôn đại ca, như vậy tuy rằng có thể dọa lui trưởng lão, nhưng đưa tới cao tăng thì làm sao bây giờ, đến lúc đó bọn họ cho huynh đi vào trong thánh điện, chẳng phải nguy hiểm ư?”

“Không sao, chỉ sợ bọn họ không tìm ta.” Ôn Thanh Lan cười nói.

Tịch Dung cau mày nói: “Huynh như vậy quá nguy hiểm, Ôn huynh đệ, không bằng bọn ta đi ra ngoài giúp huynh, vạn nhất đến lúc đó huynh xảy ra xung đột với giáo chủ kia thì làm sao bây giờ.”

Ôn Thanh Lan cười cười không nói gì.

Như hần dự đoán, ngày thứ hai truyền đến tin tức giáo chủ thánh giáo tiếp kiến vị giáo chủ thành kính này.

Ôn Thanh Lan chỉnh trang lại quần áo, bày vẻ mặt trang nghiêm, cầm tượng gỗ điêu khắc đi trong ánh mắt lo lắng của Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi.

Lão già râu bạc áo đỏ chính là giáo chủ thánh giáo Bái Nguyệt Thần Giáo, nghiêm túc đoan chính giữa thánh đường ngày ấy.

Gặp mặt vị giáo chủ thánh giáo trong đại điện, đối phương đứng ở vương tọa cao cao trong đại điện, nhìn xuống Ôn Thanh Lan ở phía dưới, vừa thấy mặt, Ôn Thanh Lan đã nhìn ra dục vọng quyền thế trên người đối phương, thậm chí đánh giá tu vi đối phương không bằng mình, nếu không phải chưa thấy được Khâm Thiên Bảo Giám, hần đã trực tiếp động thủ.

Ôn Thanh Lan quan sát đối phương, giáo chủ áo đỏ cũng quan sát Ôn Thanh Lan, hai tên thần côn bịp bợm cứ như vậy nhìn nhau một hồi.

Chợt nghe giáo chủ thánh giáo thâm trầm nói: “Ta dùng danh Thánh Thần hành sự, được vị trí giáo chủ, mới có tư cách cung phụng Thánh Thần, tiểu tử ngươi, dám giả danh Thánh Thần làm việc lừa gạt, ắt phải chịu trừng phạt của giáo lý, vĩnh viễn bị đày vào địa ngục vĩnh hằng.”

Ôn Thanh Lan không mẫn không nhạt nói: “Ta có Thánh Thần phù hộ, Thánh Thần phù hộ tín đồ, chẳng phân biệt giàu nghèo, là người giả danh Thánh Thần hành sự, lên độc chiếm vinh quang của Thánh Thần, người từ lâu đã bị Thánh Thần chán ghét mà vứt bỏ, không tin người coi có thể bắt được ta hay không.”

Trên mặt giáo chủ thánh giáo áo đỏ hiện lên một chút do dự, hiển nhiên lão đã nghe qua sự tích lóe thánh quang trên người Ôn Thanh Lan, nếu hạ lệnh đi bắt Ôn Thanh Lan, nếu thật sự trên người đối phương có thần tích xuất hiện, như vậy mất đi tín nhiệm của giáo chúng chính là lão.

Giáo chủ thánh giáo áo đỏ còn chưa nói gì, Ôn Thanh Lan lại đột nhiên xoay người cao giọng nói với mọi người trong điện: “Bản thân sử dụng Thánh Thần truyền lời, là tiểu nhân này tham lam lên nuốt riêng thần quang của Thánh Thần, cố tình chia bốn người thành đất rẽ sang hèn, đó là muốn thỏa mãn tư dục của mình, độc chiếm Thánh Thần, lão cố ý xuyên tạc thần ý của Thánh Thần, từ lâu đã làm Thánh Thần bất mãn, cho nên Thánh Thần mới để bản thân sử dụng truyền lời, Thánh Thần phù hộ tín đồ chúng ta, chỉ cần chúng ta thành tâm thành kính, tuy hai mà một, thánh quang vĩnh mộ!”

Nói xong hắn nâng cao tượng thần, tượng thần bằng gỗ đột nhiên phát ra thánh quang chói mắt, chiếu rọi tất cả giáo chúng ngoại trừ giáo chủ thánh giáo.

Toàn bộ đại điện nháy mắt ồ lên.

Những người này không thể so với giáo chúng cấp thấp bên ngoài, bọn họ đều là giáo chúng có thể thường xuyên tiếp xúc thần quang của tượng thánh, tự nhiên sẽ biết tốt xấu, ngày thường ở thánh đường làm công khóa, cũng chỉ được một chút ánh huỳnh quang từ thánh quang, đâu giống lúc này, một tượng gỗ nho nhỏ của đối phương lại bắn ra thánh quang chói mắt như thế.

Thánh quang chiếu trên người mình còn vô cùng ấm áp, thể xác và tinh thần thoải mái trong nháy mắt, ngay lập tức vô cùng kinh ngạc.

Giáo chúng lúc đầu còn khịt mũi coi thường không tin tưởng, tức thì lộ ra cung kính nhìn Ôn Thanh Lan, ngay cả giáo chủ thánh giáo áo đỏ cũng vô cùng khiếp sợ mà lui về phía sau vài bước, gần như tin lời giải thích của Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan nhìn biểu hiện của giáo chúng trong đại điện, đang định một tiếng trống làm tinh thần hăng hái để cho người bắt giáo chủ áo đỏ.

Đúng lúc này đỉnh thiên khung rọi xuống một cột sáng chiếu lên người giáo chủ thánh giáo áo đỏ, mọi người phía dưới ngừng sôi trào, cũng làm thần điện trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Giáo chủ thánh giáo áo đỏ vẻ mặt phức tạp liếc Ôn Thanh Lan một cái, nói: “Thánh Thần cho mời.” Nói xong lui qua một bên.

Điều này hiển nhiên nằm ngoài ý muốn, Ôn Thanh Lan cũng không ngờ nơi này thực sự có một Thánh Thần, hắn nhíu mày, đi vào cột sáng.

Cột sáng thu về trong chớp mắt, Ôn Thanh Lan tới một đại điện trang nghiêm.

Ở đây chỉ có một pho tượng Thánh Thần vô cùng lớn, một bé trai chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi ngồi quỳ dưới chân pho tượng.

Đứa bé trai này mặc áo bào trắng rộng thùng thình, có vẻ vô cùng gầy gò đơn bạc, dường như gió thổi qua sẽ bay đi.

Hình như nhận ra Ôn Thanh Lan đã đến, bé trai quay đầu lại.

Tóc màu đen xen lẫn tóc vàng, đuôi tóc hơi xoắn, đôi mắt một lam một lục long lanh trong suốt, dường như có thể phản chiếu bản chất của người khác.

Trên khuôn mặt con nít đáng yêu có hai cái má lúm đồng tiền sâu, lúc cười rộ lên thì ngọt ngào, lúc không cười thì lộ ra tính trẻ con u buồn, đủ để hạ gục bất cứ sinh vật giống cái nào.

Nó nghiêng đầu mỉm cười ngọt ngào với Ôn Thanh Lan, nhẹ nhàng nói: “Ôn ca ca.”

Ôn Thanh Lan nhíu mày.

## 54. Chương 54: Nhớ Người Nào Đó

“Công Tây Tuấn Vũ.”

Ôn Thanh Lan nhàn nhạt phun ra tên họ của đối phương.

Bé trai đầu tiên là có chút không kịp phản ứng trơn to hai mắt, sau đó dường như nhớ tới cái gì đó nở nụ cười ngọt ngào: “Ôn ca ca còn nhớ Tiểu Vũ à, Tiểu Vũ cũng sắp quên tên mình rồi.”

“Xảy ra chuyện gì, người lại đang giả trò quỷ gì, Công Tây môn chủ đuổi người ra ngoài?” Ôn Thanh Lan cũng không vì biểu hiện của bé trai mà dao động, ngược lại không khách khí hỏi.

Đừng nhìn Công Tây Tuấn Vũ chỉ là dáng dấp của một bé trai, kỳ thực đối phương đã hơn bốn trăm tuổi, chỉ là suốt ngày khoác thân xác con nít lừa gạt mọi người, lúc trước Ôn Thanh Lan cũng bị đối phương gạt.

Công Tây Tuấn Vũ lộ ra vẻ mặt thương tâm: “Ôn ca ca còn chưa tha thứ người ta sao, lúc trước người ta không phải cố ý, chỉ là muốn Ôn ca ca giúp người ta một tay mà thôi.”

“Kỳ thật từ sau khi trở về Đạo Tông, người ta vẫn luôn nhớ Ôn ca ca, còn muốn đi Đạo Tông tìm người, xin lỗi người, nhưng người cũng biết tình cảnh của nhà Công Tây, khi đó Tiểu Vũ căn bản ra không được, Ôn ca ca nhất định là hiểu lầm.” Công Tây Tuấn Vũ ủy khuất chảy nước mắt.

Bộ dáng này của gã thật ra làm Ôn Thanh Lan nhớ tới người nào đó.

Xua tan bóng hình của người nào đó ra khỏi đầu, Ôn Thanh Lan ăn không nổi bộ dạng của Công Tây Tuấn Vũ, hần hỏi: “Bái Nguyệt Thần Giáo là chuyện như thế nào, bị Công Tây môn chủ đuổi ra ngoài, tự xây thế lực cho mình?”

Nếu là vậy thật, trực tiếp thọc chết đối phương thử xem, có thể đơn giản dễ dàng diệt Bái Nguyệt Giáo hay không?

Ôn Thanh Lan có chút nóng lòng muốn thử.

Công Tây Tuấn Vũ người nhỏ nhưng đầu không ngu, ánh mắt vừa chuyển thì đã nhận ra suy nghĩ của Ôn Thanh Lan, gã lập tức ủy khuất ngậm miệng, khóc lên oe oe.

Gã lớn lên đáng yêu, nhưng tiếng khóc lại vô cùng chói tai, làm Ôn Thanh Lan hết sức đau đầu, tâm phiền ý loạn quát: “Câm miệng.”

Công Tây Tuấn Vũ bị dọa đến ghen hòng, gã tội nghiệp hít mấy hơi khí lạnh, đánh nấc, chớp chớp mắt nhìn Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan không nhịn được rút kiếm, lạnh lùng nói: “Đừng giả bộ đáng thương, nói thật, bằng không ta đâm người một kiếm.”

Lão biến thái bốn năm trăm tuổi, giả vờ đáng thương cái gì, ghê tởm.

Mắt mèo của Công Tây Tuấn Vũ trơn tròng, tuy mấy trăm năm không gặp, nhưng không trở gã nghe được danh tiếng của Ôn Thanh Lan, uy lực của tông chủ đệ nhất tông chính đạo Tu Chân Giới, gã thực sự không muốn nếm.

Gã tủi thân nói: “Ta..... Ta hiện tại tên là Nguyệt, được người gọi hơn hai trăm năm, cũng sắp quên tên của mình.”

Ôn Thanh Lan nhần mày, Công Tây Tuấn Vũ xuất hiện ở Bái Nguyệt Thần Giáo, lại sửa tên Nguyệt, đáp án quả thực không rõ ràng.

“Ôn ca ca, dẫn ta đi đi, ta không muốn ngủ ở nơi này.” Công Tây Tuấn Vũ giải thích nói: “Khi trước người dùng linh lực giả mạo thánh quang, ta đã phát hiện, sau đó người lại vào trong điện giáo chủ, ta liền biết là người, cho nên mới để giáo chủ đưa người tới đây, chính là muốn người dẫn ta rời đi.”

“Bọn họ giam ta ở chỗ này, để ta hóa thân Thánh Thần, lợi dụng năng lực của ta, ta từ lâu đã không muốn sống ở Bái Nguyệt Giáo này, nơi này đã sớm không phải là Bái Nguyệt Thần Giáo mà ta biết.” Công Tây Tuấn Vũ nói, trong đôi mắt lập lòe ánh nước, vẻ mặt trở nên u buồn: “Nếu không phải lần này Ôn ca ca người xông lăm tới đây, chỉ sợ ta không cách nào rời khỏi nơi này.”

Công Tây Tuấn Vũ tự sáng lập Bái Nguyệt Giáo, kết quả ngược lại bị cao tăng Bái Nguyệt Giáo lợi dụng mất quyền, tồn tại giống như một con rối, thậm chí bị giới hạn tự do chỉ có thể sống trong tượng thần Thánh Thần ở đại điện, vận chuyển thánh quang cho bọn họ.

Sau khi biết nguyên nhân, Ôn Thanh Lan tức thì khinh bỉ liếc Công Tây Tuấn Vũ, ghét bỏ nói: “Vô dụng.”

Công Tây Tuấn Vũ cười khổ một tiếng: “Ôn ca ca, chẳng lẽ ngươi còn không biết ta sao, từ nhỏ cha ta đã ghét ta, ta lại không có tư chất tu luyện và chiêu số, bằng không còn đến Bái Nguyệt Giáo thâm sơn cùng cốc này làm gì, an ổn làm một thiếu môn chủ không tốt à, làm gì chịu cái tội này, dù sao ta cũng không quyết đoán được như Ôn ca ca ngươi.”

Nói tới đây, cũng không còn gì để nói, tư chất tu luyện của Công Tây Tuấn Vũ quả thực kém, Công Tây môn chủ cũng không cung cấp cho gã pháp môn tu luyện, lúc trước gặp mặt ở Đạo Tông, Công Tây Tuấn Vũ đã trăm tuổi, tu vi còn không bằng tân đệ tử của hắn, có thể hiểu được địa vị của Công Tây Tuấn Vũ ra sao.

Cũng hơn trăm năm, Công Tây Tuấn Vũ sáng tạo ra một bộ pháp môn tu luyện khác, có thể cho người có tư chất kém như gã thậm chí người không có tư chất tu luyện, cho nên mới tồn tại Bái Nguyệt Thần Giáo này.

Nhưng lòng người khó dò, những người đó vốn chỉ là người thường, một khi có thể nắm giữ được sức mạnh, sẽ không cam lòng chịu khống chế của người khác, mà muốn càng nhiều hơn, ngược lại còn khống chế được ngọn nguồn sức mạnh là Công Tây Tuấn Vũ, khiến đối phương trở thành nguồn sức mạnh cuộn cuộn cung ứng không ngừng.

Chuyện tới đây, Ôn Thanh Lan cũng không còn hiếu kỳ gì đối với Bái Nguyệt Thần Giáo, muốn biết phương thức tu luyện của đối phương trực tiếp hỏi Công Tây Tuấn Vũ là được rồi.

Chỉ cần dẫn Công Tây Tuấn Vũ rời đi, lấy Khâm Thiên Bảo Giám là được.

Nếu mọi chuyện đã sáng tỏ, thì còn chờ cái gì.

Ôn Thanh Lan không nói hai lời xách cổ áo Công Tây Tuấn Vũ, trong tiếng kinh hô của đối phương lắc mình đến đại điện.

Cũng may uy lực của Thiên Cơ Thần Điện không giống bình thường, chỉ lúc Ôn Thanh Lan vận dụng linh lực mới hạ mã giáp, tới đại điện lại ăn mặc ổn thỏa da của giáo chúng Bái Nguyệt Thần Giáo.

Công Tây Tuấn Vũ vừa xuất hiện, trong đại điện một đám quỳ xuống, ngay cả lão già áo đỏ cũng khom người, mặc kệ nói như thế nào, Công Tây Tuấn Vũ vẫn là hóa thân Thánh Thần trên danh nghĩa, cung kính với gã vẫn phải có.

Ôn Thanh Lan đứng ở giữa không trung, ôm Công Tây Tuấn Vũ, khí phách nói: “Từ hôm nay trở đi, bản tôn là giáo chủ thánh giáo Bái Nguyệt Thần Giáo, các ngươi còn chờ gì nữa mà không bắt lão già làm Thánh Thần tức giận.”

Mọi người trong đại điện bị tuyên bố đột ngột này làm cho ngây người, hai mặt nhìn nhau trầm mặc hơn nửa ngày, không có người dám đáp lại.

Sắc mặt Ôn Thanh Lan trầm xuống, giọng lạnh lùng nói: “Thế nào, hiện giờ bản tôn đã được Thánh Thần chọn làm tân giáo chủ, các ngươi còn dám cãi lệnh của Thánh Thần phải không?”

Công Tây Tuấn Vũ bên cạnh sau khi chờ đợi cũng phản ứng lại, nét mặt gã trở nên thanh lãnh thánh khiết, thật sự là có chút không dính khói lửa nhân gian của Thánh Thần: “Lấy danh Nguyệt Thần đặc phong giáo chủ thánh giáo tân nhiệm, các ngươi bái hắn giống như bái Nguyệt Thần ta.”

Lão già áo đỏ lúc này mới phản ứng, nhào tới, khàn giọng hét lớn: “Nguyệt Thần, Nguyệt Thần, tín đồ không phục, Nguyệt Thần, tín đồ cúc cung tận tụy máu chảy đầu rơi vì thánh giáo, nhiều năm trung thành phát triển thánh giáo như vậy, có thể nói là dốc hết tâm huyết đến chết mới thôi, vì sao Nguyệt Thần lại lột bỏ chức vị của tín đồ.”

Nói xong, lão già áo đỏ xoay người nói với mọi người trong đại điện: “Người này là ma quỷ tà ác, hấn vấy bẩn Thánh Thần của chúng ta, che đậy thần trí của Thánh Thần chúng ta, ô nhiễm nguồn thánh khiết của Thánh Thần chúng ta, mọi người ngàn vạn lần đừng tin hấn.”

Công Tây Tuấn Vũ đỏ mặt, trách mắng: “Nói bậy.”

Ôn Thanh Lan lạnh lùng nhìn lão già áo đỏ, đột nhiên nhe răng cười: “Vậy người đi chết đi.”

Sau đó đột nhiên rút kiếm một nhát, một chiêu tới quá đột ngột, tất cả mọi người ở bên trong đại điện bao gồm lão già áo đỏ đều không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn một kiếm chứa đầy linh lực của Ôn Thanh Lan đâm vào trong cơ thể đối phương, lão già áo đỏ mở to hai mắt, chết không nhắm mắt ngã xuống.

Bởi vì vận dụng linh lực, vỏ xác thuộc về giáo chúng Bái Nguyệt Giáo cũng mất, hiện giờ Ôn Thanh Lan mang chính là gương mặt lạnh lẽo đê tiện.

Trong đại điện đột nhiên có một giọng la lớn: “Hấn..... Hấn là tu sĩ chạy trốn, giáo chủ nói không sai, các người nhìn bộ dáng này của hấn, còn không phải là câu dẫn Thánh Thần dọa ma sao, nghìn vạn lần không thể để cho hấn dẫn Thánh Thần đi!”

Ôn Thanh Lan đưa mắt nhìn lại, là thần sử quạt xếp và trưởng lão.

“Chúng ta giết hấn, thức tỉnh Thánh Thần!”

Theo một tiếng hét lớn của người này, người trong đại điện mới phản ứng lại, bọn họ nhanh chóng kết thành một trận pháp huyền diệu, đồng thời ngâm xướng trong miệng.

Âm thanh ca xướng cùng với thánh quang từ tượng thần phân tán rồi tụ hội ở một chỗ, lấy thế quét sạch nghìn quân đè ép tới đây.

Sắc mặt Công Tây Tuấn Vũ nghiêm túc, thấp giọng nói: “Ôn ca ca, cẩn thận, chỉ e đây là toàn bộ sức mạnh ngưng tụ của Bái Nguyệt Giáo.”

Ôn Thanh Lan cười khinh thường, hàn mang (\*) hiện ở đầu ngón tay, Cô Phong Kiếm từ trong tay hấn chậm rãi thành hình.

(\*) mang là mũi nhọn, ý ở đây là đầu mũi kiếm lạnh lẽo của Cô Phong Kiếm.

Linh lực dồi dào cọ rửa qua trong nháy mắt, thần hồn phong ấn giống như tuyết gặp nhiệt, trong thời gian ngắn liền tan rã sạch sẽ.

Phong chủ Tĩnh Bình Phong thanh lãnh cao ngạo phong hoa vô song lại lần nữa xuất hiện.

Hấn cầm trong tay Cô Phong Kiếm, ngạo nghễ nhìn giáo chúng Bái Nguyệt Giáo tụ thánh quang, cặp mắt phương băng lãnh kia giống như nhìn xuống trăm ngàn con kiến.

Dường như muốn quét sạch toàn bộ thánh quang của thế giới, Ôn Thanh Lan không chớp mắt nhìn thánh quang đầu đá lung tung.

Chỉ nhẹ nhàng khoát tay.

Một đường kiếm quang mờ ảo, cô tịch, quyết tuyệt, thanh lãnh.

Trực tiếp cùng thánh quang vô cùng mạnh mẽ kia đánh vào một chỗ.

Màng tai không nghe được tiếng va chạm nổ tung của năng lượng, năng lượng ánh sáng mạnh mẽ phân tán trong nháy mắt, một gợn rồi lại một gợn sóng qua đi, toàn bộ cung điện của Bái Nguyệt Thần Giáo liền âm ẩm vô vụn, chỉ còn mảnh vụn.

Mà những giáo chúng Bái Nguyệt Giáo vọng tưởng đối kháng với Ôn Thanh Lan, tất cả đều thất khiếu chảy máu ngã trên mặt đất, chỉ còn lại một đôi mắt không cam lòng nhìn Công Tây Tuấn Vũ.

Giáo chúng may mắn còn sót lại lập tức hoảng sợ chạy trốn, Bái Nguyệt Thần Giáo lớn như vậy sụp đổ trong nháy mắt.

Công Tây Tuấn Vũ mặt không cảm xúc nhìn đám giáo chúng chết đi.

Ôn Thanh Lan thu hồi Cô Phong Kiếm, một lần nữa tròng lên thân xác lẳng lơ dễ tiện, không chút khách khí túm Công Tây Tuấn Vũ đứng giữa không trung xuống dưới, ép hỏi: “Khâm Thiên Bảo Giám ở đâu?”

Vốn hắn muốn làm giáo chủ hai ngày lẳng lẽ cầm Khâm Thiên Bảo Giám rời đi, ai biết những giáo chúng Bái Nguyệt Giáo này không có nhân lực như vậy, cần phải để hắn ra tay.

Phải biết rằng thần hồn phong ấn của hắn có bổ thêm nguyên liệu là máu của tiểu tử Tiêu Cảnh, một khi hắn mạnh mẽ phá vỡ, đối phương tất nhiên là có cảm ứng, cho nên hắn mới kéo dài lâu như vậy không phá.

Thừa dịp vừa mới phá phong ấn không bao lâu, chạy nhanh có lẽ còn kịp.

Lạnh băng trên mặt Công Tây Tuấn Vũ giống như là ảo giác, gã quay mặt lại tươi cười vô tội đáng yêu: “Ôn ca ca, chỉ cần ngươi đồng ý dẫn theo ta, ta sẽ cho ngươi Khâm Thiên Bảo Giám.”

Ôn Thanh Lan nghi ngờ nhìn Công Tây Tuấn Vũ, nhưng tình hình khẩn cấp, hắn cũng lười mở miệng dây dưa với đối phương, không kiên nhẫn nói: “Đi theo ta.”

Trong phế tích Bái Nguyệt Giáo nhảy ra hai bóng người, bên cạnh hai người còn đứng một đám người thường được bọn họ bảo vệ, chính là những người bị Bái Nguyệt Thần Giáo bắt tới đây, hai người nói mấy câu với những người đó, rồi chạy tới chỗ Ôn Thanh Lan, đứng là Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi.

Sắc mặt hai người đều có chút tái nhợt, khỏe môi Tịch Dung còn chảy ra máu, hai người chạy tới trước mặt Ôn Thanh Lan, trên dưới quan sát đối phương, thấy Ôn Thanh Lan không có chuyện gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ôn đại ca, huynh không có việc gì thật sự là tốt quá.”

“Được rồi, Ôn huynh đệ, vừa rồi huynh có nhìn thấy vị đại năng nào diệt Bái Nguyệt Thần Giáo không, cổ kiếm ý kia thật là lợi hại, chỉ là dư uy, đã suýt chút nữa đánh nát kiếm tâm của ta.” Tịch Dung tuy rằng khỏe môi chảy máu, nhưng ánh mắt lại sáng kinh người, cậu nhện không được nói liên tục.

Ôn Thanh Lan một chút thành ý cũng không có.

Nói: “Không phát hiện, có thể là giáo chúng Bái Nguyệt Giáo nào đó không có mặt chọc tới hắn, hắn đập thần điện Bái Nguyệt Giáo rồi đi, ta cũng chỉ thấy một bóng lưng, hai người các ngươi có khỏe không, nếu như không có việc gì, chúng ta rời khỏi đây.”

Nguyệt Linh Nhi và Tịch Dung dĩ nhiên còn có chuyện muốn hỏi, nhưng nhìn Ôn Thanh Lan khẳng khái rời khỏi nơi này, cũng nhịn không hỏi nữa, hai người cũng cảm thấy nói chuyện phiếm ở một đồng phế tích không thoải mái, nên rời Bái Nguyệt Giáo.

Tịch Dung tỏ vẻ cậu là bị sư tôn đuổi ra ngoài lịch luyện, trong một lúc chưa thể quay về tông môn, Ôn Thanh Lan và Công Tây Tuấn Vũ đều không có việc gì làm, dưới sự thương lượng, đồng ý lời mời đi Linh Lung Phường làm khách của Nguyệt Linh Nhi.

Tu Chân Giới của Thiên Vũ Đại Lục có bốn thế lực chính đạo lớn.

Tu Giới đệ nhất tông Vô Vi Đạo Tông, đỉnh tuyết sơn tẩy kiếm tâm Thập Phương Kiếm Tông, tiềm thủy long nguyên linh tâm động Quy Nhất Môn, và cấm tú hương hoa, ý thơ uyển chuyển Linh Lung Phường.

Có người nói Linh Lung Phường đều là nữ tu, mỗi người trời sinh da trắng mặt mũi xinh đẹp, mà Linh Lung Phường hoa tươi trải rộng, dùng linh khí nuôi dưỡng, vạn hoa tranh diễm, trong không khí tràn ngập hương hoa, vừa đi vừa nhìn, cũng không biết là mỹ nhân yêu kiều như hoa làm chói mắt người, hay là muôn tia nghìn hồng kiều hoa làm chói mắt người, nơi này chính là kỳ cảnh mà nam tu trong thiên hạ đều muốn đi ngắm.

Mà Nguyệt Linh Nhi lại chính là thiếu chủ nhân của Linh Lung Phường, lý do xuất hiện ở Bái Nguyệt Thần Giáo, cũng là vì Bái Nguyệt Thần Giáo phạm tới địa giới Linh Lung Phường, vừa lúc bị Nguyệt Linh Nhi đụng phải, lại đẩy tìm tòi thực hư.

Tịch Dung không biết nghĩ tới cái gì, lại trộm đỏ mắt.

Ôn Thanh Lan cười nhạo, quả nhiên là tiểu tử chưa trải sự đời, rước lấy cái liếc mắt căm tức của Tịch Dung.

Công Tây Tuấn Vũ càng không biết xấu hổ nắm chặt tay áo Nguyệt Linh Nhi, ngửa đầu chớp mắt mèo nói: “Đại tỷ tỷ, tỷ lừa Ôn ca ca nha.”

Công Tây Tuấn Vũ giải thích mình là thần tử thiếu chút nữa bị Bái Nguyệt Giáo tẩy não, Ôn Thanh Lan tới kịp thời mới được cứu, Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi thiếu kinh nghiệm, không hoài nghi liền tin.

Nguyệt Linh Nhi xấu hổ, vỗ đầu Công Tây Tuấn Vũ, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, lúc ấy tình hình không rõ, ta cũng không dám nói rõ thân phận, Ôn đại ca, thật xin lỗi.”

Thần sắc Ôn Thanh Lan lãnh đạm lắc đầu, chán ghét liếc Công Tây Tuấn Vũ, lão biến thái gọi một tiểu cô nương là tỷ tỷ, cũng không sợ bị sét đánh.

Công Tây Tuấn Vũ cảm nhận được ánh mắt của Ôn Thanh Lan, chẳng những không thu liễm, trái lại còn khoe khoang lắc tay áo Nguyệt Linh Nhi, mắt mèo cong cong cười với Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan lười tính toán với trẻ thiếu năng, thu hồi tầm mắt.

Nguyệt Linh Nhi thân là thiếu chủ nhân, tự nhiên là có phương thức liên lạc đặc biệt, bọn họ vừa rời khỏi địa giới Bái Nguyệt Thần Giáo, liền lên một pháp bảo thuyền hoa, chuyên dùng để chở thiếu chủ nhân.

Cũng chỉ trong một lát, từ Bái Nguyệt Thần Giáo đến Linh Hư Cốc phía nam của Linh Lung Phường.

Tứ đại tông thân là môn phái tu chân đứng đầu Thiên Vũ Đại Lục, tất nhiên khinh thường trộn lẫn một chỗ với phàm nhân, được lão tổ bốn tông mở không gian riêng biệt, thiết lập trận pháp kết giới phong bế đường qua lại, để phàm nhân không thể tìm tới, chỉ để lại vô số truyền thuyết tiên môn.

Thuyền hoa mang theo bốn người đi thẳng tới Hoa Nguyệt Cư ở Linh Lung Phường, mẫu thân Nguyệt Linh Nhi là Nguyệt Băng Lam đã đứng chờ ở Nguyệt Hoa Cư từ lâu, nghe nói lần này Nguyệt Linh Nhi rời đi, đã mất liên lạc hơn một tháng, cũng khó trách người làm mẹ lòng nóng như lửa đốt.

“Mẫu thân, xin lỗi.” Nguyệt Linh Nhi vừa tiến vào Hoa Nguyệt Cư, lập tức chạy nhanh tới trước ngực Nguyệt Băng Lam rất có ánh mắt bắt đầu nhận sai.

“Đứa nhỏ này, đợi lát nữa sẽ tính sổ với con.” Nguyệt Băng Lam giận dữ chọt ấn đường của Nguyệt Linh Nhi.

Nếu như nói Nguyệt Linh Nhi trời sanh đơn thuần xinh đẹp, hoạt bát động lòng người, cũng không phải vô cùng tuyệt sắc, mà là có một loại ý vị động lòng người, như vậy mẫu thân Nguyệt Băng Lam của nàng chính là đại mỹ nhân không hơn không kém.

Nhìn cẩn thận, mới phát hiện chỗ giống nhau của mẹ con hai người, nhưng ngũ quan trên mặt Nguyệt Linh Nhi có vẻ tinh xảo khéo léo, còn khuôn mặt của Nguyệt Băng Lam là xinh đẹp động lòng người.

Chủ nhân Linh Lung Phường mặc một chiếc váy dài lộng lẫy màu tím, trên làn váy thêu một bụi mẫu đơn, ung dung hoa quý (\*), tóc đen thật dài vấn thành búi, cài một bộ ngọc châu, thực sự là quốc sắc thiên hương uy nghiêm động lòng người.

(\*) Nguyên văn : lời ca ngợi, hình dung dáng vẻ cao nhã thông dong, lộng lẫy trang nhã

Nàng mỉm cười với ba người Ôn Thanh Lan: “Đa tạ ba vị đạo hữu hộ tống, các người cứu Linh Nhi, chính là có ơn với Linh Lung Phường ta, ta nghe Linh Nhi nói các người gần đây không có nơi để đi, đã như vậy cứ ở lại Linh Lung Phường chơi mấy ngày, cũng để cho Băng Lam làm hết chức trách của chủ nhà, chiêu đãi chư vị, bày tỏ lòng cảm kích.”

Ôn Thanh Lan mỉm cười, chấp tay nói: “Nguyệt phường chủ khách khí, chúng ta và Nguyệt đạo hữu quen biết trong nguy nan, cùng giúp đỡ nhau, nếu không sao có thể bình an rời đi, còn nói cái gì ân cứu mạng,

Nguyệt đạo hữu tính tình rộng rãi, ở chung với chúng ta như bằng hữu, hôm nay tới Linh Lung Phường chỉ có thể quấy rầy phường chủ.”

Hắn vốn tiêu sái, nhưng đã quên bộ dáng thân xác hiện giờ của mình, nhu nhược động lòng người tình xảo tuyệt mỹ, lộ ra khí chất câu nhân, với địa vị của Nguyệt Băng Lam, tất nhiên có thể dễ dàng nhìn ra thể chất lô đỉnh trong đó, lời lẽ này, trong mắt Nguyệt Băng Lam ngược lại lộ ra đề phòng thật sâu.

Ôn Thanh Lan đương nhiên cũng nhận ra thái độ của Nguyệt Băng Lam, nhưng hắn không để bụng, chỉ cười cười, không nói chuyện nữa.

Ôn Thanh Lan và Tịch Dung là hai người bạn tốt mới kết của Nguyệt Linh Nhi, lại cứu Nguyệt Linh Nhi ở Bái Nguyệt Thần Giáo, Nguyệt Băng Lam cũng không thể làm ra việc đuổi bọn họ đi, khách khí vài câu, phân phó môn hạ đệ tử dẫn ba người tham quan, rồi dắt Nguyệt Linh Nhi rời đi.

“Đây chính là nhạc mẫu đại nhân tương lai của ngài nè, ký chủ thực sự không cần đi lấy lòng nàng sao, Nguyệt Linh Nhi chính là thượng cấp duy nhất không phải là nữ nhân xứng cấp của Tiêu Cảnh, ký chủ nếu không quý trọng thì coi như không có nữ nhân cho mình đâu.” Hệ thống ở trong đầu lên tiếng nói.

Mặt Ôn Thanh Lan hơi đen lại, hắn trả lời: “Mị Âm cũng bị ta giết, hiện tại nói tới cốt truyện còn có ý nghĩa à, Chí Thần Truyện đã hoàn toàn thay đổi, chuyện không xảy ra thì đừng nhắc tới, miễn hủy hoại danh dự cô nương nhà người ta.”

Nghĩ tới một trong ba đại nữ chủ chết thảm, hệ thống buồn bực im lặng, sầm muộn nói: “Cũng đúng, cốt truyện cũng không biết bay tới nơi nào rồi, vai ác còn cùng vai chính lẫn một chỗ, thì còn có gì không thể nào, nếu thật cùng một chỗ với Nguyệt Linh Nhi, bị Tiêu Cảnh biết, độ hắc hóa khỏi cứu luôn.”

“Người đột nhiên lên tiếng không phải vì nhắc nhở bản tôn cái này đâu ha.” Không muốn nghe chuyện của Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan chuyển đề tài: “Được rồi, trong Chí Thần Truyện nhắc tới bản tôn đã từng lấy thân phận con rể của Linh Lung Phường hành sự, tiếp cận Nguyệt Linh Nhi trừ bỏ thân phận và quyền thế, vẫn là bởi vì một vật trong Linh Lung Phường, bản tôn thấy nội dung không nói tỉ mỉ, người có biết vật kia ở chỗ nào không?”

“Hiện giờ ký chủ đang ở Linh Lung Phường\_\_\_ nhiệm vụ chủ tuyến tình tiết Quy Nhất Môn, chỉ khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, mới có thể nhận được phần thưởng thành tựu Nguyệt Hạ Điệp.”

Ôn Thanh Lan cũng không trông mong hỏi ra cái gì từ hệ thống, hắn thẳng thắn nói: “VẬY người nói bản tôn nên làm nhiệm vụ gì?”

“Tâm sự phiền não của Nguyệt Linh Nhi” Hệ thống bình tĩnh nói.

Ôn thanh lan: “...”

Dứt khoát che chắn hệ thống.

Bởi vì muốn điều tra mọi nơi ở Linh Lung Phường, Ôn Thanh Lan đuổi Tịch Dung và Công Tây Tuấn Vũ, tự đi ở chỗ này.

Linh Lung Phường khác với Vô Vi Đạo Tông, nơi này được phân cách bởi từng mảnh ruộng hoa, trong đó lương đình rải rác khắp nơi, dòng nước trong veo uốn lượn chảy từ ruộng hoa qua lương đình, phân Linh Lung Phường ra từng khu vực.

Nhờ phúc của Nguyệt Linh Nhi, bọn Ôn Thanh Lan được dẫn tới nội phường, nơi này là chỗ ở của đích hệ cao tầng Linh Lung Phường.

Ôn Thanh Lan mới vừa đi qua một ruộng hoa, đã bị vài tên tu sĩ trẻ tuổi mặc áo bào rộng chặn lại.

Tu sĩ cầm đầu tuổi trẻ tuổi, cũng bởi vì tuổi còn trẻ nên có vẻ có chút nóng nảy, gã ngăn Ôn Thanh Lan, khinh thường quan sát hắn, lạnh lùng nói: “Người chính là Ôn đại ca trong miệng Linh Nhi?”

Ôn Thanh Lan chỉ nhìn thoáng qua, thì biết chuyện gì xảy ra, hắn nhìn cũng không thèm nhìn đối phương, xoay người rời đi.

Nhưng đối phương lại không chịu buông tha hắn, mấy người trẻ tuổi phía sau tu sĩ kia tiến lên, vây Ôn Thanh Lan vào giữa.

Tên tu sĩ trẻ tuổi cười lạnh hai tiếng: “Quả nhiên là một món đồ chơi không can đảm, dáng vẻ này của ngươi chỉ có thể hoa ngôn xảo ngữ lừa Linh Nhi đơn thuần, còn xem mình lợi hại, ta thấy là xa chủ nhân nên không thể sống, cho nên muốn trèo cao.”

Ba người còn lại vây bắt Ôn Thanh Lan tức khắc nở nụ cười, trong đó một tên cười tà nói: “Ngươi đừng đề cao mình quá, ta khuyên ngươi đừng trèo cao mà té đau, nhìn bộ dáng ngươi không tồi, không bằng suy xét mấy người bọn ta thế nào, cam đoan làm ngươi dục tiên dục tử cực kỳ thỏa mãn.”

Ôn Thanh Lan còn chưa nói chuyện, chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lùng trầm thấp truyền đến: “Đệ tử Linh Lung Phường ô ngôn uế ngữ với khách nhân như vậy ư, Nguyệt Bằng Lam dạy đệ tử như vậy?”

## 55. Chương 55: Không Bằng Ôn Đạo Hữu Đi Theo Bản Tôn

“Kẻ nào ăn nói bừa bãi ngông cuồng, dám mượn danh nghĩa phường chủ nói chúng ta, muốn chết phải không?” Người vây bắt Ôn Thanh Lan lập tức biến sắc, lạnh lùng mắng.

Người kia cười lạnh ra tiếng, lộ ra thân hình từ trong bụi hoa, y lớn lên tuần mỹ bức người, dung nhan tuyệt sắc cũng khó tìm được ở Tu Chân Giới, lông mày đen, giống như màu lông quạ, khuôn mặt tuần mỹ tinh xảo kết băng sương lạnh lùng, môi mỏng hơi vênh chẳng những không làm y có vẻ tiêu sái, ngược lại nhiều thêm một chút tà khí và tối tăm.

Y mặc một bộ trường bào màu đen, càng làm dung mạo thâm thúy của y đen sâu như mực, nhưng cũng khiến cả người y lâm vào trong hắc ám tối tăm, hiện ra một loại áp lực làm cho người ta phải sợ hãi kiêng kỵ.

Bốn người vây quanh Ôn Thanh Lan còn đang kiêu ngạo, lập tức biến sắc, cúi đầu run giọng nói: “Tiêu..... Tiêu đạo tôn.”

Người tới đúng là tiểu đồ đệ Tiêu Cảnh của hắn.

Nhưng Tiêu Cảnh được mấy kẻ này tôn xưng là đạo tôn khác xa với tiểu đồ đệ Tiêu Cảnh nhu thuận ngượng ngùng trong trí nhớ của hắn, chỉ cần đứng ở nơi đó là đã mang đến áp lực cực lớn cho người khác, càng không nói đến từ đầu tới cuối y đều là gương mặt khối băng, có vẻ vô cùng lãnh túc uy nghi.

Cặp mắt hắc trầm đảo qua ai, cũng khiến cho người đó hai chân phát run, không dám có một chút đối trá.

Tuy y không mấy may để lộ hơi thở của đại năng tu sĩ, nhưng bản thân cũng đủ để mang đến áp lực tâm lý nặng nề.

“Sau này không thể vọng ngôn như vậy, nếu lại để bản tôn nghe được, tất không tha.”

Ánh mắt Tiêu Cảnh lãnh đạm đảo qua trên người bốn người, lại hơi lướt qua người Ôn Thanh Lan.

Bốn người kia thấy mình ở trước mặt Tiêu đạo tôn tỏ thái độ ngông cuồng, nào dám ở lại, vội vàng cáo lỗi rời đi.

Lúc này Tiêu Cảnh mới nhìn về phía Ôn Thanh Lan, trong mắt không có bao nhiêu độ ấm, chỉ là nhú mày nói: “Đã biết thân phận mình đặc thù, đừng nên tùy tiện đi chọc phiền phức, còn không mau quay về chỗ của mình.”

Nói xong phát tay áo rời đi.

Ôn thanh lan: “...”

Từ đầu tới cuối chưa nói được nửa câu, chỉ có thể gương mặt nhìn chằm chằm nơi tiểu đồ đệ biến mất.

“Không nhận ra?” Ôn Thanh Lan thật đúng là có chút không tin.

“Cái này.... Có thể nha.” Hệ thống ở trong đầu hắn cũng không quá xác định, do dự nói: “Thiên Cơ Thần Diện dù gì cũng là đại yêu bí bảo, nguy trang nhìn không ra cũng là có khả năng, Tiêu Cảnh không nhận ra ngài cũng là bình thường.”

Không nhận ra đương nhiên là chuyện tốt, thế nhưng tại sao trong lòng lại có một chút hụt hẫng.

Thằng nhãi Tiêu Cảnh này không phải yêu mình yêu chết đi sống lại sao, không muốn tách ra, thậm chí không tiếc chơi cái gì cầm tù phong ấn, hắc hóa nhập ma.

Kết quả là hắn tới trước mặt cũng không nhận ra, lại còn mở miệng dạy dỗ mình, thật sự là thời thế đảo ngược, xem ra tình cảm này chỉ là nói mà thôi.

“Ký chủ, ngài yêu cầu cũng cao quá đấy.” Hệ thống lú lười: “Lúc y truy ngài ngài ghét bỏ muốn chết, giờ không nhận ra ngài, không phải hợp tâm ý của ngài à?”

Đó là bởi vì thói quen đồ đệ đi theo làm tùy tùng hầu hạ sẵn sàng tử tử, đột nhiên nhìn thấy đối phương mặt lạnh bày bộ dáng cao cao tại thượng, không thích ứng.

Nhưng Ôn Thanh Lan quả thực không có tâm tình truy xét, dứt khoát quay đầu đi trở về Hoa Nguyệt Cư.

Không ngờ mới trở về, nhìn thấy Nguyệt Linh Nhi mắt hồng hồng nằm ở trên bàn, Tịch Dung lúng túng đang ở bên cạnh khuyên bảo cái gì đó, Công Tây Tuấn Vũ ngồi một bên cũng có chút không biết làm sao.

Vừa thấy Ôn Thanh Lan, Nguyệt Linh Nhi lập tức bật khóc nói: “Ôn đại ca...”

Ôn Thanh Lan cứng đờ, sau đó vỗ lưng Nguyệt Linh Nhi, ôn nhu nói: “Linh Nhi, sao vậy, nếu có khó khăn gì, nói với Ôn đại ca, Tịch đại ca còn có Tiểu Vũ cũng sẽ giúp muội.”

Nguyệt Linh Nhi khóc càng hăng, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Ôn đại ca, huynh thật tốt, nhưng lần này các huynh đều không có biện pháp giúp ta.”

“Muội không nói ra làm sao biết không có biện pháp, trước tiên đừng khóc.” Ôn Thanh Lan đỡ Nguyệt Linh Nhi đi tới bàn bên cạnh, thuận thế để đối phương ngồi xuống.

Nguyệt Linh Nhi cũng ý thức được hành động vừa rồi, tức khắc đỏ mặt xấu hổ, nhưng bình tĩnh lại, ánh mắt nàng sừng sững nhìn Ôn Thanh Lan: “Ôn đại ca, mẫu thân muốn gả ta ra ngoài, ta không muốn tùy tiện gả cho một người không quen biết, lần trước ta đụng phải Bái Nguyệt Thần Giáo, cũng là bởi vì mẫu thân muốn ta lập gia đình, ta không đồng ý nên mới rời đi.”

Lúc này Ôn Thanh Lan mới có chút ngạc nhiên, hắn thấy, Nguyệt Băng Lam thương Nguyệt Linh Nhi từ trong xương, là đại năng nắm quyền thế một tông, sao có thể tùy tiện đưa con gái mình thương yêu đi lấy chồng, hoặc là nói có người gây áp lực cho Nguyệt Băng Lam.

Suy nghĩ một lát, Ôn Thanh Lan nói: “Có phải là hiểu lầm hay không, ta thấy Nguyệt phường chủ không phải người như thế.”

Nguyệt Linh Nhi bị thương nhìn Ôn Thanh Lan: “Ôn đại ca, huynh nghĩ ta đang nói láo sao, mẫu thân cũng mời Tiêu đạo tôn tới rồi, còn nói y tuổi trẻ tuấn mỹ, tu vi cao thâm, lại là thủ đồ (\*) của tông chủ Đạo Tông, trên dưới Đạo Tông đều phải nghe y, hai chúng ta khó có được cùng thể hệ, nếu có thể hứa ta cho y, đó là một chuyện tốt, căn bản là không nghe ta giải thích.”

(\*) đệ tử đứng đầu

Ôn thanh lan: “...”

Mặt nạ đang mang hình như sắp nứt ra.

Trong nháy mắt, Nguyệt Linh Nhi, Tịch Dung còn có Công Tây Tuấn Vũ không hiểu sao cảm thấy vô cùng nguy hiểm, bọn họ lặng lẽ xê dịch một chút.

Nhưng loại cảm giác trong chốn U Minh (\*), tới cũng nhanh đi cũng nhanh, không đợi Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi nhận thấy được cái gì, đã biến mất không thấy, chỉ có Công Tây Tuấn Vũ liếc Ôn Thanh Lan một cái.

(\*) Chỗ mù mịt không có ánh sáng. Ý là tâm trạng u ám.

Ôn Thanh Lan chỉnh đốn tâm tình, tiếp tục duy trì mỉm cười lúc trước, kiên trì nói: “Ý của Tiêu đạo tôn thì sao, cái này có lẽ chỉ là mẹ muội đơn phương tình nguyện mà thôi.”

Nguyệt Linh Nhi nghe vậy ánh mắt càng ai oán: “Ôn đại ca, y tới rồi, còn có thể là có ý gì nữa, ta nghe nói Tiêu đạo tôn này dã tâm bừng bừng, y có thể nắm được quyền thế Đạo Tông, cũng không biết dùng cách gì đuổi sư tôn y đi, huynh ngấm lại đi, hiện tại còn có thể nghe được tin tức của vị Thanh Lan chân nhân kia ư, cho nên nói, lúc này đây nói không chừng là muốn mượn ta nắm Linh Lung Phường.”

Tông chủ Đạo Tông ở ngay trước mặt cô á, thiếu nữ, còn có thiếu nữ à, cô thật đúng là nào bỏ quá đi.....

Hệ thống ở trong đầu Ôn Thanh Lan yên lặng bắn ra một câu.

Ôn Thanh Lan có chút do dự, nói Tiêu Cảnh muốn nắm lấy Linh Lung Phường, hẳn thật đúng là có chút tin tưởng, còn cười Nguyệt Linh Nhi, chẳng lẽ là buộc hẳn xuất hiện?

Dù sao Tiêu Cảnh là trọng sinh mà tới, Tiêu Cảnh từng trải qua thế giới trong Chí Thần Truyện, mà hẳn và Nguyệt Linh Nhi cũng từng là vợ chồng.

Hơn nữa lúc ở Lạc Châu, Tiêu Cảnh rõ ràng có địch ý với Nguyệt Linh Nhi, làm ra chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Từ sau khi tiểu đồ đệ hắc hóa, sẽ hiểu sai thế nào sẽ làm ra cái gì, sư tôn hẳn cũng có chút nắm không chuẩn.

Nguyệt Linh Nhi nức nở hai tiếng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Ôn Thanh Lan, trong mắt lại lần nữa lập lòe kiên định: “Ôn đại ca, huynh lợi hại như vậy lại thông minh như vậy, nhất định có thể tránh thoát mẫu thân ta cũng có thể tránh thoát Tiêu đạo tôn, không bằng, dẫn ta đi đi, chúng ta bỏ trốn thế nào?”

Ôn thanh lan: “...”

Công Tây Tuấn Vũ nhin không được cười ra tiếng, trêu ghẹo nhìn Ôn Thanh Lan.

Không biết xui xẻo ra sao, Nguyệt Linh Nhi còn chưa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, Tiêu Cảnh khuôn mặt lạnh lùng đứng ở ngoài cửa, cặp mắt đen kịt nhìn không ra một tia gợn sóng và cảm xúc, chỉ là ý vị không rõ đảo qua mấy người trong phòng.

Mặt Nguyệt Linh Nhi trắng bệch, Ôn Thanh Lan không hiểu sao có chút xấu hổ, tránh tầm mắt của đồ đệ, Công Tây Tuấn Vũ cười ra nước mắt.

Mà Tịch Dung thì sững sốt, sau đó hiên ngang lăm liết cầm kiếm che trước người bọn họ, cũng không quay đầu lại nói: “Ôn huynh đệ, Linh Nhi, các người đi mau, ta tới yểm hộ các người.”

Ôn Thanh Lan nhin không được xoa trán.

Nhưng Tiêu Cảnh không nói gì, chỉ là ý vị thâm trường nhìn Ôn Thanh Lan, liếc mắt nhìn Nguyệt Linh Nhi và Tịch Dung, sau đó nghiêng người, Nguyệt Băng Lam mặt đen thui đứng ở đằng sau y.

Thái dương Nguyệt Băng Lam nổi gân xanh, nàng nghiêm mặt hung dữ gần từng chữ nói với Nguyệt Linh Nhi: “Nguyệt Linh Nhi, con đi ra cho ta.”

“Mẫu thân” Nguyệt Linh Nhi vẻ mặt đưa đám đáng vẻ không thể yêu, nàng lưu luyến không rời nhìn Ôn Thanh Lan, chậm rãi từng bước từng bước nhích tới cửa phòng.

Thấy bộ dạng này mặt Nguyệt Băng Lam càng đen.

Cho tới khi Nguyệt Linh Nhi tới phía sau Nguyệt Băng Lam, nàng mới thở phào một cái, áy náy nói với Tiêu Cảnh: “Tiêu đạo tôn, để ngài chê cười rồi.”

Tiêu Cảnh phá lệ lộ ra một nụ cười cực nhạt, mặc dù trên khuôn mặt lạnh lùng của y chỉ biểu hiện khoe môi hơi động một chút.

Y nhìn Nguyệt Linh Nhi nói: “Nguyệt cô nương bằng tuyết thông tuệ, khó được hồn nhiên thẳng thắn, trái lại cũng là tính tình tốt.”

Về mặt Nguyệt Băng Lam hơi hòa hoãn, nàng cười nói: “Đạo tôn quá khen, đứa nhỏ này được ta cưng chiều quen rồi, có chút không hiểu quy củ.”

Tiêu Cảnh lại nói: “Nguyệt phường chủ chỉ có một đứa con là Linh Nhi cô nương, thương yêu cũng là khó tránh khỏi, chỉ là tính tình Linh Nhi cô nương đơn thuần, nếu bị người có tâm dụ dỗ, Nguyệt phường chủ khó tránh khỏi sẽ đau lòng.”

Ôn Thanh Lan âm thầm trừng Tiêu Cảnh, thẳng nhóc chết tiệt hiện tại cánh cứng rồi, lại dám nói sư tôn hần như vậy, thực sự là nghiệt đồ!

Đáng tiếc trong mắt Tiêu Cảnh không có hần, chỉ lo cúi đầu nói chuyện cùng mẹ con Nguyệt Băng Lam, không nhìn đến biểu cảm quái dị của Ôn Thanh Lan.

Nguyệt Linh Nhi lại bất mãn nói: “Không được nói Ôn đại ca như vậy, nếu không phải Ôn đại ca, bây giờ ta còn bị nhốt ở Bái Nguyệt Thần Giáo đấy.”

Tiêu Cảnh cười không nói, trong mắt Nguyệt Băng Lam lại lướt qua một cái suy nghĩ sâu xa.

Nàng cười lễ độ với ba người Ôn Thanh Lan trong phòng: “Mấy ngày nay Linh Lung Phường có một số việc, chiều đãi không chu toàn xin hãy thứ lỗi, ba vị khách nhân có việc gì cần cứ nói, Linh Lung Phường có thể cho khách nhân du ngoạn thỏa thích, chỉ là người mẹ ta đây có vài lời muốn nói riêng với Linh Nhi, không thể bồi chực vị, thứ lỗi.”

Nguyệt Băng Lam nói xong, kéo Nguyệt Linh Nhi rời đi, Tiêu Cảnh nhìn ba người trong phòng, cũng rời khỏi.

Cho đến khi Nguyệt Băng Lam và Tiêu Cảnh đi xa, Tịch Dung mới có hơi lo lắng nói: “Ôn huynh đệ, ta cảm thấy Tiêu đạo tôn hình như có địch ý với huynh, huynh đắc tội y và Nguyệt phường chủ, phỏng chừng ở lại Linh Lung Phường sẽ không an toàn, không bằng cùng ta đi Thập Phương Kiếm Tông, có sư tôn ta ở đó, nhất định có thể bảo vệ huynh an toàn.”

Không cầm được đồ vật mình muốn, Ôn Thanh Lan làm sao có thể rời đi.

Cho nên hần khoát tay nói: “Không sao, Tiêu đạo tôn dù sao cũng là chúa tể một phương, sẽ không tính toán với một tán tu vô danh như ta, huống chi chúng ta và Nguyệt cô nương đồng hành lâu như vậy, không thể nhìn nàng rơi vào khốn cảnh, bị ép làm chuyện mình không muốn làm.”

Cũng không biết tiểu tử Tịch Dung này nghĩ tới điều gì, mắt lộ vẻ khâm phục, hào khí vạn trượng nói: “Được, Ôn huynh đệ có can đảm như vậy, Tịch mỗ dù có liều mạng cũng sẽ giúp huynh và Nguyệt cô nương thoát khỏi nơi này.”

Ôn thanh lan: “...”

Đầu sao lại càng đau thế này, đột nhiên cảm thấy tiểu đồ đệ trước kia vẫn là thực bớt lo, nếu hần là sư tôn của Tịch Dung, không quá hai ngày phỏng chừng sẽ nhịn không được muốn chém đồ đệ này, trách không được Tịch Dung bị đuổi xuống núi rèn luyện, còn chưa cho trở về.

Tuy vừa xảy ra trò khôi hài như thế, nhưng Ôn Thanh Lan nhạy bén nhận ra Linh Lung Phường không ổn.

Như hần phân tích, Nguyệt Băng Lam là chúa tể một phương, đại năng Xuất Khiếu Kỳ, căn bản không cần thiết ép dạ cầu toàn, thông qua gả con gái đạt được mục đích, huống chi Nguyệt Linh Nhi còn không phải là tự nguyện, trừ phi là Linh Lung Phường xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn hần thân là khách của Linh Lung Phường, lại vì vừa rồi hiểu lầm bị Nguyệt Băng Lam phòng bị, cho nên cũng rất khó nghe được chuyện của Linh Lung Phường, Nguyệt Linh Nhi cũng chưa từng trải, rất nhiều chuyện không quá rõ ràng, cũng không cung cấp được nhiều manh mối.

Hơn nữa thông qua nhiệm vụ hệ thống ban bố khi trước, hẳn mới biết thứ mình muốn tìm là ‘Nguyệt Hạ Diệp’

Lại nói, hẳn nghi ngờ mệnh thư nhìn thấy trong Chí Thần Truyện lúc trước là giả, có nhiều đồ vật quan trọng đều không nói rõ ràng.

Ví dụ như Thiên Cơ Thần Diện, trong mệnh thư chỉ nhắc tới hẳn chiếm được Thiên Cơ Thần Diện, còn lấy được ở đâu như thế nào chỉ nói sơ sơ, còn có Cửu Tiêu Ngọc Bội, Khuất Minh Dương sau khi chết tiết lộ đại chiến, trong mệnh thư đều không đề cập tới.

Coi như trong Chí Thần Truyện hẳn là vai phụ phản diện, đối với chuyện của hẳn sẽ không miêu tả kỹ càng, nhưng những việc vai chính Tiêu Cảnh từng trải cũng tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ, cẩn thận nghĩ lại đều có rất nhiều chỗ nghi hoặc.

Dường như có một phần quan trọng bị cố tình che giấu, không viết ra.

Thế giới hẳn ở thật sự chỉ là một quyển sách thôi sao, thế giới này thật sự chỉ xoay xung quanh vai chính Tiêu Cảnh mới có thể tồn tại?

Bọn họ, thật sự chỉ đơn giản là vai chính, vai phụ, nhân vật phản diện, tiểu đệ, bộ phận hậu cung, sinh hoạt dựa theo quỹ đạo đã định, mà không phải người sống sờ sờ sao?

Hoặc là hẳn trải qua tất cả, chỉ là một đoạn chữ viết vô căn cứ?

Cùng với sự tồn tại của hệ thống.....

“Ôn ca ca, người thực sự muốn trình diễn tiết mục thầy trò tranh một nữ à, đồ nhi Tiêu Cảnh của người còn không biết người là ai nha.”

Công Tây Tuấn Vũ cười hì hì cắt đứt trầm tư của Ôn Thanh Lan, gã chớp chớp đôi mắt mèo lam lục, cười ái muội với Ôn Thanh Lan.

” Tiểu nha đầu Nguyệt Linh Nhi này còn rất có mị lực nha, hai nam nhân có quyền thế nhất chính đạo đệ nhất tông vì nàng mà tranh giành tình cảm a.” Công Tây Tuấn Vũ rung đùi đắc ý nói: “Ta thấy tiểu nha đầu kia rất có hảo cảm với người đấy.”

“Người ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm?” Ôn Thanh Lan ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Công Tây Tuấn Vũ: “Có muốn ta đi thông tri Quy Nhất Môn nhận thiếu chủ của bọn họ về nhà hay không, chu cấp nuôi dưỡng?”

Công Tây Tuấn Vũ sợ tới mức liên tục xua tay, mềm giọng cầu xin: “Ca ca tốt, người ta biết sai rồi, người ngàn vạn lần đừng đuổi người ta về ổ sói kia, thân thể nhỏ bé của người ta mỏng manh sẽ bị ăn không còn mảnh vụn.”

Ôn Thanh Lan ghét bỏ vung chân, nhưng Công Tây Tuấn Vũ có lẽ bị dọa thật rồi, liều chết bám chặt như da trâu, một chút cũng không quăng được, Ôn Thanh Lan cúi người, híp mắt nguy hiểm nói: “Buông ra!”

“Không buông không buông, người ta không muốn rời Ôn ca ca.” Công Tây Tuấn Vũ lắc đầu liên tục: “Là Ôn ca ca cứu người ta ra, ân cứu mạng lấy thân báo đáp, sau này người ta chính là người của Ôn ca ca.”

“Ha ha” Ôn Thanh Lan cười lạnh hai tiếng rút linh kiếm.

Lại nhảy cảm nhận thấy một ánh mắt sâu thẳm dừng ở trên người mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn ruộng hoa, chỉ thấy Tiêu Cảnh mặc một bộ áo đen trầm mặc đứng trong vạt bụi hoa, không biết đứng ở nơi đó nhìn đã bao lâu.

Ôn Thanh Lan không hiểu sao cảm thấy đáy lòng căng thẳng.

Công Tây Tuấn Vũ cũng nhận ra ánh mắt kia, thả tay ôm bắp đùi của Ôn Thanh Lan, thấy Tiêu Cảnh nhìn Ôn Thanh Lan, đột nhiên cười ngọt ngào.

Chỉ thấy Tiêu Cảnh cất bước đi tới bên này, ánh mắt y thăm thẳm, nhìn Ôn Thanh Lan thấp giọng nói: “Ôn Ngọc phải không, bản tôn tìm người có chuyện muốn nói.”

Ôn Thanh Lan đối với thái độ của Tiêu Cảnh có chút mê mang.

Nếu không nhận ra hắn, lại có ý nghĩ kia với Nguyệt Linh Nhi, Tiêu Cảnh hẳn phải bất động thanh sắc loại bỏ hẳn mới đúng.

Nếu nói nhận ra hắn, nhìn biểu hiện này của y không quá giống.

Tiêu Cảnh lại không nói một lời, dẫn Ôn Thanh Lan đi tới một góc khác trong ruộng hoa.

Cho đến khi hai người đi tới chỗ thật sâu trong bụi hoa.

Hoa tươi của Linh Lung Phường nổi tiếng Tu Giới, các loại kỳ hoa dị chủng đều có, các loại hoa tươi sinh ở đây ẩn chứa linh khí trong ruộng hoa, nở vừa lớn vừa đẹp, có nhiều khóm hoa cao hơn nửa người, còn có loại hoa leo bò theo bờ tường.

Đứng ở góc ruộng hoa, quả nhiên có thể chắn người kín đáo, nếu không phải cố tình đi tìm, thì không nhìn thấy bọn họ.

Ôn Thanh Lan tràn đầy nghi hoặc đi theo Tiêu Cảnh tới chỗ sâu nhất trong ruộng hoa.

Tiêu Cảnh dừng bước đứng lại dưới một giàn hoa tử đằng, hoa tử đằng rực rỡ lẳng lặng nở rộ bên mặt Ôn Thanh Lan, Tiêu Cảnh nhìn mà ngẩn ngơ.

Ôn Thanh Lan tự biết lực sát thương của thân xác lẳng lơ đệ tiện này, đáy lòng không khỏi âm thầm khinh bỉ định lực của tiểu đồ đệ.

Vì tránh để thời gian dài thất thần xuất hiện ngoài ý muốn, Ôn Thanh Lan phải ho nhẹ một tiếng nhắc nhở Tiêu Cảnh: “Không biết Tiêu đạo tôn tìm Ôn mỗ tới đây là có chuyện gì?”

Tiêu Cảnh lại khẽ mỉm cười, mắt đen sâu thẳm, tầm mắt không rõ hàm ý lướt qua mặt Ôn Thanh Lan: “Nhìn kỹ lại mới thấy người sinh ra mặt đẹp như thế, trách không được có thể dụ dỗ Linh Nhi muội muội.”

Lúc này mới bao lâu, đã nhận quan hệ ca ca muội muội rồi?

Nhận ca ca muội muội còn chưa tính, lại còn tới đây đùa giỡn ‘tình địch’ là hắn?

Nét mặt Ôn Thanh Lan không đổi, duy trì phong độ cười giả dối: “Đạo tôn kêu Ôn mỗ lại đây, chính là nói cái này à, nếu để Linh Nhi muội muội biết được, chỉ sợ là không tốt đâu.”

Tiêu Cảnh lại cao thâm khó dò khoanh tay mà đứng, con ngươi đen xanh của y quan sát Ôn Thanh Lan, trong giọng nói không thấy một chút gợn sóng: “Nghe nói Ôn đạo hữu bản lĩnh lợi hại, chỉ ngăn ngừa một đoạn đường đã khiến cho thiếu chủ Linh Lung Phường khăng khăng một mực, tình nguyện bác bỏ mặt mũi Đạo Tông cũng muốn cùng Ôn đạo hữu rời đi, cho nên Tiêu mỗ lại đây mở mang tầm mắt mà thôi.”

“Đoạn đường này xem ra, Ôn đạo hữu quả nhiên lợi hại, không chỉ Linh Nhi muội muội, ngay cả hai vị đạo hữu khác cũng quyết một lòng với Ôn đạo hữu.”

Lời này nói âm dương quái khí thế nào ấy, chẳng lẽ Tiêu Cảnh nghi ngờ trong lòng, cho nên tới đây thử một phen?

Ôn Thanh Lan khẽ nhú mày, sau đó nói: “Ôn mỗ và ba vị đạo hữu thành tâm tương giao, cũng không có tâm tư khác, không biết lời này của Tiêu đạo tôn là có ý gì, chẳng lẽ cũng khinh thường Ôn mỗ ư, nam tử hán đại trượng phu ai không muốn đường đường chính chính trường kiếm mà đi, Ôn mỗ sinh thành thế chất này, cũng không phải mình mong muốn, vốn tưởng rằng Tiêu đạo tôn khác với các phàm phu tục tử khác, không ngờ đạo tôn cũng như vậy, thật khiến Ôn mỗ thất vọng.”

“A, Ôn đạo hữu cảm thấy bản tôn khác với các tục nhân khác?” Tiêu Cảnh hình như bị những lời này lấy lòng, hơi có chút vui sướng mà híp híp mắt, đến sát hỏi Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan nhất thời im lặng, hắn nói rõ ràng là không có gì khác mà, tiểu tử Tiêu Cảnh này có phải hỏng đầu rồi không.

Không ngờ, nụ cười trên môi Tiêu Cảnh càng lớn, nguy hiểm ép tới gần, thấp giọng nói: “Tiếc là, để Ôn đạo hữu thất vọng rồi, bản tôn thật đúng là không có gì khác so với những tục nhân đó đâu, tư chất của Ôn

đạo hữu, ngay cả bản tôn cũng khó có thể cưỡng lại, gần như bị mê hoặc, không bằng Ôn đạo hữu đi theo bản tôn thế nào, tuyệt đối có đường ra nhiều hơn so với đi theo nha đầu Nguyệt Linh Nhi, nàng cùng lắm chỉ là thiếu chủ Linh Lung Phường, nhưng bản tôn chính là đạo tôn nói một không nói hai của Đạo Tông.”

Hiện giờ Tiêu Cảnh đã tới gần Đại Thừa Kỳ, khí thế trên người cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên cúi người tới gần, ngay cả Ôn Thanh Lan cũng nhận không được lui về phía sau nửa bước.

Nhưng vừa lui, lại dựa vào giá hoa tử đằng, Tiêu Cảnh cũng không buông tha mà đuổi tới gần, hai tay chống ở hai bên, đôi mắt đen láy cách gần như vậy, Ôn Thanh Lan thậm chí có thể nhìn thấy sự đánh giá và căm dỗ bên trong.

Ôn Thanh Lan tâm niệm chuyển động, trên mặt nháy mắt xuất hiện biểu cảm xấu hổ và giận dữ muốn chết, tức giận mắng: “Đạo tôn, người là tông chủ cao quý của một tông, lại có thể có hôn ước với Nguyệt đạo hữu, tại sao có thể làm ra việc bỉ ổi như vậy, nếu để Linh Nhi cô nương biết, thì cư xử như thế nào!”

Động tác của Tiêu Cảnh dừng một chút, y trầm thấp nở nụ cười ‘ha ha’, nâng tay lên nhón tóc mai của Ôn Thanh Lan, khoe môi nặn ra một nụ cười vừa tà khí vừa nguy hiểm: “Bản tôn chỉ là nhìn trên đầu người có hoa rơi, cho nên mới lấy xuống mà thôi, còn Nguyệt Linh Nhi, cũng không phải là nhân vật mà loại lô đỉnh hoang dã như người có thể mơ tưởng, bản tôn khuyên người, tốt nhất tự mình biết mình.”

Ôn Thanh Lan cứng người, ngược mắt hung hăng trừng Tiêu Cảnh, duỗi tay đẩy đối phương ra.

Nhưng bị Tiêu Cảnh không khách khí cầm cổ tay, nắm đặt lên đỉnh đầu, Ôn Thanh Lan nhấc chân đá qua.

Chỉ nghe một tiếng hét to: “Buông Ôn huynh đệ ta ra, Tiêu Cảnh người thế mà khinh nhục Ôn huynh đệ ta như vậy, thực sự là uống là đạo tôn.”

Tiếp theo một đường kiếm khí vừa nhanh vừa tàn nhẫn chém thẳng tới Tiêu Cảnh.

Trên mặt Tiêu Cảnh hiện ra một chút không kiên nhẫn, cũng không thèm nhìn phát tay bắn ra, đường kiếm khí hung mãnh trực tiếp biến mất vô hình.

Ôn Thanh Lan quay đầu nhìn lại, quả nhiên là tiểu tử Tịch Dung.

Chỉ thấy hai mắt cậu đỏ bừng, cực kỳ phẫn hận, tuyệt đối là thấy được hình ảnh vừa rồi nên hiểu lầm cái gì đó, cậu cầm kiếm trừng mắt với Tiêu Cảnh, sau đó không ngừng chém một kiếm tới.

Tịch Dung hét lớn: “Dù là đạo tôn, cũng đừng hòng khi dễ người khác như vậy, Tiêu Cảnh, hôm nay Tịch Dung ta lấy danh kiếm tu khiêu chiến với người.”

Tiêu Cảnh nhìn cũng lười nhìn Tịch Dung, y không chút khách khí đánh rớt kiếm của Tịch Dung, nhìn Ôn Thanh Lan thật sâu, cong khoe môi, nguy hiểm cười nói: “Ôn đạo hữu, đừng quên lời nói của bản tôn.”

Nói xong xoay người rời đi.

## 56. Chương 56: Ta Không Cảm Thấy Đây Là Tiêu Cảnh Là

Tịch Dung không để ý tới bội kiếm của mình, cậu nắm chặt cổ tay Ôn Thanh Lan, thân thiết hỏi: “Ôn huynh đệ, huynh không sao chứ.” Cậu oán hận trừng mắt theo hướng Tiêu Cảnh rời đi: “Tiêu Cảnh này, thật sự là đáng ghét.”

Ôn Thanh Lan cũng cau mày, nghĩ tới thái độ của Tiêu Cảnh, luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng nghĩ nhiều cũng vô dụng, Tiêu Cảnh rốt cuộc muốn làm gì, đến cuối cùng sẽ lộ rõ.

Thu liễm tâm thần, lúc này Ôn Thanh Lan mới chú ý tới Tịch Dung, hắn có chút khó hiểu nói: “Sao người lại tới tìm ta?”

“Là Nguyệt Vũ gọi ta qua, ta nghe Nguyệt Vũ nói Tiêu Cảnh tìm huynh, lo Ôn huynh đệ huynh xảy ra chuyện, nên tới đây.” Tịch Dung thu linh kiếm trên mặt đất cười hì hì: “Cũng may chạy tới đúng lúc, bằng không cũng không biết Tiêu Cảnh kia sẽ làm ra chuyện gì.”

Công Tây Tuấn Vũ đổi tên là Nguyệt Vũ, gã lộ mặt ra từ bụi hoa, cười với Ôn Thanh Lan, chớp chớp mắt: “Thế nào Ôn ca ca, người ta gọi đúng lúc nha, bằng không người không dễ thoát vậy đâu.”

Bên kia, sau khi Tiêu Cảnh rời đi, thì bị đệ tử Linh Lung Phường ngăn lại, nói là phường chủ có việc tìm y. Tiêu Cảnh không trì hoãn, theo đối phương vào trong Hoa Nguyệt Cư.

Đệ tử kia hẳn là được dặn dò, đưa Tiêu Cảnh đến Hoa Nguyệt Cư xong thì xoay người rời đi.

Hoa Nguyệt Cư vô cùng an tĩnh, lộ ra một chút quý dị khác thường, Tiêu Cảnh hơi nhíu mày, bay thẳng đến chỗ sâu nhất trong Hoa Nguyệt Cư.

Càng đi, càng cảm thấy an tĩnh đáng sợ, y đi đến chỗ ở của Nguyệt Băng Lam, cửa đóng chặt, bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm kỳ quái như có như không.

Tiêu Cảnh ở cửa im lặng vài giây, duỗi tay đẩy cửa ra, liền thấy Nguyệt Băng Lam khoe môi đỏ máu ngửa đầu ngã vào trên ghế, đôi mắt còn gắt gao trừng ngoài cửa, thanh âm kỳ quái như có như không, đúng là tiếng rên rỉ nằng phát ra lúc sắp chết.

Cảnh tượng này làm Tiêu Cảnh chấn động, y bước nhanh về phía trước, đi tới bên người Nguyệt Băng Lam ngồi xuống nhìn đối phương: “Nguyệt phường chủ, làm sao vậy, là ai đã thương ngài?”

Nhìn thấy Tiêu Cảnh, Nguyệt Băng Lam thở một hơi, nàng nắm lấy cổ tay Tiêu Cảnh, yết hầu phát ra tiếng ê a đáng sợ, đứt quãng nói: “Tiêu..... Đạo tôn.... Giúp..... Giúp ta..... Chiều cổ ..... Chiều cổ.....”

Người đã thương nàng cực kỳ ác độc, Nguyệt Băng Lam đại năng Xuất Khiếu Kỳ bị chấn nát Nguyên Anh, cả người suy yếu không thể nào nhìn thẳng, tuy không biết vì sao còn để lại một hơi cho Nguyệt Băng Lam, nhưng tình cảnh hiện giờ của Nguyệt Băng Lam, đã không còn cách nào xoay chuyển.

Nàng chưa nói xong một câu, đã tắt thở, chỉ có cặp mắt kia còn không yên lòng gắt gao nhìn Tiêu Cảnh.

Đúng lúc này, cửa truyền tới một tiếng thét chói tai, Nguyệt Linh Nhi không dám tin mà nhìn mọi thứ trong phòng, nàng nhào tới, khóc ròng nói: “Mẫu thân, mẫu thân....”

Nhưng bất kể nàng gọi như thế nào, đối phương đều không thể đáp lại.

Nguyệt Linh Nhi run rẩy đứng lên, ánh mắt lạnh lùng sắc bén phần hận nhìn Tiêu Cảnh, chỉ vào đối phương lớn tiếng nói: “Là ngươi, Tiêu Cảnh, ngươi giết mẫu thân ta, ta phải liều mạng với ngươi!”

Lúc Nguyệt Linh Nhi bước vào, vừa lúc Tiêu Cảnh đặt một tay trên người Nguyệt Băng Lam, Nguyệt Băng Lam còn chết không nhắm mắt trừng mắt nhìn Tiêu Cảnh, cũng khó trách Nguyệt Linh Nhi hiểu lầm.

Nguyệt Linh Nhi khóc rồi điều khiển pháp khí vọt tới, pháp khí của nàng là một cây trâm hoa tinh xảo, trâm hoa là một gốc hoa tươi chế tạo thành, có vẻ tinh mỹ phi phàm.

Trong trâm hoa chứa linh khí nồng đậm, nếu bị mùi hương chứa linh khí nồng đậm bao vây, sẽ rơi vào ảo cảnh không cách nào đi ra.

Nhưng Tiêu Cảnh chỉ nhíu mày nhìn Nguyệt Linh Nhi, vung tay áo, đem trâm hoa của Nguyệt Linh Nhi phá hủy trên mặt đất, y nghiêng người tránh Nguyệt Linh Nhi, lãnh đạm nói: “Thiếu phường chủ, mong hãy bình tĩnh.”

Nguyệt Linh Nhi không nghe theo đuổi theo, không ngờ bị Tiêu Cảnh một tay chế trụ.

Đúng lúc này Nguyệt Hoa Cư vốn yên tĩnh náo nhiệt hẳn lên, chẳng biết từ lúc nào đệ tử hội báo sự tình cho phường chủ đều tới đây, những người này đều mặt mày mỉm cười đi vào Nguyệt Hoa Cư, nhưng lại không ngờ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mặt.

Nhưng chỉ mấy giây, thì có một người đệ tử phản ứng lại, hét lớn: “Thả thiếu phưởng chủ của chúng ta ra, Tiêu Cảnh, người đền mạng cho phưởng chủ.”

Đệ tử kia rống giận, như là mở chốt, trong nháy mắt tất cả mọi người cầm vũ khí trong tay xông về phía Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh nhìn đệ tử Linh Lung Phưởng, trực tiếp biến mất.

Chờ đến khi Ôn Thanh Lan nghe thấy tin tức này thì đã qua nửa ngày, Nguyệt Linh Nhi đang ở chỗ ba người bọn họ khóc thương tâm muốn chết.

Tịch Dung vỗ vai Nguyệt Linh Nhi, vẻ mặt tức giận nói: “Đã biết Tiêu Cảnh không phải là thứ gì tốt, hôm nay y còn chạy đi ăn hiếp Ôn huynh đệ, nếu không phải Tiểu Vũ báo tin, ta đi qua đúng lúc, không biết sẽ làm ra chuyện gì.”

Nguyệt Linh Nhi còn đang khóc: “Mẫu thân mời y tới đây, căn bản là dẫn hổ vào nhà, hôm nay lại bị y làm hại, Ôn đại ca, huynh nói ta nên làm gì bây giờ, mẫu thân ta đã chết, nếu như y tấn công Linh Lung Phưởng, ta căn bản không có biện pháp.”

Ôn Thanh Lan tuy bình thường không thích tiểu đồ đệ này, còn hay quát mắng, nhưng cũng là chuyện giữa hai thầy trò bọn họ, giờ nghe người khác nói Tiêu Cảnh như vậy, lập tức trong lòng không thoải mái.

Hắn cau mày nói: “Ta không cảm thấy đây là Tiêu Cảnh làm.”

Nguyệt Linh Nhi bỗng nhiên ngừng khóc, ngay cả Tịch Dung cũng kinh ngạc nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

Chợt nghe Ôn Thanh Lan nhàn nhạt nói: “Quá vụng về, Tiêu Cảnh dù muốn Linh Lung Phưởng, cũng sẽ không dùng kế hoạch vụng về như vậy, có người muốn thừa nước đục thả câu, Linh Nhi, chính muội cần thận nghĩ lại đi.”

“Này..... Ôn đại ca, huynh nói tiếp theo phải thế nào, hơn nữa Tiêu Cảnh thật sự không phải là hung thủ ư, ta rõ ràng thấy y ở trong phòng.” Đôi mắt Nguyệt Linh Nhi lại đỏ.

Tịch Dung cũng có chút buồn bực nói: “Ôn huynh đệ, huynh có vẻ như rất hiểu Tiêu Cảnh?”

Công Tây Tuấn Vũ ở bên cạnh một bộ nhẩn nhện thật sự vất vả, không ngừng dùng mắt ngó Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan cười nói: “Thanh danh bên ngoài của Tiêu đạo tôn, đương nhiên sẽ có hiểu biết, Linh Nhi, việc cấp bách hiện giờ là để muội ngồi vững vị trí Linh Lung Phưởng, miễn cho người có tâm nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

“Còn có, ta tin Nguyệt phưởng chủ chết có nguyên nhân khác, Linh Nhi, muội nhớ kỹ đừng tin bất cứ kẻ nào.”

Nguyệt Linh Nhi nức nở nói: “Ôn đại ca, ta nghe lời huynh, may mà có huynh, nếu không ta thật không biết nên làm cái gì mới tốt.”

Ôn Thanh Lan cười cười, Nguyệt Linh Nhi vẫn là một tiểu cô nương, không trải qua chuyện lớn gì, hiện giờ khó tránh khỏi sẽ cảm thấy hoang mang.

Tính tình đơn thuần này của nàng tốt, nhưng ở Tu Chân Giới lại không phải chuyện tốt, huống chi Nguyệt Băng Lam nàng dựa vào giờ đã hương tiêu ngọc vãn.

Chuyện cho tới bây giờ, Ôn Thanh Lan càng thêm khẳng định Nguyệt Băng Lam đã sớm nhận ra cái gì đó, bằng không thái độ sẽ không khác thường muốn kết thân với Đạo Tông.

“Linh Nhi, dẫn chúng ta đi xem Nguyệt phưởng chủ.” Ôn Thanh Lan suy nghĩ một chút, quyết định tới nhìn thi thể Nguyệt Băng Lam coi có thể phát hiện ra manh mối gì không.

Nguyệt Linh Nhi gật đầu, bốn người đang muốn rời khỏi chỗ này, lại phát hiện đệ tử Linh Lung Phưởng không biết khi nào đứng canh giữ ngoài cửa phòng.

Ôn Thanh Lan ánh mắt ngưng trọng, Nguyệt Linh Nhi còn chưa để ý, trực tiếp đi ra ngoài, quả nhiên bị đệ tử trông coi ngoài cửa không khách khí ngăn lại.

Cho đến lúc này Nguyệt Linh Nhi mới phản ứng, gương mặt xinh đẹp trắng nhợt tròng hai nữ tu Linh Lung Phường, cả giận nói: “Các người đang làm cái gì?”

Về mặt của hai nữ tu kia không một chút thay đổi, chỉ là cúi đầu cung kính nói: “Thiếu phường chủ, đây là mệnh lệnh của Nguyệt chấp sự, nội phường đại loạn, chấp sự lo lắng an nguy của thiếu phường chủ, nên phân phó đệ tử đến đây bảo vệ thiếu phường chủ, Nguyệt chấp sự đang xử lý hậu sự của phường chủ, mong thiếu phường chủ đừng nên tùy tiện đi lại.”

“Các người đây là giam lỏng ta!” Nguyệt Linh Nhi căn bản không nghe hai nữ tu giải thích, vừa rồi được Ôn Thanh Lan nhắc nhở, nàng không nghĩ đơn giản như trước nữa, mà trước tiên ý thức được mình bị giam lỏng.

“Đệ tử không dám.” Hai nữ tu thái độ cung kính, trong miệng nói không dám, nhưng lại không có một chút ý định lùi bước, vẫn không khách khí ngăn trước mặt Nguyệt Linh Nhi.

Nguyệt Linh Nhi cực kỳ tức giận, nhưng tu vi của nàng không cao, vừa mới bước vào Kim Đan Kỳ, lại vẫn luôn được Nguyệt Băng Lam bảo vệ, thực chiến cũng không tính phong phú, hai nữ tu chặn đường thấy thế nào cũng đã củng cố Kim Đan, tất nhiên có thể ngăn cản Nguyệt Linh Nhi.

Nhưng Nguyệt Linh Nhi còn chưa kịp phát tác, hai thanh kiếm đã xuất kỳ bất ý (\*) đâm ra từ sau lưng nàng, lúc hai nữ tu chưa kịp phản ứng, đâm vào thân thể đối phương, nháy mắt đã mất mạng.

(\*) hành động bất ngờ không kịp đề phòng

Đúng là Tịch Dung và Ôn Thanh Lan.

Nguyệt Linh Nhi há to miệng, nhìn Tịch Dung rồi lại nhìn Ôn Thanh Lan, lại nhìn hai người chết trên mặt đất.

Nếu là trước kia, Nguyệt Linh Nhi nhất định sẽ cảm thấy Ôn Thanh Lan và Tịch Dung ra tay quá tàn nhẫn, giết người quá dứt khoát, nhưng hiện giờ Linh Lung Phường đại biến, nàng cũng không còn là thiếu nữ ngây thơ trước đây, mà trưởng thành không ít.

Chỉ là sắc mặt trắng bệch, rồi trấn định lại.

Ôn Thanh Lan thu hồi linh kiếm nói: “Mặc kệ Nguyệt chấp sự kia là ai, Nguyệt phường chủ vừa mới chết, Linh Lung Phường đại loạn, ả nhất định không có cách nào phân thân, không rảnh tới đây nhìn muội, dù cho phái người trông coi, cũng không cách nào phân ra quá nhiều người, chúng ta nhân lúc rối loạn chạy trước rồi nói.”

Nguyệt Linh Nhi gặp đại biến, trong lúc nhất thời không có người đáng tin cậy, nơi này có Ôn Thanh Lan ra chủ ý, trong lòng nàng cảm thấy có người dựa vào, tự nhiên không chút nghĩ ngợi đi theo đối phương.

Đúng như Ôn Thanh Lan suy đoán, Nguyệt Băng Lam đột nhiên chết thảm, Linh Lung Phường trở tay không kịp, cả nội phường lòng người hoảng sợ, các đệ tử chạy loạn khắp nơi.

Tuy Nguyệt chấp sự có lòng muốn xem Nguyệt Linh Nhi, nhưng lúc này ổn định thế cục mới là quan trọng nhất, cũng không thể phân ra quá nhiều người trông giữ, chỉ phái hai đệ tử Kim Đan Kỳ trở lên.

Nhưng hiện giờ bên người Nguyệt Linh Nhi có Ôn Thanh Lan, Ôn Thanh Lan và Tịch Dung không nói hai lời đâm chết người trông coi, dẫn thiếu phường chủ Nguyệt Linh Nhi đi.

Cho đến khi bọn họ rời xa Linh Lung Phường, mới có người phát hiện hai đệ tử trông coi thiếu phường chủ chết thảm, Linh Lung Phường lại lần nữa giới nghiêm, cũng phái ra nhân thủ truy tra tung tích thiếu phường chủ.

Ôn Thanh Lan, Nguyệt Linh Nhi, Tịch Dung cùng với Công Tây Tuấn Vũ đã ra khỏi đại trận thủ hộ Linh Lung Phường, đi thẳng đến Hi Thủy Hà trấn ngoài Linh Lung Phường.

Bọn họ không vào trấn, mà đứng ở ngoài bến tàu Hi Thủy Hà trấn, bởi vì có một nam nhân áo đen đang đứng ở trên thuyền cạnh bến tàu trầm mặc nhìn bọn họ.

Nguyệt Linh Nhi vừa thấy đối phương thì đỏ mắt muốn tiến lên, lại bị Ôn Thanh Lan kéo lại.

Nam nhân áo đen nhú mày nhìn hai người kéo tay nhau, cuối cùng giương mắt nhìn về phía Nguyệt Linh Nhi bình thản nói: “Trước lúc Nguyệt phường chủ lâm chung nhờ ta chiếu cố người.”

“Ta mặc kệ, ta sẽ không đi theo người.” Nguyệt Linh Nhi giận dữ hét lên: “Ai biết người có phải hảo tâm hay không, hơn nữa nguyên nhân cái chết của mẫu thân ta còn chưa điều tra rõ, ta sẽ không tin tưởng người.”

Tiêu Cảnh lãnh đạm nói: “Người tin hay không có liên quan gì đến ta, nếu các người không đi theo ta, chỉ sợ trốn không thoát truy bắt của Linh Lung Phường, tự mình cân nhắc đi.”

## 57. Chương 57: Tiêu Cảnh Còn Muốn Phủ Nhận Mình Ghen À?

Cuối cùng, bốn người vắn lên thuyền của Tiêu Cảnh.

Lên thuyền, lúc này mới phát hiện nó không phải một cái ô bông thuyền bình thường, mà là một pháp bảo cao cấp, nhìn có vẻ như là Tiêu Cảnh cố ý chuẩn bị.

Lần này ngay cả Tịch Dung cũng quan sát Tiêu Cảnh, nghi ngờ đối phương có phải đã sớm có mưu đồ không.

Tiêu Cảnh tự nhiên là sẽ không để ý đánh giá của đối phương, ngược lại cười cười không rõ với Ôn Thanh Lan.

Tịch Dung tức thì khấn trương mà chặn trước người Ôn Thanh Lan, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Ôn huynh đệ, nếu không chúng ta vẫn là đi xuống đi.”

Nguyệt Linh Nhi cũng trông mong nhìn Ôn Thanh Lan.

Đại khái là chú ý tới bốn người bái xích mình, Tiêu Cảnh chỉ cười, rồi vào khoang thuyền ô bông thuyền.

Lại có một người đi ra, Ôn Thanh Lan đưa mắt nhìn lên, vậy mà là người quen \_\_\_\_ tiểu công tử Lận Bạch Lạc Châu.

Nếu như A Lữ ở đây, đoán chừng sẽ hô to gọi nhỏ tiểu yêu tinh mưu đồ gây rối.

Nhưng lúc này Lận Bạch không mang bộ dáng công tử kiêu ngạo giống như trước kia, nhìn phục sức của cậu hẳn là đã thành đệ tử Vô Vi Đạo Tông.

Lận Bạch thoát nhìn trầm mặc bình tĩnh, làm chuyện gì cũng có nề nếp, không biết Tiêu Cảnh dùng thủ đoạn gì thuần phục cậu thành như vậy.

Thấy Lận Bạch tiến lên chấp tay nói: “Tại hạ Lận Bạch, phụng mệnh đạo tôn chiêu đãi chư vị, mời đi theo ta.”

Bốn người nhìn nhau, đuổi theo Lận Bạch đi vào trong khoang thuyền ô bông thuyền.

Công Tây Tuấn Vũ cố tình rút lại phía sau, lặng lẽ thì thầm với Ôn Thanh Lan: “Ôn ca ca, đồ đệ kia của người..... Hình như không đúng lắm nha.”

Ôn Thanh Lan kỳ thực cũng nghi ngờ thân thể của Tiêu Cảnh, giờ nghe Công Tây Tuấn Vũ nhắc tới, lại gọi lên nghi ngờ của hắn, không khỏi hỏi: “Người nhìn ra cái gì?”

Phải biết rằng cặp mắt kia của Công Tây Tuấn Vũ kỳ dị từ nhỏ, có thể nhìn thấu sự thật, cho nên lúc ở Bái Nguyệt Giáo, gã mới không chút do dự nhận mình.

Công Tây Tuấn Vũ do dự một chút, cuối cùng lắc đầu: “Y quá mạnh, ta nhìn không rõ lắm.”

Đang muốn trò chuyện thêm chút nữa, bốn người đã vào khoang thuyền ô bông thuyền.

Nhìn từ bên ngoài, ô bông thuyền cũng không bao lớn, nhưng mà sau khi đi vào, mới phát hiện nơi này là một không gian rộng lớn như thế, bên trong là một trạch viện rất lớn, thật không hổ là pháp bảo cao cấp.

“Đạo tôn nói, từ Linh Lung Phường đến Đạo Tông, chúng ta còn phải đi vài ngày, mấy ngày nay tạm thời nghỉ ngơi ở trong ô bông thuyền.” Lận Bạch giải thích nói: “Trong ô bông thuyền có không ít phòng, các người có thể lựa chọn tùy thích.” Nói xong, Lận Bạch rời đi.

Ôn Thanh Lan cảm thấy chỗ này có chút quen mắt, lại đi hai bước quan sát cẩn thận, bình tĩnh đại ngộ, đây không phải là Tiêu phủ Lạc Châu sao.

Tiêu Cảnh lại cải tạo bên trong pháp khí ô bông thuyền thành Tiêu phủ.

Không đợi hần tự hồi kị càng, Ôn Thanh Lan đột nhiên phát hiện mình đã bắt tri bắt giác (\*) đi tới hậu viện, cụ thể là tiểu viện hần và Tiêu Cảnh đã ở ở Tiêu phủ.

(\*) không hay biết

Tiêu Cảnh đang ngồi ở cây hoa tử đằng tự rót tự uống.

Hình như không ngờ Ôn Thanh Lan sẽ tìm tới nơi này, y buông chén rượu, đầu tiên là kinh ngạc nhướng mày, sau đó có chút tà khí mà nâng chén mời nói: “Ôn Ngọc đạo hữu, sao không đến cùng uống một chén?”

Ôn Thanh Lan hí mắt một cái, đi tới, dứt khoát ngồi xuống đối diện Tiêu Cảnh, bưng chén lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đột nhiên nói lời giật gân: “Tiểu Cảnh, người nhận ra ta.”

Tiêu Cảnh đầu tiên là ngẩn ra, lập tức cười nói: “Ôn đạo hữu đang nói gì thế, Tiêu Cảnh không hiểu, nếu là sợ tại hạ mưu đồ gây rối, đúng vậy, chỉ cần Ôn đạo hữu tránh xa Linh Nhi cô nương một chút, Tiêu mỡ chắc chắn sẽ không làm gì đạo hữu, dù sao.... Nguyệt phường chủ đã nhờ Tiêu mỡ chiếu cố tốt Linh Nhi cô nương.”

Thằng nhãi này còn muốn chơi!

Ôn Thanh Lan đột nhiên cười châm chọc, hần đứng dậy, nghiêng người tới chỗ Tiêu Cảnh, nâng cầm Tiêu Cảnh lên, khoe miệng cong lên nguy hiểm, ánh mắt sáng quắc nhìn hai mắt đối phương, trầm giọng nói: “Tiểu Cảnh, người cái dạng này, còn không phải là muốn làm bản tôn chú ý sao, người đang ghen?”

Chắc là động tác của Ôn Thanh Lan quá đột ngột, Tiêu Cảnh không phản ứng kịp, cứ như vậy bị Ôn Thanh Lan đùa giỡn.

Cho đến một lúc lâu, y mới lạnh mặt đánh rớt tay Ôn Thanh Lan: “Đừng tưởng người giả ngây giả dại bản đạo tôn không dám quần người, Ôn Ngọc đạo hữu, mong người tự.....”

“Ừm.....” Lời kể tiếp, trực tiếp bị Ôn Thanh Lan chặn trong môi, hần không nói hai lời chặn miệng Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh chỉ ngơ ngẩn nửa giây, phản ứng lại y càng thêm cuồng nhiệt hôn trở lại, vừa nóng bỏng vừa bá đạo, môi lưỡi điên cuồng công thành đoạt đất, thậm chí hai tay chặt chẽ giữ chặt thân thể Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan nhướng mày, không ngờ sau đêm hôm đó, tiểu đồ đệ lại tiến bộ nhiều như vậy, chẳng lẽ đối phương khổ luyện kỹ thuật trong vòng mười năm?

Hần không có ý định đầu lưỡi với đối phương, bởi vậy cũng mặc kệ đồ đệ bất an bá đạo hôn lên giống như xác nhận điều gì đó.

Cho đến khi hai bên đều thở hồng hộc, mới ngừng lại.

Tiêu Cảnh buông tay nhìn Ôn Thanh Lan, trong cặp mắt đen kịt hiện lên điên cuồng và hưng phấn.

Ôn Thanh Lan vươn ngón tay cái xoa xoa khoe môi ẩm ướt, lộ ra nụ cười không đứng đắn: “Sao vậy, Tiểu Cảnh, còn muốn phủ nhận sao?”

Nhưng bởi vì hiện giờ Ôn Thanh Lan mang một thân thể lộ đỉnh lăng lờ dê tiện, thế cho nên hần khí phách cười ngạo nghệ biến thành mỉa mai hoặc câu dẫn, đặc biệt là động tác lau môi kia, thật sự là xuân tình như tơ.

Tiêu Cảnh hô hấp nặng nề, y mở mắt, mím môi, dường như có chút không quá cam lòng khẽ giọng nói: “Sư tôn.”

“Sao vậy, hiện giờ là đạo tôn, còn nắm quyền thế Đạo Tông, cho nên không muốn nhận vi sư?” Ôn Thanh Lan đột nhiên nhàn nhạt chất vấn.

Tiêu Cảnh đột nhiên quay đầu lại, luôn miệng nói: “Không phải, là.....” Về mặt y có chút trầm xuống: “Không phải sư tôn không muốn nhận Tiêu Cảnh sao, là sư tôn không muốn hồi tông môn, đồ nhi biết sư tôn để ý chuyện trước đây, nhưng mặc kệ sư tôn nghĩ thế nào làm thế nào, đồ nhi đều sẽ không buông sư tôn.”

Ai ngờ Ôn Thanh Lan bỗng nhiên cười nói: “Ai nói vi sư không muốn nhận người, nếu thật sự là như vậy, hôm nay vi sư sẽ không tới.”

“Sư tôn!” Tiêu Cảnh không dám tin mở to hai mắt, ngay sau đó khiếp sợ trong mắt biến thành mừng như điên, vui mừng khôn xiết dần lan ra trên mặt: “Sư tôn, người..... Người nói cái gì?”

Ôn Thanh Lan tức khắc trầm mặt xuống, nổi giận nói: “Bản tôn vừa nói, người lại không nghe nghiêm túc?”

“Không.... Không phải.” Nghe được lời dạy quen thuộc của sư tôn, Tiêu Cảnh nhin không được nhỏ giọng giải thích: “Là đồ nhi quá mức cao hứng, nhưng sư tôn làm sao biết đồ đệ nhận ra người, đồ nhi tự nhận không lộ ra sơ hở gì hết?”

Tiểu tử này, cả người đều là sơ hở, nhất là cặp mắt kia, còn kém viết mấy chữ lớn: “Không vui, sư tôn, ta không vui!”

Nhưng lời này không cần thiết nói ra, Ôn Thanh Lan chỉ hơi giải thích: “Bản tôn nuôi người lớn, còn có thể không biết người?”

“Sư tôn.” Mặt Tiêu Cảnh hơi ửng đỏ, y thấp giọng nói: “Đêm nay đừng đi được không?”

Trước đã nói, Tiêu Cảnh trời sinh tuần mỹ bức người, nếu lúc thu liễm tà khí và tối tăm, sẽ chỉ làm người ta chú ý tới y tuyệt sắc tuần mỹ, hiện giờ đỏ mặt, là bộ dáng cô vợ nhỏ hiền thực nghe lời, dung nhan tuần mỹ kia, càng thêm rực rỡ chói mắt, diễm sắc bức người, ánh mắt Ôn Thanh Lan dừng một chút, suýt chút nữa đáp ứng rồi.

Nhưng Lận Bạch đã đi tới, Tiêu Cảnh lại muốn nói gì đó, nhận được một ánh mắt của Ôn Thanh Lan.

Y chỉ phải bắt đắc dĩ thu hồi vẻ mặt kia, một lần nữa trở nên trầm mặc tối tăm, lạnh lùng trừng Lận Bạch, trầm giọng nói: “Có chuyện gì?”

Lận Bạch cảnh giác nhìn Ôn Thanh Lan, trong mắt lóe lên một tia chán ghét khinh thường, cậu khẽ giọng nói: “Đạo tôn, là tin tức Linh Lung Phường bên kia.”

Tiêu Cảnh đang muốn nói không sao, nhưng Ôn Thanh Lan lắc đầu xoay người rời đi.

Trước khi đi chợt nghe Lận Bạch thấp giọng nói: “Đạo tôn, người này không rõ lai lịch lại thể chất đặc dị, giữ ở bên người có phải không ổn hay không?”

Mấy ngày hành trình trôi qua rất nhanh, bọn Tiêu Cảnh đã về tới Vô Vi Đạo Tông.

Hiện giờ Vô Vi Đạo tông đã khác xa so với thời điểm Ôn Thanh Lan rời đi.

Tĩnh Bình Phong triệt để trở thành tân chủ phong của Đạo Tông, Nhập Tiên Phong trở thành một trong những phó phong, người trước đây phản đối Tiêu Cảnh đã không còn, mười hai phong gần như thay đổi người cũ, ngay cả phong chủ cũng có vài gương mặt xa lạ.

Hiện nay Tiêu Cảnh ở Đạo Tông có thể nói là nói một không nói hai, nắm trong tay quyền thế Đạo Tông, cũng không có người tùy tiện ngỗ nghịch quyết định của y.

Cho nên khi Tiêu Cảnh dẫn theo Nguyệt Linh Nhi, đoàn người Tịch Dung đến ở tạm Tĩnh Bình Phong, cũng không ai nói gì.

Nhưng Linh Lung Phường bên kia hành động cũng không chậm, bọn Tiêu Cảnh vừa ở Đạo Tông nghỉ ngơi không bao lâu, phương xa liền truyền tới tin tức Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn kết liên minh thảo phạt.

Thậm chí phường chủ tân nhiệm Linh Lung Phường còn muốn mượn sức Thập Phương Kiếm Tông, bị Mạc Trường Thanh tiếp cự tuyệt.

Tin tức truyền đến tai Tiêu Cảnh, y chỉ cười lạnh lùng.

Trong khoảng thời gian tìm lại được sư tôn, lại được sư tôn cam đoan, Tiêu Cảnh trôi qua vô cùng thoải mái, căn bản là đối với liên minh chẳng thèm nhìn, thậm chí tuyên bố đối phương cứ việc tới đây.

Vô Vi Đạo Tông y hành sự quang minh lỗi lạc, căn bản không sợ tiểu nhân nham hiểm hãm hại.

Vả lại thiếu chủ Nguyệt Linh Nhi của Linh Lung Phường còn tị nạn ở Vô Vi Đạo Tông, đây tuyệt nhiên đã nói lên phường chủ tân nhiệm nóng lòng trả thù có vấn đề.

Đã nhiều ngày ở Tỉnh Bình Phong Nguyệt Linh Nhi ăn ngủ không yên.

Nàng tất nhiên cũng nghe được tiếng gió bên ngoài, lại không dám dễ dàng tin nhiệm Tiêu Cảnh, thế cục hỗn loạn hôm nay ngay cả nàng cũng hồ đồ.

Nhưng đã nhiều ngày ở Đạo Tông, lại không thể không thừa nhận thế lực cường hãn của Đạo Tông, nếu thật có tâm tư với Linh Lung Phường, cũng quả thực không cần dùng tới mưu kế vụng về như thế.

Ngay lúc Nguyệt Linh Nhi không ngừng tìm chứng cứ phạm tội của Tiêu Cảnh, lại không có thu hoạch, gần như sắp tin Tiêu Cảnh.

Phòng ngủ của nàng đột nhiên tới một người thần bí không rõ thân phận.

Người nọ mặc một thân áo choàng màu tối, khuôn mặt đều bị che kín, cười lạnh nói với Nguyệt Linh Nhi: “Thật là một nữ nhân ngu xuẩn không có đầu óc, bị hai thầy trò đùa giỡn còn vỗ tay.”

Nguyệt Linh Nhi nhú mày, lạnh lùng nói: “Người là ai, lời này có ý gì?”

“Ta là ai?” Người thần bí áo đen cười cười: “Ta là một người không nhìn nổi kẻ ngu xuẩn, muốn thức tỉnh người, người chẳng lẽ không biết Ôn đại ca kia của người là ai ư, hẳn là sư tôn của Tiêu Cảnh, Thanh Lan chân nhân Ôn Thanh Lan.”

## 58. Chương 58: Đệ Tử Sắc Dụ Người Thì Sao?

Nguyệt Linh Nhi mặt mày trắng bệch, cảm tức trách mắng đối phương: “Người..... Người nói vậy, người đảo lộn thị phi châm ngòi ly gián, ta sẽ không tin người.”

Người áo đen kia nở nụ cười, gã mỉa mai nói: “Ta châm ngòi ly gián? Nữ nhân ngu ngốc, người không nghĩ ngờ quan hệ của hai người bọn hắn sao, ở lâu như vậy, người không nhận thấy thái độ đặc biệt của Tiêu Cảnh đối với Ôn Thanh Lan sao?”

“Ta...” Nguyệt Linh Nhi vừa định phản bác, cũng không biết có phải người áo đen chỉ rõ quan hệ hay không, trong đầu nàng chợt lóe linh quang, quả thực ý thức được điều gì, sắc mặt lập tức trắng nhợt, lão đảo lui về phía sau nửa bước, nhưng trong miệng vẫn không phục: “Đó..... Đó chẳng qua là Tiêu Cảnh không muốn Ôn đại ca tiếp cận ta.”

Người áo đen đã không còn châm chọc, mà là thương hại, gã tội nghiệp nhìn Nguyệt Linh Nhi nói: “Nữ nhân ngu xuẩn, người cứ lừa mình dối người đi, ta biết, trong một lúc người không thể tin Ôn đại ca của người lòng mang ý xấu, thậm chí còn có khả năng cùng Tiêu Cảnh bí mật mưu đồ Linh Lung Phường, cũng không thể nào tin, hẳn cũng có khả năng là hung thủ hại chết mẫu thân người.”

Nhưng lúc này Nguyệt Linh Nhi đã khôi phục bình tĩnh, nàng lạnh lùng nhìn đối phương nói: “Người nói với ta những lời này là muốn làm gì, đừng nói với ta là người có lòng tốt, ta sẽ không tin, người là muốn lợi dụng ta.”

Người áo đen ngăn người, sau đó cười phá lên: “Ha ha, không sai, xem ra người còn chưa ngu hết thuốc chữa, ta là không quen nhìn dáng vẻ thầy trò của hai người bọn họ, cho nên muốn đối phó bọn họ, mà người, Nguyệt thiếu phường chủ, Ôn Thanh Lan kia hiện giờ không hề phòng bị người, để người đi đối phó hắn, tuyệt đối không thể nào tốt hơn.”

“Dù Ôn đại ca là Thanh Lan chân nhân, là thầy trò với Tiêu Cảnh, nhưng ta cũng không có ý hợp tác với người, nếu bị người lợi dụng, chẳng phải càng có vẻ ngu xuẩn, người rút đi.” Nguyệt Linh Nhi lạnh lùng nói.

Người áo đen không chút nào ngoài ý muốn, chỉ là thấp giọng dụ dỗ nói: “Người không thấy khó hiểu tại sao Ôn Thanh Lan muốn đi theo bên cạnh người à, làm sao trùng hợp như thế hắn vừa đi theo thì mẫu thân người chết thê thảm, hắn và Tiêu Cảnh thầy trò hai người rất có khả năng là hung thủ giết mẫu thân người nha, huống gì tu vi của hai người bọn họ cao cường, bằng mình người muốn báo thù, chỉ sợ vĩnh viễn không có khả năng, Nguyệt thiếu phường chủ, người cần phải nghĩ kỹ nha.”

Ôn Thanh Lan sau khi tới Vô Vi Đạo Tông, xuất phát từ việc tránh phiền toái, cũng không đổi lại thân phận tông chủ Đạo Tông.

Mà vẫn giữ thân phận Ôn Ngọc, ở tại Tĩnh Bình Phong.

Tiêu cảnh xuất phát từ tư tâm, an bài Ôn Thanh Lan cách xa phòng mấy người Tịch Dung.

Tìm chút lý do tách ba người Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi, còn Tiêu Cảnh trực tiếp quán lên Ôn Thanh Lan.

Lúc trước còn chưa vạch trần thân phận, Tiêu Cảnh không dám hành động thiếu suy nghĩ, rất sợ chọc sự tôn tức giận, đối phương sẽ rời đi.

Hiện giờ được sự tôn đồng ý, y giống như nhận được kim bài miễn tử, không hề cố kỵ quán lấy sự tôn.

Tìm lý do còn hết sức không có thành ý, cái gì mà có cảm ngộ muốn cùng Ôn đạo hữu thảo luận một phen, được cơ duyên muốn tìm Ôn đạo hữu giao lưu một phen, người bên cạnh khó hiểu không thôi, ánh mắt nhìn về phía Ôn Thanh Lan càng thêm ái muội.

Tỷ như hôm nay, Tiêu Cảnh cầm rượu ngon đệ tử phía dưới tiến cống, không thèm che giấu tìm tới nơi ở của Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan đang nói gì đó với Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi, Tiêu Cảnh vẫn ôm bầu rượu đi đến, bị ba người bên trong căn phòng đồng thời nhìn chăm chăm, y vẫn bước nhanh như trước, lúc Ôn Thanh Lan trừng mắt với y, y còn vô tội chớp chớp mắt.

Bất đắc dĩ, Ôn Thanh Lan đành phải mời Tịch Dung và Nguyệt Linh Nhi ra ngoài.

Trước khi đi Tịch Dung tức giận trừng Tiêu Cảnh, nhìn Ôn Thanh Lan lo lắng nói: “Ôn huynh đệ, không bằng huynh cùng bọn ta ra ngoài đi.”

“Không sao, ta và Tiêu đạo tôn có việc muốn nói, các người đi trước đi.” Ôn Thanh Lan mặt ngăm cười tiễn hai người Tịch Dung.

Bóng người của hai người Tịch Dung mới vừa biến mất, hắn xoay người, mặt lập tức trầm xuống.

Tiêu Cảnh vừa thấy sư tôn thay đổi sắc mặt, lập tức lấy lòng cười cười với Ôn Thanh Lan, quơ quơ vò rượu trong tay nói: “Sư tôn, hôm nay đệ tử được một vò rượu ngon, có thể minh thần thanh tâm tăng trưởng tu vi, cho nên tới hiếu kính riêng sư tôn người.”

Ôn Thanh Lan ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Uống rượu? Tiêu Cảnh, bản tôn thấy người là tới đòi đánh.”

Nói xong, Ôn Thanh Lan trực tiếp tóm Tiêu Cảnh đến băng ghế trong phòng, đặt y ở trên đùi, cỡi quần.

Tiêu Cảnh trăm triệu không ngờ sư tôn thực sự kéo y tới đét mông, nhất thời sợ hãi nắm chặt quần mình, liên tục nói: “Sư tôn, đừng mà, sư tôn, đệ tử biết sai rồi, sư tôn, đừng như vậy.....”

“Ha ha...” Ôn Thanh Lan cười lạnh hai tiếng mắt diếc tai ngơ.

Nhưng hiển nhiên hắn đã quên thân xác mình lúc này tu vi chỉ có Kim Đan Kỳ, tuyệt đối là không đánh lại Tiêu Cảnh.

Vừa rồi Tiêu Cảnh chỉ xem sư tôn đùa, cũng không có một chút phản kháng, giờ thấy sư tôn muốn động thật, lập tức sợ hãi xoay người dựng lên, ôm cổ Ôn Thanh Lan, ủy khuất nói: “Sư tôn, đệ tử chỉ là không muốn người luôn luôn cùng một chỗ với Nguyệt Linh Nhi và Tịch Dung, đệ tử..... sẽ ghen.”

Ôn Thanh Lan nửa điểm không dao động, lạnh lùng nói: “Lấy lòng khoe mã vô dụng, người nằm xuống cho bản tôn, ngoan ngoãn tự mình cởi quần.”

Tiêu Cảnh thấy Ôn Thanh Lan giận thật, bỗng nhiên có chút không biết làm sao.

Sau đó y nghĩ một chút, đột nhiên hôn Ôn Thanh Lan, hết sức triền miên lấy lòng.

“Sư tôn, lấy lòng khoe mã vô dụng, vậy đệ tử sắc dụ người thì sao?”

Ôn Thanh Lan thực sự là bị bức vui vẻ, tiểu tử này, học ở đâu chiêu trò không đứng đắn, trước kia tại sao không phát hiện tiểu tử này còn có miệng lưỡi trơn tru nhỉ.

Tiêu Cảnh cũng không biết Ôn Thanh Lan suy nghĩ thế nào, y chỉ biết mình một khi hôn sư tôn, thì không muốn buông ra, ngọn lửa tình dục cực nóng, chỉ nháy mắt thổi quét toàn thân, làm cả người y đều nóng lên, ngay cả hai gò má cũng hồng hồng, đôi mắt càng khát vọng ướm sừng nhìn Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan nhìn cũng rung động trong lòng, gần như hoài nghi Tiêu Cảnh trộm tu tập mị thuật tà đạo sau lưng hắn.

Không khỏi nhéo một cái ở bên hông Tiêu Cảnh, hung tợn mắng: “Tiểu dân đang.”

Tiêu Cảnh chưa từng thấy sư tôn như vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người, lập tức càng thêm mềm mại đáng yêu cười với Ôn Thanh Lan: “Sư tôn thích không, nếu sư tôn thích, đệ tử chỉ vĩnh viễn là của sư tôn, đệ tử chỉ tình nguyện vĩnh viễn cùng sư tôn ở một chỗ, không rời?”

Dưới tình huống như thế nói ra những lời này, còn có thể nói cái gì, lúc này chỉ cần động thủ làm là tốt rồi.

Tiêu Cảnh dụ ngoạn hiểu ý như thế, nói ra lời trầm thấp khe khẽ, Ôn Thanh Lan chỉ nghe một câu thì cả người mềm nhũn, hung hăng hôn Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh vốn có tình ý với Ôn Thanh Lan, căn bản là không chịu nổi trêu chọc, chỉ một lát sóng tình triều động, khó dẫn nổi xả quần áo sư tôn.

Nhưng không biết có phải là hai người mỗi lần đều tìm thời cơ không đúng hay không, tên đã lên dây cung, cửa phòng Ôn Thanh Lan lại bị gõ.

Hai người cũng không muốn tách ra, thở hổn hển một lát, tiếc rằng tiếng đập cửa lại càng ngày càng vang, làm hai người không thể không tách ra, sau đó sửa sang lại quần áo.

Ôn Thanh Lan tiến đến mở cửa, gõ cửa lại là Nhạc Uyên và một gã phong chủ chưa từng thấy qua, phía sau hai người là Lận Bạch đứng trầm mặc.

Nhìn thấy Ôn Thanh Lan mở cửa, ba người đều sững người.

Đó là bởi vì lúc này Ôn Thanh Lan quá mức mê người, hắn vốn sử dụng thân thể lô đỉnh tuyệt sắc, vừa rồi lại cùng Tiêu Cảnh co kéo một phen.

Nhìn qua thật sự là hoa lê sau cơn mưa, nhất là cặp môi ánh nước kiều diễm và cặp mắt vũ mị như tợ, dường như là trực tiếp ám chỉ gì đó, mới có thể khiến ba người ngoài cửa sững sờ.

Lận Bạch càng lạnh lùng trừng Ôn Thanh Lan, càng chán ghét.

Tiêu Cảnh sửa sang quần áo, từ trong nhà chậm rãi đi ra, nhưng mặt y đen lại, rõ ràng có thể nhìn thấy áp suất thấp xoay quanh người.

Đây càng chứng thực suy đoán trước đó của ba người.

Thấy ba người Nhạc Uyên nhìn Ôn Thanh Lan chằm chằm, Tiêu Cảnh bất động thanh sắc đi tới, che Ôn Thanh Lan ở phía sau, không chút khách khí lạnh giọng hỏi: “Làm sao?”

Ba người Nhạc Uyên lúc này mới phản ứng lại.

Nhạc Uyên đầu tiên là nhú mào nhìn Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh, như là muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng hần chỉ nói: “Người của Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn tới đây khiêu chiến, người định làm như thế nào?”

Từ sau khi Ôn Thanh Lan hành tung bất định, Nhạc Uyên có chút hoài nghi, hần vốn hơi bất mãn với sự điệt này, giờ nhìn thấy đối phương rước phiền phức lớn như thế cho tông môn, còn có lòng dạ cùng đồ chơi quần lấy nhau, trong lòng càng không thoải mái, nói chuyện cũng có chút cứng rắn.

Tiêu Cảnh lại không để bụng, khẽ cười nói: “Nhạc sư bá xem ra là già rồi, đều trở nên có chút sợ phiền phức, Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn làm việc đổi trắng thay đen, Đạo Tông ta là vì giữ chính nghĩa, dù tới, thì có gì sợ, chẳng lẽ Đạo Tông ta còn có thể sợ phiền phức?”

Lời này của Tiêu Cảnh cũng khiến Nhạc Uyên không lời nào để nói, hần lạnh lùng nói: “Tại hạ không thể ăn nói hùng hồn giống đạo tôn, chỉ là người của Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn cũng có thể nghĩ như vậy mới được, đạo tôn trước hết vẫn nên nghĩ làm thế nào để người của hai tông khiêu chiến rồi đi mới phải.”

Nói xong, Nhạc Uyên phát tay áo rời đi.

Tiêu Cảnh không thèm để ý sắc mặt của Nhạc Uyên, mà quay đầu nhìn Ôn Thanh Lan khẽ mỉm cười nói: “Ta đi ra ngoài làm việc, một lát sẽ trở về, chờ ta.”

Tiến Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan nghĩ nghĩ đi đến phòng của Nguyệt Linh Nhi.

“Ôn đại ca?” Nguyệt Linh Nhi đang thất thần ở trong phòng, bỗng thấy Ôn Thanh Lan thì ngạc nhiên một chút.

Lập tức nàng đứng dậy miễn cưỡng cười đáp: “Ôn đại ca huynh nghĩ gì lại qua đây?”

Nàng vừa nói vừa đứng dậy rót chén trà cho Ôn Thanh Lan: “Ôn đại ca ngồi đi.”

Ôn Thanh Lan cười cười bưng chén trà lên, hần nhìn vẻ mặt khẩn trương của Nguyệt Linh Nhi, trong ánh mắt phức tạp của đối phương bỏ chén trà xuống.

Sau đó hần đột nhiên nói: “Linh Nhi, thuốc này muội lấy ở đâu?”

Sắc mặt Nguyệt Linh Nhi tái nhợt, hoảng loạn cười nói: “Ôn đại ca, huynh nói gì thế, Linh Nhi không hiểu.”

Ôn Thanh Lan nâng chén trà lên ngửi một cái, cười nói: “So với Tiêu sư huynh của muội, thuốc chất lượng thấp này của muội và thuốc chất lượng cao không chỉ kém một hai điểm đâu, Linh Nhi.”

“Nói đi, ai nói với muội thân phận của ta, là ai cho muội cái chủ ý này?”

## 59. Chương 59: Bản Tôn Muốn Giết Liền Giết

Lúc Tịch Dung vội vã tiến vào, phát hiện không khí giữa hai người trong phòng có chút kỳ quái, không khỏi hỏi: “Các người làm sao vậy?”

Nguyệt Linh Nhi miễn cưỡng cười nói: “Tịch đại ca, sao huynh lại tới đây?”

Được Nguyệt Linh Nhi hỏi lại, Tịch Dung mới nhớ tới điều gì tự vỗ đầu một cái, cậu vội vàng đi kéo Nguyệt Linh Nhi và Ôn Thanh Lan: “Đi nhanh đi, bên ngoài người của Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn sắp xông vào rồi, không phải nói Tiêu đạo tôn giam giữ muội ư, ầm ỹ rắc rối lắm, lát nữa thế nào cũng đánh nhau, ta thấy bọn họ không một ai là người tốt cả, chúng ta còn không bằng nhân lúc hỗn loạn đi nhanh đi, đến chỗ sư tôn ta lánh nạn.”

Ôn Thanh Lan không dấu vết tránh Tịch Dung, hơi hơi mỉm cười nói: “Đi cái gì, ta trái lại cảm thấy có thể đi xem náo nhiệt, Linh Nhi, muội nói có đúng không?”

Nguyệt Linh Nhi hoảng hốt tránh ánh mắt của Ôn Thanh Lan, gượng gạo cười nói: “Ôn đại ca nói đúng, chúng ta cứ đi xem đi, Tiêu đạo tôn thu lưu chúng ta cũng là hảo tâm, sao có thể để y một mình ở bên ngoài gánh vác.”

Tịch Dung ngờ vực nhìn Nguyệt Linh Nhi lại nhìn Ôn Thanh Lan: “Hai người các ngươi đang bí hiểm cái gì đó, có phải vừa rồi nói chuyện gì hay không, thái độ Linh Nhi muội thay đổi cũng quá nhanh đi, trước đó không phải còn nhìn Tiêu Cảnh không vừa mắt sao?”

“Không có, không có” Nguyệt Linh Nhi vội vàng khoát tay, nằng nặng lẽ lẽc Ôn Thanh Lan, xấu hổ sờ sờ mũi: “Ta không phải là phát hiện hiểu lầm Tiêu đạo tôn ư, đi nhanh đi, đi chậm sẽ không tốt.”

“Vậy đi thôi.” Ôn Thanh Lan đứng dậy đi ra ngoài.

Tịch Dung nhìn Ôn Thanh Lan đằng trước lại nhìn Nguyệt Linh Nhi bên cạnh, càng cảm thấy mờ không ra manh mối, nhưng hai tiểu đồng bọn bên cạnh đều đi rồi, cậu cũng không tiện tiếp tục ở lại, liền đi theo cùng rời đi.

Đi ra Tỉnh Bình Phong, ba người lại phát hiện không biết người của Đạo Tông và Linh Lung Phường đang ở đâu, không khỏi xấu hổ đứng ngoài Tỉnh Bình Phong.

Vừa lúc Lận Bạch người vẫn đi theo Tiêu Cảnh vội vàng bay qua Tỉnh Bình Phong.

Ôn Thanh Lan lạnh tay lẹ mắt đánh một cái ám kinh lên người đối phương, Lận Bạch bất đắc dĩ rơi xuống Tỉnh Bình Phong.

Vốn nổi giận đùng đùng cậu vừa nhìn thấy là Ôn Thanh Lan, càng thêm tức giận, nhân thần lạnh băng trừng Ôn Thanh Lan nói: “Người làm cái gì?”

Ôn Thanh Lan cũng không khách khí, trực tiếp ra lệnh: “Dẫn chúng ta tới chỗ Tiêu Cảnh.”

Lận Bạch bực bội nở nụ cười: “Người cho rằng người là ai, muốn ra lệnh cho ta, chỗ đạo tôn ai muốn đi thì đi sao, cũng không nhìn lại thân phận của mình.”

Cậu vốn nhìn cái tên dê tiện lẳng lơ này không vừa mắt, cứ nhiên dám câu dẫn đạo tôn cao cao tại thượng của bọn họ, dù đồ đạo tôn sa đọa, quả thực tội không thể tha, không ngờ tiểu yêu tinh này lại còn không coi mình ra gì, dám ra lệnh cho thủ hạ đắc lực của đạo tôn là cậu, thực sự là không có mắt.

Nội tâm Lận Bạch diễn ra phong phú mấy người Ôn Thanh Lan không biết chút nào, nhưng không thể ngăn bọn họ thấy thái độ của Lận Bạch.

Tịch Dung tính tình ngay thẳng tức khắc nổi giận, trực tiếp chỉ kiếm vào Lận Bạch trừng mắt cả giận với đối phương nói: “Người có ý gì, chúng ta có lòng tốt đi hỗ trợ, người còn vũ nhục Ôn huynh đệ ta, thật là lòng lang dạ sói!”

Lận Bạch khinh thường cười nhạo một tiếng, cậu không kiên nhẫn đánh giá Ôn Thanh Lan và Tịch Dung: “Chỉ là một Kim Đan Kỳ nho nhỏ, đi có thể làm cái gì, kéo chân sau sao, còn một tên là lô đỉnh, đi là muốn bị người ta bắt làm đồ chơi hả, biết đạo tôn sùng người, nhưng cũng phải biết ước lượng cân lượng của mình, đừng đem mạng nhỏ của mình ra đùa, dù các ngươi muốn bám víu đạo tôn, cũng phải nhìn trường hợp.”

Nói xong Lận Bạch thi lễ với Nguyệt Linh Nhi, vừa cung kính vừa cảnh cáo nói: “Linh Nhi tiểu thư tốt nhất vẫn nên nghỉ ngơi ở Tỉnh Bình Phong đi, chớ cùng một số kẻ chung chạ, hại tính mạng mình, tránh để Nguyệt lão phường chủ thương tâm, Lận Bạch còn có chuyện quan trọng, không thể bồi Linh Nhi tiểu thư, thứ Lận Bạch xin cáo lui.”

Nguyệt Linh Nhi có chút thương hại nhìn Lận Bạch, Lận Bạch thấy khó hiểu, nhưng cậu cũng chỉ cho rằng là vị thiếu phưởng chủ này quá mức thương tâm, tinh thần có chút không tốt, nên không để trong lòng, định rời đi.

“Chờ một chút, ai cho ngươi đi.” Nghe Lận Bạch lải nhải nửa ngày, Ôn Thanh Lan đã sớm không nhịn được, mắt thấy Lận Bạch sắp ngự phong bay đi, hắt xách cổ áo sau cổ Lận Bạch, kéo Lận Bạch trở về: “Đẫn đường!”

“Ngươi..... Làm càn!” Lận Bạch thẹn quá hóa giận, quay đầu một đòn tới Ôn Thanh Lan, nếu bị cậu đánh thật, chỉ sợ không tàn cũng tật.

Tịch Dung biến sắc, muốn tiến lên, nhưng lúc này đã không còn kịp rồi.

Ôn Thanh Lan lại cười lạnh một tiếng, một kiếm đánh tới sau lưng Lận Bạch, cũng không biết hấn dùng lực như thế nào, Lận Bạch bị hấn đập một cái lảo đảo, linh lực trên người cũng tản ra.

“Còn không mau đi, lải nhải dài dòng ra giống gì!” Sắc mặt Ôn Thanh Lan trầm xuống, đã vô cùng không kiên nhẫn.

Lận Bạch kinh nghi bất định nhìn Ôn Thanh Lan, luôn cảm thấy có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng bây giờ không phải lúc xé rách, mắt thấy sắc mặt Ôn Thanh Lan càng thêm âm trầm, linh kiếm trong tay cũng phun ra nuốt vào hàn quang, Lận Bạch vô cùng thức thời dẫn ba người tới chiến trường ngoại phong.

Theo cậu thấy, nốt chu sa bạch nguyệt quang trong lòng tôn thượng là sư tôn, vị Thanh Lan chân nhân thanh lãnh đậm mạc phong hoa vô song, còn tuyệt sắc lô đỉnh này chỉ là chơi chơi mà thôi, nồng nhiệt qua đi thì cũng không còn gì.

Dù đối phương là thật lòng chạy vội tới chiến trường, cho dù có chút năng lực thì thế nào, e rằng cũng sẽ không khiến tôn thượng vui vẻ, kết cục phỏng chừng cũng sẽ bị chê cản trở.

Cho nên Lận Bạch mang ba người Ôn Thanh Lan đi qua, dự định xem trò hay của ba người.

Người của Linh Lung Phưởng, Quy Nhất Môn còn có Đạo Tông đều giằng co ở ngoại phong.

Vô Vi Đạo Tông thân là Tu Giới chính đạo đệ nhất tông, cũng tự có đại trận hộ tông, hơn nữa đại trận hộ tông còn kiên cố hơn so với những tông phái khác, bình thường không công phá được, người ngoài muốn tới cũng vô cùng trắc trở.

Người của Linh Lung Phưởng và Quy Nhất Môn chỉ là muốn tạo một ma trận, dùng hình thức bức bách Đạo Tông, thuận tiện bôi đen danh tiếng Đạo Tông, hôm nay nếu có thể ép Đạo Tông giao ra Nguyệt Linh Nhi, đó không thể nào tốt hơn.

Vì vậy, lúc ba người Ôn Thanh Lan đến ngoại phong, ba bên đang loạn đấu, nhưng cũng không hạ tử lực.

Người của Linh Lung Phưởng vừa đánh vừa la làng: “Đạo Tông các ngươi uống là đệ nhất tông, vậy mà bao che nghi phạm, khi dễ tông môn ta, còn nhốt thiếu phưởng chủ của chúng ta, vị trí chính đạo đệ nhất tông này còn làm cái gì, đổi trắng thay đen, không bằng thay đổi người đi.”

Quy Nhất Môn bên cạnh trợ trận: “Không sai, Đạo Tông các ngươi hành sự bỉ ổi, từ lâu đã trở thành hạng tà ma, nếu chúng ta không thay trời hành đạo, chỉ sợ truyền ra sẽ bị chê cười, cháu trai Tiêu Cảnh, người đã tâm bình bưng, tu luyện tà công mưu hại sư tôn Thanh Lan chân nhân, cướp đoạt quyền thế Đạo Tông, hôm nay lại đánh chủ ý tới Linh Lung Phưởng, còn nhốt thiếu phưởng chủ Linh Lung Phưởng, hôm nay không vạch trần bộ mặt thật của ngươi, chỉ sợ thế nhân cũng bị ngươi che mắt!”

Quy Nhất Môn vừa dứt lời, người của Linh Lung Phưởng và Đạo Tông đều nháy mắt ồ lên, không tự chủ được nhìn về phía Tiêu Cảnh, dù sao bọn họ chỉ biết việc này là do Nguyệt Linh Nhi gây nên, lại chưa từng nghe qua chuyện của Thanh Lan chân nhân và Tiêu Cảnh.

Lận Bạch giận tím mặt giương giọng mắng lại: “Các ngươi nói vậy!” Thằng bé này đã sớm theo Tiêu Cảnh, là hộ vệ trung thành, tuyệt đối là tử trung với Tiêu Cảnh.

Người Quy Nhất Môn kia lại cười lạnh lớn tiếng nói: “Nói bậy? Tiêu Cảnh tại sao không dám động thủ, chúng ta đã đánh tới cửa Đạo Tông ngươi, y đứng nhìn làm cái gì, ta nhớ rõ Thanh Lan chân nhân thành danh là nhờ kiếm pháp, nhưng Tiêu Cảnh lại là cái gì, không tin các ngươi có thể nhìn xem!”

Đệ tử Vô Vi Đạo Tông không khỏi đều hoảng thần, chỉ có thuộc hạ trung thành chính thống của Tiêu Cảnh, không chút nào biến sắc.

Lại nhìn Tiêu Cảnh, y đứng trước đại trận hộ sơn của Đạo Tông, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, thần sắc đạm nhiên, không vì lời nói đột ngột của Quy Nhất Môn mà động dảy.

Quanh người y vận chuyển linh lực kinh phong làm trường bào ám văn màu đen bay lên, giống như một sát thần trấn thủ sơn môn, tuy rằng y không hề động thủ, nhưng bản thân ở nơi đó chính là một loại áp lực, bất kể đệ tử hai môn đối diện chuyển động thế nào, cũng không ai dám đánh tới trước mặt Tiêu Cảnh, đó là minh chứng.

“Ha, phải không, bản tôn tại sao không biết, đồ nhi này của bản tôn lại đại nghịch bất đạo như thế.”

Không đợi nội bộ Đạo Tông nội loạn, một thanh âm thanh lãnh đạm mạc đột nhiên vang vọng toàn bộ chiến trường.

Thanh âm này cũng không có bao lớn, trái lại trầm thấp lạnh lùng, nhưng kỳ diệu chính là vang rõ ràng bên tai mỗi người.

Giây tiếp theo, một đường hàn quang hiện ra, một thanh trường kiếm cô tịch, thanh lãnh, quyết tuyệt quét ngang chiến trường, lưu quang của đường kia lạnh băng làm người ta lóa mắt, lúc mọi người chưa phản ứng, phường chủ tân nhiệm Linh Lung Phường và một nam nhân trung niên đứng đầu Quy Nhất Môn không dám tin mà che ngực, trong nháy mắt bị mất mạng.

Chỉ thấy một người thanh lãnh tuấn nhã, đại tu sĩ phong hoa tuyết đại cầm kiếm mà đứng, cả người hân giống như cửu thiên thượng thần, cường đại mà lạnh băng, quan sát mọi người.

Người tới chính là tông chủ đương nhiệm của Đạo Tông, phong chủ Tĩnh Bình Phong Ôn Thanh Lan.

Đệ tử Đạo Tông mặt mày vui vẻ, đồng thời quỳ xuống nói: “Tham kiến tôn chủ!”

Lần biến cố này, làm người trên chiến trường lập tức sắc mặt đại biến, mà lạnh lùng trên mặt Tiêu Cảnh nháy mắt biến đổi, biến thành vui mừng, y thân thiết kêu lên: “Sư tôn.”

Ôn Thanh Lan chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn Tiêu Cảnh và đệ tử Đạo Tông, lần nữa nhìn về phía Linh Lung Phường giọng nói lạnh lùng: “Bọn ngươi vô cớ phạm địa giới Đạo Tông ta, lại là như thế nào?”

Chấn động và kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, lúc này người của Linh Lung Phường mới phản ứng lại tân phường chủ của mình đã chết, không khỏi sắc mặt khó coi mắng: “Đạo Tông các ngươi có ý gì, nhốt thiếu phường chủ của chúng ta thì cũng thôi, còn một lời không hợp giết tân phường chủ của chúng ta, Vô Vi Đạo Tông các ngươi quả nhiên là muốn thống nhất Tu Chân Giới phải không?”

Ôn Thanh Lan cong khóe môi, không nóng không lạnh nói: “Chẳng lẽ phường chủ này của các ngươi không nên giết?”

“Vậy tại sao ngươi phải giết môn chủ ta, Quy Nhất Môn chúng ta chỉ giúp đỡ Linh Lung Phường lấy lại công đạo mà thôi, ngươi dám nói đồ đệ Tiêu Cảnh kia của ngươi bình thường?”

“Ha hã” Nét lãnh đạm trên mặt Ôn Thanh Lan biến mất, biến thành mỉa mai, mắt phượng lạnh như băng của hắc đảo qua Quy Nhất Môn: “Liên quan gì tới ngươi?”

“Thực lực không đủ còn dám tới Đạo Tông gây rối, bản tôn muốn giết liền giết.”

## 60. Chương 60: Sức Mạnh Thiên Thần

Thái độ phách lối chọc cho Quy Nhất Môn và Linh Lung Phường trợn trừng mắt.

Trong đó có người mắng: “Ôn Thanh Lan, việc làm này của ngươi cùng với tà ma ngoại đạo có gì khác nhau đâu, dù tu vi cao thâm thì sao chứ, vị trí chính đạo đệ nhất tông tới tay ngươi, e rằng cũng phải đi xuống.”

Ôn Thanh Lan lại đột nhiên nở nụ cười, rước lấy mấy kẻ đối diện kinh nghi bất định nhìn hắn, tiếp theo hắn vẫy vẫy tay với Nguyệt Linh Nhi.

“Linh Nhi, muội qua đây.”

Nguyệt Linh ngoan ngoãn đi tới, Ôn Thanh Lan đáng vẻ hòa ái vỗ vỗ mu bàn tay của Nguyệt Linh Nhi.

“Có Ôn thúc thúc ở đây không phải sợ, nói cho bọn họ biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Linh Nhi muội là bị bắt tới Đạo Tông sao?”

Nguyệt Linh Nhi không được tự nhiên rút tay, có chút không thể nào thích ứng Ôn đại ca biến thành Ôn thúc thúc, nghe Ôn Thanh Lan hỏi, nàng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Linh Nhi là vì tìm kiếm che chở mới đến Đạo Tông.”

“Sau khi mẫu thân bỏ mình, trong lòng Linh Nhi đau khổ, chờ đến khi phản ứng lại mới phát hiện bị Nguyệt chấp sự giam lỏng, Linh Nhi hoảng sợ trốn thoát, theo bằng hữu cùng nhau chạy trốn tới Đạo Tông, đợi điều tra rõ chân tướng cái chết của mẫu thân.”

Nguyệt Linh Nhi sau khi nói xong thì yên lặng lui qua một bên, người của Linh Lung Phường lại xông xáo lên.

Trong đó có người cất cao giọng nói: “Thiếu phường chủ, ngày đó Tiêu Cảnh cũng ở Linh Lung Phường chúng ta, chư vị đệ tử đều nhìn thấy, nên giải thích như thế nào, Nguyệt chấp sự cũng là lo lắng cho an nguy của ngài, mới phái người bảo vệ ngài, ngài trẻ tuổi chưa từng trải, chẳng biết thế gian hiểm ác, khó tránh khỏi bị người có tâm lợi dụng, Vô Vi Đạo Tông chỉ muốn lừa ngài, không chế Linh Lung Phường chúng ta, thiếu phường chủ, ngài ngàn vạn lần đừng để bị lừa.”

Nguyệt Linh Nhi lắc lắc đầu, nàng nói: “Nếu không phải Nguyệt chấp sự quá mức nóng vội, ta cũng sẽ không nghi ngờ, Tiêu đạo tôn là ứng lời mời của mẫu thân đến Linh Lung Phường, thương nghị chuyện hợp tác giữa Đạo Tông và Linh Lung Phường ta, Tiêu đạo tôn đang tốt đẹp tại sao lại ra tay đả thương mẫu thân, còn cố tình để mọi người đứng lúc đuổi tới, ta nghe Đạo Tôn nói, có người dẫn y tới, mẫu thân chết điểm đáng ngờ quá nhiều.”

“Nguyệt thiếu phường chủ, những lời này chỉ sợ đều là người Đạo Tông nói cho ngài nghe đi, Linh Lung Phường là nơi ngài lớn lên từ nhỏ, là tâm huyết suốt đời của mẫu thân ngài, ngài không tin tông môn của mình, lại tin tưởng một người ngoài, thiếu phường chủ, như vậy chỉ sợ không tốt lắm đâu.” Nguyệt Linh Nhi còn chưa dứt lời, một trưởng lão Quy Nhất Môn bỗng nhiên cười lạnh ra tiếng: “Quy Nhất Môn ta tuy là người ngoài, nhưng nhìn cũng chê cười đấy, hiện giờ Linh Lung Phường các ngươi đã không còn chủ sự, thiếu phường chủ không tính quay về sao?”

Về mặt Nguyệt Linh Nhi lưỡng lự.

Ôn Thanh Lan cũng cười lạnh ra tiếng, châm chọc nói: “Thật là một cái miệng đầy chính nghĩa, lòng hiệp nghĩa của Quy Nhất Môn à, dùng danh nghĩa giữ gìn chính đạo trợ giúp đồng đạo làm nhiều chuyện bỉ ổi, cảm giác có phải rất sáng khoái không, đáng tiếc bản tôn cứ không ăn bộ dáng này của các ngươi.”

Trưởng lão Quy Nhất Môn trừng lớn mắt tức giận nói: “Ôn Thanh Lan, ngươi có ý gì, không chừng không cứ dừng mơ bì họ chúng ta?”

“Có ý gì?”

“Bản tôn là nói, tất cả căn bản là âm mưu của Quy Nhất Môn các ngươi.”

Ôn Thanh Lan đột nhiên nói ra lời kinh người, mọi người đều bị kinh sợ, cổ tình đúng lúc này, hộ sơn đại trận của nội bộ Đạo Tông bất ngờ dừng lại, toàn bộ Vô Vi Đạo Tông không giữ lại chút nào mà bại lộ trước mặt Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn.

Còn không chờ người của Linh Lung Phường và Quy Nhất Môn phản ứng, Ôn Thanh Lan bỗng nhiên thả người bay về phía ngọn núi sau lưng đệ tử Đạo Tông.

Trong góc, một người toàn thân bọc trường bào đen lặng lẽ rời đi, nhưng gã nhanh cũng không nhanh hơn Ôn Thanh Lan, chỉ một kiếm, Ôn Thanh Lan đã bức đối phương trình diện.

Lại một kiếm hất mũ choàng đối phương, lộ ra một gương mặt hết sức quen thuộc.

“Tiểu Vũ!”

“Nguyệt Vũ!”

Nguyệt Linh Nhi và Tịch Dung đồng thời kinh hô ra tiếng.

Ôn Thanh Lan cũng nhìn xuống đối phương, chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh như băng: “Công Tây Tuấn Vũ, hoặc là nói Công Tây môn chủ chân chính hiện giờ của Quy Nhất Môn.”

Ở trước mắt bao người phơi bày thân phận, Công Tây Tuấn Vũ không có một chút hổ thẹn, cặp mắt mèo lam lục trong suốt trái lại sáng ngời, gã vỗ tay một cái, đứng lên, nói cười ngọt ngào như thường ngày: “Ai nha, bị người nhận ra rồi, Ôn ca ca, người vẫn lợi hại như vậy.”

“Quả nhiên trên thế giới này, chỉ có người mới xứng cùng ta sống vai, thế nào, có hứng thú cùng ta chế tạo lại tân thế giới không?”

Ôn Thanh Lan lãnh khốc nói: “Không có hứng thú.”

Công Tây Tuấn Vũ lộ ra vẻ mặt bi thương: “Đừng như vậy mà Ôn ca ca, người rõ ràng cũng giống ta không thích thế giới này, tại sao lại muốn ngăn cản ta?”

Hào quang của Cô Phong Kiếm lạnh băng chiếu ra khuôn mặt lạnh lùng của Ôn Thanh Lan, tuyệt thế linh kiếm trong nháy mắt đâm về phía Công Tây Tuấn Vũ: “Người ngàn không nên vạn không nên, không nên đem mọi chuyện kéo tới địa bàn của bản tôn.”

Một đôi cánh thánh khiết vô cùng lớn trong nháy mắt mở rộng sau lưng Công Tây Tuấn Vũ, tốc độ hần cực nhanh, Cô Phong Kiếm đâm tới trong chớp mắt, cũng đã lệch vị trí, linh kiếm chỉ đâm trúng tàn ảnh của Công Tây Tuấn Vũ.

Hai cánh hơi vỗ chấn động vô cùng, thân ở trong đó trên người Công Tây Tuấn Vũ lộ ra một loại khí chất đặc biệt, cao cao tại thượng nóng cháy như mặt trời, giống như ngọn nguồn của mọi thứ, linh âm lơ lửng dật tán xung quanh người gã, đủ để cho người tu vi hơi yếu sắc mặt trắng bệch, chỉ muốn quỳ rạp trên đất thành tâm cầu nguyện.

Hộ sơn đại trận của Đạo Tông chẳng biết lúc nào được triển khai, bảo hộ chặt chẽ đệ tử Đạo Tông ở bên trong, cho nên đệ tử Đạo Tông về mặt khiếp sợ nhìn Công Tây Tuấn Vũ giữa không trung, còn người của Linh Lung Phường sớm đã run rẩy mà quỳ rạp xuống đất, người của Quy Nhất môn thậm chí cuồng nhiệt đọc niệm đứng lên.

Nguyệt Linh Nhi khiếp sợ há to miệng: “Ôn đại ca, đây là chuyện gì, người gạt muội ngày đó cũng là Tiểu Vũ?”

“Gã đi theo bên người chúng ta là muốn làm cái gì, nhân cơ hội tìm hiểu tình hình sao?” Tịch Dung cũng có chút không thể tin được, dù sao ngày thường Công Tây Tuấn Vũ thoát nhìn chính là đứa trẻ mặt con nít, tu vi cũng không cường đại.

Tiêu Cảnh thì sắc mặt trầm xuống, y tiến lên trước một bước, đứng ở bên người Ôn Thanh Lan, cùng đối đầu với Công Tây Tuấn Vũ.

Ôn Thanh Lan chỉ thoáng cho Tiêu Cảnh một ánh mắt, đứng ở chỗ cũ nhú mày quan sát Công Tây Tuấn Vũ.

Lúc này chẳng biết Công Tây Tuấn Vũ dùng phương pháp gì, lại có sức mạnh cận tiên, thậm chí quanh người gã còn dật tán linh áp, nồng đậm đáng sợ, tựa như tùy thời đều có thể phá không mà ra.

Hơn nữa pháp thuật Công Tây Tuấn Vũ sử dụng, không giống với bọn họ, Công Tây Tuấn Vũ lý giải pháp môn tu tiên, bọn họ lại không lý giải được Công Tây Tuấn Vũ.

Xem ra lúc trước Công Tây Tuấn Vũ cũng không nguyện lòng ở trạng thái bình thường, mà là thật sự sáng chế phương pháp phù hợp cho mình.

Công Tây Tuấn Vũ nghiêng đầu, từ trên cao nhìn xuống mọi người ở ngoại phong Đạo Tông, cái loại ánh mắt này không phải là băng lãnh bình thường, mà là một loại đại đạo vô tình, muôn vàn sinh mệnh trong mắt gã chỉ là con kiến mà thôi.

Cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Ôn Thanh Lan, ánh mắt mới thoáng có chút dao động: “Ôn ca ca, Tiểu Vũ thực sự rất hiếu kỳ, rõ ràng Tiểu Vũ che giấu rất tốt, người phát hiện như thế nào?”

Ôn Thanh Lan không nhịn được nói: “Này rất kỳ lạ sao, cả người người trên dưới đều là sơ hở, có chút đầu óc vừa nghĩ là hiểu ngay.”

Tịch dung, nguyệt Linh Nhi: “...”

Cảm giác trong đầu mình trúng một vạn mũi tên.

Công Tây Tuấn Vũ cũng là ngẩn người, sau đó gã nở nụ cười: “Ôn ca ca, xem giao tình trước đây của chúng ta, có thể nói rõ ràng cho Tiểu Vũ được không?”

Ôn Thanh Lan do dự một chút, mới không tình nguyện giải thích: “Người nói mình bị Bái Nguyệt Giáo quản chế có vẻ rất kỳ quái, nhưng lúc ấy bản tôn cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, nghĩ người chắc là có ý tưởng gì đó nên cùng đi với bản tôn.”

“Sau đó ở Linh Lung Phường, Nguyệt phường chủ chết cũng rất kỳ quặc, đồ đệ của bản tôn còn bị người tính kế, nói rõ có người quấy rối ở bên trong, tứ đại tông đều có hiềm nghi, nhưng khẳng định không có Đạo Tông và Linh Lung Phường.”

“Cuối cùng người cần gì đi theo chúng ta tới Đạo Tông, lại còn để Linh Nhi hạ được ta và chuyện hai tông khiêu chiến này nữa, đương nhiên quan trọng nhất là, ai có vóc dáng lùn như người chứ, giả trang một chút cũng không có tâm, Linh Nhi vừa nói, bản tôn lập tức đã biết, nói như vậy người hiểu chưa?”

Công Tây Tuấn Vũ ngồi ở giữa không trung, đang phòng mặt ngẩn ngơ quan sát Ôn Thanh Lan nửa ngày, đột nhiên không thể ức chế mà giữa đầu cười phá lên: “Ôn ca ca làm sao bây giờ, Tiểu Vũ không muốn buông người ra, thật sự không suy xét cùng Tiểu Vũ sao, phải biết rằng, thế giới này chỉ sợ không ai có thể ngăn cản ta, nếu người nguyện ý đi theo ta, Tiểu Vũ có thể suy xét để người đảm nhiệm vị trí bên phải của thần.”

“A! Có chỗ tốt gì sao?” Ôn Thanh Lan không chút nào để ý tùy ý hỏi.

“Đương nhiên là có rồi.” Công Tây Tuấn Vũ đột nhiên đứng lên, hai cánh sau lưng gã lại giãn ra, đệ tử Quy Nhất Môn vẫn luôn đứng cạnh điên cuồng cầu nguyện, nháy mắt có mấy chục người hóa thành xương khô: “Tiểu Vũ có thể cho phép Ôn ca ca có suy nghĩ của mình nha.”

“Không có hứng thú.” Đầu ngón tay Ôn Thanh Lan thoáng hiện hàn quang, đúng là Cô Phong Kiếm vận sức chờ phát động, hần chiến ý dật dào mà nhìn về phía Công Tây Tuấn Vũ, linh lực gió lốc làm tóc dài và quần áo hần tung bay: “Người thích chơi trò chơi con rối, bản tôn một chút cũng không muốn gây ngố ở thế giới bù nhìn, huống chi người cần bản tôn cũng không phải thần gì đó, Công Tây Tuấn Vũ, người chẳng qua vẫn luôn ghi hận câu nói kia của Công Tây lão môn chủ mà thôi.”

“Người nói không sai Ôn ca ca, lão già chết tiệt kia vĩnh viễn sẽ không biết, trên người ta chảy dạng huyết mạch gì.” Thấy đàm phán không thành, sắc mặt Công Tây Tuấn Vũ có xu thế dần lãnh đạm, hai tròng mắt màu lam lục dần hóa thành màu trắng bạc, chậm rãi vươn cánh tay, giang hai tay: “Cầm thụ một chút sức mạnh đến từ mẫu thân ta đi, sức mạnh thiên thần chân chính.”

Hơi thở thuộc về người trên mặt Công Tây Tuấn Vũ cũng biến mất, giống như thần thánh vô bi vô hỷ: “Thần nói: Phải có ánh sáng thánh linh tận diệt chư thể tà linh.”

Ánh sáng trắng cực nóng dường như có thể cọ rửa toàn bộ thể giới lấy bàn tay của Công Tây Tuấn Vũ làm trung tâm tản mát ra, trong nháy mắt nhằm về phía chư phong Đạo Tông.

Trong đó ẩn chứa thánh lực cuồng bạo mênh mông, đủ để tước toàn bộ chư phong Đạo Tông thành đất bằng.

## 61. Chương 61: Kết Thúc Trận Chiến

Tai ương ngập đầu trong tường tượng cũng không có đến.

Một chút hàn quang giống như ngôi sao bình minh, lẻ loi tắt sáng trong bạch quang.

Một chút ánh sáng ấy dường như tùy thời đều có thể bị bạch quang cuồng bạo đập chết, nhưng kỳ tích là, khó khăn lắm chặn lại đợt kích của bạch quang.

Ôn Thanh Lan đứng trước sơn môn Đạo Tông, mặt không thay đổi lơ lửng giữa không trung, cầm trong tay Cô Phong Kiếm đối kháng với bạch quang.

Lúc này uy áp đại năng Hợp Thể của hắn hoàn toàn hiện ra, thậm chí mơ hồ tới gần Đại Thừa Kỳ, quanh thân nồng đậm linh lực trực tiếp đè nén không gian xung quanh, chư phong Đạo Tông trong nháy mắt mở ra hai đoạn không gian tại chỗ của Công Tây Tuấn Vũ.

Nhưng dù sao Ôn Thanh Lan chỉ là thực lực Hợp Thể Kỳ, chung quy kém Công Tây Tuấn Vũ rất nhiều, bạch quang dần dần đè ép hàn quang, mắt thấy sẽ áp đỉnh.

Tiêu Cảnh chẳng biết lúc nào xuất hiện đằng sau Công Tây Tuấn Vũ, hai tròng mắt y phiếm hồng, quanh thân mơ hồ tràn ngập huyết sắc, hắc ám âm lãnh như bóng với hình, hóa thành cái miệng khổng lồ tùy thời có thể cắn nuốt sinh vật trong khu vực, ngón tay dài của Tiêu Cảnh biến thành nhọn hoắt, khoét tới lưng Công Tây Tuấn Vũ.

Hai cánh thánh quang vỡ theo biên độ nhỏ, Công Tây Tuấn Vũ trong nháy mắt di chuyển vị trí, hai tròng mắt màu bạc lạnh băng nhìn về phía Tiêu Cảnh, giống như loài bò sát trên mặt đất.

“Tà ma, dám xúc phạm thần, tiếp nhận lửa giận của thần đi!”

Bạch quang áp đỉnh tiêu tán, nhưng còn chưa kết thúc nguy cơ, bầu trời trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên biến đổi, xuất hiện một vòng rồi lại một vòng xoáy đáng sợ.

Thân là tu giả đứng đầu Thiên Vũ Đại Lục, tất cả mọi người nhạy bén cảm nhận được linh lực toàn bộ đại lục đều hỗn loạn.

Tiếp theo truyền đến một cảm xúc khó chịu khi linh lực Thiên Vũ Đại Lục bị rút sạch, không đợi mọi người phản ứng kịp, một giây sau đó một đường cột sáng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện xuống.

Sắc mặt Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh đồng thời thất kinh, thầy trò hai người đồng thời đón nhận cột sáng.

Mặc dù thầy trò hai người đều là thực lực Hợp Thể Kỳ, nhưng hai người cộng lại cũng không có nghĩa là cảnh giới gấp bội.

Trên thực tế, tu chân một đường, kém một cảnh giới là khác nhau một trời một vực, nhất là Nguyên Anh trở lên, tu sĩ Đại Thừa Kỳ trên cơ bản có thể nghiền ép Hợp Thể Kỳ, huống chi hiện giờ Công Tây Tuấn Vũ đã gần bằng thực lực của tiên nhân, thậm chí còn mơ hồ vượt lên trước.

Cho nên cột sáng mang tính hủy diệt này sau khi nện xuống, tuy rằng hai người miễn cưỡng đỡ được, thể nhưng cũng đều mặt như giấy vàng, thần sắc thảm đạm, thậm chí khóe miệng Tiêu Cảnh còn chảy xuống một chút máu tươi.

Mắt thấy hai người đứng đầu Tu Chân Giới đều là kết quả này, vô luận là đệ tử còn sót lại của Đạo Tông Linh Lung Thường hay Quy Nhất Môn, mặt đều lộ vẻ kinh hãi, thậm chí mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Công Tây Tuấn Vũ hơi vỗ hai cánh phía sau, gã nghiêng đầu nhìn hai người phía dưới, ánh mắt lộ ra một chút hứng thú.

Cảnh giới và năng lượng của gã lúc này đã vượt qua giới hạn của Thiên Vũ Đại Lục, vùng trời của chư phong Đạo Tông lắc lư bất ổn, toàn bộ không gian bị cắt thành bảy tám mảnh, mỗi bước giống như vượt qua một vách ngăn không gian nhỏ bé.

Ôn Thanh Lan âm thầm nuốt xuống một ngụm máu tươi, nhú mày nhìn về phía Công Tây Tuấn Vũ: “Năng lượng người có thể sử dụng cũng có hạn, một khi vượt qua giới hạn có thể chịu cực hạn, nhất định sẽ bị quy tắc của Thiên Vũ Đại Lục bài xích, Công Tây Tuấn Vũ, người khẳng định còn muốn tiếp tục à?”

“Vì sao không?” Công Tây Tuấn Vũ đột nhiên cười cười, nụ cười của gã vẫn ngọt ngào như thế, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng dọa người, làm cho người ta khó chịu không nói nên lời.

“Chỉ cần giết các người thì tốt rồi, chỉ cần giết hết các người, sẽ không còn người có thể ngăn cản ta, khi đó, chỉ cần rời đi trước khi bị quy tắc phát hiện và phong ấn năng lượng, ta sẽ không bị Thiên Vũ Đại Lục bài xích ra ngoài.”

“Thật là cách tốt.” Ôn Thanh Lan nhẹ nhàng thở hổn hển, một lần nữa nắm chặt Cô Phong Kiếm trong tay.

Hiện giờ chỉ có thể nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, làm Công Tây Tuấn Vũ tiêu hao hết năng lượng, mới có thể tìm ra lỗ hổng của quy tắc bài xích.

Công Tây Tuấn Vũ hiển nhiên cũng nghĩ đến biện pháp này, ánh mắt gã nhìn về phía đệ tử Quy Nhất Môn sớm đã bị gã khống chế.

Nhưng mà còn chưa kịp hấp thụ sinh mệnh lực của đối phương, có một người so với tốc độ của gã nhanh hơn.

Chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt Tiêu Cảnh đã lấy đi toàn bộ tính mệnh của đệ tử Quy Nhất Môn, y liếm liếm đầu ngón tay sắc bén còn đang rỉ máu, âm lãnh nhìn về phía Công Tây Tuấn Vũ, trên mặt hiện ra nụ cười vượn vẹo: “Không chỉ có người mới ăn.”

“Ồ ồ ồ, thú vị thú vị.” Công Tây Tuấn Vũ bị chọc giận, nhưng gã lại cười phá lên, con ngươi màu bạc băng lãnh híp lại thành khe hẹp, gã nhìn về phía Ôn Thanh Lan, điềm nhiên nói: “Ôn ca ca, người biết đồ đệ mình thú vị như vậy không, y cái dạng này, cũng không phải là đệ tử đi ra từ danh môn chính tông gì đó, mà giống như là ma vật yêu nghiệt nha.”

Nói xong, Công Tây Tuấn Vũ đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Được rồi, chờ ta nắm trong tay mảnh đại lục này, đem người tới cho điển tịch của thần thanh tẩy trấn áp ma quỷ là được rồi.”

Ôn Thanh Lan ghét bỏ nhìn hình tượng lúc này của tiểu đồ đệ, nhưng đại chiến còn phía trước, hắn cũng không có lãng phí nước bọt nói cái gì.

Nhận thấy ánh mắt của sư tôn, con ngươi Tiêu Cảnh rét lạnh, u ám nhìn Công Tây Tuấn Vũ giữa không trung: “Nhiều lời vô ích như vậy làm cái gì, muốn đánh cứ đánh, đừng dong dài!”

“Ồ, tức giận.” Công Tây Tuấn Vũ cười khanh khách đứng lên, một lát, gã có chút phiền muộn nói: “Tiếc nhỉ, không muốn chơi tiếp với các người nữa, cho nên, đi chết đi ha?”

Một loại dự cảm nguy hiểm vô cùng mãnh liệt xẹt qua trong lòng Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh, khiến cho hai người lập tức cảnh giác nhìn về phía Công Tây Tuấn Vũ.

Đôi mắt của Công Tây Tuấn Vũ hoàn toàn bị màu bạc chiếm cứ, hai cánh phía sau trong nháy mắt mở lớn, hóa ra là sáu cặp cánh kép, lông vũ sáng bóng mòng ảo rơi xuống từ trên hai cánh của gã, vừa rơi xuống đất thì đập ra một cái hố lõm.

Xem ra Công Tây Tuấn Vũ là tính mạnh tay đánh một trận, muốn đánh cực một kèo có thể giải quyết Ôn Thanh Lan và Tiêu Cảnh trước khi quy tắc bài xích xuất hiện hay không.

Gã lần thứ hai thở dài, buồn bã nhìn Ôn Thanh Lan: “Ôn ca ca, Tiểu Vũ sẽ nhớ người, gặp lại sau.”

Một vùng bạch quang hủy diệt phô thiên cái địa, song lần này bạch quang yên lặng không tiếng động, lại mang đến hậu quả càng thêm đáng sợ, bạch quang lướt qua, che trời lấp đất, Công Tây Tuấn Vũ đây là định đem Ôn Thanh Lan và Đạo Tông, xóa sổ khỏi thế giới này.

Còi báo động của hệ thống kêu lên chói tai ở trong đầu: “Cảnh báo \_\_\_\_\_ Cảnh báo \_\_\_\_\_

Thế giới Chí Thần Truyện sắp sụp đổ, thế giới Chí Thần Truyện sắp sụp đổ...

Đếm ngược sụp đổ ....

Đếm ngược sinh mệnh kí chủ...

Đếm ngược sinh mệnh mục tiêu công lược ....

Thế giới Chí Thần Truyện hỏng....

Lỗi hỏng trong tính toán....”

Ôn Thanh Lan: “...”

Nếu như hệ thống có thể hóa thành thực thể, hẳn chắc chắn sẽ không khách khí đánh một trận, lúc này nêu ra thời gian đếm ngược gì đó có ích không?

Cũng may hệ thống vẫn ý thức được một chút, chắc hẳn nó cũng biết nếu như thế giới này sụp đổ, nhân vật chính nhân vật phản diện đều chết hết, thì nhiệm vụ cũng khỏi cần làm nữa.

Vì vậy một giây sau chột nghe âm thanh nhắc nhở gấp rút của hệ thống: “Nguyệt Hạ Điệp, Nguyệt Hạ Điệp, Nguyệt Linh Nhi..... Nguyệt Linh Nhi....”

Hộ sơn đại trận từ lâu đã bị bạch quang hòa tan, một giây sau sẽ hoàn toàn bị bao trùm.

Ôn Thanh Lan phản ứng hết sức nhanh chóng, hẳn cũng không quay đầu lại quát: “Linh Nhi, đến bây giờ còn muốn giấu diếm bí mật Linh Lung Phường của Nguyệt gia muội ư, hoặc là nói bí mật của bản thân muội?”

Nguyệt Linh Nhi sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng kịp, nàng cắn răng, không chút do dự tung người nhảy một cái, trong nháy mắt hóa thành một cái cung nhỏ tinh xảo lưu chuyển ánh sáng màu xanh thẫm.

Trên cánh cung nhỏ có khắc minh văn phức tạp, phát sáng rực rỡ, không cần nhiều lời, cũng có thể cảm nhận được thân cung tỏa ra áp lực đáng sợ.

Cánh cung nhỏ nhẹ nhàng ngoạn ngoạn bay đến lòng bàn tay Ôn Thanh Lan, thân cung khê run, một dòng nước âm kỳ dị chảy về phía thân thể Ôn Thanh Lan, lại từ lòng bàn tay của hắn lưu chuyển đi ra.

Không cần bất luận kẻ nào đi dạy, giống như trời sinh đã biết nên làm thế nào, Ôn Thanh Lan theo bản năng kéo dây cung.

Một mũi tên nhỏ lưu chuyển ánh sáng xanh thẫm xuất hiện ở trên dây cung.

Một mũi tên xé trời, chính xác là một mũi tên xé trời!

Ôn Thanh Lan chỉ nhẹ nhàng bắn ra một mũi tên, mũi tên này đã trực tiếp xuyên thấu qua Công Tây Tuấn Vũ, đem bầu trời phía sau gã kéo rách ra một khe nứt màu đen.

Công Tây Tuấn Vũ muốn ngăn cũng không thể ngăn, chỉ có thể vẻ mặt dữ tợn nhìn một mũi tên này bắn ra.

Mắt thường có thể thấy được thời không chảy loạn đáng sợ chảy ra từ trong khe, sức hút to lớn ngay cả Công Tây Tuấn Vũ gần thành tiên cũng không thể chống lại, vô lực phản kháng mà kêu thảm từng tiếng bị kéo vào trong khe nứt.

Theo vết nứt thời không xuất hiện, bạch quang đè ép hủy diệt cũng tiêu tán.

Công Tây Tuấn Vũ ánh mắt đáng sợ nhìn Ôn Thanh Lan: “Ôn ca ca, ta không cam lòng, ta không cam lòng, ta không muốn đi, ta còn chưa làm xong chuyện ta muốn làm.....”

“Không! Là người hại ta thành thế này, ta muốn người cùng chết với ta!”

Công Tây Tuấn Vũ nói xong vẻ mặt trở nên khùng khiếp, gã lẳng không một trào, không cam lòng bại dưới sức mạnh cường đại trực tiếp bắt Ôn Thanh Lan.

Bởi vì hắn bắn ra một mũi tên xé trời, Ôn Thanh Lan sớm đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực, hoàn toàn không cách nào chống lại một trào cuối cùng của Công Tây Tuấn Vũ, cứ như vậy bị Công Tây Tuấn Vũ bắt vào trong khe nứt.

Thấy biến cố này, tất cả mọi người không thể phản ứng kịp, chỉ có thể ngây ngốc há to mồm.

Chỉ có Tiêu Cảnh thần sắc đại biến, hô lớn: “Sur tôn!” Rồi vọt vào trong khe nứt.

Uy lực của một mũi tên rất nhanh thì tiêu tán, không đợi người phía dưới phản ứng, hắc động của vết nứt thời không trong nháy mắt đã bị quy tắc của Thiên Vũ Đại Lục tu phục (\*).

(\*) sửa chữa phục hồi

“Này..... Cái này..... Đều chết hết?”

Hơn nửa ngày trong đám người mới có người thì thào lên tiếng hỏi.

“Không thể nào, tôn tọa và đạo tôn tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may.” Tức thời có đệ tử Đạo Tông cảm giận phản bác.

“Nói không sai, hai người hắn biến mất ở đây, hắn là chỉ bị đưa đến nơi khác, Đạo Tông chúng ta ở chỗ này chờ chuồng môn và Tiêu Cảnh trở về.” Nhạc Uyên chấp tay thản nhiên nói: “Hôm nay xảy ra chuyện lớn, Đạo Tông ta cũng cần tu dưỡng, sẽ không tiễn đạo hữu Linh Lung Phường.”

Về phần người của Quy Nhất Môn, không còn lại ai, tất nhiên không cần quan tâm.

Tịch Dung nhìn người của Linh Lung Phường lại nhìn người của Đạo Tông, lặng yên rời khỏi ngoại phong Đạo Tông, không có người quen Ôn huynh đệ và Nguyệt cô nương, ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì.

\*

Ôn Thanh Lan khó khăn mở mắt ra, cảm thấy xương cốt cả người đều vỡ nát, hắn giật giật cánh tay, cảm giác cũng có thể nghe được âm thanh đầu khớp xương phát ra.

Nguyệt Hạ Điệp thì ra chính là Nguyệt Linh Nhi, quả nhiên là ngoài dự liệu của hắn, mà hiện giờ thần cung này đang an tĩnh nằm bên trong túi trữ vật của hắn.

“Người đã tỉnh?” Không đợi Ôn Thanh Lan suy nghĩ kĩ càng, cửa phòng bị người không lẽ phép mở ra, một người nam nhân trung niên cao gầy mặc áo đen đi đến, lạnh lùng đánh giá hắn, giống như quan sát vật gì đó.

Ôn Thanh Lan không lên tiếng, mà yên lặng nhìn đối phương.

Hắn thế này khiến người ta cảm thấy thái độ vô cùng dụ dỗ, trong mắt nam nhân áo đen lộ ra vẻ hài lòng.

Sau đó nam nhân cao gầy áo đen gật đầu, gã nói: “Nếu đã tỉnh, không còn vấn đề gì, nhanh nhanh chuẩn bị, Ma quân muốn tuyển phi.”

## 62. Chương 62: Ma Quân Tuyển Phi

Không đợi Ôn Thanh Lan phản ứng, người nọ đã giục hắn mau chóng rời đi.

Trước đó đối chiến với Công Tây Tuấn Vũ bị trọng thương, lại cường chế dùng Nguyệt Hạ Điệp xé rách thời không, tuy rằng trải qua trị liệu đơn giản hành động đã không ngại, nhưng chung quy thương tổn tới gốc rễ.

Hiện giờ Ôn Thanh Lan chỉ có thể sử dụng năm phần thực lực, nếu dùng nhiều sẽ thể hư khí nhuyển, tình huống thật sự không coi là tốt.

Mà nam nhân trung niên đối diện nhìn qua thực lực ít nhất Nguyên Anh Kỳ.

Yên lặng đánh giá tình hình trước mắt, Ôn Thanh Lan cuối cùng vẫn nghe lời đối phương đứng lên.

Đoán chừng là nhìn ra nội tâm Ôn Thanh Lan không muốn, nam nhân trung niên cười lạnh nói: “Lúc trước nhất được người thì vốn có dự định giết người, nếu không phải nghĩ đến có thể hiến người cho Ma quân, hiện giờ người đã sớm mất mạng, mặc kệ người lúc trước là ai từ đâu tới, khuyên người vẫn là nên thành thật một chút, được rồi, đã quên nói cho người biết, ta hạ độc trên người người, nếu không nói thật, cổ trùng phá thân, tùy thời cho người ném thử nỗi đau vạn trùng phệ thân.”

Ôn Thanh Lan nổi sát ý trong lòng, sau đó âm thầm dần xuống, hắn xem xét kỹ bên trong cơ thể, quả nhiên phát hiện tử phủ vùng đan điền có một cụm bóng đen nho nhỏ, lại cẩn thận kiểm tra, cụm bóng ma kia đúng là một đám sâu nhúc nhích, không biết dùng loại phương pháp nào mà bị hạn chế ở đan điền, không có bỏ loạn.

Hắn nhất thời chán ghét thu hồi tầm nhìn.

Chợt nghe nam nhân trung niên kia kiêu ngạo nói: “Khuyên người đừng uống phí sức lực, thứ này thể nhưng có thể khống chế thần hồn tu sĩ, dù là thân thích của Ma quân cũng vô dụng.”

Ôn Thanh Lan cuối cùng dời đường nhìn nhìn về phía đối phương, hắn lãnh đạm mở miệng nói: “Người muốn ta làm cái gì?”

Thấy Ôn Thanh Lan nói chuyện, nam nhân trung niên kia hải lòng gật đầu nói: “Ta muốn người tiến vào trong vương cung Ma quân để tuyển vương phi.”

Này là cái thứ quái gì hả?

Ôn Thanh Lan hơi nhíu mày: “Việc này không ổn lắm, người làm sao xác định Ma quân có thể chọn trúng ta, huống chi ta cũng không phải là người trong ma đạo các người, người đưa ta đi, sẽ không sợ Ma quân sinh nghi?”

Nam nhân trung niên lại cười tự đắc: “Cái này không cần người lo lắng, người chỉ cần đi tham gia Ma quân tuyển phi là được.”

Sau đó Ôn Thanh Lan liền hiểu rõ ý của nam nhân trung niên.

Nghe nói một ngày nọ Ma quân hành tung bắt định đột nhiên hồi cung tuyên bố muốn tuyển phi, còn nói ngày nọ mình bế quan chợt được linh cảm, có liên quan đến người trong mộng.

Theo Ma quân tiết lộ, người trong mộng của y là một vị nam tử, thanh thuần sạch sẽ, ôn nhu cao khiết (\*), bạch y phiến phiến mi mục như họa, cùng những đồ đệ tiện lắng lơ ma đạo không giống nhau.

(\*) cao quý thanh khiết

Ma quân nóng lòng, liền dứt khoát tổ chức tuyển phi.

Nếu có thể tiến cử vương phi khiến Ma quân hải lòng, thì có thể được Ma quân trọng thưởng, nên lúc này mới có một màn nam nhân trung niên cứu Ôn Thanh Lan.

Thanh thuần sạch sẽ?

Ôn nhu cao khiết?

Ôn Thanh Lan kéo kéo trường bào màu trắng trên người mà nam nhân trung niên cho hắn, hắn chỗ nào có quan hệ với tám chữ đó, mà nói trắng ra thì cái áo bào trắng này có thể giả bạch liên hoa à?

“Ừ, kỳ thật kỳ chủ ngài đừng làm mặt lạnh thật đúng là có chút loại cảm giác này, vạn nhất Ma quân mất mùa, nói không chừng sẽ chọn ngài.” Hệ thống ở trong đầu Ôn Thanh Lan không có ý tốt nói: “Vạn nhất kỳ chủ ngài đỡ Ma quân vui vẻ, toàn bộ ma đạo này còn không phải là của ngài.”

Vốn cho là Ôn Thanh Lan sẽ tức giận, ai ngờ hần lại sờ cằm nói: “Biện pháp tốt.”

Hệ thống: “...”

Kỳ chủ rất vô sỉ làm sao bây giờ?

Nam nhân trung niên nguyên bản vẫn luôn im lặng đi ở đằng trước đột nhiên quay đầu lại nói: “Vào ma cung người tận lực bớt nói, cho dù có người khiêu khích người cũng không cần đáp lại, hết thấy ta tới giúp người giải quyết, đợi Ma quân tuyển phi kết thúc là được rồi.”

Ôn Thanh Lan: “...”

Xem ra thật đúng là muốn giả bộ đáng thương giả vô tội a!

Lúc Công Tây Tuấn Vũ kéo hần vào thời không chảy loạn, hần nhân cơ hội đâm một kiếm về phía Công Tây Tuấn Vũ, buộc đối phương buông mình, nhưng mà khi đó đã trễ, sức lực thời không chảy loạn quá mạnh, tuy hần không bị kéo vào thế giới không biết, nhưng mà lại bị tổng vào Ma Đạo Giới.

Cái gọi là Ma Đạo Giới, đó là chỗ cư ngụ của yêu ma quỷ tà Thiên Vũ Đại Lục, nó và Thiên Vũ Đại Lục liên kết chặt chẽ nhưng mà lại đơn độc ngăn cách với Thiên Vũ Đại Lục, được coi là một tiểu thế giới phụ thuộc Thiên Vũ Đại Lục.

Nguyên lý tồn tại của Ma Đạo Giới cũng tương tự tứ đại tông tông môn, là được đại năng dùng bí pháp tách ra một không gian đơn độc.

Nhớ rõ mấy ngàn năm trước, Thiên Vũ Đại Lục thịnh hành yêu ma tiên đạo cùng tồn tại, nhân gian bị tàn sát bữa bãi bất kham, có đại năng không đành lòng thấy thảm trạng của thường nhân, liền liên hợp với các đại năng đương thời khác sáng lập Ma Đạo Giới, đuổi tất cả yêu ma quỷ tà vào Ma Đạo Giới, cũng phong bế cửa vào Ma Đạo Giới, nhân gian mới được thở dốc một chút.

Nhưng dù yêu quỷ ma vật bị đuổi vào Ma Đạo Giới, nhân gian vẫn sẽ ra đời tân yêu ma quỷ vật, cửa vào Ma Đạo Giới mở chốt, sớm đã không sử dụng tốt bằng năm đó, hơn nữa các tu sĩ phát hiện, yêu ma quỷ vật rời khỏi nơi đó, thân phận tiên nhân của bọn họ cũng không dùng tốt, nên cũng mất nhấm nhấm mở.

Thế cho nên, những yêu quỷ đã sống trong Ma Đạo Giới, dứt khoát không muốn dọn ra, Ma Đạo Giới cũng hình thành danh tiếng của mình, dần dần trở thành chỗ định cư của yêu quỷ ma vật.

Ma vật quỷ vật tu tập công pháp khác với chính đạo, thời gian dài, chương khí ma khí Ma Đạo Giới trải rộng, cũng không thích hợp với tu sĩ chính đạo, nên sẽ không có tu sĩ chính đạo nguyện ý đi đến Ma Đạo Giới.

Tỷ như Ôn Thanh Lan, vốn vết thương cũ chưa lành, cảm nhận được khí tức của Ma Đạo Giới, càng cảm thấy bị áp chế.

Chờ đến ma cung, càng cảm thấy ngạc nhiên với ma khí nồng đậm trong ma cung, uy áp thật lớn ép cho lòng người kinh hồn táng đảm, nhưng nhìn những người xung quanh, lại phát hiện mọi người tập mãi thành quen, có lẽ là tâm pháp vận chuyển của hần không hợp với nơi này.

Cũng không ai chú ý tới hần, ma cung to như vậy hiện giờ hết sức náo nhiệt, khắp nơi có thể thấy được người mặc áo bào trắng đi lại nói cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người mặc đồ trắng như vậy, các loại kiểu dáng phong cách áo bào trắng đều có, còn có kẻ mặc giống như đàn chim khổng tước khai bình tranh diêm, thật là hết sức cay mắt.

Ôn Thanh Lan yên lặng dời đường nhìn, cảm thấy không bao giờ muốn nhìn thấy trường bào màu trắng nữa.

Thấy nam nhân trung niên dẫn theo mình đứng ở trong đại điện ma cung, Ôn Thanh Lan thấp giọng nói: “Ma quân khi nào tuyển phi, chúng ta phải làm cái gì, cứ đứng như vậy là được?”

Nam nhân trung niên có chút ngoài ý muốn Ôn Thanh Lan sẽ hỏi mấy vấn đề này, nhưng vẫn giải đáp: “Đứng ở chỗ này là được, một lát Ma quân lại đây, sẽ trực tiếp chọn Vương phi.”

Đó chính là bằng cảm giác, không biết Ma quân dựa vào cảm giác gì tới tuyển chọn vương phi của mình.

Ôn Thanh Lan giương mắt nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ đại diện ma cung phi thường náo nhiệt.

Đa số đều như nam nhân trung niên, mang theo một hoặc thậm chí một đám thiếu niên áo bào trắng đứng chờ ở một bên, những thiếu niên đó phần lớn mặt mũi xinh đẹp, đột nhiên nhìn thấy còn tưởng là một đám mỹ nhân yêu kiều, thậm chí trong đó còn có mấy người thể chất lô đỉnh, nhìn không giống như là tới tuyển phi, trái lại như tú bà dẫn người bán xuân.

Còn có chút khí chất đặc biệt, chẳng hạn như có một nam tử mặc áo gấm trắng, thấy thế nào cũng không liên quan tới thanh thuần sạch sẽ, trái lại có chút đề tiện lăng lợ, mặt mày cũng lộ vẻ phô trương, rất được sủng ái, chắc hẳn cũng là một yêu cơ họa quốc.

Nam nhân kia vừa ra tới liền hấp dẫn ánh mắt của đông đảo mọi người, tính tình người này cũng rất cao ngạo, khinh thường đảo qua các thiếu niên áo bào trắng xung quanh, cười lạnh nói: “Ma quân tuyển là ý trung nhân, cũng không phải là tới chơi kỹ, dẫn nhiều đồ chơi bẩn thỉu tới, xem ma cung là nơi nào.”

Thiếu niên bị nam nhân đảo qua nhất thời mặt lộ vẻ không cam lòng, ngay cả người đưa bọn họ tới cũng đều có chút mất hứng, những thiếu niên này đoán chừng là xuất phát từ chênh lệch thực lực nên không hề rầy, nhưng luôn luôn có kẻ không biết trời cao đất rộng.

Trong đó có một thiếu niên lớn lên phá lệ kiêu diễm lớn tiếng châm chọc nói: “Mọi người đều giống nhau là tới tham gia Ma quân tuyển phi, cũng là chờ được Ma quân lựa chọn mà thôi, có ai cao quý hơn ai đâu, nếu cao quý như vậy, người còn tới đại diện làm gì, sao không trực tiếp tới trước mặt Ma quân khoe khoang, nói không chừng sau này vào hậu cung Ma quân, mọi người còn phải gọi nhau huynh đệ đấy, giờ nháo thành như vậy, không được tốt đâu.”

Cẩn thận nhìn lại, thiếu niên này lại là lô đỉnh thể chất tốt nhất, đủ để cho tu sĩ chạy theo như vịt, chắc hẳn được thổi phồng không ít, lúc này mới nắm chắc già mồm với người có thực lực mạnh hơn gã.

Thiếu niên này vừa mới nói xong, sắc mặt người bên cạnh gã liền biến đổi, nhưng mà đã muộn, nam nhân diễm lệ phô trương kia thế nhưng trực tiếp một trảo tới ngực thiếu niên, lúc tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, móc ra trái tim nóng hổi của thiếu niên mà nuốt xuống.

Chỉ hai ba ngụm đã ăn sạch trái tim của thiếu niên, thiếu niên kia trợn to mắt biến thành xương khô.

Nam nhân diễm lệ liếm liếm ngón tay, trên mặt lộ ra vẻ khì: “Mùi vị không tệ, đáng tiếc loại người như người cũng dám mơ tưởng Ma quân, thực lực không đủ còn dám mạnh miệng, quả thực ngu xuẩn.”

“Quân Âm Hoa, người đừng quá phạm, đây chính là vương phi đạt chuẩn tới tham gia Ma quân tuyển phi, người làm như vậy sẽ không sợ Ma quân trách tội sao?”

Nam nhân diễm lệ Quân Âm Hoa kia lại cười lạnh lùng, vẻ cười vừa đẹp vừa lệ: “Con kiến hôi mà thôi giết liền giết, chắc hẳn Ma quân cũng sẽ không để ý.”

Nói xong ánh mắt lạnh băng của gã chuyển từ thi thể trên mặt đất tới các thiếu niên áo bào trắng bên cạnh, thiếu niên tức khắc run bần bật né tránh muốn cách xa: “Thật là chướng mắt, những người này sao có thể là người trong mộng của Ma quân, không bằng để ta thay Ma quân giết sạch toàn bộ.”

Quân Âm Hoa thật sự là nói làm liền làm, tiếng nói vừa dứt, thì trực tiếp xuất thủ đem những thiếu niên áo bào trắng đầu thân chia lìa.

Toàn bộ đại diện ma cung tức khắc tràn ngập máu tanh hỗn tạp không chịu nổi, nhưng vẻ mặt Quân Âm Hoa lại ngày càng hưng phấn, thậm chí trực tiếp cắn một cánh tay thiếu niên trong tay, hai ba miếng ăn vào trong bụng.

Máu tươi đặc sệt theo khóe miệng gã chảy xuống, Quân Âm Hoa vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm, đem máu tươi liếm sạch.

Khuôn mặt diễm lệ của gã càng có vẻ dữ tợn quỷ dị, tất cả người trong đại điện đều bị động tác đột ngột của gã làm cho sợ ngây người, những người tham gia tuyển phi có mấy người thét chói tai chạy ra ngoài, nhưng lại bị Quân Âm Hoa kéo trở về ăn luôn.

Ôn Thanh Lan nhìn gương mặt hiểm ác, lui về sau vài bước, tránh đi máu tươi chảy qua dưới chân.

Nam nhân trung niên vẻ mặt khấn trương kéo Ôn Thanh Lan lại: “Đừng nhúc nhích, thăng nhĩ này trước kia là lệ quỷ, người vừa động gã liền chú ý tới người, đừng gây chuyện.”

Nhưng mà đã muộn, Quân Âm Hoa đã chú ý tới bên này, đại khái là khí chất của Ôn Thanh Lan quá mức đặc biệt, cùng nơi này hoàn toàn bất đồng, vẻ mặt Quân Âm Hoa ngưng đọng, sau đó cười lạnh nói: “Nhất gan như vậy, làm sao xứng đứng bên cạnh Ma quân.”

### 63. Chương 63: Ái Phi Là Tổ Tông Của Ma Quân

“Quân Âm Hoa, xứng hay không xứng cũng không phải do người nói.”

Nam nhân trung niên thực sự đã làm như đã nói trước đó, không đợi Ôn Thanh Lan nói gì, đã chắn trước mặt Ôn Thanh Lan, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Quân Âm Hoa.

Đôi mắt Quân Âm Hoa hơi đổi, hiển nhiên là nhận ra người này, gã không chút lưu tình mà mỉa mai nói: “Đây không phải là Cổ Thi ma tướng của Cự lực bộ sao, sao vậy, chủ tử cũ không được, liền nghĩ biện pháp tới lấy lòng Ma quân?”

“Không phải chuyện của người.” Nam nhân trung niên cũng chính là Cổ Thi ma tướng sắc mặt âm trầm nói.

“Nhưng ta cố tình muốn xen vào.”

Quân Âm Hoa nói, tóc dài bay vút, giống như vô số quỷ trảo không khách khí chụp tới Ôn Thanh Lan.

Đôi mắt Ôn Thanh Lan hơi trầm xuống, đầu ngón tay thoáng hiện hàn quang, Cô Phong Kiếm rời tay mà ra.

Cùng lúc đó Cổ Thi ma tướng cũng gọi ra một đoàn cổ sí trùng nhằm về phía Quân Âm Hoa.

Tuy rằng nơi đây là Ma Đạo Giới, có áp chế to lớn đối với tu sĩ chính đạo, Ôn Thanh Lan lúc này thậm chí trọng thương chưa lành.

Nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, khí tức Ma Đạo Giới sinh ra áp chế đối với hắn, nhưng công pháp chính đạo trước nay lại là khắc tinh của ma đạo, đặc biệt là lệ quỷ giống như Quân Âm Hoa.

Lúc Cô Phong Kiếm bay ra, cũng không đụng tới Quân Âm Hoa, thần quang chói lọi khiến Quân Âm Hoa kêu thảm một tiếng, hàng vạn sợi tóc hóa thành tro tàn.

Lần này một đám yêu quỷ ma vật trong đại điện sợ ngây người, đúng lúc này cổ trùng của Cổ Thi ma tướng cũng vọt tới trước mặt Quân Âm Hoa.

Từ khi đến Ma Đạo Giới, Quân Âm Hoa đã không còn gặp họa nhiên chính khí, nên quần bách mà bị Cô Phong Kiếm đuổi theo liên tục lui về phía sau, bởi vậy cũng không thể đứng lúc phòng bị cổ trùng của Cổ Thi ma tướng.

Cổ trùng trong nháy mắt bổ nhào vào mặt Quân Âm Hoa, một diễm quỷ trong chớp mắt bong ra từng mảng huyết nhục, trên mặt chỉ còn lại hài cốt.

Quân Âm Hoa che lại khuôn mặt xương xẩu trắng bệch, chỉ dư một con mắt ở trong hốc mắt oán độc trừng hai người: “Giỏi, giỏi, giỏi, Cổ Thi ma tướng, người dám cấu kết tu sĩ chính đạo xông vào ma cung ta, sắp tâm làm gì.”

“Không dám.” Cổ Thi ma tướng thấy bức lui Quân Âm Hoa, không thừa thắng xông lên, mà là thu hồi cổ trùng lãnh đạm nói: “Bọn ta chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi, Quân công tử vẫn nên đi về tỉnh đường đi, còn lời cáo buộc này, bọn ta cũng không dám gánh.”

Quân Âm Hoa nghe cũng không nghe, trực tiếp cất giọng nói: “Ma vệ ma cung nghe lệnh, nhốt hai người này vào đại lao.”

Không ít ma vệ cầm đao kích trong tay dững mãnh ồa vào bốn phía đại điện ma cung, bao vây đại điện.

“Ha ha, xem ra kế hoạch của người thất bại.” Ôn Thanh Lan thấy thế thấp giọng cười khẩy nói: “Tình huống hiện giờ chỉ có thể đánh ra.”

Sắc mặt của Cổ Thi ma tướng cũng không được tốt, gã dẫn theo Ôn Thanh Lan tới ma cung là muốn cầu chỗ tốt, cục diện hôm nay là trăm triệu không muốn nhìn thấy, nghe Ôn Thanh Lan nói, Cổ Thi ma tướng còn có chút do dự, không muốn triệt để xé rách mặt với Quân Âm Hoa.

Ôn Thanh Lan nhẹ nhàng a một tiếng, móng tay ngón cái nhẹ nhàng cắt qua ngón trỏ, lặng lẽ đem một giọt máu bắn tới người Quân Âm Hoa, sau đó hai ngón tay chấp lại, vừa mau vừa nhanh kết thủ ấn, trong miệng cũng rất nhanh niệm chú văn.

Thanh âm của hắn vừa nhẹ vừa dễ nghe, nhưng lại làm cho rất nhiều yêu quỷ ở đại sảnh cau mày, Quân Âm Hoa đứng mũi chịu sào càng kêu thảm thiết liên tục, chỉ trong thời gian ngắn đã hóa thành một cụm sáng màu tím sậm bay tới lòng bàn tay Ôn Thanh Lan.

Lần này cả Cổ Thi ma tướng cũng trợn mắt há mồm.

Ôn Thanh Lan lại vừa lòng cười cười: “Còn phải đa tạ người báo cho biết thân phận của Quân Âm Hoa, bằng không trong chốc lát còn chưa nghĩ ra pháp quyết thích hợp.”

Cổ Thi ma tướng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Ôn Thanh Lan, khàn giọng nói: “Người trước đây rốt cuộc là có thân phận gì, thu hồn chú thượng cổ cũng không phải người bình thường nào cũng có thể sử dụng thuần thục được?”

“Hiện tại mới nhớ tới hỏi cái này không cảm thấy muộn sao?” Ôn Thanh Lan cười cười, không màng cụm sáng tím sậm phản kháng trong lòng bàn tay, trực tiếp nhét đối phương vào trong tay áo.

Tiếp theo hắn cao giọng nói với đám ma vệ: “Nếu không muốn Quân Âm Hoa hồn phi phách tán, tốt nhất nhường ra cho chúng ta một con đường, chờ chúng ta rời khỏi tự nhiên sẽ thả Quân Âm Hoa.”

Nhóm ma vệ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là một đầu lĩnh ma vệ cầm đầu tránh ra nửa bước.

Ôn Thanh Lan không dừng lại mà lách mình rời khỏi đại điện ma cung, Cổ Thi ma tướng do dự một chút cũng đi theo phía sau Ôn Thanh Lan.

Nhưng sau khi hai người rời đại điện ma cung mới phát hiện, bọn họ không biết đi tới chỗ nào, nơi này hoàn toàn là cảnh tượng xa lạ, đã không phải là con đường lúc bọn họ đi tới.

Ôn Thanh Lan nhìn về phía Cổ Thi ma tướng, Cổ Thi ma tướng cũng lắc đầu, gã nói: “Ma cung trải qua cải tạo của Ma quân, đã khác với trước đây, ta cũng chỉ biết ma cung mà thôi.”

Suy nghĩ một chút, Ôn Thanh Lan thả cụm sáng tím sậm trong tay áo ra, hắn không khách khí dùng đầu ngón tay búng cụm sáng, cụm sáng co rút một trận nhảy lên, Cổ Thi ma tướng bên cạnh sợ hết hồn.

Chợt nghe Ôn Thanh Lan lạnh lùng nói: “Rơi vào trong tay ta chắc hẳn người cũng biết hậu quả, khuyên người tốt nhất thành thật một chút, dẫn đường.”

Trong cụm sáng màu tím sậm hiện ra Quân Âm Hoa nho nhỏ, gã oán độc nhìn Ôn Thanh Lan châm chọc nói: “Muốn trốn ra ma cung, nằm mơ!”

Một giây kế tiếp, mưa linh khí màu vàng tươi xuống đỉnh đầu Quân Âm Hoa, trực tiếp đem Quân Âm Hoa tưới nhỏ một vòng, Ôn Thanh Lan khẽ cười: “Ta thấy người lệ khí quá nặng, cho người giảm nhiệt.”

Ai cũng biết lệ khí chính là gốc rễ tu luyện của lệ quỷ, Ôn Thanh Lan tưới như thế, chỗ nào là giảm lửa, căn bản là muốn phế Quân Âm Hoa.

Mắt thấy Ôn Thanh Lan lại muốn tưới một trận mưa linh lực, thân hình Quân Âm Hoa chợt sáng chợt tắt, gã cắn răng, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng hiện lên nói: “Đi theo ta.”

Cổ Thi ma tướng bên cạnh sắc mặt càng thêm phức tạp, yên lặng đi theo Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan, Cổ Thi ma tướng rời đại diện ma cung không biết mò tới nơi nào, thoát nhìn giống như là một hoa viên.

Tuy rằng Ma giới ma khí tung hoành, nhưng cũng luôn có chút hoa cỏ có thể sinh trưởng ở chỗ này.

Chẳng qua so với Thiên Vũ Đại Lục linh khí dồi dào tiên thảo mọc dài, hoa cỏ nơi này đều có chút ma khí, cũng coi như là yêu hoa quý thảo.

Hoa viên này rất lớn, cũng rất vắng lặng, đưa mắt nhìn lại không thấy một bóng người.

Quân Âm Hoa dẫn bọn họ đi cả buổi, vẫn ở trong hoa viên như trước.

Cổ Thi ma tướng nhăn mày: “Người tốt nhất đừng nảy sinh tâm tư gì khác, Quân Âm Hoa.”

“Là đường không đúng sao?” Ôn Thanh Lan cảnh giác dừng bước.

Cụm sáng tím sậm nhảy lên nhảy xuống, thanh âm Quân Âm Hoa từ trong truyền đến: “Nếu không tin bảo ta dẫn đường làm gì.”

Suy nghĩ một chút, đại khái là sợ mưa linh lực của Ôn Thanh Lan, Quân Âm Hoa nói bổ sung: “Đi về phía trước chính là sông ngầm trong hoa viên, theo con sông kia đi, là có thể ra khỏi ma cung.”

Quả nhiên, lại đi thêm một đoạn đường, phía trước đúng là có một con sông nhỏ, an tĩnh chảy qua hoa viên, trái lại cũng hơi có chút thú vị.

Bên dòng chảy có một cái đình ngấm cảnh, một nam nhân gầy mặc áo đen ngồi trong đình, nam nhân nâng má phất ngọc nhìn dòng chảy, mặt bên của y vô cùng tuấn mỹ, giống như bức tượng thiên thần.

Ôn Thanh Lan và Cổ Thi ma tướng đều nhận thấy không đúng.

Nhưng Quân Âm Hoa đã sớm nhanh chóng xông vào lương đình, thanh âm âm lãnh của gã vang vọng: “Ta cũng không có lừa các ngươi nha, dọc theo con sông này quả thật có thể đi ra khỏi ma cung, chỉ là Ma quân cũng yêu thích ở lương đình bên bờ sông ngấm cảnh mà thôi.”

Cổ Thi ma tướng sắc mặt đại biến, nhưng lúc này Ma quân tuấn mỹ áo đen đã phát hiện hai vị khách xa lạ.

Y hiển nhiên cũng nhìn thấy Quân Âm Hoa biến thành cụm tím, nhất thời cau mày nói: “Quân Âm Hoa, ngươi đây là có chuyện gì?”

“Quân thượng, có tặc nhân mượn cơ hội tuyển phi xông vào ma cung, mưu đồ gây rối!”

Còn có việc này?

Ma quân giương mắt nhìn về phía người xâm nhập, đối phương một thân áo bào trắng thấy thế nào cũng giống như tới tham gia tuyển phi, hơn nữa....

Y nhìn mặt mày lạnh lùng của đối phương, chỉ liếc mắt một cái Ma quân đã cảm thấy tim đập như trống, có loại cảm giác vô cùng đặc biệt.

Người cao khiết ngạo nghễ như vậy, làm sao có thể xông vào ma cung nhỏ nhỏ này, nhất định là có cái gì hiểu lầm đi.

Người khí độ tao nhã như vậy, y tuyệt không tin đối phương sẽ là hạng người bất chính gì, huống chi tính tình Quân Âm Hoa y cũng hiểu, để gã đi xử lý tuyển phi cũng chỉ là muốn yên tĩnh một mình, có lẽ đối phương phát sinh xung đột gì đó với Quân Âm Hoa....

Lại nói Ma quân vừa nhắc mắt, chẳng những không tức giận như trong tưởng tượng, ngược lại còn si ngốc nhìn về phía Ôn Thanh Lan, Quân Âm Hoa và Cổ Thi ma tướng đồng thời biến sắc.

Cổ Thi ma tướng đầu tiên là nghi hoặc sau đó là mừng như điên, mà Quân Âm Hoa lại triệt để u ám.

Còn Ôn Thanh Lan, sắc mặt của hắn cũng không tốt lắm, bởi vì vị Ma quân hiện ra trước mắt hắn, đúng là tiểu đồ đệ Tiêu Cảnh của hắn.

Cho nên cái cuộc tuyển phi này rốt cuộc là đang làm gì?

Không đợi Ôn Thanh Lan giáo huấn đồ đệ.

Tiểu đồ đệ tự biến mình thành Ma quân kia hai ba bước đã đi tới, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười vô cùng quen thuộc, Ma quân Tiêu Cảnh nắm tay Ôn Thanh Lan, thâm tình nói: “Vương phi, từ hôm nay trở đi người chính là ái phi của bổn quân, người trong mộng của ta, chỉ có duyên phận mới có thể trùng hợp như vậy đưa người đến trước mặt ta.”

Ôn Thanh Lan đột nhiên cảm thấy vô cùng ngứa tay.

Chợt nghe Ma quân Tiêu Cảnh tiếp tục nhu tình như nước nói: “Ái phi có thể nói cho bổn quân người tên là gì không?”

Ôn Thanh Lan rốt cuộc không thể nhịn được một kiếm đánh tới lưng Tiêu Cảnh, nhắc chân đá nói: “Bản tôn là tổ tông của người.”

Một kiếm này Ma quân cư nhiên không né, mà là vô cùng vang dội quất lên người y.

Ngay cả Cổ Thi ma tướng cũng thay đổi sắc mặt, liên tục lùi mấy bước, hòng né lửa giận của Ma quân.

Quân Âm Hoa càng trách mắng the thé: “Cuồng đồ, người đang làm cái gì, dám cả gan thương tổn Ma quân!”

Không ngờ Ma quân chỉ phát phát tay, vẩy lui Quân Âm Hoa, sau đó y bưng kín mặt, ủy khuất nhìn về phía Ôn Thanh Lan: “Ái phi, bổn quân làm sai chỗ nào sao, có phải là vì không nhớ kỹ tên của ái phi không?”

Người có bộ dáng ngu ngốc này là đồ đệ của hắn sao, đột nhiên vô cùng không muốn thừa nhận làm sao bây giờ.

Ôn Thanh Lan nhìn không được xoa thái dương.

Hệ thống yếu ớt lên tiếng nói: “Ký chủ, đừng bạo lực như vậy, tuy Ma quân là Tiêu Cảnh thực khiến người ta ngoài ý muốn, nhưng ngài có phải nên suy nghĩ một chút không, Tiêu Cảnh có phải ở thời không chảy loạn độn hỏng đầu rồi không?”

Ôn Thanh Lan thở phào một cái, hỏi y: “Tại sao lại muốn tuyển phi?”

“Đương nhiên là....” Ma quân cố ý dừng một chút, con ngươi màu đen thâm tình chân thành nhìn Ôn Thanh Lan: “Vì gặp được người.”

“Tuy ái phi người xuất hiện trong mộng của bổn quân, nhưng quá mơ hồ, bổn quân liền nghĩ tới tuyển phi, những tiện nhân ngoài kia muốn dựa thế bổn quân, bổn quân căn bản không muốn gặp, cho nên để Quân Âm Hoa đi xử lý, ái phi, chỉ có người mới có thể phong hoa vô song thanh thuần cao khiết như thế, lòng bổn quân đối với người thiên địa chứng giám, bổn quân tuyệt không hai lòng.”

Đầu ngón tay Ôn Thanh Lan lóe lóe ánh quang của Cô Phong Kiếm, phí rất nhiều sức lực mới khắc chế mình không đánh đồ đệ.

Khóe miệng hắn giật giật, nghĩ đến Tiêu Cảnh trong thời không chảy loạn là vì che chở mình, mới trúng vài cú, có lẽ đúng như hệ thống nói, cho nên mới biến thành bộ dáng hiện tại.

Nếu là vậy, hắn vẫn không nên tùy tiện đánh Tiêu Cảnh, miễn cho vết thương cũ của Tiêu Cảnh không khỏi được.

Ma quân Tiêu Cảnh lại như hiểu lầm cái gì, vội vàng giải thích nói: “Ái phi nếu là chê những người đó chướng mắt, bổn quân liền phân phó người dọn sạch đại điện.”

Ôn Thanh Lan vô lực khoát tay áo, tuy rằng tìm được đồ đệ là chuyện cao hứng, nhưng đồ đệ biến thành cái dạng này một chút cũng không tốt.

Tiêu Cảnh hận không thể lập tức cùng người trong mộng một chỗ, nhanh chóng đuổi Quân Âm Hoa, về mặt Quân Âm Hoa đã không phải dùng đáng sợ để hình dung, nhưng Tiêu Cảnh một bộ làm như không thấy, thậm chí tâm tình tốt mà nhìn về phía Cổ Thi ma tướng nói: “Người vì bốn quân tìm được người trong mộng, nếu muốn ban thưởng cái gì cứ việc mở miệng.”

Cổ Thi ma tướng nghe vậy mừng rỡ, lập tức nửa quỳ nói: “Tiểu nhân không cầu phú quý, nhưng cầu vinh hoa, chỉ nguyện có chức vị trong người giống như Quân Âm Hoa, theo cạnh Ma quân, hầu hạ tả hữu.”

Tiêu Cảnh suy nghĩ một chút: “Quân Âm Hoa là hữu tướng ma cung, bên người còn thiếu trợ thủ, đã như vậy người cứ nhậm chức tả tướng đi.”

Cổ Thi ma tướng nghe vậy vui vẻ nói: “Đa tạ Ma quân.”

Nói xong liền rất có ánh mắt mà rời đi.

Người chướng mắt đều đã rời đi, hoa viên ma cung cũng chỉ còn lại Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan.

Không biết có phải là vì mất ký ức hay không, Tiêu Cảnh so với u ám trước kia sinh ra vài phần nhẹ nhàng thoải mái, dính hần dính cũng càng thêm chặt.

Đợi thuộc hạ rời khỏi, Tiêu Cảnh liền lôi kéo hần hăng hái bưng bưng đạo ma cung, còn muốn xây một Ái Liên Cung cho Ôn Thanh Lan, nói là cảm thấy ái phi cao khiết như liên.

Nghĩ đến tình huống hiện giờ của đồ đệ, Ôn Thanh Lan cũng ráng nhin, lại không biết, danh tiếng yêu phi hoặc quân đã truyền khắp Ma Đạo Giới.

## 64. Chương 64: Yêu Phi Hoặc Quân

Quân thượng, người này lai lịch bất minh, chỉ sợ là không biết dùng yêu pháp gì mê hoặc ngài, quân thượng vạn lần không thể như thế!” Quân Âm Hoa quỳ gối trước mặt Tiêu Cảnh đáng vẻ vô cùng đau lòng, nói xong còn oán hận trừng mắt liếc Ôn Thanh Lan.

“Làm càn, bốn quân chính là Ma quân, sao có thể bị yêu pháp mê hoặc!” Sắc mặt Tiêu Cảnh trầm xuống, vung tay áo đánh bay Quân Âm Hoa.

Y sử dụng trọng lực, Quân Âm Hoa trực tiếp hôn thối ảm đạm, quỳ trên mặt đất một hồi lâu mới tỉnh hồn lại.

Không thể không nói khí thế của Tiêu Cảnh lúc này đúng thật là có vài phần khiến người ta sợ hãi, nhưng Quân Âm Hoa lại như quen Tiêu Cảnh bá đạo độc tôn như vậy rồi, vì một câu nói mà bị đả thương, nhưng về mặt không chút nào bất mãn.

Nhưng lúc Tiêu Cảnh quay sang, nhìn về phía Ôn Thanh Lan, lại biến thành ôn nhu như nước: “Ái phi....”

Kiểu thay đổi sắc mặt này, nếu đổi lại là mình thật sự là không thể đủ khả năng.

Nhưng Ôn Thanh Lan cũng đã quen, chỉ là không nhin được nói: “Kêu sư tôn.”

“Được, sư tôn thì sư tôn, sư tôn....” Tiêu Cảnh cười cười, về mặt cứng chịu ôn nhu mà một lần gọi một lần, một bộ không tiếc mọi thứ chỉ nguyện đổi niềm vui cho Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan nghi ngờ nhìn Tiêu Cảnh, như thế nào cảm thấy câu sư tôn này nghe không đúng lắm nhỉ.

Nhưng cùng Tiêu Cảnh so đo cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy hần hỏi một câu hỏi đáng quan tâm hơn: “Thế nào Tiểu Cảnh, nhớ ra chưa?”

“Nhớ ra, sư tôn, đương nhiên nhớ ra.” Tiêu Cảnh tuấn mỹ bức người trên mặt chứa nụ cười, nếu đổi lại là nữ nhân ở đây nhất định sẽ say mê, y thâm tình chân thành mà duỗi tay ôm eo Ôn Thanh Lan, cúi đầu nhẹ giọng thổi hơi vào tai Ôn Thanh Lan: “Sư tôn là ái phi của bốn quân, đúng không, Ngọc Nhi?”

Khóe mắt Ôn Thanh Lan co quắp, tốn ý chí cực lớn mới không một kiếm quất tới.

Hắn thở ra, chậm rãi nói: “Không sao, nghĩ không ra thì nghĩ không ra đi, chúng ta có thể từ từ suy nghĩ, người theo vi sư lại đây.”

Hai người nói, ai cũng không để ý đến Quân Âm Hoa trọng thương bên kia, thì đã rời đi, Quân Âm Hoa ánh mắt oán độc nhìn theo bóng lưng Ôn Thanh Lan, hung hăng cắn chặt răng.

Bên này Ôn Thanh Lan dẫn theo Tiêu Cảnh tới tẩm cung Ma quân.

Không biết có phải vì hoài niệm Tĩnh Bình Phong hay không, tẩm cung Ma quân của Tiêu Cảnh lại chiếu theo nhà cũ của Tĩnh Bình Phong khi trước để làm, sau khi Ôn Thanh Lan đi vào thì cảm thấy hết sức quen thuộc.

Hắn dẫn theo Tiêu Cảnh quen cửa quen nẻo đến phòng ngủ, mới vừa đi tới cửa phòng ngủ, Ôn Thanh Lan đã không khách khí mà trách mắng: “Ờu xuống!”

Tiêu Cảnh do dự một chút, cuối cùng vẫn là tới cửa phòng ngủ quỳ, chỉ là ánh mắt có chút nghi hoặc mà nhìn về phía Ôn Thanh Lan: “Sư tôn?”

Ngay sau đó y cười hì hì duỗi tay leo lên chân Ôn Thanh Lan, đem mặt đặt ở bên hông đối phương giữa đầu nói: “Ngọc Nhi là muốn cùng bốn quân chơi trò chơi sao, lẽ nào Ngọc Nhi thích cái dạng này?”

Ôn Thanh Lan trán nổi gân xanh, hắn không chút khách khí đá văng Tiêu Cảnh, hắng giọng một cái, chấp tay nói: “Cái đó.... Vi sư năm xưa thích phạt quỳ người ở cửa, cái này người nhớ ra chưa?”

Tiêu Cảnh vô tội mà lắc lắc đầu, ngay sau đó nhìn về phía giường lớn sau lưng Ôn Thanh Lan, chân thành kiến nghị: “Không bằng sư tôn nằm lên giường trước, để đồ nhi nhớ lại làm thế nào hầu hạ sư tôn?”

Ôn Thanh Lan cười nhạt hai tiếng, liếc mắt khinh bỉ nhìn Tiêu Cảnh: “Người cho vi sư là ngu ngốc sao?”

“Không dám không dám, Ngọc Nhi sao có thể ngốc được, Ngọc Nhi của bốn quân thông minh nhất thiên hạ.” Tiêu Cảnh lắc đầu liên tục khen ngợi.

Ôn Thanh Lan thở phào một cái, hồi ức hàng ngày là vô dụng, chẳng lẽ phải thử những chuyện Tiêu Cảnh ẩn tượng?

Ví dụ như cảnh tượng một lần bị vứt bỏ trong Chí Thần Truyện ?

Vẫn cảm thấy ký ức này không được tốt lắm.

Ôn Thanh Lan nghĩ nghĩ vẫn là tạm thời buông xuống trước.

Thấy Ôn Thanh Lan dường như lại thất thần, Tiêu Cảnh thật cẩn thận nhìn hắn, nói: “Ái phi còn muốn thử lại lần nữa sao?”

Ôn Thanh Lan khoát tay áo: “Hôm nay tạm thời xong, vi sư còn có chút chuyện phải làm, trước hết như vậy đi.”

“Vậy được rồi, Ngọc Nhi đi sớm về sớm nha.” Tiêu Cảnh mắt mát đáp lời, mắt trông mong nhìn Ôn Thanh Lan, bởi vì đối phương không cho phép y đi theo, Tiêu Cảnh cũng không dám chọc ái phi tức giận, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn chờ trong ma cung.”

Ôn Thanh Lan tùy tiện gạt đầu, cũng không quay đầu lại mà đi.

Tình trạng hiện giờ của Tiêu Cảnh, thật sự làm người ta không nhắc nổi tâm tình.

Nói y không bình thường, sự vụ hàng ngày xử lý lại hết sức bình thường, lúc đối mặt với thuộc hạ, đó là một vị Ma quân lãnh khốc.

Chỉ có lúc nhìn đến mình, mới có thể biến thành bộ dáng này, nếu không phải Tiêu Cảnh thật sự không nhớ được một chút chuyện quá khứ nào, Ôn Thanh Lan gần như cũng cho rằng đồ đệ là cố ý.

Ra tẩm cung Ma quân, Ôn Thanh Lan một đường đi ra ngoài Ma cung.

Đi qua gần cuối đường hoa viên ma cung, một đường huyết quang sắc bén trực tiếp hướng mặt hắn mà đến.

Ôn Thanh Lan nhú mày tránh thoát, quay đầu nhìn lại, đúng là Quân Âm Hoa nấp ở trong những bông hoa cẩm hân nhìn chăm chăm hân, đoán chừng là không cam lòng, đặc biệt tới đây chặn đường.

Ôn Thanh Lan cười như không cười nhìn Quân Âm Hoa: “Làm sao vậy, lần trước linh vũ tẩy tủy còn chưa đủ, cho nên muốn ném thử nữa à?”

“Câm miệng, người chỉ là tiểu nhân ám toán đả thương người, dối trá vô sỉ, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ vạch trần bộ mặt thật của người với quân thượng!” Quân Âm Hoa hung tợn nói.

“À, người muốn vạch trần bộ mặt gì của ta?” Ôn Thanh Lan híp mắt cảm thấy tò mò mà hỏi lại.

Quân Âm Hoa cười lạnh một tiếng: “Người tiếp cận quân thượng căn bản là không có ý tốt, các người cho rằng mình giấu diếm rất thỏa đáng sao, người và Cổ Thi ma tướng câu kết với nhau, căn bản là muốn ám hại quân thượng, người hiện giờ là muốn đi gặp Cổ Thi ma tướng.”

“Ta với gã là bạn bè, gặp một lần có gì không được?” Ôn Thanh Lan ngạc nhiên: “Chỉ bằng như vậy người đã muốn định tội ta, không khỏi cũng quá mức tùy tiện đi.”

“Ta nói người có chính là có!” Quân Âm Hoa phẫn nộ nói: “Cổ Thi ma tướng là Cự lực bộ, đến bên người quân thượng có thể có ý tốt gì, hướng chỉ người là hậu phi của quân thượng, tốt nhất đừng cùng ngoại thần câu kết làm bậy, gỡ không sạch sẽ, làm quân thượng mất mặt.”

“Ha ha.” Ôn Thanh Lan đột nhiên nở nụ cười, cười đến Quân Âm Hoa thẹn quá thành giận.

“Người cười cái gì!”

“Người..... Sẽ không thích quân thượng nhà người chứ.”

“Người nói vậy!” Quân Âm Hoa lập tức đỏ mặt, gã nói: “Người như quân thượng vậy, há người khác có thể tùy tiện mơ tưởng.”

“Phải không?” Ôn Thanh Lan cười cười, vô cùng sắc bén nhìn về phía Quân Âm Hoa: “Nếu là như thế thì không thể nào tốt hơn, nhớ kỹ, y là người của ta, đã quỷ giống như người vậy, tốt nhất tâm tư đừng rối loạn lung tung, bằng không.....”

Dáng vẻ tươi cười của Ôn Thanh Lan đột nhiên trở nên đáng sợ vô cùng, khiến Quân Âm Hoa liên tục lui về phía sau nửa bước.

Quân Âm Hoa phản ứng lại tức giận nói: “Tiểu nhân vô sỉ!”

Lập tức đánh một chưởng.

Khóe miệng Ôn Thanh Lan đột nhiên gợi lên một nụ cười giả tạo, sau đó không báo trước mà nằm xuống, làm Quân Âm Hoa ngẩn người.

Gã chưa kịp phản ứng, đã bị cổ cự lực trực tiếp đánh bay, Tiêu Cảnh sắc mặt âm trầm nhìn Quân Âm Hoa, thanh âm vô cùng băng lãnh: “Cút!”

Quân Âm Hoa đầu tiên là sửng sốt, sau đó vô cùng ủy khuất mà quỳ xuống đất nói: “Quân thượng, Âm Hoa vẫn chưa đả thương hân, quân thượng ngài nhìn một cái.”

Quân Âm Hoa vừa dứt lời, Ôn Thanh Lan giơ tay lên lau khóe miệng, cũng không biết hân làm sao làm được, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Tiêu Cảnh vẻ mặt khản trương vọt tới: “Ngọc Nhi, người..... Người không sao chứ.”

Ôn Thanh Lan chỉ giương mắt nhìn y một cái, dáng vẻ không muốn nói.

Quân Âm Hoa âm thầm cắn răng, nhỏ giọng nói: “Quân thượng, ta ..... Ta thật không có thương tổn hân.”

“Còn không mau cút đi!” Tiêu Cảnh thần sắc thô bạo trừng Quân Âm Hoa, Quân Âm Hoa thấy thế đành phải chạy nhanh rời đi.

“Ngọc Nhi, người không sao chứ, ta mang người về tắm cung.” Tiêu Cảnh quay đầu lại, sắc mặt liền biến thành khản trương.

Ôn Thanh không khỏi nhìn Tiêu Cảnh một cái nói: “Cứ như vậy tín nhiệm vì sư, không tin thuộc hạ kia của người nói, vì sư thấy gã rất trung tâm với người.”

Tiêu Cảnh rũ mắt xuống: “Lời của sư tôn, đệ tử tất nhiên sẽ tin.”

“À?” Ôn Thanh Lan lau máu ở khóe miệng, đẩy Tiêu Cảnh đứng lên: “Nếu thuộc hạ kia của người mới nói đúng thì sao?”

Tiêu Cảnh ngăn người nhìn Ôn Thanh Lan không có việc gì, lập tức ôn nhu cười nói: “Ngọc Nhi làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, Ngọc Nhi là không thích Quân Âm Hoa sao, nếu là như thế, sau này không để gã tới làm phiền Ngọc Nhi.”

Xem ra thuốc này hạ còn chưa đủ mạnh, rốt cuộc có nên thêm một liều mạnh hơn không?

Ôn Thanh Lan sờ cằm, âm thầm cân nhắc.

Ban đêm, bờ tường phía tây ma cung.

Ôn Thanh Lan nhú mày nhìn Cổ Thi ma tướng lén lút: “Hơn nửa đêm, người dùng cổ trùng dẫn ta tới đây là muốn làm gì?”

Cổ Thi ma tướng ánh mắt phức tạp nhìn Ôn Thanh Lan, ngay sau đó cảm khái nói: “Lúc trước khi nhặt người về, vạn lần không ngờ người lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy.”

“Vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cổ Thi ma tướng cũng chỉ cảm khái một phen, Ôn Thanh Lan vừa hỏi, gã liền nghiêm mặt nói: “Lúc ta dẫn người vào ma cung đã nói qua có việc muốn để người đi làm.”

“À, ta cho rằng người muốn dùng ta đổi vị trí tả tướng này.” Ôn Thanh Lan bất động thanh sắc cười nói: “Sao vậy, hiện giờ lại muốn đổi vị trí tốt hơn ư?”

Trên mặt Cổ Thi ma tướng lại lộ ra một tia phần hận: “Vị trí bên cạnh thẳng nhãi Tiêu Cảnh kia ai mà hiếm lạ, bốn ma tướng là muốn cái mạng chó của nó!”

Chắc là không muốn nhiều lời, Cổ Thi ma tướng chỉ là tức giận nói một câu như vậy, liền tỉnh táo lại nói: “Người là người Tiêu Cảnh tín nhiệm, là người bên gối của y, nếu người động thủ y tất nhiên không có phòng bị, ở đây ta có một phần bí được, người dụ y ăn, bảo đảm đại la thần tiên cũng phải biến thành phế vật, y đánh đuổi Quân Âm Hoa, thủ vệ ma cung là do ta định đoạt, đến lúc đó toàn bộ ma cung sẽ nằm trong tay ta, Tiêu Cảnh chấp cánh cũng khó thoát.”

“Vì sao không dứt khoát độc chết Tiêu Cảnh cho rồi, hà tất mất công như vậy.” Ôn Thanh Lan tiếp nhận bình thuốc thưởng thức hai cái, hỏi.

Trong mắt Cổ Thi ma tướng lóe lên một chút kinh dị: “Tiêu Cảnh thể chất đặc thù, không có cách nào giết y bằng thuốc độc, huống chi, giết y chẳng phải là quá tiện nghi.”

“Ha? Phải không?” Ôn Thanh Lan cười hai tiếng theo Cổ Thi ma tướng, lập tức hần nói: “Nhưng mà, ta giúp người thì có chỗ tốt gì?”

Cổ Thi ma tướng âm lãnh nhìn Ôn Thanh Lan, tức khắc cái trán Ôn Thanh Lan đổ mồ hôi mặt trắng như giấy, cả người run rẩy đau đớn.

Cổ Thi ma tướng cười lạnh nói: “Đừng quên, trên người người có cổ độc ta gieo, nếu dám làm trái ta, thì khiến người vạn trùng phệ tâm, nhưng, nếu người trợ ta thành công, ta sẽ hóa giải độc này cho người, đây là chỗ tốt của người.”

## 65. Chương 65: Lãng Hóa, Câu Tam Đáp Tứ, Thủy Tính Dương Hoa

“Ôi chào, nghe nói chưa, Ngân Sa thần nữ tới, cái này có thể có trò hay để coi.”

“Đúng vậy, vị kia chính là Ngân Sa thần nữ nha, hồi đó nếu không nhờ Ngân Sa, quân thượng cũng chưa chắc có thể ngồi vững vị trí này, hiện giờ Ngân Sa thần nữ trở về ứng ước, cũng không biết vị trong cung chúng ta phải thế nào.”

“Khà khà, còn có thể thế nào, ma cung quân thượng cần phải náo nhiệt, Ngân Sa thần nữ chính là đệ tử thân truyền của Phệ Hồn lão tổ, cũng không phải như ai kia tùy tiện có thể so được.” Một ma tu khác thấp giọng nói, gã lặng lẽ liếc theo hướng ma cung: “Địa vị của Ngân Sa thần nữ ở Ma Đạo Giới, vị mị hoặc quân thượng kia nói thế nào cũng kém xa.”

“Ta nói, quân thượng lúc trước nhận đại ân của Ngân Sa thần nữ, chỉ e giữa hai người không trong sạch, bằng không Ngân Sa thần nữ vì sao phải giúp đỡ quân thượng, quân thượng xưa nay đối với Ngân Sa thần nữ vô cùng khách khí, lúc trước đã nói vị trí Ma hậu không phải Ngân Sa không được, bây giờ cụt ái tân hoan (\*) đụng nhau, không biết quân thượng phải thu xếp như thế nào.”

(\*) người yêu cũ và niềm vui mới (ý chỉ người yêu mới)

“Có cái gì không thể sắp xếp, vị trong ma cung kia chỉ là ma phi mà thôi, quân thượng yêu thương thì có địa vị của hắn, nhưng đây chẳng qua là quân thượng yêu thương cũng chịu mà thôi, sao có thể so sánh với Ngân Sa thần nữ, Ngân Sa tất nhiên là Ma hậu, ôi, các người nghe nói chưa, quân thượng có thể muốn làm đại diện cưới hậu, muốn ta nói còn có thể cưới ai à, tất nhiên là Ngân Sa thần nữ rồi.”

Ôn Thanh Lan nhìn phương hướng xì xào bàn tán, nơi đó vài tên ma tu đang vui vẻ trò chuyện, chắc hẳn là nghĩ Ôn Thanh Lan không nghe được, không có lực uy hiếp gì, lúc nói chuyện phiếm căn bản là không để ý Ôn Thanh Lan.

Lại nói tiếp cái yến hội này cũng là Tiêu Cảnh làm.

Tiêu Cảnh cùng hắn dính mấy ngày, cảm thấy cần phải giới thiệu ái phi với người của Ma Đạo, liền triệu tập ma tu hơi có địa vị ở Ma Đạo Giới đến đây uống rượu.

Để náo nhiệt, hắn đem toàn bộ ma cung mở rộng gấp đôi, người đứng đầu Ma Đạo Giới hầu như đều tới.

Không có mấy người bắt hòa với Tiêu Cảnh, tỷ như Dạ Ảnh ma tôn ở Bắc Địa, cũng không biết Tiêu Cảnh làm yến hội này là vì giới thiệu Ôn Thanh Lan, hay là phân chia thân sơ, kinh sợ mấy vị quản giáo ma tu chưa phục.

Bởi vì là mở tiệc chiêu đãi yến hội Ma Đạo Giới, cho nên Quân Âm Hoa cũng tới, cũng chú ý tới mấy tên ma tu nói chuyện, gã cười vui sướng khi người gặp họa nhìn Ôn Thanh Lan: “Thế nào, lo lắng sao, Ngân Sa thần nữ tới, đến lúc đó cũng muốn xem ai sẽ chặt vật lẩn ra khỏi ma cung.”

“Quan tâm sinh hoạt cá nhân của chủ nhân người như vậy?” Ôn Thanh Lan nắm chén rượu mạn bất kinh tâm (\*) hỏi.

(\*) không thềm để ý

Trong yến hội Cổ Thi ma tướng hiển nhiên cũng nghe những lời này, cau mày không dấu vết nháy mắt với Ôn Thanh Lan.

“Chỉ là không muốn thấy quân thượng bị tiểu nhân mê hoặc mà thôi.” Quân Âm Hoa cười lạnh một tiếng: “Muốn biết quân thượng hiện giờ ở đâu không, vì sao đi ra ngoài không, đó là bởi vì Ngân Sa thần nữ tới, quân thượng đi gặp nàng.”

“Thế nào, có phải rất khó chịu hay không, tưởng là nhân vật như thế nào, kết quả quân thượng còn không phải nói ném liễn ném sao, yên tâm, nếu người khóc, ta sẽ cao hứng vô cùng.”

“Ừ, người nói đúng, không ngờ Tiêu Cảnh lén đi gặp tình nhân, yên tâm, chỉ là cảm thấy có vài người có chút thiếu giáo dục.”

Ôn Thanh Lan uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, để chung rượu trên bàn, lạnh mặt đi thẳng đến hậu hoa viên ma cung.

Thật đúng như lời Quân Âm Hoa nói, trong hậu hoa viên ma cung Tiêu Cảnh đang nói chuyện cùng vị nữ tu mặc váy dài màu bạc, khác với lạnh lùng thường ngày, trên mặt Tiêu Cảnh còn treo ý cười.

“Ký chủ, một trong nữ chủ trong hậu cung của Tiêu Cảnh, Ngân Sa thần nữ nha, cao quý trang nhã, hào phóng ôn nhu, điển hình của chính cung nương nương, rất nhiều người đoán rằng nàng về sau sẽ là vợ cả của Tiêu Cảnh đó.” Hệ thống nhắc nhở: “Tính cách của Ngân Sa sẽ không chủ động gây chuyện, lần này ký chủ sẽ không một kiếm thọc nàng đâu ha, huống chi tu vi Ngân Sa cũng không tồi.”

“Ha ha, phải không, đa tạ báo cho.” Ôn Thanh Lan nói xong, liền dừng bước, chấp tay đứng sau bụi hoa nhìn hai người.

Hệ thống đột nhiên nghĩ đến quan hệ giữa Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, hậu tri hậu giác đoán mình gây ra một tội lớn, vội vã ngậm chặt miệng.

Nghĩ đến Ôn Thanh Lan nói như thế nào cũng là đại nhân vật phản diện trong văn, so với vai chính hắc hóa, không cần hắc hóa cũng đã đen, một khi tức giận hậu quả vô cùng đáng sợ, nó chắc là vừa mới không cần thận hồ Tiêu Cảnh một phen đi.

Ôn Thanh Lan đứng sau bụi hoa nhìn tiểu đồ đệ, không thể không thừa nhận dung mạo của tiểu đồ đệ thật là được trời ưu ái, hiện giờ bình tĩnh đứng ở bên cạnh quan sát, sẽ phát hiện Tiêu Cảnh tuần mỹ tựa như phát sáng, nhưng cố tình y trải qua những chuyện đặc biệt, khí chất lại nhiều ít có chút tối tăm trầm mặc, làm phần tuần mỹ này càng thêm dụ hoặc trí mạng, cũng khó trách luôn có kẻ đuổi người theo.

Nữ tu váy dài màu bạc đối diện, trời sinh dịu dàng lịch sự tao nhã, ngũ quan trông vô cùng thoải mái, là một loại đẹp nao lòng người, tuy là ma tu, lại làm cho người ta có loại ảo giác tiên nữ trên trời.

Hiện giờ hai người trò chuyện với nhau thật vui, Tiêu Cảnh thậm chí khách khí muốn mời đối phương vào trong điện.

Ôn Thanh Lan khoanh tay nhìn một hồi, đáy lòng cứ nhiên có chút khó chịu, nhất là lúc biết được đối phương có thể là một trong những hậu cung.

Tiểu tử Tiêu Cảnh này, bất kính sư trưởng thì thôi đi, lại còn ngậm câu tam đáp tứ, chẳng trách mình trước đây nhìn y không thuận mắt, là tiểu tử này quá không thành thật.

Ý niệm vừa chuyển trong đầu Ôn Thanh Lan, sắc mặt liền âm trầm hẳn.

Đúng lúc Tiêu Cảnh và Ngân Sa xoay người đi đến đại điện, thoáng thấy Ôn Thanh Lan đứng trong bụi hoa.

Tiêu Cảnh khiếp sợ, trộm nhìn Ôn Thanh Lan, có chút chần chờ nói: “Ái..... ái phi, người đến đây lúc nào, nhìn thấy cái gì à?”

Nghe lời này, còn nhìn thấy gì, tới bao lâu?

Ôn Thanh Lan cười lạnh hai tiếng còn chưa kịp nói chuyện, Ngân Sa bên cạnh đã cười ôn nhu, chen lời nói: “A Cảnh, vị này chính là người trong mộng của ngươi à, vừa rồi hắc ở chỗ này, chỉ là lúc ấy ta còn tưởng là tiểu thị trong cung của ngươi, nên không có để ý, sao vậy, không phải là hiểu lầm chứ?”

Tiêu Cảnh cũng không có cười theo, mà nhíu nhíu mày, tiến lên một bước mắt trông mong mà nhìn Ôn Thanh Lan, nhưng nhìn thấy sắc mặt đối phương, lại không dám dựa qua, chỉ có thể đáng thương gọi một tiếng: “A Ngọc.....”

Tiếng xưng hô này của y, Ôn Thanh Lan nghe được càng nổi đóa, không khỏi không nhịn được trách mắng: “Câm miệng.”

Sư tôn tuyệt đối không muốn thừa nhận, tâm tình của hắn vô cùng khó chịu, cũng không phải là bởi vì đồ đệ không nghe lời khó chịu, mà là đã bao nhiêu năm, hắn dường như cho rằng mình sẽ không có lại loại tâm tình này nữa, thế cho nên hắn dĩ nhiên không muốn gặp lại Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh thấy thế, nhất thời kinh hãi.

Phải biết rằng Ôn Thanh Lan trước đó mặc dù bất mãn y chơi xấu bám dính các kiểu, nhưng cũng chỉ là nói trên miệng thôi, tuyệt không giống như bây giờ, nhìn cũng lười nhìn.

Cái dạng này, tuyệt đối là giận thật, hơn nữa còn là rất nghiêm trọng.

Tiêu Cảnh có chút sợ hãi trong lòng, không biết nên làm thế nào cho phải, y cũng không quản Ngân Sa, cũng không quay đầu lại nói: “Ngân Sa, người đi tiền diện trước đi, bổn quân một lát rồi đi.” Chạy theo bóng lưng Ôn Thanh Lan.

Ngân Sa vốn có chút âm thầm cười đắc ý tức khắc trầm xuống, nàng thờ ơ nhìn bóng lưng Tiêu Cảnh và Ôn Thanh Lan, cuối cùng xoay người rời đi.

Tiêu Cảnh một đường đi theo Ôn Thanh Lan, mắt thấy Ôn Thanh Lan càng chạy càng nhanh, rất có xu thế bỏ mặc y, lập tức kinh hoảng nhảy lên ngăn trước mặt đối phương, mềm giọng cầu xin nói: “Ái phi..... ái phi..... A Ngọc..... Đừng tức giận được không, người nếu không vui thì đánh bổn quân hết giận được không?”

Bị Tiêu Cảnh ngăn cản đường đi, Ôn Thanh Lan cũng dừng bước chân, thấy Tiêu Cảnh nói như vậy, ánh mắt hần sắc bén mà nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh, cười lạnh nói: “Còn biết ta tức giận?”

Tiêu Cảnh nhấp môi, khẽ rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Thật sự không có gì, A Ngọc đừng nhỏ mọn như vậy được không, người đánh ta cũng được, nhưng đừng như vậy.”

Ôn Thanh Lan nở nụ cười, hần đột nhiên giơ tay lên néo cằm Tiêu Cảnh, ép buộc Tiêu Cảnh ngược mắt nhìn mình, lạnh khốc nói: “Ừ, Ngân Sa thần nữ? Vốn có chuyện mờ ám, giúp đỡ người, còn sẽ trở thành Ma hậu của người?”

“Tiêu Tiểu Cảnh, người lừa gạt sư tôn ta chơi rất vui phải không?”

Mặt Tiêu Cảnh đỏ lên, y tránh né đường nhìn của Ôn Thanh Lan, thanh âm càng thêm nhỏ: “Không..... Không có..... Ái phi, như vậy có phải không tốt lắm không, buông tay trước đi, chúng ta trở về phòng có được không?”

Ôn Thanh Lan cảm thấy trong lòng bùng lên một cơn nóng, thiêu đốt cũng không biết là dục hỏa hay là lửa giận, tức giận đến hần mẩn to: “Lãng hóa, câu tam đáp tứ, thủy tính dương hoa (\*)!”

(\*) đồng nghĩa với lăng lơ ong bướm

Nói xong, hần nhấn mạnh, ngón cái để lại một vết hồng trên cái cằm trắng nõn của Tiêu Cảnh.

Tiêu Cảnh nhất thời đau đớn viền mắt ướt át, y ủy khuất nhìn Ôn Thanh Lan, thấp giọng nói: “Ái phi thực sự oan uổng bổn quân, bổn quân không có câu tam đáp tứ không có thủy tính dương hoa, như vậy thực sự không tốt, chỉ ít về phòng trước được không, sư tôn?”

Nói xong Tiêu Cảnh duỗi tay muốn lấy tay Ôn Thanh Lan ra.

Bị Tiêu Cảnh mắt đen ướt đẫm nhìn, cơn nóng trong người Ôn Thanh Lan lớn hơn, nào còn quản là thật hay giả, cười lạnh một tiếng, một tay đẩy Tiêu Cảnh đến bụi hoa bên cạnh, cúi người nguy hiểm nói: “Ai cho phép người nói không đúng, bản tôn nói người là lãng hóa người chính là lãng hóa, Lan Tiểu, Mị Âm, Quân Âm Hoa còn có Ngân Sa, người nào không phải người câu dẫn tới, một hồi không nhìn liền không chịu nổi tịch mịch, bản tôn muốn người, sớm muộn gì cũng bị tên lãng hóa lăng lơ ong bướm người cho đội một đầu nón xanh!”

“Ái phi? A Ngọc? Sư tôn.....” Tiêu Cảnh vừa mừng vừa sợ, y đáng thương nhìn về phía Ôn Thanh Lan, duỗi tay nắm chặt cổ áo trường bào, đáng vẻ cô vợ nhỏ chịu nhục.

Thế nào cũng không ngờ, ái phi nổi giận đáng sợ như vậy, biết vậy nói gì cũng không đi gặp Ngân Sa.

Cũng không biết là tên chết tiệt nào truyền bày bả, nếu như để y biết, thế nào cũng phải thiên đao vạn quả!

Tuy rằng ái phi nguyện ý chủ động cùng y thân cận, y cầu mà không được, nhưng tuyệt đối không phải cái dạng như hiện giờ a, hơn nữa còn là hoa viên ma cung, phía trước là đại điện yến tiệc vô cùng náo nhiệt, tùy thời đều sẽ có người lui tới!

Tiêu Cảnh khóc không ra nước mắt nhìn Ôn Thanh Lan trên người, ý đồ ngăn cản đối phương. Nhưng song phương dù sao đều là tu sĩ, giây giụa cũng chỉ trong chốc lát đã bị cởi sạch quần áo. Tiêu Cảnh đơn giản cũng lười để ý mặt mũi gì nữa, qua loa bố trí một cái kết giới xong, liền ôm lấy eo nhỏ thon chắc của người trong lòng.

## 66. Chương 66: Dám Có Ý Tưởng Với Người Của Bản Tôn, Bản Tôn Liền Giết

Ôn Thanh Lan vốn hơi mang ý trừng phạt mà lột sạch quần áo Tiêu Cảnh. Hắn cố tình cho Tiêu Cảnh một bài học, để tiểu đồ đệ biết sư tôn không thể tùy tiện trêu chọc. Nhưng hắn vừa mới cười lên eo Tiêu Cảnh, đem đôi tay Tiêu Cảnh vững vàng đặt trên đỉnh đầu, cười lãnh khốc.

Chú ẩn hợp hoan hoa lưu lại liền có hiệu lực.

A Lữ chắc là sợ chủ nhân yếu thế chịu thiệt, ngay cả cơ hội hèn phách chuyển kiếp cũng không để lại cho mình, cho nên cái chú ẩn này uy lực mạnh vô cùng.

Ôn Thanh Lan chỉ vừa động tâm ý, nửa người dưới liền cảm thấy một trận mềm nhũn.

Lấy hàm dương của hắn cũng không khỏi thăm mắng một câu thô tục, nhưng mà nhìn đến Tiêu Cảnh ánh mắt ướt át nghi hoặc ở dưới thân, hắn liền cắn chặt răng, vén vạt áo, ngồi lên.

Thiếu chút nữa cả người đều xụi lơ, Ôn Thanh Lan lấy lại bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi mà mưa rền gió dữ chuyển động.

Hai má Tiêu Cảnh rúng hồng, thần hồn như muốn bay ra ngoài, vốn y đã làm tốt tâm lý chuẩn bị, thậm chí xuất phát từ tình yêu thắm thiết mà từ bỏ chống cự, chỉ hy vọng người trong lòng thích là tốt rồi.

Nào ngờ, đối phương thế nhưng làm chuyện như vậy.

Tiêu Cảnh hết sức mừng như điên, trong lòng y tràn ngập tình yêu, kìm lòng không dặng tránh thoát trói buộc của Ôn Thanh Lan, vòng eo đỉnh động, liền chết ôm eo nhỏ của đối phương, tình chân ý thiết (\*) mà gọi: “A Ngọc, A Ngọc.....” Muốn lật người mà thượng.

(\*) (tình chân ý thiết): chỉ tình cảm thể hiện vô cùng rõ ràng.

Hiện giờ hai người dán sát vô cùng chặt chẽ, Ôn Thanh Lan sao lại không phát hiện động tác của Tiêu Cảnh, nhất thời sắc mặt tối sầm, không khách khí mà tát một cái, lạnh giọng trách mắng: “Ai cho ngươi động?”

Tiêu Cảnh ngẩn người, tình đang nồng thì bị trúng một cái tát, không khỏi vô cùng ủy khuất, đôi mắt ướt nước uất ức nhìn Ôn Thanh Lan.

Nhưng Ôn Thanh Lan lãnh tâm lãnh tình, không chút dao động, nghiêm mặt lạnh lùng, mặt không cảm xúc mà di chuyển.

Tiêu Cảnh trong lòng bực mình, cắn răng, đột nhiên làm loạn, phần eo dùng sức ưỡn về phía trước, trong sắc mặt đen thui lùi của Ôn Thanh Lan cướp lại quyền chủ động.

.....

Thầy trò hai người không biết xấu hổ điên loạn đảo phượng trong hoa viên ma cung tùy thời sẽ có người lui tới, không biết tới tới lui lui luận bàn bao nhiêu lần.

Cho đến khi yến tiệc ma cung gần kết thúc, Ôn Thanh Lan mới thần thanh khí sảng đi ra từ kết giới thô sơ của Tiêu Cảnh.

Hắn chỉ cởi quần, lúc đứng dậy thì vô cùng thuận tiện chỉ thắt dây lưng rồi đi, cho nên quần áo ngay ngắn sạch sẽ, ngay cả sợi tóc cũng không rối chút nào, dáng vẻ trông như mặt người dạ thú.

Bởi vì Tiêu Cảnh thể chất đặc thù, Ôn Thanh Lan ở trong ma cung tĩnh dưỡng tốt khôi phục hơn phân nửa, giờ càng cảm thấy linh lực dư thừa, quả giống như là ăn cả một ngọn núi linh thạch cực phẩm.

Mặc dù đối với vị trí nào đó hơi có chút bất mãn, nhưng đối với thân thể tiểu đồ đệ, sư tôn tỏ vẻ vẫn tương đối vừa lòng.

Ôn Thanh Lan tiết hỏa, tâm tình thoải mái, hắn cảm thấy mỹ mãn mà lau miệng, xoay người đi ra hoa viên.

Yến tiệc đã kết thúc, vai chính Tiêu Cảnh lại vắng mặt hơn nửa ngày, vì thế nơi này người đã rời đi gần hết, ngẫu nhiên còn sẽ nhìn thấy ba năm ma tu kết bạn rời đi.

Không biết có phải cố ý hay không, Ôn Thanh Lan lại đụng phải Quân Âm Hoa.

Nhìn thấy Ôn Thanh Lan, vẻ mặt Quân Âm Hoa lập tức trở nên tràn đầy ý cười ác độc, gã hai ba bước tiến lên đón, nhìn Ôn Thanh Lan từ trên xuống dưới, tuy không nhìn thấy thương tâm mất mát muốn thấy, nhưng mà nghĩ đến đối phương có thể đã gặp cảnh gì đó, đáy lòng Quân Âm Hoa đắc ý, gã cười nói: “Sao vậy, vội vã rời khỏi hậu hoa viên, vương phi, này không giống phong cách của ngài nha, chẳng lẽ là không tiếp thu được?”

Gặp phải Quân Âm Hoa, Ôn Thanh Lan hơi có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó nghĩ đến đối phương chắc là muốn nhìn mình thất vọng, mới khổ cực canh giữ ở đây.

Nhưng tâm tình sư tôn thực sự không tồi, bởi vậy lười so đo với đối phương, chỉ là mỉm cười đầy thâm ý với Quân Âm Hoa, rồi rời đi.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Ôn Thanh Lan, đáy lòng Quân Âm Hoa hơi có chút bất an, vội vàng đi đến cuối hoa viên, nhưng lại không nhìn thấy Ngân Sa thần nữ, chỉ nhìn thấy kết giới của Tiêu Cảnh.

Đúng lúc Tiêu Cảnh vừa mặc xong quần áo rút bỏ kết giới.

Bởi vì bị Ôn Thanh Lan không nói lời nào thô lỗ lộ xuống, quần áo Tiêu Cảnh không còn ngay ngắn sạch sẽ như trước.

Thậm chí trên gương mặt trắng nõn tuấn mỹ còn có dấu bàn tay đỏ rực, môi cũng sưng đỏ, đôi mắt chứa nước mắt.

Bởi vì bị hấp thu linh khí quá độ, khí chất cả người có vẻ uể oải suy sút, nếu là người không biết bắt gặp, còn tưởng rằng Tiêu Cảnh bị nhiều người chà đạp thô bạo.

Thật vất vả sửa lại dáng vẻ, nhưng lại không thấy bóng dáng Ôn Thanh Lan, ý thức được mình đây là bị ái phi dùng xong thì vứt, Tiêu Cảnh không khỏi cười khổ một tiếng lắc lắc đầu.

Nhưng bộ dạng này lọt vào mắt Quân Âm Hoa, lại là quân thượng thất hồn lạc phách cố gắng cười vui.

Nghĩ đến cái vẻ tươi cười khi đi của kẻ đáng hận kia, Quân Âm Hoa thâm giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức cũng ý thức được đối phương đang cảnh cáo mình.

Bất kể là Ngân Sa hay là vương phi, từ đầu tới cuối, bên người quân thượng cũng sẽ không có bóng hình Quân Âm Hoa gã.

Gã ghen lòng, rồi lại nhịn không được cảm thấy đau lòng thay quân thượng, lấy uy nghi của quân thượng nếu không phải yêu sâu đậm, sao có thể chịu vũ nhục như vậy.

Gã không khỏi kêu ra tiếng: “Quân thượng, ngài.... Có khỏe không?”

Tiêu Cảnh không ngờ ở chỗ này đụng phải người, vốn y định lặng lẽ chạy về tẩm cung, giờ bị người gọi lại, không khỏi xấu hổ mà sờ môi, ra vẻ uy nghiêm nói: “Không sao, ừm, bốn quân chỉ là không cần thận vấp cành cây té ngã, người lui ra đi.”

Trong lòng Quân Âm Hoa biết quân thượng không muốn người khác nhìn thấy mình chật vật, liền hiểu chuyện mà cúi đầu thưa vâng, xoay người định rời đi.

Nhưng Tiêu Cảnh lại đột nhiên kêu gã: “Âm Hoa, người chờ một chút, bốn quân có chuyện cần người đi làm.”

\*

Ma Đạo Giới đột nhiên bắt đầu náo nhiệt lên, ma cung của ma quân giăng đèn kết hoa càng phi thường náo nhiệt, một loại vui mừng thích ý lan tràn toàn bộ Ma Đạo Giới.

Chúc mừng rùm beng như vậy chỉ vì một việc.

Ma quân Tiêu Cảnh muốn đại hôn.

Nhóm ma tu yêu tu Ma Đạo Giới nói chuyện say sưa, không ngừng thảo luận đối tượng Ma quân đại hôn sẽ là ai.

Có người đoán là vị tình nhân trong mộng được mời vào ma cung, có người đoán là Ngân Sa thần nữ.

Tu sĩ Ma Đạo Giới nói nhiều kiểu khác nhau, hai người ở trung tâm câu chuyện cũng không yên ổn.

Ôn Thanh Lan kể từ ngày lấy được lượng lớn linh lực ở chỗ đồ đệ, thì trở về bế quan, chờ sau khi hấn xuất quan, mới nghe nói thịnh thế Ma Đạo Giới này.

Nhưng nghe cũng chỉ là nghe, hấn cũng chỉ cho là đồ nhi vẫn bị hồng nã.

Nhưng một người khác ở trung tâm câu chuyện là Ngân Sa thần nữ lại không bình tĩnh như hấn.

Ôn Thanh Lan vừa xuất quan ngày thứ hai thì tìm tới cửa.

Ngân Sa thần nữ khí chất đoan trang, dung mạo dịu dàng tuyệt lệ, mặc một bộ váy dài màu bạc búi tóc tròn, trên búi tóc cắm một cây trâm đuôi phượng, thanh lệ giống như tiên nữ, khí thế lại như chủ nhân một cung.

Nàng bưng chén trà ngồi ở tháp nhỏ ở gian ngoài uống trà, ánh mắt cao cao tại thượng thương hại nhìn Ôn Thanh Lan.

“Người yên tâm, sau khi A Cảnh và ta thành hôn, ta cũng sẽ không làm gì người, chỉ là hy vọng người có thể tự hiểu lấy mình.”

Nàng nói xong buông chén trà, nhàn nhạt nói: “A Cảnh và người đã làm gì, ta không hỏi, có lẽ y chỉ là ham đồ chơi mới nên chơi một chút mà thôi, ma cung ma quân chung quy cần một nữ nhân chủ quản, điểm ấy ta mong người có thể rõ ràng, ta nghe nói người là một người rất có tâm cơ, nhưng làm chủ ma cung, ta không muốn nhìn thấy bất kỳ thủ đoạn nào của người nào đó.”

Ôn Thanh Lan vốn không muốn nhiều lời với Ngân Sa, đầu Tiêu Cảnh không tốt, chuyện của Cổ Thi ma tướng cũng phải giải quyết, hấn cũng không thể luôn ngồi ở Ma Đạo Giới.

Lúc này nghe Ngân Sa nói, cũng nở nụ cười, hấn phát hiện, luôn có người không có mắt đánh chủ ý lên tiểu đồ đệ.

Tuy rằng, có đôi khi Ôn Thanh Lan cũng rất không thích Tiêu Cảnh, nhưng Tiêu Cảnh rốt cuộc đã là người của hấn, muốn thế nào, cũng không liên quan tới người khác.

Lại nhìn thấy những con sâu không ngừng nhảy nhót, tính nhẫn nại của Ôn Thanh Lan đã hao hết.

Giữ Cô Phong Kiếm đang xao động bất an, đầu ngón tay Ôn Thanh Lan chợt lóe mũi nhọn rồi biến mất, hấn giơ mắt nhìn về phía Ngân Sa, lạnh lùng thốt: “Nói đủ rồi, nói đủ rồi thì rút, còn dám có ý tưởng gì với người của bản tôn, bản tôn liền giết.”

Ngân Sa vốn muốn lấy khí thế đè người, nhưng khí thế trên người đối phương càng làm cho người ta sợ hãi, nàng vậy mà bị áp chế chặt chẽ, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Nhưng dù gì cũng là nữ nhân danh hào đứng đầu, trong lòng Ngân Sa kinh hãi, biểu cảm trên mặt không một chút khác thường, trái lại bình tĩnh nói: “Mặc kệ người không tình nguyện như thế nào, A Cảnh không phải là người một mình người có thể độc hưởng, huống chi người không giết được ta, ta có ơn với Tiêu Cảnh, nếu y không dựa vào ta, thì đừng nghĩ ngồi vững vị trí ma quân ở Ma Đạo Giới.”

“Nếu là dựa vào người mới có thể ngồi vững vị trí ở Ma Đạo Giới, Tiêu Cảnh cũng không cần thiết làm Ma quân nữa.” Ôn Thanh Lan không kiên nhẫn nói, hắn cũng không thèm nhìn Ngân Sa, phất tay áo rời đi.

Ngân Sa âm thầm cắn răng, tức giận đến mức ném vỡ chén trà trên bàn.

\*

Bầu không khí vui mừng ở Ma Đạo Giới càng ngày càng hăng, ngày Ma quân đại hôn tới gần.

Cổ Thi ma tướng tự chuẩn bị mọi chuyện, càng thêm thúc giục Ôn Thanh Lan, thậm chí ám chỉ Ôn Thanh Lan tốt nhất động thủ ở ngày đại hôn, để cho Tiêu Cảnh ném mùi đau khổ bị phản bội.

Ôn Thanh Lan lại cau mày nói: “Lúc đó không thích hợp, ngày đại hôn thân tín của Tiêu Cảnh đều ở đó, nếu ta động thủ ngày ấy, người là thủ lĩnh ma vệ, xách động ma vệ, chỉ sợ cũng không cách nào không lộ sơ hở, cuối cùng có thể là người và ta đều bị thân tín của Tiêu Cảnh giết chết.”

Cổ Thi ma tướng lại ngập tràn lòng tin nói: “Cái này người yên tâm, năm đó Cự Lục Bộ lưu lại không chỉ có một mình ta, cũng có không ít người bất mãn với Tiêu Cảnh, hôm đó người chỉ cần lo dứt Tiêu Cảnh uống thuốc, ta tự an bài tốt nhân thủ, xen lẫn trong đám người uống rượu mừng, bảo đảm có thể đem người của Tiêu Cảnh một lưới bắt hết.”

“Đã như vậy, vậy không thể tốt hơn, hy vọng người nói chuyện giữ lời, đến lúc đó giải cổ độc ta liền đi.”

Thương nghị xong với Cổ Thi ma tướng, Ôn Thanh Lan về ma cung, bây giờ là trước đại hôn một ngày, nhưng bên cạnh hắn lại không có bất kỳ động tĩnh gì, Tiêu Cảnh không biết tại sao cũng đã mấy ngày không tới.

Không đợi Ôn Thanh Lan cảm thấy kỳ quái, Quân Âm Hoa đã nhiều ngày không thấy đột nhiên xuất hiện, gã vừa thương hại vừa vui sướng khi người gặp họa nói: “Người không biết sao, quân thượng muốn cùng Ngân Sa thần nữ thành hôn.”

## **67. Chương 67: Người Đã Là Người Của Bản Tôn, Quyết Không Thể Tùy Tiện Cầm Sừng Bản Tôn**

Hôn lễ của ma quân Tiêu Cảnh và Ngân Sa thần nữ oanh động toàn bộ Ma Đạo Giới.

Hôn lễ ngày đó, Ma Đạo Giới vô cùng náo nhiệt, ma đầu yêu chủ khắp nơi đến đây chúc mừng, bọn tiểu yêu tiểu quỷ cũng đều mò tới xem náo nhiệt.

Vệ binh ma cung ùn ùn, giới nghiêm trước sau Ma cung.

Đây là hôn lễ của Ma quân, Tiêu Cảnh chia sẻ niềm vui với Ma Đạo Giới, đọc diễn văn ban thưởng rượu trên đài cao cách Ma cung không xa, rồi mới trở lại tổ chức nghi thức ở Ma cung.

Đội ngũ của Ma quân Tiêu Cảnh vừa rời khỏi đài cao quay về Ma cung, kiệu hoa của Ngân Sa thần nữ đã đuổi theo sau.

Cổ kiệu là một linh khí thượng phẩm, tạo hình tinh xảo đẹp đẽ quý giá, màn đỏ mềm mại rũ xuống.

Màn đỏ tuy mềm mại tung bay, nhưng căn bản không nhìn thấy tình hình bên trong.

Điều khiển kiệu hoa, là bốn thị nữ thiên kiều bá mị đeo mạng che mặt, bọn họ vừa lẳng không phi hành, vừa vẩy cánh hoa màu đỏ, chung quanh là ma vệ mở đường, thật sự là đầy đủ khí thế.

Ôn Thanh Lan ẩn trong đám người xem náo nhiệt, bị dòng người chen đẩy, đáy lòng không khỏi thầm mắng Tiêu Cảnh lại đang làm trò quỷ.

Ngân Sa kia không biết dùng cách gì, xếp nhân thủ vào trong thủ vệ ma cung, ắt hẳn là được Ngân Sa ra lệnh gì đó, những người này vừa thấy Ôn Thanh Lan đến cũng không muốn sống nữa mà ngăn bước chân hẳn.

Vì để tránh phiền phức, Ôn Thanh Lan dứt khoát ẩn thân ở trong đám người, tránh thủ vệ.

Cũng may Ma quân đại hôn, Ma cung vô cùng náo nhiệt, những người đó muốn điều tra rõ người tới, cũng hết sức phiền phức.

Cho nên Ôn Thanh Lan bám theo sau một gã yêu tu, lặng lẽ lên vào Ma cung.

Nghi thức đại hôn đang tiến hành giữa chường.

Ngân Sa một thân giá y đỏ thắm, đầu đội mũ phượng duyên dáng yêu kiều đứng ở sảnh đường, Tiêu Cảnh hắc y như mực đứng bên cạnh.

Tiêu Cảnh không biết đứng bên cạnh nghĩ cái gì, mặt nghiêm túc, áo bào đen thêu ám văn càng làm y uy nghi âm trầm.

Người chủ trì đang cao giọng xướng quy củ đại hôn: “Mời Ma quân thần nữ nhất bái thiên địa....”

“Ma quân thần nữ nhị bái lão tổ....”

“Chờ một chút, chuyện lớn như vậy cũng không xin chỉ thị của sư tôn là bản tôn, e rằng cũng không quá hiểu phép tắc đi.”

Không đợi tiến hành ba lạy kết thúc buổi lễ, Ôn Thanh Lan cũng không ẩn ở một bên xem diễn nữa, mà đi ra cười lạnh nói.

Nhìn thấy Ôn Thanh Lan, vẻ mặt Tiêu Cảnh không một chút trốn tránh, ngược lại là có chút khiếp sợ mà nhú nhú mày, thấp giọng nói: “Sư tôn?”

Ngân Sa thần nữ bên cạnh thì sắc mặt cứng đờ, cách màn tơ vàng của mũ phượng, lạnh lùng trừng mắt với Ôn Thanh Lan.

Bởi vì một tiếng khê xưng hô của Tiêu Cảnh, ma vệ đứng ở hai bên muốn vọt tới đều dừng bước, nhìn Tiêu Cảnh lại nhìn Ôn Thanh Lan.

Còn đám người xem lễ bên cạnh cũng đều an tĩnh lại trong nháy mắt.

Phải biết rằng mọi người đều biết sự tồn tại của vị tình nhân trong mộng Ôn Thanh Lan này, vốn dĩ mọi người còn khó hiểu vì sao Tiêu Cảnh cưới Ngân Sa, vị đó lại không có động tĩnh, hiện giờ thấy Ôn Thanh Lan tới, bỗng nhiên cảm thấy mong chờ, đều nín thở ngưng thần xem tưởng đoạt hôn.

Ôn Thanh Lan cười lạnh một tiếng, không khách khí chút nào trực tiếp ngồi xuống chủ vị lễ đường, mắt lạnh nhìn Tiêu Cảnh nói: “Còn biết bản tôn là sư tôn người, thật là thành con rể Ma Đạo Giới, thành thân lạy lão tổ cũng không biết lạy sư tôn?”

Tiêu Cảnh nhú mày, không nói gì.

Người chủ trì nhìn Ôn Thanh Lan lại nhìn Tiêu Cảnh, nhỏ giọng xin chỉ thị: “Quân thượng?”

Tiêu Cảnh giương mắt nhìn Ôn Thanh Lan, như là phỏng đoán cái gì, ngay sau đó y giơ tay lên nói: “Tiếp tục.”

Ngân Sa vốn đã âm thầm nắm chặt làn váy trong nháy mắt buông xuống, nàng không dám tin nhìn Tiêu Cảnh, sau đó thấy Tiêu Cảnh gật đầu, nhất thời nở nụ cười, hàm chứa ý cười đưa mắt khiêu khích nhìn về phía Ôn Thanh Lan.

Biểu cảm trên mặt Ôn Thanh Lan cứng đờ, chợt nghe người chủ trì tiếp tục nói: “Quân thượng thần nữ nhị bái sư tôn....”

Ôn Thanh Lan rầm một tiếng đập chén trà trên bàn, đập cho toàn bộ người trong lễ đường, tâm đều run rẩy theo.

Chợt nghe hần lạnh lùng nói: “Ai nói bản tôn đồng ý hôn sự này, nữ nhân này phẩm hạnh không ngay, dung mạo không khiết, tâm cao khí ngạo bất kính sư trưởng, còn không lọt vào mắt bản tôn, càng đừng nghĩ vào môn hạ bản tôn.”

Khuôn mặt đẹp đẽ của Ngân Sa nhất thời có chút vặn vẹo.

Hôm nay người thành hôn là nàng, tuy bị bắt phải bái lạy trưởng bối là Ôn Thanh Lan, còn phải nén chịu đối phương hắt nước mắt, nhưng hôm nay là ngày đại hôn, nếu nàng tranh chấp với đối phương, thì thành chuyện chê cười, không thể không nhịn cục tức này.

Nhưng ngoài dự liệu của Ngân Sa là, Tiêu Cảnh thế nhưng đứng dậy.

Y tiến lên nửa bước đi tới trước mặt Ôn Thanh Lan, nét mặt thâm trầm nhìn không ra biểu tình, chỉ là nhìn thẳng Ôn Thanh Lan, trầm giọng nói: “Hôm nay là ngày vui của bốn quân, không thể mời chân nhân uống một ly, là bốn quân thất lễ, chân nhân nếu đã tới, đó là khách của bốn quân, bốn quân tất nhiên chuẩn bị đồ ăn rượu ngon tốt nhất chiêu đãi chân nhân, nhưng mong rằng chân nhân có thể để bốn quân hoàn thành xong xuôi mọi chuyện, nếu chân nhân cố ý phá hư hôn lễ của bốn quân, đừng trách bốn quân không khách khí.”

Ôn Thanh Lan nở nụ cười, vẻ mặt hần nguy hiểm nhìn Tiêu Cảnh: “Người nghiêm túc?”

Tiêu Cảnh nhíu mày: “Đại hôn hôm nay của bốn quân, không chào đón người lòng mang ý xấu.”

“Được được được, Tiêu Cảnh, bản tôn nói thật là không sai, người chính là tên lăng lợ thủy tính dương hoa!”

Ôn Thanh Lan vô cùng phẫn nộ, Cô Phong Kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ, trực tiếp đâm về phía Ngân Sa: “Bản tôn nhớ đã nói, người đừng tùy tiện trêu chọc bản tôn, người đã là người của bản tôn, quyết không thể tùy tiện cầm chừng bản tôn, hôm nay bản tôn giết nữ nhân này, rồi mang người trở về dạy dỗ lại.”

Cô Phong Kiếm thế tới hung mãnh, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, linh lực uy áp che trời lấp đất khiến Ngân Sa hoa dung thất sắc, căn bản là vô lực né tránh.

Cũng may Tiêu Cảnh ngay bên người nàng không xa, một chưởng đã đánh bay Ngân Sa, đối mặt với Ôn Thanh Lan.

Trong con người đen kịt của y không thấy nhu tình mật ý ngày xưa, chỉ có cảnh giác và đánh giá, đen sâu không một tia sáng, trái lại lạnh mặt nói: “Người đến tột cùng là ai, sao biết Thanh Lan chân nhân là sư tôn của bốn quân, còn dám giả mạo sư tôn ta?”

Ôn Thanh Lan cảm thấy Tiêu Cảnh không đúng, hần thu hồi Cô Phong Kiếm, nhíu mày quan sát Tiêu Cảnh từ trên xuống dưới, đột nhiên nói: “Vậy người nghĩ bản tôn là ai?”

Ôn Thanh Lan hỏi như vậy, Tiêu Cảnh cũng thu thế tấn công, khẽ rũ mắt, khóe miệng gợi lên một nụ cười tối tăm: “Cũng chỉ là định phá hỏng hôn lễ của bốn quân mà thôi, sư tôn bốn quân như thế nào sẽ tới nơi này, còn đoạt hôn, người nghĩ bốn quân là con nít không biết gì sao, buồn cười!”

“...” Ôn Thanh Lan.

Tiêu Cảnh có phải hỏng đầu nghiêm trọng hơn hay không.

“Ký chủ, ngài nói không sai, giá trị hắc hóa của Tiêu Cảnh từ 60% nhảy tới 90%, bốn hệ thống đoán y có thể đã quên ký ức đời này, chỉ nhớ rõ chuyện bị ngài hãm hại trong Chí Thần Truyen .”

Quả thực không thể nóng lòng.

Kế hoạch đã vạch tốt toàn bộ đều đổ bể, tiểu tử Tiêu Cảnh này có sức mạnh hồ sư tôn sao?

Ôn Thanh Lan nhịn không được xoa thái dương, hần dứt khoát thu hồi Cô Phong Kiếm, bởi vì thật sự không có tâm tình động thủ: “Đúng vậy, người nói rất đúng, tiếp tục làm nghi thức của người đi Tiêu Cảnh.”

Tiêu Cảnh ngược lại ngây ngẩn cả người, có chút không biết làm sao mà nhìn Ôn Thanh Lan xoay người bỏ đi, không biết xuất phát từ tâm lý gì, mắt thấy Ôn Thanh Lan sắp rời đi, Tiêu Cảnh đột nhiên buột miệng thốt ra: “Sư tôn.”

Nói xong, chính y cũng có chút nghi hoặc, nhưng lúc này Ôn Thanh Lan đã rời khỏi lễ đường.

Bởi vì trước đó Ngân Sa bị Tiêu Cảnh đẩy ra, lăn qua một bên nàng sớm đã chật vật bất kham, mà bị Ôn Thanh Lan nháo như vậy, Tiêu Cảnh cũng không có tâm tình tiếp tục làm, dứt khoát hủy bỏ hôn lễ.

Chẳng biết xuất phát từ suy tính gì, y vẫn để Ngân Sa vào Ma cung.

Mà sau khi Ôn Thanh Lan rời khỏi lễ đường, cũng về tới tẩm cung trong Ma cung.

Trước đã nói qua, Tiêu Cảnh hoàn toàn đem bên trong ma cung xây dựng dựa theo nơi ở cũ Tĩnh Bình Phong, tẩm điện Ôn Thanh Lan ở tất nhiên cũng là phòng của phong chủ Tĩnh Bình Phong.

Sau khi Tiêu Cảnh giải tán yến hội bên ngoài, trở lại tẩm điện nghỉ ngơi, lại lần nữa chạm mặt Ôn Thanh Lan.

Y hiển nhiên không ngờ ở chỗ này đụng mặt Ôn Thanh Lan, biểu cảm trên mặt đều không khỏi cứng đờ, cảnh giác nói: “Tại sao người lại ở nơi này?”

Ôn Thanh Lan nghe vậy nở nụ cười, híp mắt nhìn về phía Tiêu Cảnh: “Không phải Ma quân yêu cầu bản tôn vào ở sao, còn lời kéo tay của bản tôn, khóc xin bản tôn đừng đi, còn nói bản tôn là ái phi của người, Ma quân nhanh như vậy đã quên ư?”

Tiêu Cảnh ngẩn người, hiển nhiên không ngờ sẽ nghe được lời như vậy, chớp tai y không khỏi đỏ, trách mắng: “Nói vậy, bốn quân làm sao sẽ nói lời như vậy, người rốt cuộc là ai, nếu lại hồ ngôn loạn ngữ, bốn quân sẽ không khách khí.”

Ôn Thanh Lan cười lạnh, hần đột nhiên một kiếm đánh tới Tiêu Cảnh, bởi vì tốc độ ra tay quá nhanh, Tiêu Cảnh căn bản né không kịp, đã bị Cô Phong Kiếm quất vào sau lưng, Tiêu Cảnh thậm chí bị đánh đến linh lực rối loạn, không tự chủ được lắc đầu một chút.

Không đợi Tiêu Cảnh trở mặt tức giận, Ôn Thanh Lan lạnh lùng nói: “Tiêu Cảnh, người nói bản tôn rốt cuộc là ai!”

Tiêu Cảnh lúc này mới do dự nói: “Sư tôn? Không, chuyện này không thể nào.”

Tiêu Cảnh tuy là Ma quân, lại được Phệ Hồn lão tổ đích truyền, ở Ma Đạo Giới có địa vị danh chính ngôn thuận, nhưng mà cũng không phải tất cả yêu ma Ma Đạo Giới đều phục tùng và chịu Tiêu Cảnh quản thúc.

Cho nên Tiêu Cảnh sau ngày ấy, liên bận việc của Ma Đạo Giới, cũng không có quá nhiều thời gian tới nơi này của Ôn Thanh Lan.

Cho đến khi Ngân Sa thần nữ thu hạ không ít địa bàn ở Ma Đạo Giới, Cổ Thi ma tướng vô cùng sốt ruột, lần thứ hai tìm tới Ôn Thanh Lan.

Ôn Thanh Lan ha hả cười nhạt hai tiếng, tự mình uống trà, cũng không phản ứng Cổ Thi ma tướng.

Cổ Thi ma tướng cũng nhận ra như vậy vô dụng, bình tĩnh nói: “Còn như vậy nữa, cũng đừng mơ tìm được cơ hội động thủ, Tiêu Cảnh và người quan hệ thân cận, người lừa y uống một ngụm trà là có thể làm được, ở đây ta có một cách có thể dẫn y đi ra ngoài.”

Cổ Thi ma tướng và Ôn Thanh Lan thương lượng xong, rời khỏi tẩm cung, nhưng vì vội vàng rời đi gã cũng không chú ý tới, trong một góc u ám ở tẩm cung, Tiêu Cảnh yên lặng nhìn bóng dáng Cổ Thi ma tướng rời đi.

## 68. Chương 68: Ký Chủ Đờng Giả Hồ Đồ, Ngài Là Cái Đồ Tra Thụ

Bởi vì Tiêu Cảnh mất trí nhớ càng thêm nghiêm trọng, kế hoạch của Ôn Thanh Lan cũng không cách nào thực hiện.

Càng không xong chính là, ký ức hiện giờ của Tiêu Cảnh dừng lại ở kiếp trước, cũng chính là ký ức trong Chí Thần Truyện, thậm chí còn đối với Ôn Thanh Lan tràn đầy cảnh giác và hoài nghi.

Trong chốc lát, chỉ sợ yêu cầu của Cổ Thi ma tướng, mời đối phương uống chén trà cũng không dễ làm.

Nhưng không biết có phải cùng Tiêu Cảnh ở một chỗ lâu rồi hay không, vận khí hiện giờ của Ôn Thanh Lan hình như thay đổi tốt hơn, ngay lúc hắn đang nghĩ cách, Tiêu Cảnh lại đưa mình tới cửa, nói là sư tôn tới lâu như vậy, còn chưa cùng sư tôn trò chuyện, cho nên muốn tới nói chuyện.

Tuy Ôn Thanh Lan không biết thầy trò hai người bọn họ có cái gì để nói, nhưng nghĩ đến chuyện của Cổ Thi ma tướng, hắn vẫn chấp nhận lời hẹn của Tiêu Cảnh.

Trên bàn nhỏ (\*) trong phòng trà, hơi nước bốc hơi lượn lờ, Ôn Thanh Lan mặt không đổi sắc uống trà: “Ma quân sự vụ bận rộn, có lòng thanh thoi tới chỗ người rảnh rỗi như ta uống trà, không sợ vắng vẻ thê tử tân hôn?”

(\*) hình đầu trang

Tiêu Cảnh ý vị không rõ mà cười: “Sư tôn nói đùa, lẽ chưa thành, thì không tính là phu thê, huống chi sư tôn chẳng lẽ không rõ, Ngân Sa với ta, cũng chỉ là hợp tác lợi dụng đối phương mà thôi.”

“A, bản tôn thật sự không biết Ma quân lại là người lãnh khốc nhẫn tâm như thế.” Nghe Tiêu Cảnh giải thích xong, Ôn Thanh Lan không dao động, chỉ là cười nhạt một tiếng trào phúng nói.

Nào ngờ Tiêu Cảnh lại nhìn chằm chằm hơi nóng lượn lờ trong chén, hơi mỉm cười tự giễu nói: “Đệ tử thế này, sao bằng một phần vận sư tôn, những thủ đoạn tâm kế này đều là sư tôn dạy dỗ đúng cách.”

Ôn Thanh Lan hơi nheo mắt: “Cho nên Ma quân tìm đến Ôn mỗ, chính là vì chỉ trích Ôn mỗ sao?”

“Tiêu Cảnh nào dám, một ngày làm thầy cả đời làm cha, sư tôn chung quy là sư tôn, mặc kệ sư tôn đối đãi đệ tử thế nào, trong lòng Tiểu Cảnh cũng là nhớ sư tôn.”

Tiêu Cảnh cũng nhìn Ôn Thanh Lan, ánh mắt phức tạp nói.

Ôn Thanh Lan: “...” Một ngày làm thầy cả đời làm cha, lời này nghe thế nào hơi có chút chói tai nhỉ? Tiểu tử Tiêu Cảnh này không phải là cố ý đi.

Nghe đầy tai lời oán giận của Tiêu Cảnh, Ôn Thanh Lan có chút buồn bực, trong Chí Thần Truyện rất cuộc Tiêu Cảnh tích bao nhiêu oán khí, đến mức vừa nhìn thấy mình thì ‘Hận này kéo dài vô thời hạn’ thế.

Nhớ tới những lời Tiêu Cảnh nói lúc cầm tù ở Vô Vi Đạo Tông, còn có hiện tại uống trà nói chuyện phiếm đều trò chuyện thành như vậy, Ôn Thanh Lan khó tránh khỏi có chút buồn bực.

“Ký chủ, ngài là giả hồ đồ hay là hồ đồ thật vậy, mình có bao nhiêu tra chính mình không biết sao?” Hệ thống nghe tới Chí Thần Truyện nhện không được lên tiếng nói: “Bằng không độ hắc hóa của Tiêu Cảnh sao lại cao tới vậy.”

Ôn Thanh Lan cố ý làm lơ hệ thống nhắc nhở, nâng chung trà lên nhấp ngụm trà nóng, hắn thản nhiên nói: “Cho nên hôm nay người tới đây chính là tỏ lòng trung thành với bản tôn?”

“Sư tôn tại sao lại nghĩ như vậy.” Tiêu Cảnh lại đột nhiên cười.

Đáy lòng Ôn Thanh Lan bỗng nhiên dâng lên một luồng dự cảm không ổn, tiếp theo sắc mặt hắn biến đổi, trợn mắt nhìn Tiêu Cảnh.

Chợt nghe Tiêu Cảnh thông thả ung dung tiếp tục nói: “Sư tôn nhất định rất khó hiểu đi, vì sao đồ nhi uống nhiều trà của người như vậy còn không có chuyện, đúng không?”

Nhìn nét phần nộ trên mặt Ôn Thanh Lan, ánh mắt Tiêu Cảnh càng thêm âm trầm, khóe môi y hơi cong: “Đó là bởi vì đồ nhi sớm đã đem độc trong trà của sư tôn đổi thành máu của đồ nhi.”

Ôn Thanh Lan chỉ cảm thấy một ngụm máu kẹt ở cổ họng, không lên nổi cũng không xuống được.

Hắn lần thứ hai thua bởi tài hạ độc của Tiêu Cảnh, kỹ thuật hạ độc của tiểu đồ đệ cư nhiên xuất thần nhập hóa như thế.

Thấy Ôn Thanh Lan sắc mặt thảm đạm, Tiêu Cảnh vừa lòng đứng lên, khoanh tay nói: “Cổ Thi ma tướng nhất định nói với sư tôn, cổ độc gã hạ không người có thể giải, dù là bốn quân cũng không được, nhưng gã nhất định không biết, bốn quân đích thật là không giải được độc của gã, nhưng máu của bốn quân lại có hiệu quả không ngờ, cổ độc gã ở trước mặt nó cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.”

Nói xong, Tiêu Cảnh đi tới cạnh Ôn Thanh Lan, cúi người nói: “Sư tôn, thế nào, máu Tiểu Cảnh mùi vị thế nào?”

Đôi mắt đen kịt của y chiếu thật sâu vào trong mắt Ôn Thanh Lan, sâu thẳm giống như một vũng nước giếng không thấy ánh mặt trời, bên trong quay cuồng oán hận, ngưỡng mộ, đan xen hưng phấn và lạnh lùng, là tình cảm nồng nhiệt bị phong trần đè nén thành vũng bùn đen đặc hôi thối, đủ để cắn nuốt một người xương cốt không còn.

“Vốn Tiểu Cảnh còn tưởng rằng, sư tôn thật sự để ý chuyện đại hôn của Tiểu Cảnh, kết quả là bởi vì sư tôn trúng độc, cho nên chỉ có thể tới đòi mạng Tiểu Cảnh.” Tiêu Cảnh lộ ra một nụ cười vô cùng tuyệt diệu, nhưng cái cười này lại làm xương cốt người ta đều phát lạnh, y thân mật mà ôn nhu sờ sờ mặt Ôn Thanh Lan: “Sư tôn, người có phải cảm thấy đồ nhi thực đáng thương thực buồn cười không?”

Ôn Thanh Lan hít thở nặng nề, bây giờ Tiêu Cảnh tản ra mị lực chưa bao giờ có, vô cùng tà ác cũng vô cùng mị hoặc.

Trước kia đã nói, bởi vì bản thân Tiêu Cảnh từng trải, khí chất vốn nghiêng về tối tăm hắc ám, sau đó bởi vì vẫn luôn cùng Ôn Thanh Lan ở bên nhau nên được thỏa mãn, đại đa số đều là ngoan ngoãn nghe lời, tuy rằng Tiêu Cảnh dịu ngoan ngưỡng ngưỡng cũng hết sức đẹp, nhưng hiện giờ y lại càng câu hồn đoạt phách.

Giống như là anh túc yêu dị nở rộ trong bóng tối, tươi đẹp mỹ lệ, lại đoạt tánh mạng người.

“Chẳng lẽ không phải?”

Biết đồ đệ lấn qua lộn lại cũng chỉ là oán giận mình lãnh khốc vô tình, Ôn Thanh Lan cũng không để bụng, chỉ là thưởng thức mị lực khai mở toàn bộ của đồ đệ, thuận miệng trả lời.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, trách không được Quân Âm Hoa, Ngân Sa đuổi theo vây quanh Tiêu Cảnh, nếu đồ đệ ở Ma Đạo Giới vẫn thế này, đó cũng có thể hiểu được.

Tiêu Cảnh nhận đáp án tuyệt không ngoài ý muốn, y cười khê một tiếng: “Đúng vậy, biết rõ sư tôn là cái dạng này, còn mong chờ điều gì ta thật là quá buồn cười, một khi đã như vậy, đồ nhi cũng không cần lưu tình nữa.”

Thình lình nghe một câu như thế, Ôn Thanh Lan đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhú mày trừng Tiêu Cảnh: “Người muốn làm gì?”

“Kỳ thực cũng không có gì, sư tôn nếu sợ cổ trùng của Cổ Thi ma tướng như vậy, như vậy uống máu của đệ tử, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời của đệ tử, đúng không?”

Tiêu Cảnh cong lưng không chút khách khí túm Ôn Thanh Lan, Ôn Thanh Lan lão đảo một chút, lại bị Tiêu Cảnh chặn ngang đỡ lấy, chỉ nghe Tiêu Cảnh nhẹ giọng cười nói ở bên tai: “Sư tôn đừng sợ, đệ tử chỉ muốn sư tôn phối hợp một chút thôi.”

Dù sao từng cùng Tiêu Cảnh có hai lần cá nước thân mật, thân thể hai người đã quen thuộc, hôm nay nói chuyện cách Tiêu Cảnh gần như vậy, khó tránh khỏi dẫn tới Ôn Thanh Lan nhin không được run rẩy.

Nhưng lại khiến đối phương hiểu lầm, Tiêu Cảnh chỉ thấy sư tôn thực sự sợ hãi phục tùng, trên mặt y lộ ra thỏa mãn kỳ lạ, tay ôm vòng eo Ôn Thanh Lan, càng dùng sức mà nắm thật chặt.

Ôn Thanh Lan cũng tính toán lợi dụng đồ đệ một lưới bắt hết người của Cổ Thi ma tướng, tuy hiện giờ vị trí con mồi thợ săn thay đổi, nhưng kết quả cũng không có gì khác, cho nên nghe Tiêu Cảnh nói, Ôn Thanh Lan cũng không nói gì, thầm chấp nhận.

Quả nhiên sau khi nghe tin tức Ôn Thanh Lan truyền ra, Cổ Thi ma tướng không bao lâu liền tìm một lý do đơn độc tìm Tiêu Cảnh.

Khi đó, Tiêu Cảnh vừa lúc tâm tình tốt kéo Ôn Thanh Lan ngắm hoa ở hoa viên.

Tuy yêu hoa độc thảo Ma Đạo Giới không có gì đáng xem, nhưng lại không thắng nổi hứng thú bưng bưng của Tiêu Cảnh, cũng không biết đồ đệ rốt cuộc bị chọc trúng điểm nào, có hứng như vậy.

Cổ Thi ma tướng nhìn Ôn Thanh Lan, nhưng Ôn Thanh Lan lại lười biếng dựa trên giường đá ngắm hoa, nhìn cũng không nhìn đối phương một cái, Cổ Thi ma tướng nghĩ Ôn Thanh Lan đã hiểu rõ trong lòng, không cần nói thêm nữa để tránh bị lộ, lập tức dời đường nhìn.

Tiêu Cảnh thấy thế, rất có hứng thú nhìn về phía Cổ Thi ma tướng: “Khanh tới có chuyện gì?”

Cổ Thi ma tướng liếm thần, chấp lễ nói: “Quân thượng, tiểu tướng nghe nói phương bắc Ma Đạo Giới có một thịnh bảo sắp xuất thế, tục truyền bảo này là đại ma thượng cổ đúc nên, có thể tự do qua lại hai giới, bảo vật vô chủ người có đức mới có được, tiểu tướng cho rằng bảo bối này nên là quân thượng đoạt được.”

“À, khanh là cảm thấy bốn quân nên đi lấy bảo bối này?” Tiêu Cảnh nghĩ nghĩ: “Phương bắc, đó chính là địa bàn của Âm Dạ Ma tôn.”

Cổ Thi ma tướng vội vàng nói: “Tiểu tướng cũng muốn mang bảo bối tới dâng cho quân thượng, chỉ là bảo bối thông linh, tiểu tướng lo không cách nào mang đến, trái lại tiện nghi người ngoài, bởi vậy mới bẩm báo trước với quân thượng.”

“Ừ, nếu bốn quân không đi chẳng phải là có vẻ sợ Âm Dạ Ma tôn, huống chi bảo vật à, cũng không muốn để người kia lấy được đâu.”

Tiêu Cảnh nói làm liên làm, ngày hôm sau dẫn theo Ôn Thanh Lan và Cổ Thi ma tướng xuất phát.

Ma Đạo Giới tuy rằng chỉ là một tiểu không gian phụ thuộc do Thiên Vũ Đại Lục sáng lập, nhưng nơi này kỳ thật cũng hoàn toàn không nhỏ.

Phương bắc nơi ở của Âm Dạ Ma tôn cách Ma cung gần khoảng nửa tháng lộ trình.

Ba người đều là tu sĩ, hơn nữa Tiêu Cảnh còn điều khiển linh khí phi hành thượng phẩm, đi chừng mấy ngày đã tới bắc giới.

Phong cảnh ở đây khác xa Ma cung của Tiêu Cảnh.

Nếu nói vị trí Ma cung là trung tâm đô thành xem như tương đối màu mỡ, như vậy bắc cảnh đó là một vùng đại mạc bão cát hoang vu hẻo lánh.

Nghe nói vùng bão cát này có danh xưng là đại mạc Ma quỷ, đại mạc thoát nhìn một mảnh yên tĩnh, nhưng mà sau khi đi vào, ngay cả tu sĩ cũng có thể cứu tử vô sinh.

Mà chiếm cứ vùng sa mạc hoang vắng hẻo lánh này là một ma tu được xưng là Âm Dạ tôn giả, đi tới vùng đại sa mạc, nếu không tuân theo quy củ của Âm Dạ tôn giả, có thể bị ném vào trong đại mạc Ma quỷ, trở thành một bộ xương trong đại mạc.

Dù là Tiêu Cảnh cũng không dám tùy ý cưỡi linh khí phi hành xuyên qua vùng sa mạc này, vì vậy sau khi ba người tới sát biên giới sa mạc, đã đi xuống phi hành khí dừng ở một quán trà rách nát.

“Cổ Thi, người nói nơi này có bảo bối xuất thế, bốn quân nhìn như thế nào không giống?” Ba người Tiêu Cảnh sau khi dừng ở bên cạnh quán trà, y liền trực tiếp hỏi.

“Quân thượng, tiểu tướng lấy được tin tức nói chính là chỗ này, có thể bảo bối còn chưa tới ngày xuất thế, huống chi quân thượng ngài nhìn một cái, địa phương hoang vắng như vậy đều tới không ít tu sĩ, bọn họ nhất định cũng là nhận được tin tức mới chạy tới.” Cổ Thi ma tướng chỉ xung quanh giải thích.

Tiêu Cảnh đưa mắt nhìn lên, xung quanh quả thực lục tục tới không ít tu sĩ, chẳng qua vẻ mặt những người này thoát nhìn thật không giống như là tầm bảo, mà như là trả thù.

Y không khỏi thu hồi đường nhìn cười nói: “Khanh thật có lòng, tìm một lý do như thế.”

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-phan-dien-nhat-duoc-kich-ban>*